ບາຣິມາບ ອາອີຕີບ

ສ້ຳຄົມນິຍົມ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບ

ສຳນັກພິມ "ກ້າວໜ້າ" ມົດສະກູ

ບາຣິມານ ອາອີຕິບ

ສ້າງຄົນນິຍົມ
ແລະ ຄວາມສະເໜີພາບ

ສຳນັກພິມ "ກ້າວໜ້າ"
ມົດສະກູ

ແປໂດຍ: ແສງມະນີ ປຣະພັນ

Нариман Абдурахманович Аитов

Социализм и равенство

(на лаосском языке)

© ສຳນັກພິມ "ກ້າວໜ້າ", 1987

ພິມໃນສະຫະພາບໂຊວຽດ

А 0802020203 – 652 / 01 (014) – 87 без объявл.

ຄຳເຫັນຈາກຜູ້ແຕ່ງ

ເປັນການຍາກທີ່ສຸດ ທີ່ຈະພັນລະນາເຖິງບັນຫາ ຄວາມ ທຸ້ງຍາກ ແລະ ສັບສົນຕ່າງໆຂອງປະເທດຕົນເອງ ກໍຄືຂອງ ບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆ ໃຫ້ແກ່ບັນດາເພື່ອນ ນັກອ່ານ ທັ່ງຫລາຍຂອງປະເທດໜຶ່ງ ຈຸ່ງເປັນປະເທດທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ ໄປເຫັນມາກ່ອນເລີຍ, ບໍ່ຮູ້ແມ່ນກະທັ່ງຊົ່ວຄາວເປັນຢູ່, ຂະ ນິບທຳນຽມຂອງປະເທດນັ້ນ. ອາດຈະມີເພື່ອນນັກອ່ານ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍໆຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍໄປເຫັນ ສສສຊ, ບໍ່ຮູ້ເຫັນ ຊົ່ວຄາວເປັນຢູ່ຂອງພວກເຮົາ, ເພື່ອນນັກອ່ານທັ່ງຫລາຍໄດ້ ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບສັງຄົມອື່ນ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ແຕ່ງກ້າຈະສະເໜີທັດສະ ນະ ຂອງຕົນໃຫ້ເພື່ອນນັກອ່ານຄົນລາວທີ່ນັບຖືທັ່ງຫລາຍຮູ້ເຖິງ ບັນ ຫາຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ,ຮູ້ວ່າລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ແກ້ໄຂຂອດບັນຫາຄວາມສະເໝີພາບທາງ ດ້ານສັງຄົມໄດ້ຢ່າງສົມບູນເປັນຂັ້ນໆມານັ້ນຄືແນວໃດ. ຍ້ອນ ວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ຢູ່ປະເທດລາວບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັ່ງ ຫລາຍກຳລັງພາກັນອອກແຮງສູ້ຊົນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມາຊຶ່ງຄວາມສະ

ເໝີພາບໃນເບື້ອງຕົ້ນທາງສັງຄົມ. ຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ ການ
ເລົ່າເຖິງວິຖີທາງແຫ່ງການບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບທາງ
ດ້ານສັງຄົມ ໂດຍບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຂອງ ສສສຊ ກໍ
ຄືຂອງບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆນັ້ນອາດ ຈະ
ສ້າງຄວາມສົນໃຈບໍ່ຫລາຍກໍໜ້ອຍແກ່ເພື່ອນນັກອ່ານຄົນລາວ.
ສຳລັບພວກເຮົາເອງແລ້ວ-ແມ່ນມີບົດຮຽນອັນໃຫຍ່ຫລວງ ໃນ
ການຕໍ່ສູ້ຊົນຊັ້ນ ແລະ ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ, ບົດ
ຮຽນຂອງການມີໄຊ ແລະ ຄວາມຜິດພາດອັ່ງເປັນໜາກຜົນບໍ່
ພຽງແຕ່ຂອງຊາດພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ມັນອາດຈະຖືກໝູນໃຊ້
ໄດ້ໂດຍທຸກໆຄົນຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຢາກກ້າວເດີນໄປຕາມ ເສັ້ນ
ທາງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເປີດໄຂເປັນຜູ້ທຳອິດນັ້ນ. ເປັນການ ຈະ
ແຈ້ງແລ້ວວ່າ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານລາວທັງຫລາຍ ຈະ
ຊອກຊອງທາງຂອງຕົນໃນການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລະ
ລະບອບ ກອມມູນິດ ຫວັງວ່າບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາ ອາດ
ສາມາດຊ່ວຍກຳນົດທິດທາງອັນແທ້ຈິງໄດ້ຖືກຕ້ອງ, ຊ່ວຍຫລີກ
ເວັ້ນຄວາມຜິດພາດໃນການຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວ.

ຍ້ອນເຫດນີ້ເອງ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈຂຽນເລົ່າ
ວ່າພວກເຮົາຍາດເອົາຄວາມສະເໝີພາບຂອງຄົນເຮົາ ທາງ
ດ້ານສັງຄົມຢ່າງສົມບູນໄດ້ແນວໃດ, ຄວາມສະເໝີພາບນັ້ນ
ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້. ຖ້າວ່າປື້ມຫົວນີ້ຫາກຊ່ວຍບັນດາເພື່ອນ ນັກ
ອ່ານຄົນລາວໄດ້ໃນບາງສິ່ງບາງຢ່າງແລ້ວຜູ້ແຕ່ງກໍຈະຖືວ່າຕົນ
ໄດ້ປະກອບສ່ວນໜ້າທີ່ສາກົນຂອງນັກກອມມູນິດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ ສຳ
ໃດສຳໜຶ່ງແລ້ວ.

ພາກຫນຶ່ງ

ຄວາມສະເຫມີພາບ ແມ່ນຫຍັງ?

ຈະວ່າແນວໃດກໍຕາມ, ມີແນວຄິດບໍ່ຫລວງຫລາຍເທົ່າໃດ ທີ່ມະນຸດກະຕຸ້ນໃຈເປັນຫ່ວງເປັນໃຍນຳໃນຊົ່ວຕະຫລອດໄລຍະ ປະຫວັດສາດຂອງຕົນ ເທົ່າກັບແນວຄິດແຫ່ງຄວາມ ສະເຫມີ ພາບ. ແລະ ອັນນີ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ: ຄຳຖາມຂັ້ນພື້ນ-ຖານກ່ຽວກັບຫມິດຫູກົດ ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນນັ້ນຈະເຫັນພ້ອມ ຫລື ບໍ່ເຫັນ ພ້ອມກັບຄວາມສະເຫມີພາບກໍຕາມ.

ຢູ່ໃນຮູບປັ້ນ ໂບຮານວັດຖຸສະໄຫມ ບາບີລົງ ນັ້ນເພິ່ນໄດ້ ປັ້ນຮູບພະເຈົ້າຊົ່ວໃຫຍ່ສຸດຮູບຫນຶ່ງຂຶ້ນ, ຢູ່ຄຽງຂ້າງ ຮູບປັ້ນ ນັ້ນ, ປະມານເຄິ່ງຄິ່ງຂອງຮູບປັ້ນພະເຈົ້າຊົ່ວນັ້ນ,ມີຮູບປັ້ນຂະ ຫນາດນ້ອຍສຸດຂອງ "ບັນດາຜູ້ນ້ອຍ" ເຊັ່ນ ພວກທະຫານ , ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ,ຂາທາດ ທີ່ຢືນຢາຍລຽນລຸ່ງໄປ ຕາມຂັ້ນ ໄດ ຂອງພະເຈົ້າຊົ່ວ. ອາດຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າ ພະເຈົ້າຊົ່ວເອງ ໃນຄາວນີ້ຊົ່ວຢູ່ນັ້ນ ກໍອາດມີຮູບຮ່າງນ້ອຍ ແຕຫາກ ນັກປັ້ນຢາກສະແດງໃຫເຫັນ ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພະເຈົ້າ ຊົ່ວຕ່າງຫາກ: ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເຫັນຄວາມ ແຕກ

ตางกันละหวางพะเจ้าอุ้อกและบันดาคนที่ปนลงวลายปู เบ้องลุมที่สมหรบกันบ่ได้กับพะเจ้าอุ้อกนั้นได้แมอใด, นักปั้นอาดจะสะแดงใต้เห็นถามบ่สะเหมีพาบต้อจิง , ถามยิ่งใหย่ลมหายของพะเจ้าอุ้อกได้แมอใด ? ตามทัดสะนะของนักปั้นเองแล้อ เห็นอ่านอกจากพะเจ้า อุ้อกแล้อ ผู้อื่นๆแม่นสิ่งที่บ่มีลุมถาทั่วนั้น...

ปู่ในยุกสะไหมอ้าหาด และ สะไหมกาง อุ้มค้ม - ต่างๆมีอันแตกต่างจากกันป่างหลองหลายตะหลอดรอด ในกามนุ่งห่ม. ปู่ทะอิบเอิ้บ ถ้าอ่ามีนายอ่างฮักถะกำ ผู้ใดหนึ่งหากนุ่งห่มแพ้อันกำมะยี่แล้อ เอ้าผู้นั้น จะถูกเอ้มอ่าเปันค้มพาม และ ค้มโกง. ในสูมนี้ เธ้าเกือบจะบ่พบเห็นถามบ่สะเหมีพาบที่สะแดงออกด้ามธูบนอกเฉื่นี้, พูกค้มนุ่งห่มเกือบอ่าล้ายคันหมด. ยิ่งไปกว่านั้น, เฉื่นต้อย่าง, หนึ่งในจำนอมบันดาเสกถิ เงินตุอาอาเมลิกา เอ้านุ่งห่มจุดแต่งกายตัดหยิบแบบทำมะดา ลาลาถูกยู่เปันปะจำ, ต่ลำถามที่อ่า เปันหยังเอ้าจิงเธ้ากคนี้ เอ้าตอบอ่า: "ผู้ที่ยังบ่ทันมีเงิน รอดล้านนั้น เอ้าจำเปันต้องนุ่งห่มจิบงาม, ส่วนอ้าพะเจ้าเองมีรอด ตแล้อ".

เถิงแม่นอ่าในปะจุบัน ปะกิดกามธูบนอกของคอาม บ่สะเหมีพาบมีอันสะแดงออกพยงเลักน้อยก็ตาม แต่อ่าในพูกมนุษยะหมาดของคอามบ่สะเหมีพาบ (ป่างน้อยสุดหมายเถิงคอามมั่งคั่งร่ำมี) สูกที่ใหย่หลองยิ่งกว่าเอ

ลาใดอีกอีก. ຄຽງคู่กับความอุดมพูนสุขของจำนวนคอบ ก็อเงินสักสองน้อย (ถ้าสมทรบเบิ่งแล้วพอกร่ำมี ในยุกสะไหมกาง และ สะไหมบูธานั้น เขียวอายังเป็น ดินพุกจนอุ้กอีก) ยู่ในโลกยังมีคนนับเป็นล้านๆที่กำลังจะตายด้วยความอดตาย, อาใสยู่ตามถะหนนหินทาง, ล้มตายด้วยพะยาดมาๆปะการ, เพาะอ่าบ่มีความสามาด เสยล่าปิ่นป้อพะยาดได้. บัดนี้เป็นอันจะแจ้งแล้วอ่าทั้งหมดนี้ได้สางความสิ้นใจต่ำบันหาของความสะเหมิพาบ, เกิดมีความมุ่งหวังย่างแรงกล้าในการได้มาซึ่งความสะเหมิพาบนั้นเป็นปะจำเลื่อยมา.

ในเมื่อก่อน นักสังคมนิยม-เผ่ฝันชาว ฝะลั่งซี เอจรมกาเบ ยรมไว้อ่า "ความบ่สะเหมิพาบแมนต้นเหตุกำเนิดความทุกยากๆ และ ความร่ำมี, ความเป็อม - เปี๊ะอุ้อร้ายทั้งหมด อุ้งแมนผืนสะท้อนอันที่หนึ่ง และ ที่สอง, ความโลบมากโลพา และ กรดสักสี,ความกรดขู้ง และ การอดสาบังบรุด, ความบ่ถูกต้องปองดอง-กัน และ สิ่งคามทำลายต่างๆ เอ้ำลอมแม่นความ อุ้อร้ายที่หมิบรัดคนใดคนหนึ่ง และ จุมจากใดหนึ่ง"๑).

แต่อาการอาดพาบเบิ่งความสะเหมิพาบแม่นหยัง, มันมีการพัมปรุมจากสะตะอัดหนึ่ง ไปสู่อีกสะตะอัดหนึ่ง

---

๑) การเบ.เอ. การเดินทางไปสู่ อิการิอา. ม.ล. ๑๗๔๙, หน้า ๗๔.

ຈາກສັງຄົມໜຶ່ງໄປສູ່ອີກສັງຄົມໜຶ່ງ, ຈາກຊົນຊັ້ນໜຶ່ງ ໄປສູ່ອີກຊົນຊັ້ນໜຶ່ງ. ໃນປີ ກ.ມ-ກ.ຈ ກ່ອນ ຄຣິດສັກກະຣາດ ກຸງໂຣມ ສະໄໝໂບຮານ ໄດ້ຖືກສົ່ມສະເທືອນ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຈາກການລຸກຮືຂອງພວກຊ້າທາດພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງ ສະ ປາກຕັກ. ຈຸດປະສົງຂອງການລຸກຮືຂອງພວກຂະເຈົ້າ ມີຫຍັງ ແດ່ ? ແມ່ນປົດປ່ອຍເອົາພວກຊ້າທາດອອກຈາກແອກ ຄອບ ຄອງຂອງຈັກກະພັດກຸງໂຣມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮັດໃຫ້ພວກ ຂະເຈົ້າເປັນອິດສະຫລະ, ພວກຊ້າທາດເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄວາມ ສະ ເໝີພາບແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນຮູບການຂອງຄວາມອິດສະຫລະ - ພາບສ່ວນບຸກຄົນ ດ້ານພົນລະເມືອງ ແລະ ເປັນຮູບການ ສິດ ສະເໝີເທົ່າທຽມກັບຊາວກຸງໂຣມອື່ນໆເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບນັ້ ຕຣິບູນ [1] ກຸງ ໂຣມ ຊຸ ຕິເບັຍ ແລະ ໃກ ກະຣາກ ຍັງບົ່ມເລີກເຂົ້າໄປ ຕື່ມ ອີກ: ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ເຜີຍແຜ່ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ ຕໍ່ການ ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ຄວາມສະເໝີພາບ ດັ່ງ

---

1) ຢູ່ສະໄໝກຸງໂຣມໂບຮານ ຕຣິບູນແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ຮັບ ຜິດຊອບປົກປ້ອງສິດທິຂອງຊາວຊົນຊັ້ນຕ່ຳ(ໝາຍເຖິງຝູງ ຊົນທຳມະດາສາມັນ ທີ່ບໍ່ມີສະຫລະພາບແລະບໍ່ເປັນ ຊ້າ ທາດ);ໃນຊັ້ນຕ່ມາ ຕຣິບູນ ມີສິດທິອັນກ້ວາງຂວາງກ່ວາ (ສິດທິໃນການຮຽກປະຊຸມສະພາປະຊາຊົນ, ຫ້າມປາມພຸກ ຄຳສັ່ງຂອງພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ກະທົ້ວຂອງລັດຖະສະ ພາ ແລະ ອື່ນໆ.

ท่าวแม่มจำภัดธัดแลบ (พวกขะเจ้าได้ปะติบัดภิดหมาย ว่าด้วยพูดแบ่งปันที่ดินในขะหมาดสูงสุด และขะหมาด-ตำ่สุด), แต่เถิงย่างใดกำตาม ชาวฆุงโธม อิดสะฆะนับเปันสิบๆพันล้นหมื่นที่ดิน กำได้ธับพูดแบ่งปันกัน. พวกเธ้าเห็นว่า ยู่ษอมมีเพ็นบ่ได้ภาวะถิงสิเหิพ็นละ เธื่อม และ ความสะเหมิพาบส่อมบุกล้นอีกแล้ว (พวกภะธาก ถิฝุวชุ้มอิดสะหละเห่ำนั้นที่เปันหน้าที่ธับผิดชอบของต้น) แตหากภ่าวเถิงความสะเหมิพาบด้ามอัดชู ของพวกหมื่ อิดสะหละพาบ (ด้วยกามธับรู้ในกามขาดสิดที ของอ้าขาด).

ยู่ในชุมปาวสิวลาม ชาวมาของยุกสะไหมกาวและสะไหมอ้าขาดนั้น เพ็นได้หมายเถิงุทัวสองย่าง อ้าว เที่วมี.ผู้นำของกามจุกธีชาวไธมายู่ลัดเชยในสะตะวัดที่ ๑๕ ชุ เอเมลธม ปูภาจอบ ชุ้วยึกตันเองเปัน พะเจ้าชาที่ III ที่เสยชีวิดไปแล้วนั้น ได้มอบ อิดสะ-หละพาบ, ที่ดิน, หมอดเถ้า, ไม้กาวเธ้น,น้ำ" และอื่นๆให้ชาวไธ่มา. สิวถ้วภ่าวมีแม่นหมายเถิง: อิดสะหละพาบส่อมบุกล้น และความสะเหมิพาบของปะชาชุ้มด้ามพื้นละเมื่อง, ความสะเหมิพาบในกามเปันเจ้า ที่ดินโดยอิงตามปะเพ็นถ้วเถ้นของชาวไธ่มา, ความสะเหมิพาบ ของปะชาชุ้มที่มีกามเชื่อถือต่างๆ และ นิกาย (กามเชื่อถือสาสะหมาตามลำพังใจ), ความสะเหมิ

ພາບຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ (ນອກຈາກຊາວລັດເຊຍແລ້ວ ຍັງມີ ຊາວ. ບາຊະກີເຣຍ, ຕາຕາເຣຍ, ຈູວາເຊຍ, ມາຣີ ແລະ ຊົນຊາດນ້ອຍໆຂອງລັດເຊຍ ທີ່ປະກອບສ່ວນ ຢ່າງແຂງ ແຮງເຂົ້າໃນການລຸກຮືຂອງ ປູກາຈອບ). ພາຍໃຕ້ຄຳຂວັນ ແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບນີ້ ເກືອບ ໑.໓໐໐ ປີຜ່ານມາ ຊາວ ຄູຣາມິດ ໄດ້ພາກັນລຸກຮືຂຶ້ນຕ້ານ ຄາລີຟາຕ ຂອງອາລັບ ຢູ່ອີ ຣັງ ແລະ ອາແຊກໃບຊາມ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງບາເບັກ. ພວກທີ່ລຸກຮືຂຶ້ນນີ້ແມ່ນຊາວໄຮ່ນາ ແລະ ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳທີ່ ຖ່ວາຄວາມອຶດສະຫລະພາບສ່ວນບຸກຄົນເທົ່າກັບຄວາມສະເໝີ ພາບ. ການລຸກຮືໄດ້ຖືກປາບປາມຢ່າງຮ້າຍກາດ...

ຄຳຂວັນແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ສັ່ງສຽງກ້ອງດັງໂດຍ ທົ່ວໄປໃນຄາວສະໄໝການປະຕິວັດນາຍທຶນອັງກິດ ແລະ ຝະ ລັ່ງໃນສະຕະວັດທີ ໑໘. ການປະຕິວັດຝະລັ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ຂຽນ ແຕ້ມຄຳຮ້ອງອັນປະເສີດໄວ້ໃນທຸງໄຊຂອງຕົນຄື- "ອຶດສະ ຫລະພາບ, ສະເໝີພາບ ແລະ ພະລາດອນພາບ". ຕໍ່ສິ່ງດັ່ງ ກ່າວນີ້ ມີຄົນຈຳນວນນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຍັງຄິດວ່າແມ່ນ ໝາຍ ເຖິງຄວາມສະເໝີພາບອັນໃດກັນແທ້. ສຳລັບຊົນຊັ້ນນາຍທຶນ ທີ່ໜຸ່ມນ້ອຍນັ້ນ ແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານ ກົດໝາຍ. ໃນຕົວຈິງແລ້ວ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແບບຮູບ ການກັບພວກຊຸນນາງ ແລະ ພວກລາຊະວົງຕ່າງໆ, ອຸປະສັກ ນາໆປະການຂອງຍຸກສະໄໝກາງທີ່ໄດ້ຍັບຢັ້ງຂັດຂວາງ ການ ເຄື່ອນໄຫວປະກອບກິດຈະການນັ້ນ ໄດ້ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ແກ່ ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ,ພວກນາຍທະນາຄານແລະພວກພໍ່ຄ້າຂອງ

ປະເທດຝະລັ່ງທີ່ກຳເສດຖະກິດຂອງປະເທດໄວ້ໃນກຳມື ຂອງ ຕົນ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ສັງຄົມນາຍທຶນອີງໃສ່ຄວາມ ສະເໝີ ພາບຂອງສິນຄ້າ ຊຶ່ງຄວາມສະເໝີພາບອັນນີ້ຢູ່ໃນຈິດ ສຳນຶກ ຂອງຄົນກໍຄືຢູ່ໃນກົດໝາຍມັນສະແດງອອກຢູ່ໃນຮູບລັກສະນະ-ແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານຮູບການ, ທາງດ້ານ ກົດ ໝາຍຂອງພວກເຈົ້າຂອງສິນຄ້າ ໝາຍຄວາມວ່າຂອງຄົນທັງ ຫລາຍນັ້ນເອງ. ນອກຈາກພວກນາຍທຶນແລ້ວ ຍັງມີ ບັນດາ ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳພາຍໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊາວກຳມະກອນ ອີກ ທີ່ແຫ້ນໄປປົດລ້ອມ ບາສຕີເຢ ພາຍໃຕ້ຄຳຂວັນ ອິດສະ ຫລະພາບ, ສະເໝີພາບ ແລະ ພະລາດອນພາບ.ແຕ່ວ່າຊຸມ ປີທຳອິດຂອງການປະຕິວັດຝະລັ່ງ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ຄົນ ທຸກຈົນ ຂອງມະຄອນຫລວງປາຣີເຫັນເຖິງເນື້ອໃນຂອງຄວາມສະເໝີ ພາບນາຍທຶນ. ຕາມການຕີລາຄາຂອງ ອາມາໂຕນ ຝຣັ່ງ ແລ້ວ ມັນແມ່ນຄວາມສະເໝີພາບທີ່ອະນຸຍາດຢ່າງດຽວກັນໃຫ້ ໝົດທຸກຄົນມີໂຮງຈັກໂຮງງານ, ອະນຸຍາດຈັດພິມ ໜັງສື-ພິມ, ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການສຶກສາຊັ້ນສູງ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວ-ກັນ ກົດໝາຍພັດບໍ່ໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນບັນດາ "ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆ" ເລີຍ ເຊັ່ນ: ກຳມະກອນຈະເອົາເງິນມາຈາກໃສນັບເປັນສິບ ສິບລ້ານ ເພື່ອສ້າງໂຮງງານ, ຜູ້ທຸກຈົນຈະເອົາເງິນມາຈາກ ໃສນັບເປັນລ້ານໆເພື່ອດຳເນີນກິດຈະການຈັດທຳໜັງສືພິມ , ກຳມະກອນຈະເອົາເງິນມາຈາກໃສນັບເປັນພັນໆໂດລາແຕ່ລະ ປີ ເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍຄ່າສຶກສາຂອງລູກຊາຍຫລືລູກສາວຢູ່ມະຫາ ວິ ທະຍາໄລ. ທຸກໆຄົນຄົງວ່າມີຄວາມສະເໝີພາບ, ທຸກໆຄົນ

ມີສິດທິເທົ່າທຽມກັນ ແຕ່ວ່າຂໍເຊີນທ່ານທົດລອງລົງຕົວຈິງເບິ່ງ
ດູ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ເວີ້ນ !

ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນທີ່ມີສິດທິເທົ່າທຽມກັນ ພັດມີຊີວິດ
ຢູ່ໃນຄວາມຍາກຈົນ, ເຂົາເອງເປັນຄົນຫວ່າງວ່ານ, ເຂົາບໍ່
ພຽງແຕ່ຈະບໍ່ມີເຮືອນເປັນຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງ ບໍ່ມີ
ແມ່ນກະທັ້ງກະຕ້ອບນ້ອຍອັນໜ້າເວດທະນານັ້ນຊໍ້າອີກ, ຊອກ
ຫາກິນເສດອາຫານໄປ. ສ່ວນອີກຄົນຜູ້ໜຶ່ງ, ທ່ານມີ " ສິດ
ເທົ່າທຽມ" ກັບເຂົາຜູ້ນັ້ນ-ພັດມີຫໍໂຮງທີ່ປະກອບດ້ວຍ ຫ້ອງ
ນອນນັບເປັນພັນໆຫ້ອງ,ມີຄົນຮັບໃຊ້ນັບເປັນຮ້ອຍໆ, ມີຜູ້ ອາ
ລັກຂາປະຈຳຕົວ, ມີພວກເລຂາປະຈຳອີກ. ຜູ້ເປັນເມຍ ກໍຖື
ເພັດພອຍຈົນເຕັມຕົວ, ພວກນັກຂ່າວຈາກໜັງສືພິມ ສະບັບ
ຕ່າງໆທີ່ເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງນັ້ນກໍແຫ້ຍັນເຂົ້າເຝົ້າເຂົາ ເພື່ອ
ຖາມຄຳເຫັນນຳເຂົາວ່າ ຄວນຂຽນຫລໍ່ຄວນຂຽນ ເຖິງຫຍັງ
ແດ່...ທ່ານເຈົ້າຄອງກຳແພງເມືອງເອງກໍຕ້ອງຍອມ ກົ້ມຫົວ
ຄາລາວະເຂົາເມື່ອເຂົ້າພົບ. ຖ້າລູກຊາຍຂອງເຂົາຫາກສ້າງ
ຄວາມກໍ່ກວນອັນທະພານອົ່ນ ແລະ ຈະຕ້ອງນຳເອົາເຂົ້າ ຂົ່ມ
ສານພິຈາລະນາຕັດສິນໂທດ-ເມື່ອນັ້ນ ສິນ້ຳໃຈລາວັນ ກໍຈະ
ເຮັດໃຫ້ສານພິຈາລະນາໄດ້ໝົດທຸກຢ່າງ. ຢູ່ທີ່ອາເມລິກາປາ
ຕຣິ ລູກສາວຂອງມະຫາເສດຖີເວີ້ນຕຜູ້ໜຶ່ງມີຊື່ວ່າ ແດດໄດ້
ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປຸ້ນທະນາຄານແຫ່ງໜຶ່ງ ຊ່ວນາງເອງ ຖືກ
ເປັນການຫລົ້ນໃຫ້ນ້ອມໃຈທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ທຸກໆການ
ເຄື່ອນໄຫວຂອງນາງ ປາຕຣິ ຢູ່ພາຍໃນຕຶກທະນາຄານ ນັ້ນ
ໄດ້ຖືກບັນທຶກພາບໄວ້ໝົດໂດຍກ້ອງຖ່າຍຮູບເວ້ົາ ແບບອັດຕະ

ໂມມັດ; ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກຈ່າສາມເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເບິ່ງ ຮູບເງົາ ເອກະສາມ້ວນນີ້ ແຕ່ຫາກທົ່ວທັງອາເມລິກາກໍຫາກໄດ້ເບິ່ງ-ໄດ້ເຫັນເຊັ່ນກັນ-ແຕ່ວ່າ ປາຕຣິ ພັດໄດ້ຖືກອະນຸຍາດ ອອກ ຈາກຄຸກໄປໄດ້.

ລັກສະນະຮູບການທີ່ທຸກໆຄົນມີສິດເທົ່າທຽມກັນ ແລະທຸກໆ ຄົນອາດສາມາດເປັນປະທານາທິບໍດີໄດ້, ເປັນສະມາຊິກ ລັດ ຖະສະພາ, ເປັນເຈົ້າຄອງກຳແພງເມືອງໄດ້ທັງນັ້ນ. ແຕ່ວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຄົນດັ່ງວ່ານີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເງິນ ນັບເປັນ ລ້ານໆເພື່ອອອກຄຳຄິດຄຳເຫັນ ຕາມໂທລະພາບ ຕາມ ໜ້າ ໜັງສືພິມຕ່າງໆ- ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ກ່ຽວ ກັບຕົວຜູ້ສະໝັກ. ດັ່ງນັ້ນ ຢູ່ໃນໂລກທຶນນິຍົມ ຜູ້ທີ່ ຈະກາຍ ເປັນປະທານາທິບໍດີ, ເປັນສະມາຊິກລັດຖະສະພາ, ເປັນເຈົ້າ ຄອງກຳແພງເມືອງນັ້ນ ອາດຈະແມ່ນພວກຮັ່ງມີຫລືພວກທີ່ບອກ ໄດ້ໃຊ້ຟັງຊັ້ນຈຳຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ. ຄົນທຸກຍາກ ບໍ່ຫ່ອນຈະຕົກໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງອຳນາດການ ປົກຄອງຈະພິຈາລະນາຕັດສິນໃນທຸກໆບັນຫາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ຂອງພວກຮັ່ງມີ ແຕ່ຫາກບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊາວຜູ້ທຸກຍາກແຕ່ຢ່າງໃດ.

ເປັນການຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ "ຄວາມສະເໝີພາບ" ແບບ ຮູບການນີ້ສ້າງຄວາມພໍໃຈໃຫ້ແກ່ພວກຮັ່ງມີໄດ້ຢ່າງເຕັມປ່ຽມ, ຍອມຄວາມສະເໝີພາບແບບນີ້ເອງ ພວກຂະເຈົ້າຈຶ່ງ ຢຶດໄດ້ ອຳນາດຢູ່ໃນປະເທດທຶນນິຍົມ; ແຕ່ນັ້ນພັດບໍ່ສອດຄ່ອງເໝາະ ສົມກັບຊາວຜູ້ທຸກຍາກຈັກໜ່ອຍເລີຍ ຊຶ່ງພວກຂະເຈົ້າເອງ ກໍ ໄດ້ອົດທົນມາແລ້ວຄາວເປັນຂ້າທາດຢູ່ໃນສະໄໝລະບອບສັກດິ

ມາ ແລະ ຕົກມາໃນສູ່ມື ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນທີ່ມີອົດສະ
ຫລະພາບແລ້ວ ແຕ່ກໍຍັງອົດທົນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ.

ປະຊາຊົນໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າໃຈເຖິງເລື່ອງນີ້ແຕ່ຄາວ ສະໄໝ
ການປະຕິວັດມາຍທົນຝະລັ່ງພຸ້ນ. ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງບັງເອີນ ແຕ່
ຢ່າງໃດທີ່ຄາວສະໄໝນັ້ນໄດ້ມີຂະບວນການຂອງຊາວ ຜູ້ຍາກ
ຈົນ (ຊາວໄຮ່ນາ, ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ, ກຳມະກອນ) ເກີດ
ຂຶ້ນພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງ ກະຣາກ ບາເບິບ ທີ່ຮຽກຮ້ອງຕໍ່
ສູ້ເພື່ອ "ຄວາມສະເໝີພາບອັນແທ້ຈິງ" ຊຶ່ງຢູ່ໃນນັ້ນແມ່ນປາ
ສະຈາກກຳມະສິດສ່ວນຕົວ. ບາເບິບ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການ
ແບ່ງປັນທີ່ດິນຄືນໃໝ່, ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ ທາງດ້ານ
ວັດຖຸຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ຕັດແບ່ງຄັງສະບຽງ
ອາຫານຂອງສາທາລະນະລັດຄືນໃໝ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ຂອງ
ຊາວຜູ້ຍາກຈົນ, ປະທ້ວງໃຫ້ມີການຕໍ່ລອດກວດພຽງກັນ ໂດຍ
ທົ່ວໄປ ໃນການແບ່ງປັນ. ຍ້ອນ ບາເບິບ ຢາກ ຍາດແຍ່ງ
ເອົາຄວາມຊຸດົມຮັ່ງມີ່ສ່ວນໜຶ່ງນຳພວກນາຍທຶນ ແລະ ຕ້ອງ
ການ ການແບ່ງປັນທີ່ດິນນຶ່ງ ເຂົ້າຈຶ່ງຖືກຕັດສໍ: ພວກຮັ່ງມີ
ບໍ່ຕ້ອງການຄວາມສະເໝີພາບແບບນີ້ດອກ. ຂະບວນ ການ
ແບບທຳນອງດຽວກັນນີ້ຂອງພວກດິເກ ກໍເກີດຂຶ້ນໃນເມັ່ນມີ -
ການປະຕິວັດນາຍທຶນຢູ່ປະເທດອັງກິດ.

ພວກນັກສັງຄົມນິຍົມ-ເຝ້ຝັນ [1] ທ່ຽງໃຫ່ຫລາຍຄົນກໍໄດ້

---

1) ລະບອບສັງຄົມນິຍົມເຝ້ຝັນ ແມ່ນເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ ແລະ
ບໍ່ເກີດທາງດ້ານທິດສະດີຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມວິທະຍາ

ພາກັນຂຸນໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຄວາມ ສະເໝີ
ພາບ ແຕ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າແຕ່ລະຄົນພັດມີການວາດພາບເບິ່ງ
ຄວາມເປັນທຳຂອງສັງຄົມແຕກຕ່າງກັນ. ຢູ່ໃນລັດແຫ່ງມະໂນ
ລະຕີຂອງໂຕມາດ ມໍຣິ ນັ້ນກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ແລະຮອດກະ
ທັ່ງເອກະສິດສ່ວນບຸກຄົນຈະບໍ່ມີອີກ, ທຸກໆຄົນເຮັດວຽກ ແລະ
ຊົມໃຊ້ແບບຄຽວກັນ. ແຕ່ລະຄົນບໍ່ມີສິ່ງໃດເປັນຂອງຕົນ ເອງ
ເລີຍ.ສ່ວນຢູ່ໃນເມືອງແຫ່ງພະອາທິດຂອງ ຕົມມາໂຊ ກຳປາ
ແມນລາ ກຳມະສິດ ແລະ ຄອບຄົວຈະຖືກລົບລ້າງ, ລັດຮັບ-
ພາລະລ້ຽງດູພວກເດັກນ້ອຍ, ທຸກຄົນຕ້ອງມີວຽກເຮັດງານທຳ
ສະເໝີພາບກັນໝົດ, ການແບ່ງປັນໝາກຜົນການຜະລິດຈະ
ປະຕິບັດແບບເທົ່າທຽມກັນ. (ຄວາມຈິງແລ້ວ, ລຸມພໍ ກຳປາ
ແມນລາ ເປັນນັກສັງຄົມນິຍົມ-ເຝ້ຝັນຜູ້ຽວທີ່ແນວຄິດ ຢາກ
ລົບລ້າງຄອບຄົວ; ທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກສັດຕູຂອງ

ສາດ. ພວກນັກສັງຄົມນິຍົມ-ເຝ້ຝັນໄດ້ຄາດຕວງເບິ່ງເຖິງ
ຮູບພາບອະນາຄົດຂອງສັງຄົມຢ່າງສະຫລາດສະຫລຽວດີແຕ່
ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເຮັດໃຫ້ລຸດົມຄະຕິຂອງຕົນກາຍ
ເປັນຈິງໄດ້ແນວໃດ. ຄວາມຈິງແລ້ວລະບອບສັງຄົມນິຍົມ
ເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຝັນຂອງພວກຂະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.ແມ່ນແຕ່
ການເວົ້ມ ຸ ວ່າ "ຄວາມ ຼ ຝັນ" ແມ່ນມາຈາກຫົວ ້ ປົ ມ
ຂອງ ໂຕມາສ໌ ມໍຣ໌ ຸ ງແປອອກໄດ້ຄວາມໝາຍວ່າ "ສະ
ຖານ ຼ ທ ທ ມ ຸ ແ ງ ຫ ມ ".

ລະບອບສັງຄົມນິຍົມວິທະຍາສາດ ທີ່ຢາກຕູ້ຫາລັດທິ ມາກ ວ່າ ມີແນວຄິດຢາກທຳລາຍລົບລ້າງຄອບຄົວ ແລະ ຢາກ "ເຮັດ-ໃຫ້" ແມ່ຍິງເປັນຂອງສ່ວນລວມນັ້ນ ແມ່ນມາຈາກ ແນວຄິດ ຂອງ ກຳປາແມນລາ ນັ້ເອງ. ຢູ່ໃນສັງຄົມແຫ່ງມະໂນ ຄະຕິ ຂອງ ແຊງ ຊຸມິງ ກໍເຊື່ນດຽວກັນຄື ບໍ່ມີກຳມະສິດສ່ວນຕົວ , ແຮງງານການຜະລິດຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ, ການແບ່ງ ປັນ ປະຕິບັດຕາມຫລັກການ "ທຸກຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ ທຸກຄົນຊົມໃຊ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ". ດັ່ງນັ້ນຢູ່ບ່ອນນີ້ ຍັງຄົງ ຮັກສາຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນແຮງງານ (ເພາະວ່າ ຄວາມ ສາມາດຂອງຄົນມີອັນແຕກຕ່າງກັນ) ແຕ່ພັດມີຄວາມສະເໝີ ພາບໃນການຊົມໃຊ້. ຢູ່ໃນໂຄງຮ່າງແຜນການຂອງ ຟູຣິເອ ນັ້ນ ຍັງຄົງຮັກສາກຳມະສິດສ່ວນຕົວ, ສ່ວນລາຍໄດ້ຂອງ ສັງ ຄົມຈະໄດ້ແບ່ງປັນຕາມເງິນທຶນ, ຕາມແຮງງານ ແລະ ຕາມ ພອນສະຫວັນຂອງພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນ.

ເວົ້າເຖິງຄວາມເຝື້ຝັນນັ້ນ ແມ່ນເຫັນວ່າມີຄວາມ ພຽງພໍ ແລ້ວ. ນັກຄົ້ນຄິດທຸກໆຄົນໄດ້ນຳຄິດສ້າງສັນຊຸດົມຄະຕິ ແຫ່ງ ຄວາມສະເໝີພາບຂອງຕົນເອງ ຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງທຳງານ ອັນ ມິດງຽບ, ທຸກໆຄົນມີການວາດພາບຂອງຕົນເອງເຖິງ ຄວາມ ເປັນທຳທາງສັງຄົມ. ລະບົບການແບບນີ້ແມ່ນສາມາດຄິດອອກ ເປັນຈຳນວນເທົ່າໃດກໍໄດ້. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນນັ້ນພວກເຮົາ ໄດ້ຮູ ເຫັນເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈປະເພດຕ່າງໆຕໍ່ຄວາມສະເໝີ ພາບ ຈຳນວນໜຶ່ງແລ້ວເຊື່ນ: ແບບຮູບການ (ຄວາມສະເໝີພາບ ທາງດ້ານສິດທິ), ຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ວັດຖຸສິ່ງຂອງ (ໃນ

ນັ້ນ (ທີ່ດິນ), ຄວາມສະເໝີພາບຢູ່ໃນບໍລິມາດລາຍໄດ້ຕ່າງໆ ກ່ອນການກຳເນີດລັດທິມາກ ນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຄິດພ້ຍ່າງອົ່ນ ນອກຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນປະເພດຕ່ໍ່ຄ່ວາມ ສະເໝີພາບເທ່ົ່ານ້ັ. ສ່ວນອົ່ກພວກໜ້ົ່ງພ້ັດເອ້ົ່າຮູບພາບຂອງສ້ັງຄົ່ມດ້ັ່ງກ່ານ້ັ້ໄປຕ້ິດພ້ັນກ້ັບ "ສະຕະວ້ັດຄ່ຳ" ຂອງສ້ັງຄົ່ມປະຖ້ົ່ມບູຮານ ທ້ີ່ຫ່ຍສ່ານສູນໄປແລ້ວ. ແຕ່ອ່ຢູ່ສະໄໝນ້ັ້ນບ່ໍ່ມ້ີຄ່ວາມສະເໝ້ີພ່ານ ຢ່ານ້ັ້ນ ! ຊ້ົ່ນເຜ້ົ່ານ້ັ້ນ ມ້ີການທ່ຳມ່ານ້ັ້ນ ກ່ານ ຊ້ົ່ນ ເ ຊ ເ ຊ ເ ຊ

ດ້ານວັດຖຸອັນໃດອັນໜຶ່ງ. ການເຂົ້າໃຈປະເພດໃດກໍຕາມ ຕໍ່ ຄວາມສະເໝີພາບ ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງຜົນປະໂຫຍດ ຂອງຊຸມຊົນໃດຊຸມຊົນໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນການສະແດງອອກດັ່ງກ່າວ ຈະຕອງສອດຄອງ ກັບຖານະຕົວຈິງ ຂອງຊຸມຊົນ ຢູ່ໃນສັງ ຄົມນັ້ນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈະພ້ອມກັນພິຈາລະນາເບິ່ງ ປະ ເພດຄວາມເຂົ້າໃຈຕ່າງໆຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບຊຶ່ງມັນ ພົວພັນ ໂດຍກົງກັບຊຸມຊົນ ຕົ້ນຕໍຕ່າງໆຂອງສັງຄົມທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກ ສະ ໄໝປະຈຸບັນນີ້ ສັງຄົມທຶນນິຍົມ ແລະ ສັງຄົມສັງຄົມນິຍົມ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ ນາຍ ທຶນຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບນັ້ນແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກ ຂະ ເຈົ້າແບບຮູບການດ້ວຍກົດໝາຍຊຶ່ງຖືມັນເປັນຄວາມ ສະເໝີ ພາບຂອງພວກເຈົ້າຂອງສິນຄ້າ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ການແລກ ປ່ຽນ ສິນຄ້າອັນປົກກະຕິຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ຈະເກີດມີອັນຕັ້ນຕ່ອນຂັດ. ທຸກໆ ຄົນມີສິດທິຢ່າງດຽວກັນ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມ ຢ່າງ ດຽວກັນ, ມີສິດເສລີພາບຢ່າງດຽວກັນ (ຢູ່ໃນທຶນພວກເຮົາ-ຈະບໍ່ຫ້ອຊານຳທີ່ວ່າຢູ່ໃນບັນດາປະເທດ ທຶນນິຍົມ ສ່ວນຫລວງ ຫລາຍນັ້ນແມ່ນແຕ່ຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການດັ່ງກ່າວ ມັ ກຍັງຖືກລະເມີດຝ່າຝືນກັນ). ດັ່ງທີ່ນັກຂ່າວຊາວອາເມລິກາ ຊື່ ຈອນ ອັງເດີສັນ ໄດ້ຂຽນວ່າ ຢູ່ສະຫະລັດອາເມລິກາການ ໂຈລະກຳຂອງພວກຮັ່ງມີ ຖືກຕັດສິນລົງໂທດງ່າຍດາຍກວ່າ - ພວກທີ່ຍາກຈົນ: ພວກນັກຫລອກລວງໃນຈຳນວນພວກທີ່ ຮັ່ງມີ ນັ້ນມີ ๘๐ % ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳຄຸກຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ຖ້າຫາກ ມີ

ການປຸ້ນລັກ ແລະ ຕົ້ມຕຸ໋ນບ໋ຽວໜ້ມສ່ວນຮວດ ໒໐໐ ລ້ານ ໂດ
ລາຜູ້ກະທຳຜິດຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍການປັບໃໝ, ຖ້ານີ້ຜູ້ທຸກຈົນ
ລັກປຸ້ນໃນຈຳນວນເງິນ ๑๐๐๐ ໂດລາ-ຖືກຈຳຄຸກ ๑๑ ປີ .
ເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການດ້ານກົດໝາຍ-
ດັ່ງກ່າວ, ສິດເສລີພາບສ່ວນບຸກຄົນແມ່ນເປັນບາດກ້າວອັນສຳ
ຄັນຂອງຄວາມກ້າວໜ້າ, ແມ່ນຜົນສຳເລັດອັນໃຫຍ່ຫລວງ -
ຂອງສັງຄົມທຶນນິຍົມ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ບັນດາສະມາຊິກຂອງ ສັງ
ຄົມດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບອັນບໍ່ມີກຽດດັ່ງພວກຂ້າທາດຫລື
ພວກປົດສິດອື່ນໆອີກແລ້ວ, ຊຶ່ງທາງດ້ານກົດໝາຍ ສ່ວນຕົວ
ເຂົາເອງກໍ່ບໍ່ຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນກັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງອີກ. ຢູ່ໃນທຶນ ລະ
ບອບທຶນນິຍົມໄດ້ປະສົບກັບຜົນສຳເລັດດີພ້ອມ, ມີທ່າກ້າວອັນ
ແນ່ນອນເພື່ອສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ. ນອກ
ຈາກນີ້ໃນປະຈຸບັນຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການດ້ານ ກົດ
ໝາຍດັ່ງກ່າວເກີດເປັນຜົນດີແກ່ຜູ້ຕາມພວກນາຍທຶນນັ້ນຄືແກ່
ຊາວກຳມາຊີບ. ໃນເມື່ອມີຄວາມອາດສາມາດຈຳນວນ ໃດ
ໜຶ່ງເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍບຸຄະລິກລັກສະນະຂອງຜູ້ອອກແຮງ -
ງານ, ໃນເມື່ອຊົນຊັ້ນກຳມະກອນມີຄວາມອາດສາມາດ ເພື່ອ
ການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆຊຶ່ງຄວາມສາມາດເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຮອມຈະເກີດມີ
ນຳຄົນທຶນນິຍົມອົດສະຫລະພາບທາງດ້ານກົດໝາຍ ເມື່ອນັ້ນການ
ຕໍ່ສູ້ຂອງຊາວກຳມາຊີບກໍອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນຫລາຍກ່ວາເກົ່າ ຢູ່
ໃນເງື່ອນໄຂປະຊາທິປະໄຕນັ້ນເອງ.

ດັ່ງນັ້ນ ລັດທິທຶນນິຍົມຊ່ວຍໃໝ່ມວນມະນຸດໄດ້ມີບາດ ກ້າວ
ເດີນບາດທຳອົດສູ່ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງມະນຸດດ້ວຍກັນ

ເຖິງວ່າມັນຈະແມ່ນບາດກ້າວແບບຮູບການກໍຕາມ. ແຕ່ວ່າ ຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີຄວາມສະເໝີພາບຕົວຈິງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເພິ່ງພໍໃຈຫຍັງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງຫລາຍຈຶ່ງເກີດມີການອາດພາບເບິ່ງຄວາມສະເໝີພາບໄປແນວ ອື່ນ ຊຶ່ງອອກນອກຂອບເຂດຂອງການປະກົດການດ້ານຮູບການ , ດ້ານກົດໝາຍຂອງຄວາມສະເໝີພາບເສຍອີກ.

ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ ບັນດາຊາວ ຜູ້ ອອກແຮງງານບໍ່ແມ່ນມວນຊົນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ, ເອກະພາບ ກັນເລີຍ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຖືກ ແບ່ງ ແຍກອອກເປັນຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ ແລະ ພາຍໃນນັ້ນກໍແບ່ງເປັນຊັ້ນ ຄົນອື່ນໆອີກ.

ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຊົນຊັ້ນທີ່ຫລວງຫລາຍກວ່າໝູ່(ສະເພາະ ຢ່າງຍິ່ງຢູ່ໃນບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາ)ແມ່ນ ນາຍທຶນ ນ້ອຍ. ພວກນາຍທຶນນ້ອຍແມ່ນໃຜ ? ແມ່ນບັນດາຊາວຜູ້ອອກ ແຮງງານທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍພາຫະນະການຜະລິດຂອງຕົນ ເອງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຈ້າງພວກກຳມະກອນຮັບຈ້າງແຕ່ຢ່າງໃດ ແມ່ນຊາວ ໄຮ່ນາທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງຢູ່ບົນທີ່ດິນຂອງຕົນ; ແມ່ນນາຍ ຊ່າງຫັດຖະກຳຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພວກກຳມະກອນຮັບຈ້າງ; ແມ່ນ ພໍ່ຄ້າ ນ້ອຍ. ພາຫະນະການຜະລິດຄົນ, ສັດລາກແອ, ໂຕະເຮັດ ວຽກນາຍຊ່າງ, ຄ້ອນຕີ, ຊິ້ວຊົ່ວເຄື່ອງ-ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນເປັນຂອງພວກຂະເຈົ້າທັງນັ້ນ. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ພວກຂະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂູດຮີດຜູ້ໃດ, ພວກຂະເຈົ້າເຮັດວຽກໃຫ້ຕົນເອງ ,

ແລະ ເບິ່ງຕາມຮູບການແລ້ວ ຄ້າຍກັບວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ກົດຂີ່ຂູດ
ຮີດພວກຂະເຈົ້າເລີຍ. ແຕ່ໃນຕົວຈິງ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຖືກປຸ້ນ
ສະດົມໂດຍທາງອ້ອມຈາກພວກຊົນຊາຍສົ່ງ, ພວກຊົນຊາຍຕ່ຳ ,
ພວກພໍ່ຄ້າ, ພວກຈັດສົ່ງຊົນຊາຍ, ແລະ ພວກຂ້າລາຊະ ການ
ອື່ນໆອີກ. ແຕ່ວ່າສຳລັບນາຍທຶນນ້ອຍແຕ່ລະຄົນນັ້ນ ພັດຍັງ ມີ
ສິ່ງລວງຕາໃນການເປັນເອກະລາດຂອງຕົນຫ້ອຍແຝ້ງໄວ້ຢູ່ :
ຕົວເຂົາເອງແຕກຕ່າງຈາກກຳມະກອນຮັບຈ້າງກໍ້ຍ້ອນວ່າເຂົາ
ເປັນນາຍຕົວຂອງເຂົາເອງ, ເປັນ "ນັກທຸລະກິດ". ແຕ່ວ່າ
"ນັກທຸລະກິດ" ຜູ້ນີ້ຊົນຊັ້ນໃດ ການເປັນຢູ່ແບບທຸກຍາກໆເປັນປະ
ຈຳສະເໝີ, ລະດັບການຄອງຊີບຂອງເຂົາຕ່ຳກວ່າກຳມະ -
ກອນທີ່ມີລະດັບເສຍອີກ: ກຳມະກອນຜູ້ນັ້ນອາດຈະທຳການຢຸດ
ງານເພື່ອຮຽກຮ້ອງເພີ່ມຄ່າແຮງງານໄດ້, ສ່ວນ "ເຈົ້ານາຍ
ເອກະລາດ" ຈະທຳການຢຸດງານປະທ້ວງໃຜ ? ປະທ້ວງຕົນ
ເອງຊິ້ນບໍ ?

ດັ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວວ່າ ພວກນາຍທຶນນ້ອຍນັ້ນຍັງປະກອບ
ດ້ວຍຊາວໄຮ່ນາທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ເທິງທີ່ດິນຂອງຕົນເອງ,ຊາວກະ
ເສດທີ່ບໍ່ໃຊ້ແຮງງານຮັບຈ້າງໃດໆ, ພວກນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ,
ພວກພໍ່ຄ້ານ້ອຍ, ເຈົ້າຂອງຮ້ານກາເຟແບບຄອບຄົວແລະພວກ
ເຈົ້າຂອງຮ້ານອາຫານນ້ອຍ, ເຈົ້າຂອງປ້ຳນ້ຳມັນລົດ ແລະ
ອື່ນໆ. ເຫັນໄດ້ວ່າລະຫວ່າງພວກນາຍທຶນນ້ອຍ, ພວກນາຍ-
ທຶນ ແລະ ຊາວກຳມາຊີບແມ່ນບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດຢ່າງ ເດັ່ງ
ຄັດໃດເລີຍ. ນາຍທຶນນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍ ວຽກງານ
ການຊ່າງຂອງຕົນອອກຕື່ມ ແລະ ໄດ້ຈ້າງກຳມະກອນ ๔ ຄົນ

ຊ່ວຍວຽກແລ້ວນັ້ນ ເຂົ້າຈະກາຍເປັນນາຍທຶ່ມໄປແລ້ວ ເຖິງ
ແມ່ນວ່າເຂົ້າເອງຈະສືບຕໍ່ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງຊ່າງກໍຕາມ. ຊາວ
ໄຮ່ນາເອກະລາດຜູ້ທຣູ້ສຶກວ່າດິນຕອນນ້ອຍຂອງຕົນເອງນັ້ນ ບໍ່
ສາມາດລ້ຽງຕົນໄດ້ແລ້ວ ເຂົ້າກໍຈະໄປຮັບຈ້າງເປັນ ບ່າວນາ
ແລະ ກໍຈະແບ່ງປັນພູດໃດໜຶ່ງເພື່ອເປັນຄ່າເຊົ່າທີ່ດິນ. ໃນ
ເມື່ອນັ້ນແລ້ວເຄິ່ງໜຶ່ງເຂົ້າແມ່ນຊາວກໍາມາຊີບ ແລະອີກເຄິ່ງ
ໜຶ່ງ-ແມ່ນນາຍທຶ່ມນ້ອຍ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ທ້ອຊາ ນໍາຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນຂອງຮູບແບບຂ້ອນຜ່ານ່ຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ຢູ່ໃນທີ່
ນີ້ສົ່ງສໍາຄັນແລ້ວແມ່ນ-ປະເພດ.

ສ່ວນປະເພດຂອງນາຍທຶ່ມນ້ອຍຈໍາແນກໄດ້ວ່າ ດ້ານໜຶ່ງ
ນາຍທຶ່ມນ້ອຍແມ່ນເຈົ້າກໍາມະສິດສ່ວນຕົວຕໍ່ພາຫະນະການ ຜະ
ລິດ (ທີ່ດິນ, ອາຄານ, ເຄື່ອງຈັກ, ວັດຖຸປະກອນ,ສັດລາກ
ແກ່ ແລະ ອື່ນໆ), ສ່ວນອີກດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານ.
ສະພາບການແບບຊໍ້າສອງດັ່ງກ່າວນີ້ກໍໄດ້ເກີດມີຈຸດຕະສາດ -
ແບບຊໍ້າສອງຂອງນາຍທຶ່ມນ້ອຍອີກ. ໃນຖານະເປັນຜູ້ ອອກ
ແຮງງານ ແມ່ນອນເຂົ້າຈະຕ້ອງມີແນວຄິດແນໃສ່ຄວາມ ສະ
ເໝີພາບ, ກ້າວໜ້າຕາມການກົດຂູດຮີດ. ໃນຖານະ ເປັນ
ເຈົ້າກໍາມະສິດຜູ້ນ້ອຍແມ່ນອນເຂົ້າຈະຕ້ອງຍຶດຕິດກ້າວໄປ ຫາ
ຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ, ກ້າວໄປ ຢືນຢູ່ໃນຖັນແຖວດຽວກັບ ພວກ
ນາຍທຶ່ມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົ້າຕ້ອງການຢາກກາຍເປັນ ຜູ້
ຂູດຮີດນັ້ນເອງ.

ແຕ່ວ່າຊົ່ວຄາວຈິງກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ມີພວກ
ນາຍທຶ່ມນ້ອຍພຽງແຕ່ບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສົມຫວັງຮັ່ງມີແລະ

ສາມາດກາຍເປັນມາຍທົ່ມໄດ້. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວເຫັນວ່າ ພວກ
ຂະເຈົ້າ "ສົ່ມຫົວ" ກັບຄວາມຫລົ້ມຈົ່ມຫລາຍກວ່າ. ເມື່ອ
ເກີດມີກໍລະນີຫລົ້ມຈົ່ມລົງແລ້ວ ເຂົ້າກໍຈຳເປັນຕ້ອງຂາຍ ຕອນ
ດິ່ນນ້ອຍໆຂອງຕົນ, ໂຮງຊ່າງ, ປ່ຳນ້ຳມັນລົດ, ຮ້ານກາເຟ
ແລ້ວກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຊີວິດແບບໃຫມ່ອີກ. ຖ້າຫາກ ໂຊກດີ
ເຂົ້າກໍຈະໄດ້ເປັນກຳມາຊີບ, ກຳມະກອນຮັບຈ້າງ, ເຂົ້າ ກໍ
ຈະເຊົ້າເປັນ "ນັກພຸລະກິດ", ເຈົ້ານາຍເອກະລາດ, ເຈົ້າ
ກຳມະສິດສ່ວນຕົວອີກ. ຖ້າຫາກໂຊກຮ້າຍເຂົ້າກໍຈະໄດ້ ເປັນ
ຄົນຫວ່າງງານ, ເປັນຄົນລ່ອນເລພະເມຈອນ, ເປັນຄົນ ທີ
ຍາກຈົນເທົ່ານັ້ນເອງ.

ມີຄຳຖາມໜຶ່ງເຂົ້າສຸດທ້າຍຊຶ່ງເບື່ອໜ່າຍພວກນາຍທົ່ມ-
ໜຶ່ງເປັນຜູ້ທຳລາຍຕົວເຂົ້າໃຫ້ຫລົ້ມຈົ່ມລົງ ແລະ ສ່ວນອີກຄຳ
ໜຶ່ງ ເຂົ້າເອງສຸດທ້າຍກົ່ມຕົວໃຫ້ກາຍເປັນນາຍທົ່ມເອງ .
ຄວາມມັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງໄດ້ປົ່ນປ່ວນຢູ່ໃນຮ່ວງອົ່ມຍາມ
ຂອງເຂົ້າຢ່າງແປກປະຫລາດ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈ
ແບບພິດສະດາມຂົ່ມຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບຊຶ່ງອາດເອີ້ນໄດ້ ວ່າ
ແມ່ນການຕໍ່ລອດກວດພຽງສ່ວນບຸກຄົນຂອງນາຍທົ່ມນ້ອຍ.

ຕາມຕົວຈິງແລ້ວ ສາຍຕາແມວຄິດຂອງເຈົ້ານາຍກຳມະສິດ -
ສ່ວນຕົວຜູ້ນ້ອຍແມ່ນສຸດທີ່ຈຳກັດ ເພາະສະນັ້ນຢູ່ໃນ ບັນຫາ
ຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ເຂົ້າ ໃຫ້
ຄວາມສົນໃຈຖົມສາຍຕາເບິ່ງໃສ່ແຕ່ເປືອກນອກຂອງວັດຖຸ ;
ສົນໃຈໃສ່ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນຄວາມຮ່ຳມີເທົ່ານັ້ນ .
ເຊັ່ນວ່າ ຕົວຂ້ອຍມີກະຕຸບນ້ອຍຫລັງໜຶ່ງທີ່ແອ່ມດ້ວຍ ເສດໄມ້

ແລະ ແຜ່ນເຫລັກເສດຈາກກະປ໋ອງເປ່ົາຫລີ້ແອ້ມດ້ວຍດິນຕົ້ມ, ສ່ວມຢູ່ຂ້າງກະຕູບນ້ອຍນ້ັດມີຄະລັ້ດຫລ້ັງງາມ ຫລ້ັງໜ້ົງຂອງເຈ້ົາເສດຖ ປະກອບດ້ວຍຫ້ອງນ້ອຍໃຍ່ນ້ັບເປ້ັນຮ້ອຍໆຫ້ອງ. ສ້ົງດ້ັ່ງກ່າວເຮ້ັດໃຫ້ເກ້ີດມ້ີຄວາມກະວ້ົນກະວ່ານໃຈ້ອ້ົມ ຢ່ານ ຫລ້ົກລ້ຽງບ່ໄດ້. ດ້ັ່ງນ້ັ້ນຕ້ອງເຮ້ັດໃຫ້ໜຸ່ກໆຄົນຖ້ກຈ່ຳກ້ັດເພ້ືອມ້ ຊ້ົ່ວກ່ານເປ້ັນຢູ່, ນຸ່່ງຫ້ົ່ມ, ກ້ິນຢູ່ແບບຄຽ້ອກ້ັນ, ບ່ມ້ີຜູ້່ໃດຈ່ະ ຢ່າກໂປໂລຕ້ົ່ອອ່ກຈ່າກຖ້ົ່ມແຖ່ວລ່ວມນ້ັ້ນເລ້ີຍ. ອ້ັນທ້ີ່ເອ້ົ່ມ່ວ່າ "ລ້ັດທ້ີ່ສ້ົ່ງຄ້ົ່ມນ້ີ້ຍ້ົ່ມ" ແບບນ່າຍທ້ົ່ມ້ນ້ອຍໄດ້ເກ້ີດຂ້ົ່ນ້ຶ່ງ ເລ້ົ່ມ ໄດ້ເວ້ົ້າ່ວ່າ ແ່ມ່ຄວ່ານໃຝ່ຝ້ົ່ນ່ຂ່ອ່ງເຈ້ົ້ານ່ານ້ອ່ຍທ້ີ່ຢ່ານ ທ້ຳ ກ່ານລ້ົ່ວ່ານ່ຄ່ວ່ານແຕ່ກ່ຕ່ານ້ັ້ນ່ລ່ະຫ່ວ່ານ່ຜູ້່ຮ້ົ່ງ ແ່ລ່ະ ຜູ້ ໜຸ່ກ ຢ່ານ. ລ້ັດທ້ີ່ສ້ົ່ງຄ້ົ່ມນ້ີ້ຍ້ົ່ມແ່ບ່ບນ່ານ້ທ້ົ່ມ້ນ້ອ່ຍຖ້ົ່ວ່ານ່ຈ່ະ ສ່ານ່ານ - ເຮ້ັດໃຫ້ໜຸ່ກໆຄົນ ກ່ານ ເປ້ັນເຈ້ົ້ານ່ານ້ອ່ຍ "ສ່ະເໝ້ີ ພ່ານ ບ້ັນ ທ້ັ່ງ ໝ້ົ່ດ. ເຈ້ົ້ານ່ານ ເຈ້ົ້ານ ຮ່ານ ຄ່ານ ຂ່ານ ເ ລ ້ ອ ່ ຍ ບ ່ ໄ ດ ້ ຄ ້ ດ ຄ ່ ານ ກ ່ ບ ກ ່ ານ ຄ ້ ິ ງ ຕ ້ ອ ຂ ອ ງ ກ ່ ານ ຄ ່ ານ ສ ່ ວ ມ ຕ ້ ອ ແ ຕ ່ ຢ ່ ານ ໃ ດ ໝ ້ ົ ດ ແ ຕ ່ ເ ອ ້ ົ ່ ານ ່ ານ ກ ຄ ້ ັ ດ ຄ ້ ່ ານ ກ ັ ບ ຮ ່ ານ ສ ້ ັ ບ ພ ະ ສ ິ ມ ຄ ່ ານ ້ ທ ້ ີ ່ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຕ ອ ້ ັ ນ ຈ ່ ະ ເ ຮ ້ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ອ ້ ົ ່ ານ ່ ານ ພ ິ ບ ກ ັ ບ ຄ ວ ່ ານ ຫ ລ ້ ົ ່ ມ ຈ ້ ົ ່ ມ ລ ້ ົ ່ ງ ເ ທ ້ ົ ່ ານ ້ ັ ້ ນ . ນ ່ ານ ຍ ່ ານ ເ ຮ ້ ັ ດ ເ ກ ້ ິ ບ " ເ ອ ກ ະ ລ ານ " ກ ້ ົ ່ ບ ່ ໄ ດ ້ ຄ ້ ັ ດ ຄ ້ ່ ານ ກ ່ ານ ທ ້ ຳ ນ ່ ານ ທ ່ ານ ກ ້ ິ ນ ສ ່ ວ ມ ຕ ້ ົ ອ ເ ລ ້ ີ ຍ ແ ຕ ່ ເ ອ ້ ົ ່ ານ ່ ານ ກ ັ ດ ຄ ້ ່ ານ ຕ ່ ໂ ຮ ງ ງ ານ ຜ ະ ລ ິ ດ ເ ກ ້ ິ ບ ຂ ະ ໜ ່ ານ ດ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ທ ້ ົ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ຊ ້ ົ ່ ງ ເ ຮ ້ ັ ດ ໃ ຫ ້ ບ ່ ມ ້ ີ ຄ ວ ່ ານ ຕ ້ ອ ງ ກ ່ ານ ໃ ນ ຕ ້ ົ ອ ຂ ອ ງ ນ ່ ານ ຍ ່ ານ ເ ຮ ້ ັ ດ ເ ກ ້ ິ ບ ເ ອ ກ ະ ຊ ຸ ນ ້ ັ ້ ນ ເ ລ ້ ີ ຍ . ໃ ນ ທ ້ ີ ້ ັ ນ ຜ ້ ູ ໃ ດ ຜ ້ ູ ໜ ້ ົ ່ ງ ບ ່ ຄ ວ ນ ຈ ່ ະ ເ ປ ້ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ່ ານ ຂ ອ ງ ຮ ່ ານ ຂ ່ ານ ຍ ເ ຄ ້ ອ ງ ຍ ່ ອ ຍ ເ ລ ້ ີ ຍ ເ ພ ້ ອ

ຈະສະແດງແນວຄິດຂອງເຈົ້າຂອງຮ້ານຄ້າ...

ເຈົ້າຂອງຮ້ານຂາຍເຄື່ອງຍ່ອຍ ແລະ ນາຍຊ່າງ ເຮັດເກີບ ເຫັນໄດ້ພຽງແຕ່ເປືອກນອກຂອງປະກົດການຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນວ່າ: ການແບ່ງປັນເວີນ, ຄວາມແຕກຕ່າງໃນການອຸມໃຊ້. ພວກຂະເຈົ້າບໍ່ສົງເກດເຫັນ (ແລະ ບໍ່ຕ້ອງ ການຢາກເຫັນ) ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື: ຄົນຂ້າງບ້ານເຂົາມີຫໍໂຮງອັນສວຍງາມ ກໍ່ຍ້ອນວ່າເຂົາມີໂຮງງານຫລົ່ມທົ່ມອັນ ກ້ວາງໃຫຍ່ປະກອບດ້ວຍລະບົບອຸນລະປະທານ ຊຶ່ງຢູ່ໃນນັ້ນເຂົາ ໄດ້ທຳການກົດຂູດຮີດຊາວກຳມະກອນ. ສ່ວນນາຍທຶນນ້ອຍພັດມີພຽງແຕ່ກະຕູບນ້ອຍເຮັດດ້ວຍດິນຕົ່ມກໍ່ຍ້ອນວ່າເຂົາເຮັດ ເອງດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ທຳການກົດຂູດຮີດຜູ້ໃດເລີຍ (ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຂອງຄະລັກຕ໌ທີ່ສວຍງາມນັ້ນພັດຍັ້ງ ກອບໂກຍສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໂດຍທາງອ້ອມອີກຈາກນາຍທຶນນ້ອຍ ທີ່ຫາກິນດ້ວຍຕົນເອງນັ້ນ).

ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການເຫັນເຖິງເມື່ອໃນຫາດແທ້ຂອງວັດຖຸເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ ກໍ່ຍ້ອນວ່າຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະຕ້ອງຍອມຮັບຮູ ເຖິງ ຄວາມຈຳເປັນໃນການລົບລ້າງກຳມະສິດສ່ວນຕົວຕໍ່ພາຫະນະ-ການຜະລິດ, "ຍ້ອນວ່າເຖິງເຂົາຈະເປັນນາຍທຶນນ້ອຍກໍຕາມ ແຕ່ເຂົາກໍແມ່ນເຈົ້າກຳມະສິດສ່ວນຕົວ, "ນັກຫຸລະກິດ" ນັ້ນເອງ. ໂອໂຮ! ເຂົາຄົງປາດຖະໜາຢາກໃຫ້ເຈົ້າຂອງຮ້ານສັບພະສິນຄ້າ ແລະ ເຈົ້າຂອງໂຮງງານຜະລິດເກີບໄດ້ ນ້ອມຕົວລົງເທົ່າທຽມກັບຕົນ...

ຈະເຮັດໃຫ້ໝູ່ກຸ່ມຄົນເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກ

ເຈົ້ານຳມະສິດຜູ້ນ້ອຍເຂົ້າເປັນກ້ອນກຸ່ມດຽວກັນ ແລະລວມຫົວ
ຕົວເຂົ້າເອງນັ້ນ-ເປັນເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງອາໄຫລ່ມຸນຍອຍຕ່າງ
ຕ່າງທີ່ໄຫລຢູ່ຕ່ອງໂສ້ໂຮງງານນັ້ນເອງ...ຈະເຮັດໃຫ້" ການ
ທຸລະກິດ" ເທົ່າທຽມກັນໃນປະລິມານ, ຈະເຮັດໃຫ້ເທົ່າທຽມ
ກັນດ້ານລະດັບລາຍໄດ້, ດ້ານການເປັນຢູ່, ດ້ານການສຶກສາ
ດ້ານວັດທະນະທຳ-ນີ້ຄືຄວາມຝັນຂອງນາຍທຶນນ້ອຍ.ຄວນເວົ້າ
ເວົ້າສ່ວນໜຶ່ງນຳພວກຮົ່ຳມີແລ້ວແຈກຢາຍໃຫ້ພວກທີ່ ທຸກຍາກ
ຈາກນັ້ນທຸກສ່ວຍ່າງກໍຈະສົມເລືອງໄປ. ນາຍທຶນນ້ອຍຍັງ ຄິດ
ບໍ່ເຖິງເລີຍວ່າ ຖ້າຫາກໂຮງງານຍັງຕົກເປັນຂອງຜູ້ຮົ່ຳ ມີຢູ່
(ແນ່ນອນໂຮງງານຈະບໍ່ໄດ້ແບ່ງໃຫ້ພວກທີ່ທຸກຍາກ!) ເມື່ອ
ນັ້ນເຂົ້າຄົນນັ້ນກໍຈະຮົ່ຳມີໃໝ່ອີກ. ນາຍທຶນນ້ອຍຄິດເຖິງ ແຕ່
ຄວາມຮົ່ຳມີ ແຕ່ບໍ່ຄິດເຖິງບໍ່ເກີດຂອງຄວາມຮົ່ຳມີນັ້ນເລີຍ.ສຳ
ລັບເຂົ້າເອງແລ້ວ ທຸກຢ່າງສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຢູ່ໃນລະດັບການ
ອຸ່ມໃຊ້ ແລະ ຈາກແວ່ວັດສະນະດັ່ງກ່າວ ຜູ້ໃດຫາກມີລາຍໄດ້
ສູງກ່ວາເຂົ້ານັ້ນແມ່ນຄົນຂັດສົນມັກງ່າຍ ແລະ ຕ້ອກາຝາກ.
ຂໍໃຫ້ເຂົ້າເປັນນັກປະດິດສ້າງ, ນັກຈິດຕະກອນທີ່ໂດ່ງດັງ,ນັກ
ປາດ, ນັກສິລະປິນກໍຕາມແຕ. ສຳລັບນາຍທຶນນ້ອຍເອງແລ້ວ
ມີສອງອຸ່ມຂັ້ນເທົ່ານັ້ນຄື: ອຸ່ມຂັ້ນຂອງຜູ້ຮົ່ຳ ແລະອຸ່ມຂັ້ນ ຂອງ
ຜູ້ທຸກຍາກ.

ຕ້ອຈົ່ງແລ້ວ ຈະສາມາດແຍກອຸ່ມຂັ້ນຕ່າງໆອອກ ໂດຍອີ່ງ
ເງາມລະດັບລາຍໄດ້ ໄດ້ຫລືບໍ ? ຖ້າຢູ່ໃນຄວາມຄິດ ຝັນແລ້ວ
ແມ່ນໝົດທຸກຢ່າງ. ຕ້ອຢ່າງນັກສັງຄົມສາດຊາວ ອາເມລິກາ
ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ທຳການວິໄຈເບິ່ງ ໂຄງປະກອບອຸ່ມຂັ້ນ ຂອງ ຢາ

มายกา [1], ເຂົ້າໄດ້ທຳການແບ່ງຊຸ້ມຊັ້ນຕ່າງໆອອກ ໂດຍ ອ້ວງເອົາຫ້ອງນອນໃດທີ່ ແລະ ບໍ່ມີໂທລະສັບ. ແຕ່ວ່າ ສິ່ງ ດ່ວງກ່າວ ມີຄຸນຄ່າຕົວຈິງອັນໃດໃຫ້ແກ່ວິທະຍາສາດ, ການ ເມືອງ ແລະ ທຳມະດາສຸດກໍໃຫ້ແກ່ຊົນຊັ້ນປະຈຳວັນ.

ແມ່ນອນ, ຢູ່ໃນຫລາຍໆກໍລະນີ (ເວົ້າລວມແລ້ວ ແມ່ນ ຢູ່ໃນກໍລະນີສ່ວນໃຫຍ່) ຜູ້ທີ່ມີລາຍໄດ້ສູງແມ່ນພວກນາຍທຶນ, ສ່ວນລາຍໄດ້ຕ່ຳ-ແມ່ນຊາວກຳມະກອນ ແລະ ນາຍທຶນນ້ອຍ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນນິຍົກເວັ້ນບາງກໍລະນີ. ນັກເຕະບານຊາວ ບະຣາ ຊຸ ມ ຊຸ ເປເລ ໄດ້ກາຍເປັນເສດຖີເງິນລ້ານຍ້ອນສີ ມລະ ປະ ທາງດ້ານກິລາຂອງຕົວເຂົາເອງ. ນັກສິ ມລະປິ ນທີ່ ຊຸ ສຽງ ໂດ່ງດັງຫລາຍໆຄົນຂອງປະເທດທຶນນິຍົມຕ່າງໆໄດ້ກາຍ ເປັນ ເສດຖີເງິນລ້ານ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ນາຍທຶນຜູ້ໜ້ອຍທີ່ເປັນເຈົ້າ ຂອງໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍປະກອບດ້ວຍກຳມະກອນປະມານ ๑๐ ກ່ວາຄົນ ຈະໄດ້ກຳໄລໜ້ອຍກ່ວາອັດຕາຄ່າຈ້າງຂອງກຳ ມະກອນຜູ້ໃດໜຶ່ງທີ່ລະດັບວິຊາສະເພາະຢູ່ໂຮງງານ ແຫ່ງ ໜຶ່ງ...ສ່ວນ "ພວກນັກຫຼູລະກິດ" ເຫລົ່ານັ້ນເຊັ່ນເຈົ້າຂອງ ຮ້ານຂາຍເຄື່ອງຍ່ອຍຂອງພວກເຮົານັ້ນເອງ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ພວກຂະເຈົ້າຈະຮັກສາການທຳມາຫາກິນໃຫ້ດຳລົງຄົງຕົວ ໄວ້ ໄດ້ກໍດ້ວຍການຫລຸດຜ່ອນປະຢັດການຊົມໃຊ້ຂອງຕົນເອງລົງ - ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ດ້ວຍການກິນຢູ່ຢ່າງບໍ່ອົ່ມເປັນປະຈຳຢູ່ສະ ເໝີ.

---

๑) ລັດໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງຢູ່ເກາະປາມາຍກາຢູ່ທະເລກາຣິບ.(ຜູ້ຮຽບ ຮຽງ).

ໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີມາດລາຍໄດ້ຈະບໍ່ສາມາດ ກຳນົດ
ເຖິງການສັ່ງກັດຂອງຄົນຢູ່ໃນຊຸມຊົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຊຶ່ງການສັ່ງກັດ
ນັ້ນແມ່ນການພົວພັນຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດເປັນຜູ້ກຳນົດ. ຖ້າວ່າ
ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຫາກເປັນເຈົ້າຂອງພາຫະນະການຜະລິດ, ຊຶ່ງພາຫະ
ນະເຫລົ່ານັ້ນມີຂະໜາດໃຫຍ່ຈົນວ່າເຂົາເອງຈະບໍ່ສາມາດ -
ເຮັດວຽກກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ ເຂົາຈຳຕ້ອງໄດ້ ຈ້າງ
ເຊົ່າພວກກຳມະກອນ, ຜູ້ນັ້ນແມ່ນນາຍທຶນ. ຖ້າວ່າ ອີກ ຄົນ
ໜຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງພາຫະນະການຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ, ເຂົາ
ເອງຫລຶ້ພ້ອມກັບຄົນພາຍໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາສາມາດ ເຮັດ
ວຽກກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ນັ້ນແມ່ນນາຍທຶນນ້ອຍ.
ຖ້າວ່າຄົນຜູ້ໜຶ່ງບຸ່ມີພາຫະນະການຜະລິດຢ່າງສົມຊຶ່ງ ແລະ
ເພື່ອມີຊີວິດລອດຢູ່ໄດ້ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກໃຫ້ຄົນອື່ນ ,
ເຂົາຜູ້ນັ້ນຄືຊາວກຳມາຊີບ.

ແນວຄິດໃດກໍຕາມທີ່ວ່າດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບ (ຫລື
ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ) ຈະຕ້ອງມີສ່ວນພົວພັນກັບແນວຄິດ -
ແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ວ່າຄວາມ ຍຸຕິທຳ
ແມ່ນມາດຕະຖານໜຶ່ງທີ່ສ່ວນຫລາຍພົວພັນກັບຫລາຍຢ່າງດ້ວຍກັນ,
ແຕ່ລະຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ມັນແຕກຕ່າງກັນ. ສຳລັບເຈົ້າຂ້າ
ທາດນັ້ນແລ້ວ ເຫັນວ່າຍຸຕິທຳທີ່ເຂົາໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຂ້າທາດ ກົ້ງ
ຫລັງໃຫ້ຕົນແຕ່ເຊົ້າຮອດຄ່ຳມືດ, ທີ່ເຂົາຈະສາມາດ ໄດ້ຮຽນ
ຕ້ອຍ ຂ້ອຍ ຂ້ອຍ ຂ

ທາດຄົງບໍ່ຄິດວ່າມີແມ່ນເປັນຄວາມຍຸຕິທຳໄດ້ເລີຍ.

ນາຍທຶມສະໄໝປະຈຸບັນຖືວ່າ ການທີ່ກຳມະກອນໄດ້ ຜະລິດຜົນກຳໄລໃຫ້ຕົວເອົານັ້ນແມ່ນສິ່ງທຳມະດາ. ເອົາຄິດເຊຸ່ມນຶ່ງເພາະວ່າເອົາ ໄດ້ຊຸໂຮງງານໃຫ້ຕົວເອົາເອງ ແລະ ໄດ້ຈ້າງກຳມະກອນເພື່ອໂຮງງານນັ້ນ. ນາຍທຶມບໍ່ສົນໃຈ (ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການສົນໃຈ) ທີ່ວ່າກຳໄລນັ້ນມັນໄດ້ມາຈາກໃສ. ສ່ວນກຳມະກອນເອງ ຖືວ່າບໍ່ເປັນທຳເລີຍທີ່ເອົາໄດ້ເພີ່ມທະວີທຶນຂອງຜູ້ເປັນນາຍດ້ວຍຢາດເຫື່ອຂອງຕົນ.

ເຈົ້າທີ່ດິນຖືວ່າ ການທີ່ ທີ່ດິນໄດ້ນຳເອົາຜົນກຳໄລ ມາສູ່ຕົນນັ້ນ ເປັນທຳ ໂດຍບໍ່ຂົ້ນກັບທີ່ວ່າເອົາໄດ້ເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງ ຫລືວ່າເອົາເອົາທີ່ດິນຕອນນັ້ນໃຫ້ຈ້າງເຊົ່າ. ເອົາເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງຕາຍໃຈວ່າ ແມ່ນທີ່ດິນນັ້ນເອງທີ່ນຳເອົາເງິນ ມາສູ່ຕົນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນບ່າວມາຮັບຈ້າງຫລືຜູ້ຈ້າງເຊົ່າແຕ່ຢ່າງໃດ. ສ່ວນພວກຮັບຈ້າງກໍຄິດວ່າຄວາມບໍ່ເປັນທຳນັ້ນ ມີຢູ່ວ່າລາຍໄດ້ສ່ວນຫລວງຫລາຍແທນທີ່ຈະແມ່ນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກແຕ່ພັດແມ່ນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງພຸ້ນໄດ້ຮັບ...

ການວາດພາບເບິ່ງທຶນລັກສະນະກຳມາຊີບ, ລັກສະນະ-ມາກຊຸດ ຕ່ຄວາມສະເໝີພາບນັ້ນ ແມ່ນເລີ່ມຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າ ມີຫລັກການດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນທຳຄື: "ຜູ້ໃດ ບໍ່ເຮັດວຽກ, ຜູ້ນັ້ນບໍ່ກິນ", ນັ້ນຄວາມເປັນທຳຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດ.

ຊາວກຳມາຊີບມີຄວາມເຂົ້າໃຈເປັນຂອງຕົນເອງຕ່ຄວາມສະເໝີພາບ ຊຶ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນທັງໄດ້ກຳນົດດ້ວຍຖານະ-

ຂອງເຂົາຢູ່ໃນສັງຄົມ. ຊາວກຳມາຊີບສາມາດປັບປຸງ ຊີວິດ ການເປັນຢູ່ຂອງຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນ ອອກຈາກ ແອກບັງຄັບຂອງນາຍທຶນ, ສາມາດເຊົາເປັນຊົນຊັ້ນທຸກກໍ່ຂໍ ຊູຣົດຢ່າງຕ່ຳຕ້ອຍໄດ້ພຽງແຕ່ໃນກໍລະນີດຽວ ຖ້າຫາກເຂົາ ທັບມ້າງລະບອບທຶນນິຍົມ, ກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລະລະ ບອບກອມມູນິດ, ໝາຍຄວາມວ່າລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງສັງຄົມ ໂດຍທັງມວນ, ຊາວກຳມາ ຊີບແມ່ນຊົນຊັ້ນດຽວ ທີ່ຈະຍົກເວົ້ອຳນາດມາສູ່ກຳມືຕົນ ແຕ່ບໍ່ ແມ່ນເພື່ອຄວາມຄົງຕົວຕະຫລອດການຂອງອຳນາດ ແຕ ຫາກ ເພື່ອລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆໃຫ້ສູນຫາຍໄປຢ່າງສົມເຊີ. ຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຊາວກຳມາຊີບຕໍ່ຄວາມສະເໝີ ພາບ ເກີດຈາກບ່ອນນີ້ເອງ ຊີ ທ່ານ ຟ.ອັງແກນ ຂຽນໄວ້ວ່າ : "ເມື່ອໃນຕົວຈິງຂອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຊາວ ກຳ ມາຊີບຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ສຸມໃສ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງ ການໃນການທຳລາຍລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ. ທຸກຄວາມ ຮຽກ ຮ້ອງຕ້ອງການຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບທີ່ກ້າວກາຍກ່ວານີ້ໄປແລ້ວ ຈະນຳໄປສູ່ການໄຮ້ເຫດຜົນຢ່າງຫລີກບໍ່ພົ້ນ" ๑).

ສູດອັນສັ້ນໆດັ່ງກ່າວຂອງ ຟ.ອັງແກນນີ້ ຄວນໄດ້ ອະທິ ບາຍໃຫ້ຈະແຈ້ງອອກຕື່ມ. ຊີທ່ານ, ການທຳລາຍ ລົບລ້າງ ຊົນຊັ້ນຕ່າງໆແມ່ນຫຍັງ ? ທຳລາຍລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆແມ່ນ ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮັດໃຫ້ພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນໄດ້ຢູ່ ໃນການ

---

๑) ก.มาก,ฝ.อังแกน นิพนธ์,เซล็มที่ ๔๐หน้า ๑๐๒.

ພ້ອພັນແບບດຽວກັນຕໍ່ພາຫະນະກາມຜະລິດຂອງໜົດທໍ່ສັງຄົມ. ອັນມີຫມາຍຄວາມວ່າກຳມະສິດສ່ວນຕົວຈະຕ້ອງຖືກລົບລ້າງ , ທຸກໆພາຫະນະກາມຜະລິດຈະຕ້ອງກາຍເປັນຊັບສົມບັດຂອງສັງຄົມ, ທຸກໆຄົນຕ້ອງກາຍເປັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໜົດ.

ຂໍ້ທີສອງ, ຄວນເຂົ້າໃຈໃຫ້ກ້ວ້າງໄກ່ຕ່ສູດ "ທຳລາຍລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ" ນັ້. ຊົນຊັ້ນຕ່າງໆແມ່ນເປັນພຽງ ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂຄງຮ່າງຊົນຊັ້ນທາງສັງຄົມເທ່ານັ້ນ, ແມ່ນປະເພດ ອັນໜຶ່ງ (ເຖິງວ່າເປັນອັນສຳຄັນກວ່າໜ່ມໍ່ຕຸ່ານ)ຂອງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆເທ່ານັ້ນ. ນອກຈາກ ຊົນຊັ້ນຕ່າງໆແລວ ໃນໂຄງຮ່າງຊົນຊັ້ນ ທາງສັງຄົມຍັ້ງມີກຸ່ມສັງຄົມອັນໆອີກເຊັ່ນ ຕ້ວຢ່າງ, ປັນຍາຊົນ, ປະຊາຊົນຂອງຕ້ວເມ້ືອງ ແລະ ຂອງ ຊົນນະບົດ). ຢູ່ພາຍໃນແຕ່ລະກຸ່ມສັງຄົມຍັ້ງມີຊັ້ນຄົມອີກ , (ເຊັ່ນຕ້ວຢ່າງ, ພາຍໃນຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ມີຊັ້ນຄົນຊາວກຳມະກອນ-ປັນຍາຊົນ,ຊາວກຳມະກອນໜ່ມໍ່ລະດັບວິຊາສະເພາະຊັ້ນສູງ,ມີລະດັບວິຊາສະເພາະຊັ້ນກາງ, ມີລະດັບ ວິຊາສະເພາະຊັ້ນຕ່ົ,ບ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະຂອງວຽກງານ). ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຊາວກຳມາຊີບ - ແມ່ນການທຳລາຍລົບລ້າງການດຳລົງຄົງຕ້ວຂອງກຸ່ມ ສັງຄົມ ແລະ ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆໜ່ມໍ່ຖານະບ່ໍເທ່ົາທຽມກັນໃນສັງຄົມ, ທຳລາຍລົບລ້າງໂຄງຮ່າງຊົນຊັ້ນທາງສັງຄົມໃຫ້ສົມເຊ່ິງ.

ເປັນທ່ີຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຄວາມເຂ້ົາໃຈຂອງຊາວ ກຳມາຊີບ່ຕ່ຄວາມສະເໜ່ີພາບແມ່ນທ່ັງແມ່ໃສ່ຕ່ານຄວາມ ສະເໜ່ີພາບແບບຮູບການຂອງນາຍທ່ຶນ ແລະ ຕ່ານການ ຕ່ໍລອດ ກວດ

ພຽງຂອງນາຍທຶນນ້ອຍ. ຄວາມສະເໝີພາບດ້ານ ກົດໝາຍ ສຳລັບຊາວກຳມາຊີບນັ້ນ ແມ່ນຂັ້ນໜຶ່ງທີ່ບ່ສ້າງຄວາມ ເພິ່ງພໍໃຈໃຫ້ແກ່ຊາວກຳມາຊີບ ຊຶ່ງເປັນຂັ້ນທີ່ໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ , ປະສົບຜົນໄປແລ້ວ ແລະ ເປັນຂັ້ນທີ່ ບ່ສົມບູນແບບແຕ່ຢ່າງໃດ. ການຕໍ່ລອດກວດພຽງ, ຄວາມພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດ ນ້ອຍເກີດຂຶ້ນມາໃໝ່ ຂັດຢືນກັບເສດຖະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ ນັ້ນ ແມ່ນຄວາມຝັນທີ່ບ່ແທດເໝາະກັບຄວາມເປັນຈິງ, ຍ້ອນ ວ່າການຜະລິດຂະໜາດໃຫຍ່ທັງຢູ່ໃນອຸດສາຫະກຳ, ທັງຢູ່ໃນ ການກະສິກຳ ແລະ ທັງຢູ່ໃນຂົງເຂດການບໍລິການຮັບໃຊ້ ໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການລົ້ມຫາຍຂອງມັນມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ບ່ມີທາງ ທີ່ຈະຕ້ານຢັ້ງຢືນໄດ້ອີກ. ໃນເງື່ອນໄຂປະຈຸບັນນີ້ການ ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ ຈະຕ້ອງລົບລ້າງຖິ້ມ ຢ່າງແນ່ນອນ ທັງ ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມກໍ່ຄືທັງຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມເອງ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຊາວກຳມາຊີບຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບບ່ ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງພຽງແຕ່ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງ ຈຸນລະ ດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກລວມທັງຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໝົດ ທຸກໆຄົນ. ໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍຢູ່ໃນຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຍັງ ສະແດງອອກເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດພົ້ນຖານທັງຂອງພວກ ນາຍ ທຶນນ້ອຍນຳອີກ ແຕ່ບ່ແມ່ນໃນນາມເປັນພວກເຈົ້ານາຍສິດ - ສ່ວນຕົວ ແຕ່ຫາກໃນນາມເປັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຕ່າງຫາກ.. ການຜັນຂະຫຍາຍໃຫ້ກາຍເປັນຈິງຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງ ຊາວກຳມາຊີບຕໍ່ຄວາມສະເໝີພາບ (ຄືການທຳລາຍລົບລ້າງ ຈຸນລະຕ່າງໆ)ນັ້ນເອງແມ່ນເສັ້ນທາງດຽວສຸດທ້າຍສະດວກ ສະ

ບາຍເພື່ອຫັນພວກມາຍທິ້ນ້ອຍອອກຈາກການຜະລິດ ສ່ວນຕົວ ໄປສູ່ການຜະລິດລວມໝູ່ດ້ວຍວິທີການສ້າງສະຫະກອນຂຶ້ນ. ໃນ ເມື່ອນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເປັນພວກມາຍທິ້ນ້ອຍອີກແລ້ວ. ບົດຮຽນຂອງ ສສສຊ ແລະ ຂອງປະເທດສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ການລວບລວມເອົາພວກຊາວໄຮ່ນາ ເຂົ້າເປັນສະຫະກອນສວນໝູ່ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງລັດກຳ ມາຊີບ ໄດ້ນຳໄປສູ່ການຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງ ພວກ ຂະເຈົ້າໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.

ເກືອບວ່າຢູ່ໃນທຸກໆປະເທດ ທີ່ພວມພັດທະນາ ປະຊາຊົນ ສ່ວນໃຫຍ່ນັ້ນແມ່ນມາຍທິ້ນ້ອຍ. ການທຳລາຍລະບອບ ທິ້ນິ ຍົມ ແລະ ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຈະເຮັດໄດ້ ກໍ່ຕໍ່ ເມື່ອໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນອຸດົມຊຶ່ງຈາກປະຊາຊົນສ່ວນໃຫຍ່ ເຫຼົ່ານັ້ນ, ໝາຍຄວາມວ່າ ກອບເຂົ້າໝົດ ຈາກມາຍທິ້ນ້ອຍ ເພາະສະນັ້ນໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍຂອງຊາວກຳມາຊີບ ແລະຂອງພັກປະ ຕິວັດຂອງຊາວກຳມາຊີບ ຢູ່ໃນທິ້ນແມ່ນການສ້າງຕັ້ງ ພັນທະ ພາບອັນແໜ້ນໜາຮ່ວມກັບກຸ່ມຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຕ່າງໆ ທີ່ ບໍ່ແມ່ນກຳມາຊີບ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ຕາມຢັ້ນກັບລະບອບທິ້ນິຍົມ. ສິ່ງ ດ່ຽວທ່ານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາກຳລັງປະຕິວັດຢູ່ໃນການຕໍ່ສູ້ປະຈຳ ວັນຂອງຕົນນັ້ນ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດ ແລະຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງມາຍທິ້ນ້ອຍ. ຕ້ອງມອບຫົດ ທັງ ໝົດໃຫ້ພວກຊາວໄຮ່ນາ ແລະ ມອບຫົດນັ້ນໃຫ້ຢູ່ໃນຮູບການ ໃດໜຶ່ງທີ່ພວກ ຂະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການເອົານັ້ນ. ຢູ່ປະ ເທດລັດເຊຍ, ສະໄໝມະຫາປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມເດືອນຕຸລາ

ປີ ໑໙໑໗, ໜຶ່ງໃນບັນດາຂໍ້ຄຳລຶດທຳອິດຂອງອຳນາດ ໂຊ
ວຽດແມ່ນຄຳລັດກ່ຽວກັບທີດິນ ຊຶ່ງລົບລ້າງສິດເປັນເຈົ້າ ທີດິນ
ແລະ ໂອນທີດິນໃຫ້ພວກຊາວໄຮ່ນາໂດຍບໍ່ມີການຫັດແທນຄືນ.
ນຶ່ງບາດເດີນອັນຈຳເປັນກ້າວທຳອິດ. ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວຄື:
ພວກຊາວໄຮ່ນາທີ່ໄດ້ທຳມາຫາກິນຢູ່ເທິງທີດິນ ທີ່ໄດ້ຮັບ ແລ້ວ
ອີງຕາມບົດຮຽນຂອງຕົນ ພວກຂະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ມີທາງ
ອອກທາງດຽວຄື-ສະຫະກອນລວມໝູ່, ການລວບລວມ ການ
ທຳມາຫາກິນແບບຕ່າງໆເຂົ້າສູ່ເປັນການທຳມາຫາກິນແບບສັງ
ຄົມນິຍົມຂະໜາດໃຫຍ່ບົນຫລັກການສະໝັກໃຈ.

ຄວນໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ ລະບອບທຶນນິຍົມ ກໍໄດ້ທຳການ ລົບ
ລ້າງກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂະໜາດນ້ອຍເປັນຂັ້ນໆມາເຊັ່ນກັນ .
ແຕ່ວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນເຮັດຂຶ້ນມາໄດ້ ດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍ
ເທື່ອລະຂັ້ນຂອງຊາວໄຮ່ນາຢ່າງເຈັບຊ້ຳໜໍ່ໃຈ ເປັນທີ່ສຸດ.
ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ໃນໄລຍະຊຸມປີ ໑໙ຊ໐-໑໙ຊ໗ ລາຍໄດ້ຂອງ
ພວກກະສິກອນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ຫລຸດຕ່ຳລົງຮອດ
໑໗ ຕໍ່ໂດລາຄິດຮອດ ๔๐ %. ນັບແຕ່ປີ ໑໙ກ໙ ເປັນຕົ້ນ ມາ
ລາຄາຂອງຜົນຜະລິດທີ່ພວກຂະເຈົ້ານຳໄປຂາຍນັ້ນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ
ພຽງແຕ່ ນ້ອຍ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ລາຄາ ສິນຄ້າ
ອຸປະໂພກ ຂະເຈົ້າຕ້ອງການຊື້ນັ້ນພັດເພີ່ມຂຶ້ນຮອດ ນ໗% .
ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ເພີ່ມຈະດຳເນີນການກະສິກຳຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ -
ແບບນີ້ໄດ້ຄືແນວໃດ ? ດ້ວຍເຫດນີ້ການລົ້ມລະລາຍຂອງຊາວ
ໄຮ່ນາອາເມລິກາກໍເກີດຂຶ້ນ. ບໍ່ແມ່ນເຫດການບັງເອີນ ແຕ່
ຢ່າງໃດທີ່ພວກຊາວຊຸມນະບົດຕ່າງກໍພາກັນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າສູ່ຕົວ

ເມືອງ. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ແກ້ບັນຫາໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ດ້ວຍວິທີການລວມໝູ່ແບບຕົ້ນຕໍຂອງພວກຊາວໄຮ່ນາແລະນັ້ນ ແມ່ນພົ້ນຖານຂອງສຳພັນທະພາບລະຫວ່າງກຳມະກອນກັບຊາວ ໄຮ່ນາ-ຜູ້ອອກແຮງງານ. ຢູ່ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຈັດຕັ້ງສຳພັນ ທະພາບແນວນັ້ນລະຫວ່າງຊາວກຳມາຊີບ ແລະ ນາຍທຶນ ນ້ອຍ ຂົ້ນໄດ້ນັ້ນ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນການປະຕິວັດຈະຕ້ອງຖືກປະລາໄຊ ຢ່າງ ຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້.

ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂາດກ້າວຂະຫຍາຍຕົວ ຕົວຈິງໄປສູ່ຄວາມສະເໝີພາບຂອງຊາວກຳມາຊີບນັ້ນ ແມ່ນ ການຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວລັກສະນະຊົ່ວຄາວຢູ່ໃນລະດັບໃດ ໜຶ່ງ ຕໍ່ຄວາມໃຝ່ຝັນ ແບບເຝ້ຝັນຂອງນາຍທຶນນ້ອຍ ກ່ຽວກັບ ການ ຕໍ່ລອດ ກວດພ່ຽງກັນນັ້ນ. ຈຳເປັນຕ້ອງມີພົ້ນທະພາບດັ່ງກ່າວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກນາຍທຶນນ້ອຍໃນຊ່ວງ ໄລຍະຂອງການຕໍ່ສູ້ປະ ຕິວັດ ແລະ ຂອງການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ເຂົ້າ ໃຈ ເຖິງຄວາມອັບປະໂຫຍດທັງໝົດຂອງຄວາມໃຝ່ຝັນ ດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍບົດຮຽນຂອງຕົນເອງ.

ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ການຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວດັ່ງກ່າວ ນັ້ນ ມັນມີພົ້ນຮ້າຍຫລາຍໆຢ່າງດ້ວຍກັນ, ຄືດັ່ງການຜ່ອນສັ້ນ ຜ່ອນ ຍາວຢ່າງອື່ນໆນັ້ນເອງ. ແນ່ນອນ, ນາຍທຶນນ້ອຍບໍ່ພຽງ ແຕ່ ຈະສະແດງອອກເຖິງການສະໜັບສະໜູນການເຄື່ອນໄຫວປະ ຕິວັດຂອງຊາວກຳມາຊີບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີພວກນາຍທຶນ ນ້ອຍ ຫລາຍໆຄົນທີ່ໄດ້ອອກແຮງຕ້ານຢັ້ນກັບລະບອບທຶນນິຍົມ ຢ່າງ ແຂງແຮງອີກ. ພວກຂະເຈົ້າຍັງໄດ້ສັ່ງກັດຢູ່ກອງທັບປະຕິວັດ ຫຼ

ແນວໂຮມປະຊາຊົນ, ຢູ່ໃນອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຢູ່ໃນພັກ , ຈຳນວນໜຶ່ງກໍຍັງໄດ້ກາຍເປັນນັກກອມມູນິດຊໍ້ອີກ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນຫົມ ຄວາມສຳນຶກຂອງພວກຂະເຈົ້າຍັງມີລັກສະນະນາຍຫົມ ນ້ອຍເປັນສ່ວນຫລວງຫລາຍ, ພວກຂະເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ຖະໜອມ ແພງຄວາມໃຝ່ຝັນແບບເຝີຝັນຂອງຕົນກ່ຽວກັບການຕີລວດກວດ ພຽງນັ້ນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ.

ວຽກງານຕໍ່ຈົ່ງອາດຈະສັບສົນໜຸ້ງຍາກຕື່ມອີກ ຍ້ອນວ່າ ໃນຊຸມມື້ທຳອິດຫລັງຈາກການປະຕິວັດໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ ແລ້ວ ແນວຄິດ ແບບເສີຍເມີຍ ແລະ ພວກຜູ້ນຳການປະຕິວັດ ຈຳນວນໜຶ່ງຍັງມີແນວຄິດທີ່ລັກສະນະເຝີຝັນ ແລະຂາດບົດຮຽນ ປະຕິວັດຢູ່. ຢູ່ໃນກໍລະນີສ່ວນຫລວງຫລາຍ ການປະຕິວັດ ໄດ້ ຮັບໄຊຊະນະດ້ວຍການແລກດ້ວຍເລືອດເນື້ອ, ດ້ວຍການເສຍ ສະຫລະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນຖ້ຳແຖວກຳລັງການປະຕິວັດ. ບັນ ດານັກປະຕິວັດໄດ້ຍອມເສຍສະຫລະພາກັນສູ້ຊົນກັບຄວາມໜຸ້ງ ຍາກສັບສົນ, ທຳການຕໍ່ສູ້ແບບປິດລັບ, ແບບເປີດເຜີຍ, ການ ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ, ການຕໍ່ສູ້ທາງດ້ານການໂຄສະນາທາງ ດ້ານການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດ ເປັນເວລາຫລາຍສິບປີ ຕ້ານກັບກຳລັງນາຍທຶນເພື່ອຄວາມໃຝ່ຝັນເຖິງອະນາຄົດອັນສະ ຫວ່າງສະໄຫວ, ເຖິງວັດທະນາການຢ່າງອຸດສະຫລະພາບ , ເຖິງການຍົກສູງລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່, ວັດທະນະທຳ ແລະ ການສຶກສາຂອງປະຊາຊົນຂອງຕົນ. ພວກຂະເຈົ້າຍອມເສຍ-ສະຫລະເພື່ອປົດປ່ອຍປະເທດຊາດຂອງຕົນໃຫ້ຫລຸດພົ້ນ ອອກ ຈາກຄວາມໂງ່ຈ້າຫລ້າຫລັງຂອງອະນາຄົມ ເພື່ອ ກາຍເປັນ

ມະຫາອຳນາດທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ວັດທະນະທຳ , ເໝືອນດັ່ງພວກນັກປະຕິວັດໄດ້ເຮັດມາແລ້ວຢູ່ປະເທດລັດເຊຍ ໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນ.

ເປັນທຳມະດາວ່າ ໃນເມື່ອຍຶດອຳນາດມາໄດ້ແລ້ວ ກໍຄືຈັ່ງວ່າບໍ່ມີຫຍັງອີກແລ້ວ ທີ່ຈະມາຂັດຂວາງການປະຕິບັດຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາທີ່ຄາດໝາຍໄວ້ໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ບັນດານັກປະຕິວັດຕ່າງກໍຕ້ອງການຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນ, ບັນດາ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ສຳພັດກັບໜາກຜົນການປະຕິວັດທີ່ຍາດມາໄດ້, ຢາກປັບປຸງລະດັບການດອງຊີບໃຫ້ດີຂຶ້ນໄວທີ່ສຸດ. ຄວາມຮ້ອນໃຈປະຕິວັດທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍທາງດ້ານຈິດຕະສາດນັ້ນໄດ້ປະກົດເກີດຂຶ້ນຄືແນວນັ້ນແຫລະ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ການປະຕິວັດຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ລະດັບການຜະລິດສູງຂຶ້ນເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ການຕໍ່ສູ້ປະຕິວັດ(ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຮູບການຕໍ່ສູ້ເຊັ່ນ ສົງຄາມກາງເມືອງ)ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັ່ງມີຕົວຈິງຂອງປະເທດຊາດຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ. ແນ່ນແທ ຖ້າຄຳນຶງເບິ່ງອີກວ່າ ມີຫລາຍໆປະເທດໃນຈຳນວນປະເທດທີ່ກ້າວຂຶ້ນສູ່ເສັ້ນທາງ ຂະຫຍາຍຕົວແບບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ, ໃນສະໄໝກ່ອນເຄີຍຕົກຢູ່ໃນຈຳນວນບັນດາປະເທດທີ່ທຸກຍາກຫລ້າຫລັງທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນັ້ນກໍຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ຈະບໍ່ສາມາດຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດໄດ້ໃນໄລຍະທຳອິດ ພາຍຫລັງໄຊຊະນະຂອງການປະຕິວັດ ໃນທັນທີທັນໃດເລີຍໂລດ. ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວເຫລົ່ານີ້ ມີວິທີການດຽວເພື່ອຈະຍົກລະ

ດັບຊ້ວດການເປັນຢູ່ຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານນ້ັນ ຄື ການແບ່ງປັນຄວາມຮ່ັງມີຕ້ວຈິງຄົນໃໝ່. ຢູ່ ສສສຊ ໃນ ຊຸມປີທ້ໍາອ້ດຂອງການປະຕ້ວັດນ້ັນ ອ້ໍານາດໂຊວຽດໄດ້ເລ້ີມທ້ໍາ ການຍ້ົກຍ້ ວຍບັນດາຄອບຄ້ວກ້ໍາມະກອນອອກຈາກຫ້ອງໃຕ້ດ້ິນ, ກະຕູບນ້ອຍ, ເຮ້ືອນລວມ ຊ້ຶ່ງເປັນບ່ອນຢູ່ອາໃສຂອງພວກຂະ ເຈ້ົ້າໃນເມ້ືອກ່ອນນ້ັນ ໃຫ້ໄປຢູ່ເຮ້ືອນ ແລະ ຫ້ອງເຮ້ືອນຂອງ ພວກຮ່ັງມີໂດຍປະໃຫ້ເປັນຜູ້ເຈ້ົ້າຂອງຢູ່ແຕ່ ๑-๔ ຫ້ອງ ນອນ ເທ້ົ່ານ້ັນ. ອ້ດຕາເງ້ິນເດ້ືອນກ້ໍໄດ້ເພ້ີມຂ້ຶ້ນໃຫ້ພວກກ້ໍາມະກອນ (ແຕ່ວ່າພວກເຮ້ົາຍ້ັງບ່ໍທ້ັນມ້ີປະສ້ິດທ້ິພ້ິມເທ້ົ່າທ້ີ່ຄວນ ຍ້ອນວ່າ ໃນສະໄໝນ້ັນ ປະເທດລ້ັດເຊຍ ໄດ້ຖ້ືກທ້ໍາລາຍເຜ້ົາຜານ - ດ້ວຍສ້ົງຄາມໂລກຄ້ັ້ງທ້ີ່ໜ້ຶ່ງ ແລະ ສ້ົງຄາມກາງເມ້ືອງ ຊ້ຶ່ງກ່ ໃຫ້ເກ້ີດມ້ີໄພເງ້ິນເຟ້ີ້ຢ່າງໜ້ັກໜ່ວງ). ເພ້ິນໄດ້ຈ້ັດຕ້ັ້ງ ຫລ້ັກສູ້ດການອ່ຽນພ້ິເສດ ແລະ ສະຖາບ້ັນການສ້ຶກສາ ກ້ໍາມະ ກອນຕ່າງໆຂ້ຶ້ນສ້ໍາລ້ັບພວກກ້ໍາມະກອນທ້ີ່ບ່ໍຈ້ົບຊ້ັ້ນມ້ັດທະຍ້ົມ ສ້ຶກ ສາ ເພ້ືອເປັນເງ້ືອນໄຂ້ກ້າວຂ້ຶ້ນອ່ຽນຊ້ັ້ນມະຫ້ົາວ້ິທະຍ້ົາໄລ.

ເປັນທ້ີ່ເຂ້ົ້າໃຈແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຄວາມອ້ຶດສ້ົາມ້ຶດຕ່າງ ໆ ຂອງການຕ້ັດແບ່ງຄວາມຮ່ັງມ້ີດ້ັ່ງກ່າວນ້ັ້ນ ແມ່ນຈ້ໍ້ກ້ັດທ້ີ່ສຸ້ດສະ ເພາະຢ່ົ້ງຍ້ົ້ງຖ້ືຄ້ໍ້ານ້ຶ່ງວ່າ ປະເທດທ້ີ່ຫ້ລ້າຫ້ລັງທ້ົ້ງດ້ານ - ເສດຖະກ້ິດທ້ີ່ກ່າວຂ້ຶ້ນສູ້່ເສ້ັ້ນທ້ົ້ງກ້ໍ່ສ້ົ້ງລະບອບສ້ັ້ງຄົມນ້ິຍົມຫ້ລ ້ຶ່ງ ທ້ັ້ງທ້ົ້ງອ່ຽງສ້ັ້ງຄົມນ້ິຍົມນ້ັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງການເງ້ິນເປັນ ຈ້ໍ້ານວນ ຫລວງຫລ້ວງທ້ີ່ສຸ້ດ ເພ້ືອເສ້ີມຂະຫ້ຍາຍເສດຖະກ້ິດຂອງຕ້ົນ . ຖ້ືຄ້ໍ້ານ້ຶ່ງເຖ້ິງການ້ິບ້ັດຂອງແນວຄ້ິດນາຍທ້ຶ່ນ້ອຍແລະບ້ວກ ກ້ັບການຂາດບ້ິດອ່ຽນຕ້ວຈ້ິງໃນການປະຕ້ວັດ ແລະຄວາມຮ້ອນ

ໃຈແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ເພື່ອນນັກອ່ານຈະເຂົ້າໃຈ ໄດ້ ຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານີ້ອາດຈະມີ ທ່າອຽງ ໄປສູ່ການຕີລວດກວດພຽງນັ້ນ, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ"ຢາກ ຕັດຜົມຂອງໝົດທຸກຄົນໃຫ້ມີຊົງຜົມສັ້ນແບບດຽວກັນ" ຢູ່ທີ່ ນີ້ ຄວາມຜິດພາດໃນການພົວພັນກັນຕໍ່ພວກປັນຍາຊົນນັ້ນແມ່ນ ອັນ ຕະລາຍທີ່ສຸດ.

ຢູ່ໃນສັງຄົມທຶນນິຍົມ ປັນຍາຊົນ ๑) ບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວ ກັນທາງດ້ານຊົນຊັ້ນ. ອີງຕາມລະດັບຄ່າແຮງງານແລ້ວ ພາກ ສ່ວນໜຶ່ງ "ຊັ້ນສູງ" ຂອງພວກປັນຍາຊົນສ່ວນໜຶ່ງ ກໍໄດ້ ເຄື່ອນຍັບຕົວກາວກາຍເປັນດ້ວນາຍທຶນນ້ອຍ, ມີຫລາຍໆຄົນ ໄດ້ກາຍເປັນພວກນາຍທຶນ ຢ່າງສົມບູນ. ອີກພາກສ່ວນໜຶ່ງ ແມ່ນພວກທີ່ເຮັດວຽກຮັບຈ້າງຢູ່ຕາມໂຮງຈັກໂຮງງານ, ຕາມ ໂຮງຮຽນຕ່າງໆ, ຢູ່ຕາມມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະບ່ອນອື່ນ ๆ ແລະ ມີລະດັບການຄອງຊີບສູງກວ່າຊາວນາ ແລະ ຊາວ ກຳ ມະກອນ. ໃນທີ່ສຸດພາກສ່ວນ "ຊັ້ນຕ່ຳ" ຂອງພວກປັນຍາຊົນ ມີລະດັບການຄອງຊີບເທົ່າໆກັບຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທົ່ວໆ ໄປ

---

๑) ພວກເຮົາເອີ້ນກຸ່ມສັງຄົມຂອງຄົນທີ່ອອກແຮງງານທີ່ສັບສົນ ດ້ວຍນັ້ນສະໝອງ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນ ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ ຫລືຊັ້ນກາງ (ນັກວິສະວະ - ກອນ, ນາຍແພດ, ນັກປາດ, ທະນາຍຄວາມ ແລະ ອື່ນໆ) ເປັນປັນຍາຊົນ.

(ເຊັ່ນນາຍຄູອຸ້ມນະບົດ, ພວກເຈົ້ານາຍຂັ້ນຜູ້ນ້ອຍ). ມີ ຫລາຍໆຄົນໃນຈຳນວນພວກປັນຍາອຸ້ມນີ້ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ຢ່າງ ແຂງແຮງເຂົ້າໃນການປະຕິວັດ, ອີກຈຳນວນໜຶ່ງແມ່ນ ຍັງ ເຄື່ອງກາງໆ ແລະ ສ່ວນອີກພວກໜຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນພວກຕ້ານ ປະຕິວັດຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ. ການປະຕິວັດອາດສາມາດ ຮັບໄຊຊະນະໂດຍປາສະຈາກການສະໜັບສະໜູນ ແລະການ ປະກອບສ່ວນຂອງພວກປັນຍາອຸ້ມຈຳນວນໜວງໜາຍ, ແຕ່ວ່າ ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ໂດຍປາສະ ຈາກພວກປັນຍາອຸ້ມ ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ແມ່ນຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ ຂອງບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ຊຶ່ງໃນນັ້ນມະຫາອຸ້ມມີລະ ດັບການສຶກສາຕ່ຳສຸດ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງບັນດາມິກປະຕິວັດ ທັງຫລາຍນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງດູດດຶງເອົາພວກນັກປັນຍາອຸ້ມ ສ່ວນ ໃຫຍ່ນັ້ນເຂົ້າສູ່ຖັນແຖວອຳນາດປະຊາຊົນ. ຢ່າກຈະເຮັດແນວ ນີ້ໄດ້ ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມອົດທົນຫຸ້ມຫ່ຽວເຮັດວຽກ, ອົບຮົມ ແນວ ຄິດ, ຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍຢ່າງຈິງໃຈ, ຕ້ອງອອກແຮງ-ເຮັດໃຫ້ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກຂະເຈົ້າທີ່ສູງ ຢູ່ແລ້ວ ຢ່າງໜ້ອຍສຸດກໍ່ໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບເດີມ. ຖ້າຂາດພວກນັກປາດ, ຄູອາຈານ, ນັກວິສະວະກອນ, ນາຍແພດ, ນັກຊ່ຽວຊານ ບໍ່ລີ ຫານທີ່ດີແລ້ວ ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມກໍຈະເປັນໄປ ບໍ່ ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ. ຕົວຢ່າງຢູ່ ສສສຊ, ອັດຕາຄ່າແຮງງານ ຂອງບັນດາຜູ້ນຳພັກ ແລະ ລັດຂັ້ນສູງ ທີ່ເປັນນັກກອມມູນິດຍັງ ແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳກວ່າພວກນັກວິຊາການນາຍທ້ອນ້ອຍທີ່ເຮັດ

ອຽກໃຕ້ການບັນຊາ ຂອງພວກຂະເຈົ້າ ອີກ. ນອກຈາກນີ້ພັກ ຍັງໄດ້ວາງອັດຕາຄ່າແຮງງານໃຫ້ສະເພາະແກ່ບັນດາຜູ້ນຳພັກ ກອມມູນິດທັງຫລາຍ. ອະດີດບັນດານັກປາດທີ່ສຳຄັນຫລາຍ ໆ ຄົນ, ນັກວິສະວະກອນ, ພວກນາຍພົນລັດເຊຍສະໄໝ ພະ ເຈົ້າຊາ ກໍໄດ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ປະກອບສ່ວນຢູ່ໃນອຳນາດໂຊວຽດ- ແລະ ກໍໄດ້ຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ຂັ້ນສູງຕ່າງໆ. ສ່ວນຢູ່ໃນ ປະ ເທດສັງຄົມນິຍົມຈຳນວນໜຶ່ງ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ສະ ພາບການເຫລົ່ານີ້ເລີຍ, ລະດັບຊັ້ນການເປັນຢູ່ຂອງປັນຍາ- ຊົນ ຊາວກະສິກຳລ້ຽງ ແລະ ຂອງພວກກຳມະກອນ ແລະຊາວ ໄຮ່ນາພັດໄດ້ຍົກສູງຂຶ້ນ; ໃນຂັ້ນຕ່ຳມາ ຈຳຕ້ອງໄດ້ອອກແຮງບໍ່ ໜ້ອຍ ເພື່ອແກ້ຄວາມຜິດພາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ເພື່ອລົບ ລ້າງ ຜົນສະທ້ອນທາງດ້ານການເມືອງ, ສິນທຳ ແລະ ຈິດໃຈ ຂອງ ມັນ. ການຕິລອດກວດພຽງແບບນາຍໜ້ອຍ ແມ່ນອາດຈະນຳ ໄປສູ່ຄວາມພະຍາຍາມ "ຕັດ" ລາຍໄດ້ຂອງປັນຍາຊົນ ໃຫ້ຢູ່ ໃນລະດັບເທົ່າກັນກັບ ອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງພວກກຳມະ - ກອນ, ຊາວໄຮ່ນາ ແລະ ຂອງພວກນາຍຊ່າງ ຫັດຖະກຳ , ແລະ ໃນກໍລະນີນີ້ ມັນຈະນຳໄປເຖິງບ່ອນວ່າ ພວກນັກປະຕິ- ວັດ ອາດຊຸກພາກສ່ວນປັນຍາຊົນເຄື່ອງໆກາງໆອອກ ຫ່າງຈາກ ຕົນ. ການບໍ່ຍົກຫົນ ຫູ່ນທຽວແມນສ່າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫແກ ການຄຶບຕ໊ອໄປຂ້າງໜາ.

ສະນັ້ນ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈແບບກຳມາຊຶບ ຕ໊ຄວາມສະເໝີພາບແມ່ນໝາຍເຖິງການລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງ ຕ່າງ. ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ຈາກບ່ອນນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ ຝ. ອັ້ງ

ແກນ ແລະ ອ.ອິ.ເລນິນ ໄດ້ກຳນົດຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳຂວັນດັ່ງ
ກ່າວນັ້ນຂຶ້ນ. ແຕ່ວ່າການກຳນົດຂໍ້ຄວາມທີ່ ຝ.ອັງແກນ ແລະ
ອ.ອິ.ເລນິນ ກຳນົດຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນເຮັດເປັນເວລາດົນນານມາ
ແລ້ວກ່ອນ ໄຊຊະນະປະຕິວັດກຳມາຊີບຄັ້ງທີໜຶ່ງພຸ້ນ. ເປັນທີ່
ຮູ້ຈະແຈ້ງນຳກັນແລ້ວວ່າ ກ.ມາກ ແລະ ຝ.ອັງແກນ ເປັນຜູ
ຊ່ຽວຊານໃຫ້ເຫັນເຖິງການພັງທະລາຍຂອງລະບອບທຶນນິຍົມຢ່າງຫລີກ
ລ່ຽງບໍ່ໄດ້, ເຖິງການບໍ່ຕ່າງປັນຄົນຂອງການປະຕິວັດກຳມາ-
ຊີບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ໃນນັ້ນ ກ.ມາກ
ແລະ ຝ.ອັງແກນ ໄດ້ວາດພາບຂຽນອອກເປັນຮູບພາບລວມໆ
ເທົ່ານັ້ນ ກ່ຽວກັບລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບ ກອມມູ
ນິດ ຍ້ອນວ່າຍາດເອກະສານປະຫວັດສາດຕ້ອງໆ ເພື່ອ ຂຽນ
ລາຍລະອຽດອັນຖືຖ້ວນ. ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງລັດທິມາກ-ເລນິນ ແມ່ນພວກ
ມັກຄວາມຈິງ, ມັກການເມືອງຫົວກະທິ ແລະ ບັນດາມັກປາດ
ທ່ຽງໃຫຍ່. ພວກຂະເຈົ້າຄິດວ່າ ຖ້າວ່າມີກົງຈັກສັງຄົມ ແບບ
ໃດໜຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຈາກນັ້ນມັນໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ
ໄປຕາມກົດເກນແບບໃດໜຶ່ງແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ໃນຊ່ວງໄລຍະເວ
ລາໜຶ່ງມັນຈະຕ້ອງຮັບເອົາຮູບການແບບໃດໜຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ.
ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສັງຄົມສັງຄົມນິຍົມ ໃນອະ
ນາຄົດຈະຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານກຳມະສິດສ່ວນລວມຕ່ຳພາ
ຫະນະການຜະລິດ, ການແບ່ງປັນຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມ
ຫລັກການ "ທຸກຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ, ທຸກຄົນຊົມ
ໃຊ້ຕາມ ແຮງງານ", ການຜະລິດກໍຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ຕາມ
ແຜນການ. ພວກຂະເຈົ້າຍັງໄດ້ຍຶນໄວ້ວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບສັງ

ຄົມນິຍົມ ແຮງງານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຕ້ອງການຂອງ
ຊີວິດອັນດັບໜຶ່ງເທື່ອ, ມັນຍັງຄົງຮັກສາການຂັດແຍ້ງກັນ ລະ
ຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ລະຫວ່າງແຮງງານທາງ
ດ້ານກຳລັງສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ແລະ ຍັງ
ມີສິ່ງປະກອບຫລາຍໆຢ່າງອີກຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ທາງ
ສັງຄົມ. ໃນອະນາຄົດລະບອບສັງຄົມນິຍົມດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະຕ້ອງ
ກາຍ ເປັນລະບອບກອມມູນິດ. ນີ້ຄືຈຸດໃຈເມືອໃນຕົ້ນຕໍຂອງ
ແນວຄິດຂອງ ກ.ມາກ ແລະ ຟ.ອັງແກມ ກ່ຽວກັບລະບອບ-
ສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູນິດ. ກ.ມາກ ແລະ ຟ .
ອັງແກມ ໃນຖານະເປັນນັກປາດທີ່ມີມວນຮອບຄອບໄດ້ ເວົ້າ
ເຍາະເຍີ້ຍໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຂຽນໃຫ້ຖືກຕ້ອງໄດ້ເຖິງ
ຂໍ້ຄວາມລະອຽດຕ່າງໆວ່າ ອະນາຄົດຈະເປັນຄືແນວໃດ. ຟ.
ອັງແກມ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ ໃນລະບອບກອມມູນິດນັ້ນ ຄົນເຮົາ
ຈະບໍ່ໄ''ວ້ວາງໃຈຊຸຊາກວ່າພວກເຮົາສະໄໝນີ້ ແລະ ພວກເຂົາ
ຈະມີຄວາມສາມາດພຽງພໍທີ່ຈະກຳນົດທິດທາງໃນການເປັນ ຢູ່
ນັ້ນຄືແນວໃດ. ພວກນັກກໍ່ຕັ້ງລັດທິມາກ ມີເຫດຜົນ: ວັດຖຸຕົວ
ຈິງຂອງສະໄໝນັ້ນບໍ່ຍອມໃຫ້ກຳນົດຊີວິດການເປັນຢູ່ໄດ້ ເປັນ
ບັນຫາລະອຽດຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູ
ນິດ, ພວກຂະເຈົ້າໃນຖານະເປັນນັກປາດທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ຕ້ອງການ
ປາກທຳນາຍເປົ່າດາຍເຖິງສິ່ງທີ່ອັບປະໂຫຍດ.

ນອກຈາກນີ້ ການວາງແລະການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເດັ່ງຮ້ອນ
ຕົ້ນຕໍ ທີ່ມາກ ແລະ ອັງແກມ ໄດ້ຮູ້ທິດຊີ້ວິຊີວິດຂອງຕົນ ນັ້ນ
ແມ່ນການຄົ້ນຄ້ວາທິດສະດີສັງຄົມນິຍົມ, ການສ້າງຕັ້ງພັກ ,

ການຕໍ່ສູ້ກັບລະບອບທຶນນິຍົມ ສຳລັບທ່ານທັງສອງນັ້ ການສ້າງ
ຕັ້ງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ (ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ລະບອບກອມມູນິດ)
ແມ່ນເປັນພາບທີ່ຍັ່ງຍາວໄກທີ່ສຸດ. ສຳລັບ ວ.ອ. ເລນິນການ
ກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແມ່ນເປັນບັນຫາອັນຮີບດ່ວນ ແລ້ວ
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດເຂົ້າໃນທິດ
ສະດີການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ແຕ່ວ່າຕອນສະໄໝເລ
ນິນມີຊົນຊັ້ນຢູ່ນັ້ນ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມກໍຍັງເລີ່ມກໍ່ສ້າງແລະເພິ່ນ
ກໍ່ບໍ່ມີເອກະສານປະຫວັດສາດຢູ່ກຳມືຂອງຕົນ ເຊັ່ນດຽວ ກັນ
ກ່ຽວກັບຊົນຊັ້ນຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຂອງສັງຄົມກອມ
ມູນິດ. ຍ້ອນເຫດນັ້ນທັງທ່ານ ເລນິນ ເອງທີ່ເປັນນັກປາດ ທີ່
ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ລາຍລະອຽດອັນແນ່ນອນຂອງບັນ ຫາ
ກ່ຽວກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະຂອງ
ລະບອບກອມມູນິດ ໃນນັ້ນການວິວັດຂອງສັງຄົມໃນຕໍ່ໜ້າ, ຊຶ່ງ
ພົ້ນຖານຂອງສັງຄົມດັ່ງກ່າວຫາກໍເລີ່ມສ້າງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກນັກກໍ່ຕັ້ງລັດທິມາກ-ເລນິນ ໄດ້
ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຂອດຕົ້ນຕໍຂອງບັນຫາອັນສຳຄັນ ແລະ ແບບຕັດສິນທີ່
ພວກເຮົາສົນໃຈກັນນັ້ນຄືການລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ.

ນັບແຕ່ນັ້ນມາເວລາ ກໍຜ່ານການໄປແລ້ວຫລາຍໆສິບປີ. ຢູ່
ທີ ສສສຊ ກໍຄືຢູ່ໃນປະເທດຕ່າງໆຂອງເອີລົບ ສັງຄົມສັງຄົມນິ
ຍົມກໍໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ. ພວກເຮົາໄດ້ສະສົມບົດຮຽນຕົວ
ຈິງໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຊຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງ ບັນຫາ
ຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ໄດ້ຢ່າງ
ກ້ວາງຂວາງກວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາອີກ.

ບົດຮຽນແຫ່ງປະຫວັດສາດໄດ້ຢັ້ງຢືນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າບັນ
ດາຜູ້ກໍ່ຕັ້ງລັດທິມາກ ເປັນຜູ້ຖືກຕ້ອງ ຢ່າງເຕັມສ່ວນ: ສິ່ງທີ່ສຳ
ຄັນ ແລະ ຕັດສິນໃຫ້ແກ່ການບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ -
ທາງສັງຄົມຢ່າງສົມບູນຂອງຄົນເຮົານັ້ນ ແມ່ນການລົບລ້າງຊົນ
ຊັ້ນຕ່າງໆ ແລະ ກຸ່ມສັງຄົມ ແລະ ຊັ້ນຄົນທັງໝົດ, ແມ່ນການ
ລົບລ້າງໂຄງຮ່າງຊົນຊັ້ນສັງຄົມ, ນອກຈາກນີ້ ເພື່ອບັນລຸເຖິງ
ຄວາມສະເໝີພາບດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຍັງຕ້ອງການມີອັນໃດອັນໜຶ່ງ
ຢ່າງອື່ນອີກ ແລະ "ອັນໃດອັນໜຶ່ງ" ນີ້ມັນຂຶ້ນກັບບັນຫາການ
ລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ ແລະ ມັນອາດຈະຖືກແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍຜົນ
ການລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນັ້ນຄືຫຍັງແທ້ ?

ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີ
ພາບທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ຈາກນັ້ນແມ່ນທາງດ້ານ ພາກ
ການກະທຳຕົວຈິງຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆ. ມາກ, ອັງແກມ, ເລ
ນິນ ໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຊົນຊາດ
ພວກເພິ່ນໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ.
ບົດສະຫລຸບທີ່ສຳຄັນຂອງພວກເພິ່ນຄື: ການແກ້ໄຂບັນຫາ ຊົນ
ຊາດຢ່າງສົມບູນນັ້ນ ຈະປະຕິບັດໄດ້ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງ ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບນັກມາກຊິດແທ້ຈິງນັ້ນ ບັນ
ຫາຊົນຊາດນັ້ນຂຶ້ນກັບບັນຫາຊົນຊັ້ນ, ມັນເປັນອັນດັບສອງຮອງ
ຈາກບັນຫາຊົນຊັ້ນ ແຕ່ຫາກບໍ່ແມ່ນກົງກັນຂ້າມແຕ່ຢ່າງໃດ .
ການແກ້ໄຂຢ່າງສົມບູນຂອງບັນຫາຊົນຊາດຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ໃຊ
ເວລາຍາວນານສົມຄວນ. ເພິ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າມີຄວາມ
ສະເໝີພາບແລ້ວ ໃນເມື່ອຄົນອາເມລິກາຜິວຂາວບໍ່ຖືພວກຜິວ

ດຳ, ພວກຣົມດູ, ຄົນອາຟະການິດສະຖານ ວ່າເປັນມະນຸດ.

ຂໍ້ທີ່ສອງ, ແມ່ນການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງທາງສັງຄົມ ຢູ່ໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນ. ວ.ອ.ເລນິນ ຂຽນວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບຈັກ ກະພັດນິຍົມນັ້ນ ແມ່ນມີກົດເກນຄວາມບໍ່ກ່ຽວກັນໃນການຂະ ຫຍາຍຕົວຂອງລະບອບທຶນນິຍົມ, ຈາກຜົນສະທ້ອນອັນນີ້ ການ ລົມກາຍກັນກໍເພີ່ມສູງຂຶ້ນລະຫວ່າງບັນດາປະເທດທີ່ນຳໜ້າ - ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ຫລ້າຫລັງ. ປະ ຫວັດສາດຫລາຍສິບປີທີ່ຜ່ານມາ-ໃນເມື່ອການລົມກາຍກັນຢູ່ໃນ ລະດັບການຜະລິດ ແລະ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການຄອງຊີບ ລະ ຫວ່າງບັນດາປະເທດທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ບັນດາປະເທດກຳ ລັງພັດທະນາໄດ້ເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວ - ໄດ້ ຢັ້ງຢືນຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ສະຫລຸບຂອງ ເລນິນ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ມັນຈະມີ ຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມກັນໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອ ລະດັບລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດເມື່ອເຄີຍໄລ່ໃສ່ຫົວຄົນໃນສະຫະລັດອາ ເມລິກາແລະໃນຫລາຍໆປະເທດອາຟະລິກາແລ້ວມີຄວາມແຕກ ຕ່າງລົມກາຍກັນ ນັບເປັນຮ້ອຍເທື່ອ! ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຢູ່ ພາຍໃນແຕ່ລະປະເທດພັດມີເຂດທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ຫລ້າ ຫລັງ, ເງື່ອນໄຂຊີວິດການເປັນຢູ່ໃນເຂດເຫລົ່ານັ້ນ ກໍມີ ອັນ ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມຍັງ ມີອົກົດເກນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ປະກົດເກີດຂຶ້ນມານັ້ນຄື ການຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາປະເທດ ແລະເຂດຕ່າງໆ ທັງໃນດ້ານການຜະລິດ ທັງໃນດ້ານການຊົມໃຊ້ ແລະ ທັງໃນ ດ້ານວັດທະນະທຳ, ແຕ່ຍອມຮັບຮ້ອຍເສດເຫລືອຈາກລະບອບ

ທຳນິຍົມນັ້ນເອງ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນອັນໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້ຈຶ່ງ
ຍັງຄົງຄ້າງຢູ່ລະຫວ່າງບັນດາປະເທດ ແລະ ຂົງເຂດຕ່າງ ໆ
ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຈະລົບລ້າງໄດ້ໃນມື້ໜຶ່ງວັນດຽວຫລືອາດໃນຊົ່ວ-
ໄລຍະ ໑໐ ປີ. ດັ່ງນັ້ນ ການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີ ພາບ
ທາງດ້ານສັງຄົມດັ່ງກ່າວຈຶ່ງເນັ້ນໜັກໃສ່ການແກ້ໄຂ ບັນຫາ
ກ່ຽວກັບຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ,ແມ່ໃສ່ການລົບລ້າງທຳລາຍລະບອບທຳ
ນິຍົມ,ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລະລະບອບກອມມູນິດ.

ຂໍ້ທີສາມ, ນັ້ນແມ່ນການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ -
ທາງດ້ານສັງຄົມລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ.ພົ້ນຖານຂອງ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງນັ້ ແມ່ນ ທາງ
ດ້ານຊີວະສາດ, ແຕ່ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງສັງຄົມທີ່ຂຸມຂົ້ນ ນັ້ນ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງກ່າວກໍ່ລັກສະນະທາງດ້ານສັງຄົມເຊັ່ນ
ກັນ. ພວກກໍ່ຕັ້ງລັດທິມາກ-ເລນິນ ເຄີຍໄດ້ຍົກໄວ້ ຫລາຍ
ເທື່ອແລ້ວວ່າ ການແກ້ໄຂບັນຫາແມ່ຍິງຈະສຳເລັດໄດ້ຢ່າງສົມ
ບູນມີແຕ່ດ້ວຍການລົບລ້າງລະບອບທຳນິຍົມເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນທຸກ
ປະເທດທຳນິຍົມເຖິງຈະແມ່ນປະເທດທຳນິຍົມທີ່ມີປະຊາທິປະ-
ໄຕຫລາຍກວ່າໜຸ່ມກໍຕາມ ແມ່ນມີຮູບການໃດໜຶ່ງໃນການ ຈຳ
ແນກແມ່ຍິງ-ຈາກການຈ່າຍຄ່າຈ້າງບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ໜ້າວຽກ
ອັນດຽວກັນ ຈົນຮອດການຂາດສິດໃນການເລືອກຕັ້ງ.ມີແຕ່ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສ້າງພົ້ນຖານເພື່ອການ ລົບລ້າງ
ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານກົດໝາຍໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ
ຈາກນັ້ນຈຶ່ງລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນພາກການ ກະທຳ
ຕໍ່ຈິງລະຫວ່າງແມ່ຍິງກັບຜູ້ຊາຍ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນທຸ ກໍ່ຍັງມີສິ່ງ

ເສດເຫລືອຕົກຄ້າງຈາກລະບອບທຳມະນິຍົມຢ່າງຫລວງຫລາຍຊ້ຳ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຍາວນານສົມຄວນ ເພື່ອຊູດເກົາເຜົ່າ ລ້າງມັນຖ້ຳ. ໝາຍຄວາມວ່າບັນຫາຊົນຊັ້ນແມ່ນເປັນເງື່ອນ-ໄຂ ເບື້ອງຕົ້ນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາແມ່ບົ່ວ.

ຂ້ທີ ສ, ແມ່ນການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນ ປະລິ ມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງວຽກງານຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ-ງານ. ກ.ມາກ ແລະ ອ.ອິ.ເລນິນ ຂຽນໄວ້ວ່າ ຢູ່ໃນ ລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມ ການນຳໃຊ້ຫລັກການສັງຄົມນິຍົມ ໃນການ ຈ່າຍເງິນເດືອນຕາມປະລິມານຂອງແຮງງານນັ້ນມັນໝາຍ - ເຖິງການຮັກສາ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານວັດຖຸ ລະ ຫວ່າງຄົນເຮົາດ້ວຍກັນຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້. ຄວາມບໍ່ສະເໝີ ພາບດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະລົບລ້າງໃຫ້ສູນຫາຍໄປໄດ້ ພຽງແຕ່ຢູ່ ໃນ ເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບກອມມູນິດທີ່ສົມບູນແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ຫລັງຈາກ ແຮງງານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບ ໜຶ່ງ ປະຈຳຊີວິດ ແລະ ຫລັງຈາກການລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆ.

ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າ ຈາກສາຍຕາ ການເບິ່ງ ຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນຂອງບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ບັນ ຫາການລົບລ້າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆແມ່ນເປັນໃຈກາງຂອງບັນຫາທັງ ໝົດເພື່ອບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບໂດຍສົມບູນ ທາງດ້ານ ສັງຄົມ. ແຕ່ວ່າຄຽງຄູ່ກັບປັດໄຈຕົ້ນຕໍເຫລົ່ານັ້ນມັນຍັງມີລະດັບ ຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມນາໆປະເພດ ນຳ ອີກ. ມີແຕ່ທຳການລົບລ້າງໝົດທຸກລະດັບດັ່ງກ່າວໃຫ້ສົມເຊິ່ງ ລົງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳເອົາມວນມະນຸດໄປສູ່ຄວາມສະ

ເໜີພາບທາງດ້ານສັງຄົມໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ແຕ່ວ່າ ເພື່ອຈະບັນລຸເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ ນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ໄລ ຍະເວລາອັນສັບສົນຍືດເຍື້ອຍາວນານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ກັນ. ຄວາມຝັນຂອງພວກນັກປະຕິວັດຫລາຍໆຄົນ ທີ່ວ່າ ຫລັງ ຈາກໄຊຊະນະຂອງການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ບັນຫາຕ່າງ ຕ່າງຂອງຄວາມສະເໜີພາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໜີພາບຈະ ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂຢ່າງອັດຕະໂນມັດໃນທັນທີທັນໃດໂລດ ນັ້ນແມ່ນ ຄວາມຝັນທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນ. ພາລະບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫລວງ ຂອງ ໄຊຊະນະດັ່ງກ່າວນັ້ນ ມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ຖ້າບໍ່ມີໄຊຊະນະ ກໍບໍ່ມີ ຄວາມຫວັງຫຍັງເລີຍ ທີ່ຈະຕັ້ງບັນຫານັ້ນຂຶ້ນໄດ້. ພ້ອມດຽວ-ກັນນັ້ ການປະຕິວັດເອງກໍເປັນພຽງບາດກ້າວທຳອິດທີ່ເດີນໄປ ສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສະເໜີພາບຂອງຄົນເຮົາ ຍ້ອນວ່ານັ້ນ ທຳລາຍລົບລ້າງພື້ນຖານອັນສຳຄັນຂອງຄວາມບໍ່ສະເໜີ ພາບ ເຊັ່ນ: ລົບລ້າງກຳມະສິດສ່ວນຕົວຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດ, ລົບ ລ້າງການກົດຂີ່ຂູດຮີດຄົນຕໍ່ຄົນ.

ຈາກນັ້ນ ກໍຈະເລີ່ມເສັ້ນທາງເດີ່ນທີ່ຍາວໄກ, ຫຍຸ້ງຍາກ ສັບສົນໃນການລົບລ້າງໝົດທຸກຮ່ອງຮອຍຄວາມບໍ່ສະເໜີພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມໄປເທື່ອລະກ້າວ. ຢູ່ໃນ ສສສຊ ເປັນເວລາ ກວ ປີຜ່ານມາແລ້ວ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ ພາກັນກ້າວເດີນໄປຕາມ ເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວນັ້ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີຫລາຍດ້ານ ທີ່ ພວກເຮົາໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາການບັນລຸເຖິງໜາກຜົນແຫ່ງຄວາມ ສະເໜີພາບໂດຍສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມ ແຕ່ໃນເວລາ ດຽວ ກັນພວກເຮົາຍັງມີຫລາຍບັນຫາທີ່ຄ້າງແກ້ບໍ່ຕົກໃນປະຈຸບັນ.

ພວກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ເພື່ອນນັກອ່ານຄົນລາວ ຄົງຈະມີ
ຄວາມສົນໃຈຢາກຮູ້ຈັກກັບບົດຮຽນຂອງ ສສສຊ ກໍຄື ຂອງບັນ
ດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆ ໃນການແກ້ໄຂ ບັນຫາການລົບ
ລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ ເປັນລ້ຳດັບມາ.
ກ່ອນຈະເລົ່າເຖິງບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມຈາກສະໄໝ
ຂ້າມຜ່ານຈາກລະບອບທຶນນິຍົມ ໄປສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຜຸ້ນ
ມາ.

ພາກສອງ

ສະໄໝອານຜານແລະ
ຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ

ການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ ຂອງການ ຂ້າມຜ່ານໄປສູ່ຄວາມສະເໝີພາບອັນແທ້ຈິງ. ຢູ່ໃນແຕ່ລະປະ ເທດ ປະຊາຊົນຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ຮ່ວມກັບຊາວໄຮ່ນາ ຜູ້ ອອກແຮງງານ, ພວກນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ, ພວກປັນຍາ ຊົນ ເປັນຜູ້ເຮັດການປະຕິວັດ.

ເປັນຫຍັງຊາວກຳມາຊີບຈຶ່ງເປັນຜູ້ນຳຂອງການປະຕິວັດ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງແມ່ນເຂົາເປັນຜູ້ນຳພາກຸ່ມຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ-ງານທັງໝົດອື່ນໆ ? ກໍເພາະວ່າ ເຂົາເອງບໍ່ມີຫຍັງ ຈະສູນ ເສຍ ນອກຈາກເຂົາຈະຖືກປົດປ່ອຍອອກຈາກໂສ້ລ່າມເທົ່ານັ້ນ. ເຂົາບໍ່ມີພາຫະນະການຜະລິດໃດໆທັງສິ້ນ ເຊັ່ນໂຮງຈັກ, ໂຮງ ງານ, ໂຮງຂຸຍມ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ທົ່ດນ ແລະ ອື່ນໆ , ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ເຂົາບໍ່ຫອນຈະສູນເສຍທັງສິ້ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ . ນອກຈາກນັ້ ການໂຄ່ນລົ້ມລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ ແມ່ນ ທຶນທາງ ດຽວທີ່ຈະປົດປ່ອຍອອກຈາກການກົດຂີ່ຂູດຮີດ, ອອກຈາກການ ເຮັດວຽກໃຫ້ຜູ້ອື່ນກິນ, ເພື່ອປັບປຸງສະພາບການເປັນຢູ່ ທາງ

ດ້ານວັດຖຸໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ແມ່ນອນຄາວຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມເກົ່າຄັ້ງ ກ່ອນ ການຕໍ່ສູ້ແບບຮູບການນັດຢຸດງານອາດສາມາດນຳໄປ ສູ່ ການຍົກລັດຕາຄ່າຈ້າງຂຶ້ນຕື່ມ, ປັບປຸງເງື່ອນໄຂແຮງງານ , ຫລຸດຜ່ອນວັນທຳງານ ໃນຊ່ວໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ . ແຕ່ວ່າ ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ຜົນຮັບທີ່ໄດ້ມາເຫລົ່ານັ້ນ ລ້ວນແຕ່ມີ ລັກ ສະນະຊົ່ວຄາວ, ພວກນາຍທຶນມີຄວາມສະຫລາດພຽງພໍ ທີ່ຈະ ກຳຈັດຜົນຮັບເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງໄວທີ່ສຸດ ດ້ວຍວິທີການຂຶ້ນ - ເພີ່ມທະວີການຕີດຂູດຮີດ, ດ້ວຍວິທີການຂຶ້ນລົ້ນນຳເໜືອ ນຳ ແຮງຂອງກຳມະກອນໃຫ້ຫລາຍຍິ່ງກວ່າເກົ່າ. ຂໍ້ທີສອງ, ນັ້ນ ແມ່ນພຽງແຕ່ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອປັບປຸງເງື່ອນໄຂການຂາຍແຮງງານ ຂອງຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນຊົ່ວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກບໍ່ແມ່ນເພື່ອປົດປ່ອຍ ຕົນ ອອກຈາກການເປັນທາດຮັບໃຊ້ລະບອບທຶນນິຍົມແຕ່ຢ່າງໃດ . ເພາະສະນັ້ນ ຊາວກຳມາຊີບຈຶ່ງສົມໃຈ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ຕໍ່ຜົນ ສຳເລັດຂອງການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ນຳພາການປະຕິ ວັດກ້າວໄປສູ່ໄຊຊະນະ. ນິຄຶມຊຶ້ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວທີ່ລັກສະ ນະປະຕິວັດຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍໃນຍຸກສະໄໝ ປະຈຸ ບັນ.

ທ້າມກາງການດຳເນີນວຽກງານລະຫວ່າງມິດສະຫາຍ - ດ້ວຍກັນ ຢູ່ໂຮງຈັກໂຮງງານ ຢູ່ລວມໝູ່ນັ້ນເອງທີ່ສ້າງຄວາມ ຮັດແໜ້ນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ດ້ວຍກັນ. ການອອກແຮງງານຢູ່ໃນໂຮງຈັກໂຮງງານ ຂອງ ພວກນາຍທຶນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກກຳມະກອນມີຄວາມຊຸ່ມເຢັຍ ຕໍ່ ລະບຽບແບບແຜນກໍ່ຕໍ່ການຈັດຕັ້ງ. ດ້ວຍເໜດນັ້ນ ເມື່ອໃດ

ແຮງງານຫາກເຮັດໃຫ້ຄວາມອຶດກັ້ນ ຂອງຊຸມຊຸ້ນກຳມະກອນ ຂາດສະບັ້ນລົງ ເມື່ອນັ້ນມັນຈະກາຍເປັນກຳລັງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ຕໍ່ພວກນາຍທຶນ. ລັກສະນະພິເສດຂອງແຮງງານຂອງ ກຳມະກອນຢູ່ໂຮງຈັກໂຮງງານແມ່ນມີຄວາມສັບສົນຫລາຍກວ່າ ແຮງງານຂອງຊາວໄຮ່ນາ. ເພາະສະນັ້ນ ກຳມະກອນຈຶ່ງມີ ທັງ ການສຶກສາ ແລະ ທັງການຮັບຮູ້ສູງກວ່າ; ຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃນຕົວ ເມືອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຫດການຫລາຍຮູບຫລາຍແບບອ້ອມຮອບ ຕົວກຳມະກອນນັ້ນ ກໍສຸດທີ່ກ້ວາງຂວາງກວ່າຊາວຊຸມນະບົດ . ເພາະສະນັ້ນ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານພາຍໃນຕົວເມືອງ ຈຶ່ງຮັບ ຮູ້ຊຸດົມການທາງດ້ານທິດສະດີ ມາກ-ເລນິນ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍ - ດາຍທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເປັນຊຸດົມການທີ່ພວກປັນຍາຊົນທີ່ກ້າວໜ້າ ຄົ້ນ ຄົ້ວສຶກສາ ແລະ ນຳເຂົ້າສູ່ຊຸມຊຸ້ນກຳມະກອນ.

ບໍ່ຄວນເຂົ້າໃຈວ່າກຳມະກອນບໍ່ມີສົມບັດຫຍັງທັ້ງນັ້ນ.ທີ່ຈິງ ແລ້ວ ເຂົາມີເຮືອນຢູ່, ມີເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຖຸ, ຍັງໄປກ່ວານັ້ນຢູ່ ຕາມບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວຕ່າງໆ ພວກ ກຳມະ ກອນຫລາຍໆຄົນ ມີເຮືອນຢູ່ເປັນຂອງຕົນເອງ, ມີລົດ, ມີໂທ ລະພາບ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ລວມແຕ່ແມ່ນຊັບສົມບັດສ່ວນຕົວ ທີ່ໃຊ້ ພາຍໃນຄອບຄົວ ຊຶ່ງເປັນຊັບສົມບັດທີ່ບ່ສ້າງລາຍຮັບ ແຕສ້າງ ລາຍຈ່າຍຢ່າງເປັນປະຈຳເທົ່ານັ້ນ. ນິຄຊັບສົມບັດແຕ່ ບ່ແມ່ນ ພາຫະນະການຜະລິດ. ກຳມະກອນພັດບ່ມີພາຫະນະການ ຜະ ລິດນ້ອຍ. ເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບຕົນ ຊາວກຳມາຊີບຈຳຕ້ອງ ໄປ ອອກແຮງງານຮັບຈ້າງໃຫ້ນາຍທຶນ, ຈຳຕ້ອງອອກແຮງງານຢູ່ ໂຮງງານຂອງນາຍທຶນ ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງຊີວິດ ແລະຈຳ

ເປັນຕ້ອງສ້າງພົນກຳໄລໃຫ້ແກ່ຜູ້ເປັນນາຍ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນນາຍ
ທຶນບໍ່ມີພົນປະໂຫຍດເລີຍ ທີ່ຈະເປັນເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ໄດ້.
ນາຍທຶນມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການກົດຂີ່ຂູດຮີດ, ດ້ວຍການ ກອບໂກຍ
ໜາກພົນແຮງງານຂອງຄົນອື່ນ. ກຳມະກອນຈຳໃຈຕ້ອງກາຍ
ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂູດຮີດ. ຕາບໃດທີ່ສະພາບການເຊັ່ນນັ້ນຍັງມີຢູ່
ຕາບນັ້ນ ເຂົາກໍຈະເປັນຜູ້ທີ່ລຳບາກຍາກຈົນເລື້ອຍໄປ. ວິທີ
ການດຽວທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາສາມາດປັບປຸງສະພາບການເປັນຢູ່
ຂອງຕົນໃຫ້ດີຂຶ້ນຢ່າງເດັດຂາດນັ້ນຄື ໂດ່ນລົ້ມຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ ຂູດຮີດ
ຕົນນັ້ນລົງ, ຍຶດເອົາພາຫະນະການຜະລິດຂອງມັນມາຮັບ ໃຊ້
ປະຊາຊົນ. ນີ້ລະແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳນົດລັກສະນະປະຕິວັດຂອງຊາວ
ກຳມາຊີບ.

ອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນນັ້ນຄື ພັນທະມິດຂອງຊາວກຳມາຊີບ.
ສັກດິນາ ໄດ້ທຳການກົດຂີ່ຂູດຮີດຊາວໄຮ່ນາພ້ອມດ້ວຍດິ້ນຕອນ
ນ້ອຍໆ ແລະ ລວມຫົວຝູງສັດລາກແກ່ຈຳນວນໜ້ອຍຂອງເຂົາ,
ພໍ້ຄ້ານີ້ກໍທຳການກັກຕຸນຜະລິດຕະພັນທີ່ຊຸຈາກຊາວໄຮ່ນາ ແລະ
ລວມຫົວພວກເຈົ້ານາຍກໍປຸ້ນຈີ້ບຮັດເອົາການເກັບເກນ ຄ່າ
ຈ້າງລ້ຽງວັນນຳເຂົາຕື່ມອີກ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງມີ ຫົວພວກ
ນາຍທຶນ ໃນຕົວເມືອງກໍໄດ້ປຸ້ນຈີ້ຊາວໄຮ່ນາມຳອີກໃນ ລະດັບ
ໃດໜຶ່ງ (ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ວາງລາຄາສູງຂົ່ມສຳລັບສິນຄ້າ ທີ
ຈຳເປັນສຳລັບຊາວໄຮ່ນາ). ແຕ່ວ່າຊາວໄຮ່ນາໃນ ຖານະ
ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດຜູ້ນ້ອຍຕ່ຳພາຫະນະການຜະລິດ (ທີ່ດິນ ,
ສັດລາກແກ່, ບາງເທື່ອກໍມີພາຫະນະກົນຈັກ) ມີສອງວິທີ ທີ
ຈະປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ເພີ່ມທະວີລາຍໄດ້ ຂອງຕົນ

ໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ອັນທີໜຶ່ງແມ່ນຕ້ອງຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ກັບຊາວກຳ
ມາຊີບທຳການຕໍ່ສູ້ ໂດ່ນລົ້ມລະບອບທຶນນິຍົມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້
ພວກພໍ່ຄ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານທີ່ປຸ້ນຈີ ບີບ
ຄັ້ນຕົ້ນຕົ້ນທາຍສາບສູນໄປ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອຳນາດ ປະຊາຊົນ
ຈະໄດ້ຍຶດເອົາທີ່ດິນຄືນຈາກສັກດິນາ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ ຂະ
ຫຍາຍຕາດິນຂອງຕົນອອກໃຫ້ໄດ້ຢ່າງກ້ວາງຂວາງ.

ອີກອັນໜຶ່ງ ແມ່ນການໂຍນເອົາທຸກຄວາມເປັນທຳ ທັງ
ໝົດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເປັນທຳ (ສ່ວນໃຫຍ່-ແມ່ນຄວາມບໍ່ເປັນ
ທຳ) ອອກຈາກຖົ່ມແຖວຂອງພວກທີ່ຖືກຂູດຮີດໄປສູ່ ຖົ່ມແຖວ
ຂອງພວກຂູດຮີດຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ອາດມີໜຶ່ງຊາວໄຮ່ນາ ຜູ້
ທຸກຍາກໃນສູ່ມ ເກັບກ່ອຜົນລະປູກໄດ້ຫລາຍກວ່າ ເພື່ອນ
ບ້ານໃກ້ຄຽງຂອງເຂົາໂດຍບັງເອີນ ແລະ ໃນເວລານັ້ນເຂົາ
ຈະເກີດມີເງິນສ່ວນເກີນຂຶ້ນ. ເຂົາຈະນຳໃຊ້ເງິນນັ້ນ ໄປຊື້
ເຂົ້າເປືອກ ຫລືສັດລາກແກ່ນຳເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງເຫລົ່ານັ້ນ
ແລ້ວນຳໄປຂາຍຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຈາກນັ້ນເຂົາຈະມີເງິນ
ເພີ່ມເຕີມຂຶ້ນອີກ. ເຂົາຈະກາຍເປັນພໍ່ຄ້ານ້ອຍຫລືໃຫ້ ຊາວ
ບ້ານດຽວກັນ ຫລືພົ້ນອງຂອງຕົນກູ້ຢືມເງິນເພື່ອເກັບເອົາຄອກ
ເບ້ຍສູງ, ໝາຍຄວາມວ່າເຂົາເລີ່ມໃຊ້ຊົນຢູ່ກົ້ນດ້ວຍອຳໄສ
ແຮງງານຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຂູດ
ຮີດໄປ. ແນ່ນອນມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະປະສົບກັບ ຜົນສຳ
ເລັດດັ່ງກ່າວນີ້, ແຕ່ຍອມວ່າອາດມີຄົນໃດຄົນໜຶ່ງປະສົບ ກັບ
ຄວາມສົມຫວັງໄດ້, ຫັ້ງຊາວໄຮ່ນາ ກໍຄືມາຍທຶ່ມ້ອຍ ຕ່າງກໍ
ໝັ້ນໃຈໄວ້ວ່າ ຕົນອາດຈະຕ້ອງປະສົບກັບຜົນສຳເລັດໃດໜຶ່ງ

ໄດ້. ສິ່ງດ່ຳກ່າວນີ້ ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຊາວໄຮ່ນາເຫລົ່ານັ້ນສະ ຫນັບສະຫນູນການປະຕິວັດຢ່າງບໍ່ສຸດກົກສຸດປາຍ. ຊາວໄຮ່ນາ ມີແນວຄິດລັ່ງເລເຄິ່ງໆກາງໆ. ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊາວ ໄຮ່ ນາກໍໄດ້ກ້າວເດີນໄປນຳຊຸ້ມຊຸ້ນກຳມະກອນຢ່າງຕາຍໃຈ; ບໍ່ ແມ່ນເຫດບັງເອີນແຕ່ຢ່າງໃດ ທີ່ມີຜູ້ນຳສຳຄັນຫລາຍໆຄົນຂອງ ຂະບວນການກອມມູນິດໄດ້ອອກມາຈາກຖັນແຖວຊາວໄຮ່ ຊາວ ນາ.

ອີກພາກສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ເດີນຕາມຫລັງພວກປະຕິການ ພວກ ນາຍທຶ່ນຢ່າງຕິມາວາຍທີ່ສຸດ. ສຸດທ້າຍແມ່ນພາກສ່ວນ ທີ່ສາມ ບາງຜ່ອງກໍປັບໃຕ້ແລ່ນເໜີອຈາກຄ້າຍສັງຄົມນິ ໄປຄ້າຍ ສັງ ຄົມອື່ນ ບໍ່ມີບ່ອນຈົ່ງ, ບາງຜ່ອງກໍນັ່ງລໍຖ້າເບິ່ງວ່າແມ່ນໃຜຈະ ໄຊຊະນະ. ຢູ່ໃນສະພາບເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານີ້ ມີແຕ່ຊາວກຳມາ ຊີບເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດນຳພາການຕໍ່ສູ້ຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ ງານທັງໝົດຕາມກັບລະບອບທຶນນິຍົມໄດ້ ແມ່ນອນທີ່ສຸດສິ່ງດ່ຳ ກ່າວນີ້ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ກຳມະກອນໝົດທຸກຄົນ ແມ່ນ ພວກນັກປະຕິວັດທີ່ເຂັ້ມແຂງຫ້າວຫັນເລີຍ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນຍັງ ມີພວກກຳມະກອນທີ່ທຳການສູ້ ຢັ້ນກັບອຳນາດປະຊາຊົນອີກ . ແຕ່ວ່າ ກຳມະກອນປະເພດນີ້ມີຈຳນວນສ່ວນໜ້ອຍ, ເວົ້າ ລວມແລ້ວ ຊາວກຳມາຊີບແມ່ນຊຸ້ມຊຸ້ມປະຕິວັດທັ່ງນັ້ນ.

ການປະຕິວັດກຳມາຊີບສັງຄົມນິຍົມ, ການຍຶດເອົາອຳນາດ ໂດຍຊາວກຳມາຊີບຮ່ວມກັບໝົດທຸກກຸ່ມຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ- ງານທັງມວນ ແລະ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງກອງລະວັງໜ້າ ຂອງຕົນ ຄືພັກມາກຊິດນັ້ນ ແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ການ ເລີ່ມຕົ້ນ

ຂອງການປະຕິວັດການາຊິບສັງຄົມນິຍົມ. ບັນຫາມີຢູ່ວ່າ ບໍ່ມີຢູ່ ໃນປະເທດໃດເລີຍ ທີ່ການສ້າງຕັ້ງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຈະສາ ມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ພາຍໃນຂັ້ນຫນຶ່ງຫລືຫນຶ່ງ. ປະການ ປະ ເທດອຸດົມເປັນສັງຄົມນິຍົມ ສາມາດເຮັດໄດ້ພາຍໃນນາທີດຽວ ແຕ່ວ່າເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ປະເທດເປັນສັງຄົມນິຍົມໃນຕົວຈິງໄດ້ຄົ ດ່ັງ ກ່າວມີແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເວລາ.

ຍ້ອນຫຍັງ ? ກໍ ຍ້ອນວ່ານັ້ນແມ່ນການຫັນປ່ຽນຢ່າງ ຂັ້ນ ຖານພາຍໃນຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ, ແມ່ນການລົບລ້າງ ຫຼຸກ ຄວາມຊຸ່ມເຊຍ-ເຖິງແມ່ນຄວາມຊຸ່ມເຊຍທີ່ຫລ້າສະໄຫມ ແລ ວ ນັ້ນກໍຕາມ. ຍັງມີຫລາຍໆຄົນທີ່ບໍ່ເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບການ ຫັນ ປ່ຽນດ່ັງ ກ່າວນ. ພວກນາຍທຶນ ແລະ ພວກເຈົ້າທີ່ດິນ ທີ່ຖືກ ໂຄ່ນລົ້ມລົງແລ້ວນັ້ນ ທໍາການສູ້ຢັ້ນຢັ ດ ຂວາງຕໍ່ການຫັນປ່ຽນ ນ ັ ້ ທັ ງ ດ ້ ວ ຍ ກ ໍ ລ ັ ງ ອ າ ວ ຸ ດ , ດ ວ ຍ ກ ານ ສ ້ າ ງ ຄ ວ າ ມ ປ ັ ່ ນ ປ ່ ວ ນ , ກ ານ ວ ິ ນ າ ດ ສ ะ ກ ໍ , ກ ັ ກ ຕ ຸ ນ , ແ ລ ะ ດ ວ ย ก า ม โ ค ส ะ ม า .

ເຈົ້າທີ່ດິນຜູ້ໃດແດ ່ ທ ີ ່ ຈ ະ ສ ะ ຫ ມ ັ ກ ໃ ຈ ເ ຫ ັ ນ ດ ີ ໃ ຫ ້ ຜ ູ ້ ອ ື ່ ນ ຍ ึ ດ ເ ອ ົ ້ າ ທ ี ่ ด ิ น ข อ ง เ ข ົ ้ า ไ ป , น า ย ท ุ น ผ ู ้ ใ ด แ ด ่ ท ี ่ จ ะ เ ห ็ น ด ี ด ้ ว ย ก ั บ ก า ร ย ึ ด ท ร ั พ ย ์ ส ิ น ท ี ่ ด ิ น แ ล ะ โ ร ง ง า ม ข อ ง ต ๋ ม ? ส ำ ล ั บ พ ว ก ข ะ เ จ ้ า แ ล ้ ว น ั ้ น แ ม ่ น ค ว า ม พ ิ ม า ด อ ั น ใ ห ญ ่ ห ล ว ง ก ็ ย ้ อ ม ว ่ า พ ว ก ข ะ เ จ ้ า จ ะ ต ้ อ ง ไ ด ้ ข ั บ ไ ล ่ ก ร ง ง า ม ด ้ ว ย ต ๋ ม เ อ ง พ า ย ห ล ั ง ท ี ่ ส ู ม เ ส ี ย ท ี ่ ด ิ น แ ล ะ โ ร ง ง า ม ไ ป แ ล ้ ว . ส ่ ว น ล า ย ไ ด ้ ข อ ง ก ำ ม ะ ก อ น ห ล ื อ ช า ว ไ ร ่ ช า ว น า ผ ู ้ ข ั บ ไ ล ่ ก ร ง ง า ม บ ่ เ ค ย ม ี ห ล ว ง ห ล า ย เ ห ม ื อ น ด ่ ั ง พ ว ก น า ย ท ุ น ท ี ่ ถ ู ก เ จ ้ า ท ี ่ ด ิ น ม ั น เ ล ย . ด ่ ั ง น ั ้ น ค ำ ว ่ า " อ ั น ห อ ม ห ว ม " น ั ้ น จ ะ ส ู ญ ห า ย ไ ป จ า ก แ ล ้ ว , ห ม า ย ค ว า ม ว ่ า พ ว ก ร ็ ว ม ม ี บ ่ ม ี ค ว า ม

ສາມາດຢູ່ກິນໄດ້ຢ່າງສະໜຸກສຸກສະບາຍຢູ່ຕະຫລອດ ເວລາ ເລີຍ ໃນຂະນະທີ່ຍັງມີຄົນອຶດຫິວເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຢູ່, ບໍ່ມີຄວາມສາມາດນຸ່ງຫົ່ມດ້ວຍແພ່ນແພໄໝອັນຈົບງາມ, ໃນຂະ ນະທີ່ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຂາດໜ້າຜ້າຂາດຫລັງ, ບໍ່ສາມາດສ້າງຫໍໂຮງອັນສວຍງາມໃຫ້ແກ່ຕົນໃນຂະນະທີ່ ພວກ ທຸກຍາກອະນາຖາບໍ່ມີເງິນເພື່ອຈະຊຸເຊຸ່ມວ່າແກ້ວແວ່ນ ອັດຝາ ເຮືອນຮ້າງຂອງຕົນ...ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທຳການຕ້ານຢັ້ນຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ ພະຍາຍາມ - ເອົາຊະນະ "ອັນຫວານມັນ" ນັ້ນກັບຄືນມາສູ່ຕົນອີກຄັ້ງໃໝ່ .

ແຕ່ວ່າບໍ່ມີພຽງແຕ່ພວກຂະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສູ້ຕ້ານຢັ້ນຄົນ ພວກນາຍທຶນ ແລະ ພວກເຈົ້າທີ່ດິນໄດ້ເອົາພວກລູກແຫ້ລ້ຽງຕົນ ມີ ແລະ ພວກເກາະກິນຂອງຕົນ ພວກເຈົ້ານາຍທີ່ເຄີຍໄດ້ຮັບ ໃຊ້ພວກຂະເຈົ້າຄ້ອຍສົ້ງຈ້າງລ້ຽງອັນໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະລວມ ຫ້ວພວກຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ບໍ່ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ແລະ ທຸກ ຕໍ່ອະຍ໊ອະຕ່າງໆນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມການຕ້ານຢັ້ນການປະຕິວັດ. ຍ້ວ ກ່ວານັ້ນ ເຈົ້າທີ່ດິນຍັງໄດ້ຊັກຊ່ວນໃຫ້ພວກຊາວໄຮ່ນາຈຳນວນ ໜຶ່ງເຫັນວ່າການເອົາທີ່ດິນ ຊ່ວຍລັດຖະບານປະຊາຊົນໄດ້ ຍຶດ ເອົາຈາກພວກຮ້ວມີແລ້ວ ມອບໃຫ້ນັ້ນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ມີ ບາບກຳ.

ຢູ່ບ່ອນນີ້ນັ້ນມີບາບຄືແນວໃດ ? ປະຫວັດສາດໄດ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ໃນໄລຍະທຳອິດແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງ ສັງຄົມມະນຸດນັ້ນ ບໍ່ເຄີຍມີກຳມະສິດສ່ວນຕົວຕໍ່ສິ່ງໃດເລີຍແລະ ລວມຫ້ວຕໍ່ທີ່ດິນ. ມີແຕ່ໃນຂັ້ນຕ່ຳພວກຮ້ວມີຫ້ວຫລາຍ ຈ່ວຍຶດ

ເອົາທົດມາເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວດ້ວຍການທລອກລວງ ຫລື ດ້ວຍກຳລັງ.

ທົດປາສະຈາກແຮງງານມະນຸດນັ້ນ ແມ່ນຫຍັງ ? ແມ່ນ ທ່ຽງຫຍ້າແຝກທຳມະຊາດຫລືປ່າໄມ້ທີ່ໃຫ້ສິ່ງໃດໜຶ່ງແກ່ມະນຸດ-ໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ທົດນຈະກາຍເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ນຳເອົາ ໜາກຜົນຂອງມັນມາໄດ້ກໍໃນເມື່ອວ່າມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກຫົດດ້ວຍ ນ້ຳໃຫ້ປຽກຊຸ່ມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຫາກຍັງຖືກຫົດດ້ວຍນ້ຳເຫື່ອນ້ຳ ແຮງຂອງມະນຸດນຳອີກ. ມັນແມ່ນນ້ຳເຫື່ອນ້ຳແຮງຂອງໃຜ ທີ່ ຫົດໃສ່ທ່ຽງໄຮ່ທ່ຽງນາຂອງເຈົ້າທົດນ ? ເປັນທີ່ຮູ້ແຈ້ງແລ້ວວ່າບໍ່ ແມ່ນນ້ຳເຫື່ອນ້ຳແຮງຂອງເຈົ້າທົດນເອງ. ຄົນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ຫຸ້ມ ເຫແຮງງານຂອງຕົນເຂົ້າສູ່ທົດນແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ມີສິດ ເປັນ ເຈົ້າຂອງທົດນໄດ້ແມ່ນແຕ່ທາງດ້ານຈິດໃຈກໍດີ.

ຍົກຕົວຢ່າງໂຮງງານແຫ່ງໜຶ່ງ ອາຄານຂອງໂຮງ ງານ ແມ່ນກຳມະກອນເປັນຜູ້ສ້າງມັນຂຶ້ນ. ຊາວກຳມະກອນອີກສ່ວນ ໜຶ່ງເປັນຜູ້ຜະລິດໂຮງຈັກຊຸ່ຽນໃຫ້ແກ່ໂຮງງານ ສ່ວນພວກທີ່ ສາມ ປຸງແຕ່ງວັດຖຸດິບ, ພາກສ່ວນທີ່ສີ່ ດຳເນີນການຜະລິດ. ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ທັງບັນດານັກປາດທົດນຄົນນຳໃຊ້ເຕັກ ໂນໂລຊີ ທັງພວກນັກວິສະວະກອນທີ່ຜະລິດສ້າງໂຮງຈັກ ຊຸ່ຽນ ຕ່າງໆ ທັງຜູ້ອຳນວຍການທີ່ຮັບໂຮມເອົາກຳລັງແຮງຂອງ ພະ ນັກງານກຳມະກອນທັງໝົດໄດ້ພ້ອມກັນສຸມໃສ່ຖອກເທແຮງ - ງານຂອງຕົນເຂົ້າສູ່ຜົນຜະລິດຂອງໂຮງງານ. ສ່ວນຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າຂອງໂຮງງານເດ ? ແຮງງານຂອງເຂົາຢູ່ໃສ ? ອາດ ຢູ່ໃນການເອົາພຽງແຕ່ຜົນກຳໄລ ແລະ ຟຸມເຟືອຍຜົນ ກຳໄລ

ຂອງພວກຂະເຈົ້າ ເພື່ອຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ.

ທາດແທ້ຂອງການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນຢູ່ບ່ອນ ວ່າ ຕ້ອງລົບລ້າງຊົນຊັ້ນນາຍທຶນທັງໝົດ ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ໝູ່ກຸ່ມຄົນກາຍເປັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ເຕົ້າໂຮມກັນ ເຂົ້າດ້ວຍການອອກແຮງງານບົນພາທະນະການຜະລິດ ສ່ວນ ລວມ. ກ່ອນອື່ນໝົດເພື່ອຈະເຮັດໄດ້ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຕ້ອງ ເອົາໂຮງຈັກໂຮງງານຂອງພວກນາຍທຶນໄດ້ມາເສຍກ່ອນແລ້ວ ມອບໂຮງຈັກໂຮງງານເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ປວງຊົນທັງໝົດ ເປັນ ເຈົ້າຂອງ. ອັນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະຍຶດເອົາໂຮງ ຈັກ ໂຮງງານຂອງພວກຂະເຈົ້າແຕ່ທາດຮອດທ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນຫລາຍ ປະເທດສັງຄົມນິຍົມປະຈຸບັນນີ້ ໃນເບື້ອງຕົ້ນແຫ່ງການດັດສ້າງ ທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງຕັ້ງບັນດາບໍລິສັດວິສາຫະກິດ ລັດຜະສົມທຶນນິຍົມຕ່າງໆຂຶ້ນ. ອະດີດຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງກໍໄດ້ຖືກ ມອບໝາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳພາທຸລະກິດຂອງບໍລິສັດເຫລົ່ານັ້ນໂດຍ ໄດ້ຮັບການແບ່ງປັນຜົນກຳໄລສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ. ຢູ່ໃນປະເທດ ສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆ ເພິ່ນໄດ້ຍຸບລິສັດໂຮງຈັກໂຮງງານຕ່າງໆ ທີ່ ບໍ່ໃຫຍ່ໂຕປານໃດນັ້ນນຳພວກນາຍທຶນ. ການກະທຳຊຸ່ນນີ້ ກໍ ເພື່ອຫລຸດຜ່ອນການຕ້ານຢັນຄືນຂອງພວກນາຍທຶນທີ່ມີຕໍ່ການຫັນ ປ່ຽນແບບປະຕິວັດ. ສ່ວນຢູ່ບ່ອນໃດທີ່ພວກນາຍທຶນທຳການ - ຕ້ານຢັນຄືນຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ ຈົນກ້າວໄປເຖິງການໃຊ້ ກຳລັງອາວຸດນັ້ນ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນຕາມທຳມະດາແລ້ວຈະຕ້ອງ ຈຳ ເປັນຍຶດເອົາຊັບສົມບັດຂອງພວກທີ່ທຳການຕໍ່ສູ້ຕ້ານຢັນອຳນາດ ປະຊາຊົນ.

ໃນສະໄໝອ້ານຜ່ານຈາກລະບອບທຶນນິຍົມ ໄປສູ່ລະບອບ
ສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ (ຢູ່ໃນບາງປະເທດສະໄໝອ້ານຜ່ານຈະແກ
ຍາວນັບເປັນຫລາຍໆສິບປີ) ເພິ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂບັນ ຫາ
ຂອງຊົນນະບົດສອງປະການສຸດທ້າຍສຳຄັນ. ປະການທີໜຶ່ງ ຍຶດ
ເອົາທຶດນຈາກເຈົ້າທຶດນ ແລ້ວມອບໃຫ້ແກ່ພວກຊາວໄຮ່ນາ .
ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ອັນນີ້ແມ່ນບັນຫາໜ້າທີ່ຂອງສັງຄົມ
ນິຍົມແຕ່ນັ້ນຫາກແມ່ນບັນຫາຂອງການປະຕິວັດປະຊາທິປະໄຕ-
ຊົງຕາມທຳມະດາແລ້ວ ມັນຈະຕ້ອງກ້າວເຂົ້າກ່ອນການເລີ່ມ-
ຕົ້ນຂອງສະໄໝອ້ານຜ່ານ ໄປສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ຢູ່ໃນກໍ
ລະນີດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນເປັນພຽງແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ກຳມະສິດສ່ວນຕົວ
ຂະໜາດໃຫຍ່ຕ້ອງທຶດນ (ກຳມະສິດຂອງພວກທີ່ຮູດຮີດ) ປ່ຽນ
ເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂະໜາດນ້ອຍຂອງພວກຊາວໄຮ່ນາ
ເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນທີ່ ບ່ມີຫຍັງທີ່ລັກສະນະສັງຄົມນິຍົມແບບ ພິ
ເສດເລີຍ.

ຢູ່ບອນນີ້ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການຍຶດເອົາທຶດນ ຂອງພວກ
ເຈົ້າທຶດນ, ເຖິງການໂອນທຶດນມາເປັນຂອງລັດໂດຍສະເໝີ
ໄປ ແຕ່ຢ່າງໃດ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ ລັດ
ໄດ້ຊຸເອົາທຶດນມາຈຳພວກເຈົ້າທຶດນ ທີ່ໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ຮຽງ ບ່າ
ຮຽງໄຫລ່ກັບປະຊາຊົນຕ້ານພວກຈັກກະພັດ ແຕ່ໃນເວລາດຽວ
ກັນ ລັດໄດ້ທຳການຍຶດເອົາທຶດນມາຈຳພວກທີ່ທຳການຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບ
ພວກຈັກກະພັດຕ້ານປະຊາຊົນ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງມັນຂຶ້ນກັບ ລັກ
ສະນະພິເສດຂອງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງປະເທດໃດໜຶ່ງ.

ດັ່ງນັ້ນ ໃນເມື່ອພວກຊາວໄຮ່ນາໄດ້ຮັບທຶດນແລ້ວ ພວກ

ຂະເຈົ້າກໍເລີ່ມທຳມາຫາກິນຢູ່ບ້ານຜົ່ມແຜ່ມດິນຕອນນັ້ນ. ເມື່ອເວ
ລາຜ່ານໄປ ๕-๑๐ ປີແລ້ວ ກໍເລີ່ມເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ໃນ
ຊ່ວໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວນີ້ ຊາວໄຮ່ມາຜູ້ໜຶ່ງຈະຖືກ ຫລົ່ມຈົມ
ລົງ (ແຕ່ບໍ່ເປັນຍ້ອນວ່າເຂົ້າເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານມັກງ່າຍ ແຕ່ຢ່າງ
ໃດ), ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງ ມີຄວາມຮັ່ງມີດີໄດ້ຂົ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ສອງ
ນັ້ນເອງ ຈະເລີ່ມຊຸຫລເຊ່ຳທີ່ດິນມຳພວກທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ຈາກນັ້ນ
ພວກທີ່ໜຶ່ງ ກໍຈະກາຍເປັນບ່າວມາຮັບໃຊ້ພວກທີ່ສອງໄປ ໃນ
ທັນໃດ. ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ແຮງງານທີ່ບໍ່ຮັບໃຊ້ຕົນເອງ ແຕ່ຮັບ
ໃຊ້ເພື່ອນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງ, ການກົດຂູດຮີດຄົ້ນຕໍ່ຄົ້ນກໍຈະ
ເລີ່ມຄົ້ນມີໃໝ່ອີກ. "ນອງຊາຍຂອງຕົນ" ຄືຊາວສະສົມທຸນ
ຈະຮັບໜ້າທີ່ແທນເຈົ້າທີ່ດິນທີ່ສູນຫາຍໄປແລ້ວນັ້ນ. ສ່ວນດ່ວງກ່າວ
ນີ້ແມ່ນຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້. ການຜະລິດສິນຄ້າຂະໜາດນ້ອຍຂອງ
ຊາວໄຮ່ມາ, ຂອງນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ, ຂອງພໍ່ຄ້າໄດ ເຮັດ
ໃຫ້ເກີດມີນາຍທຶນແບບໃໝ່ (ໃນເບື້ອງຕົ້ນ) ແມ່ນຂະໜາດ
ນ້ອຍຢູ່ຊຸ່ມນະບົດຂົ້ນ. ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງກໍອາດຈະປະສົບຜົນສຳ
ເລັດໄດ້ສ່ວນມວນຊຸ່ມຈຳນວນຫລວງຫລາຍກໍສິ້ນຕໍ່ອົດຫ້ວແລະ-
ທຸກຍາກເຂັນໃຈຄົນອີກຄັ້ງໃໝ່.

ວ.ອິ.ເລນິນ ຂຽນໄວ້ວ່າທຶນົດທາດແທ້ຂອງການວິວັດທຶນ
ນິຍົມໃນການກະສິກຳຂະໜາດນ້ອຍນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນການປະກອບ
ສ່ວນແລະການເພີ່ມທະວີຄວາມບໍ່ສະເໜີພາບທາງດ້ານຊັບສົມ
ບັດພາຍໃນສະຫະຊຸ່ມ,ຈາກນັ້ນຄວາມບໍ່ສະເໜີພາບ ແບບທຳ
ມະດາສາມັນກໍຈະກາຍມາເປັນການພິວພັນແບບທຶນນິຍົມ"๑).
ສ່ວນດ່ວງກ່າວນີ້ ມັນມີຄວາມໝາຍສຸດທ້າຍສຳຄັນຄື: ໃນເບື້ອງຕົ້ນມີ

ພຽງແຕ່ຊາວໄຮ່ນາຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເລີ່ມມີຊີວິດການເປັນ ຢູ່ ລົ້ມກາຍດີກວ່າຜູ້ອື່ນໆ (ບາງທີ ໃນບາງກໍລະນີ ຍ້ອນ ການ ອອກແຮງງານດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດສຸດຈະລິດຫລາຍກວ່າ) ແລະ ຈາກນັ້ນຊາວໄຮ່ນາຜູ້ນັ້ນກໍຈະເລີ່ມທຳການກົດຂູດຮີດຜູ້ອື່ນ . ແລະ ອັນນັ້ນບໍ່ພົ້ນພັນກັບວ່າ ລະຫວ່າງບຸກຄົນທັງສອງນັ້ນ - ແມ່ນໃຜອອກແຮງງານດີກວ່າ ຫລືຊົ່ວຮ້າຍກວ່າກັນ...

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ໃນສະໄໝຂ້ອມຜ່ານຈາກລະບອບທຳມະ ຍົມ ໄປສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ຢູ່ໃນຊຸມນະບົດຈຳເປັນຕ້ອງ ໄດ້ແກ້ໄຂທັງບັນຫາທີ່ສອງ ຊຶ່ງເປັນບັນຫາສຳຄັນອີກຄື: ເຕົ້າ ໂຮມເອົາພວກຊາວໄຮ່ນາເຂົ້າສູ່ສະຫະກອນລວມໝູ່. ອັນນີ້ ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດກໍເພາະວ່າ ກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ຂະ ໜາດນ້ອຍຂອງພວກຊາວໄຮ່ນາ, ຂອງບັນດາຍຸງ ຫັດ ຖະກຳ, ຂອງພວກເຈົ້າຂອງຮ້ານຄ້າເຄື່ອງຍ່ອຍນັ້ນ ແມ່ນກົດ ກັນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການຜະລິດ. ການກະສິກຳຈະ ຂະ ຫຍາຍຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຢ່າງທັນຍຸກສະໄໝໄດ້ກໍຕໍ່ ເມື່ອ ວ່າໄດ້ນຳໃຊ້ລົດໄຖນາ, ລົດກ່ຽວເຂົ້າ, ຝຸ່ນວິທະຍາສາດ , ຢາປາບສັດຕູພືດປະເພດຕ່າງໆ, ແມວພັນເຂົ້າທີ່ມຸນນະພາບ ສູງ, ແມວພັນສັດປະເພດດີໆ, ຊຸມລະປະທານລະບາຍ ນ້ຳ ແບບວິທະຍາສາດ. ມີແຕ່ໃນເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ເພື່ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດເກັບກ່ຽວຜົນລະປູກໄດ້ດີ ຊຸມ ແລະ ນ້ຳນົມກໍຢູ່ ໃນລະດັບສູງ. ຕ້ອງມີເຂົ້າຈ, ຊຸມ, ນ້ຳນົມ, ຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ກິນຢ່າງພຽງພໍແລ້ວນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອຕອບສະໜອງ

---

1) ວ.ອ.ເລນິນ ນິພົນຄົບຊຸດ, ເຫລັ້ມທີ ໑໗ໜ້າ ๗๘-๗๙.

ແກ່ປະຊາຊົນຂອງຕົວເມືອງກໍ່ຄືຂອງຊົນນະບົດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ຍັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາວ ຜູ້ອອກແຮງງານໝົດທຸກຍາກຄົນ ມີຄວາມ ອົ່ມໜໍ່າສໍ່າລານ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຜົນຜະລິດເຫລົ່ານ ັ້ ນ ຕ້ອງມີລາຄາຖືກຢ່າງເໝາະສົມແກ່ພວກຜູ້ຊົນທັ້ງໝົດ ອົ່ ນໍ. ການກະສິກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ກົນຈັກທັນສະໄໝ ໄດ້ ອໍ່ານວຍຄວາມສະດວກທໍ່ານາມຜະລິດຜົນຜະລິດທີ່ມີລາຄາ ຖືກ ຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ໄດ້ຫລາຍກວ່າ ເພາະສະນັ້ນ ລະດັບລາຍໄດ້ຂອງ ພວກທີ່ນໍ່າໃຊ້ກົນຈັກເຂົ້ານໃນການຜະລິດນ້ ຈະສູງກວ່າ ລາຍໄດ ຂອງພວກຊາວໄຮ່ນາທີ່ມີຕອນດິນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ເຮັດ ວຽກດ້ວຍມືນັ້ນນັບເປັນຫລາຍໆເທ່ ຢູ່ໃນທີ່ດິນຕອນນ້ອຍໆນັ້ນ ການນໍ່າໃຊ້ລົດໄຖນາກໍ່ເໜັ ່ ຍ ບ ່ ເປັນຜົນດີແຕ ່ ຢ ່ າງໃດ ຍ ້ ອນ ' ' '

ການກະສິກຳຂອງຊາວໄຮ່ນາຂະໜາດນ້ອຍຈະປະສົບ ກັບ ຄວາມຫາຍະນະຫລົ້ມຈົມຢ່າງແນ່ນອນ. ຢູ່ໃນຫລາຍໆປະເທດ ທຶນນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ (ສະຫະລັດອາເມລິກາ, ອັງກິດ, ຝະ ລັ່ງ, ສະຫະພັນເຢຍລະມັນ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ອື່ນໆ) ຈຳນວນ ພວກກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍແລະກາງ ໄດ້ຖືກຫລຸດນ້ອຍຖອຍ ລົງເປັນລຳດັບ. ການກະສິກຳຂອງພວກຊາວໄຮ່ນາ ໄດ້ຖືກ ຫລົ້ມຈົມລົງຍ້ອນບໍ່ສາມາດຊ່ວງເສັ້ງກັບສະຖານທີ່ລ່ຽງສັດ ຂະ ໜາດໃຫຍ່ທຶນນິຍົມ ທີ່ນຳໃຊ້ກົນຈັກທັນສະໄໝເຫລົ່ານັ້ນໄດ້. ພວກຊາວໄຮ່ນາຈຳເປັນຕ້ອງຂາຍເລຫລັງ ຫົດນ້ອງຕົ້ນ ໃຫ້ ພວກນາຍທຶນ, ໄປຮັບຈ້າງເປັນຂ້າວນາໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍເຂົ້າໄປໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຕົວເມືອງ. ບໍ່ມີຢູ່ແຫ່ງ ໃດ (ທັງຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມ ກໍຄືທັງຢູ່ໃນບັນດາປະເທດ-ສັງຄົມນິຍົມເອງ) ການທຳມາຫາກິນຂອງຊາວໄຮ່ນາ ຫລື ຂອງນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳຂະໜາດນ້ອຍຈະມີອະນາຄົດ. ລວມ ທັງພໍ້ຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ ກໍບໍ່ມີອະນາຄົດເຊັ່ນດຽວກັນ: ກໍເພາະ ວ່າຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ພໍ້ຄ້ານ້ອຍຈະຖືກບັນດາຮ້ານ ສັບພະ ສິນຄ້າຂະໜາດໃຫຍ່ກຳຈັດ ແລະ ທຳລາຍໃຫ້ຫລົ້ມຈົມລົງ. ຢູ່ ໃນທີ່ ການໃຊ້ແຮງງານຂອງຜູ້ຂາຍໄດ້ຖືກເຮັດເປັນ ລະບົບ ກົນຈັກ ແລະ ສິນຄ້າກໍຈະມີລາຄາຖືກກວ່າສິນຄ້າຢູ່ຕາມ ຮ້ານ ຄ້າຂາຍເຄື່ອງຫຍ່ອຍຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ລະບອບທຶນນິຍົມ ກໍຄືລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ລົບລ້າງການ ກະສິກຳຂະໜາດນ້ອຍ. ແຕ່ວ່າການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ລ້ວນແຕກຕ່າງກັນທີ່ສຸດ. ລະບອບທຶນນິຍົມ ຈະບັນລຸເຖິງຈຸດປະ

ສ່ວນໃຫ້ກໍ່ຄ້ວຍວິທີການທຳລາຍພວກມ່ວຍທົ່ມນ້ອຍໃຫ້ໜ້ຽມ ລະ
ລາຍລົງ. ມັນຈະດຶງແກ່ເອົາຊາວໄຮ່ນາອອກຈາກທົ່ດິນ ຂອງ
ເຂົາ, ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳອອກຈາກໂຮງຊ່າງ, ພໍ່ຄ້າ ຂະ
ໜາດນ້ອຍ ອອກຈາກຮ້ານຄ້າເຄື່ອງຍ່ອຍເທົ່ານັ້ນ. ລະບອບ
ທົ່ມນິຍົມຮູ້ແກ້ໄຂບັນຫາສູ່ກວ່ມໄດ້ພຽງແຕ່ດ້ວຍຮູບການແນວ
ເທົ່ານັ້ນ.ຄວ່ມໂຫດຮ້າຍທາລຸນແມ່ນລັກສະນະສະເພາະຂອງ
ມັນກໍເພາະວ່າຈຸດມຸ່ງໝ່ມາຍຂອງນາຍທົ່ມແມ່ນຜົນກຳໄລ ຢ່າງ
ດຽວ.ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂນີ້ສະພ່ບການເປັນຢູ່ຂອງມວນມະນຸດຈະ
ເປັນຄືແນວໃດນັ້ນລະບອບທົ່ມນິຍົມບໍ່ໄດ້ວ່າໄລໃຍດິ່ນຳເລີຍ.

ໃນສູ່ມ້ນີ້ຢູ່ປະເທດລ່າວ ເພ່ນໄດ້ສ່າງຕັ້ງສະຫະກອນລວ່ມ
ໝູ່ຈຳນວນ ८८८ ແຫ່ງ ຊຶ່ງກວ່ມເອົາປະມານເຄິ່ງໜ້ຶ່ງຂອງ
ຈຳນວນຄອບຄົວຊາວໄຮ່ນາ ທ້ັງໝົ່ດ. ຢູ່ໃນຈຳນ້ວນ ७ ແ
ຂວ້ງນັ້ນມີ ७ ແຂວ້ງທີ່ສຳເລັດການຫັ່ມກະສິກຳໃຫ້ເປັນລວ່ມ
ໝູ່ແລ້ວ.

ຢູ່ໃນລະບອບສ້ງຄົ່ມນິຍົ່ມ ເພ່ນມີ້ທ້ັດສະນະແບບອ່ົ່ມ ເພ່ື
ແກ້ໄຂບັນຫາດ່ັ່ງກ່າວ. ອຳນ່ດປະຊາຊົ່ນໄດ້ມີຄວ່ມ ອ່ົ່ດທົ່ນ
ທຸ່ມທ່ຽງອົ່ມຂວ່ຍຊາວໄຮ່ນາໃຫ້ເຫັ່ນເຖ່ງຜົ່ນເສ່ຍຫ່ຍ ຂອ
ກ່ດຈະການເອກະເຫດ ໃຫ້ແກ່ຕ່ົວເອ, ຊ່ໃຫ້ເຫັ່ນ ເຖ່ງ
ຄວ່ມຈຳເປັນໃນການເຕ່ົ້າໂຮ່ມກັ່ນເຂ້ົ້າເປັນສະຫະກອນລວ່ມ
ໝູ່. ຢູ່ທ່ ສສສຊ ການປະຕ່ວັດໄດ້ເກ່ດ່ົ່ມແຕ່ປ່ ७ ພ ७ ແລະ
ໃນຕອນຕ້ົ່ນຂອ ງ ປ ७ ຈ ສຳເລັດການຫັ່ມກະສິກຳເປັນລວ່ມ
ໝູ່ ໄ ດ້. ເຫັ່ນ ໄ ດ້ ວ່ າ ເ ພ່ ນ ໃ ຊ້ ເ ວ ລ າ ດ່ົ ນ ມ ານ ເ ທ ່ ໍ າ ໃ ດ ເ ພ ່ ື ອ ເ ຮ ັ ດ
ໃຫ້ຊາວໄຮ່ນາສະໝ່ັກໃຈເຂ້ົ້າເປັນສະຫະກອນກະເສດ ລວ່ມ

ໝູ່. ແມ່ນອນ, ໃນເວລານັ້ນກໍຕ້ອງໄດ້ສ້າງໂຮງຈັກ ໂຮງ
ງານໄປພ້ອມໆກັນ ເພື່ອຜະລິດລິດໄຖນາ ແລະ ລິດກ່ຽວເຂົ້າ
ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນຕ້ອງໄດ້ຊຸກຊອນຊາວໄຮ່ມາເສຍກ່ອນ.

ຊົນຊາວໄຮ່ມາພາຍຫລັງທີ່ເຂົ້າເຂົ້າເປັນສະຫະ -
ກອນກະເສດຜະລິດແບບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ມີອັນປ່ຽນແປງ ຄື
ແນວໃດແທ້ ? ທີ່ດິນ, ສັດລາກແກ່, ພາຫະນະກົນຈັກ, ສະ
ຖານທີ່ຜະລິດ, ລະບົບຊົນລະປະທານ ແລະ ອົນໆບໍ່ແມ່ນເປັນ
ຊັບສົມບັດຂອງບຸກຄົນຈຳນວນໃດໜຶ່ງ ແຕ່ຫາກເປັນຂອງໝົດ
ທ່ວໂສະຫະກອນ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ທີ່ເຕົ້າໂຮມເອົາປະຊາ ຊົນ
ຂອງບ້ານໜຶ່ງ. ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບ ນຳພາສະຫະກອນນັ້ນຈະຖືກ
ຄັດເລືອກເອົາໂດຍກອງປະຊຸມເປີດກວ້າງຂອງສະມາຊິກທຸກໆ
ຄົນ ແລະ ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໝົດທຸກວຽກງານທີ່ຖືກ ມອບ
ໝາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ສະຫະກອນລວມ ໝູ່
ສາມາດມີສິດກວດກາວຽກງານຂອງບັນດາຜູ້ນຳພາທີ່ຕົນເລືອກ
ຕັ້ງຂຶ້ນມານັ້ນ. ແຕ່ລະຄົນທີ່ເຂົ້າຢູ່ໃນສະຫະກອນ ຈະໄດ້ ຮັບ
ໜ້າວຽກໃດໜຶ່ງ ແລະ ອັດຕາຄ່າແຮງງານທີ່ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ
ນັ້ນ ສຳລັບວຽກງານທີ່ຕົນຮັບຜິດຊອບ. ສະຫະກອນ ກະເສດ
ລວມໝູ່ ມີສິດໃຊ້ເງິນສ່ວນລວມເພື່ອກໍ່ສ້າງຄອກລ້ຽງສັດ ,
ເຮືອນຢູ່, ສະໂມສອນ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ, ທໍ່ນ້ຳປະປາ,
ຖະໜົນຫົນທາງ-ໝາຍຄວາມວ່າໝົດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ຖືວ່າ
ຈຳເປັນແກ່ບັນດາສະມາຊິກຂອງສະຫະກອນ, ມີສິດຊື້ ລິດໄຖ
ນາ, ລິດກ່ຽວເຂົ້າ, ລິດບັນທຸກ ແລະ ລິດເກັ່ງ, ຝູງສັດ -
ລາກແກ່ພັນດີ, ຝຸ່ນວິທະຍາສາດ ແລະ ອົນໆ, ສາມາດ ໃຊ້
ຈ່າຍໃຫ້ບັນດານັກວິຊາການ-ການກະເສດ, ນັກວິຊາການ -

ເຕັກນິກກ່ຽວກັບສັດ, ນັກວິຊາການດ້ານສັດຕະວະແພດ, ນັກ
ວິສະວະກອນ, ນັກວິຊາການດ້ານປັບປຸງດິນ, ນາຍແພດແລະ
ອື່ນໆ. ຕາມທຳມະດາແລ້ວ, ສະມາຊິກຂອງສະຫະກອນ ກະ
ເສດ ຈະໄດ້ຕອນດິນນ້ອຍໜຶ່ງເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ເພື່ອ
ເຂົ້າຈະສາມາດເຮັດເສດຖະກິດສຳຮອງສ່ວນຕົວປູກຝັງພືດພັນ
ຕາງໆ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຂົາເອງແລະນອກນັ້ນເຂົ້າກໍຍັງມີ
ສັດປະເພດລ້ຽງແກ່ອີກຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້
ລ້ວນແຕ່ເພື່ອການຊົມໃຊ້ສ່ວນຕົວແລະຄອບຄົວເທົ່ານັ້ນ ເຂົ້າຈະ
ໄດ້ຮັບຄ່າຕາຄາແຮງງານກໍຕໍ່ເມື່ອຈະການສ່ວນລວມນຳອີກ.

ແນ່ນອນ, ຢູ່ໃນແຕ່ລະປະເທດສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ກໍມີລັກສະ
ນະພິເສດຂອງໃຜລາວໃນສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່. ເຊັ່ນ
ຕົວຢ່າງ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານລະບຽບ ຫລັກການ
ຈ່າຍຄ່າແຮງງານ, ການຈັດຕັ້ງຂອງສະຫະກອນ, ຮູບການ
ເຂົ້າປະກອບສ່ວນໃນວຽກງານລວມຂອງ, ບໍລິມາດ ແລະ ຂົດ
ຂາດຂອງການເຮັດສ່ວນຄົວຢູ່ພາຍໃນຊີວິດຂອງສະຫະກອນກະ
ເສດ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງອື່ນໆອີກ. ຄວາມແຕກຕ່າງ ທັງ
ໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນມາຈາກເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຂອງແຕ່ລະປະເທດ.
ແຕ່ວ່າພື້ນຖານຂອງຮູບການຈັດຕັ້ງ ແມ່ນແບບດຽວກັນໝົດ.

ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ການເຮັດສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການດຳລົງຊີວິດຂອງຊາວໄຮ່ນາມີການ ຫັນປ່ຽນ
ຢ່າງເຖິງຖ້ວງ. ຈາກການເປັນເຈົ້າກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ຂະ
ໜາດນ້ອຍ ເຂົ້າໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງ ຂອງ
ກຳມະສິດສ່ວນລວມຕ່ຳພາຫະນະການຜະລິດ ຫລືຈະເວົ້າແບບວິ

ທະຍາສາດແລ້ວ ແມ່ນຈາກການເປັນນາຍຫົມນ້ອຍ ເຂົ້າ ໄດ້ກາຍເປັນນັກອອກແຮງງ່ານສັງຄົມນິຍົມ. ເຂົ້າໄດ້ເລີ່ມ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງອອກແຮງງານສ່ວນລວມ ຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ກັບເພື່ອນສະຫາຍຕ່າງໆຂອງຕົນ ພາຍໃຕ້ການຊຸ້ນຳຂອງບັນດາຫົວໜ້າທີ່ຕົນຄັດເລືອກຂຶ້ນມາເອງນັ້ນ. ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະບຽບວິໄນແຮງງານຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ກໍ້ຍ້ອນວ່າມັນແມ່ນການອອກແຮງງານລວມໝູ່ນັ້ນເອງ . ຖ້າຢູ່ໃນການທຳມາຫາກິນແບບສ່ວນຕົວແລ້ວ ຜູ້ທີ່ຂີ້ຄ້ານ ມັກງ່າຍຄົນໃດຈະຕື່ນນອນຫລ້າສາຍກໍໄດ້ຕາມໃຈມັກ: ເພາະຄວາມອັບປະໂຫຍດຈະເກີດມີໃສ່ແຕ່ຕົວເຂົ້າເອງຜູ້ດຽວ ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າບັດນີ້ ຖ້າຫົວໜ້າງານ ຫລືປະທານສະຫະກອນ ກະເສດຫາກໃຫ້ຄຳສັ່ງໜຸກໆຄົນຕ້ອງເລີ່ມລົງມືເຮັດວຽກແຕ່ຟ້າໂມງເຊົ້າຕາມສະຖານທີ່ ທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ຢາກຫລົ່ບຢາກກໍຕາມ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ລຸກເດີກຕື່ນເຊົ້າ ... ແມ່ນແລ້ວ, ຈະຕ້ອງສ້າງຄວາມຊຸ່ມເຄີຍຕໍ່ການອອກແຮງງານລວມໝູ່, ຈະຕ້ອງເອົາຕົວຂ້າມຜ່ານຈາກຄຳທີ່ວ່າ "ຂອງຂ້ອຍ" ໄປສູ່ "ຂອງພວກເຮົາ", ຈະຕ້ອງ ຝຶກຝົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງໃຫ້ເກີດມີແນວຄິດສູ້ຊຸ່ນ ສ້າງຄວາມອຸດົມພູນສຸກບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ລວມທັງໝົດທົ່ວສະຫະກອນນັ້ນນຳອີກ . ແມ່ນອນ ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ຈະບໍ່ບັງເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດ. ຄວາມຊຸ່ມເຄີຍແບບຫລ້າຫລັງຕ່າງໆຈະສິ່ງຜົນສະທ້ອນບໍ່ດີອອກເປັນເວລາດົນນານສົມຄວນ. ມັນແມ່ນການຫັນປ່ຽນຢ່າງຮອບດ້ານຢູ່ໃນຊີວິດ ແລະ ມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດ. ຜົນຮັບ

ຈາກການຫັນປ່ຽນດັ່ງກ່າວຄືການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ ທັງ
ໝົດຂອງຊາວໄຮ່ນາໃຫ້ດີສູງຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເຊັ່ນວ່າ
ປີ ສສສຊ ໃນປີ ໑ພຊນ ລາຍໄດ້ຂອງພວກສະຫະກອນ ກະ
ເສດລວມໝູ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ກ,ກ ເທື່ອທຽບໃສ່ປີ ໑ພ໔໐ ຊຶ່ງ
ໃນເວລານັ້ນເພີ່ນຫາກໍ່ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນໃນການຫັນເປັນສະ
ຫະກອນກະເສດ. ນຄສ ທີ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມນຳມາສູ່ ຊາວ
ໄຮ່ນາໂຊວຽດ !

ອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງສະໄໝຂ້າມຜ່ານ ແມ່ນດຶງ
ເອົາພວກປັນຍາຊົນສ່ວນໃຫຍ່ໃຫ້ເປັນໃຈກັບການປະຕິວັດ ແມ່ນ
ແຕ່ຊາວປັນຍາຊົນຊຶ່ງໃນເບື້ອງຕົ້ນຈະທຳການຕໍ່ສູ້ຕ້ານຢັນ ກັບ
ອຳນາດປະຊາຊົນ), ແລະ ກໍ່ສ້າງປັນຍາຊົນຂອງປະຊາຊົນ
ແບບໃໝ່ຂຶ້ນ. ພວກນາຍຄູ, ນາຍໝໍ, ນັກວິສະວະກອນ ,
ນັກປາດ, ນັກກະເສດ ສ່ວນຫລວງຫລາຍກໍໄດ້ພອມພຽງ ກັນ
ເດີນຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ຮ່ວມກັບພວກກຳມະກອນ ແລະຊາວໄຮ່
ນາ. ແຕ່ວ່າໃນບາງຄັ້ງ ພວກຂຶ້ນເທິງຂອງກຸ່ມສັງຄົມ ອັນມີ
ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນພວກທີ່ກຳເນີດມາຈາກຄອບຄົວຮັ່ງ
ມີໄດ້ພາກັນຈັດຕັ້ງເຂົ້າມາໃຫ້ວ່າງເພ້ຕາມອຳນາດປະຊາຊົນ.
ສະນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງຕໍ່ສູ້ຕ້ານຄຶ້ນກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ສຳລັບ
ພວກທີ່ຍົ້ມຍອວຍໄດ້ນັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງນຳພາພວກຂະເຈົ້າ ສ້າງ
ສາສັງຄົມແບບໃໝ່ຮ່ວມກັນ. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມບໍ່ຫອມ ຈະ
ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ຖ້າຂາດຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ຂາດນັກ ວິ
ຊາການຕ່າງໆ. ເພື່ອຈະດຶງເອົາພວກຂະເຈົ້າມາໄດ້ນັ້ນມີແຕ່
ປະຕິບັດນະໂຍບາຍອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງພວກຂະເຈົ້າໃຫ້ດີ

(ຈັ່ງໃດກໍດີ ຈະບໍ່ໃຫ້ຕຳ່ກວ່າກ່ອນການປະຕິວັດ), ເອົາໃຈ ໃສ່ຕໍ່ພວກຂະເຈົ້າ, ເພາະວ່າອີງໃສ່ແຕ່ແນວຄິດແລ້ວພວກຂະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນພັກຝ່າຍກັບລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້. ແມ່ນວ່າ ຈະຕ້ອງໄດ້ກໍ່ສ້າງນັກຮົບຮູ້ແບບໃໝ່ທີ່ເປັນຂອງປະຊາ-ຊົນ ແລະ ກ່ອນອື່ນໝົດເພິ່ນຕ້ອງຮັບເອົາລູກເຕົ້າ ຂອງພວກ ກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວໄຮ່ນາເຂົ້າຮຳຮຽນຢູ່ໃນມະຫາວິ ທະຍາໄລ, ສະຖາບັນການສຶກສາ ແລະ ໂຮງຮຽນ ຊັ້ນການ ຕ່າງໆ.

ອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນກ່ວາໝູ່ໝົດ ຂອງສະໄໝ ຂ້າມ ຜ່ານນັ້ນ ແມ່ນການແກ້ໄຂບັນຫາຊົນຊາດ. ຕົວຈິງແລ້ວ ຢູ່ໃນ ສະໄໝອຳນາດການປົກຄອງເກົ່ານັ້ນ ແມ່ນຊົນຊາດໃດ ໜຶ່ງ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງ (ຖ້າວ່າຢູ່ໃນລັດນັ້ນມີຫລາຍ ຊົນ ຊາດຫລືຊົນເຜົ່າ), ສ່ວນຊົນຊາດອື່ນໆແມ່ນຖືກກົດຂີ່ມເຫັງ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນອຳນາດປະຊາຊົນຈະຕ້ອງກຳນົດຄວາມ ສະເໝີ ພາບຂອງທຸກໆຊົນຊາດຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ, ຈາກນັ້ນຈົ່ງຄ່ອຍ ໆ ລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດເປັນຂັ້ນ ຂັ້ນໄປ (ເພາະວ່າກ່ອນການປະຕິວັດຊົນຊາດຫລືຊົນເຜົ່າ ຈຳ ນວນໜຶ່ງໆມີສະພາບຢູ່ກົ້ນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ສ່ວນອີກຈຳນວນ-ໜຶ່ງ ພັດທຸກຍາກລຳບາກໃຈ) ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍວິທີການເຣັດ ໃຫ້ການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກທີ່ເຄີຍຮັ່ງມີນັ້ນຫລຸດໜ້ອຍ ຖອຍ ລົງແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ຫາກດ້ວຍວິທີການຍົກສູງລະດັບການເປັນຢູ່ ຂອງພວກທີ່ທຸກຍາກຄາວເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ໃຫ້ສູງຂຶ້ນເທົ່າທຽມກັນ ກັບພວກທີ່ເຄີຍຮັ່ງມີ. ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ ຄວາມຂັດ ແຍ້ງ

ກັນລະຫວ່າງຊຸມຊາດ ແລະ ຊຸມເຜົ່າຕ່າງໆຈະຖືກລົບລ້າງໄປ ເປັນເທື່ອລະກ້າວ, ຄວາມອາຄາດຍາດໝາງກັນ ໃນເມື່ອ ກ່ອນກໍຈະສູນຫາຍໄປແລ້ວຄ່ອຍໆເກີດມີມິດຕະພາບ ລະຫວ່າງ ປະຊາຊາດທັ່ງໝົດຂຶ້ນ. ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກັນວ່າ ສົງທັ່ງໝົດນີ້ ມັນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ.

ອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງສະໄໝຂ້າມຜ່ານ ແມ່ນການ ເຮັດການປະຕິວັດວັດທະນະທຳ. ມີແຕ່ຊາວກຳມະກອນ, ຊາວ ໄຮ່ນາ, ພວກປັນຍາຊົນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາສູງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ ຈະສາມາດສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມໃຫ້ບັງເກີດຜົນໄດ້. ຄົນບໍ່ ມີລະດັບຈະບໍ່ສາມາດຂັບລົດໄຖນາ, ເຮັດວຽກກັບເຄື່ອງ ຈັກ ຊຸຍນທີ່ມີຄວາມສັບສົນໄດ້ເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນເວລາໄປ ຊ້ ເຄື່ອງຢູ່ຮ້ານຄ້າ ເຂົ້າຈະບໍ່ຄິດອອກເລີຍວ່າຕົນຖືກເຂົ້າ ໄລ່ ເງິນຜິດໃຫ້ແລ້ວ, ເຂົ້າບໍ່ສາມາດຈະຊຸມຄອງປະເທດຊາດໄດ້. ການປະຕິວັດວັດທະນະທຳ ຈະຕ້ອງລົບລ້າງການສຶກສາທີ່ມີລະ ດັບຕ່ຳ, ໄພ້ກົກໜັ່ງສື ແລະ ການບໍ່ມີລະດັບວັດທະນະທຳ - ຂອງປະຊາຊົນ.

ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຍັງບໍ່ພຽງພໍເທື່ອ. ຊາວ ຜູ້ອອກ ແຮງງານແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງມີຄວາມສາມາດໃນການ ຊຸ້ມໃຊ້ ໜາກຜົນຂອງວັດທະນະທຳທັ່ງຂອງຊຸມຊາດຕົນເອງ ກໍຄືຂອງ ໜົດທົ່ວສັງຄົມມະນຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໝາຍເຖິງ ການ ເສີມຂະຫຍາຍວັນນະຄະດີ, ໂຮງລະຄອນ, ໜ້ພິດທະພັນ , ໂທລະພາບ, ໜັ່ງສືພິມ, ຮູບເງົາ ຊຸ່ງທັ່ງໝົດເຫລົ່ານີ້ ຈະ ຕ້ອງແຜ່ຂະຫຍາຍໄປຮອດແຕ່ລະໜ່ວຍງານ.

ຂ້ທີ່ສອງ ນັ້ນໝາຍເຖິງການອົບຮົມແນວຄິດແບບໃໝ່ . ຄົນເຮົາບໍ່ແມ່ນເຄື່ອງຈັກອັດຕະໂນມັດ, ແນວຄິດຂອງຄົນ ຈະ ບໍ່ປ່ຽນໄປຕາມເງື່ອນໄຂຄຳລິງຊຶ່ວິດປະຈຳວັນໄດ້ໃນທັນທີ ທັນ ໃດ. ຖ້າວ່າເຂົ້າຫາກເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຊຸ່ມເຄີຍຕ່າງໆທີ່ລະບອບທຶນນິ ຍົມໄດ້ ບີ່ມຍ້ອມໄວ້ພາຍໃນຕົວຂອງເຂົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຊີ ວິດໃໝ່ຫຍັງເລີຍນັ້ນ ມັນຍັງຈະເກາະຫ້ອຍຢູ່ໃນຫົວຂອງເຂົ້າ ຢູ່. ສະນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຄວາມຊຸ່ມເຄີຍຕໍ່ແຮງງານ ສ່ວນ ລວມ ເພື່ອສຶດຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ, ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ວ່າ ສົມບັດຂອງສ່ວນລວມນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນຂອງຜູ້ອື່ນ,ຕ້ອງຮັກສາ ມັນເໝືອນດັ່ງສິ່ງຂອງຂອງຕົນເອງ.ພ້ອມດຽວກັນກໍຈະ ຕ້ອງ ແອບໃຫ້ມີຄວາມຊຸ່ມເຄີຍທີ່ບ່ລວມໝ່ອມມອບ ແລະ ລຶດກຽດ - ຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ "ຫົວໜ້າ" ຍ້ອນວ່າໃນສູ່ມ ຫົວໜ້າ ແມ່ນ ເພື່ອນສະຫາຍທີ່ເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ມອບໝາຍພາລະໜ້າທີ່ລວມ ໃຫ້ເຂົ້າເປັນຜູ້ນຳພາ. ຈະຕ້ອງລວມແອບເຄົາລົບນັບຖື ຄົນ ອື່ນໆທີ່ເປັນຊົນຊາດອື່ນ, ຊົນເຜົ່າອື່ນ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຖືສາ ສະໜາອື່ນອີກ. ຈະຕ້ອງແອບໃຫ້ຕົນເອງເຂົ້າໃຈວ່າ ຈຸດ ໝາຍປາຍທາງຂອງຊີວິດມະນຸດຈະບໍ່ແມ່ນສຶດຜົນປະໂຫຍດ , ກຳໄລ, ຊອກຫາແຕ່ວັດຖຸສິ່ງຂອງເລີຍ ແຕ່ມັນຫາກແມ່ນການ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງສ່ວນບຸກຄົນ. ຫລ້ະ ເວົ້າ ອີກຢ່າງໜຶ່ງແລ້ວ ແມ່ນຕ້ອງທຳການດັດແກ້ແນວຄິດທັງ ໝົດ ຂອງຄົນ, ສ້າງການພົວພັນແບບມິດຕະພາບ, ຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງ ກັນແລະກັນ ແລະ ການຮ່ວມມືລະຫ່ວ່າງມະນຸດດ້ວຍກັນ.ເຮັດ

ໃຫ້ທັດສະນະທີ່ສະແດງອອກດ້ວຍຄຳເວົ້າວ່າ "ລະຫວ່າງ ມະນຸດກັບມະນຸດ-ແມ່ນຄືໝາໄນ" ນັ້ນຈົບສິ້ນລົງແລ້ວ ເຮັດໃຫ້ເກີດມີ ແນວຄິດໃໝ່ທີ່ວ່າ ລະຫວ່າງມະນຸດ ກັບມະນຸດ ແມ່ນຄືອ້າຍນ້ອງດຽວກັນ.

ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ການຫັນປ່ຽນແນວຄິດນີ້ ມັນຮຽກຮ້ອງຕ້ອງໃຊ້ເວລາຢ່າງຍາວນານທີ່ສຸດ. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຖືກຳເນີດເກີດມາຈາກລະບອບທຶນນິຍົມ ທີ່ລົ້ມຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນ ແລະ "ຊາກສົບ" ເໜົ່າເໜັນດົ່ງກ່າວ ຂອງລະບອບທຶນນິຍົມ ບໍ່ໄດ້ແກ່ໄປຖິ້ມທາງໃດ, ພວກເຮົາເຫັນມັນຢູ່ເປັນປະຈຳແລະໃນຊ່ວງໄລຍະການເໜົ່າເປື່ອຍຂອງມັນນັ້ນມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພະຍາດແນວຄິດນາຍທຶນນ້ອຍ "ລະບາດ" ໄປສູ່ຊຸ້ມຄົນ ແລະກຸ່ມຕ່າງໆຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ.

ການພັງທະລາຍຂອງລະບອບທຶນນິຍົມ ແລະການຫັນປ່ຽນຂອງກຳມະສິດທຶນນິຍົມ ໄປເປັນກຳມະສິດສັງຄົມນິຍົມ, ການດັດສ້າງເສດຖະກິດຊາວໄຮ່ນານ້ອຍໃຫ້ເປັນເສດຖະກິດສັງຄົມນິຍົມ (ໃນຮູບການສະຫະກອນລວມໝູ່), ການແກ້ໄຂ ບັນຫາຊຸ້ມຊາດ, ການປະຕິວັດດ້ານວັດທະນະທຳ ທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ສາມາດເຮັດຈົ້ນໄດ້ໃນຊົ່ວພິບຕາດຽວ. ສະນັ້ນ ເພື່ອ ກ້າວສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຈຶ່ງຈຳເປັນມີໄລຍະປະຫວັດສາດອັນໜຶ່ງຄື ສະໄໝຂ້າມຜ່ານຈາກລະບອບທຶນນິຍົມ ໄປສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

ຕະຫລອດສະໄໝຂ້າມຜ່ານ ຈະເຕັມໄປດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ຊຸ້ມຊົນ, ຊຶ່ງແມ່ນການຕໍ່ສູ້ຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດພາຍ

ໃຕ້ການນຳພາຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ຕ້ານພວກນາຍທຶນ ທີ່ ໂຄ່ນລົ້ມລົງແລ້ວ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກດັບສູນຢ່າງສົມເຊິ່ງເທື່ອ ໃນ ເວລາດຽວກັນການຕໍ່ສູ້ດ່ວ່າຍັງແມ່ນການຕໍ່ສູ້ຕ້ານການ ທະ ຫານ, ການປົກຄອງ ເພື່ອຕ້ານກັບອິດທິກຳລັງ ແລະ ຮ່ອງ ຮອຍຂອງສັງຄົມເກົ່າ ແລະ ຍັງຫ້ວງແມ່ນ ການສຶກສາອົບ ຮົມ ຄົນໃໝ່ນຳອີກ. ອາວຸດທີ່ສຳຄັນຂອງການຕໍ່ສູ້ດ່ວ່າວ ແມ່ນ ລັດຜະເດັດການກຳມາຊີບ.

ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານນີ້ ຍັງບໍ່ທັນ ມີ ຄວາມສະເໝີພາບເທື່ອ ລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນແລະບັນ ດາກຸ່ມອື່ນໆຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ.

ສະໄໝຂ້າມຜ່ານຈະຖືວ່າສົມສຸດລົງໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອວ່າຢູ່ພາຍ ໃນປະເທດກຳມະສິດທຶນນິຍົມໄດ້ຖືກລົບລ້າງລົງຢ່າງສົມບູນ - ແລ້ວ ສ້າງຕັ້ງກຳມະສິດລັດສັງຄົມນິຍົມ (ກຳມະສິດຂອງ ທົ່ວ ປວງຊົນ)ຂຶ້ນແທນ ແລະ ກໍຕໍ່ເມື່ອວ່າການດັດສ້າງ ການກະ ສິກຳນາຍທຶນນ້ອຍໄປເປັນການກະສິກຳສັງຄົມນິຍົມສຳເລັດລົງ ໃນຮູບການລວມໝູ່. ນີ້ຄືສິ່ງສຳຄັນຂອງສະໄໝຂ້າມຜ່ານ . ອາດຈະມີບັນຫາອື່ນໆອີກທີ່ຍັງບໍ່ທັນແກ້ໄຂໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ເທື່ອ ແຕ່ວ່າສິ່ງສຳຄັນຂອງມັນໄດ້ເຮັດສຳເລັດໄປແລ້ວ ກໍໝາຍ ຄວາມວ່າພື້ນຖານຂອງລະບອບສັງຄົມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລ້ວ.

ຢູ່ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານ ບັນຫາຄວາມສະເໝີພາບຈະແກ້ ໄຂກັນຄືແນວໃດແທ້ ? ຢູ່ໃນສະໄໝນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດ ສິ່ງ ສຳຄັນທີ່ລັກສະນະແບບຕັດສິນເພື່ອການສ້າງຕັ້ງສັງຄົມທີ່ມີຮູບ ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນຄື: ຕ້ອງລົບລ້າງການກົດຂີ່ຂູດຮີດຄົນ

ຕໍ່ຄົນ. ຈະຕ້ອງຍົດເອົາດ້ວຍວິທີການໃດໜຶ່ງ ທີ່ເໝັນວ່າ ເໝາະສົມ (ດ້ວຍວິທີສັນຕິ ຫລືບໍ່ສັນຕິ, ດ້ວຍການຍົດຫລື ຊ ເອົາຊັບສົມບັດ) ສິ່ງທີ່ອຳນວຍເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ພວກຮົ່ວ ມີ ໄດ້ທຳການກອບໂກຍເອົາໜາກຜົນແຮງງານຂອງຄົນອື່ນໆ ໄດ້ດຳລົງຊີວິດໂດຍອາໃສເຫື່ອແຮງຄົນອື່ນ. ພວກອະດີດນາຍ ທຶນ ແລະ ເຈົ້າທີ່ດິນ (ໃນກໍລະນີທີ່ພວກຂະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ເຕັ້ນ ໂຕນໂຍນໜີໄປຕ່າງປະເທດ) ຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ ກາຍ ເປັນຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍເຫື່ອແຮງ ຂອງ ຕົນເອງ. ຖ້າວ່າພວກຂະເຈົ້າຫາກຈົງໃຈເຮັດວຽກເພື່ອ ປະ ຊາຊົນຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຖື ເອົາອະດີດທີ່ຜ່ານມາຫລັ້ນກຳເນີດເປັນຄວາມຜິດ ຂອງພວກ ຂະເຈົ້າເລີຍ.

ຈາກຜົນຂອງການລົບລ້າງການກົດຂີ່ຂູດຮີດນັ້ນ ສະ ພາບ ການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຊາວກຳມະກອນ ແລະຊາວໄຮ່ ນາຈະຖືກປັບປຸງດີຂຶ້ນ, ອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງພວກຂະເຈົ້າ ກໍຈະເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ. ກ່ອນອື່ນໝົດອັດຕາຄ່າແຮງ ງານ ຖືບຕ້ອງສູງແມ່ນຍ້ອນວ່າບັດນີ້ພາກສ່ວນຜົນຜະລິດທີ່ພວກ ຂະ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຜະລິດຂຶ້ນມານັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ຖືກກອບໂກຍ ໂດຍພວກ ນາຍທຶນ ຫລືພວກເຈົ້າທີ່ດິນອີກແລ້ວ. ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈ ກັນວ່າ ໃນພາກຕ້ອງຈ່າຍໄດ້ຂອງພວກນາຍທຶນ ແລະ ເຈົ້າທີ່ດິນຈະ ຖືກຫລຸດຕ່ຳລົງ ແລະ ເທົ່າທຽມກັບອັດຕາຄ່າຈ້າງຂອງພວກທີ່ ເປັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໃນເມື່ອກ່ອນພຸ້ນ. ນິຄໄລຍະ ໜຶ່ງ ໄລຍະຄຽວຢູ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງລະບອບກອມມູນິດ ໃນເມື່ອ

ຄວາມເທົ່າທຽມກັນຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດໄດ້ປະຕິບັດ ກັນ ດ້ວຍວິທີການຫລຸດລາຍໄດ້ຂອງບຸກຄົນທີ່ມີລາຍໄດ້ສູງນັ້ນໃຫ້ຕຳ ລົງຈົນເທົ່າກັບລະດັບການຄອງຊີບຂອງຄົນທີ່ມີລາຍໄດ້ຕຳ່ . ສ່ວນຢູ່ໃນໄລຍະຂັ້ນອື່ນໆຂອງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຮູບ ຖານ ກອມມູນິດນັ້ນ ຄວາມເທົ່າທຽມກັນ (ທາງດ້ານລາຍໄດ້, ທາງ ດ້ານການສຶກສາ ແລະ ທາງດ້ານຄວາມອາດສາມາດໃນການ ບຸກໜ້າຂຶ້ນຕໍ່ທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ອື່ນໆ) ຈະໄດ້ປະຕິບັດ ກັນດ້ວຍວິທີການຊຸກຍູ້ພວກທີ່ຫລ້າຫລັງທັງໝົດໃຫ້ກ້າວທັນເຖິງ ລະດັບຂອງພວກທີ່ກ້າວໜ້າສູງສຸດແລ້ວນັ້ນ. ຢ້ຶກເວັ້ນແບບນີ້ ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການ ກໍ່ສ້າງ ສັງຄົມແບບໃໝ່ທາງດ້ານພົນຖານອັນ.

ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ຄວາມເທົ່າທຽມກັນທາງດ້ານ ສະ ພາບການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ ຈະບໍ່ໄດ້ຈຳກັດດ້ວຍລະດັບ ລາຍໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຢູ່ໃນຫລາຍໆປະເທດສັງຄົມນິຍົມ-ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານນີ້ ເພິ່ນໄດ້ພະຍາຍາມສ້າງເງື່ອນໄຂສະ ດວກໃຫ້ໜົດທຸກໆຄົນໄດ້ມີເຮືອນຢູ່ດ້ວຍສະພາບຫລຸດລົ່ມ ກັນ ພຽງຂະໜາດສຳໃດສຳໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນປະເທດລັດເຊຍ ສະໄໝພະເຈົ້າຊາ ພວກຮັ່ງມີ (ພວກນາຍທຶນ, ພວກເຈົ້າທີ່ ດິນ, ເຈົ້ານາຍຂັ້ນສູງ) ໄດ້ມີເຮືອນຢູ່ຢ່າງໂອໂຖງສອຍງາມ ຫລາຍຫ້ອງເຮືອນປະກອບດ້ວຍ ๕-๑๐ ຫ້ອງນອນ, ແຕ່ໃນເວ ລາດຽວກັນ ພວກກຳມະກອນຕ້ອງໄດ້ໜຶ້ນຫ້ອນອນຢູ່ຕາມຫ້ອງ ເຮືອນໃຕ້ດິນ, ຕາມສະຖານທີ່ພັກເຊົ່າອັນປຽກຊຸ່ມ,ຕາມຫ້ອງ ນອນລອມອື່ນໆ ຊຶ່ງເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ລັບແຄບ, ເຮັດໃຫ້ພວກ

ກຳມະກອນເກືອບຈະຕ້ອງໄດ້ນອນຫຍັດແຫ້ຢັ້ນເປັກັນ, ແຕ່ລະ
ຄອບຄົວຂັ້ນກັ້ນດ້ວຍຜ້າກັ້ງເທົ່ານັ້ນ. ພວກນາຍທຶນຫລາຍໆຄົນ
ໄດ້ຊຸເຮືອນຫລາຍໆຫລັງແລ້ວແບ່ງປັນເປັນຫ້ອງເຮືອນໃຫ້ພວກ
ກຳມະກອນເຊົ່າຢູ່ແລ້ວເບີ່ບເອົາຄ່າເຊົ່າຈາກພວກ ຂະເຈົ້າ
ຢ່າງບໍ່ປານີກັນເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນການປະຕິວັດຈຶ່ງໄດ້ ອອກ
ປ່າວຄຳຂວັນວ່າ "ຂໍໃຫ້ກະຕູບນ້ອຍຈຶ່ງມີແຕ່ສັນຕິພາບ, ປະ
ກາດສົງຄາມກັບຫໍໂຮງ". ພາຍຫລັງຍຶດເອົາຫໍໂຮງຕ່າງໆມາ
ເປັນຂອງປະຊາຊົນແລ້ວ ເພິ່ນກໍໄດ້ຈັດຕັ້ງປັບປຸງໃຫ້ເປັນຫໍ ພິ
ພິດທະພັນ, ສະຖານທີ່ການສຶກສາ, ໂຮງໝໍ. ຢູ່ທີ່ໂຮງ ພະ
ເຈົ້າຊາເກົ້າຫລ້ວາດນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຈັດໃຫ້ເປັນເຮືອນບຳລຸງ ສຸ
ຂະພາບຂອງພວກກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ, ແລະພວກ
ຂະເຈົ້າຫລາຍໆຄົນກໍມັກເຮັດຕະຫລົກຫລິ້ນໄປນັ່ງຢູ່ແທ່ນບັນລັງ
ພະເຈົ້າຊາ, ສ່ວນເຮືອນຕ່າງໆທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍກວ່າຫໍໂຮງ
ນັ້ນ ກໍໄດ້ເຮັດເປັນເຮືອນຢູ່ໃຫ້ພວກກຳມະກອນດ້ວຍການເກັບ
ຄ່າຢູ່ທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກ ປະຈຸບັນນີ້ (ແລະສົ່ງດ່ວນກ່ວມັນ
ໄດ້ເພິ່ມລາຍໄດ້ຂອງກຳມະກອນແລ້ວຂຶ້ນເປັນ ໑/ນ ຫລືທົບ
ເຄິ່ງຊ່ຳ).

ອີກດ້ານໜຶ່ງ ທີ່ສຳຄັນໃນການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີ-
ພາບທາງດ້ານສັງຄົມ ແມ່ນການສ້າງສະຫະກອນລວມໝູ່ຂອງ
ຊາວໄຮ່ນາ, ນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ ແລະ ພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍຕ່າງ
ຕ່າງ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງສະໄໝຂ້ານຜ່ານນີ້ ພວກກຳມະ -
ກອນໄດ້ກາຍເປັນຊົນຊັ້ນສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ໝາຍຄວາມວ່າໄດ້
ກາຍເປັນຊົນຊັ້ນເຈົ້າຂອງສ່ວນລວມຕ່ຳຫະນະການຜະລິດ ;

ສ່ວນພວກຊາວໄຮ່ນາ, ພວກນາຍຊ່າງຫັດຖະກຳ ແລະ ພວກ
ພໍ້ຄ້ານັ້ນ ຍັງຄົງເປັນພວກນາຍທຶນນ້ອຍຢູ່ຕາມເດີມ.ດ້ວຍເຫດ
ນີ້ ສອງຊົນຊັ້ນຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ຈຶ່ງແຕກຕ່າງ ຈາກ
ກັນຕາມຫລັກເກນ ແລະ ເປັນຄົນລະຄົນໄປ. ພາຍຫລັງ ສຳ
ເລັດການຫັນເປັນສະຫະກອນລວມໝູ່ໄດ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ພວກ
ຂະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຊົນຊັ້ນທີ່ລາຍຄືກັນ, ເປັນຊົນຊັ້ນສັງຄົມນິ
ຍົມ, ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງສ່ວນຕົວ ແຕ່ຫາກເປັນເຈົ້າ
ຂອງສ່ວນລວມຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນ .
ໝາຍຄວາມວ່າ ຢູ່ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານນີ້ ຄວາມເຫົ່າທຽມ-
ກັນ ຕົວຈິງ ທາງດ້ານສະພາບການເປັນຢູ່ໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນ ລວມ
ທັງຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເອງດ້ວຍ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງຂະບວນວັດທະ ແມ່ນການ ລຶບ
ລ້າງໄພທ່ວງງານ. ຢູ່ໃນຕົວຈິງແລ້ວ ຈະມີຄວາມ ສະເໝີ
ພາບກັນໄດ້ບໍ ລະຫ່ວາງກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ມີຍຸກເຮັດ ຢູ່
ໂຮງງານແລ້ວ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງພັດຫ່ວາງງານ ? ຜູ້ທີ່ໜຶ່ງ-
ໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າຈ້າງຂະໜາດໃດໜຶ່ງ ແລະ ເຂົ້າກໍ່ມີ ສິ
ບັນເທົາຊີວິດໄດ້ ແລະ ລ້ຽງລູກເຕົ້າໄດ້ແລ້ວ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ສອງ
ພັດໄດ້ປະກອບອາຊີບແບບບໍ່ຄົງທີ່ ຫລືໄດ້ຮັບອັດຕາຊຸດໜຸນຂະ
ໜາດຕ່ຳສຸດໄປຊໍ່ທານກິນ. ຍິ່ງຮ້າຍໄປກ່ວານັ້ນ ຫາກ ເຂົ້າ
ຂາດຄວາມຫວັ່ງຢ່າງໝົດສິ້ນແລ້ວ ເຂົ້າຈຳເປັນຕ້ອງລັກເຂົ້າ
ຫລືຂ້າຕົວຕາຍ. ອີງຕາມຂໍ້ມູນຂອງຫ້ອງການຄົ້ນຄ້ວາເສດຖະ
ກິດແຫ່ງຊາດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງ
ໄພທ່ວງງານໃນໜຶ່ງເປີເຊັນຢູ່ພາຍໃນປະເທດຈະເຮັດ ໃຫ້

ຈຳນວນຄົນຂ້າຕົວຕາຍ ແລະ ຈຳນວນຄົນຖືກກັກຂັງຢູ່ຄຸກເພີ່ມ ຂຶ້ນເຖິງ ๔%, ຈຳນວນການໂຈລະກຳຕ່າງໆຈະເພີ່ມ ຮອດ ๕,๗ %.

ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານນີ້ ໄພຫວ່າງງ່ານຈະສູນຫາຍ ໄປ ແລະ ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງສອງ ກຸ່ມຂອງພວກກຳມະກອນຄົນພວກທີ່ມີຄຸກເຮັດ ແລະ ພວກທີ່-ຫວ່າງງ່ານກໍຈະໄດ້ຖືກລົບລ້າງລົງ. ນັ້ນຄວາມເທົ່າທຽມ ກັນ ອັນແທ້ຈິງໃນເງື່ອນໄຂຄຳລົງຊົ່ວຄົນຢູ່ພາຍໃນຊຸມຊຸ້ມກຳມະກອນ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ກ່ອນອື່ນໝົດ ການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມ ຈະໄດ້ຍົກສູງລະດັບຊົ່ວຄົນການເປັນຢູ່ຂອງຊຸ້ມຄົນທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ນັ້ນອ້ນ, ຈະກອບກູ້ເອົາຊົ່ວຄົນຂອງພວກຂະເຈົ້າໃຫ້ຫລຸດ ພົ້ນ ອອກຈາກຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມອຶດຫິວ, ຈາກການກົ້ມ ບ່ອ້ມ ເຕັ້ມ. ສິ່ງດ່ຽງກ່ານີ້ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຍ້ອນວ່າໃນສູ້ມປູ່ປະ ເທດຮ່ຳ່ມທີ່ສຸດຂອງໂລກຄ່ຽຢ່ອາເມລິກາທ້ມນິຍົມທ້ອດອ້າງຜົ່ນ ສຳເລັດຕ່າງໆຂອງຕົ້ນນັ້ນ ມີຄົນອຶດຫິວ ແລະ ກ້ມບ່ອ້ມ ເຕັ້ມ ເປັນປະຈຳນັບເປັນ ๘๐ ລ້ານຄົນ. ພວກໜ້ງກ້ມອ້ມໂພດອີກ ພວກໜ້ງພັດອຶດຫິວ ມີຄຮູບພາບປະຈຳຕົວຂອງລະບອບ ທ້ມນິ ຍົມ. ການຂ້າມຜ່ານໄປສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຈະລົບລ້າງ ຄວາມບ່ເປັນທ່ຽງກ່ານ້ມ.

ຢູ່ໃນສະໄໝຂ້າມຜ່ານນີ້ ການລົບລ້າງຄວາມບ່ ສະເໝີ ພາບກັນລະຫວ່າງອະດີດພວກຊູດຮ໊ດ, ຊາວການະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາທາງດ້ານລະດັບການສ໊ກສາແລະວັດທະນະທຳ ນັ້ນ ແມ່ນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂຮງຈັກໂຮງງ່ານ, ບ່

ລັດການຄ້າຕ່າງໆຂອງພວກນາຍທຶນ, ທຶດົນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ ດົນໄດ້ຖືກຍົດແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ວ່າພວກຂະເຈົ້າຍັງຈະມີ ຄວາມ ເດັ່ນເລີດກ່ວາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ທາງ ດ້ານລະດັບການສຶກສາສູງ ຈຶ່ງຈະໄດ້ແກ່ຍາວເວລາ ໄປອີກ ນານ. ຕາມຕົວເລກຂອງປີ ໑໙໙໓ ຢູ່ປະເທດລັດເຊຍປະຊາ ຊົນທີ່ຮູ້ໜັງສືມີພຽງແຕ່ ໔໙,໔% ເທົ່ານັ້ນ. ຊາວກຳມະກອນ ສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືສ່ວນພວກຊາວໄຮ່ນາ ບໍ່ຮູ້ໜັງສືເກືອບວ່າ ໝົດທຸກຄົນ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ພວກນາຍທຶນ ແລະພວກ ເຈົ້າທີດົນສ່ວນຫລວງຫລາຍໄດ້ຮັບການສຶກສາຊັ້ນສູງຫລື ຊັ້ນ ກາງ. ໃນເມື່ອຕັ້ງບັນຫາວ່າດ້ວຍການກໍ່ສ້າງປັນຍາຊົນປະຊາ ຊົນ, ວ່າດ້ວຍການຮັບເອົາຊາວກຳມະກອນ, ຊາວໄຮ່ ນາ ແລະ ລູກເຕົ້າຂອງພວກຂະເຈົ້າເຂົ້າຮຽນຢູ່ຕາມສະຖາບັນ - ການສຶກສາຊັ້ນສູງນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ສັບສົນນາໆປະການ. ສະນັ້ນເພື່ນຈຶ່ງໄດ້ຈຳເປັນເປີດນັ້ນ ລົບ ລ້າງໄພ້ກົກໜັງສື (ແລະລວມທັ້ງຕັ້ງສະມາຄົມພິເສດ) ຂຶ້ນ ເພື່ອທຳການລົບລ້າງໄພ້ກົກໜັງສື. ຢູ່ໃນທຸກໆສະຖາບັນການ ສຶກສາ ເພື່ນໄດ້ຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີກອງການສຶກສາສຳລັບກຳມະກອນ ຂຶ້ນ ຈຶ່ງໃນນັ້ນພວກກຳມະກອນຊາວໄຮ່ນາ ແລະລູກເຕົ້າຂອງ ພວກຂະເຈົ້າທີ່ຍັງບໍ່ທັນຈົບການສຶກສາຊັ້ນກາງ, ໃນໄລຍະປະ ມານ ๔ ປີ ພວກຂະເຈົ້າກໍຈະພື່ນພຶນຖານກ້າວຂຶ້ນຮຳຮຽນຕໍ່ຢູ່ ສະຖາບັນໄດ້. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ກອງການສຶກສາ ສຳລັບ ກຳມະກອນໄດ້ໃຫ້ຜົນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ຊາວກຳມະ - ກອນທີ່ຈົບການສຶກສາ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ພາກັນ ສູ້ຊົນ

ຜ່ານຜ່າກັບຫລັກສູດການສຶກສາໄດ້ຢ່າງສຳເລັດຜົນ ແລະພາຍ
ລຸນມາ ພວກຂະເຈົ້າຫລາຍໆຄົນ ໄດ້ກາຍເປັນນັກປາດ, ນັກວິ
ສະວະກອນ, ພະນັກງານພັກ ແລະ ພະນັກງານລຸ້ນຄອງເສດ
ຖະກິດ ທີ່ສຳຄັນ.

ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງວ່າ ພວກຂະເຈົ້າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດທີ
ຈະແຂ່ງຂັນກັນທາງດ້ານການສຶກສາກັບພວກລູກເຕົ້າຂອງ ອະ
ດີດພວກນາຍທຶນ ຫລືພວກເຈົ້າທີ່ດິນຕ່າງໆຊຶ່ງໄດ້ຮັບການ ສຶກ
ສາອົບຮົມເປັນຢ່າງດີມາແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍພຸ້ນ. ເພາະສະ
ນັ້ນ ເພື່ອຈະໃຫ້ລູກເຕົ້າຂອງຊາວກຳມະກອນ ແລະຂອງຊາວ
ໄຮ່ນາໄດ້ຮັບການສຶກສາຊັ້ນສູງເປັນອັນດັບທຳອິດນັ້ນ ໃນຊຸມປີ
ຫ໐-ຫ໐ ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ມີການຈຳກັດຮັບເອົາ ລູກ
ເຕົ້າຂອງພວກເຈົ້າທີ່ດິນ ແລະ ຂອງພວກນາຍທຶນ ເຂົ້າຮຳ
ຮຽນຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຊັ້ນສູງ ແລະ ຊັ້ນກາງ. ດັ່ງນັ້ນ
ເພື່ອບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບອັນແທ້ຈິງ ເພິ່ນຈຳເປັນຈະ
ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານກົດໝາຍຊົ່ວ-
ນຳອີກ. ນັ້ນຄືສະພາບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຂັດແຍ້ງກັນຂອງ
ສະໄໝຂ້າມຜ່ານ.

ໃນສູ້ມີຢູ່ໃນປະເທດລາວໄດ້ສຳເລັດການລຶບລ້າງໄພກົກ
ໜ້ວງສີໃນຈຳນວນຄົນພົ້ນກະສຽນໄດ້ແລ້ວ ຢ່າງສົມເຊິ່ງ. ນັ້ນ
ແມ່ນຜົນສຳເລັດອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງອຳນາດປະຊາຊົນ.

ດັ່ງນັ້ນສະໄໝຂ້າມຜ່ານຈາກລະບອບທຶນນິຍົມ ໄປສູ່ ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ສຳເລັດບາດກ້າວອັນໃຫຍ່ຫລວງໃນການ
ຜ່ານຂ້າມຈາກຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໄປສູ່ຄວາມສະເໝີພາບ,

ຍ້ອນວ່າມັນໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາການລົບລ້າງການກົດຂີ່ຂູດຮີດຄົນຕໍ່ຄົນ, ໄດ້ໄປສູ່ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນຫົ້ ຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຄົນເຮົາໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນຢ່າງເຕັມສ່ວນແລ້ວບໍ ? ບໍ່ທັນມີເທື່ອ , ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະເຫັນຈາກບົດສະເໝີຕໍ່ໄປ. ການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ບາດກ້າວທຳອິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກວ່າປາສະຈາກບາດກ້າວທຳອິດແລ້ວບາດກ້າວຕໍ່ໄປກໍຄົງຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ. ເພື່ອຈະ ຂ້ຶນ ຫວ່ິດຂ້ຶນໄດໄດ້ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຢຽບຂ້ຶນໄດໜຸກໆຂ້ຶນໄປເປັນ ລຳດັບ, ຈາກຂ້ຶນທີໜຶ່ງ ຈົນຮອດຂ້ຶນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ວ່າມັນເປັນພຽງແຕ່ຂ້ຶນໄດຂ້ຶນທຳອິດເທົ່ານັ້ນ...

ຂັ້ນລະດັບ ສັງຄົມນິຍົມ
ຂອງຄວາມສະເໝີພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມ

ບັດນີ້ ພວກເຮົາມາພ້ອມກັນໄຈ້ແຍກວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມແມ່ນຫຍັງ ? ເພິ່ນໄດ້ບົດເບ້ືອນເນ້ືອໃນຂອງຄຳນິຍາມ"ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ" ແລະ ທຳທ່ານໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີມັນຫລາຍ ໆ ເທ່ືອ ຈົນວ່າໃນສູ່ມົນຄົນທຳມະດາສາມັນອາດຈະບໍ່ເຂ້ົາໃຈໄດ້ ໂດຍສະເໝີໄປວ່າ ນັ້ນແມ່ນຫຍັງແທ້ .

ພວກໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີມາຍທ່ານໄດ້ຢືນຢັນວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນສັງຄົມໜ່ຶງ ຊ່ຶງເປັນບ່ອນທ່ີຄົນເຮົາບ່ມ່ີສິດທິໃດໆ ທ້ັງສ້ົນ, ທຸກຄົນໃຊ້ຊ່ວ້ດໄປຕາມຄຳສ່ັງການ, ບ່ມ່ີຜູ້ໃດຈະສາມາດອອກຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງຕົນເອງຈັກໜ້ອຍເລ້ີຍ, ເປັນບ່ອນທ່ີຄົນເຮົາຖ້ືກບ້ັງຄ້ັບຢ່າງໜ້ັກໜ່ວງ, ບ້ັງຄ້ັບຢ່ົມເຫ້ັງໃຫ້ເຮ້ັດວຽກພາຍໃຕ້ປ່າຍປືນ ແລະ ເປັນບ່ອນທ່ີບ່ມ່ີຜູ້ໃດຈະມ່ີສ່ິງໃດເປັນຂອງຕົນເອງ. ຄາວສະໄໝກ່ອນການປະຕ້ິວັດເດ້ືອນຕຸລາ, ຄ.ສ.ໃນປ ີ ໑໙໐໗ ຢູ່ທ່ີປະເທດລ້ັດເຊຍ ເພ່ິນໄດ້ ແປປ້ົມຂອງ ເດ້ິດ ມ.ແປກ ທ່ີມ ຊ່ວ ່ າ "ພະອາທ ິ ດສ ິ ່ ວ ງ" ເປັນພາສາລ້ັດເຊຍ ພາຍໃຕ້ຫ ົ ວເລ ື ອງນ ້ ອຍ "ຄວາມໃຝ່ຝັນ ແບບ

ສັງຄົມ-ປະຊາທິປັດ". ຢູ່ໃນປັ້ມກ່າວຮ້າຍທ້ວມ ຄົນອາເມລິ-ກາຫນຸ່ມຜູ້ຫນຶ່ງ ໄດ້ຈົມຢູ່ພົນນ້ຳມະຫາສະຫມຸດອັດລັງຕິກ ເສຍ ແລ້ວ (ສັງຄົມພະເຈົ້າຊາສີ່ວ) ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຄ້າຍກັບວ່າ ມີລະບອບກອມມູນິດ. ນັ້ນຄືການແຕ້ມແຕ່ງຮູບພາບຫຍໍ້ ທີ່ ເປັນຫນ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດຕໍ່ການວາດພາບຕົວຈິງ"ແບບມາກຊຶດ" ກ່ຽວກັບລະບອບກອມມູນິດເຊ່ນວ່າ: ຢູ່ແຫ່ງນີ້ມີການ ຕີລອດ ກວດພຽງສະເຫມີກັນຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ລະບຽບການດຳລົງ ຊີ ວິດປະຈຳວັນ ກໍໄດ້ປະຕິບັດກັນດ້ວຍຂໍ້ກຳນົດທີ່ເຂັ້ມງວດຄື: ຄົນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ອົນຕາມຊຸ ແຕ່ຫາກອົນຕາມເລກປະຈຳຕົວ, ພາຍ ໃນໄລຍະຊົ່ວໂມງໃດຫນຶ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ທຸກໆຄົນຈະໄດ້ ຮັບນ້ຳແກ້ວຈົດຫນຶ່ງຖ້ວຍນ້ອຍ ແລະ ຢາປົວພະຍາດພຽງເລັກ ນ້ອຍ ດ້ວຍບໍລິມາດຂະຫນາດໃດຫນຶ່ງ, ແຕ່ລະຄົນບໍ່ມີສິດປາກ ເວົ້າຫລາຍກວ່າ ๑.๐๐๐ ຄຳຕໍ່ມື້, ການເລືອກຕູ້ຜ້ວໆເມຍໆ ກໍແມ່ນລັດເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້ ແລະ ອື່ນໆອີກ.

ໃນເມື່ອໄດ້ເກີດມີລະບອບສັງຄົມນິຍົມຕົວຈິງຂຶ້ນມາ ພວກ ຂະເຈົ້າຍິ່ງໄດ້ພ້ອມກັນອອກແຮງແຕ້ມແຕ່ງພິກປັ້ນຊຸດົມການອັນ ຂາວສະອາດຂອງລະບອບກອມມູນິດ. ຖ້າຫາກຄຳນວນເບິ່ງ ຫນົດຫຸກຢ່າງດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ກໍຈະເຫັນວ່າ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ ນາຣົກນັ້ນ ດີກວ່າການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ນີ ເສຍອີກ. ສຳລັບພວກນາຍທຶນແລ້ວ ສຸດທີ່ຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຂອງຕົນມີການວາດພາບ - ເບິ່ງໄປທາງຜິດຕໍ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຄືແນວນີ້ແຫລະ, ຍ້ອນ ວ່ານັ້ນຈະສະກັດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດໄດ້ມີແນວຄິດຕໍ່ສູ້ເພື່ອລະບອບສັງ

ຄົມນິຍົມ, ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດໄດ້ລຸກຮ້ອນເຮັດການປະຕິວັດ. ໃນບາງ ຄັ້ງ ພວກນາຍທຶນກໍປະສົບກັບຜົນສຳເລັດໃນສົງຄາມ : ຍ້ອນວ່າຢູ່ພາຍໃນກຳມືຂອງພວກຂະເຈົ້ານີ້ໂທລະພາບ, ວິທະ ຍຸ, ໜັງສືພິມ ແລະ ການບິດເບືອນແຕ່ລະວັນຕໍ່ລຸ່ມການຍັນ ແທ້ຈິງຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນຸກຄົນ ຈຳນວນ ໜຶ່ງ ບໍ່ຍອມຮັບເອົາລຸ່ມການຕ່າງໆຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າ ຈະເຂົ້າ ໃຈດີເຖິງການພັງທະລາຍທັງໝົດຂອງລະບອບທຶນນິຍົມກໍຕາມ ຈາກບ່ອນນັ້ນເອງຄືທາ ຂອງຄວາມໝົດຫວັງໃນຊີວິດ, ຂອງ ຄວາມບໍ່ກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ແນວຄິດພຸກກະທັດນິຍົມຂອງພວກຂະ ເຈົ້າ.

ສາຍເຫດຂອງສົງຄາມອ້າງເທິງນັ້ນ ແມ່ນມາຈາກ - ພວກທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນນັກກອມມູນິດ ແຕ່ພັດບໍ່ຊາບຊຶ້ມທິດ ສະດີມາກ-ເລນິນ; ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມປັ່ນປ່ວນ ພົກ ປົນຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ໃນບາງຄັ້ງຄາວກໍເປັນໜ້າຫວັ່ນວິຕົກ ທີ່ສຸດຕໍ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຕໍ່ລະບອບກອມມູນິດ. ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ ຄາວສະໄໝໂປນປົດແລະ ພັກພວກຂອງເຂົາ ໄດ້ສ້າງ "ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຕາມແບບ ຄາຍທະຫານ" ດ້ວຍການບັງຄັບອອກແຮງງານ,ລົບລ້າງຄອບ ຄົວ, ລົບລ້າງເງິນ, ລົບລ້າງການສຶກສາ, ລົບລ້າງການຮຸດ ສາຫະກຳ, ລົບລ້າງຕົວເມືອງ ແລະ ຍິ່ງຮ້າຍໄປກວ່າ ນັ້ນ ແມ່ນການລ້າລ້າງຜ່ານປະຊາຊຶ້ມທີ່ບໍ່ພໍໃຈທັງຫລາຍ ຢ່າງໂຫດ ຮ້າຍປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ. ໃນສູ່ມນປະຊາຊຶ້ມກຳປູເຈຍ ໄດ້ປົດປ່ຽ

ຕົນເອງອອກຈາກພວກນັກກອມມູນິດຈອມປອມເຫລົ່ານັ້ນ ແລ້ວ ແລະ ກໍໄດ້ເລີ່ມທຳການປົວແປງບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ຊຶ່ງພວກອະດີດຜູ້ນຳໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຫາຍະນະຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ທີ່ສຸດແລ້ວນັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັນຄາວສະໄໝ ເມົາເຊຕຸງ ກໍໄດ້ ພະຍາຍາມສ້າງພາບປອມແປງຂອງລະບອບກອມມູນິດຂຶ້ນຢູ່ໃນ ປະເທດຈີນ ໃນຮູບການ "ປະຊາຄົມ" ດ້ວຍອັດຕາການ ກິນ ເທົ່າທຽມກັນ "ຕາມແຕ່ລະປາກ", ດ້ວຍການຍົກຍ້າຍປະຊາ ຊົນນັບເປັນສິບໆລ້ານຄົນອອກຈາກຕົວເມືອງ ໄປສູ່ຊົນນະບົດ, ດ້ວຍການລົບລ້າງຄອບຄົວທັງໝົດ. ແຜນການດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ ປະສົບກັບການປະລາໄຊ ແລະ ບັນດາຜູ້ນຳຈີນຈຳຕ້ອງໄດ້ຍຸບ ເລີກອຸມ "ປະຊາຄົມ" ຕ່າງໆນັ້ນລົງ. ແຕ່ວ່າ "ການທົດ - ລອງ" ຕ່າງໆທັງໝົດເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຄວນກັນວ່າ "ລະບອບ ສັງ ຄົມນິຍົມ" ແລະ "ລະບອບກອມມູນິດ" ນັ້ນໄດ້ຮັບການ ເຜີຍ ແຜ່ກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ແລະ ບັນດາສັດຕູຂອງລະບອບສັງ ຄົມນິຍົມ ຈຶ່ງຂາດບໍ່ໄດ້ໃນການໝູນໃຊ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້. ໃນສູ່ມ ນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ພາກັນຮ້ອງໂຮຂຶ້ນວ່າ: "ໝັ້ນລະຄົລະບອບ ສັງຄົມນິຍົມໃນພາກຕົວຈິງ! ທ່ານເຫັນແລ້ວຕົ່ວ່າ ອຸດົມການ ຂອງພວກມາກຊຸດ ໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຫາຍະນະອັນໃດແດ່ ໃນ ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ! ບໍ່ມີຄວາມອຶດສະຫລະພາບ; ມີພຽງ- ແຕ່ຄວາມທຸກຍາກລອມ ແລະ ຄວາມຈຳກັດຮັດແຄບເທົ່ານັ້ນ". ພວກທໍລະຍົດຕໍ່ລັດທິມາກ ກໍຍັງໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ ລັດທິມາກຊຸດນຳອີກ.

ການກະທົບຂອງການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີເປັນປະຈຳຂອງພວກ

ນາຍທຶນ, ຄວາມພະຍາຍາມ "ກໍ່ສ້າງ" ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູນິດທຸກບ່ດເບ່ອນນັ້ນ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ ການຈຳແນກຢ່າງຈະແຈ້ງກັບຄຳນິຍາມ "ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ" ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເລົ່າລະອຽດຖ້ຖ້ວນທ້ສຸດວ່າ ຢູ່ໃນສັງຄົມ-ສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ຄົນເຮົາຢູ່ກິນກັນຄ້ແນວໃດແທ້.

ພ້ມຖາມຕົ້ນຕໍສຳຄັນ ແລະ ຕັດສິນຊ້ຂາດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ແມ່ນຢູ່ບ່ອນວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບນ້ ພາຫະນະ ການຜະລິດ (ທ່ດິນ, ນ້ຳ, ໂຮງຈັກໂຮງງານ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ ແລະ ອ່ນໆ) ບ່ໄດ້ເປັນຂອງສ່ວນບຸກຄົນໃດໜ່ງ ແຕ່ນ້ນຫາກເປັນຂອງສ່ວນລວມ. ນ້ຍສ່ງສຳຄັນ້ຍ່ອນວ່າກຳມະສ້ດ ສ່ວນລວມ, ຊ້ທ່ໜ່ງ, ການກຳຈ້ດການກ້ດຂ່ຽດຮ້ດຄົນຕ່ຄົນ, ການຈ້ດການອາໄສກຳແຮງງານຂອງຜ່ຽມ. ຊ້ທ່ສອງ, ນ້ນກຳນ້ດລະອຽດເປ້າໝາຍການຜະລ້ດ. ຖ້ວ່າພາຫະນະການຜະລ້ດຫາກເປັນຂອງ ສ່ວນບຸກຄົນແລ້ວ ເມ່ອນ້ນເປ້າໝາຍການຜະລ້ດ ແມ່ນເພ່ອຮັບໃຊ້ສ້ດຜົນປະໂຫຍດຂອງບຸກຄົນ ເຫລ່ານ້ນ ເທ່ານ້ນ. ນາຍທຶນຜູ່ໜ່ງຄຳເນ່ນການຜະລ້ດສິນຄ້າໃດໜ່ງ, ເຊ່ນ້ຕ່ວຢ່າງ ເສ້ອ້ໍ້ມເປ້ນ້ນ, ບ່ແມ່ນເພ່ອຮັບປະກັນ ຕອບສະໜອງໃຫ້ປະຊາຊ່ນແຕ່ຢ່າງໃດເລ່ຍ ແຕ່ຫາກເພ່ອຮັບປະ-ກັນຜົນກຳໄລຈາກການຜະລ້ດເສ້ອ້ໍ້ມນ້ນໃຫ້ແກ່ຕົນ ຕ່າງຫາກ ແລະ ໄດ້ກຳໄລຫລາຍເທ່າໃດກ່ຍ່ງເປ້ນຜົນດ່ໃຫ້ແກ່ເຂົ້າເທ່ານ້ນ. ຊາວໄຮ່ນາຜູ່ໜ່ງທຳການຜະລ້ດເຂ້ົ້າ ແລະ ລ້ຽງສ້ດບ່ແມ່ນພ້ຽງແຕ່ເພ່ອກ່ນເທ່ານ້ນ ແຕ່ຍ່ງຕ້ອງໄດ້ນຳເອ້ົາ ເຂ້ົ້າ ແລະ ສ້ດຈຳນວນໃດໜ່ງໄປຂາຍທ້ທ່ອງຕະຫລາດ ເພ່ອຊ້ສ່ນ

ຄ້າທ໊ຈຳເປັນນ໋ອີກ. ຢູ່ໃນທ໋ມ ເປ້າໝາຍການຜະລິດ ຂອງ
ເຂົ້າ ແມ່ນສິດຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົ້າ
ເທ່ົ່ານັ້ນ.

ແລະ ການທ໊ວ່າ ພວກຮ່ົ່ງມ໋ທ໋ມ ຈິດໃຈເຫລ໊ອມໃສຈຳນວນ
ໜ໋ົ່ງ ກໍເຄ໊ຍໄດ້ເສຍສະຫລະເວ໋ນຂອງຕົນຈຳນວນໃດໜ໋ົ່ງໃຫ້
ແກ່ກິດຈະການອຸຕສາຫະກຳອັນຊອບທຳຫລາຍໆຢ່ົ່າງນັ້ນ ມັນບ່ໍສາ
ມາດແກ້ໄຂບັນຫາ. ຂໍ໊ຍົກຕ໋ວຢ່ົ່າງວ່ົ່າ ກ໋ອນການປະຕ໋ວັດຢູ່ໃນ
ປະເທດລັດເຊຍ ເສດຖ໋ເວ໋ນລ້ານເມ໋ືອງ ໂມສະກູ ມ໋ນຊ໋ສ໋ຽງ
ໂດ່ງດັງ ຊ໋ວ່ົ່າ ສັບວາ ໂມໂຣຊ໋ຟ ໄດ້ໃຫ້ການຊ໋ວຍເຫລ໊ອອ໋ມ
ອຸດ໋ວຍເວ໋ນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃຫ້ແກ່ພ໋ກໂບນເຊ໋ົ່ກ (ປະ
ຈຸບ໋ນແມ່ນພ໋ກກ໋ອມມຸ໋ນິດແຫ່ງສະຫະພາບໂຊ໋ຽດ), ພ໋ົ່ຄ້າເມ໋ືອງ
ໂມສະກູ ຊ໋ວ່ົ່າ ຕະເຣ໋ຍ ລ໋ກກ໋ອບ ກໍໄດ້ສ້ົ່າງຕ໋ັ້ງໜ໋ົ່ພ໋ກທະ ພ໋ນ
ພາບແຕ໋ມຂ໋ນ ດ໋ວຍເວ໋ນຂອງຕົນເອງ ແລະ ກໍໄດ້ມ໋ອບ ເປ໋ນ
ຂອງຂວັນໃຫ້ແກ່ເມ໋ືອງ ໂມສະກູ. ຢູ່ທ໋ປະເທດ ແ໋ອດສະປ໋ານ
ເ ຈ ້ ຍ ິ ງ ເມ ດ ິ ມ ິ - ສ ິ ໂ ດ ເ ມ ຍ (ຂ ະ ໜ າ ມ ນ າ ມ ວ ່ ົ ່ າ " ເ ຈ ້ ຍ ິ ງ
ແດງ") ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊ໋ວຍເຫລ໊ອອ໋ມຊຸບ໋ນດາພ໋ກກ໋ອມມຸ ນ໋ິດ
ຕ່ົ່າງໆເປ໋ນຢ່ົ່າງດ໋ີ. ພ໋ວກນ໋າຍທ໋ມ ແລະ ພ໋ວກເຈ້ົ່າທ໋ດ໋ນຫ໋ານ
ຫລ໋ານຄ໋ນ ກໍໄດ້ເສຍສະຫລະເວ໋ນຂອງຕົນສ໋ວນໃດໜ໋ົ່ງ ເພ໋ືອ
ຊ໋ວຍເຫລ໊ອສ໋ງເຄາະພ໋ຍາກຈ໋ນ. ແຕ໋ວ່ົ່າຂ໋ຍົກເວ໋ັ້ນເຫລ໋ົ່ານ໋ ບ໋
ທຳລາຍກ໋ດເກນຕ໋ວ໋ຈ໋ງໄດ້ເລ໋ຍ ຄ໋: ການຜະລິດບ໋ນເວ໋ອນ ໄຂ
ກຳມະສິດສ່ວນຕົວຈະຮັບໃຊ້ສ່ວນຮຸ໋ກຄ໋ນຢູ່ເຊ໋ັ້ນເດ໋ນ.

ກຳມະສິດສ່ວນລວມແມ່ນສ໋ງທ໋ແຕກຕ່ົ່າງກ໋ນ, ໝ໋ານຄວາມ
ວ່ົ່າ ກຳມະສິດທ໋ບຊ໋ນກ໋ນໃດໜ໋ົ່ງຕ່ົ່າງຊ໋ານ ແຕ໋ອ໋ມ ກ໋ບ

ສັງຄົມລວມທັງໝົດ ດັ່ງທີ່ ຟ.ອັງແກມ ຂຽນໄວ້ວ່າ: ການຜະ
ລິດບົ່ມພົນຖານການຳມະສິດສ່ວນລວມ ຈະຕ້ອງ "ຮັບປະກັນ ໃຫ້
ສະມາຊິກຂອງສັງຄົມທຸກໆຄົນມີປັດໄຈແກ່ການດຳລົງ ຄົງຕົວ
ແລະ ແກ່ການພັນຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງພວກ ຂະເຈົ້າ
ຢ່າງມີອິດສະຫລະພາບ, ໃນນັ້ນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທະວີຄູນ ຢ່າງ
ຮອບດ້ານ" ๑) ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ການຜະລິດທີ່
ເປັນຂອງສັງຄົມລວມນັ້ນ ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່ຮັບໃຊ້ ສິດຜົນປະ
ໂຫຍດຂອງທຸກໆຄົນ. ພ້ອມດຽວກັນຢູ່ໃນຫົວຄຳວ່າ"ສິດຜົນປະ
ໂຫຍດ" ກໍຄວນຕີຄວາມໝາຍມັນອອກໃຫ້ເລິກເຊິ່ງ ກ້ວາງ
ຂວາງເຊັ່ນດຽວກັນ.

ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງປວງຊົນທັງໝົດບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງແຕ່
ໃຫ້ໝົດທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ກິນອີ່ມນຸ່ງອຸ່ນ, ມີເຮືອນຢູ່ອາໃສ ແລະ
ຍົກສູງຄວາມອຸດົມພູນສຸກສ່ວນລວມຂຶ້ນໄປເລື່ອຍໆເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່
ມັນຍັງມີຄວາມໝາຍອີກວ່າ ຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ມີ
ຄວາມ ອາດສາມາດທັງໝົດໃນການພັນຂະຫຍາຍ ທຸກ ໆ
ຄວາມສາມາດ, ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຕົນໃນຖານະເປັນມະ
ນຸດ. ນອກຈາກນີ້ມັນຍັງຕີຄວາມໝາຍອີກວ່າ ສັງຄົມຈະຕ້ອງ
ໄດ້ອອກແຮງປົກປັກ ຮັກສາທຳມະຊາດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນເປື່ອນເປີ
ຈາກການຊຸດສາຫະກຳ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ປະໂລກໜ່ວຍ
ນີ້ຢູ່ໃນສະພາບອັນດີໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກລູກພວກຫລານ ຂອງພວກ

---

๑) ก.มาก, ฝ.อังแกม. มิพม เซล็มที่ ๘๐, หน้า ๑๕๔.

ເຮົາຢູ່ສືບຕໍ່ໄປ. ສ່ວນນາຍທຶນ (ຍ້ອນມັນຄິດເຫັນແຕ່ຜົນ ກຳ ໄລສ່ວນຕົວຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ) ພະຍາຍາມປະຢັດສະກັດກັ້ນ ການລົງທຶນຮອບໃສ່ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ, ບໍ່ທຳການກໍ່ສ້າງກິດຈະການທຳຄວາມສະອາດ ແລະ ຜົນຮ້າຍ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນຄື ຂັ້ນຜິດທີ່ປ່ອລອຍ ອອກຈາກໜ່ ຂວັນຂອງໂຮງງານໄປໃສ່ຕົວເມືອງ ແລະ.ທົ່ງໄຮ່ທົ່ງນາສ່ວນ ສິ່ງເສດເຫລືອທີ່ເປັນພິດຂອງການຜະລິດກໍໄດ້ນຳໄປຖອກເທ-ໃສ່ແມ່ນ້ຳລຳທານຕ່າງໆ.

ສິດຜົນປະໂຫຍດລວມນັ້ນ ຄືເປົ້າໝາຍຂອງລະບອບ ສັງ ຄົມນິຍົມ. ແລະ ຍ້ອນທາດແທ້ເມື່ອໃນທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ຂອງຕົນ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຈຶ່ງເປັນທັງສັງຄົມທີ່ມະນຸດ ສະ ທຳຫລາຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ກຳມະສິດສ່ວນລວມຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດ ໄດ້ ອຳນວຍ ຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ລັດ ຈັດຕັ້ງເສດຖະກິດໄດ້ຢ່າງມີແຜນ - ການ, ເສີມຂະຫຍາຍທຸກໆຂົງເຂດຂອງຊີວິດຢ່າງສົມດູນກັນ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ຈະເຮັດແຜນການແນວໃດໄດ້ອີກ ໃນ ເມື່ອວ່າບັນດາເຈົ້າຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານ, ທີ່ດິນ, ນ້ຳແມ່ນ ພວກກຳມະສິດສ່ວນຕົວນັບເປັນພັນໆ ແລະ ລ້ານໆຄົນ,ແຕ່ລະ ຄົນກໍພະຍາຍາມບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວ ຂອງໃຜລາວ ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຜົນ ປະໂຫຍດ ສ່ວນລວມຈັກໜ້ອຍເລີຍດອກ. ຕົວຈິງແລ້ວ ມີແຕ່ຢູ່ໃນ ລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດຈັດຕັ້ງລວມຄອງ ບັນຊາ ສັງຄົມແບບວິທະຍາສາດໄດ້ ຍ້ອນວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປົ້າໝາຍຕ່າງ ໆ

ຂອງໝົດທຸກໆຄົນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນ
ນິຍົມທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມແບບວິທະຍາສາດທີ່ແມ່ໃສ່ລຸ້ມຄອງ
ບັນຊາສັງຄົມຈະປະສົບແຕ່ກັບການປະລາໄຊຢ່າງຫລີກ ບໍ່ມັ້ນ
ຍ້ອນວ່າຜົນປະໂຫຍດລະຫວ່າງພວກນາຍທຶນ ແລະ ພວກກຳ
ມະກອນ, ລະຫວ່າງເຈົ້າທີ່ດິນ ແລະ ພວກຊາວໄຮ່ນາ ຂັດ
ແຍ່ງປໍລະປັກກັນ. ໃນເມື່ອພວກນາຍທຶນພະຍາຍາມ ເຮັດສິ່ງ
ໃດໜຶ່ງນັ້ນ ຊາວກຳມາຊີບກໍ່ຕ້ານຢັ້ນນາຍທຶນ; ໃນເມື່ອ
ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນກໍພະຍາຍາມບັນລຸເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ
ນັ້ນ ພວກນາຍທຶນພັດເຂົ້າໄປຂັດຂວາງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ .
ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ສິດຜົນປະໂຫຍດ ອັນໜຶ່ງ
ອັນດຽວຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດໄດ້ຮັບປະກັນ
ຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ການລຸ້ມຄອງບັນຊາທຸກໆ ຂົງເຂດ
ວຽກງານດ້ານສັງຄົມທັງໝົດຢ່າງມີແຜນການ ແລະ .ແທດ
ເໝາະຕໍ່ວິຈ.

ຍ້ອນວ່າໂຮງຈັກໂຮງງານທັງໝົດເປັນຂອງ ປະຊາຊົນ
ຊົ່ງລັດເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງປະຊາຊົນນັ້ນ, ເພິ່ນຈົ່ງ ສາມາດ
ວາງແຜນການໄດ້ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດວ່າ ຜົນຜະລິດອັນໃດ ແລະຈຳ
ນວນເທົ່າໃດທີ່ໂຮງຈັກໂຮງງານຈະທຳການຜະລິດ ເພື່ອຕອບ
ສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນ. ຍ້ອນວ່າ
ສະຖາບັນການສຶກສາ, ໂຮງຮຽນປະຖົມ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ,
ໂຮງຮຽນຊັ້ນກາງຕ່າງໆທັງໝົດເປັນຂອງລັດນັ້ນ ເພິ່ນຈົ່ງສາ
ມາດຄິດໄລ່ສັບຊ້ອນວ່າ ຈະຮັບເອົາຄົນຈຳນວນເທົ່າໃດ ແລະ
ຮຽນວິຊາການໃດແດ່ ເພື່ອຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕົວຈິ.

ໃນເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານັ້ ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດວາງແຜນການໄວ້ລ່ວງ
ໜ້າເປັນສິບໆປີ ຄາດໝາຍໄວ້ວ່າ ຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ຂອງ
ປະຊາຊົນຈະເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້ໃນປີໃດແທ້ ແລະ ໃນລະດັບ ເທົ່າ
ໃດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ອັນນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ລະບອບສັງ
ຄົມນິຍົມຈະຮັບປະກັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງມະນຸດໄດ້
ຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ, ຈະຕອບສະໜອງໄດ້ໝົດ ທຸກ
ຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ, ສ່ວນມະນຸດບໍ່ຕ້ອງເຮັດ ຫຍັງ
ໝົດ ແລະ ມີແຕ້ອ້າປາກລໍຖ້າກິນເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ ສັງຄົມ
ປ້ອນອາຫານເຂົ້າປາກຂອງຕົນ. ມັນບໍ່ເປັນຄືແນວນັ້ນເລີຍ. ຂໍ
ທີໜຶ່ງ, ກຳລັງການຜະລິດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຍັງບໍ່ ທັນ
ຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ສູງເຖິງຂັ້ນຮັບປະກັນໃຫ້ໝົດທຸກໆຄົນມີໄດ້ທຸກ
ສິ່ງທຸກຢ່າງຮອບດ້ານ. ໝາຍຄວາມວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ
ໂດຍໄດ້ອອກແຮງຍົກສູງສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຊາວຜູ້ອອກ
ແຮງງານໃຫ້ສູງຂຶ້ນເປັນລຳດັບໃນເວລາດຽວກັນ ມັນກໍຍັງ ບໍ່
ທັນໄດ້ຕອບສະໜອງໝົດທຸກໆຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງ
ແຕ່ລະຄົນໄດ້. ຈຳເປັນຕ້ອງຈຳກັດຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ
ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ.

ຂໍ້ທີສອງ, ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຖືກຳເນີດເກີດຈາກ ລະ
ບອບທຶນນິຍົມ ແລະ ເກີດຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງມັນ. ເພາະສະ
ນັ້ນຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຈຶ່ງຍັງມີ "ຮອຍຊ້ຳ" ຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍຂອງອະດີດປະໄວ້ຢູ່. ນັບເປັນຮ້ອຍໆປີ ທີ່ມະນຸດ
ໄດ້ໃຊ້ຊໍ້ວິດອອກແຮງງານໃຫ້ພວກຮັ່ງມີກິນຢູ່ໃນລະບອບ ສັກດິ

ມາ ແລະ ລະບອບນາຍທຶນ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ບິບບັງຄັບໃຫ້ມະ
ນຸດຖືການອອກແຮງງານເປັນໜ້າທີ່ອັນຈຳເປັນຫລື ຍິ່ງຮ້າຍ
ກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນແອກອັນໜັກໜ່ວງຂອງຕົນ. ຢູ່ໃນລະບອບ
ທຶນນິຍົມມະນຸດຕ້ອງເປັນກຳມະກອນ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະບໍ່ມີ
ເງິນແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຊຸ໋ດຢູ່ລອດໄດ້. ທ່າທີ່ຕ໋ການອອກແຮງ
ງານແບບນີ້ຍັງຈະມີທ້ຽງຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມອີກເປັນໄລຍະ
ເວລາອັນຍາວນານ. ຄວາມຈິງແທ້ ກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນ .
ແຮງງານບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ບໍ່ເກີດຂອງວັດຖຸດຳລົງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ມັນຍັງຈະກຳນົດຖານະຂອງມະນຸດຢູ່ພາຍໃນສັງຄົມນຳອີກ.
ຢູ່ໃນລະບອບສັກດິນາ ຫລືລະລອບນາຍທຶນ ຖານະຂອງບຸກຄົນ
ໄດ້ຖືກກຳນົດກັນດ້ວຍການສືບທອດມູນມໍລະດົກຫລືບໍ່ລຶມາດຂອງ
ຄວາມຮັ່ງມີແຕ່ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ຈະກຳ ນົດ
ດ້ວຍການອອກແຮງງານຕ໋ວຈິງ.

ຢູ່ໃນສະຫະພາບໂຊວຽດ ບັນດາກຳມະກອນ ແລະ ຊາວ
ໄຮ່ນາຜູ້ດົ່ນຈະໄດ້ຮັບຫລຽມໄຊ້ຍ້ອງຍໍ, ຄັດເລືອກ໋ຂຶ້ນຢູ່ສະ
ພາໂຊວຽດສູງສຸດຂອງປະເທດ, ຮູບຖ່າຍຂອງພວກ ຂະເຈົ້າ
ຖືກນຳພິມລົງຢູ່ຕາມໜ້າໜັງສືພິມສະບັບຕ່າງໆ. ແຕ່ວ່າແຮງ
ງານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຕ໋ອງການອັນຂາດບໍ່ໄດ້ສຳລັບ
ໝົດທຸກໆຄົນເທື່ອ. ຍ້ອນເຫດນັ້ນ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມ ນິຍົມ
ພາກສ່ວນຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານວັດຖຸ ຈ໋ງຖືກ
ແບ່ງປັນຕາມປະລິມານ ແລະ ລຸ່ມນ້ະພາບຂອງແຮງງານແລະ
ເບິ່ງວ່າ ຄົນເຮົາໃຊ້ຊີວິດເປັນຢູ່ຄືແນວໃດ, ສ່ວນໃຫຍ່ ແລ້ວ
ມັນຂຶ້ນກັບບ່ອນວ່າ ການເຮັດວຽກຕ໋ວຈິງຂອງຄົນເຮົາ ຄືແນວ

ใด.

แต่อาสังที่แตกต่างจากละบอบที่มีย์มั้น, แม่ม ผู้บ่อมว่า พะมักงามกำมะกอมผู้ในละบอบสังคมมีย์มบ่ได ดำลังอีกผู้ย่างโดดร่อแต่ย่างใดเลีย. ผู้ละบอบที่มมีย์มแล้อ แตละคมเป้นห่วงเป้นใยนำติมเองเท่ามั้นและเป้าหมายแม่นสิดผิมปะโหยดส่อมต้อย่างดร่อ. ผู้ในสังคมที่มมีย์ม คมเธ้าอาดจะเสยอีกไปด้อยดอามหลีกหีอ ถ้าว่าเอ้าขาดอยกเธ้ดงามทำ, บ่มีดอามอาดสา มาดปิ่นปัวต้อเองได้และ ถ้าว่าเอ้าบ่มีเงินเผ้อกาม ปิ่นปัวพะยาดได้ เอ้าอาดจะตายไปย้อมพะยาด ที่บ่ร้ายแรงพ่เท่าใดอำ้; ในเม้อบ่มีอ้มใดจะอำละด่าเอ้า เธ้อมค้างแล้อ เม้อมั้นเอ้าจะถีกอั้บไล่ออกจากเธ้อมเอ้าในทันที, ถ้าว่าบ่มีเงินเผ้อจะธำธรมหนังสีแล้อ เม้อมั้นเอ้าจะเป้นคมกีกหนังสีผู้เลอยไป.

ผู้ในสังคมสังคุมมีย์มบ่ได้มีกามเมินเสียต่โอกอาตุาภำของแตละคมแตย่างใดเลีย. ดอยเหดมั้นมอกจากดาแธงงามแล้อ คมยังได้ธับกามแบ่งปันหลายๆย่าง ที่ได้มาจากดังใอ้สอยของสังคมมำอีก. ผู้ที่ สสสอ ลัดได้จัดสัมบ่อมผู้อาไสใ้แตละคมด้อยกามเสยอัดตาด่าห้อง เธ้อมต่ำที่สูด อุ่วอัดตาดั่งท่าอบ่สามาดมำไป ที่ดแทมกามใอ้จ่ายทางกามเผ้อดำ้ปะกันเธ้อมผู้ได้อีกอำ้. อัดตาด่าห้องเธ้อมที่มอัดตาเงินเดือมอะหมาดปามกาง - ของกำมะกอมพ่งแต่เท่าใดเปิดอันที่มั้น และ มัน บ่บ

ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ປີ ໑໙໔໒ ພຸ້ນເປັນຕົ້ນມາ-ໝາຍຄວາມວ່າ ຫລາຍກວ່າ ໒໐ ປີມາແລ້ວ. ພຽງແຕ່ໃນປີ ໑໙໘໐ ເທົ່ານັ້ນ ງົບປະມານຂອງລັດເພື່ອການຄ້ຳປະກັນເຮືອນຢູ່ໄດ້ປະກອບ ມີ ເຖິງ ໒,໙ ຕຣຸບ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເງິນຈຳນວນດັ່ງກ່າວ ມີ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໄລ່ເອົາການລົງທຶນອັນມະຫາສານທີ່ໃຊ້ເຂົ້າ ໃນ ການກໍ່ສ້າງເຮືອນຢູ່ເທື່ອ ! ອັດຕາຄ່າຫ້ອງເຮືອນຂອງການຳ ກອນໄດ້ກຶນລາຍໄດ້ຄອບຄົວພຽງແຕ່ ๔-๕% ເທົ່ານັ້ນ.

ການປົ່ນປົວພະຍາດຢູ່ຕາມໂຮງໝໍທຸກໆແຫ່ງ ແມ່ນການ-ປົ່ນປົວລ້ວໆ ຊຶ່ງລັດ ເປັນຜູ້ຮັບປະກັນການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ,ຍິ່ງ ໄປກວ່ານັ້ນ ໃນຕະຫລອດໄລຍະການເຈັບປ່ວຍ ພະນັກງານ-ການກຳມະກອນຍັງໄດ້ຮັບອັດຕາເງິນເດືອນຂະໜາດປານກາງອີກ ດ້ວຍ ການຄິດໄລ່ເອົາອາຍຸການທຳງານຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ, ຢູ່ທ ສສສຊ ທຸກໆຄົນໄດ້ມີການສຶກສາອົບຮົມໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນ ເລີ່ມແຕ່ຊັ້ນປະຖົມຈົນເຖິງຊັ້ນສູງ, ສ່ວນຢູ່ຕາມສະຖາບັນການ ສຶກສາ, ໂຮງຮຽນຊັ້ນກາງ ແລະ ໂຮງຮຽນສັບພະວິຊາອື່ນໆ ນັ້ນ ນັກສຶກສາທຸກໆຄົນຍັງໄດ້ຮັບເບ້ຍລ້ຽງນຳອີກ. ພະນັກ - ງານກຳມະກອນທຸກໆຄົນ (ຜູ້ຊາຍແຕ່ອາຍຸ ໒໐ ປີ, ແມ່ຍິງ ແຕ່ອາຍຸ ๕๕ ປີ) ສາມາດອອກໄປກຶນເບ້ຍບຳນານແລະອັດ ຕາເບ້ຍບຳນານຈະຮັບປະກັນໄດ້ຢ່າງພຽງພໍທີ່ສຸດ. ພວກເສຍ ອົງຄະໃນໄລຍະການອອກແຮງງານ ແລະ ເສຍອົງຄະແຕ່ກຳ ເນີດກໍໄດ້ເບ້ຍບຳນານເຊັ່ນດຽວກັນ.

ສ່ວນອັດຕາຄ່າໄປພັກຜ່ອນທີ່ສະຖານທີ່ບຳລຸງສຸຂະພາບ , ເຮືອນພັກຜ່ອນນັ້ນ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທຸກຄົນບາງເທື່ອ ກໍ່

ໄດ້ຈ່າຍຫຍັງຊໍ້ ຫລືບາງເທື່ອກໍຈ່າຍຕາມອັດຕາ ມະໂຍບາຍ ອື່ນ. (ຈ່າຍເຄິ່ງໜຶ່ງ, ໜຶ່ງສ່ວນສາມຫລືໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງ ອັດຕາຄ່າໄປພັກຜ່ອນ) ໝາຍຄວາມວ່າ ຊາວຜູ້ອອກແຮງ-ງານ ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບອັດຕາເງິນເດືອນໃນເວລາໄປພັກຜ່ອນ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າໃນຂະນະທີ່ເຂົາພັກຜ່ອນຢູ່ສະຖານທີ່ບຳລຸງ ສຸ ຂະພາບ ແລະ ຢູ່ເຮືອນພັກຜ່ອນຊຶ່ງທັງໝົດ ເປັນບ່ອນທີ່ເພິ່ນ ໄດ້ລຽງເກືອ, ປົ່ນປົວ ແລະ ສ້າງບັນຍາກາດລົ້ນເລິ້ງຕ່າງໆ ໃຫ້ເຂົານັ້ນເກືອບຖືວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ມີການໃຊ້ຈ່າຍຫຍັງ ທັງໝົດ ຊໍ້ເລີຍ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ຫາກຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ຄົນເຮົາຕ້ອງຮັບ ຜິດຊອບຊາຕາຊີວິດດ້ວຍຕົນເອງໂດຍທັງໝົດແລ້ວ ສ່ວນຢູ່ໃນ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຊົງເຂດຊີວິດຂອງຄົນເຮົາຫລາຍໆດ້ານໄດ້ ຖືກຮັບປະກັນໂດຍລັດ ແລະ ສ່ວນເຫລືອຈາກນັ້ນແມ່ນ ຕ້ອງ ອອກແຮງງານຫາເຂົາເອງ. ການຍົກສູງລະດັບຊີວິດການ - ເປັນຢູ່ຂອງຄົນເຮົາຈະຂຶ້ນກັບວ່າ ຄົນເຮົາມີອອກແຮງ ເຮັດ ວຽກງານດີແນວໃດ ແລະ ກໍຈະຂຶ້ນກັບຄວາມຮັ່ງມີຂອງລັດອີກ. ລັດຍິ່ງຮັ່ງມີຂຶ້ນຫລາຍເທົ່າໃດແລ້ວ ມັນຍິ່ງສາມາດແບ່ງປັນທຶນ ຮອນອອກຈາກຄັງໃຊ້ສອຍຂອງສັງຄົມໃຫ້ຄົນເຮົາ ຫລາຍຂຶ້ນ ເທົ່ານັ້ນ. ໃນຊຸມປີທຳອິດຂອງອຳນາດໂຊວຽດນັ້ນລັດໄດ້ເລີ່ມ ຕົ້ນປະຕິບັດລະບົບການສຶກສາຊັ້ນຕົ້ນແບບບັງຄັບ. ໃນສູ້ ນ ການສຶກສາໄດ້ກາຍມາເປັນຊັ້ນກາງໝົດແລ້ວ. ຕໍ່ມາລັດ ໄດ້ຫຸ້ມເຫການໃຊ້ຈ່າຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ຈຳນວນໂຮງໝໍນ້ອຍແລະໂຮງພະຍາບານເພິ່ມຂຶ້ນໃນ

ແຕ່ລະປີໄດ້ນັ້ນ ກໍເມືອງມາຈາກວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ເພິ່ນສາມາດ
ແບ່ງປັນທຶນຮອນຈຳນວນຫລວງຫລາຍເຂົ້າໃນວຽກງານ ການ
ແພດໄດ້ແລ້ວ. ຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ແກ່ຊາວຜູ້ອອກແຮງ -
ງານໄປພັກຜ່ອນລ້ຳຢູ່ສະຖານທີ່ບຳຈຸງສຸຂະພາບ ແລະ ເຮືອນ
ພັກຜ່ອນຕ່າງໆນັ້ນ ນັບມື້ນັບເພິ່ມສູງຂຶ້ນ. ສ່ວນທົ່ວໝົດເຫລົ່ານີ້
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາມີຄວາມສົນໃຈຢູ່ໃນການຍົກສູງຄວາມຮັ່ງມີ
ຂອງປະເທດຊາດຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະສົນໃຈໃນການປັບປຸງ
ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ສ່ວນຕົວຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ບົນພື້ນ
ຖານດັ່ງກ່າວ ສິດພົນປະໂຫຍດລວມຂອງປວງຊົນທົ່ວໝົດ ໄດ້
ເພິ່ມສູງຂຶ້ນ, ຄວາມເອກະພາບ ແລະ ມິດຕະພາບລະຫວ່າງ
ຊົນຊາດ ແລະ ຊົນຊັ້ນຕ່າງໆກໍໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນ.

ແມ່ນແທ້, ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຍັງມີຊົນຊັ້ນຕ່າງ ໆ
ອີກ. ນັ້ນແມ່ນຊົນຊັ້ນຂອງກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວໄຮ່ນາ
ລວມໝູ່ (ຢູ່ໃນ ສສສຊ ແມ່ນພວກສະຫະກອນກະເສດລວມ
ໝູ່). ຄຽງຄູ່ກັບຊົນຊັ້ນເຫລົ່ານີ້ ຍັງມີ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ
ທາງດ້ານສັງຄົມລະຫວ່າງພະນັກງານກຳມະກອນທີ່ ອອກແຮງ
ງານດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ, ລະຫວ່າງຕົວ
ເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ລະຫວ່າງເຂດ ແລະ ລັດຕ່າງ ໆ
ຂອງ ສສສຊ. ຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານ ສັງ
ຄົມ ຍັງບໍ່ທັນມີເທື່ອ. ມັນຈະມີຂຶ້ນຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດເທົ່າ
ນັ້ນ. ກ່ຽວກັບຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆ
ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ, ກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຂອງ
ກຸ່ມສັງຄົມເຫລົ່ານັ້ນພວກເຮົາຍັງຈະກ່າວເຖິງໃນບັ້ນຕໍ່ໄປ.

ກຳມະສິດສ່ວນລວມຕ່ໍພາທະນະການຜະລິດ ໄດ້ຮັດ ໃຫ້ ເກີດມີຄວາມອິດສະຫລະພາບອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ໃຫ້ ເກີດມີສິດທິອັນແທ້ຈິງໃຫ້ແກ່ມະນຸດເຮົາມຳອີກ. ປະຊາຊົນພົນ ລະເມືອງທຸກໆຄົນຂອງ ສສສຊ ມີສິດໃນການມີວຽກເຮັດງານ ທຳ. ສິດດັ່ງກ່າວຖືກຮັບປະກັນດ້ວຍສິ່ງທີ່ວ່າ ຢູ່ພາຍໃນ ປະ ເທດຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ມີໄພທ່ວງງານມາແລ້ວຫລາຍກ່ວາ ๔๐ ປີ. ພົນລະເມືອງໂຊວຽດ ບໍ່ມີພຽງແຕ່ສິດໃນການ ອອກແຮງ ງານເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງມີສິດອອກແຮງງານຢູ່ບ່ອນທີ່ຕົນພໍໃຈດ້ວຍ ວິຊາຊີບທີ່ຕົນມັກ, ດ້ວຍຂະແໜງການທີ່ຕົນເລືອກ. ຕໍ່ບັນຫາ ດັ່ງກ່າວນີ້ແຕ່ການເປົ່າຂ່າວຂອງພວກນາຍທຶນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຢັ້ງ ຢືນກັນວ່າ ຢູ່ໃນ ສສສຊ ລ້ວນແຕ່ມີການບີບບັງຄັບການ - ອອກແຮງງານ. ໃນພາກຕົວຈິງແລ້ວ ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດ ລາອອກຈາກວຽກງານໄດ້ໃນທຸກເວລາໃນເມື່ອເຂົ້າຫາກ ບໍ່ພໍ ໃຈກັບວຽກງານນັ້ນ, ສາມາດຍົກຍ້າຍໄປເມືອງອື່ນ ຫລັ່ງານ ອື່ນ ແລະ ກໍສາມາດປ່ຽນວິຊາອາຊີບໄດ້ ແລະ ຢູ່ແຫ່ງໃດ ກໍດີ ວຽກງານຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ໂດຍທົ່ວໄປ.

ພົນລະເມືອງໂຊວຽດມີສິດໃນການມີເຮືອນຢູ່ອາໃສ.ດັ່ງທີ່ ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວ ສິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກຮັບປະກັນດ້ວຍ ສິ່ງທີ່ວ່າ ພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນໄດ້ຮັບຫ້ອງເຮືອນຢູ່ ໂດຍບໍ່ໄດ້ ເສຍຄ່າແຕ່ຢ່າງໃດ. ຖ້າຫາກໜູ້ໃດຢາກປຸກເຮືອນຢູ່ເປັນຂອງ ຕົນເອງນັ້ນກໍສາມາດປຸກໄດ້ຕາມໃຈມັກ, ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຊື້ ທົ່ດນເພື່ອປຸກສ້າງເຮືອນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ເພາະແມ່ນລັດເປັນ ຜູ້ສະໜອງແບ່ງປັນໃຫ້.

ປະຊາຊົນໂຊວຽດທຸກໆຄົນມີສິດ ໃນການສຶກສາຮໍ່ຮຽນ, (ຮອດຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາປະຈຸບັນ ๑๑ປີ)ແລະການສຶກສາ ວິຊາຊີບແມນເປັນການສຶກສາແບບບັງຄັບສຳລັບທຸກໆຄົນ. ຖ້າ ວ່າຜູ້ໃດຫາກມີຄວາມຕ້ອງການແລະມີຄວາມສາມາດສືບຕໍ່ຮຽນ ສູງຂຶ້ນໄປອີກ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະສາມາດເຂົ້າຮຽນຕໍ່ຢູ່ທີ່ມະຫາວິທະ ຍາໄລ ຫລືສະຖາບັນການສຶກສາຕ່າງໆ ຊຶ່ງທັງໝົດກໍລ້ວນແຕ ເປັນບ່ອນທີ່ເຂົ້າຮຽນລ້ຳໂດຍບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າຈ້າງໃດໆ.

ພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນຂອງ ສສສຊ ມີສິດເສລີພາບ ໃນ ການປາກເວົ້າ, ຂຽນຂຽນ, ລວມຊຸມນຸມ, ເຂົ້າສັງກັດ ຢູ່ອົງ ການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຕ່າງໆ, ມີສິດຕຳໜິຕິຕຽນ ແລະ ສະ ເໜີຄຳຄິດຄຳເຫັນຕ່າງໆກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງລັດ. ສິດເສ ລີພາບໃນການຂຽນແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ແຕ່ລະອົງການ-ຈັດຕັ້ງຂອງລັດຈະຕ້ອງໃຫ້ຄຳຕອບຂອງຕົນຕໍ່ການຕຳໜິຕິຕຽນ ຕ່າງໆຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຢູ່ຕາມໜ້າໜັງສື ພິມ ພາຍໃນກຳນົດເວລາອັນສັ້ນທີ່ສຸດ. ຖ້າຫາກບໍ່ມີການ ນຳໃຊ້ ມາດຕະການແກ້ໄຂຕາມການຕຳນິຕິຕຽນຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພວກຜູ້ນຳຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະໄດ້ ຖືກລົງໂທດ. ໃນແຕ່ລະປີ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ທັງ ຫລາຍໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍຂ້ອງໃຈຂອງຕົນນັບເປັນລ້ານໆສະບັບ ເຖິງອົງການນຳຕ່າງໆຂັ້ນສູນກາງຂອງ ສສສຊ; ຈາກນັ້ນ - ພົນຈຶ່ງສາມາດສັງລວມເບິ່ງບັນຫາໄດ້ວ່າ ພົນໄດ້ຮັບ ສັນ ຍານກ່ຽວກັບບັນຫາໃດ ແລະ ມາຈາກສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດຫຼາຍ ກວ່າໝູ ແລ້ວຫາວິທີທາງແກ້ໄຂຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງຕ່າງໆຕາມ

ທັ້ນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຂຽນຂໍ້ຕຳນິຂອງຕົນນັ້ນ.

ພົນລະເມືອງໂຊວຽດທຸກໆຄົນ ມີອະພິສິດຕໍ່ເຮືອນຢູ່ອາໃສ ຂອງຕົນ (ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດລ່ວງລ້ຳເຂົ້າໄປເຮືອນ ຂອງ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດເສຍກ່ອນ), ມີ ສິດສົ່ງຂ່າວຄາວກັນດ້ວຍທາງລັບ, ມີສິດຕໍ່ອະພິສິດສ່ວນຕົວ - (ກ່ອນຈະທຳການຈັບກຸມບຸກຄົນໃດໜຶ່ງນັ້ນ ຈະຕ້ອງອີງໃສ່ໃບ ສັ່ງຈັບ ຂອງຫຼວງການເທົ່ານັ້ນ, ຕົວຫຼວງການເອງ ເປັນຜູ້ ເຮັດໃບສັ່ງຈັບ ທີ່ຂາດຂໍ້ມູນອ້າງອີງແລ້ວ ກໍຈະຖືກຕຳໜິລົງ ໂທດໜັກທີ່ສຸດ).

ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະເປັນຫ່ວງໃຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນເອງ ໃນ ໜ້າ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະທ້ອນໂຮມເງິນຄຳເພື່ອກໍລະນີເກີດມີ "ມື ດຳ" ຂຶ້ນ. ທຸກໆຄົນຮູ້ດີວ່າ ລັດເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງຕົນຍາມ ເຖົ້າແກ່ກໍຍາມເຈັບປ່ວຍ, ບໍ່ປະປ່ອຍຕົນໄປຕາມຊາຕາ ກຳ ອັນມືດມົນໃດໆທັ້ງນັ້ນ. ອີງໃສ່ຕາມຄວາມສົມໃຈຂອງຕົນເອງ ແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງໄດ້ລວມກັນເຂົ້າຢູ່ໃນຂົນດາອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວໜຸ່ມ ແລະ ແມ່ຍິງ, ອົງການຈັດ ຕັ້ງກຳມະບານ, ສະມາຄົມວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກ,ສະມາຄົມ ຂອງຂົນດານັກຄົ້ນຄິດປະດິດສ້າງ, ສະມາຄົມເພື່ອການປົກປັກ ຮັກສາທຳມະຊາດ ແລະ ວັດຖຸໂບຮານປະຫວັດສາດ, ສະມາ ຄົມຜູ້ນັກອ່ານປຶ້ມ, ສະມາຄົມຂອງນັກຫລົ້ນລົດ ແລະອື່ນໆ.

ພັກກອມມູນິດເປັນຜູ້ນຳພາໝົດທົ່ວລະບົບການເມືອງຂອງ ສສສຊ. ທຸກໆອົງການຈັດຕັ້ງກໍຄືທຸກໆຄົນມີຄວາມເຕັມໃຈຢາກ ປະຕິບັດໃຫ້ຫລ້ວນທຸກໆການມອບໝາຍຂອງພັກ.ຕາມຮູບການ

ແລ້ວ ນອກຈາກບັນດາສະມາຊິກພັກ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະ ຈຳເປັນ ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ຫລອມຫຸກມະຕິຄຳສັ່ງຂອງພັກ ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງແລ້ວ ທຸກໆຄົນໄດ້ອອກແຮງປະຕິບັດກັນທັ່ວນັ້ນ . ຍ້ອນຫຍັງ ? ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ກໍເພາະວ່າພັກກອມມູນິດຮັບໃຊ້ ສິດ ຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆ ແລະ ຄວາມມຸ່ງມາດປາຖະໜາຂອງທົ່ວ ປວງຊົນ.ຕະຫລອດປະຫວັດສາດຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ມີການຢັ້ງຢືນໃຫ້ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເຫັນໄດ້ວ່າພັກ ໄດ້ດຳເນີນແນວທາງນະໂຍບາຍອັນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ ແນໃສ່ ຍົກ ສູງຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ແລະ ເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບ ດ້ານ. ຂໍ້ທີສອງ, ກໍເພາະວ່າມີແຕ່ພັກດົ່ນໃນຈຳນວນ ຕົວ ດົ່ນຂອງກຳມະກອນ, ຂອງພວກສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ, ຂອງບັນດານັກປັນຍາຊົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສັ່ງກັດ ຢູ່ພາຍ ໃນພັກ. ສະໄໝມະຫາສົງຄາມປ້ອງກັນປິຕຸພູມຕ້ານກັບ ລະ ບອບຟາດຊິດນັ້ນ "ອະພິສິດ" ຢ່າງດຽວຂອງພວກນັກກອມມູ-ນິດແມ່ນສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ທີໜຶ່ງເຂົ້າບຸກໂຈມຕີສັດຕູ ຢູ່ ຕາມບັ້ນລົບຕ່າງໆ. ແລະ ໃນສູ່ມ ສະມາຊິກພັກທຸກໆຄົນ ມີ "ຄວາມດົ່ນເລີດ" ຢ່າງດຽວຄື -ຕ້ອງເຮັດວຽກໃຫ້ດີ ກວ່າ ແລະ ຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ການກະທຳ ດັ່ງ ກ່າວຂອງພວກນັກກອມມູນິດທັ່ງຫລາຍນີ້ ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ໃຫ້ ພັກມີອົດທິພົນອັນເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັ່ງເຮັດໃຫ້ຂະບວນ ມະຫາ ຊົນໄດ້ກ້າວເດີນໄປໝໍ່ພັກອີກ.

ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດເຊັ່ນ ກະຊວງຕ່າງໆ ແລະ ສະພາຜູ້ແທນປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດຳເນີນພາລະກິດ ຂອງ

ຕົນພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພັກເຊິ່ນດຽວກັນ. ທັງສະພາ ສູງ ສຸດແຫ່ງ ສສສຊ, ທັງບັນດາສະພາສູງສຸດຂອງແຕ່ລະລັດແລະ ຂອງແຕ່ລະລັດທີ່ປົກຄອງຕົນເອງ ກໍຄືບັນດາສະພາຜູ້ແທນ ປະ ຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆນັ້ນແມ່ນປະຊາຊົນເປັນຜູ້ເລືອກຕັ້ງ ຂຶ້ນ ແລະ ລ້ວນແຕ່ຖືກປະກອບດ້ວຍຕົວແທນທີ່ດີເດັ່ນຂອງບັນດາ - ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ. ຢູ່ຕາມແຕ່ລະລັດຖະສະພາໂຊວຽດ ນັ້ນ ພວກເຮົາຈະພົບເຫັນທັງນາຍຊ່າງຈັກຊ່ຽມ, ທັງນັກຂັບລົດໄຖ ນາ, ທັງນັກວິສະວະກອນ, ທັງຄົນຂີ້ນົມງົ່ວ, ທັງນາຍຊູ , ທັງນັກກະເສດ ຊ່ວຍຄົນເຫລົ່ານີ້ ລ້ວນແຕ່ແກ້ໄຂບັນຫາວຽກ ງານຂອງລັດທັງນັ້ນ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນກໍຂໍເຊີນທ່ານລອງ ຊອກຫາເບິ່ງວ່າ ມີນັກກໍ່ສ້າງຫລືຄົນຂີ້ນົມງົ່ວຢູ່ຕາມແຕ່ລະລັດ ຖະສະພາຂອງບັນດາປະເທດ ທຸນນິຍົມຫລໍ່, ລັດຖະສະ ພາ ເຫລົ່ານັ້ນ ລ້ວນແຕ່ປະກອບດ້ວຍພວກມະຫາເສດຖີຫລືພວກສະ ຫມຸນຊັ້ນຈຳຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຕາມທາດແທ້ຂອງມັນແລ້ວ ລັດສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນເປັນລັດຂອງຜະເດັດການຊົນຊັ້ນກຳມາຊີບ ຍ້ອນວ່າ ໃນ ເວລານັ້ນ ມີພຽງແຕ່ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນ ຊົນຊັ້ນປະຕິວັດຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ. ພາຍລຸມ ມາ ເມື່ອໃດລະດັບຄວາມຕົ້ມຕົ໋ວຂອງທຸກໆກຸ່ມສັງຄົມອື່ນໆ ກ້າວຂຶ້ນ ຮອດລະດັບຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນລັດສັງຄົມ ນິ ຍົມກໍຈະກາຍເປັນລັດ ຂອງປະຊາຊົນທັງຫມົດ.

ມີຄົນສະມະພົນຖາມຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໃນຖານະ ເປັນຂັ້ນທຳອິດຂອງຮູບຖານສັງຄົມ-ເສດຖະກິດກອມມູນິດ. ແຕ່

ວ່າລະບອບສັງຄົມນິຍົມເອງ ກໍຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຜ່ານຜ່າຂະບວນ
ວິວັດຂອງຕົນຫລາຍໆຂັ້ນອີກ. ຢູ່ໃນພາກຜ່ານມານັ້ນພວກເຮົາ
ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ ສະໄໝຂ້າມຜ່ານຈະຈົບສິ້ນລົງດ້ວຍການ ກໍ່
ສ້າງພື້ນຖານຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ແຕ່ວ່ານັ້ນແມ່ນພຽງ
ແຕ່ຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການກໍ່ເກີດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ, ນັ້ນແມ່ນລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຕົວເຕັມ
ທີ່ ຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຮ່ອງຮອຍອັນເກົ່າແກ່ຫລ້າຫລັງ. ຈາກນັ້ນ ເລີ່ມ
ຂັ້ນໃໝ່-ການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ.

ລາຍລະອຽດມີແນວໃດແທ້ ? ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ຢູ່ໃນໄລຍະ-
ດັ່ງກ່າວນີ້ ຍ້ອນຄວາມເດັ່ນເລີດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ(ທັດ
ສະນະແບບໃໝ່, ຢ່າງມີສະຕິຕົ້ນຕໍ່ຕ້ອຽການ,ຄວາມອາດ
ສາມາດໃນການດຳເນີນເສດຖະກິດຢ່າງມີແຜນການ ປາສະ
ຈາກວິກິດການ) ນັ້ນເອງ ເສດຖະກິດຂອງປະເທດຊາດຈຶ່ງ
ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ. ເກືອບວ່າ
ທຸກໆປະເທດຂອງວົງສາຄະນາຍາດສັງຄົມນິຍົມ (ອາດຈະ-
ຍົກເວັ້ນ ສປຍ ແລະ ເຊັກໂກສະໂລວາກີ) ໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່
ການເຮັດການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມໃນຖານະເປັນປະເທດ ທີ
ຫລ້າຫລັງ, ສ່ວນຫລາຍເປັນປະເທດກະສິກຳ, ລະດັບ ລາຍ
ໄດ້ແຫ່ງຊາດຕໍ່ຫົວຄົນກໍຍັງຕ່ຳ. ໃນໄລຍະການກໍ່ສ້າງລະບອບ
ສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ ເສດຖະກິດຂອງບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ຖືບຕົວສູງຂຶ້ນຈົນໄດ້ກາຍເປັນປະເທດອຸດສາຫະກຳຂະ
ຫຍາຍຕົວ, ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ກໍໄດ້ເພີ່ມ
ທະວີຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ. ນັ້ຫນຶ່ງໃນຈຳນວນໜ້າທີ ທີ່ສຳ

ຄົນຂອງສະໄໝຂ້ານຜ່ານ.

ຢູ່ໃນຂັ້ນນີ້ເອງ ທີ່ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານທາງດ້ານ - ເສດຖະກິດໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກຕ່າງໆເພື່ອບັນລຸ ເຖິງ ຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງຄົນເຮົາ ໄດ້ໃນຂັ້ນລະດັບສູງ. ສິ່ງດ້ານ ນັ້ນໄດ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນ ຢ່າງຈະແຈ້ງຈາກຂໍ້ມູນຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາໄດ້ວິໄຈຄົ້ນຄ້ວາ ກັນ ໃນປີ ໑໙໙໙ ຢູ່ທີ່ເມືອງ ອູຟາ ແລະ ໂອແຮມບວກ ຊຶ່ງເປັນ ເມືອງຂອງປະເທດໂຊວຽດ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນການຊັ່ງຊາກັນ ລະ ຫວ່າງການກໍ່ເນີດທາງດ້ານສັງຄົມ (ສະໄໝນັ້ນພວກເຮົາ-ໄດ້ກຳນົດການຊັ່ງຊາກັນໂດຍເອົາຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນຕົ້ນຕໍ) ແລະ ສະພາບການເປັນຢູ່ທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຜູ້ກຽວ.

ການກຳເນີດທາງດ້ານສັງຄົມຂອງບັນດາສະມາຊິກ
ທີ່ສັງກັດຢູ່ຕາມກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆ (ຄິດໄລ່ເປັນສ່ວນຮ້ອຍ)

ການກຳເນີດທາງດ້ານສັງຄົມ	ສະພາບການເປັນຢູ່ທາງດ້ານ ສັງຄົມ		
	ກຳມະກອນ	ນັກປັນຍາຊົນ	ພະນັກງານທີ່ບໍ່ເປັນນັກວິຊາການ
ຈາກຄອບຄົວກຳມະກອນ	๗๒,๐	๗๗,๗	๗๕,๕
ຈາກຄອບຄົວຊາວໄຮ່ນາ	๕๔,๓	๗๗,๐	๔๑,๑
ຈາກຄອບຄົວພະນັກງານ (ປັນຍາຊົນ+ພະນັກງານທີ່ບໍ່ເປັນນັກວິຊາການ)	๗,๗	๘๗,๕	๘๘,๒
ຈາກຄອບຄົວອື່ນໆ	๐,๔	๐,๗	๐,๗
ລວມທັງໝົດ	๑๐๐,๐	๑๐๐,๐	๑๐๐,๐

ພວກເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າ ໃນເວລານັ້ນແຕ່ລະກຸ່ມສັງຄົມ ຂອງປະຊາຊົນພາຍໃນຕົວເມືອງຂອງ ສສສຊ ໄດ້ຖືກປະກອບ ໄປດ້ວຍກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆທັງໝົດແລ້ວ ຊຶ່ງມີຈຳນວນ ຫລຸດລົ້ນ ກັນສຳໃດສຳໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ສະພາບການທົ່ວໄປລູກຂອງກຳມະ

ກອມກອມ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ກາຍເປັນກຳມະກອມ, ລູກຂອງ ຊາວ
ໄຮ່ນາ-ກໍຈະເປັນຊາວໄຮ່ນາ, ລູກຂອງນັກປັນຍາຊົນ- ກໍຈະ
ເປັນນັກປັນຍາຊົນນັ້ນ ກໍໄດ້ສູນຫາຍໄປແລ້ວໃນເວລານັ້ນເອງ.

ພິເສດແລ້ວເຫັນເປັນການຈະແຈ້ງທີ່ສຸດໃນການເທົ່າທຽມ
ກັນຂອງສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງຄົນເຮົາດ້ວຍການສົມທຽບລະ
ດັບການສຶກສາຂອງພວກທີ່ຖືກສອບຖາມເອງ ແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງ
ພວກຂະເຈົ້າ. ເຊັ່ນ, ບຸກຄົນທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນເປັນຄົນກຶກໜ້ງ
ສັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າຈະລົ້ມກາຍພໍ່ແມ່ຂອງຕົນທາງດ້ານການສຶກ
ສາໃນຂະໜາດປານກາງເຖິງຫ້ອງ ຝ,໕໑; ບຸກຄົນທີ່ ພໍ່ແມ່
ຂອງຕົນມີການສຶກສາລະດັບຫ້ອງ ๑-๔ ນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າຈະ
ລົ້ມກາຍເຖິງຫ້ອງ ๕,ກ; ສ່ວນພໍ່ແມ່ທີ່ມລະດັບການສຶກສາຊັ້ນ
ກາງນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມກາຍພຽງແຕ່ເຖິງຫ້ອງ ๐, ฆ๔
ເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍຄືແນວໃດ ? ຍ້ງ
ລະດັບການສຶກສາຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຫາກຕ່ຳເທົ່າໃດ ລະດັບ -
ການສຶກສາຂອງຜູ້ເປັນລູກກໍ່ຍ້ງຈະສູງຂ້ນເທົ່ານັ້ນ.ລະບົບການ
ສຶກສາໂຊວຽດໄດ້ເຮັດໃຫ້ລະດັບການສຶກສາຂອງທ້ວປວງຊົນມີ
ຄວາມເທົ່າທຽມກັນ. ຢູ່ໃນຄາວສະໄໝຮຸ່ນພໍ່ (ໝາຍຄວາມ
ເຖິງຜູ້ທີ່ເກີດໃຫຍ່ຢູ່ຄາວສະໄໝລະບອບທຶນນິຍົມ) ຄວາມ
ຫ່າງໄກກັນລະຫວ່າງກຸ່ມທີ່ມລະດັບສູງສຸດ ແລະ ຕ່ຳສຸດ ຢູ່ໃນ
ການສຶກສານ້ ມີເຖິງ ๑๕ ເທ່ອ. ຕົກມາຮອດຄາວ ສະໄໝ
ຮຸ່ນລູກ (ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສອບຖາມໃນປີ ๑ฝฝ๙) ນັ້ນຄວາມ
ຫ່າງໄກກັນດ່ັ ງກ່າວນັ້ນໄດ້ຫລຸດລົງຈົນຮອດສອງເທ່ົ. ອັນນ
ແມ່ນຜົນສຳເລັດອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງໄລຍະການກ່ໍ ສ້າງລະບອບ

ສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ.

ຂ້ອທີ່ສອງ, ຢູ່ໃນຂັ້ນນີ້ບາງຮູບການເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ທັນເປັນແບບສັງຄົມນິຍົມຢ່າງສົມບູນເທື່ອນັ້ນ ຄ່ອຍໆສະຫລາຍຕົວໄປ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວວ່າ ໃນສະໄໝອ້ານຜ່ານນັ້ນ ຢູ່ໃນບາງປະເທດເພິ່ນກໍໄດ້ຈັດຕັ້ງວິສາຫະກິດຜະສົມລັດ-ເອກະຊົນຂຶ້ນ. ສ່ວນຢູ່ໃນຂັ້ນໃໝ່ນັ້ນດາວິສາຫະກິດເຫລົ່ານັ້ນ ກໍໄດ້ກາຍເປັນວິສາຫະກິດສັງຄົມນິຍົມຢ່າງສົມບູນ. ຢູ່ໃນຫລາຍ ໆ ປະເທດ ໃນເບື້ອງຕົ້ນສະຫະກອນລວມໝູ່ໄດ້ປະຕິບັດ ອັດຕາເງິນເດືອນຕາມແຮງງານ ແລະ ຕາມບໍລິມາດທຶນ ຮຸ້ນສ່ວນຂອງແຕ່ລະຄົນ. ໃນຂັ້ນໄລຍະການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມຂົ້ນພ້ອມຂອງສະມາຊິກທຸກ ໆ ຄົນຂອງສະຫະກອນລວມໝູ່ນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດ ອັດຕາເງິນເດືອນກັນໂດຍອີງຕາມແຮງງານເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນ ສສ ສຊ ເປັນໄລຍະທີ່ຍາວນານທີ່ສຸດ ທີ່ພາຫະນະກົນຈັກ ກະເສດ ທັງໝົດໄດ້ຂຶ້ນເປັນຂອງລັດ ຍ້ອນວ່າສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ຍັງທຸກຍາກ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊື້ເອົາພາຫະນະກົນຈັກ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້. ຢູ່ໃນໄລຍະການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວເພິ່ນໄດ້ມອບພາຫະນະກົນຈັກດັ່ງກ່າວໃຫ້ເປັນ ຂອງສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ໂດຍທັງໝົດ.

ຂ້ອທີ່ສາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນໄລຍະນີ້ ບັນດາຊຸມຊຸມຊູດຮົດຕ່າງໆຈະບໍ່ມີແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ກໍຍັງມີອະດີດພວກເຈົ້າທຶນແລະນາຍທຶນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍອີກຢູ່. ພວກຂະເຈົ້າຕ່າງກໍກາຍເປັນຊາວຜູ້ອອກແຮງງານແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍໆຄົນ ໃນຈຳ

ນອນພວກຂະເຈົ້ານັ້ນ ທີ່ຍັງໃຝ່ຝັນຢາກໃຫ້ "ຊົ່ວຍັນຫວານ-ມັນ" ໃນເມື່ອກ່ອນໄດ້ກັບຄືນມາອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ດ້ວຍເຫດ ນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າຊົນຊັ້ນຊູດຣົດຕ່າງໆຈະບໍ່ມີແລ້ວກໍຕາມ, ແຕ່ ວ່າ ການຕໍ່ສູ້ຊົນຊັ້ນ ຄັ້ງໃໝ່ກໍອາດຈະລະເບີດຂຶ້ນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ກໍ ໄດ້, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນກໍລະນີທີ່ພວກຈັກກະພັດໄດ້ ຈັດຕັ້ງ ເຄື່ອນໄຫວໂຄ່ນລົ້ມຕ້ານການປະຕິບັດຢູ່ໃນປະເທດສັງຄົມນິຍົມ ໃດໜຶ່ງ. ທຸກຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອພິກຟື້ນປະຫວັດສາດ ຄືນ ຫລັງ ທີ່ນຳໃຊ້ຢູ່ໃນບາງປະເທດອ້ອມນັ້ນລ້ວນແຕ່ເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການສຳເລັດການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານລະບອບສັງຄົມ ນິຍົມກັນທັງນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ ລັດຜະເດັດການຊົນຊັ້ນກຳມາ ຊີບຈະຄ່ອຍໆກ້າວຂຶ້ນເປັນລັດຂອງທົ່ວປວງຊົນໄປເທື່ອລະກ້າວ ໃນຕະຫລອດໄລຍະການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍ ຕົວ.

ຂັ້ນຕໍ່ໄປ ແມ່ນລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວທີ່ສະຫະ ພາບໂຊວຽດເອງ ໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຂອງລະບອບສັງ ຄົມນິຍົມ ທີ່ຂະຫຍາຍຕົວນັ້ນແລ້ວ.

ສິ່ງສຳຄັນມີຢູ່ວ່າ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາມີເສດຖະກິດທີ່ ຂະຫຍາຍຕົວສູງແລ້ວ. ສິ່ງດ່ວນນີ້ໄດ້ອຳນວຍຄວາມ ສະ ດວກນາໆປະການເພື່ອປະຕິບັດກິດເກມຕົ້ນຕໍທັງໝົດຂອງ ລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມໃຫ້ປະກົດເປັນຈິງ. ໃນຕະຫລອດໄລຍະການ ຂະຫຍາຍຕົວທັງໝົດທີ່ຜ່ານມານັ້ນ ພັກໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການ ຍົກສູງສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດ, ແຕ່ວ່າໃນເວລານັ້ນ ຄວາມອາດສາມາດຕົວຈິງພັດຍັງມີຂັ້ນຈຳ

ກັດຢູ່. ສ່ວນປະຈຸບັນນີ້ເດ ? ໃນຕະຫລອດໄລຍະ ๑๐ ປີມາ ນີ້ ພວກເຮົາສາມາດທຸ່ມເທທຶນຮອນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ເຂົ້າສູ່ການຂະຫຍາຍການກະສິກຳ ຊຶ່ງຫລາຍກວ່າໃນຕະຫຼອດ ຜ๐ ປີຜ່ານມາ. ການຮັບໃຊ້ບໍລິການປະຊາຊົນກໍໄດ້ຖືກປັບປຸງ ດີຂຶ້ນ, ການກໍ່ສ້າງອາຄານບ້ານຊ່ອງ ກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຢ່າງ ວ່ອງໄວ, ຜູ້ຄົນຕ່າງກໍໄດ້ກິນ ແລະ ນຸ່ງຫົ່ມດີກວ່າເກົ່າ.

ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ພົວພັນ ເຖິງການເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງ ຮອບດ້ານນັ້ນ ກໍຍັງເປັນບັນຫາທີ່ສຳຄັນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ໃນເມື່ອ ວ່າພວກເຮົາຫາກບໍ່ມີເງິນພຽງພໍ ແມ່ນແຕ່ຈະສ້າງໂຮງຮຽນ- ແລະ ໂຮງໝໍຕ່າງໆໄດ້ແລ້ວແຮງເປັນການຍາກທີ່ຈະ ກ່າວ ເຖິງ "ອຸດົມການອັນສູງສົ່ງຕ່າງໆ" ນັ້ນໄດ້ເລີຍ. ສ່ວນປະຈຸ ບັນນີ້ ບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນຈຸດສົນໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ . ໃນສູນນ ພວກເຮົາປະຕິບັດການນຳພາທຸກໆຂົງເຂດຂອງຊີວິດ ສັງຄົມໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ສ່ວນຄວາມເມື່ອກ່ອນ ຍ້ອນ ຄວາມ ທຸກຍາກຂອງພວກເຮົານັ້ນເອງ ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ພວກ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ວາງແຜນການພຽງແຕ່ໃນຂົງເຂດ ການ ຜະລິດເທົ່ານັ້ນ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງບັນຫານັ້ນ ຄືໃນສູນນ ຢູ່ໃນຊີວິດ ຂອງ ສັງຄົມໂຊວຽດ ແມ່ນບໍ່ມີຮູບການໃດໆອີກທີ່ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນ ເຖິງການພົວພັນທາງດ້ານສັງຄົມ ທີ່ຍັງເປັນລັກສະນະ ຂ້າມ ຜ່ານຫລືທີ່ຫັນເປັນລັກສະນະສັງຄົມນິຍົມເລີຍແຕ່ນັ້ນຫາກເຕັມ ໄປດ້ວຍບັນດາຮູບການການພົວພັນທາງດ້ານສັງຄົມແບບສັງຄົມ ນິຍົມໂດຍທັງໝົດ ແລະ ຄົບຖ້ວນ. ໃນສູນນ ລະບອບສັງຄົມ

ນິຍົມໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງບົນພື້ນຖານ ຂອງ
ຕົນ ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸກໆໄລຍະຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ທາງ
ດ້ານປະຫວັດສາດ, ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ສຸກງອມນັ້ນແມ່ນ
ຈຳເປັນຕ້ອງແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນມາໆປະການທີ່ຕົກ
ທອດມາແຕ່ກ່ອນໄລຍະສະໄໝລະບອບສັງຄົມນິຍົມ, ບັນຫາ
ຕ່າງໆທີ່ປະສົບພົບພໍ້ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍ ຕົວ
ແລະ ພ້ອມດຽວກັນກໍຍັງຈະຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນແກ້ໄຂບາງບັນຫາທີ່ມີ
ລັກສະນະແບບສັງຄົມກອມມູນິດນັ້ນນຳອີກ.

ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ການລຶບລ້າງຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນ
ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ ນາ
ລອມໜູ, ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ (ກຽວກັບ
ບັນຫາເຫລົ່ານີ້ ພວກເຮົາຈະຂຽນຢູ່ໃນພາກຕໍ່ໄປ) ນັ້ນນັ້ນບໍ່
ແມ່ນເປັນບັນຫາທີ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນແຕ່ ຢ່າງ
ໃດເລີຍ. ໃນສູ່ນີ້ ພວກເຮົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອົາ ໃຈໃສ
ແກ້ໄຂບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າຢູ່ໃນປະເທດລັດເຊຍ ກ່ອນ
ການປະຕິວັດນັ້ນ ລະບອບທຶນນິຍົມກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຂະຫຍາຍ ຕົວ
ສູງ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍບໍ່ທັນໄດ້ລົບລ້າງພາກສ່ວນ ການ
ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍຢູ່ຕາມຊົນນະບົດໄດ້ເທື່ອ. ຢູ່ໃນນັ້ນ ຄາ
ປະເທດທຶນນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວໃນປະຈຸບັນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ຢູ່ໃນ
ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ເສດຖະກິດ ກະສິກຳຂະໜາດນ້ອຍ ຢູ່
ຕາມຊົນນະບົດກຳລັງສູນຫາຍໄປນັ້ນ ພາຍຫລັງໄຊຊະນະການ
ປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ໄລຍະການຂະຫຍາຍຕົວໃນ

ເບ້ອງຕົ້ນພຸ້ນກໍ່ເຫັນວ່າຈະບໍ່ມີບັນຫາຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະ
ຫວ່າງຊຸ້ນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາລວມໝູ່ແລ້ວແລະ
ລະບອບສັງຄົມນິຍົມກໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສັງຄົມທີ່ບໍ່ມີຊຸ້ນຊັ້ນນັບແຕ່ໄລ
ຍະທຳອິດພຸ້ນເປັນຕົ້ນມາ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບສັງຄົມ ນິຍົມ
ຂະຫຍາຍຕົວນີ້ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມທຳການແກ້ໄຂບາງບັນຫາ ຂອງ
ລະບອບກອມມູນິດກັນແລ້ວ (ເຊັ່ນການລົບລ້າງຮອງຮອຍຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ-
ແລະ ແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍ, ການຫັນເອົາ ແຮງ
ງານໃຫ້ກາຍມາເປັນຄວາມຮອງກຮອງຕອງການ ອັນເປັນຕາຍ
ອັນດັບໜຶ່ງ, ການເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບດ້ານແລະອື່ນ
ອື່ນ...). ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ
ຂະຫຍາຍຕົວ ບັນດາຂະບວນການອັດຕ່າງ ໆ ທີ່ພຽງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດກັນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ກໍ່ຈະບໍ່ອາດຈະແກ້
ໄຂກັນຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ ນີ້
ໄດ້. ໝາຍຄວາມວ່າ ເພື່ອນຳພາຂະບວນການອັດຕ່າງ ໆ
ທາງດ້ານສັງຄົມຢ່າງມີວິທະຍາສາດຕົວຈິງນັ້ນ ມັນຮຽກ ຮ້ອງ
ໃຫ້ມີການຄົ້ນຄ້ວາອັນແນ່ນອນຕໍ່ບັນດາເປົ້າໝາຍຕ່າງ ໆ
ທີ່ມີຢູ່ໃນລະຫວ່າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບ ກອມມູ
ນິດ, ຕໍ່ການແກ້ໄຂບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ ຂອງລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ເພິ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຢູ່ໃນ ເງື່ອນ
ໄຂຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວນີ້ ໄດ້ເກີດມີຂະບວນ

ວັດຕ່າງໆແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການພົວພັນ ທາງດ້ານສັງຄົມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

໑. ຂະບວນຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບການແກ້ໄຂຂອດ ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ຕົກຄ້າງມາແຕ່ຄາວໄລຍະເມື່ອກ່ອນໆນັ້ນໃຫ້ຈົບສິ້ນລົງ.

໒. ສ້າງນິຕິ ການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ອັນສຳຄັນ ລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ, ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ການສຶກສາອົບຮົມ ພາກສ່ວນປະຊາຊົນ ທີ່ຄວາມຫລ້າຫລັງສຸດນັ້ນ ໃຫ້ມີທັດສະນະທ່າທີແບບສັງຄົມນິຍົມຕໍ່ແຮງງານ, ອົບຮົມສັ່ງສອນພວກຂະເຈົ້າ-ໃຫ້ຢູ່ໃນກົດລະບຽບວິໄນ, ລົບລ້າງການຈຳແນກທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນເປັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ອື່ນໆອີກ.

໓. ການປັບປຸງການພົວພັນທາງດ້ານສັງຄົມແບບສັງຄົມນິຍົມ ນັ້ນຄື ສືບຕໍ່ເພີ່ມທະວີຂະຫນາດການຜະລິດຊຶ່ງມັນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດດ້ວຍການແບ່ງງານທາງດ້ານສັງຄົມ; ການກ້າວເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານ ວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກ; ການເຕີບໃຫຍ່ເຂັ້ມແຂງກໍຄື ການເຊື່ອມຊຶມເຂົ້າຫາກັນ ລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆ; ລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມລະຫວ່າງ ຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ, ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວມີຮູບການແບບໃໝ່ບົນຄວາມສະເໝີພາບຂອງຄູ່ຜົວເມຍ; ຮັດແໜ້ນ ແລະເສີມຂະຫຍາຍລັດສັງຄົມນິຍົມຂອງທົ່ວປວງຊົນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຮອບດ້ານ, ສືບຕໍ່ເສີມຂະຫຍາຍປະຊາທິປະໄຕ; ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີ ທັດສະນະຫລັກໝັ້ນແບບສັງຄົມນິຍົມ.

ม. ຂະບວນວັດທີ່ພົວພັນເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຫັນປ່ຽນການ
ພົວພັນທາງດ້ານສັງຄົມແບບສັງຄົມນິຍົມ ມາເປັນແບບ ສັງຄົມ
ກອມມູນິດ. ຢູ່ໃນທີ່ ນັ້ນມີການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນ
ອັນສຳຄັນລະຫວ່າງແຮງງານທາງດ້ານນັ້ນສະໝອງແລະແຮງ
ງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍ, ການຫັນເອົາແຮງງານ ໃຫ້ກາຍ
ມາເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການເປັນຕາຍອັນດັບໜຶ່ງ, ເສີມ
ສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບດ້ານ, ການເພີ່ມທະວີການປະກອບ
ສ່ວນຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເຂົ້າໃນວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ
ຊຶ່ງໃນອະນາຄົດນັ້ນກໍຈະຕ້ອງນຳໄປສູ່ການຫັນເອົາວຽກງານ-
ລັດສັງຄົມນິຍົມກ້າວຂຶ້ນສູ່ການຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຕົນເອງ ທາງດ້ານ
ສັງຄົມແບບສັງຄົມກອມມູນິດຢ່າງແນ່ນອນ; ສຶກສາອົບຮົມຊາວ
ຜູ້ອອກແຮງງານໃຫ້ມີແນວຄິດກອມມູນິດ ແລະ ໃຫ້ມີທັດສະນະ
ແບບກອມມູນິດຕໍ່ແຮງງານ. ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງວ່ານັ້ນຫາຈຳນວນ
ສຸດທ້າຍນີ້ຈະບໍ່ສາມາດຖືກແກ້ໄຂໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນເທື່ອຢູ່ໃນສັງ
ຄົມສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ. ຢູ່ໃນຂັ້ນນີ້ ມີພຽງແຕ່ການກະ
ກຽມສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ການດັດສ້າງກອມມູນິດຕ່າງ
ຕ່າງໃນອະນາຄົດເທົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນ ຂົງເຂດ
ການເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບດ້ານນັ້ນ ລະບອບສັງຄົມນິ
ຍົມຂະຫຍາຍຕົວສາມາດເຮັດໄດ້ໃນສິ່ງຕ່ໍໄປນີ້ເທົ່ານັ້ນຄື: ປັບ
ປຸງເງື່ອນໄຂຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ການເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບ
ດ້ານກົມກຽວ, ທັບມ້າງສິ່ງກີດຂວາງຕ່າງໆທີ່ຕ້ານຂວາງ
ຊຶ່ງມັນພົວພັນກັບອັດຕາເງິນເດືອນຕ່ຳຂອງບາງບຸກຄົນ, ພົວພັນ
ກັບແຮງງານທີ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະ ແລະ ມີລະດັບ ວິຊາ

ສະເພາະຕ່ຳ, ພົວພັນກັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານ ສັງ
ຄົມລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ພົວພັນກັບ ລະດັບ
ການສຶກສາ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ຍັງຕ່ຳຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ
ງານຈຳນວນໜຶ່ງ. ເພື່ອລົບລ້າງຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່ຽງ-
ກັນ ລະຫວ່າງບັນດາພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍ
ມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍນັ້ນ ໃນໄລຍະ ຕໍ່ງ່າວ
ແຮງງານທີ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກລົບລ້າງລົງ.
ເພື່ອລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ ຈຳເປັນສ້າງຕັ້ງພື້ນ
ຖານທາງດ້ານວັດຖຸອັນ, ຫັນປ່ຽນການຜະລິດ, ການລຸ້ມຄອງ
ການຮັບໃຊ້ບໍລິການໃຫ້ເປັນອັດຕະໂນມັດ; ຜູ້ເກີດໃໝ່ ໃຫ
ຈຸນຫຸກໆຄົນ ຈະຕ້ອງມີລະດັບການສຶກສາຂັ້ນກາງຫລືມ ລະດັບ
ດ້ານວິຊາຊີບໃດໜຶ່ງ.

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ (ສະ
ເພາະຢ່າງຍິ່ງ ແມ່ນຢູ່ໃນໄລຍະຂັ້ນຕົ້ນຂອງມັນ)ຈະຕ້ອງໄດ້
ຂູດເກົາເຜົ່າລ້າງຕົນເອງອອກຈາກຄວາມເຮີ້ຍຮ້າຍນາໆ ປະ
ການທີ່ໄດ້ສະສົມມາເປັນເວລາຫລາຍໆສິບປີ ຊຶ່ງເປັນ ຜົນສະ
ທ້ອນມາຈາກຄວາມທຸກຍາກສັບສົນຢ່າງໃດໜຶ່ງ ຫລືມາຈາກ
ຄວາມຜິດພາດຕ່າງໆຢູ່ໃນວຽກງານການລຸ້ມຄອງ. ມັນໝາຍ
ເຖິງການເຮັດໃຫ້ລະບອບສັງຄົມນິຍົມອັນແທ້ຈິງສອດຄ່ອງກັບຈຸ
ດົມການຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມ.

ພວກເຮົາໄດ້ເລົ່າລະອຽດຖ້ວນແລ້ວກ່ຽວກັບລະບອບສັງ
ຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວນັ້ນ ກໍເພາະວ່າຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຂອງ
ພວກເຮົາເປັນເວລາຍາວນານທີ່ສຸດ ທີ່ເພິ່ນໄດ້ມີການ ວາດ

ພາບເບິ່ງວ່າ ການກໍ່ສ້າງລະບອບກອມມູນິດຈະຕ້ອງ ເກີດຂຶ້ນ
ໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ. ເພິ່ນໄດ້ອ້າງເຫດຜົນຢ່າງງ່າຍດາຍ ວ
ໃນເມື່ອລະບອບສັງຄົມນິຍົມຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ ກໍໝາຍ -
ຄວາມວ່າໄດ້ເລີ່ມກ້າວເຂົ້າສູ່ລະບອບກອມມູນິດໂລດ, ແນ່
ໄລຍະທີ່ເລີ່ມລົງມືກໍ່ສ້າງມັນໃນເວລານັ້ນເລີຍ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ເພິ່ນ
ບໍ່ໄດ້ຄິດໄລ່ເບິ່ງເລີຍວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ-ບໍ່ແມ່ນສ້ຽວ ວ
ມາທີ່ດຽວແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ມັນຫາກ-
ແມ່ນໄລຍະທີ່ແສນຍາວນານແຫ່ງການດົງຕົວຂອງສັງຄົມ. ເຖິງ
ແມ່ນວ່າຢູ່ໃນ ສສສຊ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ສ້າງຂຶ້ນສຳເລັດ
ຂຶ້ນພົ້ນຖານແຕ່ກາງ ຂອງຊຸມປີ ໓໐ ພຸ້ນກໍ່ຕາມ,ແຕ່ກໍ່ຍັງແນ່ນ
ລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຕົວແຕ່ຢ່າງໃດ. ລະດັບ
ການຜະລິດ, ສະພາບການເປັນຢູ່ ແລະ ແນວຄິດຂອງປະຊາ
ຊົນ ກໍ່ຍັງຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳທີ່ສຸດ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາ ອີກ
ຍາວນານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ກາຍເປັນ ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ. ໃນສູ້ມ ກໍເຊັ່ນດຽວ ກັນ
ເພິ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ອອກເຫື່ອເຫແຮງເຮັດຫລາຍສິ່ງ ຫລາຍ
ຢ່າງເພື່ອປັບປຸງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ໃນທີ່
ສຸດ ກໍເພື່ອໃຫ້ລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວນັ້ນ ໄດ້ກາຍ
ເປັນລະບອບກອມມູນິດ.

ທິດສະດີວ່າດ້ວຍລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວ ໄດ້ຖືກ
ວາງຂຶ້ນຄ້ຳຍັນໂດຍພັກກອມມູນິດແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດໃນ
ຕອນຕົ້ນຂອງຊຸມປີ ໓໐ ແລະ ສ່ວນບັນຫາທີ່ວ່າ ພວກເຮົາກຳ
ລັງຢູ່ໃນຂັ້ນໄລຍະຂະຫຍາຍຕົວຂັ້ນໃດ ນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນ ພຽງແຕ່

ບັນຫາພາກທິດສະດີທ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຫາຍັງແມ່ນບັນຫາ ພາກ
ປະຕິບັດຕົວຈິງໃນລະດັບສູງ. ຍຸດທະສາດແຫ່ງການຂະຫຍາຍ
ຕົວຂອງປະເທດຊາດ ຈະຕ້ອງເປັນຄືແນວໃດ ປະຈຸບັນ ພວກ
ເຮົາສາມາດປະຕິບັດຫຍັງແດ່ນໍ ແມ່ນມັນຂຶ້ນກັບຄຳຕອບຕໍ່ບັນ
ຫາດັ່ງກ່າວນີ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ເປັນທີ່ສັງເກດເຫັນວ່າທິດສະດີວ່າ
ດ້ວຍສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວໂດຍພັກກອມມູນິດແຫ່ງ
ສະຫະພາບໂຊວຽດນັ້ນ ມັນມີຄວາມຫມາຍສຳຄັນບໍ່ພຽງແຕ່ສຳ
ລັບສະຫະພາບໂຊວຽດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ສຳລັບຫມົດທຸກໆປະເທດທີ່
ມີຄວາມມຸ່ງຫມາຍແນໃສ່ຢາກກ້າວຂຶ້ນສູ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ກໍ
ຄືສູ່ລະບອບກອມມູນິດ. ສຳລັບບັນດາປະເທດເຫລົ່ານີ້ ສິ່ງສຳ
ຄັນບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນແຕ່ພຽງສຳເລັດຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນແຕ່ສຳຄັນ
ພວກຂະເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກຮຽນຮູ້ທົ່ວຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຮົາ
ເອງນຳ (ເພື່ອຫລີກເວັ້ນຄວາມຜິດພາດອັນໃຫ່), ຮູ
ຈັກສວຍໃຊ້ການໂອກາດກະໂດດຂຶ້ນໃນການຂະຫຍາຍຕົວ -
ຂອງພວກເຮົາ.

ຫລັງຈາກໄດ້ຂ້ຽນເຕັມລະອຽດທີ່ຈຳເປັນຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້
ແລ້ວ ພວກເຮົາມາພ້ອມກັນພິຈາລະນາເບິ່ງຂຶ້ນລະດັບສັງຄົມນິ
ຍົມຂອງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ-ມັນມີຄືແນວໃດ-
ແທ້ ?

ຄວາມສຳຄັນມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມແມ່ນ ຮູບ
ການຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວທາງດ້ານສັງຄົມ ທີ່ປະກອບດ້ວຍ ອຸ່ມ
ອຸ່ມ ແລະ ກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງມີສະພາບຢູ່ໃນສັງຄົມ ແລະ ມີເງື່ອນໄຂຄຳລ້ຽງຊີວິດທີ່ຄ້າຍ

ຄຽງກັນທີ່ສຸດ. ສ່ວນລວມຫລາຍກ່ວາສ່ວນແຕກແຍກລະຫ່ວາງ ພວກຂະເຈົ້າເປັນຫລາຍໆເທົ່າຕົວ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນສຸດ ແລະ ເປັນພື້ນຖານນັ້ນ ແມ່ນການພົວພັນ ທີ່ເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດຕ່າງໆ. ທຸກໆຄົນ(ເຖິງ ແມ່ນວ່າຢູ່ໃນຮູບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍດີ) ມີສິດເປັນ ເຈົ້າ ຂອງຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດທາງດ້ານສັງຄົມໂດຍເທົ່າທຽມກັນ. ສິ່ງດ່ວງກ່າວນີ້ ມັນຫ້ວໄດ້ຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ຂັ້ນລະດັບຂອງຄວາມ ສະເໝີພາບຊຸ່ງບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ມາກ່ອນຢູ່ໃນບັນດາສັງຄົມ ທີ່ຜ່ານ ມານັ້ນເລີຍ ແລະ ມັນຍັງຈະສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກເພື່ອເຮັດ ໃຫ້ສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງຄົນເຮົາມີຄວາມເທົ່າທຽມສະເໝີ ພາບກັນ ຢູ່ໃນທຸກໆຂົງເຂດຂອງຊີວິດສັງຄົມ. ທຸກໆຄົນມີເປົ້າ ໝາຍການຜະລິດຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວກັນຄື: ຄວາມຜາສຸກ - ຂອງໝົດທຸກໆຄົນ.ທຸກໆຄົນມີຄວາມອາດສາມາດເທົ່າທຽມກັນ ໃນການອອກແຮງງານ ແລະ ມີລາຍໄດ້ຕາມແຮງງານ ຂອງ ຕົນ.

ພວກເຮົາຂໍຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງຊຸ່ມຊຸ້ມກຳມະກອນ ແລະ ຊາວສະຫະກອນມາສົມທຽບກັນ. ສຳລັບຊຸ່ມຊຸ້ມກຳມະກອນ - ແລະ ຊາວໄຮ່ນາມັກສະມະພົເສດຢູ່ບ່ອນວ່າແຮງງານຂອງ ພວກຂະເຈົ້າແມ່ນອີງໃສ່ພາຫະນະການຜະລິດສ່ວນລວມ. ບໍ່ມີ ຜູ້ໃດທີ່ຈະກົດຂີ່ຂູດຮີດພວກຂະເຈົ້າ, ທຸກໆຄົນໃນຊຸ່ມຊຸ້ມ ໃດ ໜຶ່ງກໍຕາມແມ່ນເຮັດວຽກເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເພື່ອ ສັງຄົມ ເທົ່ານັ້ນ. ການແບ່ງປັນແຈກຈ່າຍໄດ້ປະຕິບັດກັນທົ່ວຕາມແຮງ ງານ ແລະ ຈາກຄົ່ວໃຊ້ສອຍຂອງສັງຄົມ. ຊາວກຳມະ ກອນ

ແລະ ຊາວສະຫະກອມມີວັນຄ້າຍຄຽງກັນທີ່ສຸດ (ຢູ່ໃນ ຂົງ ເຂດນ້ ຄວາມແຕກຕ່າງພາຍໃນຈຸ່ມຈຸ້ມ ມີຫລາຍກວ່າຄວາມ ແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຈຸ່ມຈຸ້ມເປັນຫລາຍໆເທົ່າ) ທາງດ້ານລະ ດັບລາຍໄດ້, ລະດັບການສຶກສາ, ວັດທະນະທຳ, ທາງດ້ານ ການນຳໃຊ້ເວລາຫວ່າງ ເພື່ອທຳການພັກຜ່ອນ, ທາງດ້ານ-ລະດັບຄວາມຮັບຮູ້, ຫລືຈະເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍແມ່ນທາງດ້ານ ແບບແຜນດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນນັ້ນເອງ. ຈາກບ່ອນນີ້ເອງ ມີ ຄວາມເປັນເອກະພາບທາງດ້ານສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກຂະ ເຈົ້າຄື: ປົກປັກຮັກສາສັນຕິພາບ, ຄວາມຈະເລີນສວຍ ງາມ ຂອງບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ແລະ ປັບປຸງລະບອບ ສັງ ຄົມນິຍົມ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງພວກ ຂະ ເຈົ້າ ກໍຍັງມີສ່ວນຄ້າງຢູ່ຈຳນວນໜຶ່ງ ແຕ່ຂໍ້ຄ້າງເຫລົ່ານັ້ນ ຖືວ່າບໍ່ເປັນບັນຫາພົ້ນຖານຫຍັງໜັກ ແຕ່ມັນຫາກເປັນ - ພຽງພາກສ່ວນນ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ,ແຮງງານຂອງ ສອງ ຈຸ່ມຈຸ້ມດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນນອນຢູ່ບົນກຳມະສິດສ່ວນລວມຕ່າງ ຫະນະການຜະລິດ. ແຕ່ວ່າຈຸ່ມຈຸ້ມກຳມະກອນມີສ່ວນພົວພັນແຕ ກັບຮູບການກຳມະສິດສ່ວນລວມປະຊາຊົນ (ຮູບການກຳມະສິດ ແຫ່ງລັດ) ເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນຊາວສະຫະກອມແມ່ນພົວພັນ ທັງ ກັບຮູບການສ່ວນລວມປະຊາຊົນ ກໍຄືທັງກັບຮູບການສະຫະກອມ ກະເສດລວມໝູ່. ຊາວສະຫະກອມມີການພົວພັນກັບຮູບ ການ ກຳມະສິດສ່ວນລວມປະຊາຊົນຢູ່ບ່ອນວ່າ ລັດໄດ້ປະຕິບັດນະໂຍ ບາຍກໍ່ສ້າງຖະໜົນຫົນທາງຢູ່ພາຍໃນບ້ານ, ກໍ່ສ້າງໂຮງໝໍ,

ໂຮງຮຽນ, ສະໂມສອນ, ອະນຸມັດເບ້ຍບຳນານໃຫ້ຊາວ ສະ
ຫະກອນທຸກໆຄົນ, ໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນ
ວຽກງານລ້ຽງຄອງກຳມະສິດດັ່ງກ່າວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມໃນ
ຊ່ວດຂອງຊາວໄຮ່ນານັ້ນ ຮູບການສະຫະກອນກະເສດ, ຮູບ
ການລວມໝູ່ຂອງກຳມະສິດສັງຄົມນິຍົມຕ່ຳພາຫະນະການຜະລິດ
ນັ້ນ ແມ່ນມີບົດບາດສຳຄັນກວ່າໝູ່. ຮູບການດັ່ງກ່າວມີສ່ວນ
ແຕກຕ່າງກັນກັບຮູບການກຳມະສິດແຫ່ງລັດຄືແນວໃດ ?ກຳມະ
ສິດແຫ່ງລັດ (ສ່ວນລວມປະຊາຊົນ) ແມ່ນເປັນຂອງປະເທດ
ຊາດ, ເປັນຂອງໝົດທຸກໆລັດໂຊວຽດ, ເປັນຂອງຊາດ ,
ເປັນຂອງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆ ໂດຍທັງໝົດ; ມັນກວມລວມໝົດ
ທ່ວຂອບເຂດປະເທດ, ສ່ວນກຳມະສິດສະຫະກອນກະເສດ -
ລວມໝູ່ນັ້ນ ມັນແມ່ນເປັນພຽງຂອງບັນດາສະມາຊິກຂອງ ສະ
ຫະກອນກະເສດໃດໜຶ່ງເທ່ານັ້ນ (ຄືເປັນຂອງຊາວ ບ້ານ
ໜຶ່ງ ຫລືຂອງຫລາຍໆບ້ານລວມກັນ). ໝາຍຄວາມວ່ານັ້ນ
ກວມເອົາຂອບເຂດທ່ີບ້ວ້າງຂວ້າງພຽງເທ່ົາໃດ. ສັງເກດ
ເບ່ິງແລ້ວກໍຄ້າຍໆກັບວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນພຽງແຕ່ ທາງ
ດ້ານປະລິມານໂດຍສະເພາະເທ່ົານັ້ນ. ແຕ່ຄວາມຈ່ິງແລ້ວນັ້ນ
ມີທ້ັງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານຄຸນນະພາບອ່ີກນ່ໍາ.ຊຸ່ນຕ່ົວ
ຢ່າງ, ໜ່ວຍງານລວມໝູ່ຂອງໂຮງງານແຫ່ງໜ່ຶງ ຈະບ່ໍໄດ້
ເປັນເຈ້ົາກຳມະສິດຂອງໂຮງງານແຫ່ງນັ້ນ (ແຕ່ວ່າ ໜ່ວຍ
ງານລວມໝູ່ດັ່ງກ່າວຍັງແມ່ນເປັນເຈ້ົາຂອງໂຮງງານຍ້ອນວ່າ
ໜ່ວຍງານຄ່ືພາກສ່ວນໜ່ຶງຂອງປວງຊົນທ້ັງມວນນັ້ນເອງ).
ສ່ວນໜ່ວຍງານຂອງສະມາຊ່ິກສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ໃດ

ໜ໌ງນ໌ນ ນ໌ນແມ່ນໜ໌ອຍ໑ານໜ໌ງ໌ທ໌ເປ໌ນເຈ໌ົ້າຂອ໑ງ໌ຕ໌ພ໑ານ໌ທະນະ
ກ໑ານ໌ຜະລ໌ິດທ໌ັງໜ໌ົດ. ລ໌ັດຖະບ໑ານ໌ສ໑ານ໌າດ໌ັກ໌ແບ່ງເ໑ົ້າ໑ຸ້ບ໌ສ໌ົມ
ບ໌ັດ໑ຕ໌ າ໑ງ໌ ໆ ຂ ອ ງ ບ໌ັນ ດ ານ ໂ ຮ ງ ຈ ັ ກ ໂ ຮ ງ ງ ານ ແ ລ ້ ວ ນ ໍ າ ເ ອ ົ ້ າ ຊ ຸ ບ ສ ົ ມ ບ ັ ດ
ເ ໜ ລ ່ ໍ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ູ ກ ານ ແ ກ ້ ໄ ຂ ບ ັ ນ ຫ າ ຕ ່ າ ງ ໆ ຍ ້ ອ ນ ວ ່ າ ລ ັ ດ ຖ ະ ບ ານ
ທ ໍ ານ ານ ເ ຄ ື ອ ນ ໄ ຫ ວ ວ ຽ ກ ງ ານ ໂ ດ ຍ ຕ ່ າ ງ ໜ ້ າ ໃ ຫ ້ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ າ
ມ ະ ສ ິ ດ (ຕ ່ າ ງ ໜ ້ າ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ປ ະ ຊ າ ຊ ົ ນ ໂ ຊ ວ ຽ ດ ທ ັ ງ ໜ ົ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ)
ແ ຕ ່ ວ ່ າ ບ ໍ ່ ມ ີ ຜ ູ ໃ ດ ຈ ະ ມ ີ ສ ິ ດ ທ ໍ ານ ານ ແ ບ ່ ງ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ຕ ່ າ ງ ໆ ລ ະ
ຫ ວ ່ າ ງ ບ ັ ນ ດ ານ ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ລ ວ ມ ໝ ູ ໄ ດ ້ , ຍ ້ ອ ນ ວ ່ າ ແ ຕ ່ ລ ະ
ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ າ ມ ະ ສ ິ ດ ເ ອ ກ ະ ລ າ ດ ໃ ຜ ມ ັ ນ .
ຄ ວ ານ ຈ ິ ງ ແ ລ ້ ວ ແ ຕ ່ ລ ະ ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ມ ີ ສ ິ ດ ຢ ່ າ ງ ຫ ລ ວ ງ ຫ າ ຍ
ໃ ນ ກ ານ ແ ບ ່ ງ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ຕ ່ າ ງ ໆ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ . ແ ຕ ່ ວ ່ າ ສ ິ ່ ງ ດ ັ ່ ງ
ກ ່ າ ວ ມ ໍ ໝ າ ຍ ຄ ວ ານ ວ ່ າ , ຂ ໍ ທ ໍ ໜ ຶ ່ ງ , ກ ານ ວ າ ງ ແ ຜ ນ ກ ານ ຢ ູ ່ ໃ ນ
ພ າ ກ ສ ອ ນ ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ລ ວ ມ ໝ ູ ຈ ະ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ກ ັ ນ ຫ ຍ ຸ ງ ຍ າ ກ
ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ າ ຢ ູ ່ ໃ ນ ພ າ ກ ສ ່ ວ ນ ລ ັ ດ . ຂ ໍ ທ ໍ ສ ອ ງ , ຍ ້ ອ ນ ວ ່ າ ບ ັ ນ ດ ານ ສ ະ
ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ລ ວ ມ ໝ ູ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ກ ະ ລ າ ດ ໃ ຜ ມ ັ ນ ແ ລ ະ ຊ ຸ ບ
ສ ົ ມ ບ ັ ດ ຕ ່ າ ງ ໆ ກ ໍ ຈ ະ ບ ໍ ຖ ຶ ກ ແ ບ ່ ງ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ລ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ພ ວ ກ ຂ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ອ ງ ,
ສ ະ ນ ັ ້ ນ ທ ັ ງ ຜ ົ ນ ສ ໍ າ ເ ລ ັ ດ ທ າ ງ ດ ້ ານ ເ ສ ດ ຖ ະ ກ ິ ດ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ ານ ສ ະ ຫ ະ
ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ຕ ່ າ ງ ໆ ກ ໍ ມ ີ ອ ັ ນ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ກ ັ ນ . ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ງ ມ ີ ສ ະ ຫ ະ
ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ລ ວ ມ ໝ ູ ທ ັ ງ ຮ ັ ່ ງ ມ ີ ແ ດ ່ ທ ັ ງ ທ ຸ ກ ຍ າ ກ ແ ດ ່ ໄ ປ ພ ້ ອ ມ ໆ ກ ັ ນ
ສ ິ ງ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ມ ໍ ໄ ດ ້ ສ ິ ່ ງ ຜ ົ ນ ສ ະ ທ ້ ອ ນ ໃ ສ ່ ອ ັ ດ ຕ າ ຄ ່ າ ແ ຮ ງ ງ ານ ແ ລ ະ
ເ ງ ື ່ ອ ນ ໄ ຂ ກ ໍ ານ ົ ດ ຊ ຸ ວ ັ ດ ທ ັ ງ ໜ ົ ດ ອ ີ ກ . ເ ພ າ ະ ສ ະ ນ ັ ້ ນ ໃ ນ ສ ູ ມ ນ -
ເ ງ ື ່ ອ ນ ໄ ຂ ກ ໍ ານ ົ ດ ຊ ຸ ວ ັ ດ ຂ ອ ງ ສ ະ ມ າ ຊ ິ ກ ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ນ ກ ະ ເ ສ ດ ລ ວ ມ -
ໝ ູ ແ ຫ ່ ງ ຕ ່ າ ງ ໆ ຈ ົ ງ ມ ີ ອ ັ ນ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ກ ັ ນ ໃ ນ ລ ะ ດ ັ ບ ສ ູ ງ ກ ວ ່ າ ບ ັ ນ ດ າ

ພະນັກງານກຳມະກອນຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານຕ່າງໆ.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນມີຄວາມສຳຄັນ ໜ້ອຍ ຫລາຍຄືແນວໃດແທ້ ? ຢູ່ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນນີ້ມີຄວາມສຳຄັນໜ້ອຍກ່ວາສິ່ງທີ່ເຕົ້າໂຮມເອົາຊາວກຳມະ ກອນ ແລະ ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ເຂົ້າຫາກັນ ສິ່ງ ນັ້ນຄື: ການບໍ່ມີການກົດຂີ່ຂູດຮີດກັນ, ແຮງງານ ນອນຢູ່ບົ່ນ ພາຫະນະການຜະລິດສ່ວນລວມ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບດ້ານອື່ນ ໆ ທັງໝົດຂອງຄວາມແຕກຕ່າງກັນດ້ານສັງຄົມ: ໂດຍທົ່ວ ໄປ ຄວາມສະເໝີພາບຈະຕ້ອງຢູ່ເໜືອຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ເຖິງ ແນວໃດ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນ ສັງຄົມທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມສະເໝີພາບອັນສົມບູນເທື່ອ.

ຢູ່ໃນໂລກເຮົານີ້ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານ ສັງຄົມ ໄດ້ຄອບງຳມາແລ້ວນັບເປັນພັນໆປີ, ມີແຕ່ໃນບາງຄັ້ງ ຄາວ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ປະກົດເກີດຂຶ້ນໃນລະດັບຕ່ຳ ທີ່ສຸດ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ແນວຄິດທີ່ວ່າ ຄວາມບໍ່ສະເໝີ ພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມຈະຄົງຕົວຕະຫລອດຊົ່ວກາລະນານ ໄດ້ເຊື່ອມ ເຊື່ອມເຈາະຈົມເຂົ້າສະໝອງມະນຸດ, ເກືອບຈະຖືນັ້ນວ່າ ແມ່ນ ທຳມະຊາດສ້າງຂຶ້ນ. ແຕ່ວ່າໃນຕະຫລອດຫລາຍສິບປີຜ່ານມາ ນີ້ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ບັນລຸເຖິງຜົນທີ່ວ່າ ກາລະ ໂອກາດ ແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ບັງເກີດມີຂຶ້ນຫລາຍກ່ວາກາລະໂອ ກາດແຫ່ງຄວາມບໍ່ສະເໝີ, ຄວາມສະເໝີພາບຈະຕ້ອງ ຢູ່ ເໜືອຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ. ນີ້ນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນຜົນສຳເລັດ ອັນ ໃຫຍ່ຫລວງໄດ້ຫລືບໍ !

ຄວາມໃຝ່ຝັນອັນຍາວນານຂອງບັນດານັກເຝ້ຝັນລອຍເມກ ສັງຄົມນິຍົມໄດ້ປະກົດເກີດຂຶ້ນແລ້ວຫລາຍກວ່າ ໑໐໐ ປີ ຜ່ານ ມາ ນັກຂຽນຝະລັ່ງຊຸ ແອ.ກາເບ ທີ່ເປັນຜູ້ຂຽນປຶ້ມນະວະ ນິ ຍາຍຫົວເລື່ອງໃຫ້ຊື່ວ່າ "ອິກາເຣຍ" ທີ່ເລົ່າເຖິງ ປະເທດ ແຫ່ງການເລົ່າລືປະເທດໜຶ່ງ ໄດ້ບັນທຶກຂຽນການໂອ້ລົມ ກັນ ລະຫວ່າງນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຄີຍໄປຢ້ຽມຢາມ ອິກາເຣຍ ມາແລ້ວ ແລະ ຊາວບ້ານຜູ້ໜຶ່ງຄື:

"ລາວເວົ້າສູ່ຂອຍຟັງວ່າ ພໍ່ຂອງລາວ-ແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳ ນວນບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ສຳຄັນ.

- ແມ່ນແທ້ ຂອຍກໍຮູ້ລາວຄືຄັນ. ລາວແມ່ນນາຍ ຊ່າງ ໂລຫະ.

- ນ້ອງສາວຂອງລາວແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນສາວງາມທີ່ ສຸດຂອງອິກາເຣັຍ.

- ແມ່ນແທ້, ເຈົ້າເວົ້າຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ. ນາງແມ່ນ ຍິງ ສາວຫຍິບຜ້າທີ່ໜ້າຮັກທີ່ສຸດເລີຍ.

- ຫະ ເຈົ້າເວົ້າຫຍັງເນາະ ? ນາຍຊ່າງໂລຫະ, ສາວ ຫຍິບຜ້າ...

- ເຈົ້າມີຫຍັງແປກປະຫລາດຫວະ ? ຄັນຊຸ້ມລາວຫຍິບ-ຜ້າຈະເປັນຄົນງາມບໍ່ໄດ້ເບາະ ? ຄັນຊຸ້ມນາຍຊ່າງໂລຫະຈະ ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ໜ້າຍົກຍ້ອງສໍລະເສີມບໍ່ໄດ້ເບາະ ?

- ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນໜ່ ມີຜູ້ທີ່ປະເສີດບໍ່ລະ ?

- ມີແທ້, ຜູ້ທີ່ປະເສີດ, ຜູ້ທີ່ໜ້າສັນລະເສີນ, ຜູ້ ທີ່ ມີ ສຽງແມ່ນມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດເຊິ່ນ: ນາຍຊ່າງກົນຈັກ,

ນາຍແພດ, ກຳມະກອນຊົ່ວລ້ວນແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ຄົນຄ້ວາພົບພໍ້ ສິ່ງ
ໃດໜຶ່ງທີ່ມີຄຸນງາມຄວາມດີອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດ" ๑) .

ສິ່ງທີ່ເປັນພຽງແຕ່ຄວາມໃຝ່ຝັນ, ຄວາມນຶກຄິດ ມະຫັດ
ສະຈັນ ເທົ່ານັ້ນ, ທັງເປັນໜ້າເຫລືອເຊື່ອ ແລະ ເປັນສິ່ງ
ທີ່ແປກປະຫລາດໜົດ, ຢູ່ປະເທດສັງຄົມນິຍົມໄດ້ປະກົດ ເປັນ
ຈິງແລ້ວ. ບັນດານັກກອມມູນິດທັງຫລາຍໄດ້ມີຄວາມ ສາມາດ
ພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ນິທານນັ້ນໄດ້ປະກົດເປັນຈິງ...

ເປັນຈິງແທ້ ພວກເຮົາກໍມັກມີກໍລະນີຫລາຍໆຢ່າງເຊັ່ນໃນ
ເມື່ອບັນດາກຳມະກອນຫລືຊາວສະຫະກອນສາມັນທຳມະດາ ທີ່
ຖືກເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນປະຈຳຢູ່ສະພາສູງສຸດແຫ່ງ ສສສຊ ,
ແລະ ເມື່ອຮັບຟັງບົດລາຍງານຂອງລັດຖະມົນຕີຄົນໃດໜຶ່ງຢູ່ທີ່
ກອງປະຊຸມຄະນະປະຈຳຂອງສະພາສູງສຸດນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າກໍ
ໄດ້ທຳການຕຳໜິສ່ອງແສງລັດຖະມົນຕີຄົນນັ້ນ ແລະຕໍ່ລັດຖະ
ມົນຕີເອງກໍຄິດທຳໃນໃຈວ່າ: ຕໍ່ຄວາມຜິດພາດແບບນີ້ ທາງ
ຂັ້ນເທິງກໍບໍ່ຄວນຈະຮ້າຍດ່າເຮົາເຖິງຂະໜາດນີ້... ແລະ
ຕາມການຊຸມນຳຂອງນາຍຊ່າງໂລຫະຫລົ້ມບິບນົ້ມງົ້ວທີ່ເປັນ ຜູ້
ແທນສະພາສູງສຸດນັ້ນ ລັດຖະມົນຕີຄົນນັ້ນກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທຳ
ການຈັດຕັ້ງວຽກງານຄົນໃໝ່ຂອງໜຸ່ງອ້ວງການຈັດຕັ້ງທີ່ຕົນຮັບ
ຜິດຊອບການນຳພາ. ນີ້ຄືຄວາມສະເໝີພາບສັງຄົມນິຍົມ.

ສັງຄົມທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນ ທາງ

---

๑) ແອ.ກາເບ ການທ່ອງທ່ຽວໄປສູ່ອີກາເຣຍ. ມົດສະກູ -
ເລນົນກຣາດ, ๑๗๔๒ ໜ້າ ๑๑๗.

ດ້ານສັງຄົມເທື່ອນັ້ນ ຈະຕ້ອງກ້າວຕໍ່ໄປເຖິງຄວາມ ສະເໝີ ພາບລະຫວ່າງທຸກໆຄົນທາງດ້ານສັງຄົມໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ໃນ ສາຍຕາຂອງຄົນທີ່ຄຳລຶງຊີວິດຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ ຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມທັງໝົດຢູ່ພາຍໃນສັງຄົມດັ່ງກ່າວ ເໝືອນກັບວ່າບໍ່ມີຄຸນຄ່າສຳຄັນຫຍັງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມ ໝາຍ ໃດໆທັງສິ້ນ. (ແຕ່ພວກເຮົາຮັບຮູ້ດີວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນ ທາງດ້ານສັງຄົມແມ່ນສຸດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຍິ່ງ). ນັ້ນ ແຫລະ ແມ່ນສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວສະໄໝປະຈຸບັນ.

ລັດທິມາກ ບໍ່ເຄີຍຮັບປາກໃນສິ່ງທີ່ຕົນຈະປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ຈັກ ເທື່ອເລີຍ ແລະ ມັນກໍໄດ້ປະຕິບັດຫລອມຕາມຄຳຮັບປາກ ໄວ້ ແລ້ວນັ້ນຄື ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ມີການກໍ່ສ້າງ ຮູບການ ສັງຄົມຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບຂອງມະ ນຸດທາງດ້ານສັງຄົມໃນໄລຍະຂັ້ນຕົ້ນຂັ້ນແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດ ນີ້ ເພີ່ນຍັງໄດ້ປະສົບກັບຜົນສຳເລັດອັນສູງສົ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາ ກ່ອນ ເລີຍ ຢູ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງມວນມະນຸດນີ້. ມັນເກີດມາຈາກ ໃສກັນແທ້ ?

ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງ ສົມ ບູນຂອງປະຊາຊົນໂຊວຽດທຸກໆຄົນທາງດ້ານກົດໝາຍ.ພົນລະ ເມືອງທຸກໆຄົນຂອງ ສສສຊ ມີສິດທິເທົ່າທຽມກັນໂດຍບໍ່ຈຳກັດ ເພດໄວ, ອາຍຸ, ສະພາບທາງດ້ານສັງຄົມ, ຊົນຊາດກໍຄືຕົ້ນ ກຳເນີດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນບໍ່ແມ່ນການປະກາດເປົ່າລ້າ ແຕ່ ຢ່າງໃດເລີຍ ແຕ່ມັນຫາກແມ່ນພຶດຕິກຳຕົວຈິງ. ຄວາມ ສະ ເໝີພາບຂອງມະນຸດລະຫວ່າງຊົນຊາດຕ່າງໆດ້ວຍກັນນັ້ນ ໄດ້

ຢັ້ງຢືນດ້ວຍກົດໝາຍທີ່ວ່າ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຫາກຈຳແນກຫລື ໝັ້ນ
ປະໝາດຊຶ່ມຊາດອົ່ນແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກກ່າວໂທດດ້ວຍຄະດີອາ
ຍາ (ນັບວ່າໂຊກດີທີ່ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວນີ້ເກີ່ອບຖືວ່າບໍ່ໄດ້ຖືກ
ນຳໃຊ້ກັນ). ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່
ຍິງໄດ້ຖືກຮັບປະກັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ທັງຊາຍແລະຍິງໄດ້ຮັບ ອັດຕາ
ຄ່າແຮງງານເທົ່າກັນໃນເມື່ອມີໜ້າວຽກຢ່າງດຽວກັນ.ແຕ່ໃນ
ເວລາດຽວກັນຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມສ່ວນຫຼວງຫຼາຍແລ
ແມ່ຍິງທີ່ມີໜ້າວຽກຢ່າງດຽວກັນກັບຜູ້ຊາຍ ຈະໄດ້ຮັບ ອັດຕາ
ຄ່າແຮງງານໜ້ອຍກ່ວາຜູ້ຊາຍເປັນຫລາຍໆເທົ່າ.

ທຸກໆຄົນມີອິດສະຫລະພາບ ແລະ ສິດທິຢ່າງດຽວກັນ .
ຄວາມອິດສະຫລະພາບຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະກາດ ອອກ
ຢ່າງເປີດເຜີຍແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ມັນຫາກຢັ້ງຢືນໃຫ້ເຫັນໃນພາກ
ປະຕິບັດຕົວຈິງ. ສິດທິໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳໄດ້ຖືກ ຮັບ
ປະກັນເປັນຢ່າງດີ ຍ້ອນບໍ່ມີໄພຂົ່ມຂູ່ງານນັ້ນເອງ. ສິດທິ ໃນ
ການມີເຮືອນຢູ່ອາໃສກໍຖືກຮັບປະກັນເປັນຢ່າງດີ ຍ້ອນວ່າ ໃນ
ທຸກໆແຜນການທ້າປີຢູ່ສະຫະພາບໂຊວຽດໄດ້ທຳການກໍ່ສ້າງອາ
ຄານບ້ານພັກແຕ່ ຫ໐໐ ຫາ ຫ໑໐໐ ລ້ານແມັດມົນທົ. ສິດເສ
ລີພາບໃນການປາກເວົ້າ ແລະ ການຮ່ວມຊຸມນຸມອົ່ນໆ ໄດ້ຮັບ
ປະກັນເຊັ່ນດຽວກັນ ຍ້ອນວ່າພົນລະເມືອງທັງຫລາຍຈະຖືກສະ
ໜອງສະຖານທີ່ຕ່າງໆໃຫ້ເພື່ອທຳການຮ່ວມຊຸມນຸມ ແລະເປີດ
ບັ້ນປະຊຸມອົ່ນໆ, ມີໜັງສືພົມ ແລະ ວາລະສານ ຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍຊຶ່ງໃນນັ້ນພົນລະເມືອງຜູ້ໃດກໍຕາມສາມາດລົງຄຳຄິດຄຳ
ເຫັນຂອງຕົນໄດ້ ສິດເສລີພາບກໍ່ຄືສິດທິທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ຈະ

ຖືກປະຕິບັດກັນໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບສະພາບທາງດ້ານວັດຖຸຂອງພົນລະ ເມືອງແຕ່ຢ່າງໃດ ຊຶ່ງແມ່ນລັດເອງເປັນຜູ້ຄ້ຳປະກັນໃຫ້ ທາງ ດ້ານວັດຖຸປັດໄຈຕ່າງໆ. ສ່ວນດ້ານ ມັນບໍ່ຄືກັບຄວາມ ສະ ເໝີພາບແບບຮູບການຂອງລັດທິນິຍົມອີກແລ້ວ ທີ "ອະນຸຍາດ" ໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ຜູ້ຮ່ຳມີໄດ້ມີໂຮງງານ ຫລືທ່ໂຮງ, ໄດ້ຮ ວັດຖຸທີ່ຊຸ່ງຊຸມຄ່ານ ຫລືກິນອາຫານການກິນກ້ອນແຕ່ ແນວ ແຊບໆທ້ວນັ້ນ.

ຂ້ທ່ສອງ, ຂົ້ນໄລຍະໃນລະດັບສູງຂອງຄວາມສະເໝີ - ພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມສະແດງຕ໋ວອອກຢູ່ໃນການປະຕິບັດ ລະ ດັບລາຍໄດ້ໃຫ້ລາຍຄຽງກັບຂອງໝົດທຸກໆກຸ່ມສັງຄົມຂອງ ສັງ ຄົມໂຊວຽດ. ເຊ່ັ່ນ, ໃນປີ ໑໙ຽ໙ ອັດຕາຄ່າແຮງງານ ຂະ ໜາດປານກາງຂອງບັນດາກຳມະກອນ ແລະ ພະນັກງານປະ ກອບມີ ๘๕๔ ຣູບ/ເດ່ືອນ, ສ່ວນຂອງບັນດາກຳມະກອນ ຂະ ແໜງອຸດສາຫະກຳ-ມີ ๘ຽ໙ ຣູບ. ລະດັບລາຍໄດ້ ຕ໋ວຈິງ ຂອງບັນດາຊາວ່ສະຫະກອນສົມທຽບໃສ່ລາຍໄດ້ຕ໋ວຈິງຂອງບັນ ດາກຳມະກອນ ແລະ ພະນັກງານໂດຍຄິດໄລ່ສະມາຊິກ ຄອບ ຄົວຜູ້ໜ່ຶງໆໄດ້ເພ່ີມຂ້ນຈາກ ๗๐% ໃນປີ ໑ໜ໙๐ ເຖິງ ໙๐% ໃນປີ ໑ໜ໙໙.

ການຂະຫຍາຍຕ໋ວເຂ້ົ້າໃກ້ກັນແບບນ້ັ້ອາດຈະເກ໋ດມ້ັ້ຂ້ນໄດ້ ກ້ຍ້ອນວ່າພາຍໃຕ້ລະບອບທ່ິນິຍົມ ຄວາມບ່ໍສະເໝີພາບ ໄດ້ ກຳນ໋ດກັນຢູ່່ບ່ອນວ່າຜູ້ໃດມ໋ເງ່ິນທ່ິນຫລ່ໍ ແລະ ເງ່ິນທ່ິນ້ັ້ນ ໜ້ອຍຫລາຍຄ໋ແນວໃດ. ຢູ່່ໃນລະບອບສັງຄົມນ່ິຍົມ ຄວາມ ບ່ໍ ສະເໝີພາບກັນທາງດ້ານລາຍໄດ້ຍ້ັ້ງມ່ີຢູ່່ນ້ັ້ນ ເພ່ິນໄດ້ກຳນ໋ດ

ເອົາຕາມຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານທີ່ໄດ້ຫຸ້ມເຫລົ່ງ. ແຕ່ວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໃນລະດັບສູງເທົ່າກັບລະດັບຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນການມີເງິນທຶນ ຫລືບໍ່ມີເງິນທຶນ ແລະ ຢູ່ໃນ ບໍລິມາດເງິນທຶນນັ້ນເລີຍ. ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມນັ້ນຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນບໍລິມາດລາຍໄດ້ລະຫວ່າງພວກກຳມະກອນ ແລະ ພວກນາຍທຶນແມ່ນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ເຊັ່ນວ່າ, ຢູ່ທີ່ປະເທດຝະລັ່ງ ຄອບຄົວທີ່ມີຈຳນວນພຽງແຕ່ ໑໐ % ໄດ້ຄອບຄອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດເຖິງ ຝ໐%,ສ່ວນເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ-ພັດໄດ້ຄອບຄອງພຽງແຕ່ ໕,໕%ເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ໑/ນ ຂອງຄວາມຮັ່ງມີ ຂອງຊາດ ໄດ້ຕົກເປັນຂອງຄອບຄົວທີ່ມີຈຳນວນພຽງແຕ່ ๐,໕% . ສ່ວນຢູ່ທີ່ປະເທດອິຕາລີ ໃນແຕ່ລະ ໑໐ % ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຈະໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ ๔%, ສ່ວນໃນແຕ່ລະ ໑໐ % ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບ ນ໐ % ຂອງລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ.

ສ່ວນຢູ່ທີ່ ສສສຊ ການຂຸ່ງຊາລະຫວ່າງອັດຕາ ຄ່າແຮງງານສູງສຸດ ແລະ ຕ່ຳສຸດຂອງພະນັກງານກຳມະກອນ ເປັນ ໑໐ % ນັ້ນຈະເທົ່າກັບ ๑:๔,๔ ໃນປີ ๑๙๕ฝ ແລະ ຕົກມາໃນທ້າຍປີ ๑๙ท๕- ມີ ๑: ນ, ສ່ວນໃນປະຈຸບັນນີ້ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງໄດ້ຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງເປັນລຳດັບ. ແຕ່ເວລາດຽວກັນ ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ ຍັງໄດ້ເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນຢ່າງໄວ. ເຊັ່ນຢູ່ໃນສະຫະລັດ

ອາເມລິກາ ຄ່າແຮງງານຕ່ຳຈິງ ຢູ່ໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຂະແໜງການອື່ນໆທີ່ບໍ່ແມ່ນທາງດ້ານກະສິກຳ ໄດ້ຫຼຸດຕ່ຳລົງແຕ່ປີ ໑໙໗໘ ເຖິງປີ ໑໙໘໓ ຮອດ ໑໓,໗ %, ສ່ວນຜົນກຳໄລຂອງພວກນາຍທຶນພັດໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນຈາກ ໑໐໓,໓ ຕື້ ເຖິງ ໔໐໗,໕ ຕື້ ໂດລາ.

ພວກເຮົາຂໍຍົກເອົາບັນຫາໜຶ່ງອີກ. ຕາມການຄິດໄລ່ - ຂອງ "ກອງທຶນປົກປັກຮັກສາເດັກນ້ອຍ" ອາເມລິການັ້ນຢູ່ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ຊຶ່ງແມ່ນປະເທດທີ່ຮັ່ງມີກ່ວາໝູ່ໝົດ ຢູ່ໃນໂລກທຶນນິຍົມນັ້ນ ພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ເສຍຊີວິດລົ້ມຕາຍ ໄປເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນກໍລະນີອຸປະຕິເຫດ ຫລື ເຈັບປ່ວຍແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ຫາກແມ່ນຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກເທົ່ານັ້ນ. ພວກເດັກນ້ອຍອາເມລິກາທີ່ຢູ່ໃນສະພາບທຸກຍາກນັ້ນ ມີເຖິງ ໑໓,໓ ລ້ານຄົນ-ໝາຍຄວາມ ວ່າ ໜຶ່ງສ່ວນສາມຫລາຍກ່ວາຫ້າປີຕົ້ນຫລັງ. ພວກເດັກນ້ອຍ ທີ່ບໍ່ທັນພົ້ນກະສຽນເທື່ອຈຳນວນ ໒໒ ພັນຄົນໄດ້ພາກັນນອນຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງ ແລະ ຫ້ອງໃຕ້ດິນຕ່າງໆ.

ຢູ່ໃນສະຫະພາບໂຊວຽດ ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍທ້ອດຫິວ, ທີ່ຂາດເຮືອນຢູ່ ຫລືເດັກເກເລຈັກຄົນເລີຍ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ຫາກພໍ່ແມ່ຂອງເດັກເກີດມີກໍລະນີອຸປະຕິເຫດ ຫລືເຈັບປ່ວຍ ເສຍຊີວິດລົງ ເດັກນ້ອຍຫລືເດັກທີ່ບໍ່ທັນພົ້ນກະສຽນໄດ້ກາຍເປັນເດັກກຳພ້ອຍແລ້ວເດັກຈະບໍ່ຖືກຕົກຮ່ຽເສຍຫາຍໄປໃສໄດ້ອີກ: ລັດຈະຮັບເອົາເດັກເຂົ້າໄປລ້ຽງເທື່ອອົບຮົມບົ່ມສອນຢູ່ໃນ ເຮືອນລ້ຽງເດັກໃນທັນທີ. ບາງທີກໍມີຄອບຄົວໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີລູກ ເຕົ້າ

ໄດ້ຂໍຮັບເອົາເດັກອອກຈາກເຮືອນລ້ຽງເດັກແລ້ວເຮັດເປັນລູກ
ຄົ້ງຂອງຕົນເອງເລີຍ (ເວົ້າແທ້ຢູ່ປະເທດຂອງພວກເຮົາ ມີ
ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ ທີ່ສະໝັກໃຈຂໍເອົາ ພວກເດັກ
ກຳພ້າໄປເປັນລູກລ້ຽງຂອງຕົນ). ແຕ່ວ່າກ່ອນຈະມອບເດັກ
ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວໃໝ່ນັ້ນ ເພິ່ນຕ້ອງໄດ້ກວດກາພໍ່ແມ່ລ້ຽງ ຂອງ
ເດັກໃຫ້ລັກແນ່ເສຍກ່ອນເຊັ່ນ-ເບິ່ງສຸຂະພາບຂອງພວກ ຂະ
ເຈົ້າ, ເງື່ອນໄຂສະພາບຢູ່ກິນ, ເບິ່ງສະພາບຮອບດ້ານ ,
ພວກຂະເຈົ້າມີຄວາມອາດສາມາດປັບຕົນເອງໄດ້ຫລໍ່ ທີ່ ຈະ
ປ່ຽນແທນພໍ່ແມ່ທີ່ເສຍຊີວິດຂອງເດັກໄປແລ້ວນັ້ນ...

ພວກຕ່າງປະເທດໄດ້ພາກັນເວົ້າວ່າ ຢູ່ທີ່ສະຫະພາບ ໂຊ
ວຽດ ໄດ້ມີຊົນຊັ້ນຫນຶ່ງທີ່ມີອະພິສິດ: ນັ້ນຄື-ເດັກນ້ອຍ. ເພິ່ນ
ໄດ້ກໍ່ສ້າງເຮືອນຝາກ ແລະ ເຮືອນລ້ຽງເດັກ ຫໍຊຸມນຸມ ເຍົ້າ
ວະຊົນ, ຫໍປະຕິດສ້າງທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ສະຖາບັນ ນັກ
ພິກສາຊາດເຍົ້າໄວ, ສະຖານທີ່ບຳລຸງສຸຂະພາບເດັກນ້ອຍ ,
ໂຮງຮຽນປ່າໄມ້, ຄາຍພັກເຍົ້າວະຊົນຕ່າງໆທີ່ສວຍງາມ ໂອ
ໂຖ່ວ້ມໃຫ້ແກ່ພວກເດັກນ້ອຍທັ່ງໝົດ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຈຳແນກວ່າພໍ່
ແມ່ຂອງພວກຂະເຈົ້າຈະເປັນໃຜກໍຕາມ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕຳແໜ່ງກໍ
ຄືອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ລອມທັ່ງບ່ອນຢູ່ ຖາວອນ
ຂອງເດັກນ້ອຍເອງຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຫຍັງທັ່ງນັ້ນ ທຸກ
ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ...ແລະ ທັ່ງໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ໃນເງື່ອນ
ໄຂທີ່ພວກເຮົາຍັ່ງບໍ່ທັນຮັ່ງມີເທື່ອ ເຊັ່ນຕົວຢ່າງເໝືອນກັບສະ
ຫະລັດອາເມລິກາ.

ສະຖິຕິຂອງໂລກ ໄດ້ບົ່ງໄວ້ວ່າ ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ ເພິ່ມ

ສ່ວນແມ່ນກະທັ່ງຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມທີ່ຮ່ຳລວຍທີ່ສຸດເອງ. ຕາມຄຳໃຫ້ການຂອງເຈົ້າຄອງກຳແພງເມືອງ ວໍຊິງຕັນ ນ. ແບກຣ໌, ຢູ່ທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ມີພວກທຸກຍາກ ທັງໝົດ ๑๑,๗ % ຂອງພົນລະເມືອງໃນປີ ๑๙๗๐ ແລະ ໃນປີ ๑๙๗๗ ມີເຖິງ ๑๕,๔ %. ໃນຕະຫລອດຊ່ວໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວນີ້ ຊາວຜູ້ທຸກຍາກໄດ້ມີເຖິງ ๙ ລ້ານຄົນຕົ້ມອີກ... ຄວາມຮ່ວມມືຂອງຝ່າຍໜຶ່ງໄດ້ໃຫ້ການກຳເນີດແກ່ຄວາມທຸກຍາກ ລຳເຄັ່ນໃຈຂອງອີກຝ່າຍໜຶ່ງ.

ຂໍ້ທີ່ສາມ, ລະດັບສູງສຸດຂອງຄວາມສະເໝີພາບຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ສະແດງຕົວອອກຢູ່ໃນຮູບການຄວາມແຕກຕ່າງກັນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ສຸດລະຫວ່າງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆ ທາງດ້ານບໍລິມາດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງເຮືອນຢູ່. ອີງຕາມ ຕົວເລກຂອງຄະນະຄົ້ນຄວ້າທົ່ວສະຫະພາບທາງດ້ານໂຄງປະກອບສັງຄົມຂອງປະຊາຊົນພາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ໄດ້ລົງມືປະຕິບັດ ກັນໃນຕົ້ນຊຸມປີ ๗๐ ເຫັນວ່າຕໍ່ສະມາຊິກຄອບຄົວປັນຍາຊົນຜູ້ໜຶ່ງໜຶ່ງ ຈະໄດ້ເນື້ອທີ່ເຮືອນຢູ່ພຽງແຕ່ ๑,๑ ແມັດມົນທົນຫລາຍກວ່າກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ອັນນີ້ເຫັນວ່າ ແມ່ນລະດັບຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດເລີຍ, ຖ້າຄຳນຶງວ່າ ສຳລັບພວກປັນຍາຊົນແລ້ວ ເຮືອນແມ່ນທັງສະຖານທີ່ທຳງານ ຂອງພວກຂະເຈົ້ານຳອີກ. ລັດໄດ້ສະໜອງອາຄານບ້ານພັກ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຈຳນວນສະມາຊິກຄອບຄົວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ ຄິດຄ່າຫຍັງໜົດ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ຜູ້ໃດເຮັດວຽກໄດ້ດີເດັ່ນ ກໍຈະໄດ້ຮັບຫ້ອງເຮືອນໄວກວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກບໍ່ຫ້າວຫັນ ແຕ່ເຖິງຢ່າງ-

ໃດກໍດີ ຊ້າຫລືໄວ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບເຊັ່ນດຽວກັນ ເພາະວ່າ ໝົດທຸກຄົນພາຍໃນຄອບຄົວຂອງເຂົານັ້ນ ລ້ວນແຕ່ມີຄວາມສົນ ໃຈຕໍ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້.

ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມເດ ? ມີ ກ % ຂອງຈຳນວນ ຄອບຄົວອາເມລິກາ ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ๘๕ % ຂອງເຮືອ ທີ່ ເຮືອນຢູ່. ຜູ້ທີ່ໄດ້ອາໃສຢູ່ຕາມກະຕູບ ແລະ ເຮືອນ ຮັບຕ້ອນ ລວມຢູ່ທີ່ສະຫະພັນເຢຍລະມັນມີ ຝ ລ້ານຄົນ, ຢູ່ໃນສະຫະລັດ ອາເມລິກາ-๑,๕ ລ້ານ, ຢູ່ທີ່ອັງກິດ-๓๐๐ ພັນຄົນ. ເມື່ອງ-ຈາກລາຄາຫ້ອງເຮືອນຈ້າງເຊົ່າແພງສູງຂຶ້ນນັ້ນ ຢູ່ທີ່ ປະເທດ ຝະລັ່ງມີຫ້ອງເຮືອນຫວ່າງເປົ່າເຖິງ ๑,ກ ລ້ານຫ້ອງ, ຢູ່ສະ ຫະພັນເຢຍລະມັນ ມີ ๓๕๐ ພັນ, ພຽງແຕ່ຢູ່ພາຍໃນ ເມືອງ ເອກອິຕາລີ ກຸງໂຣມ ເທົ່ານັ້ນກໍມີຮອດ ๒๐ ພັນຫ້ອງ, ຢູ່ລອນ ດອນ-๑๐๐ ພັນຫ້ອງ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າແປກປະຫລາດ ໃຈ ຫຍັງທີ່ວ່າ: ອັດຕາຈ້າງເຊົ່າຫ້ອງເຮືອນຢູ່ສະຫະພັນ ເຢຍລະ ມັນ ໄດ້ສູງຂຶ້ນຫລາຍກວ່າ ๔ ເທື່ອພາຍໃນໄລຍະຊຸມປີ ກ๐ ມານີ້ ແລະ ມັນໄດ້ກວມເອົາ ๑/๓ ຂອງອັດຕາຄ່າແຮງງານ ຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ. ຢູ່ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນຕົ້ນຊຸມປີ ກ๐ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເສຍ ຄ່າຫ້ອງເຮືອນເຖິງ ๔๕-๓๐ % ຂອງອັດຕາຄ່າແຮງງານ - ຂອງຕົນເອງ ແລະ ຕົກມາຮອດທ້າຍຊຸມປີ ກ๐ ມັນໄດ້ ກວມ ໄປແລ້ວ ๓๕-๔๐ %. ນີ້ລະຄືສັງຄົມບ່ອນທີ່ຫລາຍໆຄົນ ຈຳ ເປັນຕ້ອງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕາມແຄມຖະໜົນຫົນທາງ ຍ້ອນບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດຈະເສຍຄ່າເຊົ່າເຮືອນຢູ່ແລະໃນເວລາດຽວກັນ

ນັ້ນ ຫ້ອງເຮືອນນັບເປັນລ້ານໆຫ້ອງຖືກຫ່າງເປົ່າ ຍ້ອນຄ່າ
ຈ້າງເຊົ່າແພງນັ້ນເອງ.

ຂ້ທ໕, ຄວາມສາມາດ໕ກ້ວ້າງຂວາງໃນການຮ່ຳຮຽນ , ແລະ ໃນການຍົກສູງຖານະທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຄົນເຮົາ ໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ໕ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ບັນລຸເຖິງແລ້ວ. ໃນ'ສ້ມ ການ໑ກສາ'ຊັ້ນກາງກຳນົດ ๑๑ ປີ ໄດ້ກາຍເປັນການ໑ກສາພູກມັດສຳລັບພົນລະເມືອງ໕ໍ່ ໃນ ໄວໜຸ່ມທຸກໆຄົນ. ພວກ໕ໍ່ຮຽນຈົບອອກຈາກໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ ມີ໑ົ້ກ້າວ'ໍ້ມຮຽນຢູ່ໃນສະຖາບັນການ໑ກສາ'ຊັ້ນກາງ ແລະ'ຊັ້ນ ສູງ. ການ'ບ່ໄດ້ໃ'ຈ່ຍເສຍ'ຄ່າ໑ກສານ໌ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ບັນດາ ນັ໑ກສຶກສາຢູ່ໃນ ສສສຊ ຖືກປະກອບໄປ'ດ້ວຍ'ຜູ້ຄົນຈາກທຸກໆ'ຊັ້ນ ຄົນ. ສະໄໝ໑ກການ໑ກສາປີ ๑ฒ๔-๗ฒ ພວກລູກ ເຕ້ົາ ຂອງບັນດາກຳມະກອນ'ກ໑ິຂອງ'ຊາວ'ໄຮ່ນາ(ແລະລວມທັ້ງ ຜູ້ທ໕ ໄດ້ເຮັດວຽກເປັນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວ'ໄຮ່ນາມາແລ້ວ)ໄດ ປະກອບ'ນ໑ິເຖິງ ๕ฝ% ຂອງບັນດານັ໑ກສຶ໑ກສາທັ້ງໝົດ'ທ໋ອ ສສສ ຊ. ກົ້ງກັນ'ຂ້າມ'ຍ້ອນການ'ໃ'ຈ່ຍເສຍ'ຄ່າການ໑ກສາ (ແລະ ເສຍ'ຄ່າ'ໃນ'ລາ'ຄາແພງ'ທ໕ສຸດ) ຢູ່ໃນ'ບັນດາປະເທດ'ທຶນນິຍົມ-ນັ້ນ ພາ໑ກ'ສ່ອນລູກເຕ້ົາຂອງ'ພວກ'ກຳມະກອນ'ກ໑ິ'ຂ'ອ'ງ'ພວກ'ຊາວ ໄຮ່ນາ ໄດ້ປະກອບ'ຢູ່ໃນ'ຈຳ'ນ'ວ'ນ'ບັນ'ດ'ານັ໑ກສຶ໑ກສາ'ທັ້ງ'ໝົ'ດ'ມ'ີ'ຄ: ຢູ່'ທ໕ສະຫະລັດ'ອາ'ເ'ມ'ລ'ິ'ກ'າ- ๑ฒ%, ໂ'ອ'ຕ'ິ'ສ-๑ฝ%. ຢູ່'ທ໕ ປະ ເທດ'ຝ'ະ'ລ'ັ'ງ ໃນ'ຈ'ຳ'ນ'ວ'ນ'ນ'ຸ'ກ'ຄ'ົ'ນ'ທ'ີ'ໄ'ດ'ັ'ຮ'ັ'ບ'ໃ'ບ'ປ'ະ'ກ'າ'ດ'ສ'ະ'ນ'ິ'ຍ'ະ'ບ'ັ'ດ ຈົບ'ກ'ານ'ສ'ຶ'ກ'ສ'າ'ຊ'ັ'ນ'ມ'ັ'ດ'ທ'ະ'ຍ'ົ'ມ'ພ'າ'ກ'ປ'າ'ຍ (ໝ'າ'ຍ'ຄ'ວ'າ'ມ'ວ'່'າ ໃ'ບ ຢັ'ງ'ຢ'ືນ'ກ'ານ'ສ'ຶ'ກ'ສ'າ'ຊ'ັ'ນ'ກ'ລ'າ'ງ) ນັ້ນ ມ'ີ'ລ'ູ'ກ'ເ'ຕ'ົ'າ'ຂ'ອ'ງ'ພ'ວ'ກ'ກ'ຳ'ມ'ະ

ກອນພຽງແຕ່ ๑๘,๔ % ເທົ່ານັ້ນ. ພວກຂະເຈົ້າຄົງບໍ່ຝັນ - ເຖິງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໄດ້ອີກແລ້ວ !

ອີງຕາມຕົວເລກຂອງກອງຄົ້ນຄ້ວາອາເມລິກາ" ທຣຸບແອດ ຕິຕຸສ ຄໍໂພເຣຊັ່ນ" ນັ້ນຢູ່ທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາພົນລະເມືອງ ທຸກໆ ๔ ໃນ ๕ ຄົນໃດຖ້ວ່າການໃຊ້ຈ່າຍຄ່າການສຶກສາຢູ່ໃນ ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງຫາກສູງຍົ່ງຂຶ້ນ, ອົກບ້ຳ ຊາວ ອາເມລິກາທີ່ມີຖານະປານກາງຄົງຈົກຖ້ວຈ່າຍຄ່າການ ສຶກສາ ຊັ້ນສູງບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ (ຖ້າເປັນຈັ່ງຊັ້ນ ຊາວອາເມລິກາ ຜູ້ທີ່ ອຶດຫິວ "ຍາກຈົນ" ຫັນເດຈະເຮັດແນວໃດກັນ !). ຍົ່ງຮ້າຍ ກ່ວານັ້ນເພົ່ນຕ້ອງໄດ້ເສຍຄ່າການສຶກສາຊັ້ນກາງຈຳນວນ๕๐๐ ໂດລ່າຕໍ່ປີ ແລະ ເປັນເຫດໃຫ້ນັກຮຽນເປັນຄວາມໃຝ່ຝັນ ທີ່ ຫລາຍໆຄົນບໍ່ ສາມາດບັນລຸເຖິງໄດ້ເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ, ຕາມການແຈ້ງຂ່າວຂອງໜັງສືພິມ, ຊາວອາເມລິກາຈຳນວນ ๓๔ ລ້ານຄົນບໍ່ຮູ້ອ່ານ ແລະ ຂຽນໜັງສື, ບໍ່ຮູ້ຂຽນໜັງສື-ມີ ๔๒ ລ້ານ, ບໍ່ຮູ້ຄິດໄລ່ເລກຄະນິດແບບງ່າຍໆ-ມີ ๕๔ ລ້ານ ຄົນ.

ພວກເຮົາເຫັນວ່າຢູ່ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວນີ້ ລະບອບສັງຄົມ ນິຍົມໄດ້ສຳເລັດຜົນງານຕົ້ນຕໍໃນການລົບລ້າງຄວາມ ບໍ່ສະ ເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມຜ່ານມາແລ້ວ.

ຂໍ້ທີ່ຫ້າ, ຄວາມສະເໝີພາບຍັງໄດ້ສະແດງຕົວອອກ ໃນ ສົ່ງທົ່ວໆ ທຸກໆຄົນມີຄວາມສາມາດເທົ່າທຽມກັນໃນການຊົມໃຊ້ ຄວາມຊຸດົມຮົ່ງມີທັງໝົດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ຊົ່ງລ້ວນ ແຕ ແມ່ນມວນມະນຸດເອງເປັນຜູ້ສ້າງສັນມັ້ຍມາ. ສົ່ງດັ່ງກ່າວນີ້

ຖືກຮັບປະກັນ, ດ້ານໜ້ຶງຍ້ອນວ່າຊັ້ນຄົນຕ່າງໆທັ້ງໝົດ ໄດ້ມີ
ລະດັບການສຶກສາສູງ, ແລະ ອີກດ້ານໜ້ຶງ ຍ້ອນວ່າບັດຜ່ານ
ປະຕູເຂົ້າໂຮງລະຄອນ, ຮູບເງົາ, ຫໍ່ພິພິດທະພັນ, ສະໂມ
ສອນ ແລະ ອື່ນໆມີລາຄາຕ່ຳທີ່ສຸດ, ສ່ວນອີກດ້ານສາມ,ຍ້ອນ
ວ່າປວງຊົນທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫລີກ ໄດ້ມີໂອກາດ
ເຂົ້າຫ່ຽວຊົມຕົວເມືອງໃຫຍ່ແຫ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນສູນກາງວັດທະ-
ນະທຳຂອງປະເທດ, ຫ່ຽວຊົມບັນດາສູນກາງວັດທະນະທຳ -
ໂລກເຊັ່ນ ໂຮງລະຄອນໃຫຍ່ ໂບນຊຸ ທີ່ເມືອງມົດສະກູ ຫລື
ແອ໋ຣມີຕາຊ໋ (ຫໍ່ພິພິດທະພັນໃຫຍ່ທາງດ້ານສິນລະປະກຳປະດິດ
ສ້າງທີ່ເມືອງ ເລນິນກະຣາດ).

ຂ້ອທ້ຶກ, ຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ສະແດງຕົວອອກຢູ່ໃນຮູບ
ການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍອັນເກົ່າແກ່ຫລ້າຫລັງສຸດໃນເມືອກ່ອນ
ຂອງຫລາຍໆຊົນຊາດຂອງລັດເຊຍສະໄໝພະເຈົ້າຊາແລະສະ
ເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຢູ່ເຂດອາຊີກາງ. ຄາວສະໄໝກ່ອນການ
ປະຕິວັດເດືອນຕຸລາ ປີ ໑໙໑໗, ຊາວ ກິລະກິສ, ອູຊະເບັກ,
ຕາດຊິກ, ຕຸກແມນ, ກາຊັກ ແລະ ຊົນຊາດພາກຕາເວັນ -
ອອກອື່ນໆ, ສ່ວນຫລວງຫລາຍແລ້ວເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ໜັງສືເລີຍ .
ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນສູ່ມມີຫລາຍໆຊົນຊາດໃນຈຳນວນດັ່ງກ່າວມາ
ນັ້ນໄດ້ລົ້ມກາຍບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມເອີຣົບຫລາຍໆ ປະເທດ
ແລ້ວ ທາງດ້ານລະດັບການຂະຫຍາຍຕົວເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ
ແລະ ວັດທະນະທຳ. ຢູ່ຕາມບັນດາລັດໂຊວຽດເຂດອາຊີກາງ
ກໍໄດ້ມີການກໍ່ສ້າງຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳໜັກ, ການກະ
ສິກຳທັນສະໄໝຂຶ້ນຫລາຍໆແຫ່ງ, ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນແລະປັນ

ຍາອຸ່ມຂອງຊາດກໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ, ພົ້ນສຳເລັດ
ຕ່າງໆທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ກໍ່ຖືກໂລກຮັບຮູ້ກັນຢ່າງ ກ້ວາງ
ຂວາງທີ່ສຸດ. ຢູ່ໃນທຸກໆລັດສະຫະພາບນັ້ນເກືອບວ່າມີໂຄງປະ
ກອບທາງດ້ານສັງຄົມອັນດຽວກັນ ຊຶ່ງພາກສ່ວນໃຫຍ່ຂອງໂຄງ
ປະກອບນັ້ນແມ່ນເປັນອຸ່ມອຸ້ນກຳມະກອນ.

ຕາຕະລາງ

ໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງປະຊາກອນ ຂອງ
ບັນດາລັດສະຫະພາບຕ່າງໆໃນປີ ໑໙໗໙(ຄິດໄລ່ເປັນ%)

ບັນດາລັດຕ່າງໆ	ກຳມະກອນ	ພະນັກ ງານ	ຊາວສະຫະ ກອນກະເສດ
ສະຫະພັນລັດເຊຍ	๓๓,๐	๔๓,๗	๑๐,๐
ອູກຣາອິນ	๕๔,๒	๔๔,๔	๔๓,๐
ເບໂລຣູດເຊຍ	๕๔,๒	๔๔,๒	๔๑,๓
ອູຊະເບກິສະຖານ	๕๔,๗	๔๔,๓	๔๔,๗
ກາຊັກສະຖານ	๓๒,๐	๔๕,๕	๓,๕
ຊອກຊີ	๕๕,๓	๔๓,๕	๑๗,๒
ອາແຊກບາຍຊັນ	๕๗,๓	๔๓,๓	๑๓,๗
ລິຖວາ	๕๓,๒	๔๓,๑	๔๐,๐
ໂມນດາວີ	๕๔,๓	๑๗,๕	๔๗,๒
ລັດເວຍ	๕๒,๓	๔๗,๒	๑๓,๕

(ต่ำ)

ขันดาลัดต่างๆ	ภำมะภอม	พะนักงาม	ชาวสะหะภอมภะเสด
ภฮภ๊ะ๊ะ	๕ภ,๒	๘๑,๙	๘๐,๒
ตาดอ๊ะ๊ะสะถาม	๕๙,๐	๘๐,๒	๘๒,๙
อาภเมเมย	๒๔,๘	๘๒,๑	๙,ภ
ตูภเมเมย	๔๔,๘	๘๘,๘	๙๙,๔
แอสะโตเมย	๒๐,๙	๘๒,๒	๑๐,๘
ห๋อ สสสอ ทังหม๊ด	๒๐,๐	๘๕,๑	๑๔,๙

ข๊ะ๊ะเจ๊ด, ถวามสะเหม๊พายในละด๊บสูงสุดยังได้สะแดงต๊ออออกยู่ในภามปลงแปงถามะบ๊ดบาดของแม่ยิง . ภอมภามปะต๊อ๊ดปี ๑๙๑ภ พอภแม่ยิงลัดเอย สอมหลอง หลาย บ่ได้เธ๊ดอฮภางามภามผะล๊ด, พอภอะเจ๊าม๊หม้า ๋ เธ๊ดอฮภ้ามภามเธ๊อม และ ล้ฮงกูลูภเต๊าเท่ามั้ม . พอภแม่ยิงหรูหมังสียิงม๊หม้อยภว่าพอภผู้อายอ๊ภ. ย้อมว่าผู้เปันเมยได้ใช้อ๊อดยู่ด้วยภามอิงอาใสผู้เปันผัว,แม่มอมว่า สะพาบของแม่ยิงยู่พายในลอบล๊อแม่นเปัน สะพาบ๋เต่ำต้อย และ ถุภบังลับอ่ำเขัง. ภามปะต๊อ๊ด ได้ทำภามปิดป่อยพอภแม่ยิงใช้๊มีถวามเปันอิดสะหละ พายได้ย่างสิมบูม. ปะจุบันมั้ ยู่๋ สสสอ ในพาภต๊อจิงแล้อ

ພວກແມ່ຍິງໄດ້ມີອຽກເຮັດງານທຳໂດຍທຸກຖ້ວນໜ້າ (ຍົກເວັ້ນເສຍແຕ່ຜູ້ທີ່ເປັນແມ່ລູກອ່ອນ). ໃນບາງຂະແໜງການ ວິຊາສະເພາະ (ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ນາຍແພດ, ນາຍຄູ)ແມ່ນ ມີພວກແມ່ຍິງເປັນສ່ວນຫລວງຫລາຍ. ຢູ່ໃນສູ່ມົນ ລະດັບການ ສຶກສາຂອງແມ່ຍິງຍັງສູງກ່ວາພວກຜູ້ຊາຍຊໍ້າອີກ.ສະພາບຂອງ ແມ່ຍິງຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວ ກໍຄືຢູ່ໃນສັງຄົມ ກໍມີອັນປ່ຽນແປງ-ເຊັ່ນດຽວກັນ. ຈາກຖານະທີ່ເຄີຍຕົກເປັນຜູ້ຖືກລ້ຽງເກືອຈາກ ຜູ້ອົ່ນມາຕະຫລອດນັ້ນ ບັດນີ້ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄົນເພິ່ງ ຕົນເອງກຸ້ມຕົນເອງ ທາງດ້ານເສດຖະກິດແລ້ວ. ພວກແມ່ຍິງ ໂຊວຽດຫລາຍໆຄົນໄດ້ເປັນຫົວໜ້າ ສະພາໂຊວຽດສູງສຸດ, ເປັນລັດຖະມົນຕີ., ເປັນສາດສະດາຈານແລະອື່ນໆອີກ.ແນ່ນອນ ທີ່ສຸດ ຖານະທາງດ້ານສັງຄົມຂອງພວກຂະເຈົ້າໄດ້ມີອັນ ເທົ່າ ທຽມກັນຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງແລ້ວກັບພວກຜູ້ຊາຍທັງໝົດ.

ຂໍ້ທີແປດ, ບັນດາເງື່ອນໄຂກຳລັງຊື່ວິດໃນພາກຕົວຈິງ ຢູ່ ຕາມຂົງເຂດຕ່າງໆຂອງປະເທດ ກໍໄດ້ມີອັນດັບຄຽງກັນ ທີ່ ສຸດ. ຄາວສະໄໝລັດເຊຍພະເຈົ້າຊານັ້ນ ບັນດາເຂດແຂວງ ປົກຄອງຕ່າງໆໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງບໍ່ກ້າວໜ້າກັນເລີຍ. ສະໄໝນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຂົງເຂດທີ່ຫ່າງໄກຂອງບັນດາ ອຸ້ມຊາດ ຕ່າງໆທີ່ຂົ່ມກັບລັດເຊຍ ແຕ່ຍັງໄປກ່ວານັ້ນ ບັນດາແຂວງຂອງ ພວກລັດເຊຍເອງຈຳນວນໜຶ່ງ ກໍຍັງມີສະພາບທຸກຍາກ ຢ່າງ ໜ້າເຫລືອເຊື່ອທີ່ສຸດ. ພາຍໃນຕະຫລອດອຸມປັຂອງ ອຳນາດ ໂຊວຽດ ບັນດາເງື່ອນໄຂກຳລັງຊື່ວິດ ຂອງຂົງເຂດຕ່າງໆທັງ ໝົດກໍໄດ້ເກີດມີອັນດັບຄຽງກັນຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມ ແຕກຕ່າງ

ທີ່ໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຍັງຫລົງເຫລືອອີກແລ້ວໃນສູ່ມື.

ຂໍ້ເກົ່າ, ຄວາມອາດສາມາດໃນການສັບຊ້ອນຄຽນຖ່າຍທາງດ້ານສັງຄົມ ກໍໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ໝາຍຄວາມວ່າ ການຍົກຍ້າຍຂອງຄົນເຮົາອອກຈາກຊຸມຊຸມສັງຄົມ-ໜຶ່ງໄປສັງກັດອີກຊຸມສັງຄົມໜຶ່ງ. ໃນເມື່ອບັນດາຊົນຊັ້ນແລະຊຸມສັງຄົມຫາກມີອັນແຕກຕ່າງຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນຢ່າງ ຫລວງຫລາຍແລ້ວ, ໃນເມື່ອລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊັ້ນ ແລະຊຸມສັງຄົມຫາກມີສ່ວນລວມໜ້ອຍສຸດແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນການສັບຊ້ອນ ຄຽນຖ່າຍທາງດ້ານສັງຄົມ ແມ່ນຈະຫາຍາກທີ່ສຸດເລີຍ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ປະເທດຂອງພວກເຮົາກໍເຊັ່ນກັນ ໃນລະຫວ່າງສະໄໝ ຂ້າມຜ່ານນັ້ນແມ່ນມີຄວາມອາດສາມາດໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນການສັບຊ້ອນຄຽນຖ່າຍດັ່ງກ່າວນີ້. ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເພິ່ນສາມາດຮັດສຳເລັດໄດ້ໃນບາງຢ່າງໂດຍບັງເອີນ, ພວກເຮົາກໍສຸດທີ່ ມີຄວາມປິ້ມປິ້ຍິ້ມດີເປັນຢ່າງຍິ່ງໃນຜົນສຳເລັດກໍເພາະວ່າ : "ຄົນລຽງແກະໄດ້ກາຍເປັນນັກວິສະວະກອນແລ້ວ!" ແຕ່ວ່າ, ໃນສູ່ມືເຫດການດັ່ງກ່າວແບບນີ້ ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທຳມະ ດາສາມັນໄປແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜອີກຈະສົນໃຈນຳເລີຍ. ລູກເຕົ້າຂອງພວກນັກປັນຍາຊົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ (ລູກ ຂອງນັກປາດ, ຂອງນາຍແພດ, ຂອງນັກວິສະວະກອນ ແລະ ອື່ນ ອື່ນ) ກໍເປັນກຳມະກອນສາມັນທຳມະດາໂດຍທົ່ວໆໄປ. ອັນນີ້ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຖືວ່າເປັນການຖອຍຫລັງຫຍັງເລີຍ. ຊາວໄຮ່ ນາ ຫລາຍໆຄົນ ກໍໄດ້ເປັນຮອດກຳມະກອນ ແລະ ນັກປັນຍາຊົນ-ນຳອີກ, ລູກເຕົ້າຂອງພວກກຳມະກອນ-ເປັນຊາວໄຮ່ນາ ກໍມີ

ເຊັ່ນດຽວກັນ. ເຫັນວ່າມີການສັບປ່ຽນກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ ລະຫວ່າງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆດ້ວຍກັນ.

ສົງດ່ັງກ່າວນ້ີ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ອິດສະຫລະພາບຂອງຄົນເຮົາຢູ່ໃນການເລືອກເຟັ້ນເສັ້ນທາງເດີນຂອງຊີວິດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ ມະນຸດເອງເປັນເຈົ້າຂອງຂອງຊີວິດຕົນເອງ. ແຕ່ວ່າສິດໃນການຕັດສິນດ້ວຍຕົນເອງຂອງບຸກຄົນຢ່າງມີອິດສະຫລະພາບນັ້ນມີຂໍ້ມໍ້ໄດ້ກໍ້ຍ້ອນວ່າສ່ວນລວມລະຫວ່າງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆນັ້ນມີຫລາຍກວ່າສ່ວນແຕກຕ່າງກັນ, ລະຫວ່າງກຸ່ມສັງຄົມດ່ັງກ່າວນ້ັນ ນັ້ນບໍ່ ມີສິດຜົນປະໂຫຍດທີ່ຂັດແຍ່ງກັນ, ທຸກໆຊົ້ນຊັ້ນ ແລະ ທຸກໆ ກຸ່ມສັງຄົມໄດ້ລວບລວມເຕົ້າໂຮມກັນເຂົ້າເປັນສັງຄົມອັນໜ່ຶງ ອັນດຽວກັນ.

ຂ້ໍສິບ, ເພິ່ນໄດ້ບັນລຸເຖິງລະດັບທີ່ໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບຂອງປວງຊົນຢູ່ໃນການລຸ້ມຄອງ ປະເທດຊາດ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທຳມະດາສາມັນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີໜ້າຮ່ວມຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງສູງເທົ່ານັ້ນ (ຢູ່ໃນລັດຖະສະພາອາເມລິກາ ບໍ່ມີ ກຳມະກອນ ຫລື ຊາວກະເສດ ຈັກຄົນເລີຍ), ແຕ່ວ່າ ຕາມທາດແທ້ນັ້ນແລ້ວ ລັດໄດ້ມີການລຸ້ມຄອງແມ່ໃສ່ຕາມສິດຜົນ ປະໂຫຍດຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຄວາມ ຕ້ົມຕ້ວ ທາງດ້ານການເມືອງຂອງບັນດາກຳມະກອນກໍ່ຂອງ ຊາວໄຮ່ນາໄດ້ສົມເຂົ້າໃສ່ການຕໍ່ສູ້ຕ້ານຢັ້ນກັບລັດນາຍທຶນ ຢ່າງແຂງແຮງທ່ີສຸດ. ການທ່ີພວກທະຫານ ແລະ ຕຳຫລວດໄດ້ທຳການ

ຂັບໄລ່ທຳລາຍການເດີນຂະບວນປະທ້ວງຕ່າງໆຂອງຊາວຜູ້ຮັກ
ຫອມສັນຕິພາບນັ້ນ ກໍເປັນການເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງພຽງພໍແລ້ວ.

ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການລຸ້ມລອງສັງຄົມ ແມ່ນ
ເພື່ອປະຊາຊົນ, ໃນນາມປະຊາຊົນ ແລະ ປະຊາຊົນເອງ -
ເປັນຜູ້ລຸ້ມລອງ. ສະໄໝການເລືອກຕັ້ງຜູ້ແທນປະຊາຊົນເຂົ້າ
ໄປປະຈຳຢູ່ສະພາໂຊວຽດສູງສຸດຂອງສາທາລະນະລັດ ສະຫະ
ພາບ ແລະ ສາທາລະນະລັດປົກຄອງຕົນເອງ ແລະ ເຂົ້າໄປ
ປະຈຳຢູ່ສະພາທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆທີ່ດຳເນີນກັນໃນວັນທີ ๔๔ ກຸມ
ພາ ປີ ๑๙๒๔ ນັ້ນ, ໃນຈຳນວນຜູ້ແທນທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງໄດ້ນັ້ນ
ມີກຳມະກອນ ๔๗,๔%, ມີຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ-
๑๔,๗ %. ໝາຍຄວາມວ່າ ເກືອບ ๗๐% ຂອງຈຳນວນ ຜູ້
ແທນປະຊາຊົນ-ແມ່ນຖັນແຖວພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດ
ວຽກທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ແລະ ๔๐%- ແມ່ນພວກນັກປັນຍາ
ຊົນ. ຊາວກຳມະກອນກໍຄືຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມທັງນັກ
ປັນຍາຊົນຊັ້ນສາມັນທຳມະດາ ໄດ້ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫາວ ຫັນ
ເຂົ້າໃນວຽກງານກິຈັກກວດກາຂອງປະຊາຊົນ, ເຂົ້າໃນວຽ
ງານການເລືອກໄຫວຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພັກ, ກຳມະບານ ,
ຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນອື່ນໆອີກ.
ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ໝູ່ໆຄົນມີໂອກາດໄດ້ປະກອບ
ສ່ວນເກືອບເທົ່າທຽມກັນເຂົ້າໃນການລຸ້ມລອງ ແລະການກວດ
ກາລຸ້ມລອງ, ຫາກແທ້ນະໂຍບາຍການລຸ້ມລອງແມ່ນຢູ່ບ່ອນວ່າ
ມັນຈະຕ້ອງປະຕິບັດດຳເນີນໄປເພື່ອສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງປວ
ຊົນທັງມວນ. ຢູ່ໃນປະເທດສັງຄົມນິຍົມຕ່າງໆ ຄວາມຕ້ອງໜ້າ

ທາງດ້ານການເມືອງຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ບໍ່ໄດ້ໃສ່ຕ້ານຢັ້ນຄືນກັບລັດແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ມັນຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ ເພື່ອການປັບປຸງຍົກສູງສະມັດຖະພາບວຽກງານຂອງກົງຈັກລັດຕ່າງ ຫາກ.

ບໍ່ເຄີຍມີບ່ອນໃດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຍາມໃດ, ບໍ່ມີຢູ່ໃນ ສັງຄົມໃດໜຶ່ງອີກ ເຖິງວ່າສັງຄົມນັ້ນຈະເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ເປັນ "ປະຊາທິປະໄຕ" ກໍຕາມ, ບໍ່ເຄີຍມີຂັ້ນລະດັບຂອງຄວາມສະເໝີພາບຂອງມະນຸດສຳນັ້ນມາກ່ອນເລີຍ ຢູ່ໃນວຽກງານ ການຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ ແລະ ອັນນີ້ແມ່ນໝາກຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງ ຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

ຂໍເພື່ອນສະຫາຍທັງຫລາຍຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງບັນດາຜູ້ນຳ ລະດັບສູງສຸດຂອງປະເທດໂຊວຽດ. ຫົວໜ້າລັດຖະບານຜູ້ທຳ ອິດຂອງ ສສສຊ, ຜູ້ສ້າງຕັ້ງລັດໂຊວຽດຄື ວ.ອິ.ເລນິນ , ທ່ານເປັນລູກຊາຍຂອງນາຍຄູ,ອິ.ວ.ສະຕາລິນ-ລູກຊາຍຂອງ ນາຍຊ່າງເຮັດເກີບ, ທ່ານຄືນັກປະຕິວັດອາຊີບຜູ້ໜຶ່ງ. ນ . ສ.ຄຣຸຊອບ-ແມ່ນລູກຊາຍຂອງຄົນ ຊຸດບໍ່ຖ່ານຫີນ ແລະ ຕົວ ທ່ານເອງແມ່ນກຳມະກອນຢູ່ໂຮງງານແຫ່ງໜຶ່ງ. ລ.ອິ. ບະ ເຣສເນຟ ລູກຊາຍຂອງກຳມະກອນຫລອມໂລຫະ ແລະ ທ່ານ ໄດ້ເປັນກຳມະກອນກ່ອນໆທີ່ຈະເຂົ້າຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນ ວິຊາຊີບ ຊັ້ນກາງ. ຢູ.ວ.ອັງດະໂຣປົບ ເລີ່ມແຕ່ອາຍຸ ໑໒ ປີທ່ານໄດ້ ເຮັດວຽກເປັນກຳມະກອນ (ລູກເຮືອ). ກ.ອູ.ແຈກແມນໂກ ເກີດຢູ່ໃນຄອບຄົວຊາວໄຮ່ນາທຳມະດາ ແລະ ທ່ານກໍໄດ້ອອກ ແຮງເຮັດວຽກງານເໝືອນດັ່ງຊາວໄຮ່ນາຜູ້ໜຶ່ງ. ເລຂາ ທິ

ການໃຫຍ່ ສູນກາງພັກກອມມູນິດແຫ່ງ ສສສຊ ປະຈຸບັນ ແມ່ນ ມ.ສ.ກອກບາຈອບ- ລູກຊາຍຂອງຊາວສະຫະກອມກະເສດ, ເລີ່ມແຕ່ອາຍຸ ໑໒ ປີທ່ານໄດ້ເປັນນັກຂັບລົດໄຖນາປະຈຳ ສະຖານີກົນຈັກລົດໄຖນາແຫ່ງໜຶ່ງ ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມເດ ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າມີຜູ້ໃດໜຶ່ງທີ່ຕົນກຳເນີດ ແລະ ຊົ່ວະປະ - ຫວັດແບບນີ້ ຈະໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ນຳພາລັດຖະຊຸ່ມນີ້ໄດ້ ?

ຕາມຕົວເລກຂອງອົງການສັງຄົມ "ຄອມມັນກໍສ໌", ຢູ່ໃນ ສະໄໝການເລືອກຕັ້ງລັດຖະສະພາສະຫະລັດອາເມລິກາ ປີ ໑໙໖໔ ນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເງິນຂະໜາດປານກາງ ຈຳນວນ ໘.໑໐໒.໑໕໔ ໂດລາໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກລັດຖະສະພາ ຜູ້ ໜຶ່ງ ເພື່ອທຳການໂຄສະນາຫາສຽງການເລືອກຕັ້ງ. ເງິນຈຳ ນວນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຈົກອອກຈາກຖົງຂອງພວກແຂ່ງຂັນການເລືອກ ຕັ້ງເອງເປັນພຽງພາກສ່ວນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈຳນວນເງິນຕົ້ນຕໍ - ແລ້ວ ແມ່ນພວກນາຍທຶນຜູກຂາດເປັນຜູ້ໃຫ້ການສະໜັບ ສະ ໜູນ. ເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີແລ້ວວ່າ ຜູ້ໃດຈ່າຍກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນເອງທີ່ຈະ ເປັນຜູ້ຈອງສຽງເພິ່ງ...

ໃນທີ່ສຸດ, ຄວາມສະເໝີພາບຍັງໄດ້ສະແດງຕົວອອກໃນ ການປົກປັກຮັກສາຊຸ້ມຄອງໝົດທຸກໆຄົນ, ກຽດຊັ່ສຽງ ສັກສິ, ຊັບສົມບັດຕ່າງໆຂອງພວກຂະເຈົ້າຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ. ໃນພົດ ຕິກຳຕົວຈິງ ລັດທຶນນິຍົມໄດ້ປົກປ້ອງຊຸ້ມຄອງເອົາແຕ່ພວກທີ່ຮ້ຳ ມີ ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີພວກຮ້ຳມີເລີຍ. ຢູ່ໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ລັດໄດ້ໃຫ້ການປົກປັກຮັກສາ ສິດ ຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມປອດໄພ, ກຽດສັກສິ, ຊັບສົມບັດ ນັບ

ຕ້ັງແຕ່ເປັນຂອງຄົນແບກຫາບຈົນຮອດຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ ທາງ
ດ້ານສັງຄົມໂດຍທັ້ງໝົດ.

ນອກຈາກນ້ັ ຄວາມສະເໝີພາບ ຍັງໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້
ເຫັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ສັງຄົມຮັບເປັນພາລະຂອງຕົນທາງດ້ານ ການ
ຮັບປະກັນສະຖານ໊ີ່ເຮ໊ອນຢູ່, ການ່ວຍເຫລ໊ອການແພດ ,
ເບ້ຍບຳນານໃຫ້ແກ່ພົນລະເມ໊ອງທຸກໆຄົນ. ຢູ່ໃນກໍລະນ໊ີ ການ
ຜ່າຕັດ໊ີ່ອັນຕະລາຍສຳຄັນນ້ັນ ບັນດານ່ ແພດຜູ້ດ໊ີ່ເດ່ັ ຂອງ
ປະເທດຈະ ເປັນຜູ້ລົງມ໊ເອງໂດຍບ່ ມ໊ຢ້ັ ກເວ້ັນໃດໆ. ສອງ
ສາມປ໊ຫລັງຜ່ານມານ້ັ ນາງນ້ອຍອາຍຸ ໓ ປ໊ ຜູ້ໜ້ົງ໊ງ ເປັນລູກ
ສາວຂອງຊາວສະຫະກອນ໊ັ້ນທຳມະດາຢູ່ ໊ີ່ລັດເວຍ ໄດ້ ຖ໊ກລົດ
ກຽວ ເ ຳ ຕັດ ໊ີ່ ຂາ ເ ອ ງ ໜ້ົ ງ ຂ າ ດ ໊ ໜ ້ ົ ງ ມ າ . ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ຖ ໊ ກ
ນຳ ໍ ່ ງ ໄ ປ ເ ມ ໊ ອ ງ ມ ົ ດ ສ ະ ກ ູ ໂ ດ ຍ ທ າ ງ ຍ ົ ມ ໃ ນ ທ ັ ມ ໃ ດ ແ ລ ະ ບ ັ ນ ດ າ
ນ າ ຍ ແ ພ ດ ຜ ່ າ ຕ ັ ດ ຜ ູ ້ ດ ໊ ີ ່ ເ ດ ່ ັ ນ ຂ ອ ງ ມ ະ ຄ ອ ນ ຫ ລ ວ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ທ ຳ ນ າ ມ ຫ ຍ ິ ບ
ຕ ໍ ່ ຂ າ ໃ ຫ ້ ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ . ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ສ ອ ງ ສ າ ມ ເ ດ ໊ ອ ນ ທ ໊ ີ ່ ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ
ໄ ດ ້ ນ ອ ນ ປ ່ ິ ນ ປ ົ ວ ພ ັ ກ ຟ ້ ື ນ ຢ ູ ່ ໊ ີ ່ ໂ ຮ ງ ໝ ໍ ປ ະ ເ ພ ດ ທ ໊ ີ ່ ໜ ້ ົ ງ ຂ ອ ງ ມ ະ ຄ ອ ນ
ຫ ລ ວ ງ ມ ົ ດ ສ ະ ກ ູ ແ ລ ະ ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ຖ ໊ ກ ນ ຳ ໍ ່ ງ ໄ ປ ມ ້ ບ ້ ານ ພ າ ຍ
ຫ ລ ັ ງ ທ ໊ ີ ່ ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ່ ມ ຫ ັ ດ ຍ ່ າ ງ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ . ຖ ້ າ ວ ່ າ ກ ໍ ລ ະ ນ ໊ ີ ດ ັ ່ ງ
ກ າ ວ ນ ້ ້ ໍ ເ ກ ໊ ດ ຂ ້ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ປ ະ ເ ທ ດ ທ ໊ ີ ່ ນ ິ ຍ ົ ມ ໃ ດ ໜ ້ ົ ງ ແ ລ ້ ວ ພ ່ ໍ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ນ າ ງ
ນ ້ ອ ຍ ຄ ົ ງ ຕ ້ ອ ງ ໄ ດ ້ ໃ ຊ ້ ຈ ່ າ ຍ ເ ສ ຍ ຄ ່ າ ຜ ່ າ ຕ ັ ດ ນ ັ ບ ເ ປ ັ ນ ຫ ລ າ ຍ ໆ ສ ິ ບ ພ ັ ນ
ໂ ດ ລ າ ຊ ົ ງ ຊ າ ວ ໄ ຮ ນ າ ທ ຳ ມ ະ ດ າ ສ າ ນ ັ ນ ບ ່ ໍ ຮ ູ ້ ຈ ະ ເ ອ ົ າ ມ າ ແ ຕ ່ ໃ ສ
ໄ ດ ້ .

ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ະ ບ ອ ບ ທ ຶ ນ ນ ິ ຍ ົ ມ ການ ປ ່ ິ ນ ປ ົ ວ ຕ ້ ອ ງ ໄ ດ ້ ເ ສ ຍ ຄ ່ າ ແ ລ ະ
ເ ງ ື ່ ອ ນ ໄ ຂ ຄ ຳ ລ ົ ງ ຊ ໊ ອ ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ຮ ັ ່ ງ ມ ີ ແ ລ ະ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ທ ຸ ກ ຍ າ ກ

ກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ການເຈັບໄຂ້ໄດ້ ປ່ວຍຂອງພວກຂະເຈົ້າ, ເວົ້າລວມແມ່ນສິດທິ່ຕ່ການຄໍ້ລ້ຽງ ຊີ ວິດ. ກໍມີອັນແຕກຕ່າງເຊັ່ນດຽວກັນ. ເຊັ່ນວ່າຢູ່ໃນສະຫະລັດ ອາເມລິກາ ຜົນສະທ້ອນຈາກໂລກຫົວໃຈໄດ້ເຮັດໃຫ້ ການສູນ ເສຍຄວາມອາດສາມາດໃນການອອກແຮງງານມີຮອດ ๔๐,๗ ກໍລະນີ່ຕໍ່ປີ ໃນຈໍານວນ ๑๐๐๐ ຄົນທີ່ຖືກທໍ່ການກວດກາ ພະ ຍາດ. ແຕ່ວ່າໃນຈໍານວນຊັ້ນຄົນທີ່ທຸກຍາກເຂັນໃຈທີ່ສຸດນັ້ນຕ່ວ ເລກດັ່ງກ່າວໄດ້ສູງຂັ້ນເຖິງ ๕๗,๒ ແລະ ໃນຈໍານວນຄົນ ທີ່ ມີສະພາບເປັນຢູ່ໃນລະດັບສູງສຸດນັ້ນ ຈະມີພຽງແຕ່-๑๑,๗ - ເທ່ົ່ານັ້ນ. ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກທີ່ທຸກຍາກຈະຖືກເຈັບ ປ່ວຍ ດ້ວຍພະຍາດໂລກຫົວໃຈຫລາຍກ່ວ່າເກ່ືອບສ້ົາທ່ົ່ນ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ເພ່ົ່ນຍັງປະຕິບັດຄວາມສະເໝີ ພາບ ທາງດ້ານສິດທິໃນການພັກຜ່ອນ. ຄວາມສະເໝີ ພາບ ດ່ັງກ່າວ ໄດ້ຮັບປະກັນດ້ວຍສິດໃນການໄປພັກຜ່ອນໃຫ້ແຕ່ລະ- ຄົນ ໂດຍທ່ົ່ໄດ້ຕັດອັດຕາເງ່ົ່ນເດ່ືອນຫຍັງເລ່ີຍ, ຮັບປະກັນ ຂະຫຍາຍກ້ວ້ງຕ່ໜ່ວ້ງສະຖານທ່ົ່ບໍ່ລຸງສຸຂະພາບ, ເຮ່ືອນ ພັກຜ່ອນ, ການທ່ອງທ່ຽວດ້ວຍເງ່ືອນໄຂອັດຕ່ານະໂຍບາຍໃຫ້ ແກ່ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານເປັນສ່ວນໃຫ່ຍ (ພວກເຮ່ົາກໍ ໄດ້ຂຽນມາແລ້ວ ກ່ຽວກັບບັນຫາດ່ັງກ່າວມາ). ບັນດາກໍ ມະກອນ, ຊາວສະຫະກອນກະເສດ, ນັກປັນຍາຊ່ົນຕ່ໜ່ວ້ງກໍພ່ ກັນພັກຜ່ອນຢູ່ຕ່ານສະຖານທ່ົ່ບໍ່ລຸງສຸຂະພາບ ແລະ ເຮ່ືອນພັກ ຜ່ອນທ່ົ່ລ້ັນລ້ົ້ນທ້ົ່ວນ້ັ້ນ. ເຊ່ັ່ນຕ່ວຢ່ໜ່ວ້ງ, ຢູ່ທ່ົ່ເມ່ືອງອູຟ່ໜ(ນະ ຄອນຫລວງຂອງລັດ ບ່ໜ່ວ້ງສະກ່ ປ່ກຄອງຕ່ົນເອ່ໜ ແລະ ຜູ້ແຕ່ໜ

ປ້ມຫ້ວມ້ກ້ໄດ້ຢູ່ທ້ຕ້ວເມ້ອງມ້ເອງ) ໃນແຕ່ລະປ້ ພະນ້ກງ່ານ ກ້ຳມະກ້ອນທຸກໆຄົນເກ້ອບ ๕๕% ໄດ້ພ່ານ້ກ້ນອອກ້ປພ້ກ ຜ່ອນ ນອກຕ້ວເມ້ອງ. ສ່ວນຢູ່ທ້ປະເທດຝະລ້ງ, ອ້ງຕ່ານ ອ່ານ ອ້ມ, ພວກອ່ານຍ່ານ ເຈ້ຳນ່ານ ທ້ມ ๑๙๑๐ ທ້ມ ຊ້ວ ດ ກ່ານ ເປ້ນ ຢູ່ ໃນ ລະ ດ້ບ ສູ ງ ๗๓% ໄດ້ ພ່ ານ້ ກ້ ນ ອອ ກ ເດ ີ ນ ທ ່ ງ ໄ ປ ພ ້ ກ ຜ ່ ອ ນ ຢ ູ ່ ຕ ່ ານ ແ ຫ ່ ງ ຕ ່ າ ງ ໆ ສ ່ ວ ນ ນ ້ ນ ດ ່ ານ ຊ ່ ານ ອ ຜ ູ ້ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ ກ ໍ ມ ີ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ບ ໍ ພ ໍ ເ ທ ່ ່ ໍ ໃ ດ ເ ປ ີ ເ ຊ ັ ນ ເ ທ ່ ່ ໍ ນ ້ ນ . ຜ ົ ນ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຄ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ະ ບ ອ ບ ທ ້ ມ ມ ິ ຍ ົ ມ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ກ ່ ານ ພ ້ ກ ຜ ່ ອ ນ ດ ີ ກ ່ ວ ່ ານ ຫ ມ ູ ຫ ມ ົ ດ ແ ມ ່ ນ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ແ ລ ະ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ແ ທ ນ ທ ີ ່ ຈ ະ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ກ ່ ານ ພ ້ ກ ຜ ່ ອ ນ ພ ັ ດ ບ ່ ມ ີ ເ ງ ື ່ ອ ນ ໄ ຂ ຈ ະ ໄ ດ ້ ພ ້ ກ ຜ ່ ອ ນ ນ ຳ ເ ອ ົ ່ ານ ເ ລ ີ ຍ . ລ ະ ບ ອ ບ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ນ ິ ຍ ົ ມ ໄ ດ ້ ທ ຳ ກ ່ ານ ລ ົ ບ ລ ້ ານ ຄ ວ ່ ານ ບ ່ ເ ປ ້ ນ ທ ຳ ແ ບ ບ ນ ້ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ; ທ ຸ ກ ໆ ຄ ົ ມ ທ ້ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ ອ ່ ານ ສ ່ ານ ່ ານ ໄ ປ ພ ້ ກ ຜ ່ ອ ນ ເ ປ ້ ນ ຢ ່ ານ ດ ີ ທ ້ ສ ຸ ດ .

ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ະ ບ ອ ບ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ນ ິ ຍ ົ ມ ຄ ວ ່ ານ ສ ະ ເ ໝ ີ ພ ່ ານ ບ ັ ງ ປ ະ ກ ອ ບ ດ ້ ວ ຍ ສ ິ ດ ເ ສ ລ ີ ພ ່ ານ ໃ ນ ກ ່ ານ ເ ຊ ື ່ ອ ຖ ື . ທ ຸ ກ ໆ ຄ ົ ມ ມ ີ ສ ິ ດ ເ ຊ ື ່ ອ ຖ ື ຫ ລ ້ ບ ເ ຊ ື ່ ອ ຖ ື ເ ທ ວ ະ ດ ່ ານ ຟ ້ ່ ານ ແ ຖ ມ , ມ ີ ສ ິ ດ ຖ ື ສ ່ ານ ສ ະ ໜ ່ ານ ໃ ດ ໜ ້ ງ ທ ້ ່ ານ ມ ີ ຄ ວ ່ ານ ເ ຫ ລ ື ້ ອ ມ ໃ ສ ສ ັ ດ ທ ່ ານ ໃ ນ ສ ່ ານ ສ ະ ໜ ່ ານ ນ ້ ນ . ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ໃ ຫ ້ ເ ລ ື ອ ກ ເ ຊ ື ່ ອ ຖ ື ສ ່ ານ ສ ະ ໜ ່ ານ ໃ ດ ໜ ້ ງ ເ ລ ີ ຍ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ມ ີ ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ່ ສ ່ ານ ສ ະ ໜ ່ ານ ດ ຽ ວ ທ ີ ່ ຈ ະ ຫ ວ ້ ່ ານ ຫ ້ ່ ານ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ເ ຊ ື ່ ອ ຖ ື ໄ ດ ້ .

ປ ະ ກ ິ ດ ກ ່ ານ ທ ີ ່ ສ ຳ ຄ ັ ນ ອ ີ ກ ອ ັ ນ ໜ ້ ງ ຂ ອ ງ ຄ ວ ່ ານ ສ ະ ເ ໝ ີ ພ ່ ານ ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ະ ບ ອ ບ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ນ ິ ຍ ົ ມ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ກ ່ ານ ທ ີ ່ ວ ່ ານ ທ ຸ ກ ໆ ຄ ົ ມ ມ ີ ຄ ວ ່ ານ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ໝ ັ ້ ນ ໃ ຈ ເ ທ ົ ່ ານ ໆ ກ ັ ນ ຕ ່ ອ ຊ ຸ ດ ໃ ນ ມ ້ ໜ ້ ່ ານ . ຢ ູ ່ ໃ ນ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ທ ້ ມ ນ ິ ຍ ົ ມ ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ່ ມ ະ ຫ ່ ານ ສ ຸ ດ ຖ ິ ເ ງ ົ ້ ມ ຕ ້ ່ ານ ອ ່ ານ ຈ ະ ລ ົ ມ ລ ະ ລ າ ຍ ລ ົ ງ ໄ ປ ໄ ດ ້ ເ ຊ ົ ່ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ , ກ ໍ ລ ະ ມ ີ ແ ບ ບ ນ ້ ໄ ດ ້ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ມ ່ ານ ແ ລ ້ ວ ແ ຕ ່ ເ ຖ ິ ງ ຢ ່ ານ ງ

ໃດກໍດີ ຜູ້ໃດມີເງິນແຮຖ້ຽໄວ້ແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະມີຄວາມ ເຊື່ອ ໝັ້ນຕົນເອງຫລາຍກວ່າກຳມະກອນ ຊຶ່ງຊອດມື້ນກິນຊອດ ມ ໜ້າຂອງເຂົ້າແມ່ນຂົ້ນກັບໜ້າວຽກຂອງເຂົ້າເອງ ຢ່າງສົມ ເຊິ່ງ. ໄພຫວ່າງວ່ານໄດ້ນາຍຊູ້ເຂົ້າຢ່າງເປັນປະຈຳ, ພະ ຍາດໃດໜຶ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຂົ້າບໍ່ມີເງິນຕິດຕົວແມ່ນແຕ່ ອັດ ຕຽວກໍໄດ້, ລູກຊາຍຂອງເຂົ້າທີ່ກຳລັງຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາ- ໄລ ກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າ ພໍ່ຂອງຕົນຈະຫາເງິນໄດ້ຫລັ່ງເພື່ອເສຍ ຄ່າ ຮຳຮຽນຂອງຕົນ...ພວກຜູ້ເຖົ້າຫລ່ຽງຄົນມີຊອດເປັນຢູ່ໂດຍ ປາສະຈາກປັດໄຈດຳລົງຊີວິດຢ່າງສົມເຊິ່ງ, ລົ້ມຕາຍໄປດ້ວຍ ຄວາມຫິວໂຫຍ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໜາວ. ກຳມະກອນບໍ່ຮູ້ໄດ້ ວ່າ ລູກມື້ນເຂົ້າຍັງຈະໄດ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນມື້ຫ້ອງມື້ຫລັ- ຍອມ ວ່າເຈົ້າຂອງຮ້ານອາດຈະເກັບຄ່າເຊົ່າຫ້ອງຮ້ານສູງຂຶ້ນອີກ ແລະ ຖ້າຄ່າເຊົ່າຫ້ານເຫລືອບ່ານວ່າແຮງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນເຂົ້າ ເອງພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປນອນ ຢູ່ ຂ້າງຖະໜົນຫົນທາງຝຸ່ນຢ່າງແນ່ນອນ...

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນກົງກັນຂ້າມ. ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ອັດຕາຄ່າເຊົ່າຫ້ອງຮ້ອນຕ່ຳທີ່ສຸດ ແລະ ດົ່ງທີ່ພວກເຮົາ ໄດ້ ເວົ້ามาแล้วคือนั้นบ่ได้มีการปรุมแปวมาแล้วเกือบ ฝ๐ปี. ບໍ່ມີໄພຫວ່າງວ່ານ, ບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າທາງດ້ານການແພດ,ຮັບປະ ກັນເບ້ຍບຳນານ, ບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າທາງດ້ານການສຶກສາ- ທັງ ໝົດເຫລົ່ານີ້ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຄົນເຮົາຢູ່ໃນ ລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ຮັບປະກັນເປັນຢ່າງດີ. ຢູ່ໃນສັງຄົມສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ຄວາມສຳຄັນບໍ່ມີພຽງແຕ່ ຢູ່ໃນ

ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງຄົນເຮົາຕໍ່ອະນາຄົດຂ້າງໜ້າເທົ່ານັ້ນແຕ່ ມັນຍັງມີຢູ່ອີກບ່ອນວ່າ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນດັ່ງກ່າວຖືກຮັບປະ ກັນ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນສຳລັບທຸກໆຄົນອີກດ້ວຍ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ທຸກຄົນມີຄວາມຮູ້ສຶກ ເຊື່ອໝັ້ນ ຢ່າງຕາຍໃຈຢ່າງດຽວກັນ ດ້ວຍວ່າການໂຈລະກຳຕ່າງໆມີລະ ດັບຕ່ຳສຸດ ແລະ ໃນແຕ່ລະປີກໍຖືກຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງ ເປັນລຳ ດັບ. ນັບແຕ່ປີ ໑໙໔໔ ເປັນຕົ້ນມາ ປະຊາຊົນຂອງ ສສສຊ ໄດ້ເພີ່ມຕື່ມອີກຮອດ ໑໔໐ ລ້ານຄົນ, ສ່ວນການໂຈລະກຳທຳ ລາຍຄວາມສະຫງົບສຸກຕ່າງໆໄດ້ຖືກຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງ ๓,๕ ເທົ່າ, ໃນນັ້ນພາຍໃນຕະຫລອດ ๔๕ ປີຫລັງມານີ້ ໄດ້ຫລຸດລົງ ๔,๕ ເທົ່າ. ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ກໍຄືຢູ່ຕາມຊົນນະບົດໂຊວຽດແຫ່ງ ຕ່າງໆ ຊີວິດໄດ້ຖືກຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຢ່າງສົມເຊິ່ງສ່ວນ ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມຕ່າງໆນັ້ນ ດັ່ງທີ່ຮູ້ແຈ້ງນຳກັນແລ້ວ ວ່າ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍໄພອັນຕະລາຍຮອບດ້ານ ແລະກຳເລີບ ເສີບສາມຮົ້ນເປັນລຳດັບ. ພາຍໃນຕະຫລອດ ๔๐ ປີຜ່ານມາ ນີ້ ຢູ່ທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຊາວອາເມລິກາຈຳນວນ ๔๔๐ ພັນຄົນຖືກຂ້າຕາຍ, ບາດເຈັບ-๑,๓ ລ້ານຄົນ, ຖືກປຸ້ນ ຈີ- ๔,๓ ລ້ານຄົນ. ພຽງແຕ່ໃນປີ ๑๙๗๔ ປີດຽວເທົ່ານັ້ນ ຄອບ ຄົວອາເມລິກາຈຳນວນ ๔๕ ລ້ານຄອບຄົວໄດ້ກາຍເປັນເຫຍື່ອ ຂອງການໂຈລະກຳຕ່າງໆເຊັ່ນ ຖືກຂ້າຕາຍ, ຖືກປຸ້ນຈີ, ຖືກ ງັດແງະເຮືອນຊານຕ່າງໆ. ເຫມືອນດັ່ງຢູ່ໃນສົງຄາມບໍ່ມີຜິດ. ບັນດານັກຄະນິດສາດຂອງສະຖາບັນຕັກນິກເມືອງ ແມຄຊາຈູ ແຊັດ ໄດ້ພາກັນຄິດໄລ່ເບິ່ງວ່າ ເດັກນ້ອຍອາເມລິກາ ທີ່ເກີດ

ໃນປີ ໑໙໓໔ ຈະມີໂຊກຮ້າຍຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ກາງຖະໜົນຫລາຍ ກວ່າທະຫານອາເມລິກາຈະຖືກໂຊກຮ້າຍຕາຍຢູ່ບົ້ນລົບຄາວສະ ໄໝສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງເສຍອີກ.

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກອັນທະພານຈະຕ້ອງແນ ໃສ່ປອງຮ້າຍພວກທີ່ຮົ່ງມີ ແລະ ລັກປຸ້ນຊັບສົມບັດຂອງພວກຂະ ເຈົ້າ. ສ່ວນພວກທີ່ຮົ່ງມີກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຈ້າງຄົນອາລັກຂາ-ຕົວ, ຕິດຕັ້ງປະກອບປະຕູເຫລັກ, ກະແຈລະບົບໄຟຟ້າ ແລະ ອຸປະກອນປ້ອງກັນອື່ນໆ ເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ມີສະພາບອັນ ສະ ຫງົບສຸກ. ແລະ ການໂຈລະກຳປອງຮ້າຍຕ່າງໆດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງ ໄດ້ເກີດຂົ້ນກັບພວກທີ່ທຸກຍາກອະນາຖາອີກຢ່າງໜ້າສົນ ເພດ ທີ່ສຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ ພວກອັນທະພານຫລາຍໆຄົນຍິ່ງບໍ່ມີ ຄວາມຕ້ອງການອັນໃດພໍຫລວງຫລາຍເພື່ອບັນເທົາຊົ່ວຄົ່ ເຊັ່ນ ຕ່ອຢ່າງຢູ່ປະເທດອັງກິດ ๔๐% ຖືກຕັດສິນຕ້ອງໂທດລະດັ ອາ ຍາ ລ້ວນແຕ່ເປັນຄົນຫວ່າງວ່ານ ຊຶ່ງຄະດີຕ່າງໆເກີດຂົ້ນ ກໍ ຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວເປັນສ່ວຍເຫດ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການໂຈລະກຳປອງຮ້າຍຕ່າງໆ ເຫັນວ່າບໍ່ມີເລີຍ ຖ້າສົມທຽບກັບລະບອບທຶນນິຍົມ.

ຄວາມສະເໝີພາບຂອງພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນ ຂອງ ສັງ ຄົມສັງຄົມນິຍົມ ບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວອອກພຽງແຕ່ຢູ່ໃນສິດທິຕ່າງໆ ຂອງພວກຂະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຢູ່ໃນພັນທະຮັບຜິດຊອບຕ່າງ ໆ ອີກດ້ວຍ. ສັງຄົມຈະສາມາດຕອບສະໜອງຫລາຍໆຢ່າງ ໃຫ້ ບຸກຄົນໃດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອວ່າ ບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບສະໜອງ ກຳລັງ ວັງຊາທັງມັນສະໜອງໃຫ້ສັງຄົມໃນລະດັບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນ .

ຍ້ອນວ່າສັງຄົມສັງຄົມນິຍົມ ບໍ່ໄດ້ເອົາຄວາມຊຸດົມຮັ່ງມີ ມາແຕ່ ທາງໃດ ນອກຈາກໄດ້ມາຈາກການອອກແຮງງານຂອງພົນລະ ເມືອງທຸກໆຄົນເທົ່ານັ້ນ. ສະສະຊຸ ບໍ່ມີລາຍໄດ້ຈາກການ ກິດຂີ ຂູດຮີດປະເທດອື່ນໆເລີຍ. ເພື່ອການສົມທຽບ-ເກືອບ ໜຶ່ງ ສ່ວນສາມຂອງລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ມາ ຈາກການປຸ້ນສະດົມປະຊາຊາດຂອງປະເທດອື່ນໆ...

ພັນທະຮັບຜິດຊອບໃນການອອກແຮງງານ ແມ່ນເປັນ ພັນ ທະອັນດັບໜຶ່ງ ແລະ ສະເໝີພາບກັນສຳລັບພົນລະເມືອງທຸກ ທຸກຄົນຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມໂດຍທົ່ວໜ້າ. ແຮງງານ- ບໍ່ ແມ່ນພຽງແຕ່ສິດທິເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງແມ່ນທັງພັນທະ ຮັບຜິດ ຊອບອີກດ້ວຍ. ຍ້ອນວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນສັງຄົມແລະສະ ມາຊິກຂອງສັງຄົມທຸກໆຄົນ ໄດ້ຊົມໃຊ້ສິ່ງຕ່າງໆນັ້ນ ລ້ວນ ແຕ່ ແມ່ນແຮງງານ ຂອງມະນຸດເປັນຜູ້ຜະລິດສ້າງມັນຂຶ້ນມາ.ຈາກ ທັດສະນະສາຍຕາດັ່ງກ່າວມານີ້ ຄຳຂວັນ "ຜູ້ໃດບໍ່ເຮັດວຽກຜູ້ ນັ້ນບໍ່ຕ້ອງກິນ" ແມ່ນຄຳຂວັນທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນທຳທີ່ສຸດເລີຍ... (ແມ່ນອນທີ່ສຸດຄຳຂວັນດັ່ງກ່າວຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງຜູ້ທີ່ມີ ຄວາມ ອາດສາມາດໃນການອອກແຮງງານ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍ, ພວກຜູ້ເຖົ້າ, ຄົນເສຍອົງຄະ ແລະ ຄົນ ເຈັບຕ້ອງອອກແຮງງານ). ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ພວກ ທີ່ ຮັ່ງມີທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງເງິນທຶນ ຫລືທຶນບໍ່ຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກ - ຫຍັງກໍໄດ້. ພວກຫວ່າງງານຕ່າງໆກໍຈຳເປັນບໍ່ໄດ້ມີວຽກເຮັດ ງານທຳກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ສັງຄົມທຶນນິຍົມຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ທີ່ຈະຕັ້ງບັນຫາກ່ຽວກັບພັນທະຮັບຜິດຊອບເທົ່າທຽມກັນໃນການ

ອອກແຮງງານສຳລັບໝົດທຸກໆຄົນ້ອມໄດ້.ພົນລະເມືອງ ທຸກໆ
ຄົນຂອງປະເທດສັງຄົມນິຍົມ ຈະຕ້ອງເຄົາລົບນັບຖືກົດໝາຍ,
ລະບຽບຫລັກການຂອງການດຳລົງຊີວິດລວມກັນແບບສັງຄົມ ນິ
ຍົມຢ່າງເຫົ່າທຽມກັນ. ຢູ່ໃນບ່ອນ ນ້ ຍັງມີຄວາມບໍ່ສະເໝີ -
ພາບຢ່າງໜຶ່ງອີກ ທີ່ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ ນ້ ນ ຄ: ຖ້າວ່າ ພະ
ນັກງານ ນ້ ນ ນຳພາຜູ້ໃດໜຶ່ງ ຫາກລະເມີດຝ່າຝືນກົດລະບຽບ ວິ
ໄນແລ້ວ ຜູ້ນັ ນ ຈະຖືກປະຕິບັດວິໄນໜັກກວ່າພະນັກງານ ນ້ ນ ທຳ
ມະດາຕ້ອງຫລາຍໆເທົ່າ. ສ່ວນວ່າຢູ່ໃນລະບອບ ທ ນິ ຍ ນ ແລ້ວ
ໃນກໍລະນີ ຫາກເກີດມີຄະດີໃດໜຶ່ງ ນ້ ນ ຜ ທ ຣ ນ ຈະຕ້ອງໃຊ້
ເວ ນ ຈ ສ ນ, ໄອຍະການ ສ ນ ຕະຫລອດຮອດ ພະຍານ
ຫລັກຖານຕ່າງໆ ເໝ ນ ດ ທ ເຄີຍເວົ້າກັນວ່າ ເມ ນ ຈ ນ ນ ນ ນ
ນ ແຕ່ ໂຕ ບ ປ ຽ ນ ນ ເອງ...

ພົນລະເມືອງທຸກໆຄົນຂອງ ສສສຊ ໂດຍ ບ ນ ນ ເວັ ນ ໃດ
ໃດ ຈ ຕ ປົ ປ ຮ ສ ຊ ນ ສ ນ ຄ ນ ນ ນ, ຄ ນ ຊ ນ ນ
ຣ ນ ແລະ ນ ລ ນ ດ ນ ທ ຕ ນ ຕ ນ ຂ ນ ປ ຊ ນ.

ໃນ ທ ສ ຸ ດ, ກ ນ ປ ປ ອ ນ ປ ຕ ພ ນ ສ ນ ຄ ນ ນ ນ ຂ ນ ຕ ນ (ກ ດ
ປ ເ ທ ດ ທ ເ ປ ນ ພ ນ ທ ນ ດ ຂ ນ ສ ສ ສ ຊ) ແ ນ ພ ນ ທ ນ ໜ ນ ທ
ລ ນ ແ ລ ສ ຸ ດ ທ ສ ຳ ລ ນ ຍ ນ ສ ຳ ລ ນ ພ ນ ລ ເ ມ ນ ຈ ຸ ນ ຄ ນ ຂ ນ
ສ ສ ສ ຊ (ສ ເ ພ ະ ຢ ່ ນ ຍ ນ ແ ນ ນ ສ ຳ ລ ນ ເ ພ ດ ຊ ນ). ດ ນ ຍ ເ ຫ ດ
ນ ເ ນ ນ ກ ນ ຮ ນ ໃ ຊ ກ ນ ທ ະ ຫ ນ ນ ຢ ູ ໃ ນ ຖ ນ ແ ຖ ວ ກ ນ ທ ນ ແ ໜ ນ ສ
ສ ສ ຊ-ແ ນ ໜ ນ ທ ສ ຸ ດ ທ ນ ກ ຽ ດ ສ ະ ຫ ງ ງ ຄ ນ ຂ ນ ພ ນ ລ ເ ມ ນ ຈ-
ໂ ຊ ນ ຣ ດ ທ ຸ ກ ໆ ຄ ນ ຢ ່ ນ ເ ທ ົ ່ ນ ທ ຽ ມ ກ ນ. ຢ ູ ໃ ນ ຍ ນ ມ ນ ສ ນ ຕ ພ ນ ບ ກ ດ
ຍ ນ ມ ນ ສ ງ ຄ ນ ເ ມ ນ ເ ຖ ງ ກ ຳ ນ ດ ຮ ນ ໃ ຊ ທ ະ ຫ ນ ນ ແ ລ ວ ເ ຜ ຸ ່ ຕ ນ ຈ ງ

ໄດ້ເກັບເກນເອົາຊາຍໜຸ່ມທີ່ຮຽນຈົບຫ້ອງ ๑๐, ຢູ່ຂັ້ນສູງຈົນ ກະທັ້ງຢູ່ຂັ້ນລະດັບນັກປາດ, ປວງຊົນຂອງຕົວເມືອງກໍຄື ຂອງ ຊົນນະບົດ, ທຸກຊົນຊາດຊົນເຜົ່າເຂົ້າຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນກອງທັບ.ປະ ຫວັດສາດທີ່ຜ່ານມາສ່ອງແສງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຢູ່ໃນ ປະ ເທດລັດເຊຍ ສະໄໝພະເຈົ້າຊາ ລູກຕົ້ານຂອງພວກ ຮົ່ງມີ ຫລາຍໆຄົນ ບໍ່ໄດ້ຖືກເຂົ້າຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນກອງທັບແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ແມ່ນກະທັ້ງຍາມສົງຄາມ, ດ້ວຍອາໄສວິທີການຊ້ຳຊ້ອນຕ່າງ ๆ ນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຮັບໜ້າທີ່"ອັນອົບອຸ່ນ"ຕາງໆຢູ່ທາງດ້ານ ແນວຫລັງພູ້ນ.ບັນດາພວກຮົ່ງມີຂອງລັດເຊຍ ທີ່ກໍ່ສົງຄາມໂລກ ຄັ້ງທີ່ໜຶ່ງຂຶ້ນນັ້ນ ບໍ່ຢາກເສຍເລືອດເນື້ອຂອງຕົນຢູ່ໃນສົງຄາມ ດັ່ງກ່າວ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ອີງໃສ່ແຕ່ພວກກຳມະກອນແລະຊາວ ໄຮ່ນາເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ສູ້ຮົບແທນຕົນແຕ່ຝ່າຍດຽວ. ແຕ່ວ່າເມື່ອ ມະຫາສົງຄາມປ້ອງກັນປິຕຸພູມຂອງປະຊາຊົນໂຊວຽດຕ້ານລັດທິ ຟາດຊິດລະເບີດຂຶ້ນແລ້ວ ບັນດາຊາວໜຸ່ມເກືອບຖ້ວນໜ້າກຸ່ມ ຄົນຊຶ່ງເປັນລູກຕົ້ານຂອງພະນັກງານພັກ-ລັດຂອງສະຫະພາບ-ໂຊວຽດ ໄດ້ທຳການສູ້ລົບ ແລະ ນັບເປັນຈຳນວນຫລາຍໆຄົນ ໄດ້ຖືກເສຍຊີວິດຢູ່ຕາມບັ້ນຮົບຕ່າງໆ...

ພົນລະເມືອງຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມ ຈະຕ້ອງ ເຄົາລົບ ນັບຖືສິດທິ ແລະ ສິດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງຄົນອື່ນໆ ຢ່າງ ເທົ່າທຽມກັນ. ສ່ວນສັງຄົມທຶນນິຍົມ (ໂດຍແຕກຕ່າງກັບ ສັງ ຄົມນິຍົມ) ນັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານທີ່ວ່າ ພວກນາຍທຶນ ບໍ່ ຄຳນຶງເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານແມ່ນແຕ່ ໜ້ອຍດຽວເລີຍ.

ສະມາຊິກຫຸກໆຄົນຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມ ຈະຕ້ອງ ປົກ
ປັກຮັກສາທຳມະຊາດ, ຄວາມຊຸດົມຮັ່ງມີຂອງທຳມະຊາດ ,
ເພາະວ່າໃນສູ່ມົນ ໃນເມືອການຊຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຂົນ
ສົ່ງທາງລົດໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ, ບັນ
ຫາດ້ວງກ່າວນີ້ ມີຄວາມໝາຍສຸດທີ່ສຳຄັນ. ຍ້ອນວ່າໃນໄລຍະ
ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນນັ້ນ ມະນຸດອາດສ້າງຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່
ດີຕ່ອອາກາດທົ່ງໜົດຂອງໜ່ວຍໂລກ, ຕໍ່ຄວາມສະອາດ ຂອງ
ນ້ຳ; ຕໍ່ຊຸມມະພາບຂອງເມືອດິນ, ຕໍ່ພືດພັນ ແລະ ສັດ ໂລກ
ທົ່ງໜົດ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ເພື່ອຕົນຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳໄລ
ສູງສຸດນັ້ນ ບັນດາເຈົ້າຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານໄດ້ພາກັນພະຍາ
ຍາມປະຢັດການລົງທຶນຮອນເຂົ້າໃນການປົກປັກ ຮັກສາ ສິ່ງ
ແວດລ້ອມທຳມະຊາດ. ຜົນຮ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບຄືທະເລ,ຫ້ວຍໜອງ
ຄອງບ່ວ, ແມ່ນ້ຳລຳທານຕ່າງໆໄດ້ກາຍເປັນແຫລ່ງນ້ຳ ຕາຍ
ໄປແລ້ວ, ສ່ວນ "ຮ່າຝົນພິດ" ທີ່ເກີດມາຈາກຄວັນຂອງໂຮງ
ຈັກໂຮງງານຂອງອັງກິດ ແລະ ຂອງສະຫະພັນເຢຍລະມັນນັ້ນ
ໄດ້ລອກໄຫມ້ເຄື່ອງປູກຂອງຝ່າຍຂອງປະເທດຊູແອດ... ຢູ່ໃນ
ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ລັດໄດ້ທຸ່ມເທທຶນຮອນເປັນຈຳນວນມະຫາ
ສານເຂົ້າໃນການກຳຈັດສິ່ງເປື້ອນຂອງນ້ຳ, ດູດລ້າງຝຸ່ນ
ຄວັນຢູ່ຕາມທໍ່ເຫລັກຕ່າງໆຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານ. ເຖິງແມ່ນ
ວ່າ ລັດຈະເປັນຜູ້ຮັບພາລະຕົ້ນຕໍໃນການປົກປັກຮັກສາ ທຳມະ
ຊາດກໍຕາມ ແຕ່ວ່າລັດບໍ່ໄດ້ປ່ອຍປະໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເມີນເສີຍ -
ຈາກພາລະໜ້າທີ່ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແຕ່ຢ່າງ
ໃດເລີຍ. ເຊັ່ນວ່າ ຖ້ານັກຂັບລົດໄຖນາຫາກລາດໄຖ ດິນມຸ່ນ

ລະອຽດແລ້ວ, ຜົນຮັບຄື-ນ້ຳຈະເຊາະເມືອດິນ ທີ່ນຸ່ມລະອຽດ ນັ້ນໄປ. ຖ້າວ່າພະນັກງານຂອງຂະແໜງເຄມີກະເສດ ຫາກ ເກັບຮັກສາຢາປາບສັດຕູພືດຂອງຕົນຢູ່ກາງດິນ ບໍ່ມີຫຍັງ ປົກ ປິດແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ສັດລາກແກ່ຕ່າງໆອາດຈະຖືກເບື່ອເມົ່າ ກໍ ເປັນໄດ້. ຖ້າວ່າພວກນັກທ່ອງທ່ຽວຫາກຈູດກອງໄຟຢູ່ກາງປ່າ ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມລະມັດລະວັງແລ້ວ-ໄຟໄໝ້ປ່າກໍຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຢ່າງແນ່ນອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສະພາບ ຂອງ ທຳມະຊາດນັ້ນ ແມ່ນພາລະໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ສຸດຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ນອກຈາກນີ້ ຄົນຂອງສັງຄົມສັງຄົມນິຍົມ ກໍຍັງມີພາລະ - ໜ້າທີ່ອັນໆອີກຫລາຍໆຢ່າງເປັນຕົ້ນແມ່ນ-ການຮັດແໜ້ນ ມິດ ຕະພາບລະຫວ່າງຊາດ ແລະ ເຄົາລົບນັບຖືທຸກໆຊົນຊາດ ຊົນ ເຜົ່າ, ເອົາໃຈໃສ່ອົບຮົມ ບົ່ມສອນພວກເດັກນ້ອຍ,ປົກປັກຮັກ ສາວັດຖຸໂບຮານທາງດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ອັນໆອີກ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດສາດ ທີ່ຄວາມສະ ເໝີພາບທາງດ້ານພາລະໜ້າທີ່ ແລະ ສິດທິຂອງມະນຸດ ຈຶ່ງ ໄດ້ບັນລຸເຖິງຄວາມເປັນຈິງ. ໃນຄາວເມື່ອກ່ອນນັ້ນສ່ວນໃຫຍ່ ແລ້ວຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຝ່າຍໜຶ່ງມີແຕ່ ພາ ລະໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ສ່ວນອີກຝ່າຍໜຶ່ງພັດມີແຕ່ສິດ.ມີແຕ່ລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເປັນສັງຄົມທີ່ພາຫະນະການ ຜະ ລິດບໍ່ໄດ້ຕົກເປັນຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງແຕ່ນັ້ນຫາກຍັງເປັນ ຂອງ ລັດນັ້ນ ຈະສາມາດຮັບປະກັນຂັ້ນໄລຍະສູງສຸດເທົ່າທີ່ຄວນທາງ ດ້ານຄວາມສະເໝີພາບອັນແທ້ຈິງທາງສັງຄົມລະຫວ່າງ ນວນ

ມະນຸດດ້ວຍກັນ.

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍເລີຍ. ຍ້ອນວ່າຮອງຮອຍເສດເຫລືອທີ່ຕົກທອດມາຈາກຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມໃນເມືອຄາວອະດີດນັ້ນ ຍັງຄົງຄ້າງຢູ່ ແລະ ມັນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາ ຍາວນານ ສົມຄວນເພື່ອລົບລ້າງຮອງຮອຍດັ່ງກ່າວ; ມັນຮຽກຮ້ອງ ເຖິງ ການອອກເຫື່ອເຫແຮງຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ຄວາມມານະອົດທົນຮອບດ້ານ.

ຄວາມສະເໝີພາບສົມບູນນັ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸເຖິງໄດ້ໃນມື້ໜຶ່ງຍາມຄຮອເລີຍ. ເພື່ອບັນລຸໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາເປັນນານໆປີໃນການກຳຈັດປັດເປົ່າ ຮອງຮອຍແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມ. ແລະ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ທີ່ຂະຫຍາຍຕົວແລວນ ເພີ່ນພ້ອມເຮັດຫຼາຍໆຢ່າງຢູ່ໃນທິດທາງດັ່ງກ່າວນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຢູ່ໃນສູ່ມນ ລຳດັບຂອງການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງບັນຫາ. ຍ້ອນວ່າປະເພດຂອງຄວາມ ບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມເອງ ກໍມີຈັນແຕກຕ່າງກັນ ລວມທັງໃນຄວາມໝາຍຂອງມັນຢູ່ໃນຊີວິດຂອງສັງຄົມ.

ຈຳພວກທຳອິດຂອງປະເພດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມ (ເຖິງວ່າຈະເປັນການແປກປະຫລາດກໍດີ), ແມ່ນຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ສັງຄົມນິຍົມດຳລົງຄົງຕົວໄດ້ ໃນສະພາບປົກກະຕິຊ້ຳອີກ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ນັ້ນແມ່ນຄວາມບໍ່ສະ

ເໝີພາບຢູ່ໃນສະພາບທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຄົນເຮົາ ທີ່ພົ້ວພັນ ເຖິງການນຳໃຊ້ຫລັກການແບ່ງປັນແບບສັງຄົມນິຍົມ "ແຕ່ລະ-ຄົນ ເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຕາມປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານ". ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຫລັກການດັ່ງກ່າວນີ້ ທຸກໆຄົນສະເໝີພາບກັນ ແຕ່ວ່າ ມັນແມ່ນຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນວ່າວຽກງານຂອງຄົນເຮົາກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນ, ຄຸນນະພາບຂອງການອອກແຮງງານກໍບໍ່ຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ທັດສະນະຕໍ່ວຽກງານ ກໍ່ຍ່ອມບໍ່ຄ້າຍຄຽງກັນເລີຍ. ຜູ້ໜຶ່ງເຮັດວຽກດ້ວຍການກຳຊ້ອນ ໃນມື ຊຸດກົ່ວຂົ່ນ, ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງພັດຫຳການຄົດໄລ່ເລກ ດ້ວຍເຄື່ອງຈັກໄລ່ເລກທັນສະໄໝ, ຂີດຂຽນບົດກະວີຕ່າງໆ, ບັນຊາໂຮງຈັກໂຮງງານ. ເປັນການຈະແຈ້ງວ່າວຽກງານ ປະເພດທີ່ສອງນີ້ມີຄວາມຍຸ້ງຍາກສັບສົນຫລາຍກວ່າ ເພາະ ມັນຮຽກຮ້ອງເຖິງການກະກຽມຝຶກອົບຮົມກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ທີ່ສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ອັດຕາຄ່າແຮງງານຈຶ່ງຖືກປະຕິບັດ ກັນໄປອີກຢ່າງໜຶ່ງ. ຖ້າວ່າຜູ້ຈົກຊ້ອງານຂົ່ນຫາກເຮັດວຽກບໍ່ໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ ແນ່ນອນມັນກໍຈະມີຜົນສະທ້ອນໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ ແຕ່ຫາກບໍ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍພໍຫລວງຫລາຍປານໃດ; ແຕ່ ຖ້າຫາກວ່າວຽກງານຂອງນັກປາດ, ນັກວິສະວະກອນ, ຜູ້ອຳນວຍການຂາດຄຸນນະພາບແລ້ວ ມັນອາດຈະສົ່ງຜົນເສຍຫາຍ ຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ.

ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນທັດສະນະ - ຂອງຄົນເຮົາຕໍ່ໜ້າທີ່ວຽກງານ ຍັງມີອັນແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນປະ

ຈຸບັນນີ້. ມີພວກພະນັກງານກຳມະກອນຜູ້ທີ່ສຸມຈິດສຸມໃຈ ໃສ່ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນໄດ້ພາກັນເຮັດວຽກຢ່າງມີຄວາມພາກພຽນ ແລະ ຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ບໍ່ຟ້າວຟັ່ງໝົດເມື່ອເຮືອນພາຍຫລັງໝົດພຽນຂອງຕົນເລີຍ. ແຕ່ກໍເປັນໜ້າເສຍດາຍ ທີ່ຍັງມີພວກຂໍຄ້ານນັກງ່າຍທີ່ເຮັດວຽກພໍຫລ້ອນໜ້າທີ່ແບບມະລຸມມະລ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນລຸນມະພາບວຽກງານຂອງພວກຂະເຈົ້າ - ແລ້ວ ກໍເຫັນວ່າສິນຄ້າທີ່ພວກຂະເຈົ້າຜະລິດອອກມານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢາກຈະຊື້ນັ້ນເລີຍ...ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ທີ່ຈະສົມທຽບ ວິລະຊຸມແຮງງານໃສ່ຄົນຂໍຄ້ານນັກງ່າຍໃຫ້ເທົ່າທຽມກັນໄດ້ ?. ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຫລັກການທີ່ວ່າ "ຜູ້ໃດບໍ່ເຮັດວຽກ ຜູ້ນັ້ນບໍ່ຕ້ອງກິນ", ຫລັກການຈ່າຍຕາມແຮງງານ. ແມ່ນອັນທີ່ສຸດສົງ ຄຽງກາວມີສ່ວງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບສ່ວນໃດໜຶ່ງຍັງມີຢູ່ໃນລາຍໄດ້ຂອງຄົນເຮົາ.

ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບອັນນີ້ ຈະຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ ໄປເທື່ອລະກ້າວ (ນັ້ນເປັນຄຳແນວໃດແທ້ນັ້ນ ພວກເຮົາຈະຊ້ໃຫ້ເຫັນດ່ວງຂ້າງລຸ່ມນີ້). ພວກເຮົາຂໍສົມມຸດວ່າ ມີສອງຄົນ ໄດ້ເຮັດວຽກງານ ແລະ ໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານດ່ວງດຽວກັນ. ແຕ່ວ່ານັ້ນ ນັ້ນແມ່ນຄວາມສະເໝີພາບແບບຮູບການໜຶ່ງ. ຜູ້ທີໜຶ່ງ ເປັນຄົນຍັງໜຸ່ມນ້ອຍ, ບໍ່ທັນສ້າງຄອບຄົວເທື່ອ,ສ່ວນອີກຜູ້ທີ່ສອງ ພັດເປັນຫົວໜ້າຄອບຄົວໃຫຍ່ຄອບຄົວໜຶ່ງແລ້ວ. ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ເຖິງແມ່ນອັດຕາຄ່າແຮງງານຈະຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກໍຕາມ ແຕ່ວ່າພວກຂະເຈົ້າຈະບໍ່ມີການດຳລົງຊີ

ວິດຢ່າງດຽວກັນເລີຍ ທາງດ້ານສະພາບການເປັນຢູ່. ແມ່ນແຕ່ ຖ້າອຽກງານດີກໍຕ້ອງໄດ້ເງິນດີ ຖ້າອຽກງານບໍ່ດີ ກໍຕ້ອງ ໄດ້ ເງິນບໍ່ດີ. ອັນນີ້ແມ່ນຫລັກການຕາຍຕົວຂອງລະບອບສັງຄົມນິ-ຍົມ. ຖ້າປາສະຈາກສິ່ງດົ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ການຄອງຊີບ ໃນລະ ດັບສູງກໍຄືເງື່ອນໄຂຕ່າງໆເພື່ອເສີມສ້າງບຸກຄົນ ຢ່າງຮອບ ດ້ານຈະບໍ່ຖືກ ຮັບປະກັນໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບປະເພດດົ່ງກ່າວນີ້ຍັງຈະມີຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ ຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ. ມັນຈະສູນຫາຍໄປກໍ ຕໍ່ເມື່ອວ່າປະເທດຊາດໄດ້ກ້າວສູ່ລະບອບກອມມູນິດຢ່າງສົມ ບູນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ມັນຈະມີແຕ່ຄວາມອຸດົມ ສົມ ບູນພູກຢ່າງ, ອຽກງານກໍຈະຖືກຫາຍໄປເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕອງການເປັນຕາຍຕົວຂອງແຕ່ລະຄົນ, ມັນຈະກາຍ ເປັນອຽກງານໃໝ່ທາງດ້ານຈຸນນະພາບຄ່ຽງຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ກວ່າເກົ່າອີກ.

ປະເພດທີ່ສອງ ແມ່ນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານ ສັງ ຄົມຊຶ່ງເປັນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ ຢູ່ໃນລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມ (ມັນຕົກຄ້າງເສດເຫລືອມາແຕ່ອະດີດ ຕະ ການຜ່ານມາ), ແຕ່ມັນມີຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີໃຫ້ແກ່ ການດຳ ລົງຄົງຕົວຢ່າງເປັນປົກກະຕິຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ສິ່ງນັ້ນ ຄືຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫ່ວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະຊາວ ສະຫະກອນລວມໝູ່, ລະຫ່ວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ລະຫ່ວ່າງພະນັກງານກຳມະກອນຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ, ຮ່ອງຮອຍເສດເຫລືອຂອງຄວາມ ບໍ່

ສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າ ລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດຊົນເຜົ່າຕ່າງໆ, ປະກົດການຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ ລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ. ຕາມທັດສະນະຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຄວາມແຕກຕ່າງກັນອັນສຳຄັນ ລະຫວ່າງປະຊາຊົນຂອງຊົນນະບົດ ແລະ ຂອງຕົວເມືອງ, ລະຫວ່າງພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງ-ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ ມີຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີຍ້ອນວ່າມັນໄດ້ກີດໜ່ວງການຂະຫຍາຍຕົວທຸກຄົນຢ່າງຮອບດ້ານ. ຢູ່ໃນຂະແໜງການກະສິກຳ ວຽກງານທີ່ເຮັດດ້ວຍກົນຈັກມີໜ້ອຍກວ່າ ຢູ່ໃນຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ, ເຄື່ອງກົນຈັກທັນສະໄໝ ກໍຍັງບໍ່ທັນແຜ່ກ້ວາງໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນເທື່ອ. ຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ຍັງບໍ່ທັນມີ ແມ່ນແຕ່ໂຮງລະຄອນ, ສະຖາບັນການສຶກສາ, ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງທາງດ້ານວັດທະນະທຳອັນໆອີກຫລາຍໆຢ່າງ ຊຶ່ງສ່ວນໃຫ້ຍເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ມີຢູ່ໃນຕົວເມືອງເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນ ວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ມີຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີຕໍ່ລະບອບ ສັງຄົມນິຍົມນັ້ນເອງ ໃນສູ່ມີພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເລັ່ງລົງມືປະຕິ ບັດ ວຽກງານຢ່າງສຸດຂີດ ໃນການລົບລ້າງປະເພດຄວາມບໍ່ສະ - ເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມດັ່ງກ່າວມານັ້ນ. ແຕ່ວ່າບັນຫາອັນນີ້ ຈະບໍ່ຖືກແກ້ໄຂໄດ້ພາຍໃນພຽງໄລຍະປີດຽວ ຫລື ໑໐ ປີ ແຕ່ຢ່າງໃດ.

ປະເພດທີ່ສາມ ຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານ ສັງຄົມ ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນຂອບເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງ ໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນ ຕ່າງໆ

ຂອງທ່ອປະເທດທາງດ້ານເງ໋ອມໄຂການດຳລົງຊ໊ວິດ, ທາງ
ດ້ານໂຄງປະກອບດ້ານສັງຄົມ, ທາງດ້ານລະດັບສະຕິ ປັນຍາ
ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງປະຊາຊົນ. ເປັນທ໊ຈະແຈ້ງ ແລ້ວ
ວ່າ ໃນເມ໊ອຄວາມແຕກຕ່າງກັນເກ໊ດມ໊ອນລະຫວ່າງ ເຂດ
ແຂວງ ແລະ ລັດຕ່າງໆແລ້ວ ເມ໊ອນັ້ນຄົນເຮົາຕ່າງກໍ່ມີ ແນວ
ຄິດຢາກຍ໊ກຍ້າຍໄປຢູ່ຂົງເຂດບ່ອນທ໊ມ໊ຊ໊ວິດການເປັນຢູ່ດ໊ກວ່າ.
ຜົນທ໊ໄດ້ຮັບ ຄ໊ການຍ໊ກຍ້າຍຂອງປະຊາຊົນ ເກ໊ດເປັນຂະບວນ
ທະວ໊ຄູນ໊ນ.ຢູ່ໃນກ໊ລະນ໊ນ໊ພວກເຮົາໄດ້ມ໊ຂ໊ສັງເກດເຫັນວ່າ:ຢູ
ໃນໄລຍະການຍ໊ກຍ້າຍຂອງຄົນຜູ້ໜ໋ງຈາກເມ໊ອງໜ໋ງໄປສູ່ອ໊ກ
ເມ໊ອງໜ໋ງ ຫ໊ລ໊ຈາກບ້ານໜ໋ງ ໄປຍັງເມ໊ອງໜ໋ງນ໊ນ໊ ແມ່ນ
ການພັກງານຊ໊ວ໊ໄລຍະໜ໋ງ, ຕາມຕ໊ວເລກຂອງການຄົ້ນຄ້ວາ
ວ໊ໄຈຂອງພວກເຮົານ໊ນ ມ໊ປະມານສອງເດ໊ອນ. ແຕ່ຖ້າ ສອງ
ສາມລ້ານຄົນຫ໊ກບ໊ເຮ໊ດວຽກກຳນ໊ດສອງເດ໊ອນພາຍໃນໜ໋ງປ໊
ແລ້ວນ໊ນ ຄ໊ການສູນເສ໊ຍຜົນການຜະລ໊ດຂອງໜ໋ດທ໊ອຂະແໜງ
ການຈຸດສາຫ໊ະກຳຂະແໜງໜ໋ງໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ. ສະນ໊ນ ລະ
ບອບສັງຄົມນ໊ຍ໋ມຈ໋ງມ່ວງໝາຍເລ໊ກເວ໊ນຄວາມ ບ່ສະເໝ໋ ພາບ
ທາງດ້ານສັງຄົມປະເພ໊ດດ໋ງກ່າວນ໊ໃຫ້ໄດ້ໄວທ໊ສຸດ.

ພວກເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າ ບັນດາປະເພ໊ດຄວາມ ບ່ສະເໝ໋-
ພາບເອງ ກໍ່ມ໊ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ແລ້ວ. ດ້ວຍເຫ໊ດ ນ໊ ທ໊ດ
ສະນະຕ່ນ໊ນ ບັນດາປະເພ໊ດຕ່າງໆເຫລ່ານ໊ນ ແມ່ນ ມ໊ຫລາຍຮູບການ
ດ້ວຍກັນ, ບ່ຄວນເວ້ົາເຖ໋ງແຕ່ການລ໊ບລ້າງຄວາມ ບ່ສະເໝ໋-
ພາບທາງດ້ານສັງຄົມໂດຍທ໊ວໆໄປເລ໊ຍ. ອາດຈະກ່າວ ເຖ໋ງ
ພຽງແຕ່ການ ຫ໊ລ໊ກເວ໊ນໃນກ໊ນ໊ດເວລາຕ່າງໆອອກຈາກ ນ໊ນ

ດາປະເພດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໂດຍສະເພາະ ເຈາະຈົງ
ໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ບັດນີ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາກັນເບິ່ງວ່າ ຄວາມບໍ່ສະ -
ເໝີພາບປະເພດຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ມັນເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ
ກັນແທ້ .

ສິ່ງຕົກຄ້າງເສດເຫລືອຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງ
ດ້ານສັງຄົມຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົານັ້ນ ກ່ອນອື່ນ
ໝົດມັນສະແດງອອກຢູ່ໃນຮູບການຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງ
ດ້ານລາຍໄດ້. ກ່ອນອື່ນໝົດສິ່ງນັ້ນ ແມ່ນອັດຕາຄ່າ ແຮງ
ງານແຕກຕ່າງກັນໂດຍຂຶ້ນກັບລຸນນະພາບຂອງແຮງງານ -
ເອງ (ໝາຍຄວາມວ່າ ຂຶ້ນກັບຄວາມສະຫລັບສັບສົນໃນ
ການປະຕິບັດ) ແຕ່ວ່າ ໃນສູນນີ້ ພວກເຮົາຈົ່ງ ຈຳເປັນ
ຕ້ອງຍົກສູງອັດຕາຄ່າແຮງງານຂຶ້ນຕື່ມ ສຳລັບວຽກງານ ທີ
ໜັກ (ວຽກງານໜັກຍັງບໍ່ທັນຖືກລົບລ້າງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ
ເທື່ອ ແລະ ປວງຊົນທີ່ລະດັບການສຶກສາກໍ່ຍັງຍອມ ທີ່ຈະ
ເຮັດວຽກງານດັ່ງກ່າວນີ້ ຂໍພຽງແຕ່ມີອັດຕາຄ່າແຮງງານ-
ສູງເທົ່ານັ້ນ). ເພີ່ນຍັງຈຳຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍຄ່າແຮງງານໃນ
ອັດຕາສູງອີກ ໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກງານຢູ່ໃນ ເງື່ອນ
ໄຂໜ້ຽງຍາກເປັນພິເສດ (ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ໃຫ້ແກ່ ພວກ
ເຈາະນ້ຳມັນຂອງເຂດເມືອງ ຈູແມນ ພາກເໜືອ ບ່ອນທີ
ຍາມລະດູໜາວມີອາກາດໜາວຈັດເຖິງຫ້າສິບອົງສາ ໃຕ້
ສູນ ແລະ ອື່ນໆ).

ຕົກມາຮອດສູນນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາເຮັດ ທຸກສິ່ງ

ທຸກຢ່າງເພື່ອບັນລຸເຖິງຄວາມເທົ່າທຽມກັນກໍດີ ແຕ່ຄວາມແຕກ
ຕ່າງນັ້ນມັນຍັງມີຢູ່ໃນລະດັບການສຶກສາຂອງບັນດາສະມາ ຊິກ
ຂອງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆອີກ. ເຊັ່ນວ່າ ໃນປີ ໑໙໗໙ ໃນລະ
ຫວ່າງບັນດາກຳມະກອນຜູ້ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຂັ້ນສູງ, ການ
ສຶກສາຂັ້ນສູງບໍ່ສົມບູນ, ການສຶກສາວິຊາສະເພາະຂັ້ນກາງ ມີ
ເຖິງ ๕,๗ %, ລະດັບມັດທະຍົມມີ ๓๓,๐ %, ລະດັບມັດ-
ທະຍົມບໍ່ສົມບູນ ๓๔,๓ %, ໃນລະຫວ່າງບັນດາພະນັກ ງານ
ຢ່າງເປັນລຳດັບມີ ๗๔,๓ %, ๑๕,๒ % ແລະ ๗,๓%ແລະ
ໃນລະຫວ່າງບັນດາຊາວສະຫະກອນ ๕,๙%, ๔๔,๔ %ແລະ
๓๑,๐%. ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນນີ້ ຍັງ
ເຫັນກັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງຢູ່ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະຫລຸດຕ່ຳ ລົງ
ຫລາຍສົມຄວນກ່ວາຄາວສະໄໝຊຸມປີ ๓๐-๕๐ ຫລັງພຸ້ນກໍດີ.

ຈາກບ່ອນນີ້ ມັນຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນລະດັບ ວັດ
ທະນະທຳ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທາງດ້ານຈິດໃຈ.
ອີງຕາມຕົວເລກຂອງຄະນະຄົ້ນຄ້ວາໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງ
ຄົມຂອງປະຊາຊົນຕົວເມືອງທົ່ວສະຫະພາບນັ້ນ ເພີ່ນໄດ້ ຮ້ອມ
ເປັນປະເພດການເຄື່ອນໄຫວອັນກ້ວາງຂວາງທີ່ກະທຳກັນຢູ່ໃນ
ເວລາຫວ່າງຄື: ການສຶກສາ, ຮຽນດ້ວຍຕົນເອງ, ການອ່ານ
ວັນນະຄະດີທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ບັນດາ
ນັກປັນຍາຊົນໄດ້ກະທຳກັນມີ-๔๙,๕%, ລະຫວ່າງພວກກຳມະ
ກອນ ๘๑,๗%, ເຂົ້າຫ້ອງຊົມໂຮງລະຄອນມີ ๘๙,๙ ແລະ
๑๗,๙%, ທາງດ້ານສິນລະປະກຳ ๙,๔ ແລະ ๗,๙ % ,
ເພື່ອຍົກສູງລຸນນະພາບວິຊາສະເພາະຕ່າງໆ, ອ່ານວັນນະຄະ

ດ້ວຍເສດ ໑໓,໐ ແລະ ๓,๕ %.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ ກໍຍັງມີຢູ່ຫລາຍສົມຄວນ. ໃນປີ ໑໙๓๙ ໃນລະຫວ່າງ ບັນດາ ປະຊາຊົນຂອງຊົນນະບົດ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ການ ສຶກສາຊັ້ນສູງບໍ່ສົມບູນ, ການສຶກສາວິຊາສະເພາະຊັ້ນກາງ ມີ ໑໕,໑%, ມັດທະຍົມ ๘๔,๕ %. ໃນລະຫວ່າງບັນດາປະຊາ ຊົນຕົວເມືອງ ຢ່າງເປັນລຳດັບມີ ๘๙,๓ ແລະ ๘๓,๙%, ຜູ້ ທີ່ມີການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງມີເຖິງ ๑๑,๓ % ແລະ ຢູ່ຊົນນະບົດ ๘๕,๙ %. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນຢູ່ໃນລະດັບການສຶກສາລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະຊົນນະບົດ ຈະຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ມັນກໍຍັງຢູ່ໃນລະດັບສູງ ສົມຄວນ.

ຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ມີຫລັງເຮືອນພຽງແຕ່ ๘๓ % ເທົ່ານັ້ນທີ່ ເປັນກຳມະສິດສ່ວນລວມ (ໝາຍຄວາມວ່າມັນຖືກສ້າງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ກ້ອນທຶນຂອງລັດ ແລະ ຂອງສະຫະກອນກະເສດ), ສ່ວນອີກ ๓๗% ແມ່ນກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂອງປະຊາຊົນ ບ້ານ ນັ້ນ. ສ່ວນຢູ່ໃນຕົວເມືອງແມ່ນກົງກັນຂ້າມ, ອາຄານບ້ານພັກ ๓๙ % ແມ່ນເປັນຂອງລັດ, ໝາຍຄວາມວ່າລັດສ້າງມັນ ຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນຕົວເມືອງໄດ້ຢູ່ອາໃສໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ. ໃນເວ ລາດຽວກັນ ການໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອການກໍ່ສ້າງເຮືອນຊານບ້ານ - ຊອງສ່ວນຕົວໄດ້ສ້າງຄວາມໜັກໜ່ວງສົມຄວນໃຫ້ແກ່ຊາວຊົນ ນະບົດ. ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງອັນໆອີກ ລະ ຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນປະຈຸ-

ບັນດັ້ ລາຍໄດ້ຂອງຄອບຄົວສະຫະກອນມີພຽງແຕ່ ໕໓% ຂອງ ລາຍໄດ້ຂອງຄອບຄົວກຳມະກອນເທົ່ານັ້ນ, ຢູ່ໃນບ້ານກໍຍັງ ມີ ເຮືອນຈຳນວນໜ້ອຍຫລັງທີ່ສຸດທ້າຈະປະກອບດ້ວຍສິ່ງ ສະດວກ ສະບາຍຕ່າງໆ, ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງແລ້ວ ແມ່ນມີ ຢ່າງ ຄົບຖ້ວນທີ່ສຸດ.

ຄວາມຫລ້າຫລັງທີ່ຕົກທອດມາຈາກອະດີດ ຂອງຂົງເຂດ ແລະ ຂອງລັດສະຫະພາບຕ່າງໆກໍຍັງບໍ່ທັນຖືກລົບລ້າງລົງຢ່າງ ໝົດສິ້ນກັນເທື່ອ. ເຊັ່ນວ່າ ໃນຄາວສະໄໝຊຸມປີ ໓໐ ຄວາມ ຫ່າງຫັນຂະໜາດສູງສຸດທາງດ້ານການຜະລິດຜະລິດຕະພັນຊຸດ ສາຫະກຳລະຫວ່າງບັນດາຂົງເຂດຕ່າງໆຂອງ ສສສຊ ມີເຖິງ ໓ ເທື່ອແຕ່ວ່າຕົກມາຮອດຊຸມທ້າຍປີ ໗໐ ຄວາມຫ່າງຫັນດັ່ງ ກ່າວນັ້ນ ໄດ້ຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງ ໓,໔ ເທື່ອ, ເພິ່ນໄດ້ເຮັດສຳ ເລັດຂັ້ນພື້ນຖານແລ້ວ ແຕ່ວ່າຄວາມແຕກຕ່າງກັນກໍຍັງຄົງ ມີຢູ່ ເຊັ່ນເດີມ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ກໍຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນອີກ ຢູ່ໃນ ລະດັບ ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດຄົດໄລ່ໃສ່ຫົວຄົນລະຫວ່າງບັນດາລັດ ແລະ ເຂດແຂວງຕ່າງໆຂອງ ສສສຊ. ເຊັ່ນວ່າ, ໃນປະຈຸບັນ ມີ ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດຄົດໄລ່ຕໍ່ຫົວຄົນຢູ່ລັດເວຍມີຮອດ ຜ໐% ສູງ ກວ່າຢູ່ຕາດຊິກິດສະຖານຊຳອີກ.

ໃນບາງຄັ້ງ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບປະເພດໃໝ່ຫລາຍ ໆ ແມວກໍເກີດມີຂຶ້ນ ໂດຍຢັ່ງຜົນເຖິງການປ່ຽນແປງສະພາບການ ດຳລົງຊີວິດ. ເຊັ່ນວ່າໃນສູ່ມນຢູ ສສສຊ ການປະຕິວັດວິທະ ຍາສາດ-ເຕັກນິກໄດ້ຮັບວິວັດທະນາການສູງຢ່າງເຕັມສ່ວນ

ມັນແມ່ນການພັນປ່ຽນຢ່າງພື້ນຖານທາງດ້ານລັກສະນະ ແຫ່ງ
ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງກຳລັງການຜະລິດ ຊຶ່ງພົ້ນເຖິງການ
ນຳເອົາຜົນສຳເລັດທາງດ້ານວິທະຍາສາດເຂົ້າສູ່ການຜະລິດ.
ຜົນໄດ້ຮັບຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ຄືການຍົກສູງປັບປຸງຄວາມຮູ້ທາງ
ດ້ານວິທະຍາສາດ ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ. ແຕ່ຄາວເມື່ອ
ກ່ອນ ເພື່ອເພີ່ມທະວີບໍລິມາດຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວຂຶ້ນເປັນສອງທີ
ນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເວລານັບເປັນຮ້ອຍໆປີ, ແຕ່ຕົກມາໃນສູ່ມື
ເພິ່ນຕ້ອງການເວລາພຽງແຕ່ ຫ,ຫ ປີເທົ່ານັ້ນ. ການຜະລິດ
ແບບໃໝ່ໆກໍເກີດຂຶ້ນສ່ວນການຜະລິດແບບເກົ່າກໍສູນຫາຍໄປ,
ແລະ ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຄືຢູ່ທີ່ ສສສຊ ໃນແຕ່ລະປີ ມີ ຝ໐໐ວິຊາ
ຊຸບແບບໃໝ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຫ໐໐ ວິຊາຊຸບແບບເກົ່າ ໄດ້
ສູນຫາຍໄປ. ຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ພາຍໃນຕະຫລອດ ນ໐ ປີ
ຜ່ານມາ ລາຍຊຸຂອງວິຊາຊຸບຕ່າງໆໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທນເຄິ່ງໜຶ່ງ
ຂອງຈຳນວນທີ່ຖືກສູນຫາຍໄປແລ້ວນັ້ນ.

ມັນແມ່ນການພົ້ນສະໄໝໄປແລ້ວທີ່ວ່າມະນຸດຈະຫັດ ແອບ
ເຮັດວຽກງານຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດ ແລະ ກະທັ່ງຮອດເຮັດວຽກ
ກັບໜ້າວຽກເດີມຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ຜ່ານຕະຫລອດຊີວິດ ການ
ອອກແຮງງານມານັ້ນ ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບເຈດຕະ
ນາລົມຂອງຕົນແຕ່ຢ່າງໃດ ຈະຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນວິຊາສະເພາະ -
ເຖິງ ຫ-ຝ ເທື່ອ ຊຶ່ງເນື່ອງມາຈາກຄວາມຮູ້ ແລະ ການຜະ
ລິດແບບໃໝ່ໆໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວນັ້ນເອງ.

ພວກເຮົາຂໍສົມມຸດວ່າ ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານ
ຜະລິດໂມງແຫ່ງໜຶ່ງ ແລະ ຕໍ່ມາໂຮງງານແຫ່ງນັ້ນກໍໄດ້ເຊົາ

ພະລິດໂມງແບບແລ່ນດ້ວຍລານແລ້ວກ້າວໄປພະລິດໂມງ ແບບ
ເອເລັກຕະໂຣນິກ.ຕົວຈິງແລ້ວ ມັນແມ່ນໜ້າວຽກ ແບບໃໝ່
ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີການຝຶກອົບຮົ່ມຄົນໃໝ່ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ເວົ້າສັ້ນໆແລ້ວ ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຮົາທຸກໆຄົນຈະ
ຕ້ອງໄດ້ເປັນ "ນັກສຶກສາຢູ່ຕະຫລອດການ" ນັ້ນເອງ.ໃນປະ
ຈຸບັນນີ້ ແຕ່ລະຄົນຮຽກຮ້ອງຕ້ອງມີການຮ່ຳຮຽນຝຶກອົບ ໃຫ້
ຢ່າງສະໝ່ຳສະເໝີ ເພາະວ່າເຄີຍມີກໍລະນີຖືກຍົກຍ້າຍ ໄປ
ເຮັດວຽກໜ້າໃໝ່ຢູ່ເປັນປະຈຳ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນພົວພັນກັບ
ທຸກໆຄົນ-ຈະເປັນນັກປາດ, ນັກວິສະວະກອນ, ກຳມະກອນ,
ຊາວສະຫະກອນກະເສດກໍດີ. ພວກເຮົາຍົກຕົວຢ່າງວ່າ ໃນ
ສະຫະພູທ ສສສຊ ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມທຳການພະລິດລົດກຽວເຂົ້າ -
"ໂດນ",ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປະກອບດ້ວຍເຄື່ອງເອເລກຕະໂຣນິກໂດຍ
ທັ້ງໝົດເລີຍ. ສະນັ້ນຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ບັນດານັກຂັບລົດ ກຽວ
ເຂົ້າທຸກໆຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຝຶກອົບຮົ່ມຄົນໃໝ່ອີກ.

ດ້ວຍເຫດນີ້, ທຸກໆຄົນຈຶ່ງມີຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຢ່າງເທົ່າ
ທຽມກັນ ຕ້ອງມີການຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສ່ຳມາດຂອງຕົນ
ຂຶ້ນໃຫ້ສະໝ່ຳສະເໝີໂດຍທົ່ວເຖິງກັນ. ແຕ່ວ່າ ຄວາມຮຽກ
ຮ້ອງຢ່າງເທົ່າທຽມກັນນີ້ ມີຕົ້ນທຶນເທົ່າທຽມກັນທັງທາງດ້ານ
ລະດັບການສຶກສາ, ເພດ, ອາຍຸ, ສຸຂະພາບລະດັບ ຄວາມ
ສ່ຳມາດກໍເຫັນເປັນບັນຫາຢູ່. ຖ້າວ່າຢູ່ໂຮງງານແຫ່ງໜຶ່ງຖືກ
ຕົກຕ້ອງເຄື່ອງຈັກຊຸດເຄື່ອງໜຶ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍລະບົບເຕັກໂນ
ໂລຊີແບບໃໝ່ໂດຍທັ້ງໝົດ (ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນໄລຍະ -
ການພະລິດປ່ຽງແຕ່ວັດຖຸປະກອນໂລຫະຕ່າງໆນັ້ນ ວິທີຕັດຊຸດ

ເຫລັກກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນແທນດ້ວຍລະບົບກະແສຄັນເຈາະໄຟຟ້າ , ດ້ວຍສານປະກອບເຄມີດ້ວຍກະແສໄຟຟ້າ, ດ້ວຍລະບົບ ແສງ ລ້ວງສີ, ດ້ວຍລະບົບຝຸ່ນໂລຫະ, ແລ້ວເມື່ອນັ້ນກໍາມະກອນໜຸ່ມ ນ້ອຍອາຍຸ ๔๐ ປີທີ່ບໍ່ທັນສ້າງຄອບຄົວເທື່ອ ມີລະດັບການ ສຶກ ສາຊັ້ນກາງ ຈະເຮັດວຽກກັບຈັກຊຸຽນໜ່ວຍນັ້ນງ່າຍດາຍກວ່າ ແມ່ຍິງອາຍຸ ๔๐ ປີມີລູກເຕົ້າຫລາຍຄົນ ປະກອບກັບລະດັບ - ການສຶກສາກໍພຽງຫ້ອງ ผ-ก ນັ້ນເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ນັກ ຂັບ ລົດກ່ຽວເຂົ້າຫລາຍໆຄົນ ທີ່ມີການສຶກສາຕ່ໍາກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມສາ ມາດທີ່ຈະເຮັດວຽກກັບລົດກ່ຽວເຂົ້າ "ໂດນ" ຊະນິດໃໝ່ນັ້ນ ໄດ້ເລີຍ. ຢູ່ທີ່ເມືອງເລນິນກະຣາດ ເພິ່ນໄດ້ທໍາການ ປັບປຸງ ທາງດ້ານເຕັກນິກໂດຍທົ່ວໜ້ົດຂອງໂຮງງານ ๕๑ ອຸກຣອຟ ທີ່ມຸ ສຽງໂດ່ງດັ່ງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນກໍເກີດມີຄວາມຫຍຸ້ງ ຍາກມາໆປະການກ່ຽວກັບລະບຽບຫລັກການທາງດ້ານສັງຄົມ- ້ ຢ. ພວກກໍາມະກອນ-ນັກຫລໍ່ໂລຫະທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ໍາ ແລະ ມີຄວາມຊໍານິຊໍານານແຕ່ກັບໜ້າວຽກແບບງ່າຍໆມານັ້ນ ຈໍາ ເປັ້ນຕ້ອງໄດ້ພາກັນຝຶກແອບຮໍ່ຮຽນເອົາວິຊາສະເພາະໃໝ່ທີ່ ຮຽກຮ້ອງເຖິງແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ຫລາຍກວ່າ ແຮງງານທໍາມະດາຕັ້ງຫລາຍໆເທົ່າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນໄດ້ ກາຍເປັນວຽກທີ່ບໍ່ງ່າຍດາຍປານໃດເລີຍສໍາລັບພວກກໍາມະ - ກອນຈໍານວນໜຶ່ງ. ສຸດທ້າຍມາ ເພິ່ນຈໍາເປັ້ນຕ້ອງໄດ້ ຍົກ ຍ້າຍພວກຂະເຈົ້າໄປຂະແໜງການຜະລິດໂລຫະຂະແໜງອື່ນ ๕ ๑ ອັນຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຍັງມີໜ້າວຽກແບບທໍາມະດາຢູ່ນັ້ນ.

ຢູ່ທີ່ สสสช ກໍຄືຢູ່ທີ່ປະເທດສັງຄົມນິຍົມອື່ນໆ ການຝຶກອົບ

ธิมบัมดาภำมะภอมพุภๆดิมแม่มลัดเปันผู้ลิวห้มธอม ใช้โดยธักสาอัดตาล่าแธวงวามยะพมาดปามภาวไว้อุ่อ ตะพลอดไลยะภามฝึภอิบธิมมั้ม. สิ่วดั่วภ่าอย้าวเห็วมั้มมัม บ่แม่มพธิวแต่จะสะแดวเถิวถวามเปันมะนุดสะหำ ยอวสังดิมสังดิมนิยิมเห่ำมั้ม แต่มันยังสะแดวเถิวถวาม สะเพมิพาบละหว่างมะนุดด้อยกันมำอิก.

ดิมโยอยุดในแต่ละธุ่มดิมต่ำๆไปมั้ม จะมิละดับ ภาม สึภสา และ ถวามสะพลาดพลักแพลมพลายภว่า ธุ่มดิม ผ่ามมา. ดั่งที่เว้าผ่ามมาแล้อ ยู่ในปะเพดยอวพอภ - เธ้า เบื่องต้มเผิ่นได้ภำนิดภามสึภสาผู้ภมักให้แต่ละดิม แม่นภามสึภสาขั้นปะถิม (ห้องสี่); ต่มาแม่น- ห้อง เจ็ด, จามั้น แม่นห้องแปด, สุดท้ายแม่น ห้องสิบเอ็ด พะยิม). ส่อนในสู่มั้ม ผิมจามภามปะติบัดภามปะติ ธูบ โธวธยุมสามันท่อไป และ ละบ๊บภามสึภสาอิอาชีบ มั้ม ทุภดิมจำต้องมีใบยั้วยืมจิบห้อง ๑๑. แต่อาสิ่วดั่วภ่าอม แม่นพมายเถิวถวามบ่สะเพมิพาบยอวธุ่มดิมต่างๆ ยู่ในละดับภามสึภสา. จามบ่อมนี้เอง มันสะแดว ให้เพ้ม เถิวถวามบ่สะเพมิพาบต๊อจิวยู่ในถวามอาดสามาดต่าว ต่างในภามฝึภอิบธิมดิมใพม่ภ้ดีในภามปะภอบอิอา ชีบ แบบใพม่.

มอภจาภนี้ ภ้ยังมีถวามบ่สะเพมิพาบละหว่าว มอม ชุ่มต่างๆที่เธ้ดอยุภยู่ในพาภส่อมฮุดสาพะภำ และ ตาม ยะแพมวภามอื่มๆยอวเสดถะภ้ดแห่วชาด. ยู่ใน พาภ

ສ່ວນຮຸດສາຫະກຳ ມີເກືອຍໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ ອອກແຮງງານທັງໝົດຂອງ ສສສຊ; ແຕ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ອັດຕາ - ສ່ວນຂອງ ພູດການຮຸດສາຫະກຳໄດ້ກວມເອົາເກືອບ ຝ0%ຂອງ ກ້ອນທຶນທັງໝົດທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າເພື່ອການຮຸກຍູທາງດ້ານເສດຖະ ກິດຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານກໍ່ຄືຂອງອົງການຈັດຕັ້ງເສດຖະ ກິດ ອື່ນໆ ຢູ່ໃນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໂດຍທັງໝົດ.

. ດ້ວຍເຫດນີ້ ປະກົດການຕ່າງໆຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມຍັງບໍ່ທັນຖືກກຳຈັດປົດເປົ່າໄດ້ໝົດເທື່ອ ເຖິງ ແມ່ນວ່າຈະຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວແລ້ວກໍ່ດີ . ການສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມຈະນຳໄປ ສູ່ ການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍເສດເຫລືອສຸດທ້າຍຂອງຄວາມ ບໍ່ສະ ເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມເຫລົ່ານັ້ນໄປເທື່ອລະກ້າວໆ, ຈະນຳ ໄປສູ່ການກໍ່ສ້າງລະບອບກອມມູນິດໃນອະນາຄົດ ຊຶ່ງເປັນ ສັງ ຄົມແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມ ຂອງ ມວນມະນຸດ.

ສິ່ງສຳຄັນໃຫ້ແກ່ການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍເສດເຫລືອ ສຸດ ທ້າຍຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ແມ່ນການ ສືບຕໍ່ຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນ ຂອງທຸກໆຊົນຊັ້ນ, ຂອງກຸ່ມສັງ ຄົມ ແລະ ຊົນຄົນຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃນຊົນຊັ້ນເຫລົ່ານັ້ນ. ເວົ້າ ແທ້ແລ້ວ ໂຄງປະກອບສັງຄົມ ທາງດ້ານຊົນຊັ້ນນັ້ນ ແມ່ນກໍ່ໃຫ້ ເກີດມີກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆ ທີ່ມີສະພາບບໍ່ເທົ່າທຽມກັນ ຢູ່ໃນສັງ ຄົມ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ຂອງກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆແລ້ວ ມັນກໍ່ຈະບໍ່ມີທັງໂຄງປະກອບສັງຄົມ ທາງດ້ານຊົນຊັ້ນ, ສະມາ

ອຸກທຸກໆຄົນ ຂອງສັງຄົມ ກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານ ທໍ່ນັ້ນ.

ການລົບລ້າງທຸກໆຊຸມຊົນ ແລະ ກຸ່ມສັງຄົມຕ່າງໆນັ້ນແມ່ນ ຊ່ວງໄລຍະປະຫວັດສາດທີ່ແສນຍາວນານ. ມັນຈະຜ່ານ ຜ່ານ ດ້ວຍເວລາອັນລະອຽດລະອ່ຽຢ່າງບໍ່ເປັນກຳນົດເວລາໄດ້ເລີຍ ໃນບາງເທື່ອ ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງການເຕົ້າໂຮມ ກັນທາງດ້ານສັງຄົມ (ໝາຍຄວາມວ່າ ການຫຍັບຕົວ ເຂົ້າ ຫາກັນລະຫວ່າງຊຸມຊົນຕ່າງໆ ແລະ ກຸ່ມສັງຄົມອື່ນໆ)ກໍຈະໄປ ຄຽງຄູ່ ແລະ ຂ້າມຜ່ານບັນດາອົງປະກອບຕ່າງໆ ທີ່ມີຢູ່ໃນ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ຜ່ານ ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງ ບັນດາກຸ່ມໃດໜຶ່ງ ແລະ ຊຸມຊົນຕ່າງໆ. ແຕ່ວ່າຂະບວນວິວັດ ດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນມີ ພິດຕິກຳຕົວຈິງລະອຽດອ່ອນໃດແທ້ນັ້ນພວກ ເຮົາຈະໄດ້ກ່າວເຖິງຢູ່ໃນພາກຕໍ່ໄປນີ້.

ພາກ ๔

๐๑ ทางแห่งการบ้ลลาง

ความแตกต่างกัน ทางด้านจุ๊มจุ้ม สังคม

ยู่ในพากต้ัม ของป้มห๊อม๊ พวกเธ๊าได้ฮ฽ม มาแล้ว ว่า บาถก้าวที่สำคัม และ แบบลักสะมะตัถสิม เพื่อบัม จุเถิงถวามสะเหมีพาบย่างสิมบูมทางด้านสังคมมั้มแม่น การบ้ลลาง โดงปะกอบสังคมทางด้านจุ๊มจุ้ม.

จุถใจการของโดงปะกอบมั้ม แม่มจุ๊มจุ้มต่างๆ.มัม ปะกอบมีถแมวใดแท้ ?

พวกเธ๊าข่เลิ่มจากบ่อมว่า จุ๊มจุ้มแม่มบัมดาก้อมกุ่ม ใหย่ของคิมเธ๊า, และ มัมบ่แม่มก้อมกุ่มเลักๆน้อยๆใด หมึ่ง หลิการเต๊าโธมกัมใดหมึ่ง เพื่อทำการเลื่อมไหว อ฽กงานร่อมกัมแต่ย่างใดเลิย. บัมดาสะมาชิกของจุ๊ม จุ้มใดหมึ่งเองก่ยังบ่ห้มอาดสำมิกออกไก้เถิงการสังกัด ของต๊มเองยู่ในจุ๊มจุ้มมั้ม, บ่อาดเข๊าใจว่า พวกต๊ม มี สิดผิมปะโหยดร่อมกัมถิหยังแท้.

จุ๊มจุ้มบ่ไก้เลิยมีมาโดยตะหลอด. ยู่ในสังคมปะถ๊ม บูธามมั้ม บ่ไก้มีจุ๊มจุ้มแต่ย่างใด. มันไก้ทำเมิดเกิดข้ึม

ທຳອິດຢູ່ໃນສະໄໝອ້າທາດ ແລະ ຈາກນັ້ນມາ ແຕ່ລະສັງຄົມ ກໍເກີດມີອຸ້ມຊຸ້ນຂອງໃຜມັນເລື່ອຍໆມາ ຄືຢູ່ໃນສະໄໝ ບູຮ່ານ ແມ່ນອຸ້ມຊຸ້ນເຈົ້າທາດ ແລະ ລູກທາດ, ຢູ່ໃນສະໄໝ ກາງ ແມ່ນອຸ້ມຊຸ້ນສັກດິນາ ແລະ ທາດກະສິກອນ, ຢູ່ໃນສະໄໝລະ ບອບທຶນນິຍົມ-ແມ່ນອຸ້ມຊຸ້ນນາຍທຶນ ແລະ ກຳມະກອນ.ບໍ່ມີອຸ້ມ ຊຸ້ນໃດໆຈະຄົງຕົວໄດ້ຕະຫລອດການ, ບໍ່ມີອຸ້ມຊຸ້ນໃດຫລືອຸ້ມຊຸ້ນ ໜຶ່ງ-ອຸ້ມຊຸ້ນຜູ້ຮັ່ງມີ ແລະ ອຸ້ມຊຸ້ນຜູ້ທຸກຍາກ, ອຸ້ມຊຸ້ນຜູ້ບັນຊາ ແລະ ອຸ້ມຊຸ້ນຜູ້ຖືກບັນຊາ ຈະບໍ່ຄົງຕົວໄດ້ເລີຍ ຈະຢູ່ໃນເງື່ອນ ໄຂສັງຄົມໃດໆກໍດີ. ຢູ່ໃນທຸກໆສັງຄົມ ອຸ້ມຊຸ້ນມີສະພາບ ທີ່ຕ້ອງ ຂອງໃຜມັນ-ສະພາບປົກຄອງ, ສະພາບຖືກປົກຄອງ,ສະພາບ ສົດເທົ່າທຽມກັນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະມັນຂຶ້ນກັບອັນໃດກັນແທ້ ?ດັ່ງ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວວ່າ ມັນຂຶ້ນກັບຮູບການການຜົວພັນ ຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດ ແລະ ຂຶ້ນກັບວ່າແມ່ນໃຜແທ້ເປັນເຈົ້າ ຂອງທີ່ດິນ, ນ້ຳ, ໂຮງຈັກໂຮງງານຕ່າງໆ.

ການເປັນເຈົ້າຂອງຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ຂອງຄົນຈຳນວນ-ໃດໜຶ່ງ (ຫລືຂອງສັງຄົມໜຶ່ງ) ຈະກຳນົດ ເຖິງບົດບາດ ຂອງຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ໃນການຈັດຕັ້ງແຮງງານຂອງ ສັງ ຄົມ, ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ໃດບັນຊາການຜະລິດ, ການຜະ ລິດ ຖືກຜະລິດໃຫ້ໃຜ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໃດ,ລາຍໄດ້ ຂອງອຸ້ມຊຸ້ນໃດໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກໃສແທ້ (ຈາກແຮງ ງານຂອງຕົນເອງ ຫລືຈາກແຮງງານຂອງຜູ້ອື່ນ) ແລະ ມັນ ໜ້ອຍຫລາຍຄືແນວໃດ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ມີສອງອຸ້ມຊຸ້ນເທົ່ານັ້ນຄື ກຳມະ

ກອມ ແລະ ອາວສະຫະກອມກະເສດ, ທັງສອງຊຸ່ມຊັ້ນ ເປັນ
ເຈົ້າຂອງຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດສ່ວນລວມ. ຈາກທັດສະນະ
ສາຍຕາຂອງຄົນສັງຄົມທຶນນິຍົມແລ້ວ ເຫັນວ່າສອງຊຸ່ມຊັ້ນ ດັ່ງ
ກ່າວມານັ້ນໄດ້ເປັນເໝືອນດັ່ງຊຸ່ມຊັ້ນອັກແລ້ວ ຍ້ອນວ່າຢູ່ໃນ ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ສອງ
ຊຸ່ມຊັ້ນນັ້ນ ເບິ່ງແລ້ວບໍ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນ ພໍປານໃດເລີຍ.
ອາດຈະເປັນເຊື່ອມແທ້ ຖ້າຫາກສົມທຽບກັບຄວາມແຕກຕ່າງ
ກັນຂັ້ນພື້ນຖານຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນລະຫວ່າງບັນດາຊຸ່ມຊັ້ນຕ່າງໆ ຢູ່
ໃນທຸກໆສັງຄົມທີ່ມີການກົດຂູດຮີດກັນ.

ແຕ່ວ່າສຳລັບພວກເຮົາຊາວໂຊວຽດທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນ ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມມາແລ້ວນັ້ນ ເຫັນວ່າບັນດາຄວາມ ແຕກຕ່າງ
ກັນທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້ ຍັງມີຄວາມໝາຍສຸດທີ່ສຳຄັນຢູ່ ແລະ
ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບັນດາຊຸ່ມຊັ້ນຕ່າງໆ ຂອງ
ພວກເຮົານັ້ນ ໄດ້ຍຸດຕິການເປັນຊຸ່ມຊັ້ນດັ່ງກ່າວມານັ້ນລົງຢ່າງ
ສົມເຊິ່ງແລ້ວ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງ ເຖິງສິດພົນ
ປະໂຫຍດຕ່າງໆຂອງກຳມະກອນກໍ່ຄືຂອງຊາວໄຮ່ນາແລະລວມ
ທັງຄິດຄຳນຶງເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນລະ
ຫວ່າງສິດພົນປະໂຫຍດເຫລົ່ານັ້ນນຳອີກ.

ດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງຕົ້ນຕໍທີ່ມີຢູ່ ໃນລະ
ຫວ່າງຊຸ່ມຊັ້ນຂອງສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງກັນ
ຂອງສອງຮູບການທາງດ້ານກຳມະສິດສັງຄົມນິຍົມ. ກຳມະສິດ
ຂອງທົ່ວປວງຊົນໄດ້ຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າໄວ້ໃນກຳມືຂອງລັດຢູ່ໃນ
ຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ກຳມະສິດສະຫະກອມ ແມ່ນກຳມະສິດ

ລວມໝູ່ສະຫະກອນ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່. ຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງກ່າວນີ້ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ຄືແນວໃດ ?

ຢູ່ໃນສູນນ ການກະສິກຳຂອງ ສສສຊ ໄດ້ຢູ່ໃນຂັ້ນປະກອບທາງດ້ານເຕັກນິກຂັ້ນພື້ນຖານແລ້ວ. ເຊັ່ນວ່າໃນປີ ໑໙໙໐ ຢູ່ໃນການກະສິກຳ ເພິ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ລົດໄຖນາ ພຽງແຕ່ ຈຳນວນ ໑.໑໔໔ ພັນຄັນ, ແຕ່ຕົກມາຮອດປີ ໑໙໙໓ ມີລົດໄຖນາ ຮອດ ໔.໙໙໗ ພັນຄັນແລ້ວ; ພາຍໃນຕະຫລອດໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວມານີ້ ຈຳນວນລົດເກັບກ່ຽວເຂົ້າ ກໍໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ ໔໙໗ ພັນເຖິງ ກ໙໔ ພັນຄັນ. ການປູກຫວ່ານ, ບົວລະບັດຮັກສາ ແລະ ເກັບກູ້ຜົນລະປູກຕ່າງໆປະເພດເມັດກໍລ້ວນແຕ່ແມ່ນນຳໃຊ້ເຄື່ອງກົນຈັກກັນທັງນັ້ນ. ແຕ່ກໍຍັງມີແຮງງານທີ່ໃຊ້ດ້ວຍມືອີກຫລາຍ ໆ ຢ່າງເຊັ່ນ ການປູກຝ່າຍ, ໝາກໄມ້, ຜັກ ແລະ ລວມ ທັງ ການລ້ຽງສັດນຳອີກ. ໂຄງການທັນຍາຫານຂອງ ສສສຊ ທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາໃນປີ ໑໙໘໔ ນັ້ນໄດ້ວາງໜ້າທີ່ໃນຕໍ່ໜ້ານີ້ໃຫ້ສຳເລັດການປະກອບເຄື່ອງຈັກໃຫ້ແກ່ວຽກງານກະສິກຳແບບຄົບວຸດ ໃຫ້ລົບລ້າງແຮງງານທີ່ໃຊ້ດ້ວຍມື. ແຕ່ໃນເມື່ອແກ້ໄຂໜ້າ ທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາພັດໄດ້ປະສົບພົບພັບສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນ ມາກອນມາຍປະການ.

ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນຂະແໜງການລ້ຽງສັດ, ເພິ່ນ ໄດ້ເລີ່ມລົງມືສ້າງຕັ້ງລະບົບວຸດສາຫະກຳຄົບວຸດຂຶ້ນ. ສິ່ງນັ້ນ ຄືໝົດທົ່ວໂຮງງານຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຄື່ອງຈັກເປັນຜູ້ນຳເອົາ ອາຫານສັດໃຫ້ສັດກິນ, ເປັນຜູ້ເຮັດອະນາໄມຄອກສັດ ແລະ ເປັນຜູ້ບີບນົມງົວ; ນ້ຳກໍໃຊ້ດ້ວຍລະບົບທໍ່ນ້ຳ. ຈາກບ່ອນນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງ

ພໍສັງເກດເຫັນວ່າ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ລະບົບລ້ຽງເກືອ ຝູງສັດ ປະເພດສັດລາກແກ່ແບບຄົບຊຸດ ຈະຮັບປະສິດທິພົນດີທັ້ງປະຢັດ ໄດ້ນັ້ນ ກໍ່ຕ່ເມື່ອວ່າ ຈະຕ້ອງມີຝູງສັດງົວເຖິກຈຳນວນ ໑໐ພັນ ໂຕ ເພື່ອທຳການລ້ຽງເກືອ ໃນເວລາດຽວກັນ. ແຕ່ຕົວຈິງ ແລ້ວ ມີພຽງແຕ່ ๘,๒ % ຂອງຈຳນວນ ສະຫະກອນກະເສດ ທັ້ງໝົດເທ່ານັ້ນ ທີ່ມີຝູງສັດປະເພດລາກແກ່ (ໝາຍຄວາມ ວ່າ ບ່ມີພຽງແຕ່ຈຳພວກງົວເຖິກເທ່ານັ້ນ)ຫລາຍກວ່າ๕๐๐ ໂຕ. ໝາຍຄວາມວ່າ ສະຫະກອນກະເສດແຫ່ງດຽວ ຈະບ່ມີ ຄວາມອາດສາມາດຈະສ້າງຕັ້ງລະບົບຮຸດສາຫະກຳລ້ຽງສັດ - ແບບຄົບຊຸດເຊັ່ນນີ້ໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ສະຫະກອນຂະໜາດ ນ້ອຍກໍຈະເປັນສິ່ງຖ່ວງດຶງການໜູນໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີທາງດ້ານ ຮຸດສາຫະກຳເຂົ້າສູ່ອຸຕສາຫະກຳເຊັ່ນດຽວກັນ. ບ່ມີພຽງ ແຕ່ຢູ່ໃນວຽກງານການລ້ຽງເກືອງົວເຖິກເທ່ານັ້ນ ແຕ່ກໍ່ຍັງລວມ ທັ້ງການປູກຫ້ວຜັກກາດ, ໝາກອະວຸ່ນ, ການລ້ຽງສັດປີກ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ເພື່ອນຳໃຊ້ ເຕັກໂນໂລຢີ ທາງດ້ານຮຸດສາຫະກຳເຂົ້າໃນວຽກງານການຜະລິດ ຫ້ວຜັກ ກາດ ເພິ່ນກໍຈະຕ້ອງມີພາຫະນະກົນຈັກຊະນິດຕ່າງໆເຖິງ ๑๒ ຢ່າງ, ໝາກສາລີ-๑๗, ດອກຕາເວັນ ແລະໝາກເລັ່ນ๑๕ ຢ່າງ. ສະຫະກອນກະເສດໃດໜຶ່ງຈະບ່ອາດສາມາດຊຸພາຫະ ນະກົນຈັກເຫລ່ານີ້ໄດ້ເລີຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເນື່ອທີ່ ກໍ່ໝ້ອຍເພື່ອປູກຝັ່ງຫ້ວຜັກກາດ, ໝາກສາລີ, ດອກຕາ ເວັນ ແລະ ໝາກເລັ່ນ. ເນື່ອທີ່ດິນຂອງນິຄົມກະເສດກໍ່ຂອງສະ ຫະກອນກະເສດທີ່ບ່ກ້ວາງໃຫຍ່ພໍປານໃດນັ້ນ ກໍຈະເປັນ ການ

ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ການໝູນໃຊ້ທາງດ້ານເຕັກໂນໂລ
ຢີຊຸດສາທະກຳ, ໃຫ້ແກ່ການເສີມຂະຫຍາຍລະບົບກົນຈັກເຂົ້າ
ໃນອຸຕສາຫະກຳ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ ກໍໝາຍ ຄວາມ
ວ່າ ຄວນໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍບັນດາສະຫະກອນກະເສດຕ່າງ ໆ
ເຫລົ່ານັ້ນອອກຕື່ມອີກບໍ ?

ແຕ່ວ່າ ບັນດາສະຫະກອນກະເສດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ກໍສຸດ ທີ່
ໃຫຍ່ໂຕຫລາຍແລ້ວ. ໃນປີ ໑໙໗໓ ຢູ່ໃນສະຫະກອນກະເສດ
ຈຳນວນ ๘໒ ພັນແຫ່ງມີຊາວສະຫະກອນກະເສດເກືອບ ຮອດ
໑໓ ລ້ານຄົນ, ໝາຍຄວາມວ່າຄົດໄລ່ສະເລ່ຍແລ້ວ ສະຫະ
ກອນກະເສດແຫ່ງໜຶ່ງໆຈະມີຈຳນວນພົນເຖິງ ๕๐๐ ຄົນ .
ພ້ອມດຽວກັນ ສະຫະກອນກະເສດແຫ່ງໜຶ່ງໆຈະມີລົດ ໄຖນາ
ເຖິງ ๔໓ ຄັນ, ລົດເກັບກ່ຽວເຂົ້າ-໑໓ ຄັນ, ພົນທີ ທົດ
ฝ.๕๐๐ ເຮັກຕາ ແລະ ຄວາມຊຸດົມຮົ່ງມືດ້ານອື່ນໆອີກຫຼາຍໆ
ຢ່າງ. ສະຫະກອນກະເສດໂຊວຽດສະໄໝປະຈຸບັນ ແມ່ນກົດ
ຈະການທີ່ໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ ຊຶ່ງສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ການ-
ນຳພາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຖ້າຂະຫຍາຍກົດຈະການນ້ອຍໃຫ້
ໃຫຍ່ໂຕກ້ວາງຂວາງຕື່ມອີກນັ້ນ ມັນກໍຈະເປັນກົດຈະການ ທີ່
ຂາດການນຳພາຊຸ້ງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຄວນເຮັດ ການຜະ
ລິດຂະໜາດໃຫຍ່ ແຕ່ບໍ່ຄວນເຮັດ ສະຫະກອນກະເສດ ໃຫຍ
ອອກເລີຍ ແລະ ເມື່ອນັ້ນເພິ່ນຈະພົບກັບຫົນທາງອອກຢ່າງ ດີ
ຈາກຂໍ້ຂັດແຍ້ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ບັນດາສະຫະກອນ ບົນພື້ນຖານ
ການຕົກລົງດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈລະຫວ່າງກັນ ແລະ ກັນນັ້ນ
ໄດ້ລົງມືສ້າງຕັ້ງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດ ແບບຜະສົມ

ຕ່າງ ໆ ອັນ ເພື່ອທຳການແກ້ໄຂໃນບາງບັນຫາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ບັນດາສະຫະກອນຂອງເຂດເມືອງໜຶ່ງ ຫລືຂອງຫລາຍ ໆ ເຂດ ເມືອງໄດ້ພ້ອມກັນກໍ່ສ້າງໂຮງລ້ຽງງົວອຸດສາຫະກຳແບບຄົບວົງ ຈອນ, ສະຫມອງລູກງົວເຂົ້າໂຮງລ້ຽງດົ່ງກ່າວ, ພ້ອມກັນລ້ຽງ ເກືອ. ສຸດທ້າຍພວກຂະເຈົ້າກໍຈະມີການລົງທຶນຕ່ຳການລ້ຽງສັດ ນ້ອຍທີ່ສຸດ. ນອກຈາກນີ້ກໍຍັງສ້າງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນ ໆ ປະເພດດົ່ງກ່າວທີ່ຮັບພາລະໃນການກໍ່ສ້າງຖະຫນົນຫົນທາງ , ສະໂມສອນ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ, ອົງການຈັດຕັ້ງການຜະ ລິດ .ແລະ ນ້ຽມຫມາກໄມ້ ແລະ ຜັກອີກ. ບັນດາອົງການຈັດ ຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມທາງດ້ານອຸຕສາຫະກຳນ້ອຍ ແລະ ປະຖານກຳມັກ ເກີດຂຶ້ນຢູ່ເປັນປະຈຳເຊັ່ນດຽວກັນ. ບໍ່ມີພຽງແຕ່ບັນດາ ສະ ຫະກອນກະເສດຂອງເຂດເມືອງໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ກໍຍັງ ລວມ ທັງບັນດາສະຫະກອນກະເສດຂອງເຂດແຂວງອື່ນ ໆ ອີກໄດ້ພ້ອມ ກັນສ້າງຕັ້ງລະບົບປັບປຸງເມັດທົ່ມຢ່າງຄົບຖ້ວນ ດ້ວຍກອນ ກຳລັງລວມຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງ.

ເພິ່ນຍັງໄດ້ສ້າງຕັ້ງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະ ສົມທາງດ້ານອຸຕສາຫະກຳ ແລະ ກະສິກຳ ເຂົ້າກັນ. ພວກຂະ ເຈົ້າມີທັງອຸປະກອນເຕັກນິກ, ວັດຖຸກໍ່ສ້າງຕ່າງ ໆ ລວມທັງ ບັນ ດານັກວິຊາການຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ອີງຕາມແຜນການ ດຳເນີນ ງານທີ່ຖືກກຳນົດ ໂດຍຄະນະນຳພາຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ທຸ ລະກິດແບບຜະສົມນັ້ນ ມີພວກຂະເຈົ້າຈະລົງມືທຳການ ສ້າງ ສາຢູ່ໃນສະຫະກອນກະເສດແຫ່ງນີ້ ແລະ ໃນ ໜ້າ ກໍຈະຍົກ ຍ້າຍໄປຍັງສະຫະກອນກະເສດແຫ່ງ ໜຶ່ງ. ເພິ່ນຢູ່ບ ອນນີ້ ຢູ່ ໆ

ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ຈະມີລັກສະນະໃຫຍ່ໂຕ ເຂັ້ມແຂງກ່ວາບັນດາກອງກໍ່ສ້າງຂອງສະຫະກອນກະເສດຕ່າງ ຕ່າງອີກເປັນຫລາຍໆເທົ່າ ແລະ ພວກເຂົ້າກໍຈະສາມາດ-ນຳໃຊ້ເຕັກນິກໄດ້ດີກ່ວາອີກ. ໃນບາງຄັ້ງເພິ່ນກໍຍັງໄດ້ ສ້າງ ຕັ້ງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມລະຫວ່າງ ສະຫະ ກອນກະເສດກໍ່ຄືນຄົມກະເສດຂັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຂົງເຂດທີ່ບໍ່ມີປ່າໄມ້ ເພື່ອຮ່ວມແຮງກັນຜະລິດໄມ້ທ່ອນຢູ່ຕາມເຂດແຂວງປ່າໄມ້ຕ່າງ ຕ່າງຂອງປະເທດ. ນອກນີ້ເພິ່ນກໍຍັງໄດ້ສ້າງຕັ້ງບັນດາ ອົງ ການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມຂັ້ນ ເພື່ອທຳການກໍ່ສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ໂຮງງານຜະລິດອາຫານກະປອງ ແລະ ອື່ນໆ.

ເມື່ອໃນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມມີຄົ ແນວ ໃດແດ່ ? ອີງຕາມຂົງເຂດຂອງການເຕົ້າໂຮມ ການຜະລິດ ແລ້ວ ເຫັນວ່າຢູ່ບ່ອນນີ້ກຳມະສິດລວມໝູ່ໄດ້ມີລັກສະນະ ໃກ້ ຄຽງກັບກຳມະສິດສ່ວນລວມປະຊາຊົນແລ້ວ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ ຢ່າງ ຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ. ເພິ່ນຕ້ອງເວົ້າໄດ້ວ່າ ນອກຈາກ ສະຫະກອນ ກະເສດລວມໝູ່ຢູ່ໃນການກະສິກຳຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ກໍຍັງມີ ທັງນິຄົມກະເສດນຳອີກ ຊຶ່ງແມ່ນຮູບການຈັດຕັ້ງການ ກະເສດ ແຫ່ງລັດ. ນິຄົມກະເສດກໍໄດ້ມີສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນບັນດາ ອົງ ການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມ ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນບາງຄັ້ງ ເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນຖັນແຖວບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວນີ້ ກໍຍັງມີ ທັງໂຮງຈັກໂຮງງານລັດອື່ນໆອີກເຊັ່ນ ໂຮງງານຜະລິດ ອາ ຫານ ກະປອງ, ກອງລົດຍົນສິ່ງ, ໂຮງງານຜະລິດຕະພັນຂຸ, ໂຮງງານຜະລິດຕະພັນນ້ຳມັນ ແລະ ອື່ນໆ. ໝາຍຄວາມວ່າ

ຢູ່ໃນບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມເຫລົ່ານີ້ ກຳມະ
ສິດແຂ່ງລັດ ແລະ ກຳມະສິດສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ໄດ້
ຄ່ອຍໆມີການປະສົມປະສານເສື່ອມຕົວເຂົ້າຫາກັນ.

ຂະບວນດົ່ງກ່າວນີ້ ກໍຍັງໄດ້ຖືກຂະຫຍາຍກ້ວາງອອກ ໄປ
ຕື່ມອີກ. ໃນສູນນີ ຢູ່ໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ເພິ່ນໄດ້ ທຳ
ການສ້າງຕັ້ງສະຫະບໍລິສັດອຸດສາຫະກຳ-ການກະເສດຫລາຍໆ
ແຫ່ງຂຶ້ນ. ຄະນະນຳພາຂອງສະຫະບໍລິສັດປະກອບດ້ວຍບັນດາ
ປະທານສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່, ຜູ້ອຳນວຍການນິຄົມກະ
ເສດ, ຫົວໜ້າອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການສະ
ໜອງກົນຈັກ, ຝຸ່ນວິທະຍາສາດ, ຢາປາບສັດຕູພືດ, ການບໍ
ລິການດ້ານສັດຕະວະແພດ ແລະ ອື່ນໆເຂົ້າຮັບໃຊ້ ວຽກງານ
ການກະສິກຳ. ຄະນະນຳພາດົ່ງກ່າວນີ້ມີສັດແບ່ງປັນ ພູດລາຍ
ໄດ້ສ່ວນໜຶ່ງຂອງບັນດາສະມາຊິກຂອງຕົນ ເວົ້າລວມແລ້ວ ກໍ
ເກືອບຖືວ່າເທົ່າໆກັບລັດທີ່ມີສັດແບ່ງປັນອັດຖຸປັດໄຈຕ່າງໆ ລະ
ຫວ່າງບັນດາໂຮງຈັກໂຮງງານຂອງລັດດ້ວຍກັນນັ້ນເອງ.

ຄວາມອຸດົມຮົ່ງມີຂອງສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ກໍນັບມື
ນັບເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວໃນຄາວ ເມື່ອ
ກ່ອນ ຄວາມອຸດົມຮົ່ງມີຂອງສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ໄດ້ມີ
ພຽງແຕ່ຝ່ຽງສັດປະເພດລ້ຽງແກ ແລະ ເຄື່ອງມືແຮງງານແບບ
ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນປະຈຸບັນນີ້ຫລາຍກ່ວາ
ຫ້າສິບ % ຂອງຄົວເຮືອນຖານແມ່ນອາຄານ, ສະຖານທີ່ກ້ວ້າງ,ພາ
ຫະນະ ແລະ ອຸປະກອນແຮງງານຕ່າງໆ, ພາຫະນະ ແລະອຸ
ປະກອນໃຊ້ແຮງກົນຈັກປະເພດຕ່າງໆ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງແລະ

ອື່ນໆ. ສະນັ້ນ ຖ້າເບິ່ງຕາມໂຄງປະກອບຂອງມັນແລ້ວກໍເຫັນ
ໄດ້ວ່າ ກຳມະສິດສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ໃນສູນນ ໄດ້ ມີ
ລັກສະນະຄ້າຍຄຽງກັນທີ່ສຸດ ກັບກຳມະສິດທ່ອປ່ວງຊົນ. ໃນ
ບາງຄັ້ງຄາວ ສອງຮູບການກຳມະສິດດັ່ງກ່າວນ ຍັງມີໜ້າ ທີ
ອັນດຽວກັນ. ເຄີຍມີຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ບັນດາສະຫະກອນກະເສດ
ລວມໝູ່ໄດ້ສຸມກຳລັງເຂົ້າແຮງຂອງຕົນທຳການກໍ່ສ້າງຖະໜົນ
ຫົນທາງ, ຂົວ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ, ສະໂມສອນແລະປະ
ຊາຊົນທຸກໆຄົນກໍມີສິດນຳໃຊ້ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເສຍ
ຄ່າຫຍັງໝົດ ເຖິງແມ່ນວ່າປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນຈະເຮັດວຽກຢູ່
ສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ຫລືບໍ່ກໍຕາມ ຢູ່ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວນ
ວັດຖຸປັດໄຈຕ່າງໆຂອງສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ຖ້າເປັນ
ຊັບສົມບັດລວມຂອງປະຊາຊົນທັ່ວນັ້ນ.

ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ສອງຮູບການກຳມະສິດສັງຄົມນິ-
ຍົມໃຫ້ມີການປະສົມປະສານເສື່ອມຕ໊ອເຂົ້າຫາກັນນັ້ນ ເພິ່ນຈຳ
ເປັ້ນຕ້ອງທຳການ ຜັນຂະຫຍາຍການຜະລິດໃຫ້ແຂງແຮງທີ່ສຸດ.
ມີແຕ່ສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ທີ່ສາມາດທຳການຜະລິດ ຜົນ
ຜະລິດໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນສະຫະກອນທີ່ເຂັ້ມແຂງຈົນ
ວ່າສາມາດນຳເອົາວັດສະດຸປັດໄຈຕ່າງໆເຂົ້າປະກອບສ່ວນໃຫ
ແກ່ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມ, ໃຫ້ແກ່ ການກໍ
ສ້າງຖະໜົນ ຫົນທາງ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ ແລະ ອື່ນໆ.
ສ່ວນສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ທີ່ຍັງທຸກຍາກຂາດເຂີນ ທາງ
ດ້ານເສດຖະກິດກໍຈະພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນາໆປະການແນ່ນ
ແຕ່ຈະເຮັດຫລອນໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍເປັ້ນຈາຍອັດຕາຄ່າແຮງງານພໍ

ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ບັນດາຊາວສະຫະກອນກະເສດຂອງຕົນເອງ ກໍເກືອບເອົາຕົວບໍ່ລອດຢູ່ແລ້ວ. ສະນັ້ນຢູ່ບ່ອນນີ້ ພວກເຮົາ ເຫັນໄດ້ຢ່າງປະຈັກຕາວ່າ ການແກ້ໄຂບັນຫາທາງດ້ານສັງຄົມ (ລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງສອງຮູບການກຳມະ ສິດສັງຄົມນິຍົມ) ໄດ້ຮັບໂດຍກົງກັບລະດັບຂອງຜົນແຫ່ງການ ແກ້ໄຂບັນຫາທາງດ້ານເສດຖະກິດເປັນຄືແນວໃດ (ການເຕີບ ໃຫຍ່ທາງດ້ານບໍລິມາດການຜະລິດ ແລະ ສະມັດຖະພາບແຮງ ງານ).

ການຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍໄປສູ່ ດ້ານ ໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນຄື: ບັນດາສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ບ້ານ ໃຫ້ຊຸດຕິດແໜ້ນກັບລັດ ແລະ ເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ : ການເສີມຕົວເຂົ້າກັນຂອງສອງຮູບການກຳມະສິດນັ້ນຈະເກີດ ມີຂຶ້ນໃນຂັ້ນໄລຍະຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວໝາຍ ຄວາມວ່າຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການກໍ່ສ້າງ ລະ ບອບກອມມູນິດ. ສ່ວນດັ່ງກ່າວນີ້ ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ປະກົດການ ຕົ້ນຕໍຕົວຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆນັ້ນ ຈະຕ້ອງ ສູນ ຫາຍໄປຢ່າງແນ່ນອນຊົ່ວ: ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນການພົວ ພັນຕໍ່ພາຫະນະການຜະລິດ.

ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຊາວສະຫະກອນ ກະ ເສດ ແລະ ກຳມະກອນຂອງນິຄົມກະເສດຈະສູນຫາຍໄປ ໃນ ຂະບວນວິວັດແຫ່ງການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນລະຫວ່າງ ການ ສະຫະກອນລວມໝູ່ ແລະ ນິຄົມກະເສດ. ຍ້ອນວ່າການ ປະ ກອບແຮງງານດ້ວຍລະບົບກົນຈັກໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ

ເປັນລຳດັບ ແລະ ດຳເນີນການຕິດຕັ້ງລະບົບກົນຈັກເຂົ້າ ປະກອບໃນແຮງງານນັ້ນ. ມັນເຮັດໃຫ້ຊາວສະຫະກອນກະເສດຈະຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມລົງມືເຮັດວຽກດ້ວຍອາໃສແຮງງານກົນຈັກ ນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ (ລົດໄຖນາ, ລົດເກັບກ່ຽວເຂົ້າ ແລະ ອື່ນໆ) ຫລືທຳການກຳກັບເຄື່ອງຈັກຕ່າງໆ (ຢູ່ໃນໂຮງລ້ຽງສັດ ປະເພດສັດປີກ, ໂຮງລ້ຽງສັດຊຸດສາຫະກຳແບບຄົບວຸດ, ການປູກຝັງໃນເຮືອນແກ້ວ, ລະບົບຫົດນ້ຳດ້ວຍທໍ່ສີ່ງຝົນທຽມ). ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບ່ຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ແຮງງານຂອງ ພວກຂະເຈົ້າໂດຍອີງຕາມລະດັບຄວາມສັບສົນຂອງໜ້າວຽກກໍ່ລະດັບວິຊາສະເພາະ ໄດ້ມີ່ສ່ວນຄ້ຽງກັນກັບແຮງງານກຳມະກອນເທ່ົ່ານັ້ນ ແຕ່ລວມທັງອັດຕາຄ່າແຮງງານ ຂອງພວກຂະເຈົ້າ ກໍໄດ້ມີ່ສ່ວນເກ່ືອບເທ່ົ່າທຽມກັນແລ້ວເຊ່ືນກັນ ໃນເມ່ືອແຮງງານໄດ້ມ່ືອັນເທ່ົ່າທຽມກັນທາງດ້ານຊຸມນະພາບແລ້ວ ກໍໝາຍຄວາມວ່າວຽກງານນັ້ນຈະຕ້ອງຖ່ືກ ຊຳລະດ້ວຍ ອັດຕາເທ່ົ່າກັນຢ່າງແນ່ນອນ.

ການເຕ່ີບໃຫ່ຍ່ຂະຫຍາຍຕ່ໍວທາງດ້ານລະດັບຄວາມສັບສົນຂອງໜ້າວຽກດັ່ງກ່າວນ້ີ ມັນໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາຊາວ ສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ຕ້ອງໄດ້ຍົກລະດັບວິຊາສະເພາະຂອງຕົນຂ້ຶນ. ໃນສູ່ມ່ືປະສົບປະການທາງດ້ານວຽກງານ ກະສິກຳຂອງຊາວກະສິກອນທຳມະດາສາມັນທ່ີໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ເປັນ ພ່ໍແມ່ຂອງຕົນມານັ້ນ ຖ່ືວ່າບ່ໍພຽງພໍສຳລັບວຽກງານ ການກະສິກຳເລ່ີຍແລ້ວ. ເພ່ືອຈະກາຍເປັນຊາວສະຫະກອນກະເສດ ລວມໝູ່ທ່ີ່ເດ່ີມໄດ້ນ້ັນ ໃນປະຈຸບ່ັນ ນ້ີ ຈະຕ້ອງມ່ືວິຊາສະເພາະ ,

ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເຕັກນິກການກະເສດ ຫລືທາງດ້ານສັດ, ມີ
ຄວາມສາມາດກຳກັບເຄື່ອງກົນຈັກຕ່າງໆໄດ້. ແຕ່ສິ່ງ ດັ່ງ
ກ່າວມັ້ນພັດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະດັບການສຶກສາສູງ ທາງດ້ານ
ເຕັກນິກໃດໜຶ່ງ ກໍ່ລະດັບວັດທະນະທຳໂດຍທົ່ວໆໄປ. ຢູ່ໃນ
ສາຍເຫດດັ່ງກ່າວນີ້ ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ຈະຖືກ
ແກ້ດ່ວງໄປເຖິງລະດັບຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນຢ່າງແນ່ນອນວຽກ
ງານການກະສິກຳກໍ່ໄດ້ຄ່ອຍໆຕ່າວປ່ຽນໄປເປັນວຽກງານ ປະ
ເພດອຸດສາຫະກຳ. ສະນັ້ນ ລະດັບການຈັດຕັ້ງແຮງງານ, ລະ
ບຽບການແຮງງານ ລະຫວ່າງກຳມະກອນ ແລະ ຊາວສະຫະ
ກອນກະເສດລວມໝູ່ ຈຶ່ງມີສ່ວນກ່ຽວເຫ່ົາທຽມກັນ.

ການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕ່າງໆ ລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນ
ກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ ຈະຕ້ອງຈົບສິ້ນລົງຢູ່ໃນຂັ້ນໄລ
ຍະຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວນີ້ເອງ. ສັງຄົມ ສັງ
ຄົມນິຍົມທີ່ປາສະຈາກຊົນຊັ້ນ ກໍ່ຄ່ອຍໆກ່ໍ່ຮ່າງສ້າງຕົວຂຶ້ນ ເປັນ
ລຳດັບ.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງກຳມະກອນ ແລະຊາວສະ
ຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ຢູ່ໃນດ້ານການບໍລິໂພກຕ່າງໆ ກໍ່ຖືກ
ສະຫລາຍຕົວໄປ. ຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້ ຈະສະແດງ ໃຫ້ເຫັນ
ເຖິງດ້ານການບໍລິໂພກຕ່າງໆດັ່ງກ່າວນີ້.

ການບໍລິໂພກດ້ານອາຫານການກິນຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວຂອງກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວສະຫະກອນກະເສດ
ລວມໝູ (ຄິດໄລ່ເປັນກິໂລຕໍ່ຫົວຄົນ ໃນປີໜຶ່ງ)

	๑๙๘๘		๑๙๙๐		๑๙๙๓	
	ກຳມະກອນ	ຊາວສະຫະກອນກະເສດ	ກຳມະກອນ	ຊາວສະຫະກອນກະເສດ	ກຳມະກອນ	ຊາວສະຫະກອນກະເສດ
ຂຸ້ມແລະຜະລິດຕະພັນຂຸ້ມ	๑๑,๐	๗,๑	๗๓,๐	๔๘,๒	๙๔,๒	๕๙,๗
ນ້ຳນົມແລະຜະລິດຕະພັນນ້ຳນົມ	๒๘,๑	๙๒,๘	๓๗๕,๑	๓๙๕,๒	๓๙๗,๗	๓๒๐,๐
ໄຂ(ຄິດໄລ່ເປັນໜ່ວຍ)	๑๐	๘๒	๘๘๘	๘๕๑	๘๗๙	๓๓๓
ປາແລະຜະລິດຕະພັນປາ	๑๐,๐	๑,๘	๑๙,๒	๑๕,๓	๑๗,๔	๑๒,๓
ນ້ຳຕານ	๔,๑	๐,๔	๓๓,๕	๓๙,๘	๓๕,๐	๔๕,๕
ຜັກຕ່າງໆແລະລວມທັ້ງຜົນລະປູກປະເພດໜາມ	๕๙,๔	๒๗,๗	๗๑,๓	๒๒,๘	๑๐๒,๗	๙๐,๗
ອ ຶ	๑๔๐,๐	๘๑๘,๗	๑๑๘,๔	๑๗๘,๒	๗๗,๗	๑๙๗,๔
ມັນຝະລັ່ງ	๔๔๑,๙	๘๐๘,๔	๑๑๕,๗	๑๒๒,๔	๗๓,๓	๑๕๑,๑
ຜະລິດຕະພັນເຂົ້າ ๆ						

ຕ້ອເລກອ້າງອີງດ້ານອາຫານການກິນທາງດ້ານປະລິມານ ກໍ່ຄືຸມນະພາບໄດ້ມີ້ນັ້ນຂະຫຍັບຕ້ອເຂ້ົ້າຫາກັນທ໊ີສຸດນັ້ນ ແມ່ນ ເກ໊ີດມ໊ີ້ຂ້ຶ້ນພ່າຍຫລັງປ໊ີ ໑໙໗໐ ຍ້ອນວ່າໃນໄລຍະນັ້ນ ຂະບວນ ການລ໊ີ້ລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕ໊ີ້ວ່ຶ້ງ ທ໊ີ່ມ໊ີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຊຸ໊ມ ຊຸ້ນກໍ່ມ໊ະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ມາໄດ້ດໍ່ເນ໊ີນກັນໄປດ້ວຍບາດ ກ້າວອັນວ່ອງໄວທ໊ີ່ສຸດ. ອັດຕາສ່ວນເຂ້ົ້າຈ໊ີ່ ແລະ ມັນ ຝະລັ່ງ ໄດ້ຫລຸດຜ່ອນລົ່ງຢູ່ໃນດ້ານອາຫານການກິນຂອງທ້ົ່ງສອງຊຸ໊ມຊຸ້ນ ແຕ່ການບໍ່ລິໂພກຊຸ໊ມ, ໄຂ່, ນ້ໍ້ຕານ, ຜັກ ແລະ ຜ໊ົ່ນລະປູກ ປະເພດຫມ໊າກໍ່ ພ້ັດໄດ້ເພ໊ີ່ມຫະວ໊ີ່ສູ່ງ້ຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ທ໊ີ່ ສຸດ. ຊາວກໍ່ມ໊ະກອນມ໊ີການບໍ່ລິໂພກອາຫານ ປະເພດຫ໊ົ່ງ ຫລາຍກ່ວ່ າ, ສ່ວນຊາວສະຫະກອນກະເສດພ້ັດບໍ່ລິໂພກ ປະ ເພດອ໊ົ່ມອ໊ີກຫລາຍກ່ວ່ າ, ສະນ໊ັ້ນ ເວ້ົ່າລວມແລ້ວອາຫານການ ກ໊ົ່ນຂອງທ້ົ່ງສອງຊຸ໊ມຊຸ້ນແມ່ນມ໊ີ່ສ່ວນກ໊ຳ້ເກ໊ົ່ງເທ໊ົ່າທ່ຽມກັນ ເປ໊ັ້ນ ສ່ວນໃຫ່ຍ.

ບັນຫາພ໊ິເສດອ໊ີກບັນຫາຫ໊ົ່ງ ແມ່ນສ່ວນຄ໊ົ່ອສ່ວນຕ໊ົ່ວ ຂອງ ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່. ສ່ວນຄ໊ົ່ອມ໊ີຄວາມ ຈ່ໍາເປ໊ັ້ນ ໃ້ຫ້ແກ່ສ໊ັ່ງຄົ່ມ ກໍ່ຄ໊ືຕ໊ົ່ວຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ເອ໊ົ່ງ . ສ໊ັ່ງຄົ່ມມ໊ີຄວາມຕ້ອ໊ງການ ມ໊ີ່ສ່ວນຄ໊ົ່ອກ໊ໍ່ເພາະວ່ າ ໃນປະຈຸບ໊ັ້ນມ໊ີ ຢູ່ພ່າຍໃນປະເທດການຜະລ໊ິດທາ໊ງດ້ານການກະສ໊ິກ໊ຳໂດຍ ທ໊ົ່ວ ໄປຍ໊ັ່ງຢູ່ໃນລະດ໊ັບຕ່ໍ່ກ່ວ່ ານ໊ັບຄວາມຮຽກຮ້ອ໊ງຕ້ອ໊ງການ.ດ້ວຍ ເຫ໊ຕຸ໊້ນ໊ເອ໊ົ່ງ ການເຮ໊ັດສ່ວນຄ໊ົ່ອສ່ວນຕ໊ົ່ວ ແມ່ນ ບ໊ໍ່ເກ໊ີດເພ໊ີ່ມເຕ໊ີ່ມ ທ໊ີ່ສ໊ຳ້ຄ໊ັນໃນການຜະລ໊ິດຊຸ໊ມ ແລະ ອາຫານການກ໊ິນປະເພດອ໊ົ່ມ ອ໊ົ່ມອ໊ີກ. ພ໊ົ້ອສ່ວນຫ໊ົ່ງຂອ໊ງປະເພດອາຫານຕ່ າ໊ງໆນ໊ັ້ນ ແມ່ນ

ຕ໋ວຊາວສະຫະກອນກະເສດເອງເປັນຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະຈຳນວນ
ເຫລືອນັ້ນ ເຂົ້າກໍຈະນຳໄປຂາຍໃຫ້ແກ່ລັດ ຫລືຂາຍໃຫ້ແກ່ປະ
ຊາຊົນທົ່ວໆໄປຢູ່ທ໋ະຫລາດສະຫະກອນລວມໝູ່.

ພວກເຮົາເຫັນນຳກັນແລ້ວວ່າ ລາຍໄດ້ທ໋ຊາວສະຫະກອນ
ກະເສດໄດ້ມາຈາກການກະເສດສ່ວນລວມນັ້ນ ໃນປະຈຸບັນ ນ້ ມັນຍັງຕ່ຳກ່ວາອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງກຳມະກອນຢູ່. ສະນັ້ນ
ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ຈຳເປັນຕ້ອງມີສ່ວນຄ໋ວສ່ວນ
ຕ໋ວໃນຖານເປັນພາຫະນະອັນໜຶ່ງທ໋ເຮັດໃຫ້ຕ໋ວເຂົ້າເອງ ໄດ້
ມີສ່ວນກ້ຳກຶ່ງເທ່ົາທຽມກັນກັບກຳມະກອນທາງດ້ານ ລະດັບ
ລາຍໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ ໃນສູ້ມນ້ລັດໂຊວຽດ ຈ່ງມີນະໂຍ -
ບາຍສະໜັບສະໜູນການເສ້ມຂະຫຍາຍສ່ວນຄ໋ວດ່ົ ້ ວ ມ . ພວກເຮົາແມ່ໃສ່ຢາກເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄ໋ວຊົນນະບົດ ມ້ ວ
ຄວາຍ, ແກະ, ເປັດໄກ່, ໄດ້ປູກຝ່ົ ງມັນຝະລ່ົ ງ, ຜັກ ແລະ
ໝາກໄມ້ຕ່າງໆຢູ່ໃນຕອນດ້ນສ່ວນຄ໋ວຂອງຕ໋ນນັ້ນ.

ແຕ່ວ່າ ອັນເວລາທ໋ການກະເສດສ່ວນລວມຂອງ ສະຫະ
ກອນກະເສດລວມໝູ່ ແລະ ຂອງນ້ຄົມກະເສດຈະຮັບ ປະກັນ
ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທ້ັງໝ້ດຂອງປະເທດຊາດທາງດ້ານ
ທ້ັນຍາຫານໄດ້ຢ່າງສ້ົມບູນນັ້ນ ຍັງອ້ກບ໋ດ້ນນານພ໋ເທ່ົ ໃດແລະ
ໃນເວລານັ້ນ ສ່ວນຄ໋ວສ່ວນຕ໋ວກ໋ຈະເລ້ມສະຫລາຍຕ໋ວລ່ົ ງໄປ.
ແນ່ນອນທ໋ສຸດ ສ່ົ ງດ່ົ ງ ກ ວ ນ ຈ ະ ເ ກ ດ ມ ຂ ນ ໄ ດ ບ ນ ຄ ວ ມ ສ ະ ໝ ກ
ໃຈຢ່າງເຕ້ັມປ່ຽມເທ່ົ ານັ້ນ ສ່ວນສະຫະກອນ ກະເສດລວມໝູ່
ກ໋ຈະຕ້ອງສະໜອງພ້ັມຜະລ້ດຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ນ້ ດ ຊ ວ ສ ະ ຫ ະ
ກອນກະເສດໄດ້ຢ່າງພຽງພ໋ທ໋ສຸດ.

ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງວ່າ ບໍ່ຄວນຮ້ອນໃຈກັບ "ການສະຫລາຍ-ຕົວ" ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆຍັງບໍ່ທັນສຸກງອມເທື່ອ. ເມື່ອມີການລົບລ້າງສ່ວນຄົວສ່ວນຕົວແລ້ວ ແມ່ນ່ອນທີ່ສຸດ ມັນຈະນຳໄປເຖິງບ່ອນວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນນັ້ນ ສຸດທ້າຍລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວສະຫະກອນ-ກະເສດລວມໝູ່ ກໍຈະສູນຫາຍໄປຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ຊົ່ນກັນ ແຕ່ວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຈະມີຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມແລ້ວແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

ໂຄງປະກອບສັງຄົມທາງດ້ານຊົນຊັ້ນ ແມ່ນປະກົດການ ທີ່ສັບສົນທີ່ສຸດ ນອກຈາກການແບ່ງແຍກອອກເປັນຊົນຊັ້ນຕ່າງ ໆ ແລ້ວ ໂຄງປະກອບດັ່ງກ່າວຍັງໝາຍເຖິງການແຍກປະຊາຊົນ ອອກເປັນປະຊາຊົນຊາວເມືອງ ແລະ ຊາວຊົນນະບົດ, ເປັນ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານ ກຳລັງກາຍ, ເປັນຊົນຄົນຕ່າງໆຢູ່ພາຍໃນຊົນຊັ້ນ ແລະກຸ່ມສັງຄົມອື່ນໆອີກ.

ດັ່ງນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າພາຍຫລັງການລົບລ້າງ ຮອຽຍ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານຊົນຊັ້ນລົງແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມປະເພດອື່ນໆ ກໍຄືຄວາມບໍ່ ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມແມ່ນຍັງຄົງຄ້າງເຫລືອຢູ່.

ພວກເຮົາຄວນເວົ້າອີກວ່າ ຢູ່ໃນ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມນີ້ ໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງປະຊາຊົນຊາວກະສິກອນຍັງ ມີລັກສະນະສັບປົນຄົນເລກັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຕາມຕົວເລກ ການ ສຳຫລວດພົນລະເມືອງໃນປີ ໑໙໗໙ ນັ້ນ ຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ປະ

ຊາຊຶມຊາວກະສິກອນຂອງ ສສສຊ ມີກຳມະກອນປະກອບຢູ່ນຳ ເຖິງ ๕๑,๗ %, ພະນັກງານພາລະກອນ-๑๘,๕, ຊາວສະ ຫະກອນກະເສດລວມໝູ-๗๕,๗ %. ກຳມະກອນກະເສດ ຢູ່ ໃນ ສສສຊ ແມ່ນຄົ້ຜູ້ໃດກັນແທ້ ? ກອນອົ່ນໝົດ ພວກຂະ ເຈົ້າເຮັດວຽກຢູ່ຕາມນິຄົມກະເສດ ແລະ ຢູ່ຕາມບັນດາ ອົງ ການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດແບບຜະສົມຕ່າງໆ. ນອກຈາກນັ້ແລ້ວ ໃນ ສູ້ມີຢູ່ໃນບ້ານໜຶ່ງໆໄດ້ມີໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຕ່າງ ຕ່າງຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດເຊັ່ນ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະ ພັນກະສິກຳ, ໂຮງງານອຸດຄົ້ນນ້ຳມັນ, ໂຮງງານຜະລິດອຸປະ ກອນການກໍ່ສ້າງ, ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຜະລິດຕະພັນ ໄມ້ ແລະ ອົ່ນໆ. ນອກຈາກນັ້ ພວກຂະເຈົ້າຍັງໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນ ດ້ານການອົ່ນສິ່ງ, ດ້ານບໍລິການ ແລະ ສ້ອມແປງຖະໜົນຫົນ ທາງ, ດ້ານການກໍ່ສ້າງ, ໄປສະນີເປັນຕົ້ນ.

ບັນດາພະນັກງານພາລະກອນປະຈຳຢູ່ໃນບ້ານໜຶ່ງໆແມ່ນ ມີທັງນັກວິຊາການດ້ານການກະເສດ, ນັກວິຊາການກ່ຽວ ກັບ ສັດ, ນັກສັດຕະວະແພດ, ບັນດາປະທານສະຫະກອນກະເສດ ລວມໝູ ແລະ ນິຄົມກະເສດ, ນາຍຄູ, ນາຍໝໍ, ນັກວິສະ ວະກອນປະຈຳຢູ່ຕາມໂຮງງານສ້ອມແປງກົນຈັກ, ລວມທັງປະ ຈຳຢູ່ຕາມສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ ກໍຄືປະຈຳຢູ່ຕາມ ນິຄົມ ກະເສດຕ່າງໆ. ນອກຈາກບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ແລ້ວ ກໍຍັງປະກອບ ມີທັງພວກທີ່ຖືກເອ້ນວ່າ ພະນັກງານພາລະກອນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນນັກວິ ຊາການເຊັ່ນ ຄົນຂາຍເຄື່ອງປະຈຳຮ້ານຄ້າ, ຜູ້ຄົດໄລ່ບັນຊີ, ຜູ້ຮັບຈ່າຍເງິນຄ່າເຄື່ອງ ແລະ ອົ່ນໆ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຢູ່ໃນອຸມມະບົດສູນນ ຊາວໄຮ່ນາລ້ວນໆ ນັ້ນມີຫລາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສາມ ຂອງຊາວບ້ານພຽງເລັກນ້ອຍ ເທົ່ານັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ ບັນຫາທັງໝົດຂອງບ້ານໜຶ່ງ ຈຶ່ງມີ ສ່ວນກ່ຽວພັນບໍ່ພຽງແຕ່ກັບພວກຂະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນັ້ນຫາກ ເປັນບັນຫາລວມຂອງໝົດທົ່ວຊາວບ້ານ ຊຶ່ງລວມທັງຂອງກຳ ມະກອນ ແລະ ຂອງພະນັກງານຮັບໃຊ້ຕ່າງໆອີກດ້ວຍ. ສະນັ້ນ ການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງອຸມນັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ ແມ່ນພຽງຂອດໜຶ່ງ ຂອງບັນຫາ ການລົບ ລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ອຸມມະ ບົດ.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານັ້ນ ມັນມີຄຸນລັກສະນະໃດແທ້ ?

ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ຊາວບ້ານເຮັດຢູ່ໃນຂະແໜງການ ການກະສິ ກຳກັນເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ແຕ່ວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ ຢູ່ທີ ສສສຊ ຂະ ແໜງການດັ່ງກ່າວຍັງຫລ້າຫລັງຈາກການຊຸດສາທະກຳ ເປັນ ຫລາຍໆເທົ່າທຽບກັບການປະກອບລະບົບກົນຈັກເຂົ້າໃນ ຂະ ບວນວິວັດຂອງແຮງງານ. ຢູ່ໃນຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້ເພິ່ນ ຍັງນຳໃຊ້ແຮງງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມື, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ສະ ຖານທີ່ທຳງານກຳມະກອນສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ໃນການຊຸດສາທະກຳພັດ ໄດ້ຖືກປະກອບດ້ວຍລະບົບກົນຈັກຫລືລະບົບອັດຕະໂນມັດ ກັນ ແລ້ວ. ຍ້ອນວ່າແຮງງານຢູ່ໃນອຸມມະບົດເປັນແຮງງານທີ່ງ່າຍ ດາຍກວ່າແຮງງານຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ສະນັ້ນໃນປະຈຸບັນ ນີ້ ມັນຮຽກຮ້ອງພຽງແຕ່ລະດັບການສຶກສາ ແລະ ວິຊາສະເພາະ ເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນກໍເປັນການໃຊ້ໄດ້ແລ້ວ.

ສ່ວງ ດ່ວ ກ່າວ ມີ ໝາຍ ຄວາ ມ ວ່າ ທ້ວ ຍັດ ຕ່າ ຄ່າ ແຮ ງ ງ ານ ຂອ ງ ຊາ ວ ຊຸ ມ ນະ ບົ ດ ເອ ງ ກໍ ຈະ ໄ ດ້ ຮັ ບ ໜ້ ອ ຍ ກ ວ່ າ ຊາ ວ ເ ມ ືອ ງ. ໃ ນ ຂະ ນ ະ ທ ີ ແ ຮ ງ ງ ານ ດ ້ ານ ກ ານ ກ ະ ສ ິ ກ ໍ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ກ ້ າ ວ ໜ ້ າ ເ ປ ັ ນ ແ ຮ ງ ງ ານ ອ ຸ ດ ສ າ ຫ ະ ກ ໍ ດ ้ ວ ย ຮ ู ບ ກ ານ ຕ ่ າ ง ๆ ย ่ า ง ແ ท ้ จ ิ ง ແ ล ้ ว, ใ ນ ข ะ ณ ะ ท ี ่ ม ั น ย ั ง บ ่ ท ั น ย ึ ก ต ้ อ ม เ ท ่ า ก ั บ ແ ร ง ง า ม อ ุ ด ส า ห ะ ก ำ ด ้ ว ย ล ะ ด ั บ ก า ม ม ำ ใ ช ้ ແ ร ง ง า ม ด ้ ว ย ล ะ บ ิ บ ก ล ไ ก ແ ล ะ ล ะ บ ิ บ อ ั ด ต ะ ໂ ม ั ด ແ ล ้ ว ແ ล ะ ใ น ເ ม ื ่ อ ม ั ้ น ก า ม ห ล ่ า ห ล ั ง ข อ ง บ ้ า ม ม ั ้ น ย ู ่ ใ น ล ะ ด ั บ ล า ย ไ ด ้ ແ ม ่ ม จ ะ ห ล ุ ด ล ง บ ่ ไ ด ้ ย ่ า ง ແ ม ่ ม อ ม. ส ่ ว ง ท ี ่ ห ล ุ ด ล ง บ ่ ไ ด ้ อ ี ก ย ่ า ง ห น ึ ่ ง ค ื อ ย ู ่ ใ น ช ุ ม ช น ะ บ ด ต า ส ่ อ ม ข อ ง ແ ร ง ง า ม ท ี ่ บ ่ ม ี อ ุ ป ะ ส ะ ເ พ า ะ ห ล ุ ม ล ะ ด ั บ อ ุ ป ะ ส ะ ເ พ า ะ ต ำ ่ ແ ม ่ ม ส ู ง ก ว ่ า อ ย ู ่ พ า ย ใ น ต ็ อ ເ ม ื อ ง ย ่ า ง ห ล ว ง ห ล า ย ท ี ่ ส ุ ด. ແ ต ่ อ ย ู ่ พ า ย ใ น ต ็ อ ເ ม ื อ ง ข ั น ด า ก ำ ม ะ ก อ ม ป ะ ເ ผ ด ส ่ ว ง ก ว ่ า อ ເ ท ่ า ก ั น ນ ั ้ น ເ ร ั ด อ ุ ก ม อ ก ข ะ ແ ห ม ง ก ม อ ุ ด ส า ห ะ ก ำ ก ็ ค ื ເ ร ั ด อ ุ ก ย ู ่ ต า ม ข ้ ว ง ເ ข ด ก า ม ข ้ อ ล ิ ก า ม ร ั บ ใ ช ้ ต ่ า ง ๆ. ส ่ อ ม ย ู ่ ใ น ช ุ ม ช น ะ บ ด ພ อ ก ก ำ ม ะ ก อ ม ป ะ ເ ผ ด ส ่ ว ง ก ว ่ า อ ม ี จ ำ น อ ม ห ล ว ง ห ล า ย ท ี ่ ส ุ ด ท ้ ว ย ู ่ ใ น ข ะ ແ ห ม ง ก า ม ก า ม ผ ะ ล ิ ด ต ้ ม ต ำ ก ็ ค ื ย ู ่ ใ น ข ะ ແ ห ม ง ก า ม ก า ม ก ะ ส ิ ก ำ.

ນ อ ก จ า ก ม ี โ ร ง จ ั ก ร ง ง า ม อ ุ ด ส า ห ะ ก ำ ท ี ่ ส ้ า ง ต ั ้ ง อ ม ย ู ่ ใ น ช ุ ม ช น ะ บ ด ส ่ อ ม ห ล ว ง ห ล า ย ແ ล ้ ว ແ ม ่ ม ข ะ ห ม า ด ນ ้ อ ย, ก า ม ป ะ ก อ บ ต ิ ด ต ั ้ ง ท า ง ด ้ า ม ເ ต ั ก ม ิ ก ก ็ ต ำ ่ ก ว ่ า ถ ้ า ส ิ ม ห ร ุ บ ใ ส ่ ก ั บ ข ั น ด า ร ง ง า ม ท ี ่ ใ ห ญ ่ โ ต ต ่ า ง ๆ ข อ ง ต ็ อ ເ ม ื อ ง. ส ะ ນ ั ้ น ก ำ ม ะ ก อ ม อ ุ ด ส า ห ะ ก ำ ข อ ง ต ็ อ ເ ม ื อ ง ແ ล ะ ข อ ง ช ุ ม ช น ะ บ ด จ ึ ง ย ั ง ม ี ค ว า ม ແ ต ก ต ่ า ง ก ั น ย ่ า ง ห ล ว ง ห ล า ย ท ี ่ ส ุ ด...

ຂ້ອທີ່ສອງ, ປະຊາຊົນຊົນນະບົດມີຄວາມຫລ້າຫລັງຈາກປະຊາຊົນຕົວເມືອງທາງດ້ານລະດັບການສຶກສາ ແລະ ວັດທະນະທຳ. ຕາມຕົວເລກການສຳຫລວດພົນລະເມືອງປີ ໑໙໗໙, ໃນຈຳນວນປະຊາຊົນຕົວເມືອງ ໑໐໐໐ ຄົນໃດມີ ໗໔໙ ຄົນ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ຊັ້ນກາງ, ສ່ວນຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ໃນຈຳນວນ ໑໐໐໐ ຄົນນັ້ນ ມີພຽງແຕ່ ໔໙໙ ຄົນ ເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງໃນຈຳນວນປະຊາຊົນ ໑໐໐໐ຄົນໃດມີ ໑໙໒ ຄົນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມ, ສ່ວນຢູ່ໃນ ຊົນນະບົດ-ມີເຖິງ ໙໙໐ ຄົນ. ແນ່ນແທ້, ໃນຄາວເມື່ອ ກ່ອນຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມີຈຳນວນສູງກວ່ານີ້ອີກ ຫລາຍເທົ່າ. ໃນປີ ໑໙໕໙ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງມີ ໔໙໙ ຄົນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ຊັ້ນກາງ ສ່ວນຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ມີ ແຕ່ ໔໔໕ ຄົນ, ສ່ວນລະດັບການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງມີ ໔໙໒ ແລະ ຢູ່ໃນຊົນນະບົດມີ ໙໔໑ ຄົນ.

ຂ້ອທີ່ສາມ, ຂອບເຂດນ້ອຍໆຂອງບ້ານສິ່ງພົມສະທ້ອນໃສ່ຊີວິດຂອງຊາວຊົນນະບົດ ແລະ ຈຳກັດຄວາມອາດສາມາດ ໃນການເສີມຂະຫຍາຍບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງຊາວບ້ານສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງ ເມື່ອຮຽນ ຈົບໂຮງຮຽນຊັ້ນກາງແລ້ວ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ເລືອກຫາວິຊາຊີບ ໃດໜຶ່ງສຳລັບຕົນ. ຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ເຂົ້າສາມາດເລືອກໄດ້ ໃນລະຫວ່າງປະມານ ໑໕໐ ວິຊາຊີບ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນ ວິຊາຊີບດ້ານການກະເສດ ແລະ ຂະແໜງການຮັບໃຊ້ບໍລິການ - ຕ່າງໆ (ເຊັ່ນການຄ້າ, ໄປສະນີ, ສະຖານທີ່ບໍລິການ ນວນ

ອຸ່ມ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ). ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ພັດມີ
ຄວາມອາດສາມາດເລືອກໄດ້ລະຫວ່າງ ๔๐ ພັນວິຊາຊີບ ຊຶ່ງ
ເປັນວິຊາຊີບທີ່ສັບສົນຫຍຸ້ງຍາກກວ່າວິຊາຊີບດ້ານກາມກະເສດ
ແລະ ແມ່ນວ່ມທີ່ສຸດ ອັດຕາຄ່າແຮງງານກໍຈະຖືກຊຳລະໃນອັດ
ຕາສູງກວ່າ.

ຫລ້ວ່າພວກເຮົາຈະເລືອກຊອກປະກອບກິດຫຼລະປະເພດ
ໃດໜຶ່ງກໍໄດ້ ໃນເວລາຫວ່າງ. ມັນເປັນສິ່ງສຸດທີ່ສຳຄັນ ສຳ
ລັບຊາວໜຸ່ມ ຍ້ອນວ່າຊາວໜຸ່ມທ່ວໄປແລ້ວແມ່ນມີລະດັບການ
ສຶກສາຊັ້ນກາງ ແລະ ກໍຕ້ອງການຢາກພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມທີ່ມີ
ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ມີເມືອຫາສາລະດີ. ສ່ວນອຸ່ມນະບົດ-
ເດ ສາມາດຕອບສະໜອງການເລືອກທຳຫຼລະຫຍັງໄດ້ແດ່ ?
ຢູ່ໃນອຸ່ມນະບົດມີສະໂມສອນ ຊຶ່ງໃຊ້ເປັນສະຖານທີ່ສາຍ ຮູບ
ເງົາ ແລະ ໃນບາງຄັ້ງເພິ່ນກໍໃຊ້ເປີດການນ່ອນອຸ່ມຕ່າງໆຂ້ອ
ຍໆມີບັນດານັກສິລະປະວັນນະຄະດີສະໜັກຫລ່ມຕ່າງໆ ໄດ້ປະ
ກອບສ່ວນການສະແດງ. ມີຫໍສະໝຸດ ແຕ່ວ່າປ່ມ່ານຢູ່ໃນ ຫໍ
ສະໝຸດນັ້ນຕ້ວຈ່ງແລ້ວ ແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າຢູ່ຫໍສະໝຸດຂອງຕ້ວ
ເມືອງ. ເພິ່ນຍັງມີຄວາມສາມາດປະກອບກິດຫຼລະ ດ້ວຍການ
ລ່າເມ້ອ, ຕົກເບັດ, ເບ່ງໂທລະພາບ. ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນ ຕ້ວ
ເມືອງ ເພິ່ນມີຄວາມອາດສາມາດເລືອກປະກອບກິດຫຼລະ ໄດ້
ໃນລະຫວ່າງ ๔๐๐ ປະເພດ ນັບແຕ່ລະຄອມລຳ, ລະຄອມ
ປາກ ແລະ ລະຄອມຕຸກກະຕາ ຈົນຮອດການເຂ້ົາແຂ່ງຂັນ ກິ
ລາຢູ່ເດ່ນກິລາເປັນຕົ້ນ.

ຂ້ທີ່ ๕, ເງ່ອນໄຂຄຳລ່ງຊ່ວ້ດຢູ່ໃນອຸ່ມນະບົດກໍເຊ່ັ່ນ ດຽວ

ກັນ ໃນປະຈຸບັນນີ້ກໍຍັງເຫັນວ່າຂ້ອຍກວ່າຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ. ຕາມທຳມະດາຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ຄົນເຮົາໄດ້ອາໃສ ຢູ່ຫ້ອງເຮືອນລັດທີ່ບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າຈ້າງເຊົ່າຫຍັງເລີຍ (ຊາວເມືອງໄດ້ອາໃສຢູ່ເຮືອນຂອງຕົນເອງມີພຽງແຕ່ ໓0%ເທົ່ານັ້ນ). ສ່ວນຢູ່ໃນອຸມມະບົດແລ້ວ ແມ່ນກົງກັນຂ້າມ ເພາະວ່າ ປະຊາຊົນຫລາຍກວ່າ ๗0 % ໄດ້ອາໃສຢູ່ເຮືອນຂອງຕົນເອງ. ສ່ວນການປຸກສ້າງ ແລະ ການສ້ອມແປງເຮືອນຂອງຕົນເອງນັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ມີການໃຊ້ຈ່າຍວັດຖຸປັດໄຈຢ່າງຫລວງຫລາຍນຳອີກ. ແຕ່ຄວນຄຳນຶງອີກວ່າ ບັນດາເຮືອນອຸມມະບົດສ່ວນຫລວງຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນເປັນເຮືອນປະເພດເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຂາດອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄໝຕ່າງໆ ທີ່ອຳນວຍ ຄວາມສະດວກສະບາຍພາຍໃນຄອບຄົວ. ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງເຮືອນ ຂອງຕົວເມືອງແລ້ວ ພັດມີອາຍແກສໄຕ້, ນ້ຳປະປາ, ນ້ຳອຸ່ນ, ໄຟຟ້າ , ຫ້ອງນ້ຳ, ຫ້ອງສຸຂະ. ຢູ່ພາຍໃນອຸມມະບົດບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮືອນທຸກໆຫລັງຈະມີອາຍແກັສໄຕ້ຫມົດ, ນ້ຳປະປາມີໃຊ້ ບໍ່ທົ່ວເຖິງກັນ ແລະ ຍັງໄປກວ່ານັ້ນຢູ່ຕາມຫ້ອງຖົ່ນທຸລະກັນດານ ແຫ່ງຕ່າງໆ ກໍຍັງບໍ່ທັນມີໄຟຟ້າໃຊ້ກັນເທື່ອ. ໃນປີ ๑๙๑๑ຢູ່ອຸມມະບົດ ອັດຕາສ່ວນຂອງຫລັງຄາເຮືອນທີ່ມີຄວາມສະດວກສະບາຍຕ່າງໆພາຍໃນຄອບຄົວໄດ້ມີພຽງແຕ່ ๑๓ % ເທົ່ານັ້ນ, ໃນປີ ๑๙๗๘- ๓๑ %. ແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງແລ້ວ ແມ່ນມີຫລວງຫລາຍ...

ຂ້ອທ້າ, ລະຫວ່າງໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງປະຊາຊົນຕົວເມືອງ ແລະ ອຸມມະບົດກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນເຫມືອນ

ກັນ. ອັດຕາສ່ວນຂອງປັນຍາຊົນຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງກໍສູງກວ່າ ຢູ່ຊົນນະບົດປະມານສອງເທື່ອ. ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ກຳມະກອນປະກອບມີເກືອບເຖິງ ⁸/ມ ຂອງຈຳນວນຄົນທີ່ເຮັດວຽກທັງໝົດ, ສ່ວນຢູ່ຊົນນະບົດ ມີຫລາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຕາມທຳມະດາຢູ່ໃນລະຫວ່າງປະຊາຊົນ ຕົວເມືອງນັ້ນ ແມ່ນເກືອບວ່າບໍ່ມີຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ປະປົນຢູ່ນຳເລີຍ.

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານ ລຸນນະພາບລະຫວ່າງຄົນກຸ່ມໜຶ່ງສະເພາະຂອງຕົວເມືອງ ແລະຂອງຊົນນະບົດນຳອີກ. ໃນປີ ໑໙ກ໙, ຢູ່ໃນລະຫວ່າງພະນັກງານ ພາລະກອນຂອງຕົວເມືອງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາ ຊັ້ນສູງ ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ສົມບູນ ແລະ ການສຶກສາວິຊາຊີບຊັ້ນກາງປະກອບມີ ກ໙,໔ %, ສ່ວນຊົນນະບົດແລ້ວ ມີ ໙ກ,ມ %.ຕາມຕົວຈິງແລ້ວ ຊາວເມືອງມີການໃກ້ຊິດຕິດແທດກັນກັບທ່ານ ໝໍ ໃນຄາວມີການເຈັບປ່ວຍເກີດຂຶ້ນ. ແຕ່ວ່າຊາວບ້ານ ພັດເຂົ້າ ຫາແຕ່ແພດຊ່ວຍຫລາຍກວ່າທ່ານໝໍ. ໃນໄລຍະສຶກປີການສຶກ ສາ ໑໙ຫ໐-ຫ໑ ຢູ່ທີ່ປະເທດຂອງພວກເຮົາ ນາຍຄູຊົນນະບົດ ມີແຕ່ ໙ຫ,ມ% ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ສ່ວນ ຢູ່ໃນເມືອງມີຮອດ ກກ,ມ %. ຢູ່ໃນລະຫວ່າງບັນດາ ກຳມະ ກອນຂອງຕົວເມືອງ ທີ່ຈົບລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງ ແລະສູງ ກວ່ານັ້ນ ແມ່ນມີຮອດ ໔໕,ມ %, ສ່ວນຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ຊາວ ກຳມະກອນຊົນນະບົດແລ້ວ ມີພຽງແຕ່ ມມ% ເທົ່ານັ້ນ. ທັງ ໝົດນີ້ນັ້ນສະແດງໃຫ້ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຢູ່ໃນໂຄງ ປະກອບ

ທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ມັນມີບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທາງ
ດ້ານປະລິມານເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນກໍຍັງມີທັງທາງດ້ານຄຸນນະພາບ
ອີກນຳ.

ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ ເພິ່ນຈະປະຕິບັດການລົບລ້າງຄວາມແຕກ
ຕ່າງກັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ແນວໃດ ? ກ່ອນອື່ນໝົດ ແມ່ນອີງໃສ່
ການປະກອບແຮງງານດ້ວຍລະບົບກົນຈັກ. ຢູ່ທີ່ຊຸມນະບົດເພິ່ນ
ໄດ້ປະກອບໃຫ້ມີນັກຂັບລົດໄຖນາ, ນັກຂັບລົດເກັບກ່ຽວເຂົ້າ,
ນັກຂັບລົດທົ່ວໄປ, ນັກວິຊາການນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ ຊ່ວຍ ທັງ
ໝົດເຫລົ່ານີ້ ລ້ວນແຕ່ເຂົ້າຮັບໃຊ້ການກຳກັບລະບົບກົນຈັກຕ່າງໆທີ່
ມີລັກສະນະສັບສົນໃຫ້ແກ່ໂຮງຈັ່ງສັດອຸດສາຫະກຳແບບຄົບວຸດ
ການປູກຝັງໃນເຮືອນແກ້ວ, ລະບົບຊົນລະປະທານ.ແຮງງານ
ຂອງພວກຂະເຈົ້າທີ່ປະກອບດ້ວຍລະບົບກົນຈັກເປັນຂັ້ນໆມານັ້ນ
ຈະຄ່ອຍໆກ້າວຂຶ້ນເປັນເໜືອນດັ່ງກັບແຮງງານຂອງການຜະ -
ລິດໂຮງງານ. ໃນຄາວເມື່ອກ່ອນ ສະໄໝໜ້າອຍກ ຢູ່ໃນ
ວຽກງານການກະສິກຳຍັງປະຕິບັດກັນແບບງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ ນັ້ນ
ຊາຍໜຸ່ມສະຫະກອນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນຊຸມນະບົດນັ້ນ ແມ່ນ ສາ
ມາດເລືອກເຮັດວຽກໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດໂລດ ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນສູ
ມື ເຂົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ຮຽນເອົາວິຊາສະເພາະຢູ່ໃນໂຮງຮຽນວິ
ຊາຊີບດ້ານການກະເສດເສຍກ່ອນ ແລະ ພາຍຫລັງຮຽນ ຈົບ
ເທົ່ານັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດໄປປະກອບເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ ສະຫະ
ກອນກະເສດໄດ້.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນລະດັບການສຶກສາກໍຖືກ ລົບລ້າງ
ໄປເປັນເທື່ອລະກ້າວໆເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ໃນສູ່ມື ລະດັບການ ສຶກ

ສາ ລະຫວ່າງຊາວໜຸ່ມຕ໊ອເມ໊ອງ ແລະ ຊາວໜຸ່ມຊົນນະບົດ ຖ໊ວ່າເທ໋ົ່າທຽມກັນແລ້ວ ຍ້ອນວ່າທຸກໆຄົນຕ້ອງຈົບໂຮງຮຽນຊັ້ນ ກາງ (ລະບົບການຮຽນ ๑๑ ປີ). ຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນ ທາງດ້ານລະດັບການສ໊ຶກສາຍັງຄົງຕ໊ກຄ້າງຢູ່ ນ໋ຳພ໋ວກຮຸ່ນຄົນ ເກ໋ົ່າແກ່ເທ໋ົ່ານັ້ນ ທ໊ີເກ໊ີດໃຫ້ຍ່ຄາວສະໄໝຢູ່ພາຍໃນ ປະເທດ ຍັງບ໋ໍ່ທັນມ໊ີລະບົບການສ໊ຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງເທ໊ື່ອ.

ແຕ່ວ່າ ການທັນປ່ຽນແຮງງານທາງດ້ານການກະສ໊ິກ໋ຳໄປ ເປັນປະເພດອຸດສາຫະກ໋ຳນັ້ນ ມັນບ໋ໍ່ພຽງແຕ່ ຈະໝາຍເຖ໊ິງ ການເຕ໊ີບໃຫ້ຍ່ຂະຫຍາຍຕ໊ວ່ຂ໋ອງແຮງງານ ທ໊ີ່ປະກ໋ອບດ້ວຍ ລະ ບົບກົນຈັກ ແລະ ການຫລຸດຜ່ອນອັດຕາສ່ວນ ຂ໋ອງແຮງງານ ເຮ໊ັດດ້ວຍມ໊ືເທ໋ົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນກ໋ໍ່ພຽງແຕ່ຈະໝາຍເຖ໊ິງການ ຍ໋ົກສູງລະດັບການສ໊ຶກສາ ແລະ ການກ໋ໍ່ສ້າງພະນັກງານ ວ໋ິຊາ ການທາງດ້ານການກະເສ໊ດເທ໋ົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພ໋ວມຽ໋ວກັນກ໋ໍ່ຄ໋ວນ ໄດ້ເອ໊ົ່າໃຈໃສ່ນ໋ຳ ຮູ໋ບການການຈັດຕ໊ັ້ງທາງດ້ານ ແຮງງານ ເໝ໊ືອໃຫ້ມັນໄດ້ກາຍເປັນເໝ໊ືອນດ໋ັ່ງຮູ໋ບການການຈັດຕ໊ັ້ງ ທາງ ດ້ານແຮງງານຢູ່ໃນຂະແໜງການອຸດສາຫະກ໋ຳ ຊ໋ຶ່ງມັນ ຮຽກ ຮ້ອງເຖ໊ິງແຮງງານລ໋ວມໝູ໊່ທ໊ີ່ຢູ່ໃນລະດັບສູງ. ນັກວ໋ິສະວະ - ກອນຜູ້ໜ໊ຶ່ງຈະເປັນຜູ້ຊ໋ຳນ໋ານ໊ານ ເຮ໊ັດຄ໊ືແໝ໋ວໃດແລະ ໃຜຈະເປັນຜູ້ເຮ໊ັດ. ກ໋ຳມະກອນຜູ້ທ໊ີໜ໊ຶ່ງຈະເປັນຜູ້ຈັດສ໊ົ່ງ ຜະ ລ໊ິດຕະພັນເຄ໋ື່ອງສ໋ຳເລ໊ັດຮູ໋ບຢູ່ໃນຂະແໜງໜ໊ຶ່ງຂ໋ອງໂຮງງານ, ຜູ້ທ໊ີສອງຈະນ໋ຳເອ໊ົ່າຜະລ໊ິດຕະພັນເຄ໋ື່ອງສ໋ຳເລ໊ັດຮູ໋ບນັ້ນ ໄປປະ ກ໋ອບເປັນຮູ໋ບຮ່າງຜະລ໊ິດຕະພັນ໋ອ໊ົ່ນ, ຜູ້ທ໊ີສ່ານ ເປັນຜູ້ ຜະລ໊ິດ ກຽ໋ວ, ຜູ້ທ໊ີ່ສ໊ີ່ ນ໋ຳເອ໊ົ່າກຽ໋ວໄປຫ້ັນໃສ່ຮູ໋ບຮ່າງຜະລ໊ິດຕະພັນນັ້ນ

ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ. ຢູ່ຫມູ່ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າ ກ່ອນຜະລິດ ຕະພັນຈະກາຍເປັນຮູບຮ່າງສຳເລັດອ້ອມມາໄດ້ນັ້ນ ມັນໄດ້ຜ່ານ ການຕົບແຕ່ງຈາກຫັນດາກຳມະກອນນັບເປັນສິບໆຄົນເປັນຂັ້ນໆ ມາ. ແລະ ສົມມຸດວ່າ ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນພວກກຳ ມະກອນເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ມາເຮັດວຽກ ຫລືເຮັດວຽກບໍ່ດີແລ້ວ ໃນ ເມື່ອນັ້ນ ການຜະລິດຜະລິດຕະພັນຊະນິດນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ສຳເລັດ ລົງໄດ້ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ຄາດໝາຍໄວ້ເລີຍ. ການຜະລິດຢູ່ ໂຮງງານນັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະບຽບວິໄນອັນເຄັ່ງຄັດທີ່ສຸດ ໃນ ການຈັດວາງວຽກງານການຜະລິດໃຫ້ສຸດກົກສຸດປາຍ, ໃນການ ຈັດວາງການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຄົນຈຳນວນນັບເປັນສິບ ສິບ ແລະ ຮ້ອຍໆຄົນ.

ວຽກງານການກະສິກຳຍິ່ງປະກອບລະບົບກົນຈັກຫລາຍອັນ ເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະບຽບວິໄນຫລາຍເທົ່ານັ້ນເບິ່ງ ແລ້ວກໍຄ້າຍໆກັບວ່າໜ້າວຽກຂອງນັກຂັບລົດໄຖນາ ບໍ່ມີ ສ່ວນ ພົວພັນກັບໃຜທັງນັ້ນ, ເຂົາຄາດໄຖ່ທົ່ງໄຮ່ທົ່ງນາພຽງແຕ່ ຜູ ດຽວ. ແຕ່ຖ້າຫາກວ່ານ້ຳ, ນ້ຳມັນ, ນ້ຳມັນເຄື່ອງບໍ່ຖືກ ນຳ ສົ່ງມາໃຫ້ແກ່ເຂົາ ກົງກັບເວລາ, ຖ້າຫາກວ່າລົດໄຖນາ ຕິດ ຂັດ ແຕ່ນາຍຊ່າງສ້ອມແປງບໍ່ມາຫາເຂົາຢ່າງຮີບດ່ວນແລະຖ້າ ຫາກວ່າອາຫານທ່ຽງບໍ່ຖືກນຳມາໃຫ້ເຂົາຢູ່ທົ່ງນາແລ້ວ ແມ່ ນອນການເຮັດວຽກກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນດີເລີຍ. ໂດຍສະເພາະ-ຢ່າງຍິ່ງ ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງເຖິງການພົວພັນ ກັນ ລະຫວ່າງຄົນຕໍ່ຄົນຢູ່ໃນວຽກງານການເກັບກູ້ຜົນລະປູກ. ເຊັ່ນ ວ່າໃນເມື່ອຖັງລົດບັນທຸກເມັດເຂົ້າເຕັມແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ມີລົດມາແກ່

ເອົາ ຖ້ວລິດບັນທຸກເມັດເຂົ້ານັ້ນ ເມື່ອນັ້ນອຽກງານກໍຈະຖືກ-ຂາດສະບັ້ນໄປຢ່າງແນ່ນອນ. ນອກຈາກນັ້ນກໍຈະມີຄົນຈຳນວນ ອົ ອົ ອົ

ເປັນລຳດັບ ຕົວຈິງແລ້ວໃນຊ່ວຕະຫລອດພັນໆປີທີ່ມີການ ແບ່ງ ແຍກທາງດ້ານສັງຄົມ ອອກເປັນຕົວເມືອງ ແລະຊົນນະບົດນັ້ນ ຕົວເມືອງໄດ້ສະສົມຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ ທາງດ້ານສິລະປະວັດທະ ນະທຳຕ່າງໆໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ, ເຊັ່ນມີຫ້ວງຫໍສະໝຸດ, ໂຮງລະຄອນ, ຫໍພິພິດທະພັນ, ສະຖານທີ່ການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ໝາຍຄວາມວ່າ ສິລະປະວັດທະນະທຳທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆ ຊຶ່ງບໍ່ ມີຢູ່ໃນຊົນນະບົດເລີຍ. ຢູ່ໃນບ້ານນ້ອຍໆຖ້າວ່າມີໂຮງໝໍກໍຈະ ມີພຽງແພດ ๔-๕ ຄົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ ພັດເປັນແພດຊາດວິຊາ ການ. ສ່ວນຢູ່ໃນໂຮງໝໍຕົວເມືອງພັດລ້ວນແຕ່ມີຂະແໜງ ວິ ຊາສະເພາະຕ່າງໆປະກອບດ້ວຍພຽງແພດນັບເປັນຮ້ອຍໆຄົນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ໃນກໍລະນີເກີດມີການເຈັບປ່ວຍຂັ້ນອັນຕະ - ລາຍແລ້ວ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າໄປປິ່ນປົວຢູ່ພາຍໃນ ຕົວ ເມືອງ. ພວກເຮົາຂໍຍົກຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງຄື ຢູ່ຕາມຮ້ານຄ້າ ຂາຍເຄື່ອງທີ່ໃຫຍ່ໂຕຕ່າງໆຂອງຕົວເມືອງນັ້ນ ການເລືອກ ຊື້ ສິນຄ້າກໍມີຫລາຍກວ່າຢູ່ຮ້ານຄ້າຂາຍເຄື່ອງຍ່ອຍຫລັ່ນ ໆ ຂອງຊົນນະບົດເປັນຫລາຍໆທີ.

ສິ່ງທັ້ງໝົດເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຊົນນະ ບົດພາກັນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າໄປພາຍໃນຕົວເມືອງຢູ່ເລື້ອຍໆ. ເຊັ່ນ ໃນປີ ๑๙๒๗ ລັດໂດຍສານຢູ່ຊົນນະບົດໄດ້ທຳການຍຶມສິ່ງ ຄົນ ໂດຍສານເຖິງ ๓๗๗๑ ລ້ານຄົນ; ໝາຍຄວາມວ່າ ຊາວຊົນ ນະບົດຜູ້ໜຶ່ງໆມີການເດີນທາງເຖິງ ๓๒ ຄັ້ງ, ສ່ວນຫລ່ວງ ຫລາຍແລ້ວແມ່ນເດີນທາງໄປໃນຕົວເມືອງ. ໝາຍຄວາມວ່າ (ຄິດໄລ່ຂາກັບຄົນບ້ານ) ຊາວຊົນນະບົດຜູ້ໜຶ່ງໆ ໄດ້ເຂົ້າ

ໄປໃນຕົວເມືອງເຖິງ ໓໗-໓໘ ເທື່ອຕໍ່ປີ, ບໍ່ຕ່ຳກວ່າ ໓ເທື່ອ ຕໍ່ເດືອນ.

ເຂົ້າເຂົ້າໄປໃນຕົວເມືອງເພື່ອເຮັດຫຍັງແທ້ ? ອີງຕາມ ຕົວເລກການຄົ້ນຄ້ວາຢູ່ເຂດເມືອງ ໂໝໂວຊິບີສ໌, ๗๑%ເຂົ້າ ໄປເລາະຫາຊື້ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍຕ່າງໆ, ๔๘,๐-ໄປ ວຽກ ລັດ ຖະການ, ๔๘,๐ ໄປຢ້ຽມຢາມພີ່ນ້ອງ, ๑໓,๐ ໄປເບິ່ງຮູບ ເງົາ ແລະ ລະຄອນ, ๒,๐ ໄປເຮັດວຽກປະຈຳວັນ ຢູ່ ພາຍໃນຕົວເມືອງ (ເຖິງວ່າເຂົ້າສົ່ງຕໍ່ຄຳລົງຊື່ວ່ຶດຢູ່ໃນຊຸມນະ ບົດກໍຕາມ), ๒,๐, ເພື່ອນຳເອົາຜົນລະປູກຂອງຕົນທີ່ໄດ້ມາ ຈາກສວນຄົວໄປຂາຍຢູ່ຕະຫລາດ, ๒,๐% ເພື່ອໄປແປງແລະ ຕັດຫຍິບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ເກີບ, ๕,๐% ໄປພັກຜ່ອນຍາມ ລາພັກການ, ๓,๐ ໄປຮຽນໜັງສື. (ເມື່ອລວບລວມ ເປີ ເຊັນທັງໝົດເຂົ້າກັນແລ້ວ ກໍຈະເຫັນວ່າມັນຫລາຍກວ່າ ๑๐๐ ເປັນຫລາຍໆເທົ່າ, ກໍເພາະວ່າຫລາຍໆຄົນເຂົ້າໄປພາຍ ໃນ ຕົວເມືອງດ້ວຍຫລາຍຈຸດປະສົງພ້ອມໆກັນ). ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ๘๐ % ຂອງການແລກປ່ຽນສິນຄ້າທັງໝົດຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ໄດ້ຕົກເປັນອັດຕາສ່ວນຂອງປະຊາຊຸມ ທີ່ຢູ່ຕາມວົງເຂດຊຸມນະ ບົດຕ່າງໆອ້ອມແອ້ມກັບຕົວເມືອງ, ຫລາຍກວ່າ ๓๐ % ຂອງ ຄົນເຈັບປ່ວຍຢູ່ຕາມໂຮງໝໍກວດພະຍາດຕ່າງໆຂອງຕົວເມືອງ ແມ່ນເປັນຊາວຊຸມນະບົດ, ๓๕% ຂອງໃບສັ່ງຈອງທາງດ້ານບໍ ລິການມອມຊຸ່ມໄດ້ຕົກເປັນອັດຕາສ່ວນຂອງຊາວຊຸມນະບົດຕາມ ບໍລິການມອມຊຸ່ມແມ່ນການຊັກເຄື່ອງມອມເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຕ່າງໆ; ຕັດຫຍິບເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ເກີບຕາມການສັ່ງຈອງສ່ວນຕົວ ;

ການສ້ອມແປງໂທລະທັດ, ວິທະຍຸ, ເຄື່ອງອັດສຽງ, ຕູ້ເຢັນ ແລະ ອື່ນໆ).

ໃນເມື່ອການເດີນທາງດ່ຳກ່າວເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ກາຍເປັນຂະ ບວນກັນແລ້ວ (ຢູ່ໃນຕົວເລກຂອງພວກເຮົານັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ນັບເອົາຊາວຊຸມນະບົດອື່ນໆອີກ ທີ່ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ເດີນ ທາງ ເຂົ້າໄປໃນຕົວເມືອງດ້ວຍພາຫະນະຂອງຕົນເອງເທື່ອ ແຕ່ວ່າ ມັນກໍມີເປັນລ້ານໆຄົນແລ້ວ), ເມື່ອນັ້ນ ຕົວເມືອງກໍຈະເລີ່ມ ບໍ່ລຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນຕ່າງໆທັງໝົດຂອງຊາວຊຸມນະບົດ ຊຶ່ງ ຊຸມນະບົດເອງກໍບໍ່ມີຄວາມສາມາດຈະຮັບປະກັນໄດ້ໃນສິ່ງ ດ່ຳ ກ່າວນີ້. ເບິ່ງຕາມຕົວຈິງແລ້ວ ກໍເຫັນໄດ້ວ່າ ຕົວເມືອງກັບ ຊຸມນະບົດໄດ້ລວມກັນຢ່າງເອກະພາບກັນໂດຍທັງໝົດ. ສິ່ງ ດ່ຳ ກ່າວນີ້ ລະບົບການຈັດສົ່ງເອກະພາບກັນ ຊຶ່ງຢູ່ໃນ ລະບົບ ດ່ຳ ກ່າວນີ້ ຊາວຊຸມນະບົດຈະໄດ້ຮັບທຸກໆຄວາມອາດສາມາດໃນ ການເລີ່ມຂະຫຍາຍ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ການປົ້ນປົວ , ການຊຸ່ມຊື່, ການເລືອກຫາວຸກເຮັດງານທຳຂອງຕົນເຫມືອນ ດ່ຳ ເຊັ່ນຄົນຕົວເມືອງນັ້ນເອງ.

ອັນນີ້ ແມ່ນວິຖີທາງຕົວຈິງຂອງການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງ ໆ ໃນການເສີມຂະຫຍາຍບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງຊາວບ້ານ ໄດ້ ຢ່າງຮອບດ້ານ. ຍ້ອນວ່າເປົ້າໝາຍອັນສຸດທ້າຍ ແລະສຳຄັນ ຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູນິດນັ້ນແມ່ນຈະ ຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກທັງໝົດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເສີມ ຂະ ຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງຕົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ການທີ່ ໃຊ້ຊົວິດຢູ່ໃນຊຸມນະບົດນັ້ນ ມັນໄດ້ຈຳກັດຄວາມອາດສາມາດ-

ເຫລົ່ານັ້ນໃນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ. ການເຕີບໃຫຍ່ເຂັ້ມ ແຂວ ຂອງລະບົບຈັດສັນເອກະພາບຈະລົບລ້າງຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆຂັ້ນສຸດ ທ້າຍນັ້ນອອກໄປຢ່າງແນ່ນອນ.

ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ເພິ່ນກໍໄດ້ສ້າງຊຸມນະນິດ ແລະບ້ານ ໃຫ້ ເຂັ້ມແຂງໃຫຍ່ໂຕ, ດັດແປງຂັ້ນພື້ນຖານທາງດ້ານຊີວິດ ການ ເປັນຢູ່ເປັນເທື່ອລະກ້າວໆຂຶ້ນ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ເພິ່ນຈະບໍ່ ຍົກ ຍ້າຍເອົາຊາວບ້ານຂອງໜູ່ບ້ານເລັກໆນ້ອຍໆທັງໝົດ ເຕົ້າ ໂຮມກັນເຂົ້າແລ້ວກາຍເປັນບ້ານໃຫຍ່ໃນບາດໜຶ່ງ ບາດດຽວ ໂລດ. ແຕ່ເພິ່ນພຽງແຕ່ຈະວາງທິດຂະຫຍາຍໃຫ້ກາຍເປັນ - ບ້ານທີ່ເຂັ້ມແຂງໃຫຍ່ໂຕເທົ່ານັ້ນເອງ. ຍ້ອນວ່າການຕອບສະ ໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງ ຊາວ ບ້ານໃຫ້ຄົບຖ້ວນໄດ້ນັ້ນ (ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການນັ້ນ ຈະ ຕ້ອງຖືກຮັບປະກັນຢູ່ກັບທີ) ແມ່ນບ້ານທີ່ໃຫຍ່ໂຕແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດຕອບສະໜອງໃຫ້ໄດ້. ຫາກບ້ອນໃດມີ ປະຊາ ຊຸມບໍ່ຕ່ຳກວ່າ ๔000 ຄົນແລ້ວ ແມ່ນເພິ່ນ ສາມາດສ້າງຕັ້ງ ໂຮງຮຽນຊັ້ນກາງຂຶ້ນເປັນຂອງຕົນເອງ (ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ພວກ ເດັກນ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຍ່າງໄປເຂົ້າຮຽນໜັງສືຢູ່ບ້ານອື່ນ ໃນຍາມ ລະດູໜາວຈັດ), ສ້າງຕັ້ງໂຮງໝໍ (ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ວ້າວຕົ້ນ ແລ່ນຊອກຫາທ່ານໝໍນັບເປັນສິບໆກິໂລແມັດອີກ), ສ້າງຕັ້ງ ຮ້ານຄ້າຂາຍເຄື່ອງມາໆຊະນິດຂຶ້ນ (ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ ຍ່າງໄປ ເລາະຫາຊື້ເຄື່ອງນຸ່ງຍ່ອຍຕ່າງໆຢູ່ບ້ານຂ້າງຄຽງ), ສ້າງ ຕັ້ງສະໂມສອນຂລັ່ງດີໆ ແລະ ຫໍສະໝຸດຂຶ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ , ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຢູ່ລັດຊູຊະເບັກກິສະຕານ ເພິ່ນໄດ້ວາງທິດຂະ

ຫຍາຍໄວ້ວ່າ ໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້ານີ້ ຢູ່ໃນໃຈກາງ ສະຫະ ກອນກະເສດລວມໝູ່ນັ້ນ ຈະບັນຈຸຄົນໃຫ້ຢູ່ອາໃສໄດ້ເຖິງ ๑,๕ -๔,๕ ພັນຄົນ, ສ່ວນຢູ່ຕາມໝູ່ບ້ານອື່ນໆຂອງສະຫະກອນກະ ເສດລວມໝູ່ນັ້ນ-ຈະ ບັນຈຸໃຫ້ໄດ້ ๐,๒-๑,๕ ພັນຄົນ; ມີ ແຕ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດພູດອຍ ແລະ ເຂດທະເລຊາຍເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໝູ່ ບ້ານຕ່າງໆຈະມີຂະໜາດນ້ອຍກວ່າ.

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ການສ້າງຈຸມນະບົດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃຫຍ່ ໂຕ ຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມເຖິງພຽງແຕ່ຈະຍົກຍ້າຍເຮືອນ ເກົ່າແກ່ຕ່າງໆທີ່ປາສະຈາກຄວາມສະດວກສະບາຍຕ່າງໆ ນັ້ນ ໄປສູ່ສະຖານທີ່ແຫ່ງໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ມັນໄດ້ເວົ້າເຖິງການກໍ່ ສ້າງໝູ່ບ້ານຕ່າງໆຂຶ້ນທີ່ເປັນແບບລັກສະນະຂອງຕົວເມືອງຊຸ ປະກອບດ້ວຍສູນກາງພະລິດອາຍອຸ່ນ, ນ້ຳອາບ, ທໍ່ສົ່ງ ອາຍໄຕ, ເສັ້ນທາງ ປູດ້ວຍຢາງກ້ອ. ຢູ່ໃນຫລາຍໆ ຂົງ ເຂດຂອງ ສສສຊ ເພິ່ນໄດ້ດຳເນີນການກໍ່ສ້າງໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ ແບບນ້ອຍແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຢູ່ອາໃສໃນໝູ່ບ້ານ ເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນລ້ວນແຕ່ມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເປັນທີ່ສຸດ: ມີຄວາມປັ້ນປີ ຕື້ມຊຶ້ນກັບຊີວິດຈຸມນະບົດ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະດວກສະ ບາຍນາໆປະການທີ່ເປັນລັກສະນະຂອງຕົວເມືອງໂດຍທົ່ວໝົດ ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງມີທົ່ວຄົນໄຫເມືອງໄດ້ພາກັນຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ອາ ໃສໃນຫລາຍໆໝູ່ບ້ານແບບນ້ອ. ແຕ່ຍອມວ່າປະຊາຊຸມ ຈຸມນະ ບົດໃນທ່ວປະເທດມີເກືອບຮອດ ๑๐๐ ລ້ານຄົນນັ້ນເອງ ຈຶ່ງ ເປັນການຈະແຈ້ງວ່າ ການສ້າງຕັ້ງໝູ່ບ້ານແບບນ້ອຍ ທີ່ເປັນ ແບບລັກສະນະຂອງຕົວເມືອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາ ນັບ

ເປັນຫລາຍໆສິບປີ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງຂົ້ນກັບຜົນສຳເລັດຕ່າງໆ ຢູ່ໃນຂະແໜງການການກະສິກຳນຳອີກ. ຍ້ອນວ່າສະຫະກອນ ກະເສດລອມໝູ່ກໍ່ຄືນຄົມກະເສດໄດ້ພາກັນສ້າງຕັ້ງ ໝູ່ບ້ານ ຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນຂົ້ນດ້ວຍວັດຖຸປັດໄຈຂອງຕົນເອງ, ແລະ ຜູ້ທ ຈະສຳເລັດການກະທຳດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ໄວກວ່າໝູ່ໝົດນັ້ນ ແມນ ສະຫະກອນກະເສດໃດຫລືນຄົມກະເສດໃດທີ່ມີຄວາມເຕີບໃຫຍ່ ເຂັ້ມແຂງເທົ່ານັ້ນ. ໝາຍຄວາມວ່າທັງບັນດາເງື່ອນໄຂ ດຳ ລົງຊີວິດປະຈຳວັນຕ່າງໆຂອງຊຸມນະບົດ ກໍເຊື່ມກັນ ມັນຈະຂົ້ນ ກັບລະດັບການຜະລິດທາງດ້ານການກະສິກຳ.

ໃນເວລາດຽວກັນລວມທັງໂຄງປະກອບທາງດ້ານ ສັງຄົມ ຂອງບ້ານກໍຈະມີຂົ້ນປ່ຽນແປງໄປເທື່ອລະກ້າວໆເຊື່ມກັນເມືອງ ຈາກວ່າຢູ່ໃນຊຸມນະບົດໄດ້ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ທາງ ດ້ານໂຮງງານອຸດສາຫະກຳອຸດຄົ້ນຕ່າງໆ (ເຊື່ມຕົວຢ່າງໂຮງ ງານອຸດຄົ້ນບົ່ມຳ້ມັນຢູ່ໃນລັດຕາຕາເຣຍ ແລະ ລັດບາສະກີ - ເຣຍ ທີ່ປົກຄອງດ້ວຍຕົນເອງ), ທາງດ້ານການກໍ່ສ້າງໂຮງ ງານຜະລິດອາຫານກະປອງ ແລະ ໂຮງງານອື່ນໆ ທີ່ທຳການ ປຸງແຕ່ງ ແລະ ເກັບມ້ຽນຜະລິດຕະພັນການກະເສດ (ເຊື່ມ ສາງເກັບມ້ຽນເຂົ້າ, ໂຮງສີ, ສະຖານທີ່ປຸງແຕ່ງຜັກປະເພດ ດອງ, ໂຮງງານຜະລິດຕະພັນຊຸ້ມ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ), ການ ຜັນຂະຫຍາຍອຽງານການກໍ່ສ້າງຫົນທາງ ແລະລວມທັງການ ເພີ່ມທະວີການເຂົ້າ-ອອກໄປໆມາໆລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊຸມນະບົດ (ໃນເມືອຄົນຜູ້ໜຶ່ງອາໃສຢູ່ໃນຊຸມນະບົດ ແຕ່ພັດ ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຕົວເມືອງ) ນັ້ນ ອັດຕາສ່ວນຂອງພວກທີ່ເຮັດ

ວຽກນອກຂະແໜງວຽກງານການກະສິກຳໄດ້ເພີ່ມທະວີ ຂຶ້ນ ຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ. ເຊັ່ນໃນປີ ໑໙໔໐ ຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ຈຳ ນວນປະຊາຊົນຊົນນະບົດທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂົງເຂດການກະສິກຳ ມີພຽງ ໘໐ %, ປີ ໑໙໕໔-໕໕, ປີ ໑໙໗໐-໔໕ ປີ ໑໙໘໐ -໔໔ % ເປັນການເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ໂດຍອີງຕາມຕົວເລກ ດັ່ງ ກ່າວນີ້ ອັດຕາສ່ວນຂອງກຳມະກອນ ແລະ ນັກປັນຍາຊົນກໍໄດ້ ເພີ່ມສູງຂຶ້ນຢູ່ໃນໝູ່ປະຊາຊົນເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ມັນກໍມີ ອັນ ໃກ້ຄຽງກັບອັດຕາສ່ວນຂອງຕົວເມືອງແລ້ວ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ ກໍດີ ຈຳນວນນັກປັນຍາຊົນຢູ່ໃນຊົນນະບົດຈະບໍ່ມີສ່ວນເທົ່າທຽມ ກັນກັບຈຳນວນນັກປັນຍາຊົນຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງໄດ້ຈັກເທື່ອ - ເລີຍ.ອັນນີ້ກໍເພາະວ່າສະຖານທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໂຮງລະຄອນ, ສະຖານີໂທລະພາບ,ສະຖາບັນການສຶກສາ, ກົງຈັກບໍລິຫານ-ງານທັງໝົດ ໄດ້ຕັ້ງລວມສູນກັນຢູ່ແຕ່ພາຍໃນບັນດາຕົວເມືອງ ຕ່າງໆນັ້ນເອງ.

ນີ້ຄືການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີ ລະ ຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດຊຶ່ງຈະໄດ້ຜ່ານຂ້າມໄປເປັນ ເທື່ອລະກ້າວ. ພວກເຮົາຍັງມີອີກຫລາຍໆບັນຫາທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ ຜ່ານຜ່າຕາມທິດທາງດັ່ງກ່າວມານີ້. ເຫັນໄດ້ວ່າສ່ວນ ຫລວງ ຫລາຍແລ້ວບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນກຳມະ ກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນານັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ສູນຫາຍໄປຢູ່ໃນ ໄລ ຍະລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວນີ້ເອງ. ແຕ່ວ່າ ກຳນົດ ເວລາດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບການແກ້ໄຂຂອດ ບັນຫາ ຕ່າງໆລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດໂດຍທັງໝົດ ໄດ້

ເລີຍ. ເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ຊ່ວງໄລຍະວິວັດດ່ຽງກ່າວນີ້ ຈະຈົບ ສົ້ນ ລົງໄດ້ກໍພຽງແຕ່ຢູ່ໃນໄລຍະເລີ່ມມີການກໍ່ສ້າງລະບອບ ກອມມູ ນິດຂຶ້ນໄດ້ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ.

ການຍົກຍ້າຍຂອງປະຊາຊົນໄປຍັງຕົວເມືອງ, ການອອກ ໜີໄປຍັງຕົວເມືອງຂອງຊາວບ້ານຈຳນວນຫລວງຫລາຍນັ້ນໄດ້ ມີອັນພົວພັນກັນຫລາຍໆຢ່າງກັບຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງ ຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ. ພົ້ນຖານທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຊະ ນວນວິວັດດ່ຽງກ່າວນີ້ ແມ່ນໄດ້ແກ່ການນຳໃຊ້ລະບົບກົນຈັກຢູ່ໃນ ອຸຕສາຫະກຳຂຶ້ງມັນໄດ້ປົດປ່ອຍຄົນເຮົາອອກຈາກ - ໜ້າວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ. ໃນເມື່ອເພິ່ນ ຫາກ ຄາດໄຖຄົນດ້ວຍລົດໄຖນານັ້ນ ກໍໝາຍຄວາມວ່ານັ້ນໄດ້ ເທົ່າ ກັບຄົນທີ່ຄາດໄຖດ້ວຍແຮງມ້າ ເຖິງປະມານສິບເທື່ອ. ແຕ່ວ່າ ພົ້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສາຍເຫດຂອງການຍົກຍ້າຍ ຂອງ ປະຊາຊົນເລີຍ. ຄົນເຮົາຍົກຍ້າຍອອກຈາກຊົນນະບົດໄປສູ່ຕົວ ເມືອງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ກົນຈັກ ທຳງານ ປ່ຽນແທນແຮງງານຂອງຕົນແລ້ວ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ເຂົາຍົກ ຍ້າຍໄປຍັງຕົວເມືອງກໍເພາະເຂົາຄິດວ່າ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ນັ້ນ ມີຊີວິດການເປັນຢູ່ດີກວ່າ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ທັງອັດຕາ ຄ່າແຮງ ງານກໍສູງກວ່າ, ທັງອຸຕສາຫະກຳກໍເປັນໜ້າສົນໃຈ ແລະສັບສົນ ຫລາຍກວ່າ, ທັງການເລືອກຫາວິຊາອາຊີບກໍກ້ວາງຂວາງ , ເຮືອນຢູ່ກໍມີຄຸນນະພາບດີກວ່າ ແລະ ທັງມີສະຖານທີ່ ບ່ອນຮຳ ຮຽນນຳອີກ (ຍ້ອນວ່າຢູ່ໃນຕົວເມືອງນັ້ນເກືອບວ່າມີໜົດທຸກ ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງຕ່າງໆ). ສະນັ້ນຄວາມ ແຕກ

ຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊຸມນະບົດນັ້ນເອງທີ່ເປັນ ເຫດໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນຍ້ຶ້ຍ້າຍອອກຈາກຊຸມນະບົດ.

ຢູ່ທີ ສສສຊ ການຍ້ຶ້ຍ້າຍຂອງປະຊາຊົນອອກຈາກຊຸມນະ ບົດໄປຍັງຕົວເມືອງນັ້ນ ແມ່ນປະກົດການທີ່ເປັນຂະບວນໃຫຍ່ທີ່ ສຸດ. ໃນປີ ໑໙໕໙ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງໄດ້ມີປະຊາຊົນ ຢູ່ອາ ໃສກັນພຽງແຕ່ ໑໐໐ ລ້ານຄົນ, ສ່ວນຢູ່ໃນຊຸມນະບົດ ໑໐໙,໙ ລ້ານຄົນ, ຕົກມາໃນປີ ໑໙໙໔ ມີ ໑ຖຖ,໕ ລ້ານແລະ໙໓,໓ ລ້ານຄົນ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນທີ່ນີ້ເພິ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຄຳນຶງວ່າ ຢູ່ໃນຊຸມ ນະບົດນັ້ນແມ່ນມີລະດັບການເກີດຫລາຍກວ່າຢູ່ໃນຕົວເມືອງ . ແມ່ນອນຢູ່ຕາມບັນດາລັດສະຫະພາບຕ່າງໆນັ້ນສະພາບ ຂອງ ການຍ້ຶ້ຍ້າຍແມ່ນມີອັນແຕກຕ່າງກັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຢູ່ໃນລັດສະ ຫະພັນລັດເຊຍໃນຕະຫຼອດໄລຍະ ๘໐ ປີຜ່ານມານັ້ນປະຊາ ຊຸມ ຊຸມນະບົດໄດ້ຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົ້ງເຖິງ ๓໐%, ສ່ວນ ຢູ່ໃນ ລັດຕາດຊິກິສະຖານ ພັດເພິ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ ๒໐%, ຢູ່ໃນ ລັດ ຕຸກເມເນັຍ ເພິ່ມ ๗໙%, ລັດກຽກກິເຊຍ ເພິ່ມ ๔๗%, ລັດອາແຊກບາຍຊານ ເພິ່ມ ๔๒%, ລັດຢູຊະເບກິສະຖານ-ເພິ່ມເຖິງ ๒๗% ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນນີ້ນັ້ນໄດ້ພົວພັນເຖິງ ຈຸດພິເສດຊຸມຊາດຂອງທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນ ຕົວ ຢ່າງ, ຢູ່ຕາມລັດຕ່າງໆຂອງເຂດອາຊີກາງ ຕົກມາຮອດຈົນ ເທົ່າທຸກວັນນີ້ເພິ່ນກໍຍັງຄົງຮັກສາປະເພນີມີລູກຕົ້ນຫລາຍໆຄົນ ຢູ່ເຊັ່ນເດີມ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຢູ່ຕາມລັດອື່ນໆຂອງ ສ ສສຊ ແຕ່ລະຄອບຄົວ ພັດເຄີຍມີລູກພຽງແຕ່ ๑-๔ ຄົນ ເທົ່ານັ້ນ.ເປັນການຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າສຳລັບຄອບຄົວໃຫຍ່ ·ປະມານ

๑๐ ຄົນແລ້ວ-ເປັນການຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນການຍົກຍ້າຍ ເຂົ້າ ໄປອາໃສຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ: ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຂອກຫາບ່ອນ ຢູ່ ອາໃສໃຫ້ຄອບຄົວຂະໜາດນີ້ໄດ້. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຄົນ ຊົນ ນາດຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ໄດ້ພາກັນທຳມາຫາກິນດ້ວຍການກະສິກຳ, ເງື່ອນໄຂທຳມະຊາດເອງກໍສຸດທີ່ອຳນວຍໃຫ້ແກ່ອຽງງານການ ກະສິກຳເປັນຢ່າງດີ.

ໃນສູ່ນີ້ ຜົນຈາກການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີລະ ຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດນັ້ນ, ການຍົກຍ້າຍຂອງ ປະ ຊາຊົນອອກຈາກຊົນນະບົດໄດ້ເລີ່ມຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງ ເປັນລຳ ດັບ. ນັບແຕ່ປີ ๑๙๒๐ ເຖິງປີ ๑๙๒๓ ການຍົກຍ້າຍຂອງປະ ຊາຊົນອອກຈາກຊົນນະບົດໄປຍັງຕົວເມືອງຢູ່ພາຍໃນ ທົ່ວປະ ເທດໄດ້ຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງ ๒ %, ໃນນັ້ນຈຳນວນທີ່ມີການຫລຸດ ຜ່ອນລົງຫລາຍທີ່ສຸດນັ້ນ ແມ່ນເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນທີ່ເຄີຍມີການ ຍົກ ຍ້າຍກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍນັ້ນເອງ: ຢູ່ໃນລັດສະຫະພັນ ລັດ ເຊຍ ໄດ້ຫລຸດລົງເຖິງ ๘๔ %, ສ່ວນຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນຫລ້າຫລັງ ທີ່ສຸດຂອງລັດສະຫະພັນລັດເຊຍ ຄືຢູ່ໃນເຂດທີ່ບໍ່ຄຸ້ມສົມບູນນັ້ນ ໂດຍຫລຸດລົງຮອດ ๗๐ %. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຕະຫລອດຊຸມປີຫລັງໆມານີ້ ບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່ຳລົງຊົ່ວຄັ້ງ ຫນຶ່ງ ທີ່ມີຢູ່ໃນຊົນນະບົດນັ້ນໄດ້ຖືກປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຈຳ ເປັນຂອງຄົນເຮົາທີ່ຈະພາກັນຍົກຍ້າຍເຂົ້າໄປຍັງຕົວເມືອງນັ້ນ ກໍຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງແລ້ວ.

ແຕ່ກໍຍັງພໍສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າ ການຍົກຍ້າຍຂອງປະຊາ-ຊົນນັ້ນແມ່ນຍັງຈະມີສືບຕໍ່ໄປຢູ່: ໃນເມື່ອການປະກອບ ກຳລັກ

ເຂົ້າຮັບໃຊ້ວຽກງານການກະສິກຳສຳເລັດລົງແລ້ວ, ເມື່ອນັ້ນ ການນຳໃຊ້ແຮງງານຄົນຢູ່ໃນວຽກງານການກະສິກຳກໍຈະຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງສອງເທົ່າ.

ຊາຕາກຳຂອງຊົນນະບົດ ແລະ ຂອງຕົວເມືອງ ຈະເປັນຄືແນວໃດແທ້ ? ໃນບາງຄັ້ງເພິ່ນກໍພາກັນເວົ້າວ່າ ຊົນນະບົດຈະຕ້ອງຖືກສູນຫາຍໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແຕ່ຄິດເບິ່ງແລ້ວກໍເຫັນວ່າບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງຫຍັງເລີຍ. ຊົນນະບົດມີການພົວພັນກັບຕົວເມືອງ, ການຜະລິດຢູ່ໃນທົ່ວໄດ້ກວມເອົາດິນແດນ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານທີ່ສຸດຊຶ່ງມີອັນແຕກຕ່າງກັນຈາກການຊຸດສາຫະກຳ ເພາະວ່າ ໂຮງຈັກໂຮງງານໄດ້ກວມເອົາເນື້ອທີ່ດິນພຽງແຕ່ບໍ່ພໍເທົ່າໃດເຮັກຕາເທົ່ານັ້ນ. ເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບ ຜົນດີຫຍັງຫມົດ ຖ້າຈະບັນທຸກມາຍຸ່ງຈັກດູດນ້ຳມັນງົວປະຈຸບັນແມ່ນຄົນບີບນົມງົວ ໄປບີບນົມງົວທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຕັ້ງ ๕๐-๑๐๐ ກິໂລແມັດໃນ ມື ເທື່ອຕໍ່ນ. ແລະ ບໍ່ມີຜົນດີຫຍັງເຊັ່ນດຽວກັນ ຖ້າຈະບັນທຸກບັນດານັກຂັບລົດໄຖນາ ແລະ ນັກວິຊາການດ້ານການກະເສດໄປເຮັດວຽກໄກຕັ້ງເປັນສິບໆກິໂລແມັດ.

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ ໃນສູ່ມ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງລະບົບການຈັກແບບອັດຕະໂນມັດກໍໄດ້ຖືກແຜ່ຂະຫຍາຍກັນ ຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງໄດ້ສ້າງຕັ້ງໂຮງຈັກໂຮງງານ ແລະ ຂະແໜງຕ່າງໆແບບ "ໃສ່ກະແຈ"; ຢູ່ໃນບ່ອມນ ຖ້ວາເກືອບບໍ່ມີ ກຳມະກອນຢູ່ເລີຍ, ພວກຂະເຈົ້າ ມາບ່ອມນເພື່ອກວດກາ ແລະ ບັນຊາການທຳງານ ຂອງເຄື່ອງຈັກເທົ່ານັ້ນ. ເປັນໄປໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ຈະເປັນຜົນດີ

ສຸດ ຖ້າວ່າໂຮງຈັກໂຮງງານທີ່ປະກອບດ້ວຍຈຳນວນຄົນໜ້ອຍ ດັ່ງກ່າວນີ້ຫາກຈະສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ກັ່ງຢູ່ໃນອຸນນະບົດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕາມທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈກໍເຫັນວ່າອຸນນະບົດໃນຖານະ - ເປັນຮູບການແຫ່ງການສ້າງຕັ້ງພູມລຳເນົານັ້ນ ຈະຄົງ ຮັກສາ ຮູບເດີມໄວ້, ແຕ່ວ່າ ການເຂົ້າໄປລວມຢູ່ໃນລະບົບ ຈັດສັນ ເອກະພາບຂອງອຸນນະບົດນັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂແຮງງານ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດລະຫວ່າງອຸນ ນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງ ຖືກລຸນຫາຍໄປ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ໃນການລົບລ້າງ ຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນທາງດ້ານສັງຄົມ (ຊຶ່ງໝາຍເຖິງການລົບລ້າງຄວາມ ບໍ່ ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ) ນັ້ນແມ່ນການລົບລ້າງ ຮ່ອງ ຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີລະຫວ່າງແຮງງານທາງດ້ານ ມັນ ສະໝອງ ແລະ ແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍ.

ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ ບັນດານັກປັນຍາ ຊົນສ່ວນໜ້ອຍ (ໂດຍບໍ່ອົ້ມກັບຄວາມສະໝັກໃຈ ຂອງ ຕົນເອງ) ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອພວກນາຍທຶນໃນ ການຈັດຕັ້ງການຕີຄວຸດຮີດຕໍ່ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ. ມັນແມ່ນນັກ ວິສະວະກອນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານ, ນັກວິຊາການ ທາງ ດ້ານການກະເສດທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນທົ່ງນາໄຮ່ນາຂອງຜູ້ທີ່ຮັ່ງມີນັ້ນ ເອງ ທີ່ໃຫ້ການຈັດຕັ້ງແຮງງານຂູດຮີດຂົ່ມ. ແຕ່ມີພຽງບັນດາ ນັກປັນຍາຊົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຂົ້າຂ້າງ ປະຊາ ຊົນ.

ເພື່ອຕອບແທນການຊ່ວຍເຫລືອຢູ່ໃນການຕີຄວຸດຮີດ ນັ້ນ

ພວກນາຍທຸ້ມກໍ່ຄືພວກເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ໄດ້ຈ່າຍອັດຕາຄ່າຈ້າງ ສູງ
ຢ່າງເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ພວກນັກປັນຍາຊຸ່ມຕ່າງໆ. ພວກນາຍທຸ້ມ
ແລະ ພວກເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມທຸກຢ່າງ ເພື່ອ
ສ້າງຄວາມຂັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນ ລະຫວ່າງບັນດາພະນັກງານທີ່ເຮັດ
ວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍແຮງກາຍ ແລະແບ່ງແຍກ
ພວກຂະເຈົ້ານ. ບັນຫາມີຢູ່ວ່າ ນັກປັນຍາຊຸ່ມເອງກໍ່ຖືກ ພວກ
ນາຍທຸ້ມທຳການກົດຂີ່ຂູດຮີດເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ສິ່ງດ່ວນກ່ວາ
ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງນັກປັນຍາຊຸ່ມໄດ້ກາຍເປັນ
ສິດຜົນປະໂຫຍດອັນດຽວກັນລວມກັບຂອງຊາວກຳມະກອນແລະ
ຊາວໄຮ່ນາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງເຂົ້າຈຶ່ງພະຍາຍາມເບື່ອ ເມົ້າ
ພວກນັກປັນຍາຊຸ່ມດ້ວຍແນວຄິດໜຶ້ນປະໜາດພວກພະນັກງານ
ກຳມະກອນຕ່າງໆທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍກຳລັງກາຍ. ໃນຕົ້ນສະຕະ
ວັດນ ໜັງສືພິມປະຕິການລັດເຊຍ ຊຸ່ວ່າ "ກ໋ແອບເລຍນິ"
(ຊາວເມືອງກ໋ແອບ) ໄດ້ຂຽນປັ່ນປ່ວນແນວຄິດບັນດານັກອ່ານ
ທັ້ງຫລາຍຂອງຕົນຄ: "ສິ່ງທ໋ປະຈັກແຈ້ງນັ້ນຄ ຜູ້ທ໋ເຮັດວຽກ-
ດ້ວຍກຳລັງກາຍໂດຍຕະຫລອດຊ໋ວ໋ດນ້ນ ຈະບ່ສ່ານາດຮັບເອົ້າ
ການໃຊ້ນັມສະໝອງໄດ້ໂດຍທັ້ງສ້ນ. ຖ້າຫາກວ່າຊາວໄຮ່ນາ
ຫາກໄປນັ່ງຮຽນອ່ານຕ໋ວພະຍັນຊະນະແລ້ວ ເມ໋ອນ້ນ ພາຍໃນ
ຊ໋ວໄລຍະໃດໜຶ່ງເຫ໋ອແຮງທັ້ງໝົດ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງ
ເຂົ້າກໍ່ຈະອ່ອນເພຍລົງ". ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ບ່ມ໋ນ້ນໃດລວມກັນ
ໄດ້ທັ້ງນ້ນ ລະຫວ່າງນັກວ໋ສະວະກອນ ແລະ ກຳມະກອນ,ນັກ
ວ໋ສະວະກອນກໍ່ເຫັນວ່າເປັນການລະອາຍແກ່ໃຈທ໋ຈະລວມ ຕ໋ວ
ເຂົ້າກັບພວກທ໋ໂງ່ຈ້າເຊ່ນນ໋ຄກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ,

ສະນັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພວກກຳມະກອນແລະພວກ
ນັກປັນຍາຊົນມີການຂັດແຍ່ງກັນ.

ການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມໄດ້ກຳຈັດປັດເປົ່າຄວາມຂັດແຍ້ງ
ກັນລະຫວ່າງແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະທາງດ້ານ
ກຳລັງກາຍ. ບັນດາສິດພິເສດປະໂຫຍດຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ-
ແລະ ຂອງຊາວໄຮ່ນາໃນດ້ານໜຶ່ງ ແລະ ຂອງນັກປັນຍາຊົນ
ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນສິດພິເສດປະໂຫຍດອັນໜຶ່ງອັນ
ດຽວກັນ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ປັນຍາຊົນສັງຄົມນິຍົມໄດ້ຮັບໃຊ້ ປະ
ຊາຊົນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເອກອາດ ທະນົງ
ໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ໂດຍຕອບສະໜອງ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງ
ການຂອງປະຊາຊົນໃນການເສີມຂະຫຍາຍວິທະຍາສາດ ແລະ
ເຕັກນິກ, ການຈັດຕັ້ງການຜະລິດ, ການຍົກສູງວັດທະນະທຳ
ແລະ ການສຶກສາ, ການເສີມຂະຫຍາຍວຽກງານສາທາ ລະ
ນະສຸກ. ສ່ວນບັນດາກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາເພື່ອຕອບ
ແທນກັບການຮັບໃຊ້ຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ບຳເຍງແລະ
ລ້ຽງເກື້ອນັກປັນຍາຊົນ.

ແຕ່ມາຮອດສູ່ມື້ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ລະຫວ່າງ ພວກ
ພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ
ດ້ວຍກຳລັງກາຍນັ້ນ ແມ່ນຍັງຕົກຄ້າງຢູ່ ຊຶ່ງມັນຍັງຈະຄົງຕໍ່ຢູ່
ໂດຍຕະຫລອດ ຈົນກວ່າການກໍ່ສ້າງລະບອບກອມມູນິດຈະ ສຳ
ເລັດລົງໂດຍສົມບູນ. ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານັ້ນ ມີ
ຄືແນວໃດແທ້ ?

ສິ່ງສຳຄັນມີຢູ່ວ່າ ແຮງງານອັນໜຶ່ງອັນດຽວຂອງ ມະນຸດ

(ຄືແຮງງານດ້ວຍຕົນມື ແລະ ດ້ວຍມັນສະໝອງ) ຫາກຖືກ ຜັນແຍກອອກຈາກກັນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ຄົນເຮົາຈະຖືກຜູກແໜ້ນ ໃສ່ກັບແຮງງານໃດໜຶ່ງໃນສອງປະເພດນີ້ເກືອບວ່າຕະຫລອດ ຊົ່ວ. ການວິໄຈຄົ້ນຄວ້າທີ່ໄດ້ປະຕິບັດກັນຢູ່ທີ່ ສສສຊ ນັ້ນໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ປະມານ ໙໐ % ຂອງຄົນຜູ້ທີ່ ເລີ່ມຕົ້ນ ການເຄື່ອນໄຫວອຽກງານຂອງຕົນໃນຖານະເປັນກຳມະກອມ-ນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ສົ້ນສຸດການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວໃນຖານະເປັນກຳ ມະກອນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ມີພຽງແຕ່ ໑໐ % ທີ່ອາໃສການ ຮຽນ ພາກຄ່ຳຫລືການຮຽນແບບແລກປ່ຽນທາງຈົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ ທີ່ ໄດ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຖັນແຖວຂອງພວກນັກປັນຍາຊົນ.

ໃນບາງຄັ້ງ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນລະດັບ ການແບກ ຫາບອັນໜັກໜ່ວງຂອງອະໄວຍະວະນັ້ນ ກໍ່ຖືວ່າເປັນ ຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍເຊັ່ນກັນ. ເພິ່ນຖືວ່າ ແຮງງານ ທາງ ດ້ານມັນສະໝອງອາດຈະເປັນແຮງງານເບົາ, ສ່ວນ ທາງ ດ້ານ ກຳລັງກາຍແມ່ນເປັນແຮງງານໜັກ. ແນ່ນອນ ທີ່ສຸດ ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນຢູ່ບ່ອນນີ້. ພວກທີ່ອອກແຮງງານທາງດ້ານມັນ ສະໝອງເຊັ່ນນັກຟ້ອນລະບຳ, ນັກຮ້ອງລະຄອນລຳ ຫລື ນັກ ຄັດໃນເມື່ອເວລາພວກຂະເຈົ້າອອກແຮງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ນັ້ນ ແມ່ນຈະສູນເສຍເຫື່ອແຮງຫລາຍກວ່າກຳມະກອນ ແບກ ຫາບອີກເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ຜູ້ບັນຊາໜ້ວຍຄັບຢູ່ເດີ່ນບິນ(ເຖິງ ແມ່ນວ່າໜ້າທີ່ອຽກງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍຂອງເຂົາ ຈະບໍ່ ໜັກໜ່ວງກໍ່ດີ) ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງເຄັ່ງຮ້ອນ ທີ່ສຸດ

ຈົນວ່າເສື້ອຫົ່ມຂອງເຂົາປຽກໄປດ້ວຍນ້ຳເຫື່ອ...

ຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ຂອງ ການແບກຫາບທາງດ້ານກຳລັງກາຍແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ແຕ່ມັນ ມີຄວາມສຳຄັນຢູ່ບ່ອນວ່າ ແຮງງານຂອງນັກປັນຍາຊົນນັ້ນແມ່ນ ແຮງງານທີ່ເນັ້ນໃສ່ໃນຫົວຄິດປະດິດສ້າງທີ່ຢູ່ໃນລະດັບສູງ ກວ່າ ແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ເຊັ່ນ ຕົວ ຢ່າງ, ນັກຂັບລົດໄຖນາກໍຈະຕ້ອງປະຕິບັດລະບົບບັນຊາຕ່າງໆ ຂອງລົດໄຖນາໃນເມື່ອເຂົາຖືກມອບໝາຍໜ້າວຽກໃຫ້ ຄາດ ໄຖຕອນດິນໃດໜຶ່ງພາຍໃນກຳນົດເວລາໃດໜຶ່ງ. ແລະວຽກ ງານທັງໝົດຂອງເຂົານັ້ນ ແມ່ນການປະຕິບັດໜ້າວຽກ ຂອງ ເຂົາໄປຕາມລະບົບຕ່າງໆທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວນັ້ນເອງ.

ອີກຕົວຢ່າງອັນໜຶ່ງ ພວກເຮົາຂໍຍົກເອົານັກວິສະວະກອນ ເຊັ່ນ ນັກວິຊາການທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີຢູ່ໃນໂຮງງານແຫ່ງ ໜຶ່ງ. ເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າລະບົບເຕັກໂນໂລຊີ ໃນການ ຜະລິດຊຸນສອນໃດໜຶ່ງ, ເຊັ່ນ ແຜ່ນກັ້ງຫັນສຳລັບຫົວຈັກຍົນ. ສ່ວນກ້ວາມ ແມ່ນສົມສ່ວນທີ່ສັບສົນ, ຄົດໂກ້ງທີ່ສຸດແລະການ ຜະລິດກໍແສນຫຍຸ້ງຍາກ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ນັກວິສະວະກອນກໍ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຊອກຄົ້ນຫາວິທີການການຜະລິດທີ່ ການໃຊ້ ຈ່າຍໜ້ອຍ, ຜະລິດຕະພາບສູງ ແລະ ຊຸມມະພາບ ດີເດັ່ນ ຊຶ່ງວິທີການເຫລົ່ານີ້ ມີຫລາຍໆປະເພດເຊັ່ນ: ວິທີ ປຸງແຕ່ງ ດ້ວຍລະບົບກົນຈັກ, ຟີຊິກໄຟຟ້າ, ເຄມີໄຟຟ້າ, ດ້ວຍ ແສງ ລັງສີ, ດ້ວຍແຮງສະທ້ອນ, ການນຳໃຊ້ລະບົບ ຄວາມໜຽວ ແໜ້ນຂະໜາດສູງສຸດ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ. ເພິ່ນຈະ ຕ້ອງ

ຄັດເລືອກເອົາວິທີການໃດໜຶ່ງທີ່ເໝາະສົມແກ່ການຜະລິດສິ້ນ
ສ່ວນດ່ວງກ່າວນັ້ນ, ຈະຕ້ອງໄດ້ຄິດໄລ່ການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ, ຈະ
ຕ້ອງແນະນຳພວກປະຕິບັດຕົວຈິງທັງໝົດໃຫ້ແກ່ນາຍຊ່າງ ຈັກ
ຊຸຽນ. ໃນເວລານັ້ນເອງ ນາຍຊ່າງຄົນນັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ລົງ
ມືປະຕິບັດນັ້ນວຽກງານຢ່າງເຄັ່ງຄັດຕາມຫລັກການວິທະຍາກຳ
ດ່ວງກ່າວນັ້ນ.

ສ່ວນເນື້ອໃນ ຫົວຄິດປະດິດສ້າງທາງດ້ານວຽກງານຂອງ
ນັກປາດ, ຜູ້ນຳການເມືອງ, ນັກກະວີ, ແມ່ນອົງທີ່ສຸດ ການ
ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງພວກຂະເຈົ້າກໍບໍ່ຮ້ອນຈະມີແຕ່ "ຫົວ
ຄິດປະດິດສ້າງໂດຍຄົບຖ້ວນ" ພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ລວມ
ຢູ່ໃນໜ້າວຽກຂອງພວກຂະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີຫົວວຽກງານປະຈຳ
ວັນ ຫລາຍທີ່ສຸດ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ການເຄື່ອນໄຫວ
ວຽກງານຂອງພວກຂະເຈົ້າມີລັກສະນະຫົວຄິດປະດິດສ້າງຫຼາຍ
ກ່ວາພວກກຳມະກອນກໍຊ່ຳ ອາໄຮມາເປັນຫລາຍໆເທົ່າ.

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງນັ້ນ
ມີຄວາມສັບສົນຫລາຍກ່ວາແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍຢ່າງ
ທຳມະດາ. ຖ້າອີງຕາມຫລັກການສັງຄົມນິຍົມວ່າດ້ວຍ ການ
ແບ່ງປັນຕາມການອອກແຮງງານນັ້ນ ກໍຈະເຫັນວ່າ ແຮງງານ
ທາງດ້ານມັນສະໝອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານ ສູງ
ກ່ວາທາງດ້ານກຳລັງກາຍ. ນີ້ລະບັນດາສະຫາຍຄືຄວາມບໍ່ສະ
ເໝີພາບກັນຢ່າງທີ່ສອງລະຫ່ວ່າງບັນດາພະນັກງານ ກຳມະ
ກອນທີ່ເຮັດວຽກທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະທາງດ້ານ ກຳ
ລັງກາຍ.

ດ້ວຍເຫດວ່າ ແຮງງານຂອງນັກປັນຍາຊົນມີຄວາມສັບສົນຫລາຍກວ່າ, ສະນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມີລະດັບວັດທະນະທຳ - ເຕັກນິກສູງກວ່າເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ແມ່ນກໍລະນີບັງເອີນແຕ່ຢ່າງໃດທີ່ ປັນຍາຊົນໂຊວຽດເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ (ກ໔ %) ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ຊັ້ນກາງ, ແລະໃນ ເວລາ ດຽວກັນຢູ່ໃນລະຫວ່າງພະນັກງານ ກຳມະກອນທີ່ເຮັດ ວຽກ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍນັ້ນ ມີພຽງແຕ່ ກ,ກ % ເທົ່ານັ້ນ.

ພວກນັກປັນຍາຊົນ ນຳໃຊ້ເວລາຫວ່າງຂອງຕົນບໍ່ຄ້າຍ ຄື ກັບພວກກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ. ເວລາຫວ່າງ ຂອງ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໄປ ທາງດ້ານການສຶກສາຮ່ຳຮຽນ, ການເຂົ້າຊົມລະຄອນ, ປະກອບກິດທາງດ້ານສິລະປະ ແລະ ອື່ນໆຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ຢູ່ໃນລະດັບສູງກວ່າພວກພະນັກງານ ກຳມະ ກອນທີ່ເຮັດວຽກທາງດ້ານກຳລັງກາຍ.

ເມື່ອລວບລວມເຂົ້າກັນໂດຍທັງໝົດແລ້ວ ກໍຈະເຫັນ ໄດ້ ວ່າ ນັ້ນຄືຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕ່າງໆທີ່ມີລະຫວ່າງບັນດາພະນັກ ງານກຳມະກອນທີ່ເຮັດວຽກທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະທາງ ດ້ານກຳລັງກາຍ ຊຶ່ງໃນປະຈຸບັນນີ້ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ດັ່ງ ກ່າວກໍໄດ້ຖືກລົບລ້າງລົງໄປເປັນເທື່ອລະກ້າວໆ.

ສັງຕັດສິນ ແລະ ສຳລັບຕໍ່ສັງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ການຫັນປ່ຽນ ຮູບລັກສະນະ ແລະ ເນື້ອໃນທາງດ້ານແຮງງານຂອງບັນ ດາ ກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ຍ້ອນ ການປະກອບກົນຈັກອັດຕະໂນມັດແບບຄົບຊຸດເຂົ້າໃນການ ຜະ ລິດ. ເມື່ອນັ້ນ ມັນກໍຈະເຮັດໃຫ້ກຳມະກອນໄດ້ກາຍເປັນ ກຳ

ມະກອນແບບໃໝ່ນ. ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ຂອງກຳມະກອນ
ແບບໃໝ່ມີຄຸນລັກສະນະໃດແດ່ ?

ກຳມະກອນແບບເກົ່າ ແມ່ນພົວພັນເຖິງແຮງງານ ທີ່ເຮັດ
ດ້ວຍມື ຫລືດ້ວຍເຄື່ອງຈັກແບບທຳມະດາທົ່ວໄປ. ເຊັ່ນ ຕົວ
ຢ່າງ, ໂດຍການນຳໃຊ້ຊ່ວຍເປັນອຸປະກອນແຮງງານ, ກຳມະ
ກອນທີ່ອອກແຮງທຳງານດ້ວຍກ້າມເນື້ອຂອງຕົນນັ້ນ ແມ່ນເປັນ
ບຸກຄົນຕົ້ນຕໍທາງດ້ານພະລັງງານໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດວຽກງານ
ການຜະລິດທັງໝົດ ແລະ ດັ່ງທີ່ເວົ້າກັນວ່າມັນຄື "ລະບົບ -
ເຄື່ອງຈັກບັນຊາ" ໃຫ້ແກ່ແຮງງານຂອງເຈົ້າຂອງເອງ. ຢູ່ໃນ
ແຮງງານທີ່ປະກອບດ້ວຍເຄື່ອງຈັກນັ້ນ ບຸກຄົນທາງດ້ານພະລັງ
ງານໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດວຽກງານຕົ້ນຕໍ ແມ່ນເຄື່ອງຈັກ, ກະ
ແສໄຟຟ້າ, ເລື່ອຍມືກໍແມ່ນຄົນເປັນຜູ້ເລື່ອຍ, ເພິ່ນໄດ ປ່ຽນ
ມາໃຊ້ເລື່ອຍທີ່ແລ່ນດ້ວຍນ້ຳມັນແອກຊັ່ງແຕ່ຖ້າບໍ່ມີເຄື່ອງຈັກພາ
ແລ່ນ ມັນກໍຈະໃຊ້ງານບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ແມ່ນຍັງຕ້ອງການທັງແຮງງານ ທັງການມືໜ້າຂອງ
ກຳມະກອນຢູ່ໃນໜ້າວຽກນັ້ນຢູ່. ຖ້າຫາກນຳໃຊ້ເລື່ອຍຈັກແຕ່
ກຳມະກອນກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຖືມັນໄວ້ແໜ້ນໃນມື ແລະ ບັນຊາມັນ
ໄປຕາມຄອງເລື່ອຍ; ແລະ ໃນເມື່ອນັ້ນ ພະລັງງານຂອງກຳ
ມະກອນມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດນ້ອຍວຽກງານ ທີ່ບໍ
ເປັນຕົ້ນຕໍອີກແລ້ວ ແຕ່ຫາກເປັນການປະຕິບັດນ້ອຍວຽກງານໃນ
ອັນດັບທີ່ສອງພຸ້ນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ກຳມະກອນ
ໄດ້ຖືກປະກອບເຂົ້າຢູ່ໃນຂະບວນວິວັດ ທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີ
ແລ້ວ ແລະ ໜ້າທີ່ວຽກງານຈະບໍ່ສາມາດສຳເລັດລົງໄດ້ ຖ້າ

ປາສະຈາກການປະກອບສ່ວນຂອງເຂົາເອງ. ລົດໄຖນາກໍຈະ
ແລ່ນໄປບໍ່ໄດ້ຖ້າບໍ່ມີນັກຂັບລົດໄຖນາ, ຍານພາຫະນະຕ່າງ ໆ
ກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ຖ້າບໍ່ມີນັກຂັບລົດ, ເຄື່ອງຈັກຂຸຍນ ບໍ່ສາມາດ
ທຳງານໄດ້ເອງ ຖ້າບໍ່ມີມາຍຸ່ງວຈັກຂຸຍນ. ກຳມະກອນເປັນ
ຜູ້ຈັດວາງ ແລະ ປະກອບຜະລິດຕະພັນເຄື່ງສຳເລັດຮູບ, ຄັດ
ເລືອກ ແລະ ຈັດວາງເຄື່ອງມື, ກວດກາເຄື່ອງຈັກຂຸຍນ ,
ເດີນຈັກ, ຕິດຕາມການທຳງານຂອງມັນໂດຍສະໝ່ຳສະເໝີ
ທຳການກວດກາວັດແທກຢ່າງເປັນໄລຍະໄປ. ໃນເມື່ອ ການ
ຜະລິດປຸງແຕ່ງໄດ້ສຳເລັດເສັດສິ້ນລົງແລ້ວ ກຳມະກອນ ກໍຈະ
ມອດເຄື່ອງຈັກຂຸຍນແລ້ວນຳເອົາຊິ້ນສ່ວນຜະລິດຕະພັນອອກໄວ້.
ການປະຕິບັດນ້ີນທຳງານທັງໝົດເຫລ່ານ້ີແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກ ກຳ
ນົດດ້ວຍລະບົບເຕັກໂນໂລຊີໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ໃນບາງ
ຄັ້ງກຳມະກອນຜູ້ໜ່ຶງມີການເຄື່ອນໄຫວໄປໆມາໆຊ້ຳຕ່າວ ກັນ
ນັບເປັນຮ້ອຍໆຫລືກໍເປັນພັນໆເທື່ອພາຍໃນມື້ໜ່ຶງ. ຜູ້ໃດ ທ່ີ
ເຮັດການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວນ້ີນໄດ້ໄວ ແລະ ໃນລະດັບ ແມ່
ນອນ, ຜູ້ນ້ີນແມ່ນກຳມະກອນທ່ີດເດ່ັນ. ການກ່ໍສ້າງ ກຳມະ
ກອນແບບເກ່ົາໃຫ້ດ່ີເດ່ັນໄດ້ນ້ີນ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຝຶກສອນໃຫ້ເຂົາ
ມີຄວາມລ່ຽງເຄ່ັຍ ແລະ ມີຄວາມຖະໜ່ັດມ່ັໃນການປະຕິບັດນ້ີ
ວຽກງານໜ້າດຽວທ່ີກະທຳຊ້ຳຕ່າວກັນຢ່າງສະໝ່ຳສະເໝີ-
ນ້ີນ.

ອ່ີກແຮງງານໜ່ຶງທ່ີບ່ໍຊ້ຳແບບໃດນ້ີນແມ່ນແຮງງານ ຂອງ
ກຳມະກອນຢູ່ໃນການຜະລິດດ້ວຍລະບົບອັດຕະໂນມັດແບບ ຄົບ
ວຸດ. ຜູ້ຂຽນປ່ົມທ່ົວນ້ີໄດ້ມ່ີໂອກາດໄປເບ່ິງຂະແໜງ ການຜະ

ລົດດ້ວຍລະບົບດັ່ງກ່າວຂອງໂຮງງ່ານຜະລິດທໍ່ເຫລັກເມືອງເຈ ເລຍບິນສະກະຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນອຽກງານການຜະລິດ ທັງໝົດ ເລີ່ມແຕ່ຈາກການປ້ອນແຜ່ນເຫລັກ, ການພັບແຜ່ນເຫລັກ , ຈອດທໍ່ເຫລັກຈົນເຖິງການມັດທໍ່ເຫລັກ ແລະ ການຂົນສົ່ງ ພາຫະນະຂົນສົ່ງ ຊຸ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກເຮັດ ດ້ວຍ ເຄື່ອງຈັກທັງນັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າຫຍຸ້ງກ່ຽວຂອງຄົນແຕ່ຢ່າງ ໃດເລີຍ. ເມື່ອພວກເຮົາໄປຮອດຂະແໜງການຜະລິດ ດັ່ງ ກ່າວນັ້ນ (ສ່ວນຂະແໜງການນັ້ນແມ່ນໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ, ແຕ່ຕົ້ນ ຈົນສຸດຂະແໜງເກືອບວ່າແນມສຸດສາຍຕາ) ພວກເຮົາເຫັນ ຄົນເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນນັ້ນພຽງແຕ່ສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ນຶ່ງປະ ຈຳການຢູ່ເບື້ອງເທິງຢູ່ຫ້ອງແອມເຢັນຍາມ ແລະ ສັງເກດ ເບິ່ງວ່າ ຫຸກສິ່ງຫຸກຢ່າງເດີນແລ່ນເປັນປົກກະຕິດີຫລໍ. ສ່ວນ ອີກຜູ້ທີ່ສອງນັ້ນ ແມ່ນນັ່ງຢູ່ຕັ່ງນວມຢູ່ບ່ອນທາງເຂົ້າຂະແໜງ, ພວກເຮົາໄດ້ຖາມເຂົ້າວ່າ ເຂົ້າແມ່ນໃຜ ແລະ ຮັບຜິດຊອບ ຫຍັງ. ເຂົ້າຕອບວ່າ: "ເຮົາແມ່ນນາຍຊ່າງໂລຫະເອນຍາມ ຕຽມພ້ອມໃນຫຸກໍລະນີເກີດຂຶ້ນ".

ຢູ່ໃນຫ້ອງ ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າ ກຳມະກອນຖືກຖອນ ຕົວ ອອກຈາກຂະບວນວິວັດທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ ໃນການຜະລິດ ປຸ່ງແຕ່ງຜົນຜະລິດ ແລະ ກໍເໝືອນກັບວ່າເຂົ້າໄດ້ຢືນຢູ່ເໜືອ ຊ່ວງໄລຍະດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ເສຍແລ້ວ. ການຜະລິດໄດ້ດຳເນີນ ໄປໂດຍປາສະຈາກການເຂົ້າຫຍຸ້ງກ່ຽວຂອງເຂົ້າແຕ່ຕົ້ນ ຕະ ຫລອດປາຍ. ຖ້າເປັນຊັ້ນນີ້ ພາລະບົດບາດຂອງເຂົ້າ ມີ ແນວໃດ ເຂົ້າມີພາລະໜ້າທີ່ເຮັດຫຍັງແທ້ຢູ່ທີ່ນີ້ ? ກຳມະ-

ກ່ອນຍັງມີພາລະໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການກະກຽມ ຫ້ອງທົດ ການຜະລິດ (ເຊັ່ນທຳການຕິດເຄື່ອງຈັກ, ປັບລະບົບກົນຈັກ ເພື່ອປ່ຽນແຕ່ງຜະລິດຕະພັນຊຸ້ມ ສ່ອມໃໝ່, ທຳການ ສ້ອມແປງ ເປັນຕົ້ນ) ແລະ ການກວດກາລວມໃນໄລຍະນັ້ນ ດຳເນີນ ການຜະລິດ, ຊອກຫາວິທີທາງແກ້ໄຂໃນກໍລະນີເກີດມີອຸປະສັກ ຂັດຂ້ອງໃດໜຶ່ງຂຶ້ນມາ. ສ່ວນ ຫ້ອງ ທົດ ລອງ ນັ້ນ ແມ່ນໜ້າວຽກ ທີ່ ຊ້ຳແບບໃດຂອງກຳມະກອນແບບເກົ່າເລີຍ. ຢູ່ໃນໜ້າ ວຽກ ຂອງກຳມະກອນແບບໃໝ່ນັ້ນ ມັນບໍ່ມີນອຽກງ່ານໜ້າດຽວ-ໃດໆທັ້ງນັ້ນ ທີ່ກະທຳຊ້ຳຕ່າວກັນ ນັບເປັນຮ້ອຍໆເທື່ອຕໍ່ ຊ້ວ ເຕັມໄປດ້ວຍການຝຶກແອບໄວ້ລ່ວງໜ້າກ່ອນແລ້ວນັ້ນ.

ຢູ່ໃນລະບົບຕ່ອງໂສ້ຂອງຂະແໜງຜະລິດທີ່ປະກອບ ດ້ວຍ ລະບົບອັດຕະໂນມັດນັ້ນ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍເຄື່ອງຈັກນັບເປັນສິບ ສິບ ແລະ ບາງບ່ອນກໍມີຮອດຮ້ອຍໆເຄື່ອງດ້ວຍຊະນິດ ແຕກ ຕ່າງກັນ. ຢູ່ໃນເຄື່ອງຈັກເຫລົ່ານັ້ນ ມັນມີທັງ ລະບົບຕິດຕັ້ງ ຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ນັ້ນຊາເຄື່ອງຈັກແບບອັດຕະໂນມັດ, ເຄື່ອງ ສັນ ຍານອັນໆອີກ. ກຳມະກອນມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຕິບັດ-ງານຂອງເຄື່ອງຈັກພຽງແຕ່ຢູ່ໃນກໍລະນີມີການຕິດຂັດ ໃດໜຶ່ງ ເກີດຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ: ເຊັ່ນວ່າ ຖ້າລະບົບເສັ້ນແຖວຖືກຢຸດສະງັກ ເກີດມີຜົນຜະລິດແຕກຫັກ, ເຄື່ອງຈັກເກີດມີການຫັກເຜ ຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ໃນແຕ່ລະເທື່ອຕ້ວກຳມະກອນເອງ ກໍຕ້ອງ ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດ, ຊອກຫາເຫດຜົນຂອງການຫັກເຜ,ພິຈາລະ ນາອ່ານເບິ່ງຮູບແຕ້ມເຕັກນິກ, ວິໄຈເບິ່ງລະບົບເຕັກໂນໂລຊີ. ພາຍຫລັງກວດກາພິຈາລະນາສິ່ງດ່ັ ຊ້ ວ ນ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ ເ ທ ົ ່ ⁇

ນັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດທຳການດັດແກ້ສິ່ງທີ່ຜິດພາດໄດ້. ໃນ
ສາຍເຫດຜົນດ້ານນີ້ ໜ້າວຽກຂອງເຂົ້າສ່ວນຫລາຍແມ່ນວຽກ
ງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ, ທາງດ້ານການໃຊ້ຫົວຄິດ ພິຈາ
ລະນາ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ໜ້າວຽກກໍ່ຍັງມີຫລາຍຮູບແບບແຕກ
ຕ່າງກັນນຳອີກ (ບໍ່ຮູ້ໄດ້ລອງໜ້ານ່າ ເຄື່ອງຈັກໜ່ວຍ ໃດ
ໃນຈຳນວນ ๑๐๐ ເຄື່ອງນັ້ນ ຈະຖືກຕິດຂັດຫັກພໃນມື້ໜ້າ)
ຊຶ່ງມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍທີ່ສຸດ.ການກໍ່ສ້າງກຳມະກອນແບບໃໝ່ນັ້ນກ່ອນອື່ນໝົດ
ແມ່ນໝາຍເຖິງການຖອດຖອນ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ໃຫ້
ກຳມະກອນ ທັງທາງດ້ານພາກທິດສະດີ ກໍ່ຄືທັງທາງດ້ານພາກ
ປະຕິບັດຕົວຈິງ. ບັດນີ້ຄວາມອຸ່ນເຄື່ອງສຳລັບເຂົ້າແມ່ນຢູ່ໃນອັນ
ດັບທີ່ສອງແລ້ວ ເພາະວ່າຢູ່ໃນໜ້າວຽກເກົ່ານັ້ນ ມັນບໍ່ມີ ນັ້ນ
ໜ້າວຽກໜ້າດຽວທີ່ກະທຳຊ້ຳຕ່າວັນເລີຍ. ພາກສ່ວນໃຫຍ່
ຂອງເວລາທຳງານນັ້ນ ແມ່ນສຸມໃສ່ນັ້ນທຳງານທາງດ້ານການ
ພິນິດພິຈາລະນາ, ອ່ານເບິ່ງຮູບແຕ້ມເຕັກນິກ, ຊອກຄົ້ນ ຫາ
ທົນທາງດັດແກ້ ແລະ ທົນທາງກຳຈັດສິ່ງຫັກພະນັ້ນອອກໄປ .
ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ກຳມະກອນແບບໃໝ່ນັ້ນແມ່ນເຊື່ອນດ່ຽວນັກວິ
ສະວະກອນຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ມີຜິດເລີຍ ແລະ ເຂົ້າກໍກາຍເປັນ ພະນັກ
ງານທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງຢ່າງໄດ້ຮັບຜົນດີ.

ການເຂົ້າປະກອບສ່ວນຂອງບັນດາກຳມະກອນນັ້ນ ນັບ
ຫລາຍອັນ ຢູ່ໃນຂະບວນຫົວຄິດປະດິດສ້າງນັ້ນ ແມ່ນທິດທາງທີ່
ສຳຄັນຢ່າງໜຶ່ງ ໃນການລົບລ້າງຮ່ອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງ-
ກັນ ລະຫ່ວ່າງພະນັກງານ ກຳມະກອນທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະ

ໜອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ. ບັນດາກຳມະກອນຫລາຍ ໆ ຄົນຂອງ ສສສຊ ໄດ້ພາກັນໃຊ້ເວລາຫວ່າງຈາກວຽກງານປະກອບກິດທຸລະກ່ຽວກັບຫັວຄິດປະດິດສ້າງທາງດ້ານເຕັກນິກເຊັ່ນ ກ່ຽວກັບການປັບປຸງເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນ, ເຕັກໂນໂລຊີຫລື ກໍພາກັນປະດິດສ້າງເຄື່ອງຈັກ, ເຄື່ອງມື, ເຄື່ອງອຸປະ ກອນ ແບບໃໝ່ ແລະ ອື່ນໆອີກຫລາຍໆຢ່າງ. ການກະທຳດັ່ງກ່າວ ນີ້ ໄດ້ສ້າງຜົນປະໂຫຍດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ : ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ໃນປີ ໑໙໗໓ ຜົນຮັບທີ່ດີທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຈາກການນຳໃຊ້ການປະດິດຄິດແຕ່ງ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງ ໆ ທາງດ້ານຫັວຄິດປະດິດສ້າງຢູ່ໃນ ສສສຊ ໄດ້ມີເຖິງ ກ ຕ້ຽບ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການປະດິດຄິດແຕ່ງ ແລະ ຫັວຄິດປະດິດສ້າງ (ຄືການສ້າງເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນແບບໃໝ່ ແລະປັບ ປຸງແບບເກົ່າໃຫ້ດີຂຶ້ນ) ມີແນວຮູບແບບຕ່າງໆຂອງວຽກງານ ວິສະວະກອນ ໝາຍຄວາມວ່າ ຂອງວຽກງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມັນ ສະໝອງນັ້ນເອງ.

ໃນເມື່ອສະຫາຍຄົນຄ້ຳພິຈາລະນາເບິ່ງໝູ່ຄະນະ ຂອງ ບັນດານັກປະດິດສ້າງ ແລະ ນັກຄົ້ນຄິດປະດິດແຕ່ງແລ້ວ ກໍຈະ ເຫັນ ຕົວເລກທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ສຸດ. ຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ຢູ່ບ່ອນນີ້ ແມ່ນມີບັນດາກຳມະກອນແບບເກົ່າໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ: ເພິ່ນໄດ້ມອບເຕັກໂນໂລຊີ ໃຫ້ສະຫາຍເຮັດ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນແລ້ວ ແລະສະຫາຍກໍຕ້ອງເຮັດວຽກຕາມເຕັກໂນໂລ ຊີໜ້ອຍ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດຢູ່ບ່ອນນີ້ເອງ ກຳມະກອນຈະມີ ໂອກາດ ປັບປຸງສິ່ງໃດໜຶ່ງໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບໍ່ ຖືກ

ສະກັດກັ້ນຫວ້ຳມເທ່ົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງຖືກປຸກລະດົມຊຸກຍູ້ເສີມ
ຂະຫຍາຍຕົ່ມອົ່ກ. ແຕ່ວ່ຳສິ່ງດ່ັ່ງກ່ຳວນ ບ່ໍ່ແມ່ນສິ່ງ ຮຽກຮ້ອ່ງ
ອັນຈ່ຳເປັນຈັກໜ່ອຍເລ່ັຍສ່ຳລັບກ່ຳມະກອນແບບເກ່ົ່ຳ. ສ່ວນ
ວ່ຳຢູ່ໃນລະຫ່ວ່ຳງບັນດ່ຳກ່ຳມະກອນແບບໃໝ່ນັ້ນ ຈ່ຳນວນ
ຫລ່ວ່ງຫລ່ຳຍແລ້ວ ແມ່ນນ່ັກປະດ່ິດສ້ຳງ ແລະ ນ່ັກຄ້ົມຄ້ວ່ຳປະ
ດ່ິດແຕ່ງ. ເປັນ້ຍ່ອນຫຍ່ັງ ? ຍ່ອນຊ່ົ່ວ່ິດຕ່ົ່ວ່ຳຈ່ົ່ງນ້ັນເອ່ງທ່ົ່ເຮ່ັດ
ໃຫ້ພ່ວ່ກຂ່ະເຈ້ຳຕ້ອ່ງໄດ້ມ່ົ່ຫ່ົ່ວ່ິດປະດ່ິດສ້ຳງ ແລະຄ້ົມແຕ່ງ່ອ່ນ.
ໃນ້ມ່ົ່ໜ່ົ່ງ່ອ່ຳງໜ້ຳ ກ່ຳມະກອນ້ຜູ້ໜ່ົ່ງ່ອ່ຳດເຫ້ັນ່ວ່ຳ ສ່ວນ
ຫລ່ວ່ງຫລ່ຳຍກ່ຳມ່ິດຂ້ັດມ້ັນເກ່ົ່ດ່ົ່ນກ້ັບພ່ຳກສ່ວນໃດໜ່ົ່ງ່ຂ່ອ່ງ
ເຄ່ືອ່ງຈ້ັກ່ົ່ງ່ຈ່ະຕ້ອ່ງໄດ້ໃ່ຊ້ເ່ວ່ລ່ຳດ່ົ່ມ່ມ່ຳ່ມ່ທ່ົ່ສຸ່ດ ເ່ພ່ົ່ຫ່ົ່ຳ່ກ່ຳ່ມ
ປ່ົ່ອ່ແ່ປ່ງ່ມ້ັນ ແລະ ຕ້ອ່ງໄດ້ເ່ສ່ຍ່ເ່ວ່ລ່ຳ່ຢ່ຳ່ງ່ຫ່ລ່ວ່ງ່ຫ່ລ່ຳ່ຍ່ທ່ົ່ສຸ່ດ.
ສ່ະ່ຫ່ລຸ່ບ່ໄ້ດ້ວ່ຳ ພ່ຳ່ກ່ສ່ວ່ນ່ດ່ັ່ງ່ກ່ຳ່ວ່ຖ່ືກ່ຜ່ະ່ລ່ິດ່ອ່ອ່ກ່ມ່ຳ່ໂ່ດ່ຍ່ບ່ໍ່ຖ່ືກ
ຕ້ອ່ງ່ຕ່ຳ່ມ່ລ່ະ່ບ່ົ່ບ່ຂ່ອ່ງ່ມ້ັນ, ຈ່ຳ່ເ່ປ່ັນ່ຕ້ອ່ງ່ທ່ຳ່ກ່ຳ່ມ່ປ່ັບ່ປຸ່ງ່ແ່ກ້ໄ່ຂ
ມ້ັນ່ໃ່ໝ່. ຢູ່່ໃ່ນ່ທ່ົ່ມ ຫ່ົ່ວ່ິດປ່ະ່ດ່ິດ່ສ້ຳ່ງ່ແ່ມ່ນ່ສ່ິ່ງ່ທ່ົ່ຮ່ຽ່ກ່ຮ້ອ່ງ່ອ້ັ່ນ
ຈ່ຳ່ເ່ປ່ັນ່ເ່ສ່ຍ່ແ່ລ້ວ ສ່ຳ່ລ່ັບ່ພ່ະ່ນ່ັ່ກ່ງ່ຳ່ນ່ກ່ຳ່ມ່ະ່ກ່ອ່ນ.

ຂ້ົ່ທ່ົ່ສ່ອ່ງ, ກ່ຳ່ນ່ປ່ະ່ກ່ອ່ບ່ສ່ວ່ນ່ເ່ຂ້ົ່ຳ່ໃ່ນ່ກ່ຳ່ນ່ປ່ະ່ດ່ິດ ສ້ຳ່ງ
ແລະ ກ່ຳ່ນ່ຄ້ົ່ມ່ຄ້ວ່ຳ່ປ່ະ່ດ່ິດ່ແ່ຕ່ງ່ນ້ັ່ນ ສ່ວ່ນ່ໃ່ຫ່ຍ່ແ່ລ້ວ ມ້ັ່ນ່ອ່ົ່ມ່ກ້ັ່ບ
ລ່ະ່ດ່ັ່ບ່ຄ່ວ່ຳ່ມ່ຊ່ຳ່ນ່ານ່ຂ່ອ່ງ່ຕ່ົ່ວ່ພ່ະ່ນ່ັ່ກ່ງ່ຳ່ນ່ເ່ອ່ງ. ກ່ຳ່ມ່ະ່ກ່ອ່ນ່ທ່ົ່
ບ່ໍ່ມ່ີ່ຄ່ວ່ຳ່ມ່ສ່ະ່ຫ່ລ່ຽ່ວ່ສ່ະ່ຫ່ລ່ຳ່ດ ແລະ ຊ່ຳ່ດ່ບ່ົ່ດ່ຮ່ຽ່ມ່ນ້ັ່ນ່ສ່ຳ່ມ່ຳ່ດ
ທ່ຳ່ກ່ຳ່ນ່ປ່ັບ່ປຸ່ງ່ເ່ຄ່ືອ່ງ່ຈ້ັ່ກ່ໄ້ດ້ຫ່ລ່ິ່ບ່ ? ແ່ມ່ນ່ອ່ົ່ມ່ທ່ົ່ສຸ່ດ່ແ່ມ່ນ ເ່ປ່ັນ
ໄ່ປ່ບ່ໍ່ໄ້ດ້ໂ່ດ່ຍ່ເ່ດ່ັ່ດ່ຊ່ຳ່ດ. ຂ້ົ່ທ່ົ່ສ່ຳ່ມ, ຄ່ວ່ຳ່ມ່ຫ່ຳ່ວ່ໜ່ັ ປ່ະ່ກ່ອ່ບ
ສ່ວ່ນ່ຢ່ຳ່ງ່ມ່ີ່ຫ່ົ່ວ່ິດປ່ະ່ດ່ິດ່ສ້ຳ່ງ່ຂ່ອ່ງ່ກ່ຳ່ມ່ະ່ກ່ອ່ນ່ນ້ັ່ນ່ສ່ວ່ນ ຫ່ລ່ວ່ງ
ຫ່ລ່ຳ່ຍ່ແ່ລ້ວ ແ່ມ່ນ່ອ່ົ່ມ່ກ້ັ່ບ່ລ່ະ່ດ່ັ່ບ່ກ່ຳ່ນ່ສ່ຶ່ກ່ສ່ຳ່ຂ່ອ່ງ່ເ່ຂ້ົ່ຳ່ເ່ອ່ງ .

ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຄົນບັນຊາລະບົບຕ່ອງໂສ້ອັດຕະໂນມັດກໍຍັງຈຳ
ເປັນຕ້ອງມີລະດັບຄວາມຮູ້ຂະໜາດໃດໜຶ່ງທາງດ້ານພາກທິດ
ສະດີຄາດຕວງ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີ ລະດັບ
ການສຶກສາຢ່າງພຽງພໍແລ້ວ ກໍຈະບໍ່ສາມາດກຳກັບ ບັນດາ
ເຄື່ອງຈັກທີ່ມີຄວາມສັບສົນຕ່າງໆນັ້ນໄດ້ເລີຍ, ສ່ວນ ຈະທຳ
ການປັບປຸງມັນໃຫ້ດີຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນຍິ່ງເປັນການຍາກ.

ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ອັດຕາສ່ວນຂອງບັນດາກຳມະກອນ ແບບ
ໃໝ່ ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມວິຊາສະເພາະເປັນຢ່າງດີ ມາ
ແລ້ວ, ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງມາແລ້ວນັ້ນ ນັບມື້ ນັບ
ເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນ ຊັກໄຊ. ໝາຍຄວາມວ່າ ການປະກອບ -
ສ່ວນຂອງບັນດາກຳມະກອນເຂົ້າໃນວຽກງານທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍ
ມັນສະໝອງເຊັ່ນທາງດ້ານການປະດິດສ້າງ ກໍຄືທາງ ດ້ານ
ການຄົ້ນຄິດປະດິດແຕ່ງ ກໍມີອັນເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ ໂດຍ
ທົ່ວໄປ.

ໃນທີ່ສຸດ ການປະກອບສ່ວນຂອງບັນດາກຳມະກອນ ແລະ
ຂອງຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ເຂົ້າໃນການ ລຸ້ມຄອງ
ການຜະລິດ ກໍຄືການລຸ້ມຄອງວຽກງານຕ່າງໆຂອງສັງຄົມ ນັ້ນ
ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຳນວນທິດທາງການຕໍ່ຕ້ານໂຮມແຮງງານ ທີ່ເຮັດ
ດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍເຂົ້າກັນ. ຢູ່ໃນລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມ ເພິ່ນໄດ້ສຳເລັດການແບ່ງກັນຢ່າງ ຈະແຈ້ງ
ລະຫວ່າງຜູ້ບັນຊາ ແລະ ຜູ້ຖືກບັນຊາ. "ຜູ້ຖືກບັນຊາ" ແຕ່ລະ
ຄົນ (ກຳມະກອນ, ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ແລະ
ອື່ນໆ) ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍໄດ້ປະກອບສ່ວນມີໜ້າເຂົ້າຮ່ວມ

ຢູ່ໃນການຈັດຕັ້ງ, ກອດກາ "ບັນດາຜູ້ບັນຊາ" ເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການຈັດຕັ້ງໄດ້ຖືກປະຕິບັດກັນບົນສິດ ຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ; ເປັນການຈະແຈ້ງວ່າ ປະຊາ ຊົນ ກໍມີສຸດກອດກາເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງບັນດາ ເພື່ອນສະຫາຍຂອງຕົນເອງ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຖືກມອບໝາຍຮັບຜິດ ຊອບການຈັດຕັ້ງນັ້ນ. ບັນດາກຳມະກອນກໍຄືຊາວສະຫະກອນ ກະເສດລວມໝູ່ເປັນຈຳນວນລ້ານໆຄົນໄດ້ເປັນຜູ້ແທນ ປະຈຳ ສະພາຕ່າງໆ, ເປັນສະມາຊິກອົງຄະນະພັກຕ່າງໆ, ໄດ້ປະ ກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານຂອງອົງການຈັດຕັ້ງກຳມະບານ , ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນອື່ນໆອີກ. ຢູ່ໃນ ແຕ່ລະ ໂຮງຈັກໂຮງງານກໍໄດ້ມີການປະຊຸມກັນເປັນປະຈຳ ກ່ຽວກັບ ວຽກງານການຜະລິດຊຶ່ງ ໃນນັ້ນຜູ້ອຳນວຍການໄດ້ລາຍ ງານ ການປະຕິບັດວຽກງານຂອງຕົນຕໍ່ກອງປະຊຸມຟັງ. ເວົ້າລວມ ແລ້ວ ຢູ່ບ່ອນໃດກໍມີສູນກອດກາຂອງປະຊາຊົນ, ຫ້ອງການສັງ ຄົມວ່າດ້ວຍການຄົ້ນຄວ້າດ້ານເລກຖະກິດ, ແລະລວມທັງຫນັງ ສືພິມຕິດຜາ "ປະໂຣເຊັກໂຕ" ("ໄຟສາຍ") ຂອງຊາວ ໜຸ່ມນຳອີກ. ບັນດາກຳມະກອນມີຄວາມຈູບຈ້າວຫ້າວຫັນ ປະ ກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການກຳນົດມາດຕະຖານການຜະລິດ ແລະ ວຽກງານການວາງແຜນການຕ່າງໆ, ເຂົ້າໃນການ ຈັດຕັ້ງ ແຮງງານ, ການແບ່ງປັນເບ້ຍບຳເນັດ, ການອະນຸມັດລາພັກ ການ, ອະນຸມັດຫ້ອງເຮືອນ, ອະນຸມັດຈຳນວນບ່ອນຢູ່ຕາມສະ ຖານທີ່ຕ່າງໆຂອງເດັກນ້ອຍ. ຖ້າບໍ່ມີການຕົກລົງເຫັນດີ ຈາກ ຄະນະກຳມະບານແລ້ວ ກຳມະກອນແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວກໍຈະບໍ່ສາ

ມາດຖືກໄລ່ອອກຈາກການໄດ້. ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຂອງພວກເຮົາໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ສະຫະພັນກຳມະບານມີສິດຢ່າງ ຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ເຊັ່ນວ່າ ພຽງແຕ່ໃນປີ ໑໙໕໘ ເທົ່ານັ້ນ ອີງຕາມການສະເໜີຮຽກຮ້ອງຂອງພວກຂະເຈົ້າໃນສາຍເຫລະເມີດມາດຕະການລຸ້ມຄອງແຮງງານ ເພິ່ນໄດ້ທຳການ ຢຸດຕິວຽກງານຂອງໂຮງງານຈຳນວນ ໑໕໐ ແຫ່ງ, ສາມພັນ ຂະແໜງການ, ປົດຜູ້ບໍລິຫານງານຕ່າງໆອອກຈາກໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ໙,໕ ພັນຄົນ. ນີ້ລະຄືກຳລັງແຮງຂອງການກວດ ກາ ຂອງກຳມະກອນ !

ຕົວຈິງແລ້ວ ການປະກອບສ່ວນເຂົ້າຢູ່ໃນການລຸ້ມຄອງນັ້ນ ມັນກໍແມ່ນຮູບການໜຶ່ງຂອງແຮງງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມັນສະໝອງ. ດັ່ງນັ້ນ ການໜ່ວງຮູບລັກສະນະຂອງແຮງງານ ຈຶ່ງຢັ້ງຢືນຈາກການປະກອບລະບົບອັດຕະໂນມັດ, ການປະກອບ ສ່ວນຂອງຂັນດາກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວສະຫະກອນ ກະເສດ ລວມໝູ່ເຂົ້າໃນວຽກງານການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານ ການປະດິດສ້າງ ແລະ ການຄົ້ນຄິດປະດິດແຕ່ງ, ເຂົ້າໃນການ ລຸ້ມຄອງການຜະລິດ ທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃຫ້ແກ່ການລົບລ້າງຂັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີລະຫວ່າງແຮງງານ ທີ່ເຮັດດ້ວຍມັນສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ.

ແຕ່ວ່າສິ່ງທັງໝົດດັ່ງກ່າວ ຈະມີຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອວ່າລະດັບວັດທະນະທຳ-ເຕັກນິກຂອງຂັນດາກຳມະກອນ ແລະຂອງຊາວໄຮ່ນາຈະໄລ່ລຽງກັນກັບລະດັບຂອງປັນຍາຊົນ. ລະດັບວັດທະນະທຳ-ເຕັກນິກ ມີຄຸນແນວໃດ ? ມັນແມ່ນລະດັບ ທາງດ້ານ

- ການສຶກສາສາມັນທົ່ວໄປ;
- ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ;
- ຄວາມຮູ້ດ້ານການເມືອງ ;
- ຄວາມຮູ້ດ້ານເສດຖະກິດ;
- ລະດັບວັດທະນະທຳທົ່ວໄປ.

ຜ່ານມາໄດ້ເກືອບ ๔๐ ປີແລ້ວ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຂອງພວກເຮົາ ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດລະບົບການສຶກສາຊັ້ນກາງ ສາມັນທົ່ວໄປ. ຈາກຜົນການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວມັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ລະດັບການສຶກສາຂອງບັນດາກຳມະກອນ ແລະ ຂອງຊາວໄຮ່ນາ ມີອັນປ່ຽນແປງຢ່າງເຫັນປະຈັກຕາ. ໃນປີ ๑๙๓๐ ຢູ່ໃນ ລະຫວ່າງບັນດາກຳມະກອນຂອງ ສສສຊ ນັ້ນມີພຽງແຕ ๔๐,๔% ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ລະດັບສູງກວ່ານັ້ນ, ສ່ວນຢູ່ໃນລະຫວ່າງບັນດາຊາວສະຫະກອມ-ກະເສດລວມໝູ່ນັ້ນ ມີແຕ ๑๐,๓%. ຕົກມາຮອດປີ ๑๙๖๙ ບັນດາຕົວເລກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ສູງຂຶ້ນເຖິງ ๔๑,๗ ແລະ๔๒,๓%. ຢູ່ໃນສະໄໝປະຈຸບັນນີ້ ພວກກຳມະກອນສ່ວນຫລາຍໄດ້ມີການສຶກສາຊັ້ນກາງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສູງກວ່ານັ້ນ.

ໃນສູນນີ້ ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ເພິ່ນໄດ້ດຳເນີນການປະຕິຮູບ ລະບົບໂຮງຮຽນສາມັນຊັ້ນກາງ ແລະ ລະບົບການສຶກສາ ວິຊາຊີບ. ປະກົດວ່າໃນເມື່ອພວກເຮົາຖ່າຍທອດການສຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງໃຫ້ພວກຊາວໜຸ່ມ ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ຖ່າຍທອດວິຊາຊີບໃດໜຶ່ງໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າ, ສະນັ້ນຜົນປະ ໂຫຍດ ຈາກການສຶກສາແບບນີ້ຈຶ່ງມີໜ້ອຍ. ໃນສູນນີ້ພາຍຫລັງ ຈົບ

ໂຮງຮຽນສາມັນຊັ້ນກາງ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຊັ້ນກາງປະເພດ ຕ່າງໆແລ້ວ ແຕ່ລະຄົນທີ່ຈະລົງໄປສູ່ວຽກງານຕົວຈິງນັ້ນ ຕ້ອງ ໄດ້ຮັບການສຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ ດ້ານ ວິຊາຊີບເປັນຢ່າງດີເສຍກ່ອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຊ່ວຍ ສ້າງ ເງື່ອນໄຂສະດວກໃນລະດັບສູງສຸດໃຫ້ແກ່ການລົບລ້າງ ຮອງ ຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາກຳມະກອນ, ຊາວສະ ຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ ແລະ ບັນດານັກປັນຍາຊົນຊຶ່ງເກົ່ອບ ຖ້ວນໜ້າຄົນມີການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໂດຍທັ່ວໜ້ົດ.

ສ່ວນຢູ່ຕາມສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ກໍ່ຄືຕາມ ໂຮງ ຮຽນຊັ້ນກາງຕ່າງໆນັ້ນ ປັນຍາຊົນຈະຕ້ອງມີການສຶກສາ ດ້ານ ການເມືອງ ຊຶ່ງຖ້ວນເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທຸກໆຄົນ ເພາະ ວ່າ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານການເມືອງຢ່າງພຽງພໍແລ້ວແມ່ນ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ ທີ່ຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການລຸ້ມຄອງ ວຽກງານຂອງສັງຄົມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງຢູ່ທີ່ ສສສຊ ລະບົບ ການສຶກສາຂອງຊາວໜຸ່ມ ກ່ຽວກັບການເມືອງ ແລະກ່ຽວກັບ ພັກ, ກ່ຽວກັບການປຸກລະດົມໂຄສະນາໄດ້ຮັບການ ເສີມຂະ ຫຍາຍກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ ເຊັ່ນບັນດາມະຫາວິທະຍາ-ໄລມະຫາຊົນ, ໜ້ວງປາຖະກະຖາ, ວຽກງານຂອງພວກ ນັກ ຊ່ຽວສາມການເມືອງ ແລະ ຂອງນັກປຸກລະດົມອົມຂວາຍຕ່າງ ຕ່າງໆ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ.

ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດຢ່າງພຽງພໍແລ້ວ ແມ່ ນອນທີ່ສຸດ ການລຸ້ມຄອງວຽກງານຂອງສັງຄົມກໍຈະບໍ່ມີປະສິດທິ ຜົນຢ່າງໃດໄດ້ເລີຍ. ນັກປັນຍາຊົນໄດ້ທຳການສຶກສາຮ່ຳຮຽນ

ເອົາຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດຢູ່ຕາມສະຖາບັນການສຶກສາ ຕ່າງໆ. ໃນດ້ານນີ້ ເພື່ອດຶງເອົາບັນດາກຳມະກອນແລະຊາວ ໄຮ່ມາໃຫ້ກ້າວຕໍ່ໄປເຖິງລະດັບຂອງພວກພະນັກງານ ກຳມະ ກອນທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມັນສະໝອງໄດ້ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງຕັ້ງລະ ບົບການສຶກສາສາມັນທົ່ວໄປທາງດ້ານເສດຖະກິດສຳລັບບັນດາ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານຕ່າງໆຂຶ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດ ວັດທະນະທຳທົ່ວໄປຂອງປະຊາຊົນ ກໍມີຄວາມ ໝາຍສຳຄັນຍິ່ງເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ໃນສາຍເຫດນີ້ ປະເທດລັດເຊຍ ກ່ອນການປະຕິວັດກໍໄດ້ເປັນປະເທດໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມຫລ້າຫລັງທີ່ ສຸດ, ຍ້ອນວ່າປະຊາຊົນສ່ວນຫລວງຫລາຍບໍ່ຮູ້ໜັງສື. ແຕ່ວ່າ ໃນສູ່ນີ້ ສະພາບການດັ່ງກ່າວໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຢ່າງພົ້ນຖານ ແລ້ວ. ໃນປີ ໑໙໓໙ ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ມີຫໍສະໝຸດຈຳນວນ໑໙໕໔ ພັນແຫ່ງປະກອບດ້ວຍປຶ້ມອ່ານຕ່າງໆສອງຕື້ຫົວ, ສະໂມສອນ ໑໙໒,໒ ພັນແຫ່ງ, ຫໍພິພິດທະພັນ ໑໒໙໘ ແຫ່ງ, ໂຮງ ລະ ຄອນ ໒໘໒ ແຫ່ງ ຊຶ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມີຄົນເຂົ້າຊົມເຖິງ ໑໘໔,໙ ລ້ານຄົນ, ມີເຄື່ອງສາຍຮູບເງົາ ໑໕໑,໙ພັນໜ່ວຍ ແຕ່ລະປີໄດ້ຜະລິດຮູບເງົາຈຳນວນ ໘໙໙ ເລື່ອງ, ປຶ້ມອ່ານ ຕ່າງໆ ໒໘,໒ ພັນປະເພດ, ໜັງສືພິມ ໒໘ກ໙,ວາລະສານ ໕໙໐໒ ປະເພດ. ປະຊາຊົນໂຊວຽດໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມັກ ອ່ານ ຫລາຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກ: ເຊັ່ນວ່າຢູ່ເມືອງ ມາກນິຕໍກອກສະກະ, ອີງຕາມຕົວເລກການຄົ້ນຄວ້າຂອງພວກເຮົານັ້ນ ບັນດາກຳມະ ກອນ ໒໕,໔% ໄດ້ນຳໃຊ້ຫໍສະໝຸດສ່ວນລວມ ແລະແຕ່ລະຄົນ ໃນລະຫວ່າງພວກເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ມີປຶ້ມອ່ານຢູ່ໜ້ອງສະໝຸດ ນ້ອຍ

ປະຈຳເຮືອນຈຳນວນ ໒໐ ຫົວໂດຍຄິດໄລ່ຂະໜາດປານກາງ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ອີງຕາມລະດັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ການຊຸມໃຊ້ຕົວຈິງໜາກຜົນທາງດ້ານ ວັດທະນະທຳນັ້ນ ຊຸມຊົນກຳມະກອນມີອັນແຕກຕ່າງກັນກັບ ປັນຍາຊຸມນ້ອຍລົງແລ້ວ.

ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ທັງການພັນປ່ຽນຢູ່ໃນລະຫວ່າງ ປັນຍາຊຸມເອງນັ້ນ ກໍເພັ່ງໄດ້ຢ່າງປະຈັກຕາເຊັ່ນກັນ. ຂັ້ນທີໜຶ່ງການນຳໃຊ້ "ເຄື່ອງເຕັກນິກ" ເຂົ້າໃນອຸຕສາຫະກຳເກີດມີຂຶ້ນ, ເຄື່ອງຈັກເຄື່ອງລາມຕ່າງໆກໍໄດ້ມີການ ແຜ່ລາມກັນນັບມື້ນັບກ້ວາງຂວາງອອກ (ເຄື່ອງຈັກຄິດໄລ່ເອເລັກຕະໂຣນິກ, ລະບົບວິດີໂອ ແລະ ອື່ນໆ). ແຮງງານຂອງປັນຍາຊຸມ ກໍມີອັນຄ້າຍຄຽງກັນກັບແຮງງານຂອງກຳມະກອນ ເປັນສ່ວນໃຫຍ່ຫລາຍແລ້ວ. ຂັ້ນທີສອງ, ໂດຍອີງຕາມລະດັບຄວາມຕ້ານຕ້ານແບບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະດັບຈັດຕັ້ງແລ້ວ ກໍເຫັນ ວ່າ ປັນຍາຊຸມກໍໄດ້ຄ່ອຍໆກ້າວອົ່ນໄປສູ່ລະດັບຂອງຊຸມຊົນ ກຳມະກອນ ທີ່ແມ່ນກຳລັງນຳໜ້າຂອງສັງຄົມໂຊວຽດ. ສະນັ້ນ ຢູ່ທີ່ນີ້ການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນແມ່ນໄປພ້ອມໆກັນທັງສອງດ້ານ.

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ຂະບວນວິວັດໃນການປະກອບລະບົບອັດຕະໂນມັດເຂົ້າສູ່ການຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາແມ່ນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນອົງເຂດການຂຸດສາຫະກຳມີກຳມະກອນພຽງແຕ່ທໍ່ໃດເປີເຊັນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ນຳເອົາລະບົບອັດຕະໂນມັດ, ສ່ວນຢູ່ໃນອົງເຂດການກໍ່ສ້າງ ແລະ ການກະສິກຳແລ້ວ ລະບົບອັດຕະໂນມັດແມ່ນຫາກໍ່ກຳເນີດເກີດຂຶ້ນເພາະ

ສະນັ້ນ ການລົບລ້າງຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງ ລະ
ຫວ່າງພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ເຮັດວຽກ ທາງດ້ານມັນສະ
ໝອງ ແລະ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ແມ່ນຊ່ວງໄລຍະ ແສນ
ຍາວນານທີ່ສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ບັນຍາຊົນຈະຄົງຕົວ ເປັນ
ກຸ່ມສັງຄົມໜຶ່ງຂອງສັງຄົມໄປຈົນກ່ວາອ່ານລະບອບກອມມູນິດຈະ
ໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຊັ້ນຄົນຕ່າງໆພາຍໃນ ກຸ່ມ
ຕ່າງໆທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຳນວນບັນດາຄວາມ
ແຕກຕ່າງຕົ້ນຕໍທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ພາຍໃນສັງຄົມໂຊວຽດ. ຄຳ
ວ່າ "ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ" ນີ້ນັ້ນໄດ້ກວມລວມເອົາໝົດ ທົ່ວ
ນວນຊົນຕ່າງໆ: ນັບແຕ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານເຄື່ອງຈັກເຖິງຜູ້ຄວບ ຄຸມ
ຕ່ອງໂສ້ອັດຕະໂນມັດກໍ່ຜູ້ບັນຊາເຄື່ອງຈັກຄິດໄລ່ເອເລັກຕະ-
ໂຣນິກ. ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ແມ່ນທັງນັກຂັບລົດໄຖ
ນາ ແລະ ທັງພວກທີ່ບໍ່ມີອຸປະສະເພາະ ຢູ່ໃນແຕ່ລະມື້ ເພິ່ນ
ອາດຈະຈັດສົ່ງພວກນີ້ຖ້າຄາດຫລ້ອນໄປອອກແຮງງານ ຢູ່ບ່ອນ
ອື່ນ. ສ່ວນຢູ່ໃນລະຫວ່າງພວກປັນຍາຊົນນັ້ນ ພວກເຮົາ ເຫັນ
ທັງນັກປາດບັນດິດ ກໍ່ຄົນງານ, ຄາລາຮູບເງົາທີ່ໂດ່ງ ດັງ
ຈົນຮອດ ນາຍສະໝຸດບັນຊັ້ນສາມັນທຳມະດາ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງ
ເຫັນໄດ້ວ່າ ສະພາບຂອງນວນຊົນຕ່າງໆຢູ່ພາຍໃນຊົນຊັ້ນໜຶ່ງ
ຫລືກຸ່ມສັງຄົມໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນມີອັນແຕກຕ່າງກັນຫລາຍໆຢ່າງ.

ຢູ່ໃນສູນນ ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນຂອງ ສສສຊ ໄດ້ແບ່ງອອກ
ເປັນຂ້າຊົນຄົນ ຊຶ່ງແຍກຕາມລະດັບຄວາມສັບສົນ ຂອງແຮງ
ງານ. ທີ່ໜຶ່ງ ແມ່ນບັນດາກຳມະກອນທີ່ບໍ່ມີລະດັບ ວິຊາສະ

ເພາະທາງດ້ານອຸຣງາມ, ທີ່ສອງ ແມ່ນມີລະດັບຕ່ຳ, ທີ່ສາມ ແມ່ນມີລະດັບປານກາງ, ທີ່ສີ່ ແມ່ນມີລະດັບອັຸຈາສະເພາະສູງ ທາງດ້ານອຸຣງາມ. ໃນທີ່ສຸດ ຊັ້ນຄົນທີ່ມີຄວາມຂະຫຍາຍ ຕົວ ສູງສຸດນັ້ນ ແມ່ນບັນດາກຳມະກອນ: ປັນຍາຊົນທີ່ປະກອບ ດ້ວຍ ບັນດາກຳມະກອນແບບໃໝ່. ພວກເຮົາຖືວ່າພວກທີ່ບໍ່ມີລະດັບ ອັຸຈາສະເພາະທາງດ້ານອຸຣງາມນັ້ນ ແມ່ນບັນດາກຳມະກອນ ຜູ້ທີ່ມີອຸຣງາມເຮັດແບບງ່າຍໆທີ່ສຸດ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດອຸຣງາມດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທຳການສຶກສາອົບຮົມອັນ ໃດທັງສິ້ນເລີຍ. ພຽງແຕ່ມອບໝາຍໜ້າທີ່ອຸຣງາມ ແລະ ແນະນຳກົດລະບຽບຄວາມປອດໄພທາງດ້ານເຕັກນິກໃຫ້ ຊຸ ເທົ່ານັ້ນ ກໍໃຊ້ການໄດ້ແລ້ວ. ນັ້ນຄືອຸຣງາມຂອງຄົນ ຄຸຣມ ຖ່າຍເຄືອງ, ຄົນປັດກວາດ, ຄົນເຝົ້າຍາມ, ຄົນຮັບໃຊ້ເປັນ ຕົ້ນ. ສ່ວນກຳມະກອນ-ປັນຍາຊົນນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີອຸຣງາມເຮັດ ແບບສັບສົນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດອຸຣງາມນັ້ນກໍ ຈຳເປັນຕ້ອງມີລະດັບການສຶກສາອັຸຈາສະເພາະຊັ້ນກາງຂຶ້ນ ສູງ.

ຢູ່ໃນກໍລະນີນີ້ ການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານ ສັງຄົມຈະດຳເນີນກັນໄປຄືແນວໃດ ? ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ ວ່າ ໃນການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນ ກຳມະ ກອນ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາ, ຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ແຮງ ງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ນັ້ນ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນບັນການລົບລ້າງບັນດາຮ່ອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນທີ່ມີລະຫວ່າງສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້, ແມ່ນການເຕົ້າໂຮມກຸ່ມ

ต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นอันหนึ่งอันดุจอกัน. ความแตกต่างกันพายในจิมจั้น และ พายในกุมละหว่างจั้นคิมต่าง ๆ นั้น จะขายสาบสูนไปได้ถ้วยอิทิพากอม. ยู่ทีมีสิว ที่หน้าสิมใจหลายอันเกิดขึ้น. ในหว่างบ่ถิมมานี้เอง ได้เกิดมีจั้นคิมกำมะกอม-ปันยาจิมขึ้นมา. ความแตกต่างหว่างไทกันละหว่างบันดากำมะกอม-ปันยาจิม และ บันดากำมะกอมที่บ่มีละถับอิชาสะเพาะนั้น แม่นมีหลายกว่า ละหว่างบันดากำมะกอมที่มีละถับสูง และ บ่มีละถับจำอีก. หมายความว่า ทานเกิดมีจั้นคิมแบบใหม่ คือ กำมะกอม-ปันยาจิมนี้มันได้นำไปสู่ทานลิบล้าง ความแตกต่างกันที่มีละหว่างจิมจั้นกำมะกอมโดยทั่งหมดและปันยาจิม แต่ในเวลาดุจอกัน มันพึดได้นำไปสู่ทานเพิ่มทะอีความแตกต่างกัน ละหว่างจั้นคิมต่างๆพายใน จิมจั้นกำมะกอม. เห็นได้ว่า ยู่บอมนี้ ทานสร้างตั่ว ความสะเหมือนพายทางด้านสัวคิมโดยสิมบูนนั้น จะบ่ดำเนินกันไปด้วยอิทิพากทานลิบล้างบันดาความแตกต่างกัน แต่หากด้วยอิทิพากทานลิบล้างจั้นคิมกำมะกอมที่บ่มีละถับอิชาสะเพาะทางด้านอุกงานไปเทื่อละก้าวในเบื่องต้น, จากนั้น จั่งก้าวไปลิบล้างจั้นคิมที่มีละถับต่ำแล้วก้าวไปลิบล้างพอกต่อๆไปย่างเป็นลำดับ. ทิดทางตั้นต่ำใน ทานเสิมขะหยายจิมจั้นกำมะกอมโอจุดนั้น แม่นเธิดให้พูกพูกคิมกายไบเป็นกำมะกอม-ปันยาจิม. ยู่ในทาน ทะเสดลอมหมู่กะจั่นกัน เพิ่นกะได้ดำเนินตามทิดทางที่ถ้าย

ຄຽງກັນນ໌.

ການເຮັດໃຫ້ພາຍໃນປັນຍາຈຸນກາຍເປັນປະເພດໜຶ່ງປະເພດຄຽວທາງດ້ານສັງຄົມໂດຍສົມບູນນັ້ນ ເຫັນວ່າຈະຄຳເນີນກັນໄປດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນສົມຄວນ. ເຫັນໄດ້ວ່າຍາມໃດເພິ່ນກໍຕ້ອງການຕົວທ່ານໜໍ ແລະ ນາງແພດ ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເປັນການບໍ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ ຖ້າຫາກວ່າທ່ານໜໍ ຕ້ອງໄດ້ໄປເຮັດໜ້າທີ່ຂອງນາງແພດ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ,ຄວາມ ສາມາດໃນການໝູນໃຊ້ເຕັກນິກຂອງບັນດານາງແພດຈະສູງຂຶ້ນຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ອີງຕາມລະດັບຄວາມສັບສົນ ຂອງວຽກງານນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າກໍມີອັນດັບຄຽງກັບບັນດາທ່ານໜໍ ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທັງໝົດທາງດ້ານລະດັບຄວາມສັບສົນ ຂອງວຽກງານຢູ່ພາຍໃນໝູ່ປັນຍາຈຸນນັ້ນຈະບໍ່ຈົບສົ້ນໄປໄດ້ຈັກເທື່ອເລີຍ.

ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີບັນຫາໜຶ່ງອີກ ທີ່ພົວພັນເຖິງການລົບລ້າງບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານຊຸ້ມຊຸ້ມສັງຄົມ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ ທີ່ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງ ທາງດ້ານຊຸ້ມຊຸ້ມສັງຄົມນັ້ນສ້າງມັນຂຶ້ນມາ. ນັ້ນຄື ບັນຫາການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມ ๑).

ຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ການເຄື່ອນຍ້າຍ ທາງ

---

๑) ການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ແມ່ນການ ຍົກຍ້າຍ ຂອງຄົນເຮົາ ຈາກກຸ່ມສັງຄົມໜຶ່ງ ເຂົ້າໄປສັງກັດ ຢູ່ກຸ່ມ ສັງຄົມອື່ນ.

ດ້ານສັງຄົມມັກເກີດມີຂຶ້ນ ລະຫວ່າງຮຸ່ນຄົນຕ່າງໆເປັນສ່ວນ - ໃຫຍ່. ພວກລູກເຕົ້າຂອງບັນດາກຳມະກອນທີ່ຈົບໂຮງຮຽນສາ ມັນທົ່ວໄປແລ້ວນັ້ນ ກໍຈະກ້າວຂຶ້ນຮຽນຕໍ່ຢູ່ທີ່ສະຖາບັນ ຊັ້ນສູງ ແລະຈາກນັ້ນພວກຂະເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນນັກປັນຍາຊົນ. ໝາຍ ຄວາມວ່າ ຖ້າເບິ່ງຕາມຕົ້ນກຳເນີດຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ແລ້ວນັ້ນກໍ ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ພວກລູກເຕົ້າໄດ້ປ່ຽນທີ່ຕັ້ງ ທາງດ້ານສັງຄົມ ຂອງຕົນເອງແລ້ວ. ນີ້ຄືການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມ ລະ ຫວ່າງຮຸ່ນຄົນຕ່າງໆ.

ອີກສິ່ງໜຶ່ງນັ້ນຄື ການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມ ພາຍ ໃນຮຸ່ນຄົນ, ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຕະຫລອດທົ່ວຊົນຊັ້ນຢູ່ນັ້ນ ຄົນ ຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ດຽວໄດ້ມີໂອກາດເປັນສະມາຊິກຂອງຫລາຍໆກຸ່ມ ສັງ ຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ທຳ ການສຶກສາຢູ່ສະຖາບັນຊັ້ນສູງພາກຄ່ຳ ຫລືແບບແລກປ່ຽນ ກັນ ທາງຈົດໝາຍນັ້ນ ກໍຈະກາຍເປັນນັກປັນຍາຊົນໃນທີ່ສຸດ. ຊາວ ສະຫະກອນກະເສດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຍົກຍ້າຍເຂົ້າໄປຢູ່ພາຍໃນ ຕົວ ເມືອງ, ມີວິຊາຊີບໃໝ່ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຈະກາຍເປັນກຳມະ ກອນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ແຕ່ວ່າ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາ ແລ້ວ ນັ້ນ ປະເພດຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມແບບນີ້ແມ່ນ ພົບເຫັນໜ້ອຍກວ່າ.

ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນໃນການມີໂອກາດໄດ້ຮັບ ການ ສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ການເຄື່ອນຍ້າຍທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ຈະ ລົບລ້າງມັນໄດ້ແນວໃດ ?

ໜຶ່ງໃນຈຳນວນປັດໄຈອັນສຳຄັນຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຄືຢູ່

ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ເພິ່ນໄດ້ລົງມືປະຕິບັດການສຶກ
ສາສາມັນຊັ້ນກາງທົ່ວໄປໃນພາກຕົວຈິງແລ້ວ. ຜູ້ແຕ່ງຍັງຈື່ໄດ້
ວ່າ ໃນຄາວເມື່ອບັນດາລູກຂອງລາວຍັງຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນ ນັ້ນ
ແລະ ຢູ່ໃນເວລາການລວມປະຊຸມພໍ່ແມ່ນັກຮຽນໃນຄັ້ງ ໜຶ່ງ
ເພິ່ນໄດ້ຮາຍໃຫ້ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງຍອມວ່າລູກຊາຍຂອງລາວ ຮຽນ
ໜັງສືບໍ່ໄດ້ດີ. ສ່ວນແມ່ຍິງຄົນນັ້ນ ກໍໄດ້ຕອບຢ່າງມີເຫດຜົນດີ
ວ່າ: "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ ? ຂ້ອຍເອງກໍຮຽນ ຮອດ
ພຽງແຕ່ຫ້ອງ ๔ ເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນລູກຊາຍມັນພັດຮຽນຢູ່ຫ້ອງສິບ
ແລ້ວ, ຂ້ອຍບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອມັນຢູ່ໃນການ ຮ່ຳ
ຮຽນຂອງມັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ຂ້ອຍຮອດບໍ່ຮູ ຈະ
ກວດກາໄດ້ວ່າມັນຮຽນບົດຮຽນໄດ້ຄືແນວໃດຊ້ຳ". ໃນສູ່ມ ສັ
ສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງໄປແລ້ວ. ຍ້ອນວ່າເກືອບ ๔๐ ປີ
ຜ່ານມາແລ້ວ ທີ່ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດການສຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງທົ່ວ
ໄປ. ເພາະສະນັ້ນ ໃນປະຈຸບັນນີ້ເກືອບຖືໄດ້ວ່າ ພວກພໍ່ແມ່
ຂອງເດັກນ້ອຍທຸກໆຄົນທີ່ກຳລັງຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນສາມັນນັ້ນແມ່ນ
ມີທັງລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງນຳ. ໝາຍຄວາມວ່າພວກຂະ
ເຈົ້າມີຄວາມອາດສາມາດປະມານເທົ່າໆກັບພວກນັກປັນຍາຊົນ
ໃນການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແນະນຳການຮ່ຳຮຽນຕ່າງໆ ໃຫ້
ລູກເຕົ້າຂອງຕົນ. ຍ້ອນວ່າພໍ່ເປັນນັກວິສະວະກອນກໍຄົງ ມີ
ຄວາມສາມາດຊ່ວຍເຫລືອລູກເຕົ້າຂອງຕົນໃຫ້ຮຽນເກັ່ງໄດ້ແຕ່
ທາງດ້ານເລກຄະນິດສາດ ແລະ ຮູບແຕ້ມເຕັກນິກເທົ່ານັ້ນ ,
ສ່ວນກ່ຽວກັບທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ວັນນະຄະດີ, ຊີວະສາດ
ແລ້ວ ເຂົ້າກໍຢູ່ໃນສະພາບຄວາມຮັບຮູ້ດ່ຽງດຽວກັນກັບ ກຳມະ

ກອມທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງນັ້ນເອງ.

ປັດໄຈອັນທີ່ສອງ ຄືຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາເພິ່ນ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂະແໜງປົກຽມຢູ່ຕາມສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແຫ່ງຕ່າງໆ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບເອົາບັນດາກຳມະກອນ ແລະ ຊາວ ສະຫະກອນກະເສດທີ່ດີເດັ່ນເຂົ້າໄປຮຽນຢູ່ຂະແໜງປົກຽມນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ທຳການສຶກສາຮ່ຳຮຽນໄປຕາມຫລັກສູດ ການ ຮຽນຂອງໂຮງຮຽນສາມັນຊັ້ນກາງພາຍໃນກຳນົດໜຶ່ງປີ ແລະ ຈາກນັ້ນພວກຂະເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມອາດສາມາດກ້າວອົ້ນຮຽນຕໍ່ ຢູ່ທີ່ສະຖາບັນ.

ປັດໄຈອັນທີ່ສາມ ແມ່ນລະບົບການສຶກສາ ແບບແລກປ່ຽນ ກັນທາງຈົດໝາຍ ແລະ ພາກຄຳທີ່ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍກັນ ຢ່າງ ກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ. ໃນສົກການສຶກສາ ປີ ໑໙໖໓-໖໔ ມີນັກສຶກສາຈຳນວນ ໔໖ພັນກ ພັນຄົນທີ່ຮຽນຢູ່ຕາມ ຂະແໜງການຮຽນປະຈຳວັນຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແຫ່ງຕ່າງໆ, ຮຽນຢູ່ຕາມຂະແໜງການຮຽນພາກຄ່ຳມີ ๔๕๔ ພັນ, ຮຽນແບບແລກປ່ຽນກັນທາງຈົດໝາຍມີ ๑๔๑๔ ພັນຄົນ ໝາຍຄວາມວ່າ ຫລາຍກວ່າ ๓ກ % ຂອງຈຳນວນນັກສຶກສາ ທັງໝົດໄດ້ຮັບການສຶກສາຊັ້ນສູງໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັດຂາດ ຈາກການ ຜະລິດເລີຍ ແຕ່ທັງເຮັດທັງຮຽນໄປພ້ອມໆກັນ. ພວກຂະເຈົ້າ ເປັນໃຜກັນແທ້ ? ຂ້ອທີ່ໜຶ່ງ, ຄົນພວກນີ້ແມ່ນມາຈາກຄອບຄົວ ທີ່ໄດ້ຮັບອັດຕາໜ້ອຍຫລືມາຈາກຄອບຄົວຂອງພະນັກງານ ກຳ ມະກອນທີ່ມີລູກຫລາຍຄົນ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ແມ່ນມາຈາກ ຄອບ ຄົວກຳມະກອນ ແລະ ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່. ຂ້ອ

ສອງ, ແມ່ນພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາຂັ້ນສູງຕາມສະພາບ ທີ່ ເໝາະສົມ ຊຶ່ງເນື່ອງມາຈາກສາຍເຫດບາງປະການ (ຮັບ ໃຊ້ການທະຫານ, ເຈັບປ່ວຍ, ສະພາບຄອບຄົວ) ຈາກນັ້ນ ກໍພັດໄດ້ຮັບພາລະເບິ່ງແຍງຄອບຄົວອີກ. ແມ່ນອັນທີ່ສຸດ ພວກ ຂະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວບໍ່ສາມາດຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໄດ້ໂດຍ ອາ ໃສແຕ່ເງິນເບ້ຍລ້ຽງການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ (ຍ້ອນວ່າເງິນເບ້ຍ ລ້ຽງນັ້ນໜ້ອຍກວ່າອັດຕາຄ່າແຮງງານຫລາຍສົມຄວນ) , ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກແດ່ ຮຽນແດ່ ໄປ ພ້ອມໆກັນ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກບັນດານັກສຶກສາທີ່ແຕ່ງງານກັນໃນ ໄລຍະທີ່ກຳລັງຮຽນ ແລະ ເພື່ອຮັບພາລະເບິ່ງແຍງ ຄອບຄົວ ໃນເວລາອັນໆນັ້ນ ກໍຈຳຕ້ອງໄດ້ພາກັນໄປຮຽນຢູ່ໃນຂະແໜງ ການສຶກສາພາກຄ່ຳຫລືແບບແລກປ່ຽນກັນທາງຈົດໝາຍ.ດ້ວຍ ເຫດນີ້ ລະບົບການສຶກສາພາກຄ່ຳ ແລະ ແບບແລກປ່ຽນ ກັນ ທາງຈົດໝາຍ ຈຶ່ງເປັນພາຫະນະອັນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃຫ້ແກ່ ຝູງ ຄົນຂອງຊົນຄົນທີ່ມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍ ໄດ້ຮັບການສຶກສາ ອັນຊາສະ ເພາະຊັ້ນສູງຫລືຊັ້ນກາງ ແລະ ມັນກໍໄດ້ສ້າງການລະ ໂອກາດ ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ ໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ມີລະດັບ ການສຶກ ສາດັ່ງກ່າວມານັ້ນເປັນຢ່າງດີ.

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທັງໝົດສາມປັດໃຈເຫລົ່ານີ້ ມັນຈະ ເຮັດໃຫ້ບັນດາຄວາມອາດສາມາດໃນການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ອັນ ຊາສະເພາະຊັ້ນສູງ ຫລືຊັ້ນກາງ, ບັນດາຄວາມອາດສາມາດ ໃນການເຄື່ອນຍ້າຍ ຕ່າງໆທາງດ້ານສັງຄົມ ນັບມື້ນັບໄດ້ກາຍ ເປັນອັນເທົ່າທຽມກັນສຳລັບບັນດາຝູງຊົນຕ່າງໆຂອງທຸກໆ ກຸ່ມ

ສັງຄົມໂດຍທັງໝົດ. ບາງທີບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ຈະ
ຫາຍສາບສູນໄປຢ່າງສົ້ນເຊີງ ໃນເມື່ອມີການກໍ່ສ້າງ ລະບອບ
ກອມມູນິດຂຶ້ນໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນ.

ບັດນີ້ ຂໍເວົ້າອີກຈັກສອງສາມຄວາມກ່ຽວກັບກຸ່ມສັງຄົມກຸ່ມ
ໜຶ່ງຂອງສັງຄົມໂຊວຽດ ຊຶ່ງພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກ່າວ ຫວນ
ຄືນເທື່ອນີ້ຄື ກ່ຽວກັບບັນດາພະນັກງານ ທີ່ບໍ່ແມ່ນນັກວິຊາ
ການ. ນັ້ນຄື ບັນດາພະນັກງານກຳມະກອນທີ່ເຮັດວຽກ ທາງ
ດ້ານມັນສະໝອງ ຊຶ່ງມີລະດັບວິຊາສະເພາະຕ່ຳ ຫລືບໍ່ມີ ລະ
ດັບ. ໂດຍແຕກຕ່າງຈາກປັນຍາຊົນນັ້ນ ແຮງງານຂອງພວກ
ຂະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງລະດັບການສຶກສາວິຊາສະເພາະ ທັງ
ຊັ້ນສູງ ກໍຄືຊັ້ນກາງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ນັ້ນຄື ຄົນຂາຍເຄື່ອງ,
ຄົນຄິດໄລ່ບັນຊີ, ຜູ້ເບີກຈ່າຍເງິນ, ນັກພິມດີດ, ເລຂາທາງ
ດ້ານເຕັກນິກ, ຜູ້ກຳກັບເອກະສານ, ຜູ້ຊ່ວຍວຽກປະຈຳຫ້ອງ
ທົດລອງ, ຕຳຫລວດຊັ້ນນ້ອຍເປັນຕົ້ນ. ການຂະຫຍາຍຕົວກຸ່ມ
ດັ່ງກ່າວນີ້ ດຳເນີນໄປໃນສອງທິດທາງ. ຂ້ອໜຶ່ງ, ເມື່ອງ
ຈາກມີການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກຄິດໄລ່ເອເລັກຕະໂຣນິກເຂົ້າ ໃນ
ການຄິດໄລ່ ແລະ ສະສາງບັນຊີກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດນັ້ນ
ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການຕົວພະນັກງານທາງດ້ານນີ້ ໄດ້
ຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງຊັກໄຊ້. ພວກຂະເຈົ້າກໍໄດ້ຄ່ອຍໆກ້າວຂຶ້ນ
ເປັນຜູ້ບັນຊາຈັກຄິດໄລ່, ໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ກາຍເປັນກຳມະ
ກອນ, ແລະ ໃນຕໍ່ໜ້າ ທິດຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງພວກຂະເຈົ້າ
ແມ່ນກ້າວໄປເຖິງການຫັນເປັນຮູບລັກສະນະອັນໜຶ່ງ ອັນດຽວ
ກັນທາງດ້ານສັງຄົມ ຄືເປັນເໝືອນດັ່ງກຳມະກອນນັ້ນເອງ .

ສ່ວນອີກປະເພດນຶ່ງນັ້ນ ແຮງງານນັບມື້ນັບມີຄວາມ ສັບສົນ ຫຍຸ້ງຍາກຍິ່ງໆຂຶ້ນ. ໃນອະນາຄົດຕໍ່ໜ້ານີ້ ມີທ່າອຽງ ໄປສູ່ ການຫັນເອົາຄົນຂາຍເຄື່ອງທົ່ວໜົດໄປເປັນຄົນຂາຍເຄື່ອງ ຊຸ ນຳຄຳເຫັນຊຶ່ງຈະເປັນຜູ້ແນະນຳຜູ້ຊຸເຄື່ອງທົ່ວຫລາຍໃຫ້ຮູ ຈັກ ກັບສິນຄ້າໃໝ່ໆທີ່ຈັດວາງໄວ້ຢູ່ພາຍໃນຮ້ານຄ້ານັ້ນ. ເຄື່ອງ ແບບນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ. ເຊັ່ນວ່າຢູ່ໃນປີ ໑໙໗໕ ເຄື່ອງໜຶ່ງ ຂອງສິນຄ້າທົ່ວໜົດທີ່ໄດ້ວາງຂາຍຢູ່ຕາມຮ້ານຄ້າຕ່າງ ໆ ນັ້ນ ເປັນສິນຄ້າທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກ ຈັກໜ້ອຍເລີຍພາຍໃນຕະຫລອດ໑໕ ປີກ່ອນໜ້າປີ ໑໙໗໕ ນີ້. ຜູ້ຂາຍສິນຄ້າປະເພດຜັກ ມີລະດັບ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນທາງດ້ານອຸຕສາຫະກຳແບບໜຶ່ງ, ຜູ້ຂາຍ ສິນຄ້າປະເພດໂທລະທັດ, ເຄື່ອງອັດສຽງ, ວິດີໂອ, ລົດ , ຈັກຄົດໄລ່ເອເລັກຕະໂຣນິກ ພັດມີລະດັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ສັບ ສົນແບບໜຶ່ງອີກ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງເກີດມີການຈັດສ້າງ ການເປັນປະເພດ ໜຶ່ງປະເພດຢ່ອຍ ຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມຂອງສັງຄົມນຶ່ງ, ໝາຍຄວາມວ່າ ທຳການລົບລ້າງບັນດາກຸ່ມສັງຄົມທີ່ມີຄວາມ ເທົ່າທຽມກັນທາງດ້ານທີ່ຕົວຂອງຕົນນັ້ນລົງ ກໍ່ຄືທຳການລົບລ້າງ ໂຄງປະກອບສັງຄົມທາງດ້ານອຸນຸ້ມນັ້ນເອງ ໜຶ່ງໃນຈຳນວນ ຂັ້ນຢ່ຳອັນສຸດທ້າຍຊຶ່ງຊຸ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງໝາກຜົນ ທີ່ສັງຄົມ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ຍາດມາໄດ້ໃນດ້ານນີ້ແລ້ວນັ້ນ ແມ່ນ ການ ເພີ່ມທະວີຈຳນວນຄອບຄົວທີ່ຖືກແບ່ງແຍກກັນທາງດ້ານສັງຄົມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ບັນດາສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ ສັງກັດຢູ່ແຕ່ລະກຸ່ມສັງຄົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຢູ່ພາຍໃນ ປະເທດ

ຂອງພວກເຮົາ ປະກົດການດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນບໍ່ມີເລີຍ ຕາບໃດທີ່ ແມ່ຍິງບໍ່ໄດ້ອອກໄປເຮັດວຽກການຜະລິດສັງຄົມ, ຕາບໃດ ທີ່ ລາວນັ່ງຢູ່ແຕ່ໃນບ້ານ ແລະ ເບິ່ງແຍງລູກຕ້ຳ ແລະ ເຮັດ ວຽກເຮືອນການຊານເທົ່ານັ້ນ. ໃນເມື່ອນັ້ນ ສະພາບ ທາງ ດ້ານສັງຄົມຂອງແມ່ຍິງ ຈະຖືກກຳນົດໄປຕາມສະພາບຂອງ ຜູ້ ເປັນຜົວ. ໃນສູນນ ຢູ່ທ ສສສຊ ເກືອບຖືໄດ້ວ່າແມ່ຍິງທຸກ ໆ ຄົນໄດ້ມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນ້ ພວກຂະເຈົ້າ-ຈຶ່ງມີສະພາບທາງດ້ານສັງຄົມເປັນຂອງຕົນເອງ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງ ມັກເກີດມີຢູ່ສະເໝີວ່າ ການສັງກັດທາງດ້ານສັງຄົມຂອງ ຜູ້ ເປັນຜົວ ແລະ ຜູ້ເປັນເມຍ, ຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະລູກຕ້ຳ ຈຶ່ງບໍ່ກົງກັນ. ເກີດມີຫລາຍຄອບຄົວທີ່ສຸດທ້ນ ສ່ວນປະກອບທາງ ດ້ານສັງຄົມແບບຜະສົມກັນ. ຢູ່ໃນ ສສສຊ ໂດຍສະເລ່ຍຜ່ານ ການ ໃນປີ ໑໙ກ໙ ຄອບຄົວດັ່ງກ່າວນ້ປະກອບມີເຖິງ໓໓,໑% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທັງໝົດ, ຢູ່ລັດ ອູຊະເບກ໊ສະຖານ ໔໐,໔, ກາຊັກສະຖານ ໓໔,໒, ອາແຊກໃບຊານ ໓໒,໔, ກຽກກ໊ດສະຖານ ໓໔,໕, ຕາດຊ໊ກ໊ດສະຖານ-໓໘,໒, ຕຸກ ເມນ໊ດສະຖານ ໓ກ,໘% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທັງໝົດ. ສັງດັ່ງກ່າວນ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບັນດາກຸ່ມສັງຄົມແລະຊົນ ຊຸ່ມຕ່າງໆໄດ້ຂະຫຍັບຕົວເຂ້ົາຫາກັນ ແລະ ມີສຳພັນ ທະພາບ ຊ່ວກັນ ແລະ ກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວ, ການພົວພັນ ທາງ ດ້ານສ່ວນຕົວ ກໍໃກ້ຊິດສະໜິດແໜ້ນກັນເປັນຢ່າງດີແລະການ ສັງກັດທາງດ້ານສັງຄົມຂອງເຈ້ົາບ່າວ ແລະ ເຈ້ົາສາວນ້ນກໍ່ ມີຄວາມສຳຄັນໃດໆທັງສ້ນໃຫ້ແກ່ການແຕ່ງງານກັນ. ແຕ່ວ່າໃນ

ເວລາດຽວກັນ ສາລະຄະດີໂລກຕ່າງກໍເຕັມໄປດ້ວຍ ຂໍ້ຂຽນ ຕ່າງໆທີ່ເປັນເລື່ອງເສົ້າໆເລົ່າເຖິງບ່າວສາວມັກຮັກກັນ ແຕ່ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງກໍມີສະພາບທາງດ້ານສັງຄົມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ບໍ່ອາດ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າແຕ່ງງານ ກັນໄດ້ ເພາະວ່າການແຕ່ງງານແບບນີ້ຈະສ້າງຄວາມອັບອາຍ ຂາຍ ໜ້າໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ...ແຕ່ວ່າ ບັນຫາຄວາມຮັກແບບນີ້ ລະບອບ ສັງຄົມນິຍົມໄດ້ແກ້ໄຂຕົກໄປແລ້ວ ແລະ ມັນກໍໄດ້ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມອິດສະຫລະພາບໃນການເລືອກເອົາ ຄູ່ ຄອງຊີວິດຂອງຕົນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າການສ້າງຕັ້ງຄວາມ ເປັນປະເພດໜຶ່ງປະເພດດຽວຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານ ສັງຄົມ ຂອງສັງຄົມນັ້ນ ແມ່ນດຳເນີນໄປດ້ວຍຜົນສຳເລັດຢ່າງສະຫງ່າ ງາມທີ່ສຸດ. ແຕ່ວ່າຢູ່ບ່ອນນີ້ຍັງມີອີກບັນຫາໜຶ່ງຄື: ສັງຄົມປະ ເພດໜຶ່ງປະເພດດຽວທາງດ້ານສັງຄົມ ຈະກາຍເປັນສັງຄົມ ແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມ ຂອງຄົນ ເຮົາໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນໄດ້ຫລືບໍ ?

ກ່ອນໜ້ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າມາໜົດແລ້ວກ່ຽວກັບ ບັນ ດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ເປັນຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງ ຄົມ ໂດຍທຳມະຊາດຂອງມັນເອງ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນສັງຄົມຊົນຊັ້ນ ໃດກໍຕາມ ມີບາງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຊຶ່ງຕາມທຳມະຊາດຂອງ ຕົນບໍ່ມີລັກສະນະສັງຄົມແຕ່ພັດມີຄວາມໝາຍທາງດ້ານສັງຄົມ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍແລະແມ່ ຍິງນັ້ນແມ່ນມີລັກສະນະທາງດ້ານຊີວະສາດ. ແຕ່ວ່າ ທີ່ພວກ

ເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວ ຢູ່ໃນສັງຄົມຊົນຊັ້ນນັ້ນ ເຫັນວ່າ ບັນດາ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານວັດຖຸສາດເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ນຳໄປສູ່
ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ ລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ
ແມ່ຍິງຂົມ.

ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນໄດ້ເກີດມີຂົມ ຢູ່ໃນ
ເງື່ອນໄຂຂອງສັງຄົມທີ່ມີການກົດຂີ່ຂູດຮີດກັນຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ ຜູ້
ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງບໍ່ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັນ ເຊັ່ນຢູ່ໃນໂລກສາ
ສະໜາມູຊະລຶມກໍຄືສາສະໜາຄຣິສຕຽນ ນັ້ນເອງ.

ໄປພ້ອມໆກັບການເຂົ້າປະກອບສ່ວນຂອງແມ່ຍິງຢູ່ໃນການ
ຜະລິດສັງຄົມ ກໍຄືຄວາມເປັນເອກະລາດຂອງແມ່ຍິງທາງດ້ານ
ເສດຖະກິດນັ້ນ ເຫັນວ່າຄວາມສະເໝີພາບເທົ່າທຽມກັນ ລະ
ຫວ່າງແມ່ຍິງ ກັບຜູ້ຊາຍກໍຄ່ອຍໆເລີ່ມເກີດມີຂົມ. ສັງຄົງກ່າວ
ນີ້ ໄດ້ປະກົດມີຂົມຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ແຕ່ວ່າ
ການປົດປ່ອຍແມ່ຍິງໃນພາກຕົວຈິງ ໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວນັ້ນ ແມ່ນ
ເລີ່ມເກີດຂົມຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມເທົ່ານັ້ນ.

ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນມີສອງດ້ານດ້ວຍກັນ. ໃນເບື້ອງ
ຕົ້ນ ການທີ່ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມສະເໝີພາບ ຂອງພວກ
ແມ່ຍິງນັ້ນແມ່ນມີຄວາມໝາຍອັນສຳຄັນຍິ່ງສຳລັບພວກເຮົາ .
ໂດຍອີງຕາມກົດໝາຍແລ້ວ ຄວາມສະເໝີພາບ ຂອງແມ່ຍິງ
ໄດ້ຖືກກຳນົດຂົມນັບແຕ່ມີທຳອິດຂອງອຳນາດໂຊວຽດ ທີ່ໄດ້ກຳ
ເນີດຂົມ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ເພີ່ນໄດ້ປະກາດຢ່າງເປັນ ກົດ
ໝາຍວ່າ ແມ່ຍິງມີສິດທິທຸກໆຢ່າງເໝືອນດັ່ງກັບຜູ້ຊາຍ.ເປັນ
ຄັ້ງທຳອິດທີ່ເພີ່ນໄດ້ກຳນົດອັດຕາຄ່າແຮງງານເທົ່າທຽມກັນຂົມ

ລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ມີໜ້າວຽກອັນດຽວກັນ. ເປັນ ຄົງທຳອິດທີ່ແມ່ຍິງໄດ້ມີຄວາມອາດສາມາດຕົວຈິງເພື່ອທຳການ ສຶກສາຮ່ຳຮຽນ ແລະ ຮ່ຳຮຽນເອົາວິຊາສະເພາະ. ເປັນ ຄົງ ທຳອິດທີ່ແມ່ຍິງມີຄວາມເທົ່າທຽມກັບຜູ້ຊາຍ ສາມາດເຂົ້າ ປະ ກອບສ່ວນຢູ່ໃນວຽກງານການລຸ້ມຄອງລັດ. ແຕ່ວ່າ ເພິ່ນຕ້ອງ ໄດ້ໃຊ້ເວລາກັນຢ່າງຍາວນານທີ່ສຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍຮັບຮູ ຄວາມສະເໝີພາບຂອງຕົນເທົ່າກັບແມ່ຍິງຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວ. ພໍເສັດແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດຢູ່ໃນບັນດາ ລັດ ຕ່າງໆທີ່ມີປະຊາຊົນເປັນຜູ້ຖືສາສະໜາມຸຊະລິມ. ເປັນ ໄລຍະ ເວລາອັນຍາວນານທີ່ສຸດ ທີ່ຜູ້ເປັນຜົວ ແລະ ຜູ້ເປັນພໍ່ບໍ່ອະນຸ-ຍາດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໄດ້ຮຽນໜັງສື, ໄດ້ເຮັດວຽກ ແລະ ບັງ ຄັບໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າຕ້ອງລຸ້ມຜ້າປົກໜ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ບາງ ຊົນຊາດມຸຊະລິມຂອງ ສສສຊ ເຊັ່ນ ຊາວກາຊັກ, ຕາຕາ, ບາຊະກີ-ບໍ່ເຄີຍມີຜ້າລຸ້ມໜ້າມາກ່ອນເລີຍກໍຕາມ, ສ່ວນ ໃນ ດ້ານອື່ນໆແມ່ຍິງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບບິບບັງຄັບເໝືອນດັ່ງ ຢູ່ ເຂດຕາເວັນອອກທ່ວໆໄປຈົນຮອດບ່ອນວ່າ ຍິງສາວຖືກບີບບັງ ຄັບໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຊາຍທີ່ນາງບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົບໜ້າ ມາກ່ອນ ເລີຍ.

ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລາມັບເປັນສິບໆປີໃນການເຮັດວຽກປຸກລະ ດົມຂົນຂວາຍໃຫ້ຊາບຊຶ້ມຮູ້ແຈ້ງເຖິງອຳນາດໂຊວຽດ ແລະໃນ ການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກແມ່ຍິງເພື່ອດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ ປົດປ່ອຍຕົນໄປ ຈົນກວ່າວ່າຜ້າລຸ້ມໜ້າຈະຫາຍສາບສູນໄປຈົນກວ່າວ່າພວກແມ່ ຍິງຈະໄດ້ເຮັດວຽກ ແລະ ຮ່ຳຮຽນໜັງສື, ໝາຍຄວາມວ່າ

ຈົນກ່ວາພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຊຸມໃຊ້ສິດທິພົນລະເຮືອນຂອງຕົນ. ໃນ
ສູນ ແມ່ຍິງໄດ້ປະກອບສ່ວນອັນສຳຄັນຢູ່ໃນຊີວິດຂອງປະເທດ
ຊາດ.

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ແມ່ຍິງເກືອບທຸກໆຄົນຂອງ ສສສຊ ມີວຽກ
ເຮັດງານທຳກັນໝົດ. ໃນປີ ໑໙໗໔ ແມ່ຍິງໄດ້ປະກອບ ມີ
ເຖິງ ๔๓,๑ % ຂອງຈຳນວນປະຊາຊົນທັງໝົດ ແລະ ๕๑% ຂອງຈຳນວນກຳມະກອນ ແລະ ພະນັກງານທັງໝົດ. ພ້ອມ
ດຽວກັນນີ້ ແມ່ຍິງມີ ๗๐ % ໃນຈຳນວນນັກວິຊາການທັງໝົດ
ທຸກລະດັບການສຶກສາວິຊາສະເພາະຊັ້ນສູງ ແລະ ຊັ້ນກາງ ,
๔๐ % ໃນຈຳນວນພະນັກງານດ້ານວິທະຍາສາດ, ๗๒ %ໃນ
ຈຳນວນນາຍໝໍ, ๗๐ % ໃນຈຳນວນນາຍຄູ ໂຮງຮຽນ ສາ
ມັນສຶກສາ. ແມ່ຍິງມີຈຳນວນໜ້ອຍກ່ວາໝູ່ໝົດນັ້ນແມ່ນຢູ່ຂະ
ແໜງອຸດສາຫະກຳ, ເພາະວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນເພິ່ນໃຊ້ແຮງງານໜັກ
ທີ່ເຮັດດ້ວຍກຳລັງກາຍເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ສ່ວນບ່ອນທີ່ ແມ່ຍິງ
ເຮັດວຽກຫລາຍກ່ວາໝູ່ໝົດນັ້ນ ແມ່ນຢູ່ຕາມປະເພດ ໜ້າ
ວຽກຕ່າງໆທີ່ສອດຄ່ອງເໝາະສົມກັບກຳລັງແຮງຂອງພວກແມ່
ຍິງເອງ. ມີແມ່ຍິງຈຳນວນຫລາຍໆຄົນໄດ້ກາຍເປັນນັກປາດ,
ນັກສະແດງ, ນັກເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງພັກ ແລະ ຂອງ
ລັດທີ່ມຸ່ງສ້າງໂດ່ງດັງ.

ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ຢູ່ໃນໂລກທີ່ບໍ່ແມ່ນສັງຄົມນິຍົມນັ້ນມີແມ່ຍິງ
ຫລາຍກ່ວາຕົ້ນບໍ່ຮູ້ໜັ້ງສືຢ່າງສົມເຊີ່ງ ຢູ່ທີ່ປະເທດຝະລັ່ງ,
ແລະ ສະຫະພັນເຢຍລະມັນມີແມ່ຍິງ ๓๗ % ເທົ່ານັ້ນທີ່ ລະ
ດັບການສຶກສາດ້ານວິຊາສະເພາະ, ຢູ່ທີ່ປະເທດ ໂຮມລັງ ๘๕

ແບນອຸກ ๔๐, ອິຕາລີ ๑๔ %. ສ່ວນຫລວງຫລາຍແລ້ວພວກ
ແມ່ຍິງໄດ້ເຮັດວຽກປະຈຳຫ້ອງການ, ຢູ່ໃນອົງເຂດວຽກງານ
ບໍລິການມວນຊົນ, ສ່ວນຢູ່ຕາມໂຮງຈັກໂຮງງານນັ້ນ ພວກຂະ
ເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະປານກາງ ໃນການ
ເລືອກເຟັ້ນຊົ່ນສ່ວນວັດຖຸສຳເລັດຮູບ. ໃນຈຳນວນບັນດານັກວິ
ສະວະກອນນັ້ນ ມີແມ່ຍິງປະກອບຢູ່ນຳ ๔,๗% ທີ່ປະເທດ ໂອ
ຕຣິສ, ອັງກິດ ๑,๖, ແຄນນາມ ๔,๓, ການາດາ ๖,๕,
ຝະລັ່ງ ๓,๗, ສະຫະພັນເຢຍລະມັນ ๖,๕, ສະຫະລັດອາ
ເມລິກາ ໜ້ອຍກວ່າ ๖ %. ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າ, ໂດຍສົມ
ທຽບກັບບັນດາປະເທດທີ່ນິຍົມອຸ້ມໆແລ້ວ,ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ເຫັນ
ໄດ້ມີບາດກ້າວອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດໃນວຽກງານການ ລົບລ້າງ
ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ
ແມ່ຍິງ ແລະ ໃນສູ່ນັ້ນ ເຫັນໄດ້ດຳເນີນນຳພາວຽກງານ ດ້ວ
ກ້າວໃຫ້ກ້າວໄປເຖິງບັ້ນສຳເລັດໃນທີ່ສຸດ.

ຜົນຈາກການປົດປ່ອຍຕົນເອງນັ້ນ ແມ່ຍິງໄດ້ເອົາຕົວໜຸດ
ພົ້ນອອກຈາກຫາດຮັບໃຊ້ປະຈຳເຮືອນ, ບໍ່ໄດ້ມີໜ້າທີ່ ເບິ່ງ
ແຍງພຽງແຕ່ລູກເຕົ້າ ແລະ ວຽກເຮືອນຄົວເຮົ່ານັ້ນ, ແມ່ຍິງ
ໄດ້ໃຊ້ຊ່ວງເວລາສ່ວນລວມ ກໍຄືສ່ວນຕົວໄດ້ຢ່າງສຸດໃຈແລ້ວ .
ລະບອບສັງຄົມນິຍົມເປັນຜູ້ມອບສິ່ງດ້ວ ກ້າວນີ້ເປັນຂອງຂວັນອັນ
ປະເສີດໃຫ້ແມ່ຍິງ.

ແຕ່ວ່າ ຄວາມສຸກແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນ ພັດມີທັ້ງດ້ານ ສະຫ້ອມ
ຄືນຂອງມັນ. ເມື່ອແມ່ຍິງໄດ້ມີວຽກເຮັດງານທຳແລ້ວ ໃນ
ເວລາດຽວກັນ ພາລະໜຸກໜ່ຽງພາຍໃນບ້ານເຮືອນ ແມ່ຍິງ

ຕົກເປັນຂອງແມ່ຍິງຢູ່. ດ້ວຍເຫດນີ້ ນ້ຳທຳງານລວມ ຂອງແມ່ຍິງໃນມື້ໜຶ່ງໆ ຈຶ່ງຖືກແກ່ຍາວຫລາຍກວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າແມ່ຍິງມີຄວາມອາດສາມາດໜ້ອຍກວ່າໃນການພັກຜ່ອນ, ເສີມຂະຫຍາຍລະດັບວັດທະນະທຳ, ຍົກລະດັບວິຊາສະເພາະ, (ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ ສິ່ງໃດທີ່ໄດ້ລົງມືເຮັດແລ້ວ ສິ່ງນັ້ນແມ່ຍິງເຮັດໄດ້ຜົນແນ່ນອນ ຫລາຍກວ່າ).

ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມ ຊ່ວຍເຫລືອແມ່ຍິງໃຫ້ໄດ້ຫລຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບເຊັ່ນນ້ຳ. ຢູ່ທ ສສສຊ ຈຳນວນໂຮງຮຽນອະນຸບານໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ໃນແຕ່ລະປີ. ໃນປີ ໑ຜ໙໐ ຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະເຮືອນລ້ຽງເດັກນັ້ນເພີ່ມໄດ້ເບ້ງແຍງລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍເຖິງ ๔.๔๘๒ ພັນຄົນ, ຕົກມາໃນປີ ໑ຜ๗໓ ມີຮອດ ๑๔๔๗໓ ພັນຄົນ. ຕອນເຊົ້າຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ນຳເອົາລູກນ້ອຍໄປຝາກໄວ້ຢູ່ໂຮງຮຽນອະນຸບານ ຫລືເຮືອນລ້ຽງເດັກແລ້ວຈຶ່ງໄປເຮັດວຽກ, ຕົກມາຮອດຕອນແລງ ພາຍຫລັງເລີກຈາກວຽກງານມາກໍໄປແວ່ເອົາເດັກກັບຄືນບ້ານ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ຄອບຄົວໄດ້ມີການໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນການປະກອບສ່ວນຄ້ຳຈູນພວກເດັກນ້ອຍທີ່ຝາກໄວ້ ຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນອະນຸບານ ຫລືເຮືອນລ້ຽງເດັກ. ໃນຕະຫລອດຊຸມປີຫລັງໆມານີ້ ເນື່ອງຈາກວ່າອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງບັນດາພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ເດັກນ້ອຍກ່ອນອາຍຸ ເຂົ້າຮຽນແຫ່ງຕ່າງໆໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ, ອາຫານການກິນ ຂອງພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການປັບປຸງດີຂຶ້ນ ແລະ ອື່ນໆນັ້ນ ມູນຄ່າ ໃນ

ການຄ້ຳປະກັນສັງຄົມພວກເດັກນ້ອຍຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນ ອະນຸບານໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນແຕ່ ๔๕๐ ເຖິງ ๕๐๐ ຮຸບຕໍ່ປີ, ສ່ວນ ຢູ່ຕາມເຮືອນລ້ຽງເດັກນັ້ນແມ່ນໄດ້ເພີ່ມຈາກ ๕๐๐ ເຖິງ ๕๓๐ ຮຸບ. ແຕ່ວ່າໃນເວລາດຽວກັນ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ຕໍ່ການຝາກເດັກນ້ອຍນັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ . ຍ້ອນວ່າລັດເປັນຜູ້ຮັບພາລະແບກຫາບເອົາເອງເຖິງ ๙๐ % ຂອງຈຳນວນມູນຄ່າທັງຫມົດໃນການຄ້ຳປະກັນສັງຄົມ ພວກ ເດັກນ້ອຍທີ່ຝາກຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ເຮືອນລ້ຽງ ເດັກ. ໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ເຮືອນລ້ຽງເດັກ ຍັງໄດ້ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ (ເພາະວ່າ ຢູ່ທີ່ ນັ້ນ ເພີ່ນໄດ້ຈັດຕັ້ງການເບິ່ງແຍງກວດກາສຸຂະພາບຢູ່ເປັນປະ ຈຳ) ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເສີມຂະຫຍາຍ ຮອບດ້ານນຳອີກ. ໃນພາກຕົວຈິງແລ້ວ ກໍເຫັນວ່າພວກ ເດັກ ນ້ອຍທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ເຂົ້າຮຳ ຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນນັ້ນ ແມ່ນຮຽນໄດ້ດີກວ່າພວກ ທີ່ໄດ້ອົບຮົມສັ່ງ ສອນຢູ່ພາຍໃນບ້ານເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າບັນດາ ສະຖານທີ່ເດັກກ່ອນອາຍຸເຂົ້າຮຽນຕ່າງໆນັ້ນ ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຈະ ແບ່ງເບົາວຽກງານຂອງແມ່ບ້ານເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຫາກສົ່ງເສີມ ຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຂອງພວກເດັກນ້ອຍອີກດ້ວຍ.

ໃນສຶກສຶກສາ ປີ ๑๙๙๐/๙๑ ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ມີເດັກ ນັກຮຽນ ๙๐๐ ພັນຄົນທີ່ຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນແບບຕະຫລອດຫມົດມື້ ນັ້ນ, ຕົກມາຮອດສຶກສຶກສາປີ ๑๙๙๓ ๙๔ ແມ່ນມີຮອດ๑๘,๔ ລ້ານຄົນແລ້ວ. ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເດັກນ້ອຍ ທີ່ມີ

ອາຍຸນ້ອຍນັ້ນ ພາຍຫລັງເລີກຮຽນແລ້ວ ກໍພາກັນພັກຜ່ອນ, ຫຼິ້ນ ເຄື່ອງຫລິ້ນ, ກິນເຂົ້າທ່ຽງ, ເຮັດບົດຮຽນປະຈຳບ້ານ ແລະ ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກໍບໍ່ໄດ້ກັງວົນເປັນຫ່ວງໃຍນຳພວກຂະເຈົ້າອີກເລີຍ.

ນອກຈາກນີ້ ຕາຫມ່າງຮ້ານອາຫານກໍໄດ້ຖືກ ເສີມຂະ ຫຍາຍອອກຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ໃນປີ ໑໙໗໐ ຢູ່ຕາມ ຮ້ານອາຫານຕ່າງໆນັ້ນ ໄດ້ມີບ່ອນນັ່ງ ຈຳນວນ ໑໐ລ້ານບ່ອນ, ຕິກມາໃນປີ ໑໙໗໓ ມີຮອດ ໑໙,໔ ລ້ານບ່ອນແລ້ວ. ສ່ວນ ການນຳ ໄດ້ອຳນວຍເວີ້ນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງບ້ານ ມີ ຄວາມຈຳເປັນໄດ້ແຕ່ງອາຫານທ່ຽງຢູ່ບ້ານໃນແຕ່ລະມື້ອກ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ຕາຫມ່າງຮ້ານຄ້າ "ອາຫານປຸງແຕ່ງ" ກໍໄດ້ ຖືກເສີມຂະຫຍາຍອອກຊຸ້ມດຽວກັນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນຂາຍ ອາ ຫານເຄື່ອງສຳເລັດຮູບພ້ອມໆຊະນິດ ແລະຖ້ານຳມັນໄປປຸງແຕ່ງຕໍ່ ກໍຈະໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຕາຫມ່າງການບໍລິ ການມວນຊົນກໍໄດ້ຮັບການເສີມຂະຫຍາຍເປັນຢ່າງດີ. ໃນປີ ໑໙໗໐ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດມີໂຮງຊັກເຄື່ອງ ໓,໕ ພັນແຫ່ງ, ມາຮອດປີ ໑໙໗໓ ມີເຖິງ ๕,໑ ພັນແຫ່ງແລ້ວ. ຕູ້ເຢັນ, ຈັກ ດູດຝຸ່ນ, ຈັກຊັກເຄື່ອງ ແລະ ເຄື່ອງຈັກໃຊ້ສຳລັບເຮືອນ ຄົວ ປະເພດຕ່າງໆ ກໍໄດ້ຖືກຜະລິດ ນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ ຊຶ່ງລ້ວນ ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນເວລາ ເຮັດວຽກບ້ານການເຮືອນ ຂອງພວກແມ່ຍິງເປັນຢ່າງດີ.

ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເພື່ອປັບປຸງເວີ້ນ ໄຂ ການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ມາຮອດສູ່ມື້ ນີ້ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນບັນລຸໄດ້ເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ ຕົວຈິງ

ຢ່າງສົມບູນ ລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງເທື່ອ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ຄວາມສະເໝີພາບດັ່ງກ່າວບໍ່ຮອມກຳນົດໄວ້ວ່າ ແມ່ຍິງ ຈະຕ້ອງເປັນເໝືອນຜູ້ຊາຍໃນທຸກໆດ້ານ ແລະ ແມ່ຍິງ ຈະຕ້ອງເຮັດວຽກງານຕ່າງໆປະເພດດຽວກັນເໝືອນດັ່ງ ພວກຜູ້ຊາຍ. ຍາມໃດແມ່ຍິງກໍຈະຕ້ອງເປັນແມ່ຍິງຢູ່ສະເໝີໄປ ນັ້ນເອງ. ແມ່ຍິງມີພາລະໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນຍິ່ງຄື ເກີດ ແລະ ບົວລະບັດເບິ່ງແຍງລູກເຕົ້າ (ເຖິງແນ່ນອ ແມ່ຍິງ ຈະມີວຽກເຮັດງານທຳ ເທົ່າທຽມກັບຜູ້ຊາຍກໍຕາມ) ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະຕິດພັນເກາະຫ້ອຍກັບທຸກໆການກະທຳຂອງແມ່ຍິງ ໃນຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງເຂົາ. ພວກເຮົາ ບໍ່ຕ້ອງການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທັງໝົດທີ່ລະຫວ່າງເພດຕ່າງກັນນັ້ນ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງການພຽງແຕ່ຢາກນຳເອົາ ແມ່ຍິງໄປຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດໜ້າກຽດຂອງເຂົາ, ສ້າງເງື່ອນໄຂຄວາມສະດວກໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີທັງການເຮັດວຽກ, ທັງການພັກຜ່ອນ, ທັງເບິ່ງແຍງອົບຮົມບົ່ມສອນລູກເຕົ້າ,ທັງການນຳພາວຽກບ້ານການເຮືອນ, ທັງເສີມຂະຫຍາຍທາງດ້ານວັດທະນະທຳເທົ່ານັ້ນເອງ.

× ×

ເພື່ອນັກອ່ານທີ່ຮັກແພງ, ພວກເຮົາໄດ້ຮ່ວມກັບ ທ່ານພ້ອມກັນພິຈາລະນາໄຈ້ແຍກລະອຽດເບິ່ງວ່າ ການລົບ ລ້າງຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນເງື່ອນ ໄຂ ຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດດຳເນີນກັນໄປ ຄືແນວ

ໃດແລ້ວ. ທຸກໆຄົນຈະຄ່ອຍໆສະເໝີພາບເທົ່າທຽມກັນ ຢູ່ໃນ
ສະພາບທີ່ຕ່ຽງຂອງຕົນເປັນເທື່ອລະກ້າວໆໄປ, ແຕ່ວ່າຕ້ອງອີງ
ໃສ່ຜົນສຳເລັດອັນສູງສົ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນສັງຄົມເທົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນວ່າ ,
ການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນຂອງລະດັບລາຍໄດ້ນັ້ນ ຈະເກີດມີ
ຂຶ້ນໄດ້ແມ່ນດ້ວຍວິທີການຫລຸດລາຍໄດ້ຂອງພວກທີ່ມີອັດຕາຄ່າ
ແຮງງານສູງ ແຕ່ຫາກດ້ວຍວິທີການຍົກລະດັບລາຍໄດ້ຂອງບັນ
ດາພະນັກງານກຳມະກອນ ທີ່ມີອັດຕາຄ່າແຮງງານຕ່ຳພຸ້ນຕ່າງ
ຫາກ. ການຫັນປ່ຽນຮູບລັກສະນະຂອງແຮງງານຈະເກີດມີຂຶ້ນ
ໄດ້ດ້ວຍວິທີການຍົກຮູບລັກສະນະຂອງແຮງງານຂອງບັນດາກຳ
ມະກອນຂຶ້ນເຖິງລະດັບຂອງບັນດາປັນຍາຊົນ, ສ່ວນການເທົ່າ
ທຽມກັນທາງດ້ານລະດັບວັດທະນະທຳ-ເຕັກນິກຂອງກຸ່ມສັງຄົມ
ຕ່າງໆນັ້ນ ແມ່ນດ້ວຍວິທີການຍົກລະດັບວັດທະນະທຳ-ເຕັກນິກ
ຂອງພວກກຳມະກອນ ແລະ ຂອງພວກສະຫະກອນກະເສດ
ລວມໝູ່ໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເຖິງລະດັບປັນຍາຊົນ. ບໍ່ແມ່ນຕ້ອງເມື່ອງທີ
ຈະຖອຍຄົນຫລັງໄປຫາເງື່ອນໄຂການດຳລົງຄົງຕົວແບບຊົນນະ
ບົດ ແຕ່ຫາກແມ່ນຊົນນະບົດທີ່ຈະຕ້ອງປ່ຽນຕົວໄປຫາລະດັບຂອງ
ຕົວເມືອງ ທາງດ້ານເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດຕ່າງໆ ທັງໝົດ.
ໝາກຜົນທີ່ຍາດມາໄດ້ທາງດ້ານຄວາມສະເໝີພາບນັ້ນ ຈະ
ກາຍເປັນຜົນດີໃຫ້ແກ່ສັງຄົມກໍ່ຕໍ່ເມື່ອວ່າ ບັນຫາບໍ່ນຳໄປສູ່ການ
ຫລຸດຕ່ຳລະດັບລວມຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງປະ
ເທດຊາດເທົ່ານັ້ນ. ການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ທາງ
ດ້ານສັງຄົມຈະຕ້ອງອຸກຍູ້ສັງຄົມໃຫ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າເລື່ອຍໆ.
ແຕ່ຖ້າວ່າມັນຫາກອີງໃສ່ການເຄື່ອນຕົວຂອງສັງຄົມ ແບບຖອຍ

ຫລັງແລ້ວ ແລະ ເມື່ອນັ້ນມັນຈະກາຍເປັນພຽງແຕ່ການຕິລອດ ກວດພຽງກັນແບບເປົ່າດາຍເທົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຕ້ອງການ ມັນເລີຍ.

ຢູ່ທີ່ປະເທດຈີນ ສະໄໝ ມາວເຊຖຸງ ນັ້ນ ເຂົາເອງ ກໍມີຄວາມພະຍາຍາມວ່າຈະທຳການລົບລ້າງຮອງຮອຍ ຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ໄດ້ໄວພາຍໃນບໍ່ເທົ່າໃດປີທີ່ມີລະຫວ່າງ ຕົວ ເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ລະຫວ່າງແຮງງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມັນ ສະໝອງ ແລະ ດ້ວຍກຳລັງກາຍ. ດ້ວຍວິທີການໃດ ?ແມ່ນ ດ້ວຍວິທີການທັນເອົາບັນດາຄົນພາຍໃນເມືອງໜຸ່ງຄົນ ລົງໄປ ສູ່ການເຮັດວຽກງານການກະສິກຳ, ບັນດານັກປັນຍາຊົນໜຸ່ງ ຄົນ ລົງໄປສູ່ການຖືຊ້ອນຫລັກເຮັດວຽກທາງດ້ານ ກຳລັງ ກາຍ, ໝາຍຄວາມວ່າ ດ້ວຍວິທີການຫລຸດຕຳລະດັບຂອງຕົວ ເມືອງລົງໃຫ້ຮອດລະດັບຂອງຊົນນະບົດ, ລະດັບຂອງນັກ ປັນ ຍາຊົນ ລົງໃຫ້ຮອດລະດັບຂອງກຳມະກອນ ແລະຂອງຊາວໄຮ່ ນາ. ຢູ່ໃນໄລຍະສະໄໝ "ການປະຕິວັດວັດທະນະທຳ"ທ່ຽງ ໃຫຍ່ທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈນັ້ນ ແມ່ນມີການປາບປາມບັນດາຄົນ ທີ່ມີ ການສຶກສາໂດຍທົ່ວສົ້ນ, ຖືວ່າວັດທະນະທຳ ແລະ ການສຶກ ສາແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ແລະ ທັງມີຜົນຮ້າຍອີກນຳ. ໃນສູ່ມ ບັນດາຜູ້ນຳຈີນ ຈຳເປັນຕ້ອງປະຖົມບັນດາຄຳຂວັນຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ທັງກ່າວປະນາມມັນພ້ອມ. ແຕ່ວ່າການປະຕິບັດບັນ ດາຄຳຂວັນຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາຂອງບັນດາຜູ້ນຳຈີນ ພາຍໃນ ໄລ ຍະບໍ່ພໍເທົ່າໃດປີຢູ່ປະເທດຈີນນັ້ນ ມັນໄດ້ສ້າງ ຜົນເສຍຫາຍ ຢ່າງໜັກໜ່ວງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ກໍ່ຄືທາງດ້ານສັງຄົມຂອງປະເທດຊາດ ແລະ ຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້ ປະເທດຈົນ ກໍ່ຍັງບໍ່ທັນສາມາດຟື້ນຕົວພົ້ນຈາກໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ ນັ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນດີເທື່ອ.

ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ບັນດາເປົ້າໝາຍຂອງສະໄໝແຫ່ງ "ການ ກະໂດດຂັ້ນຄັ້ງໃຫຍ່" ແລະ ແຫ່ງ "ການປະຕິວັດວັດທະນະ-ທຳ" ເຫລົ່ານັ້ນລ້ວນແຕ່ແມ່ນບັນດາຄຳຂວັນແບບທົ່ວໆໄປຂອງ ການຕີລວດກວດພຽງກົນແບບພວກນາຍທຶນນ້ອຍ. ເປັນ ຫຍັງ ຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນນີ້, ລະດັບການສຶກສາຂອງບາງຄົນຈຶ່ງສູງ ກວ່າ ຂ້ອຍອີກ ? ສັງຄົມຕ້ອງການວິທະຍາສາດ, ການສຶກສາ, ຄຸນ ຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳຕ່າງໆ ເພື່ອຫຍັງກັນແທ້ ຖ້າຫາກ-ວ່າຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງໝົດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ?ເປັນຫຍັງຈຶ່ງ ອາດເປັນເຊັ່ນນີ້ໄດ້ທ່ວາບາງຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັດອຽກງານທີ່ຫຍຸ້ງ ຍາກສັບສົນຫລາຍກວ່າຊາວໄຮ່ນາທີ່ກຳຈືກຂ້ວນນັ້ນເສຍອີກ ? ແລະ ສົມຄວນບໍ່ວ່າບາງຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານ ສູງກວ່າຊາວໄຮ່ນາຄົນນັ້ນ ?

ເຮັດການຕີລວດກວດພຽງ ໝົດທຸກໆຄົນ ແລະ ໝົດ ທຸກໆຢ່າງໃຫ້ກ້າວໜ້າສົມດູນກັນ, ບ້ວງລັບໃຫ້ນາຍແພດ ຜ່າຕັດ ໄປຂຸດດິນ, ສ່ວນນັກວິສະວະກອນກໍບ້ວງລັບໃຫ້ໄປຄຳນາດ້ວຍມື ນັ້ນ ເຫັນໄດ້ວ່ານັ້ນແມ່ນປັດຊະຍາແຫ່ງການຕີລວດກວດ ພຽງ ກັນແບບງ່າຍດາຍທີ່ສຸດເລີຍ. ການຕີລວດກວດພຽງໂດຍເອົາ ຕົວເລກລະດັບຕ່ຳສຸດເປັນພື້ນຖານນັ້ນ ແມ່ນພາຫະນະ ອັນແທ້ ຈິງທີ່ຈະນຳສັງຄົມກັບຄືນຫລັງ.

ຊາວນາຊຸດໃໝ່ວ່າການລຶບລ້າງທຸກໆຮອງຮອຍຂອງຄວາມ

ແຕກຕ່າງກັນທາງຊົນຊັ້ນສັງຄົມນັ້ນ ຈະຕ້ອງເລັ່ງໃສ່ແຕ່ພົນສຳ
ເລັດທີ່ສູງສຸດຂອງສັງຄົມນັ້ນເປັນພົນຖານ, ຈະຕ້ອງ ເຮັດໃຫ້
ປະເທດຊາດມີການສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ.

ภาคที่

การขัดจุดถึงความสะเหมิพาบต็อจิง ย่างสิ้มบูน ของวุขันดาอุ้มอาถ.

การลิขุ้ลาง ธอางธ้อยถอาุมแตกต่างกัน ละหว่างอ็วงเขถหอางถุ้มต่างๆถ้วยกัน

ก่อมสะไหมมะหาปะติวัถสังถ์มินิยมเถ็อมตุลา ปี ๑๗๑๗ นั้น ปะเหถลัถเขุยสะไหมพะเจ้าอุา ได้เป้น เหมิ่อมถั่งลุกลุมอ็วงของปะชาอาถ, อุ้มอาถ, อุ้ม เผ่า และ อุ้มเผ่านิ้อยนับเป้นธ้อยๆที่เข้าอยู่ในการ ลุ้มถอาง ของวัถลัถเขุยนั้น ไว้อยู่พายใต้แอกถอบถอางสอางอุ้อม ถ์ โถยพอกมายหิ้น "ของต็นเอง" และ พอกสักถิมา ก็ถ์ พอกก็ถ์ขูถธ์ถลัถเขุยนั้นเอง. มันแม่นแอกถอบถอางลัก สะมะอาถ, การเม็อง, เสถถะกิถก็ถ์สาถสะหมา อิก มำ. ถ์นลัถเขุย เป้นผู้ถอบถอง, ส่วมอุ้มอาถอื่นๆเป้น ผู้ถิกหยฐถหยามหมื่นปะหมาถ. การเอ๋อถิ สาถสะหมา เป้นหางการของวันดาทะสัถลัถเขุยนั้น แม่น สาถสะ หมาถธ์ถสะตฐม, ส่วมสาสะหมาอื่นๆแม่นยู่ ในสะพาบ สำธองเท่านั้น. ถำว่าสะพาบสำธองนี้ แม่นถำเว้าหับ เหมาะสิ้มกับสะพาบต็อจิงพ่างใด. ต็อย่าง, ยู่แขอว การอาม อ็วงปะชาอุ้มส่วมหลองหลายแม่นเป้นอาวตาตา

ທັນັບຖືສາດສະໜາອິດສະລາມນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ນະໂຍບາຍບັງ
ຄັບໃຫ້ຊາວຕາຕາເຫລົ່ານັ້ນນັບຖືສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ .
ບັນດາຊາວມູຊະລິມບໍ່ມີສິດທີ່ຈະຕັ້ງພູມລຳເນົາໃກ້ຕໍ່ເມືອງກາ
ຊາມກວ່າ ๕๐ ກິໂລແມັດ. ຊາວຕາຕາ ເປັນຈຳນວນຫລວງ
ຫລາຍໄດ້ຈຳໃຈເຂົ້າເປັນຄຣິດສາສນິກຊຸມ ເພື່ອວ່າຕົນຈະ ບໍ່
ໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ຍ້າຍອອກໄປຢູ່ບ່ອນອື່ນ ສ່ວນຢູ່ຕາມເມືອງອື່ນ
ອື່ນຂອງແຂວງດົ່ງກ່າວນີ້ ຊາວຕາຕາ ຄຣິດສາສນິກຊຸມ ໄດ້
ຮັບນະໂຍບາຍພິເສດຫລາຍໆຢ່າງ. ຂໍເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້
ຮັບການບີບບັງຄັບຂົ່ມເຫັງຢ່າງໜັກໜ່ວງນັ້ນ ຮ້ງນີ້ພວກ ນິ
ກາຍທີ່ເອົາຕົວແຍກອອກຈາກສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ ແຫ່ງ
ພາກຕາເວັນອອກ. ຜູ້ທີ່ທຳການສວດມົນຢູ່ວັດ ມູຊະລິມ, ຢູ່ວັດ
ດາສາມ [1] ກໍຄືຢູ່ໃນວັດຊາວຢິວນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີສິດສະເໜີພາບ
ເໝືອນດັ່ງຊາວຄຣິດສາສນິກຊຸມແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ອຸດສາຫະ
ກຳໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕົວຢູ່ພຽງແຕ່ໃນດິນແດນຕ່າງໆທີ່ຊາວ
ລັດເຊຍອາໄສຢູ່ເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນຢູ່ຕາມຂົງເຂດຕ່າງໆ ທີ່ຊຸມ
ຊາດອື່ນໆອາໄສຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນກໍພຽງແຕ່ຂຸດຄົ້ນນ້ຳມັນຢູ່ເມືອງບາ
ກູ ແລະ ກໍຂຸດຄົ້ນຖ່ານຫີນຢູ່ບໍ່ຖ່ານຫີນຂອງແຂວງໂດເມດເທົ່ານັ້ນເອງ.

ດິນແດນອັນກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານທີ່ເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສ ຂອງ
ບັນດາຊຸມຊາດຕ່າງໆທີ່ບໍ່ແມ່ນຊຸມຊາດລັດເຊຍນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນ
ດິນແດນທີ່ທຸກຍາກຫລ້າຫລັງທີ່ສຸດ. ບັນດາຊຸມຊາດເປັນ ຈຳ

---

๑) ດາສາມ-ແມ່ນວັດຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືສາດສະໜາພະລາມະ : ເຊັ່ນຊາວການມິກ,ຊາວບູຮຽດແລະອື່ນໆ.(ຜູ້ຮຽບຮຽງ)

ນອນຫລວງຫລາຍບໍ່ມີພາສາຂຽນ, ໂຮງຮຽນ, ວັນນະຄະດີ, ປັນຍາຊົນ, ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນເປັນຂອງຕົນເອງເລີຍ. ຊົນເຜົ່າຈຳນວນໜຶ່ງຍັງມີຊີວິດການເປັນຢູ່ເໝືອນກັບສະໄໝລະບອບເຜົ່າພັນປະຖົມບູຮານພົ້ນເສຍອີກ. ອີງຕາມ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຕົນໂດຍທົ່ວໝົດແລ້ວເຫັນວ່າປະເທດ ລັດເຊຍ ຕ້ອງໃຊ້ເວລາອີກຮ້ອຍປີເພື່ອແລ່ນທັນປະເທດເອີລົບອື່ນໆສ່ວນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດແລ້ວ ມີຊົນຊາດຕ່າງໆທີ່ໄດ້ມີ ຄວາມຫລ້າ ຫລັງຈາກຊົນຊາດລັດເຊຍເຖິງ ๘๐๐-๙๐๐ ປີ.

ຍິ່ງຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ ລັດຖະບານພະເຈົ້າຊາຍັງໄດ້ທຳລາຍ ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດ, ສ້າງຄວາມແຕກແຍກອາຄາດ ໝາດໝາງກັນຍິ່ງ ລະຫວ່າງຊົນຊາດໜຶ່ງ ກັບອີກຊົນຊາດ ໜຶ່ງ. ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງສິ່ງດ່ວນກ່ວານັ້ ໄດ້ຖືກປະຕິບັດກັນໃນ ສະໄໝທີ່ຂະບວນການປະຕິວັດໄດ້ມີການລຸກຮືຂຶ້ນ ແລະ ໃນ ເມື່ອໄພອັນຕະລາຍໄດ້ມາບຸກຄຸກຳນາດການປົກຄອງຂອງ ພະ ເຈົ້າຊາເອງ. ເພື່ອເອົາຕົວໜຸດລອດອອກຈາກຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານນັ້ນໃນໄລຍະ ການປະຕິ ວັດລັດເຊຍເທື່ອທຳອິດປີ ๑๙๐๕ ລັດຖະບານພະເຈົ້າຊາໄດ້ກໍ່ ສະພາບການຂ້າລ້າງຜານກັນຍິ່ນລະຫວ່າງຊາວອາກເມນີແລະ ອາແຊັກໃບຊາມ (ໂດຍສ່ວຍໃຊ້ສະພາບທີ່ວ່າ ຊາວອາກເມນີ ເປັນຄຣິດສາສນິກຊົນ, ສ່ວນຊາວອາແຊັກໃບຊາມ ແມ່ນເປັນ ຊາວມູສລິມ) ແລະ ສ້າງຕັ້ງກອງໂຈລະກຳຊາວຢິວຕ່າງ ๆ ແລະ ອື່ນໆອີນເປັນຕົ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກແຍກ ອາ ຄາດບາດໝາງກັນຍິ່ນລະຫວ່າງຊົນຊາດຕ່າງໆກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້

ພວກຂະເຈົ້າຫັນໜ້າໜີຈາກການຕໍ່ສູ້ປະຕິວັດນັ້ນເອງ.

ມະຫາປະຕິວັດເດືອນຕຸລາ ປີ ໑໙໑໗ ໄດ້ໂໝງບາດລ້ອມຕັດສິນໃສ່ສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ຢ່າງໜັກໜ່ວງ. ໜຶ່ງ ໃນຈຳນວນກົດບັນຍັດສະບັບທຳອິດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບຮອງເອົານັ້ນແມ່ນ "ຖະແຫລງການ ກຳນົດບັນດາສິດທິຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆແຫ່ງປະເທດລັດເຊຍ"ຊຶ່ງປະກາດໃຫ້ຊົນຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າ ທັງໝົດມີສິດເທົ່າທຽມກັນ, ໄດ້ມອບສິດໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າທຸກໆຄົນກຳນົດເສັ້ນທາງເດີນຂອງຕົນດ້ວຍຕົນເອງຈົນເຖິງຂອນອາສາມາດອອກຈາກວົງສາຄະນາຍາດລັດເຊຍ ແລະສ້າງຕັ້ງລັດເອກະລາດຂອງໃຜລາວຂຶ້ນໄດ້. ເວົ້າຕາມສະພາບເປັນຈິງ ແລ້ວເຫັນວ່າຢູ່ໃນການກະທຳດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນມີ ລັກສະນະສັງຄົມນິຍົມຫຍັງເລີຍ, ແຕ່ຈະຍັງຕ້ອງເຮັດໄດ້ເຮັດວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຄວນຈະແມ່ນການປະຕິວັດປະຊາທິປະໄຕ ນາຍທຶນເປັນຜູ້ກະທຳຕໍ່ອຳ. ແຕ່ຍອມວ່າ ການປະຕິວັດດັ່ງກ່າວນີ້ພັດບໍ່ສາມາດກະທຳສຳເລັດໄດ້ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ເລີຍ, ສະນັ້ນຢູ່ທີ່ປະເທດລັດເຊຍ ການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມຈຶ່ງໄດ້ຮັບພາລະແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້.

ໃນໄລຍະເວລາທຳອິດສາທາລະນະລັດໂຊວຽດ ເອກະລາດຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຄືສາທາລະນະລັດລັດເຊຍ, ອູກຣາອິນ, ເບໂລຣູດເຊຍ, ລັດແຖບຫລັງກາວະກາດ, ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນສາທາລະນະລັດສະຫະພັນສັງຄົມນິຍົມໂຊວຽດລັດເຊຍນັ້ນ ກໍໄດ້ເກີດມີສາທາລະນະລັດປົກຄອງດ້ວຍຕົນເອງຂຶ້ນ ຈຳນວນໜຶ່ງ, ລັດທຳອິດໃນຈຳນວນສາທາລະນະລັດເຫລົ່ານັ້ນ

ແມ່ນສາທາລະນະລັດ ບາສກີຣ. ແຍກຕົວອອກຈາກ ປະເທດ ລັດເຊຍ ແລະ ພາກັນສ້າງຕັ້ງລັດເອກະລາດຂຶ້ນມີ ແຟງລັງ, ແອດສະໂຕນີ, ລັດວີ, ລິດວາ, ໂປໂລຍ ຊຶ່ງເປັນລັດທີ່ພວກ ນາຍທຶນກຳອຳນາດ. ເປັນເທື່ອທຳອິດໃນປະຫວັດສາດ ທີ່ ຫລາຍໆຊົນຊາດຂອງປະເທດລັດເຊຍໄດ້ມີລັດເປັນຂອງ ຕົນ ເອງ (ເຊັ່ນຊາວເບໂລຮູດເຊຍ, ບາສກີຣ, ຢູດມູຣ໌ຕ, ກາ ຊັກ, ຕວກເມນີ, ມາຣີ, ຈູວາຊ໌ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ). ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າການບັນ ຊາ ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນເອງ, ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ລຸມຄອງ ການ ຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ຂອງ ຕົນເອງ.

ຖ້າວ່າອຳນາດໂຊວຽດຫາກຈຳກັດຮັດແຄບໃນການ ມອບ ສິດທິຢ່າງເທົ່າທຽມກັນໃຫ້ບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດແລ້ວໃນເມື່ອ ນັ້ນອຳນາດໂຊວຽດກໍຄົງຈະຢຸດຈົ່ງຢູ່ບົນຄວາມສະເໝີ ພາບ ນາຍທຶນແບບຮູບການເທົ່ານັ້ນເອງ. ສ່ວນພວກໂບນເຊບິກ ກໍ ພາກັນເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄວາມສະເໝີພາບແບບນີ້.

ຕ້ອງເຮັດແນວໃດໃຫ້ສະພາບຂອງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດ ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັນໄດ້ໃນພາກປະຕິກຳຕົວຈິງ. ສ່ວນ ວິທີ ການທີ່ຈະນຳໄປປະຕິບັດນັ້ນ ແມ່ນພວກເຮົາໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຢູ່ ໃນພາກທີ່ຜ່ານມາເຊັ່ນວ່າ: ດ້ວຍວິທີການຍົກລະດັບການເປັນ ຢູ່ຂອງບັນດາຊົນຊາດ ທີ່ຫຸກຍາກຫລ້າຫລັງນັ້ນຂຶ້ນເຖິງລະດັບ ຂອງບັນດາຊົນຊາດທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວແລ້ວເປັນເທື່ອ ລະ ກ້າວໆໄປ. ເພິ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ໂດຍກົງວ່າ ປະຊາຊົນ ລັດ

ເຊຍ ຜູ້ຍິງໃຫຍ່ໄດ້ມີບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫລວງຢູ່ໃນພາລະກິດດັ່ງ ກ່າວນີ້ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ່ບັນດາຊົນຊາດ, ຊົນ ເຜົ່າ ແລະ ເຜົ່າຊົນທີ່ທຸກຍາກຫລ້າຫລັງໂດຍທັ່ວໄປ.

ໃນປີ ໑໙໔໔ ບັນດາມິດຕະພາບກັນດ້ວຍຄວາມສະໝັກ ໃຈ ລະຫວ່າງລັດເຊຍ, ອູກຣາອິນ, ເບໂລຣູດເຊຍ ແລະສະຫະ ພັນໂກກາດ ນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຕັ້ງສະຫະພາບສາທາລະນະ-ລັດສັງຄົມນິຍົມໂຊວຽດຂຶ້ນ. ພຽງແຕ່ພາຍໃນໄລຍະຕະຫລອດ ໒໐ ປີ ແຫ່ງການສ້າງຕັ້ງ ສສສຊ ເທົ່ານັ້ນ ບໍລິມາດການຜະ ລິດທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳກໍໄດ້ເພິ່ມສູງຂຶ້ນໃນຂອບເຂດທົ່ວປະ ເທດ ເຖິງ ๕໓ກ ເທື່ອ, ຢູ່ສະຫະພັນສາທາລະນະລັດສັງຄົມ ນິຍົມໂຊວຽດລັດເຊຍ ເຖິງ ๕໐໐, ອູກຣາອິນ, ເບໂລຣູດ-ເຊຍ ກ໓໐, ອູຊະເບກິສະຖານ ๔໓๔, ກາຊັກສະຖານ - ໙໓໒, ຊອກຊີ ໓໐๔, ອາແຊັກໃບຊານ ๑๔๔, ລິດວາ(ນັບ ຈາກປີ ๑໙๔໐ ເປັນຕົ້ນມາ ຊຶ່ງເປັນປີທີ່ລິດວາເຂົ້າເປັນ ລັດ ໜຶ່ງຂອງ ສສສຊ) ໒໓, ໂມນດາວີ ໙໒໙, ລັດວີ(ນັບແຕ່ ປີ ๑໙๔໐ ເປັນຕົ້ນມາ) ๔ກ,ກຽກກີຊ-ກ๑๔, ຕາດຊິກ ສະຖານ ๗໙๗, ອາກເມນີ ๑໐๔๗, ຕວກເມນີ ๔໐໙,ແອສ ໂຕນີ (ນັບແຕ່ປີ ๑໙๔໐ ເປັນຕົ້ນມາ) ๕๑ ເທື່ອ. ເມື່ອ ສັງເກດເບິ່ງບັນດາຕົວເລກເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ກໍເປັນໜ້າ ສົນໃຈ ເພາະວ່າ: ສາທາລະນະລັດໃດໃນອະດີດຍິ່ງມີຄວາມທຸກຍາກ ຫລ້າຫລັງຫລາຍເທົ່າໃດແລ້ວ ຈັ່ງຫວະກາມຂະຫຍາຍຕົວຂອງ ມັນທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳຍິ່ງສູງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ຕາມ ສາທາ ລະນະລັດຕ່າງໆ (ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຢູ່ຕາມບັນດາສາທາ

ລະນະລັດເຂດອາຊີກາງ) ອຸດສາຫະກຳເກືອບຖ້ວ ໄດ້ຖືກ
ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນເປົ່າຫວ່າງທັງນັ້ນ.

ໃນໄລຍະການສ້າງຕັ້ງສະຫະພາບໂຊວຽດຂຶ້ນມາໃໝ່ ໆ
ນັ້ນ, ໃນປີ ໑໙໔໔ ຢູ່ຕາມບາງສາທາລະນະລັດນັ້ນ (ກາຊັກ
ສະຖານ, ໂມນດາວີ, ກຽກກີເຊຍ, ຕາດຊິກິດສະຖານ ,
ຕວກເມນີ) ແມ່ນບໍ່ມີສະຖາບັນການສຶກສາກໍ່ຄືບໍ່ມີນັກສຶກ ສາ
ຈັກຄົນເລີຍ. ຕໍ່ມາໃນປີ ໑໙໕໔ ຢູ່ທົ່ວປະເທດ ໃນຈຳນວນ
ປະຊາຊົນ ໑໐ ພັນຄົນໃດມີນັກສຶກສາ ໑໙ ຄົນໂດຍ ຄິດໄລ່
ຂະໜາດປານກາງ ແລະ ຖ້າຄິດໄລ່ ຕາມສາທາລະນະລັດ
ຕ່າງໆແລ້ວ ຕົວເລກລະອຽດຈະມີດັ່ງນີ້: ສະຫະພັນ ສາທາ
ລະນະລັດສັງຄົມນິຍົມໂຊວຽດລັດເຊຍ ໔໑໙ ຄົນ (ແຕ່ຢູ່ໃນນີ້
ຕ້ອງຄຳນຶງວ່າ ຢູ່ຕາມມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະສະຖາບັນການ
ສຶກສາຕ່າງໆຂອງສະຫະພັນລັດເຊຍນັ້ນ ມີນັນດານັກສຶກສາມາ
ຈາກສາທາລະນະລັດອື່ນໆທີ່ຮຽນປະປົນນຳເຂົ້າຈຳນວນຫລວງ
ຫລາຍທີ່ສຸດ), ອູກຣາອິນ ໑໗໙, ເບໂລຣຸດເຊຍ ໑໕໙ ,
ອຸຊະເບກິສະຖານ ໑໗໔, ກາຊັກສະຖານ ໑໗໙, ຊອກຊີ
໑໗໑, ອາແຊັກໃບຊານ ໑໗໔, ລິດວາ ໔໐໕, ໂມນດາວີ
໑໓໑, ລັດວີ ໑໕໔, ກຽກກີເຊຍ ໑໕໕, ຕາດຊິກິດສະ -
ຖານ ໑໓໕, ອາກເມນີ ໑໕໔, ຕວກເມນີ ໑໔໕, ແອສໂຕ
ນີ ໑໗໑ ຄົນ. ອີງຕາມອັດຕາສ່ວນຂອງນັນດານັກສຶກສາ ສົມ
ທຽບໃສ່ຈຳນວນພົນລະເມືອງຂອງ ອຸຊະເບກິສະຖານ ແລະ
ກາຊັກສະຖານທີ່ໃນອະດີດເປັນລັດທີ່ທຸກຍາກຫຼ້າຫຼັງນັ້ນສອງລັດ
ດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ໄລ່ທັນບາງປະເທດມາແຕ່ຄົນແລ້ວຊໍ້ນປະເທດ

ອັງກິດ, ອິຕາລີ, ກາມາດາ, ສະຫະພັນເຢຍລະມັນ, ຝະລັ່ງ ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ. ຊາວອັງກິດ ຊຶ່ງເຄີຍໄດ້ຖືກໜ້ຳປະໜາດ"ຄົນອາຊີ" ທັງໜົດໃນຄວາມໂງ່ຈ້າງົ່ມງວາຍ ແລະ ຄວາມ ກົກໜັ່ງສີ່ຂອງພວກຂະເຈົ້ານັ້ນ ມາບັດນີ້ຕົນໄດ້ກາຍເປັນ ປະຊາຊົນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕ່ຳກວ່າ "ຄົນອາຊີ" ໂຊວຽດ ເສຍ ແລ້ວ.

ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນບັນດາສາທາລະ ນະລັດ ສະຫະພາບທັງໜົດໄດ້ເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນ ແລະ ມີສະ ພາບເທົ່າທຽມກັນຢ່າງວ່ອງໄວທີ່ສຸດ. ມາຮອດປີ ໑໙໓໑ ຢູ່ ພາຍໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ການຈໍລະຈອນສິນຄ້າຂອງການ ຄ້າຂາຍຍ່ອຍຂອງລັດ ແລະ ຂອງລວມໝູ່ໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ໘ຟ ເທື່ອ ໂດຍສົມທຽບໃສ່ປີ ໑໙໘໓, ທົ່ວຂອບເຂດສະຫະພັນສາ ທາລະນະລັດສັງຄົມນິຍົມໂຊວຽດລັດເຊຍ ໘໘, ອູກຣາອິນ໘໔ ເບໂລຣູດເຊຍ ໙ກ, ລຊູຊະເບກິສະຖານ ໕ກ, ກາຊັກສະ ຖານ ຟ໔, ຊອກຊີ ໙໕, ອາແຊັກໃບຊານ ໘ກ, ກຽກກິສະ ຖານ ຟ໘, ຕາດຊິກິດສະຖານ ກ໔, ອາກເມນີ ໓ກ, ຕວກ ເມນິດສະຖານ ໙໓; ສົມທຽບໃສ່ປີ ໑໙໔໐ ຢູ່ລິດວາ ໑໓ , ໂມນດາວີ ໘໕, ລັດວີ ໑໔, ແອດສະໂຕນີ ໑໙ ເທົ່າ.ພວກ ເຮົາເຫັນໄດ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ ລາຍໄດ້ຂອງປະຊາຊົນໄດ້ເພີ່ມ ສູງຂຶ້ນກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນຢູ່ຕາມບັນດາລັດໃດທີ່ຄາວເມື່ອກ່ອນ-ເຄີຍເປັນລັດທີ່ມີຄວາມທຸກຍາກຫລ້າຫລັງກວ່າໝູ່.

ໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງບັນດາສາທາລະນະລັດ ສະຫະພາບ ທັງໜົດໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ. ຊົນ

ຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ປັນຍາຊົນໄດ້ປະກົດເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນທີ່ແຕ່ຄາວກ່ອນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ມາກ່ອນນັ້ນເລີຍ. ຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນລະອຽດ ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ ໂດຍອີງຕາມບັນດາຕົວເລກ ຂອງການສຳຫລວດປະຊາກອນ.

ຕາຕະລາງ

ໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງປະຊາກອນແຂ່ງສາທາລະນະລັດສະຫະພາບຂອງ ສສສຊ (ຄິດໄລ່ເປັນເປີເຊັ້ນ)

ບັນດາສາທາລະນະລັດສະຫະພາບ	ບັນດາກຸ່ມສັງຄົມ	๑๙๓๙	๑๙๕๙	๑๙๗๐	๑๙๗๙
๑	๒	๓	๔	๕	๖
ສະຫະພັນລັດເຊຍ	ກຳມະກອນ	๓๖,๔	๕๖,๑	๖๒,๐	๖๓,๐
	ພະນັກງານ				
	ພະລາກອນ	๑๗,๒	๑๙,๕	๒๓,๖	๒๖,๙
	ຊາວໄຮ່ນາ	๔๓,๙	๒๔,๒	๑๔,๓	๑๐,๐
ອູກຣາອິນ	ກຳມະກອນ	๓๓,๗	๔๒,๖	๕๐,๔	๕๓,๒
	ພະນັກງານ				
	ພະລາກອນ	๑๖,๑	๑๕,๖	๑๙,๑	๒๒,๔
	ຊາວໄຮ່ນາ	๔๒,๗	๔๑,๔	๓๐,๓	๒๓,๐

ສິບຕໍ່ຕາຕະລາງ

๑	๔	๓	๔	๕	๖
๔ขโลธูด ๔ขย	ภำมะภอม	๔๔,๘	๓๖,๓	๕๔,๘	๕๕,๘
	พะมักงาม				
	พะลาภอม	๑๓,๖	๑๔,๕	๑๘,๘	๔๓,๔
	ขาวไธ่มา	๕ภ,๔	๔๘,๕	๔๘,๔	๔๑,๓
ธูขุะ๔ขกิ สะถาม	ภำมะภอม	๑๗,๗	๔๑,๐	๔๕,๘	๕๔,๗
	พะมักงาม				
	พะลาภอม	๑๔,๓	๑๖,๑	๑๗,๖	๔๔,๓
	ขาวไธ่มา	๖๔,๗	๔๔,๖	๓๔,๐	๔๔,ภ
ภาขักสะ ถาม	ภำมะภอม	๓๔,๘	๖๐,๑	๖๘,๘	๖๘,๐
	พะมักงาม				
	พะลาภอม	๑๖,๔	๑๗,๑	๔๔,๘	๔๕,๕
	ขาวไธ่มา	๔ภ,๕	๔๐,ภ	๘,๔	๖,๕
ขอภขี	ภำมะภอม	๔๐,๘	๓๓,๖	๔ภ,๔	๕๕,๖
	พะมักงาม				
	พะลาภอม	๑๕,๗	๔๔,๑	๔๕,๔	๔๖,๕
	ขาวไธ่มา	๕๔,ภ	๕๕,๐	๔๘,๐	๑ภ,๘
๑าแขักใบ ขาม	ภำมะภอม	๔๖,๓	๓๖,๗	๕๔,๕	๕๗,๖
	พะมักงาม				
	พะลาภอม	๑๕,๔	๔๐,๖	๔๔,๘	๔๓,๖
	ขาวไธ่มา	๕๕,๔	๕๔,๔	๔๕,๕	๑๖,ภ

๑	๔	๗	๔	๕	๖
ลิถวา	ภำมะภอม		๔๑,๕	๕๔,๕	๕๖,๙
	พะมัภวาม				
	พะลาภอม		๑๔,๗	๑๙,๛	๔๗,๑
	ฆาวไธมา		๔๗,๗	๔๖,๔	๔๐,๐
โมมถาวิ	ภำมะภอม		๔๔,๔	๗๖,ภ	๕๔,๖
	พะมัภวาม				
	พะลาภอม		๛,๙	๑๗,๕	๑ภ,๕
	ฆาวไธมา		๖ภ,๕	๔๛,๖	๔๛,๙
ลัถวิ	ภำมะภอม		๕๗,๛	๕ภ,๕	๕๙,๖
	พะมัภวาม				
	พะลาภอม		๑๛,๕	๔๔,๖	๔๖,๙
	ฆาวไธมา		๔๖,๑	๑ภ,๖	๑๗,๕
ภยภิสะ	ภำมะภอม	๔๑,๛	๔๑,๗	๕๔,๑	๕ภ,๙
ถาม	พะมัภวาม				
	พะลาภอม	๑๑,๙	๑๖,ภ	๑๛,๔	๔๑,๛
	ฆาวไธมา	๖๔,๔	๔๑,ภ	๔๙,๔	๔๐,๗
ตาถอุภิถ	ภำมะภอม	๑๗,๗	๗๑,๕	๔๐,ภ	๕๗,๐
สะถาม	พะมัภวาม				
	พะลาภอม	๛,๙	๑๔,๙	๑ภ,๛	๔๐,๖
	ฆาวไธมา	ภ๔,๕	๕๗,๕	๔๑,๑	๔๖,๗

สืบต่ตาตะลาง

๑	๘	๓	๔	๕	๖
อากเมนิ	ทำมะกอม	๑๒,๖	๔๑,๔	๕๒,๕	๖๔,๘
	พะนักงาม				
	พะลากอม	๑๓,๖	๘๐,๓	๘๓,๒	๘๖,๑
	อาวไธมา	๖๔,๑	๓๗,๕	๑๗,๑	๓,๗
ตอกเมนิก	ทำมะกอม	๘๖,๘	๓๒,๑	๔๐,๔	๔๔,๘
สะถาม	พะนักงาม				
	พะลากอม	๑๔,๔	๑๓,๓	๘๑,๓	๘๘,๘
	อาวไธมา	๕๖,๓	๔๘,๑	๓๗,๘	๓๓,๔
แอกสะโต	ทำมะกอม		๕๗,๒	๖๐,๒	๖๐,๓
นิ	พะนักงาม				
	พะลากอม		๘๑,๐	๘๕,๓	๘๒,๒
	อาวไธมา		๘๐,๖	๑๓,๑	๑๐,๘

พอกเธ็าเพ็มได้ว่า อยู่ในขันถาสาหาละมะลักสะพะ
พาบพ็วพมิถอว สสสอ มั้นส่อมปะกอบหาวด้าม สัวถิ้ม

ຂອງປະຊາກອນໄດ້ມີອັນເທົ່າທຽມກັນ ລວມທັງຢູ່ບ່ອນທີ່ ຄາວ ກ່ອນໄດ້ມີຊຸດສາທະກຳຂະຫຍາຍຕົວແລ້ວ ກໍຄືຢູ່ບ່ອນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີ ຊຸດສາທະກຳມາກ່ອນ.

ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຊົນຊາດທີ່ທຸກຍາກຫລ້າຫລັງລົ້ມຕາຍ ໄປ ຂອງປະເທດລັດເຊຍພະເຈົ້າຊານັ້ນ ແມ່ນຊົນຊາດຈູກຊີ ທີ່ພາ ກັນຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ພາກເໜືອສຸດຂອງປະເທດ ຊຶ່ງເປັນເຂດ ທີ່ມີລະດູໜາວເກືອບຕະຫລອດປີ. ພະຍາດຕ່າງໆໄດ້ລະບາດ ທຳລາຍຊີວິດຂອງພວກຂະເຈົ້າຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບັນດາພໍ່ຄ້າລັດເຊຍກໍຄືອາເມລິກາກໍໄດ້ທຳ ການຂູດເມືອ ເຖືອໜັງພວກຂະເຈົ້າມາອີກ; ແລະ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນເອງທີ່ພວກ ຜູ້ ເຖົ້າໄດ້ຈຳໃຈຂ້າຕົວຕາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ປະຢັດອາຫານການກິນ ໃຫ້ເຜົ່າຊົນຂອງຕົນ. ຕົກມາໃນສູ່ມື ບັນດາປົ່ມຂຽນຂອງນັກ ຂຽນຄົນຈູກຊີ ຍູຣ໌ ຣົດແຄວ ໄດ້ຖືກແປອອກເປັນຫລາຍ ສິບ ພາສາຕ່າງປະເທດ, ຊາວຈູກຊີ ຍັງໄດ້ເປັນຕົວແທນປະຈຳຢູ່ ສະພາໂຊວຽດສູງສຸດແຫ່ງ ສສສຊ ກໍຄືແຫ່ງສະຫະພັນລັດເຊຍ, ພວກຂະເຈົ້າມີເຂດປົກຄອງ ດ້ວຍຕົນເອງເປັນຂອງຕົນເອງ, ຊາວຈູກຊີ ຍັງໄດ້ເປັນທັງນັກປາດ, ນາຍຝູ, ນາຍໝໍ ແລະ ນັກວິຊາການອື່ນໆອີກເປັນຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ.

ຄຽງຄູ່ກັບການຂະຫຍັບຕົວຕົວຈິງເຂົ້າຫາກັນຂອງ ບັນດາ ຊົນຊາດຊົນເຜົ່າທັງໝົດຂອງ ສສສຊ ອີງຕາມສະພາບ ການ ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກຂະເຈົ້າແລ້ວ ກໍເຫັນໄດ້ວ່າ ມິດຕະພາບ ລະຫວ່າງຊົນຊາດຕ່າງໆແມ່ນສຸດທີ່ແໜ້ນແຟ້ນຍິ່ງກວ່າ ເວລາ ໃດໝົດ. ໃນຄາວເມື່ອກ່ອນຢູ່ໃນປະເທດລັດເຊຍສະໄໝພະ

ເຈົ້າອຸ ນັ້ນ ຖ້າຫາກເກີດມີກໍລະນີປະທະກັນໃດໜຶ່ງລະຫວ່າງ ອຸ ນອຸ ຕ່າງໆແລ້ວນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກຂຸ ເຈົ້າມີ ເຫດຜົນຕ້ອງຈຶ່ງເພື່ອທຳການປະຫັດປະຫານກັນແຕ່ຢ່າງໃດ ທັງ ສັ້ນເລີຍ. ແຕ່ຫາກເປັນຍ້ອນວ່າລັດຖະບານພະເຈົ້າຊ, ພວກ ສັກດິ ນ, ແລະ ພວກນາຍທຶ ນໄດ້ພາກັນກໍ່ເຫດການປະທະກັນ ຂຶ ນ ຕ່າງຫາກ ໂດຍປະຕິບັດຕາມຄຳຂວັນທີ່ວ່າ: "ແບ່ງ ແຍກ ແລ້ວປົກຄອງ". ໃນເມື່ອອຸ ນອຸ ຕ່າງໆທຳການປະຫັດ ປະ ຫານກັນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພວກຮົ່ ມີທັງຫລາຍກໍຈະມີໂອກາດໄດ້ຂໍ ຄໍຂອງພວກຂະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ...ຈາກການ ສະ ຫລາຍຕ້ອຂອງພວກນັກກໍ່ເລື ອງທັງຫລາຍທີ່ຍຸ ແຍ ໃຫ້ອຸ ນ ອຸ ຕ ໜຶ່ງກັບອີກອຸ ນອຸ ຕ ໜຶ່ງ, ອຸ ນ ເຜົ່າໜຶ່ງ ກັບອີກອຸ ນ ເຜົ່າໜຶ່ງ ຜິ ດ ແ ກັນນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນອຸ ນອຸ ຕ ໜຶ່ງກໍຈະມີ ຈ ດ ໃ ຈ ເ ອ ເ ຝ ເພື່ອ ແ ຜ ຊ ວ ຍ ເ ຫ ລ ອ ອີ ກ ອຸ ນ ອຸ ຕ ໜຶ່ ງ , ຮ ອ ງ ຮ ອ ຍ ເ ສ ດ ເ ຫ ລ ອ ຂ ອ ງ ຄ ວ າ ມ ອ າ ຄ າ ດ ແ ລ ນ ກ ນ ທັ ງ ໝ ົ ດ ກ ໍ ຄ ລ ວ ມ ທ ັ ງ ຄ ວ າ ມ ຜ ິ ດ ຂ ອ ງ ໝ ອ ງ ໃ ຈ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ທ ຳ ມ ະ ດ າ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ສ ະ ຫ ລ າ ຍ ຕ ໍ ່ ໄ ປ . ມ ິ ດ ຕ ະ ພ າ ບ ອ ັ ນ ແ ທ ້ ຈ ິ ງ ແ ລ ະ ແ ໜ ້ ນ ແ ຟ ້ ນ ລ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ອ ຸ ນ ອ ຸ ຕ ່ າ ງ ໆ ດ ້ ວ ຍ ກ ັ ນ ກ ໍ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຂ ຶ ນ . ສ ະ ຖ ິ ຕ ິ ຈ ະ ສ ະ ແ ດ ງ ໃ ຫ ້ ເ ຫ ັ ນ ເ ຖ ິ ງ ສ ິ ່ ງ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ດ ັ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ນ ີ ້ : ອ ັ ດ ຕ າ ສ ່ ວ ນ ຂ ອ ງ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ທ ີ ່ ຄ ູ ຜ ົ ວ ເ ມ ຍ ຕ ່ າ ງ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ຸ ນ ອ ຸ ຕ ່ າ ງ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ເ ພ ິ ່ ມ ສ ູ ງ ຂ ຶ ນ . ໃ ນ ປ ີ ໑ ໙ ๐ ການ ແ ຕ ່ ງ ງ ານ ກ ັ ນ ລ ะ ຫ ວ ่ າ ງ ອ ຸ ນ ອ ຸ ຕ ໜ ຶ ່ ງ ກ ັ ບ ອ ີ ກ ອ ຸ ນ ອ ຸ ຕ ່ ໄ ດ ້ ປ ະ ກ ອ ບ ມ ີ ๑๓,๕ % ຂ ອ ງ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ທ ັ ງ ໝ ົ ດ ໃ ນ ຂ ອ ບ ເ ຂ ດ ທ ົ ່ ວ ປ ະ ເ ທ ດ , ໃ ນ ຂ ອ ບ ເ ຂ ດ ຂ ອ ງ ຕ ົ ວ ເ ມ ື ອ ງ - ๑ ๗ , ๔ % . ອ ີ ງ ຕ າ ມ ຕ ົ ວ ເ ລ ກ ຂ ອ ງ ການ ສ ຳ ຫ ລ ວ ດ ພ ົ ນ ລ ะ ເ ມ ื ອ ง ເ ท ื ่ อ ส ุ ด ท ้ า ย ป ี ๑ ๙ ๗ ๒

ອັດຕາສ່ວນຂອງຄອບຄົວແບບນີ້ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນສູງເຖິງ ໑໔,໙% ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ສ່ວນໃນຂອບເຂດຂອງຕົວເມືອງກໍ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຮອດ ໑໒,໑%. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ຢູ່ໃນຂອບເຂດ ທົ່ວປະເທດເກືອບຖືວ່າທຸກໆຫນຶ່ງໃນທຸກໆຫົກຄອບຄົວໃດ, ສ່ວນ ຢູ່ພາຍໃນຕົວເມືອງ ເກືອບຫນຶ່ງໃນທຸກໆຫ້າຄອບຄົວໃດ ແມ່ນ ເປັນຄອບຄົວທີ່ຄູ່ຜົວເມຍເປັນຄົນຕ່າງຊົນຊາດກັນ. ຕາມຄວາມ ຈິງແລ້ວ ເຫັນວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ ທີ່ວ່າ ບັນດາຊົນຊາດທັງຫມົດໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກົນເປັນກຸ່ມກ້ອນ ທີ່ແຫ້ນ ຫນາຢູ່ໃນຂອບເຂດດິນແດນຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ເພາະສະນັ້ນກາ ລະໂອກາດທີ່ຈະພົບພໍ້ຄູ່ຮັກຕ່າງຊົນຊາດກັນແມ່ນບໍ່ຫລວງຫລາຍ ພໍປານໃດ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຢູ່ຊົນນະບົດ !

ການຍົກຕົວຂຶ້ນສູ່ຍອດສູງສຸດຂອງວັດທະນະທໍາຂອງບັນດາ ຊົນຊາດທີ່ມີຄວາມຫຸ້ຍຍາກຫລາຍເລິ່ງທີ່ສຸດ, ການຮັດແຫ້ນມິດ ຕະພາບລະຫວ່າງຊົນເຜົ່າທັງຫມົດນັ້ນ ມັນເກີດມີຂຶ້ນໄດ້ຄືແນວ ໃດກັນແທ້ ?

ຜູ້ແຕ່ງປຶ້ມຫົວນີ້ ແມ່ນເປັນຄົນຊົນຊາດ ຕາຕາ. ລາວເກີດ ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການສຶກສາຢູ່ລັດ ຕາຕາທີ່ປົກຄອງຕົນ ເອງແລະໄດຫລາຍກວ່າ ๔๐ ປີຜ່ານມາແລ້ວທີ່ລາວໄດ້ຢູ່ແລະ ເຮັດວຽກຢູ່ລັດ ບາສກ ປົກຄອງຕົນເອງທີ່ເປັນລັດໃກ້ຄຽງກັນ ກັບລັດ ຕາຕາ. ເພາະສະນັ້ນ ລາວຈຶ່ງຮູ້ຈັກກັບຊາຕາ ຊົນຊາດ ຂອງສອງຊົນຊາດ ມູຊະລິມ ພົ້ນອງໃກ້ຊິດກັນດ້ານພາສາປາກນ້ ເປັນຢ່າງດີ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ຜ່ານພົ້ນມາແລ້ວຄືແນວໃດນັ້ນ ເພິ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຕົວຢ່າງຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງ.

ນັບເປັນຫລາຍໆຮ້ອຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ທີ່ຊາວຕາຕາ ໄດ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການທຳມາຫາກິນ ທາງດ້ານການກະສິກຳ. ຊາວ ຕາຕາ ເປັນຊົນຊາດທີ່ມີຈຳນວນປະຊາກອນຫລາຍສົມຄວນ ແຕ່ວ່າທີ່ດິນ ພັດມີໜ້ອຍ, ທີ່ດິນ ເກືອບ ວ່າໄດ້ຮັ້ນເປັນກຳມະສິດຂອງພວກສັກດິນາລັດເຊຍ ແລະ ຕາ ຕາ ໂດຍທົ່ວໜົດ. ພວກຊາວໄຮ່ມາ ຕາຕາ ທີ່ທຸກຍາກ ໄດ້ ພາກັນຍົກຍ້າຍໜີໄປຢູ່ແຫ່ງອື່ນ ຍ້ອນຂາດທີ່ດິນທຳມາຫາກິນ. ໃນທ້າຍສະຕະວັດຜ່ານມານີ້ ຊາວຕາຕາ ນັບເປັນແສນໆ ຄົນ ໄດ້ພາກັນຫລົ່ງໄຫລໜີໄປເປັນຄົນຊຸດບ່ຖ່ານຫີນຢູ່ເຂດ ບ່ຖ່ານ ຫີນ ໂດເນດ, ໄປເຮັດວຽກຢູ່ອາວບ່ນ້ຳມັນຢູ່ເມືອງ ບາກູ , ໄປເປັນຄົນເຝົ້າຍາມ ແລະ ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ເມືອງ ເປແຕກ ບວກ ແລະ ເມືອງມົດສະກູ, ພາກັນຍົກຍ້າຍໜີໄປແຈກຢາຍ ກັນຢູ່ຕາມແຫ່ງຫົນຕ່າງໆທົ່ວປະເທດ. ນອກຈາກນີ້ ບັນດາຊົນ ເຜົ່າຕາຕາ ຈຳນວນໜຶ່ງກໍໄດ້ພາກັນຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ເຂດ ຊີ ບີຣ, ຢູ່ເຂດທົ່ງພຽງ ໂກກາດພາກເໜືອ ຫລັບາງຜ່ອງກໍຖືກ ພວກກະສັດລັດເຊຍຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ເຂດກາງຂອງປະເທດ ລັດ ເຊຍ ຄືຢູ່ແຂວງ ເຣັຍຊານ. ຊາວ ຕາຕາເປັນຈຳນວນຫຼວງ ຫລາຍ ໄດ້ກາຍເປັນກຳມະກອນຊຸດສາຫະກຳຢູ່ເມືອງກາຊານ, ເອລາບູກາ, ຈີສະໂຕໂປລ.

ຊາວຕາຕາ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ເປັນພໍ້ຄ້າພາຍ ຫົນ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນີ້ກໍຍັງໄດ້ເປັນນັກປັນຍາຊົນ ນຳອີກ ເຖິງວ່າຈຳນວນບໍ່ຫລວງຫລາຍພໍເທົ່າໃດກໍດີ ແນ່ນອນ,ປັນຍາ ຊົນກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນ...ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ມີນັກກະວີຕາຕາ

ທ່ຽງໃຫ່ຍ່ສອງຄົນ. ດາຄມ້ງ ແມ່ນເປັນເສດຖີເງິນລ້ານ , ເຈົ້າຂອງບໍ່ຄຳຫລາຍແຫ່ງ ແລະ ໄດ້ຮຽນບົດກະວີຕ່າງໆ ໃຫ້ ແກ່ຊຸມນາງຕາຕາ. ສ່ວນນັກກະວີປະຊາຊົນ ກັບຄູລາ ຕູໄກ ໄດ້ໃຊ້ຊ໊ວິດແບບພຸກຍາກຫ໊ວໂຫຍ ແລະ ໃນທ໊ສຸດເຂົ້າ ກໍໄດ້ ເສຍຊ໊ວິດໄປດ້ວຍພະຍາດປອດແຫ້ງ. ກາຊາມ ປະຈຸບັນ ນ໊ ແມ່ນນະຄອນຫລວງຂອງສາທາລະນະລັດ ຕາຕາ ແລະ ເປັນ ສູນວັດທະນະທຳທ໊ສຳຄັນທ໊ສຸດແຫ່ງໜ໊ງຂອງປະເທດ ແລະ ກໍ ຂົນກັບເຂດລັດລັດເຊຍເອງ. ກ່ອນກາມປະຕ໊ວັດ ຕະຫລອດ ໑໑ ປ໊ ແຫ່ງກາມດຳເນ໊ນງາມຂອງມະຫາ໊ທະຍາໄລ ກາ ຊາມ ຊ໊ງເປັນໜ໊ງໃນຈຳນວນມະຫາ໊ທະຍາໄລທ໊ມ ຊ໊ສຽງ ໂດ່ງດັ່ງທ໊ສຸດໃນເວລານ້ນຂອງປະເທດລັດເຊຍ ມ໊ຄົນ ຕາຕາ ພຽງແຕ ໑ຊ ຄົນເທ່ານ້ນທ໊ຈົບອອກຈາກມະຫາ໊ທະຍາໄລກາ ຊາມດ່ັ ງ ກ່ າວ ນ໊. ແມ່ນອນທ໊ສຸດ ມ້ນລ້ວນແຕ່ແມ່ນລູກເຕ້ົາຂອງ ພວກທ໊ຮ່ ວ ມ ທ ້ ວ ມ ນ ້ ...

ອ ິ ກ ຊ ຸ ມ ຊ າ ດ ໜ ້ ວ ງ ທ ໌ ມ ່ ຄ ວ າ ມ ທ ຸ ກ ຍ າ ກ ຫ ລ ້ າ ຫ ລ ັ ງ ທ ໌ ສ ຸ ດ ນ ້ ນ ຄ ື ຊ າ ວ ບ າ ສ ກ ິ ຣ ິ . ໃ ນ ຕ ້ ນ ສ ະ ຕ ະ ວ ັ ດ ນ ້ ເ ອ ງ ທ ໌ ພ ວ ກ ຂ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ນ ິ ກ າ ມ ດ ຳ ລ ິ ງ ຊ ໊ ວ ິ ດ ທ ຳ ມ ະ ຊ າ ຕ ິ ນ ແ ບ ບ ຄ ິ ງ ທ ໌ . ພ າ ສ າ ວ ັ ນ ມ ະ ຄ ະ ຄ ື ບ າ ສ ກ ິ ຣ ິ ບ ໍ ເ ຄ ີ ຍ ນ ິ ມ າ ກ ່ ອ ນ ເ ລ ີ ຍ , ໃ ນ ເ ບ ື ້ ອ ງ ຕ ້ ນ ນ ້ ນ ຄ ວ າ ນ ັ ກ ຮ ຽ ນ ນ ັ ກ ກ ະ ວ ີ ບ າ ສ ກ ິ ຣ ິ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ຮ ຽ ນ ເ ປ ັ ນ ພ າ ສ າ ຕ າ ຕ າ . ດ ້ ວ ຍ ເ ຫ ຕ ຸ ນ ີ ້ ເ ອ ງ ຈ ຶ ນ ຮ ອ ດ ສ ູ ນ ນ ້ ເ ພ ິ ່ ນ ຈ ຶ ່ ງ ມ ີ ກ າ ນ ຖ ຶ ກ ຖ ຽ ງ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ປ ະ ຈ ຳ ວ ່ າ ຄ າ ວ ນ ້ ນ ມ ັ ນ ຈ ະ ແ ມ ່ ນ ນ ັ ກ ຮ ຽ ນ ຄ ົ ນ ຕ າ ຕ າ ຫ ລ ື ຈ ະ ແ ມ ່ ນ ຄ ົ ນ ບ າ ສ ກ ິ ຣ ິ ກ ັ ນ ແ ທ ້ . ກ ່ ອ ນ ກ າ ນ ປ ະ ຕ ິ ວ ັ ດ ຊ ຸ ດ ສ າ ທ ະ ກ ຳ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຂ ົ ງ ເ ຂ ດ ທ ້ ອ ງ ຖ ິ ่ ນ ຕ ່ າ ງ ໆ ເ ຫ ລ ່ ່ ນ ້ ຫ າ ກ ໍ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຂ ຶ ້ ນ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ

ຢູ່ໃນນັ້ນສ່ວນຫລວງຫລາຍແລ້ວ ແມ່ນຄົນລັດເຊຍ, ປັນຍາຊົນ ທອງຖິ່ນກໍຫາກໍ່ເລີ່ມເກີດມີຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ. ຢູ່ໃນທົ່ວ ຂອບ ເຂດດິນແດນຂອງ ບາສະກີ ນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີສະຖາບັນການ ສຶກ ສາຊັ້ນສູງຈັກແຫ່ງໜຶ່ງເລີຍ. ແຕ່ວ່າໃນເວລານັ້ນ ພວກສັກດິ ນາກໍ່ພໍ້ຕາຂອງ ບາສະກີ ແມ່ນໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນແລ້ວ.

ໃນທີ່ສຸດ ການປະຕິວັດເດືອນຕຸລາ ກໍໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນ. ໃນ ເບື້ອງຕົ້ນ ບາສກີ ແລະ ໃນເວລາຕໍ່ມາ ຕາຕາ ກໍໄດ້ຮັບ ການປົກຄອງດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສ້າງຕັ້ງລັດເປັນຂອງຕົນ . ລັດຖະບານ ສສສຊ ໄດ້ລົງທຶນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດເຂົ້າ ສູ່ການກໍ່ສ້າງໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຕ່າງໆຂຶ້ນຢູ່ໃນດິນ ແດນຂອງພວກຂະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ກຳນົດເປົ້າໝາຍອັນສຳຄັນ ຂໍ້ນຶ: ດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງການອຸດສາຫະກຳຂຶ້ນນັ້ນ ມັນຈະ ຊ່ວຍຍົກສູງເສດຖະກິດຂອງບັນດາລັດເຫລົ່ານ້ອຍ, ເພິ່ນທະວີ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ເສີມຂະຫຍາຍ ຊຸມ ຊຸມກຳມະກອນ ແລະ ປັນຍາຊົນອອກໃຫ້ກ້ວາງຂວາງຢູ່ໃນລັດ ບາສກີ ແລະ ຕາຕາ. ນອກຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ສະຖາບັນສັດຕະວະແພດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນເມືອກອນທີ່ເມືອງ ກາ ຊານ ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງຕັ້ງຫລາຍໆສະຖາບັນຂຶ້ນເພິ່ມເຕີມອີກ ເຊັ່ນ ສະຖາບັນກະເສດ, ສະຖາບັນການບິນ, ສະຖາບັນ ການແພດ, ສະຖາບັນເອເລັກຕະໂຣນິກ, ສະຖາບັນ ກົດ ໝາຍ, ສະຖາບັນການເງິນ-ເສດຖະກິດ ແລະ ອື່ນໆ ເປັນ ຕົ້ນ. ຢູ່ຕາມໂຮງຮຽນສາມັນ ຕາຕາ ແຫ່ງຕ່າງໆ ເພິ່ນກໍໄດ້ ເລີ່ມທຳການສິດສອນພາສາລັດເຊຍ ແລະ ຊາວຕາຕາ ນັບ

ເປັນຈຳນວນພັນໆຄົນໄດ້ມີຄວາມສາມາດກ້າວອັນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ຕາມ
ສະຖາບັນຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ລວມທັງຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລ
ເລນິນ ທີ່ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງນັ້ນນຳອີກ ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ ທ່ານ
ເລນິນ ເອງໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນໃນເວລານັ້ນ.

ໃນຂັ້ນຕົ້ນ ບັນດານາຍຊູທັງຫມົດທີ່ທຳການສິດສອນຢູ່ຕາມ
ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງຂອງລັດ ຕາຕາຣີ ນັ້ນເກືອບ ວ່າ
ເປັນຄົນລັດເຊຍກັນຫມົດ ທີ່ເດີນທາງມາຈາກແຫ່ງຫົນຕ່າງ ໆ
ຂອງປະເທດ. ໃນເວລາຕໍ່ມາບັນດານັກສຶກສາຕາຕາທີ່ຮຽນຈົບ
ຈາກສະຖາບັນຕ່າງໆດວຍຄະແນນດີເດັ່ນນັ້ນກໍໄດ້ຮຽນຕໍ່ຄວາ
ເພື່ອເອົາຊັ້ນອະນຸປັນດິດຢູ່ທີ່ເມືອງກາຊານເອງ ຫລັງຖືກ ສັບ
ຊ້ອນສົ່ງໄປຮຽນຕໍ່ຢູ່ຕາມສະຖາບັນແຫ່ງຕ່າງໆຂອງເມືອງ ມົດ
ສະກູ. ຍ້ອນກໍລະນີນັ້ນເອງ ຈຶ່ງເກີດມີຄົນແຖວບັນດານັກ ປາດ
ຈາກຊົນຊາດຕາຕາ ທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆຂຶ້ນມາ. ພວກເຮົາ ສຸດທີ
ພາກພູມໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ວ່າອຳນວຍການສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ
ອະວະກາດຂອງສະພາບັນດິດວິທະຍາສາດແຫ່ງ ສສສຊ ເປັນ
ຄົນ ຕາຕາ ຊື່ນບັນດິດ ຊື່ ຣ.ສັກເດແອຟ, ບັນດາບົດນິພົນວິ
ທະຍາກຳຂອງນັກເຄມີ ກ. ກາໄມ, ຂອງນາຍແພດ ອາ .
ເຕເຣກູລົບ, ຂອງນັກຄະນິດສາດ ຄ.ມູຊະຕາຣີ ແລະ ກ.ຕູ
ມາແຊຟ, ຂອງນັກດາລາສາດ ຊ.ຄາບີບູນລິນ, ຂອງນັກເຣ
ໂມໂຕຣນິກ [1] ຣ.ນິກມາຕູນລິນ, ຂອງນັກຄົດເລືອກແນວພັນ

---

1) ເຣໂມໂຕຣນິກ ແມ່ນຂະແໜງທາງດ້ານວິທະຍາສາດ -
ເຕັກນິກທີ່ພົວພັນເຖິງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ ຊຸປະ

ພົນລະປູກ ຊ.ວາເລເຢັບ ແລະ ວ.ຊາກູຣົບ, ຂອງນັກ ປະ
ຫວັດສາດ ຊ.ມູຄາເມເດັຍຣົບ ແລະ ມ.ມູຄາເຣັຍນົບ,ຂອງ
ນັກພາສາສາດ ມ.ຊາກີເຢັບ ແລະ ມ.ມາກມູຕົຟ ຊຶ່ງ ທັງ
ໝົດນັ້ນແຕ່ຖືກໂລກຣັບຮູ້ກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ.

ເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍທີ່ສຸດໃນການ ສູ້ຊົນ
ຈັດຕັ້ງສົມລະປະອາຊີບນັ້ນ. ພວກທີ່ຈະເປັນນັກສະແດງ ລະ
ຄອນເວົ້າ, ລະຄອນລຳ, ລະບຳ ບາເລ, ນັກກຳກັບ ການ
ສະແດງ ແລະ ນັກດົນຕີໄດ້ຖືກນຳສິ່ງເປັນຄະນະຄົບຊຸດ ໄປ
ຮຽນທີ່ມົດສະກູ ແລະ ເລນິນກຣາດ. ແຕ່ຄາວກ່ອນ ຊາວຕາ
ຕາ ບໍ່ມີລະຄອນລຳ ແລະ ລະບຳບາເລ ເປັນຂອງຕົນ ເອງ
ມາກ່ອນເລີຍ ແຕ່ຕົກມາໃນສູ່ມືນ ລະບຳບາເລໃຫ້ຊື່ວ່າ "ຊູຣາ
ເລ" ຂອງນັກປະດິດແຕ່ງຊຶ່ງເປັນຄົນທ້ອງຖິ່ນ ຝ່າຣົດ ຢາ-
ຮູນລິນ ໄດ້ກາຍເປັນໜຶ່ງໃນຈຳນວນລະບຳບາເລທີ່ໄດ້ ຮັບ
ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຫລາຍທີ່ສຸດໃນໂລກ...

ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຂອງ
ບາສກີຣໄດ້ມີສ່ວນພົວພັນກັບບໍ່ນ້ຳມັນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຄົ້ນພົບ ກ່ອນສະ
ໄໝສົງຄາມ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຊາວບາສກີຣ ບໍ່ເຄີຍມີນັກຂຸດ
ຄົ້ນບໍ່ນ້ຳມັນມາກ່ອນເລີຍ. ຜູ້ທີ່ໄປບຸກເບີກຄວາມອຸດົມ ຮ່ຳມີ
ທາງດ້ານນ້ຳມັນຂອງແຜ່ນດິນ ບາສະກີຣ ນັ້ນແມ່ນພວກ ລັດ

ກອນ ແລະ ຕິດຕັ້ງລະບົບອັດຕະໂນມັດ, ລະບົບ ເຕັກນິກ
ວັດແທກແລະຄິດໄລ່ຊຶ່ງການກະທຳທັງໝົດນັ້ນແມ່ນອີງໃສ່ຈຸດ
ແລະປະກົດການພິເສດທາງດ້ານເອເລັກຕະໂຣນິກ(ຜູ້ຮຮ)

ເຊຍ ລວມທັງພວກອາກເມນີ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີພວກອາຊຸກໃບຊາມ ອີກນຳທີ່ເດີນ ທາງໄປຈາກເມືອງ ບາກູ ຊຶ່ງເປັນເຂດບໍ່ນ້ຳມັນທີ່ກ້ຳແກ່ ທີ ສຸດຂອງ ສສສຊ. ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມທຳ ການຝຶກອົບຮົມ ຊາວໄຮ່ມາ ບາສກີ ໃຫ້ກາຍເປັນກຳມະກອນຂຸດຄົ້ນ ບໍ່ນ້ຳ ມັນ. ຈາກນັ້ນບໍ່ດົນນານພໍເທົ່າໃດຢູ່ທີ່ເມືອງອູຟາ ກໍໄດ້ເກີດມີ ສະຖາບັນ ແລະ ໂຮງຮຽນຂັ້ນກາງດ້ານນ້ຳມັນຂຶ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ ກາຍເປັນສະຖານທີ່ຮ່ຳຮຽນຂອງຊາວ ບາສກີ ນັບເປັນ ຈຳ ນວນພັນໆຄົນ ແລະ ໃນສູ່ມື ມີຊາວບາສະກີ ຈຳນວນຫຼາຍ ຫລາຍຄົນໄດ້ເປັນຫົວໜ້ານຳພາຂຸດສາຫະກຳ ຂຸດຄົ້ນນ້ຳມັນ ຂອງສາທາລະນະລັດ. ຄຽງຄູ່ກັບການຂຸດຄົ້ນນ້ຳມັນແລ້ວ ຢູ່ທີ່ ນີ້ກໍຍັງໄດ້ເກີດມີທັງຂຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງນ້ຳມັນ ແລະ ເຄມີ ນ້ຳມັນນຳອີກ, ເພີ່ນໄດ້ກໍ່ສ້າງເມືອງໃໝ່ທີ່ສວຍງາມຂຶ້ນຄື ເມືອງຂອງ ນັກເຄມີນ້ຳມັນຊື່ ສາລາວັດ ຊຶ່ງຕັ້ງຊື່ເປັນ ກຽດ ໃຫ້ແກ່ວິລະຊົນແຫ່ງຊາດຂອງ ບາສະກີ ສາລາວັດ ປູລາ - ເຢັບ ຊຶ່ງໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ກັບ ປູກາຈອບ [1] ຕາມລັດຖະບານພະເຈົ້າຊາ.

---

1) ເຢເມລຽນ ປູກາຈອບ-ຫົວໜ້ານຳພາສົງຄາມ ຊາວໄຮ່ ມາຢູ່ປະເທດລັດເຊຍສະໄໝປີ ໑໗໗໓-໗໔. ໃນນາມ ຈອມຈັກກະພັດ ເປເຕ ທີ III ໄດ້ທຳການປຸກລະ ດົມ ການລຸກຮ້ອນຂອງພວກກາຊັກ.ພວກທີ່ບໍ່ເຫັນດີເຫັນ ພ້ອມ ກັບປູກາຈອບ ໄດ້ທຳການຈັບກຸມຕົວເຂົ້າແລ້ວມອບໃຫ້ອຳ

ໃນສະໄໝນຸມປີມະຫາສົງຄາມປ້ອງກັນປົຕຸພູມນັ້ນເພີ່ນໄດ້ ທຳການຍົກຍ້າຍບັນດາໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສາຫະກຳເປັນຈຳ ນວນຫລວງຫລາຍອອກຈາກເຂດຍຶດຄອງຊ່ວຄາວຂອງພວກຝາ ອຸດເຢຍລະມັນໄປຍັງລັດ ບາສະກີ. ບັນດາໂຮງຈັກ ໂຮງ ງານທີ່ຖືກຍົກຍ້າຍໄປຕິດຕັ້ງຢູ່ສາທາລະນະລັດ ບາສະກີ ນັ້ນ ແມ່ນຍັງໃຊ້ການຢູ່ໃນສູ່ມື. ຢູ່ໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆກໍໄດ້ເກີດ ມີບັນດາຂະແໜງອຸດສາຫະກຳພະລິດກົນຈັກຂຶ້ນຢູ່ໃນບັນດາ ກິດຈະການຕ່າງໆຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳດ່ວນ ມີໂຮງງານ ອຸມຸຫາດໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເຊັ່ນ ຄົນລັດເຊຍ, ບາສະກີ, ຕາຕາ ແລະ ຄົນອຸມຸຫາດອື່ນໆອີກນັບເປັນສິບໆອຸມຸຫາດ.

ເມື່ອຕິກມາໃນລະຫ່ວາງຊຸມປີ ๔๐ ຢູ່ທີ່ລັດ ບາສະກີໄດ້ ເລີ່ມທຳການສ້າງຕັ້ງບັນດາສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແຫ່ງ ທຳອິດຂຶ້ນ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ເມືອງ ອູຟາ ແມ່ນສູນກາງ ວິທະ ຍາສາດ ທີ່ສຳຄັນ ແຫ່ງໜຶ່ງ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ມີ ມະຫາວິທະຍາໄລ, ສະຖາບັນການບິນ, ສະຖາບັນນ້ຳມັນ, ສະຖາບັນ ແພດ ສາດ, ສະຖາບັນການກະເສດ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ສະຖາບັນ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທາງດ້ານບໍລິການຮັບໃຊ້ ມວນ ຊົນ. ໃນຄາວເມື່ອກ່ອນ ພະນັກງານທັງໝົດດ້ານສີລະປະວັດ ທະນະທຳຂອງ ບາສະກີ ໄດ້ຖືກສ້າງຝຶກອົບຮົມຢູ່ແຕ່ໃນສູນ ກາງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນສູ່ມືນສະຖາບັນວັດທະນະທຳເມືອງ ອູຟາ

ນາດການປົກຄອງ ແລະ ເຂົ້າກຶ່ງປະຫານຊີວິດຢູ່ທີ່ ນິດ ສະກູ (ຜູ້ຮຽບຮຽງ).

ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງອະທິການບໍດີ, ນັກປະດິດແຕ່ງ ທ່ານ ສຽງ ຊ.ອິສະມາຫິລົບ ໄດ້ໃຫ້ການກໍ່ສ້າງຝຶກອົບຮົມ ນັກສະ ແດງ, ນັກປະດິດແຕ່ງ, ນັກແຕ້ມ ແລະ ອື່ນໆທີ່ເປັນຊາວບາ ສະກົດ ແລະ ລວມທັງຊາວລັດເຊຍນຳ. ເພື່ມໄດ້ຕ້ລາຄາສູງ ຕໍ່ຜົນງານຂອງນັກປາດ-ເຄມີຊາວ ບາສະກົດ ສ.ຣາຟິກ , ແລະ ຊ.ຊ໊ອຍາເຢັບ,ຂອງນັກຊ່ຽວຊານດ້ານນ້ຳມັນ ມ. ຊັດ ຕາຣົບ, ຂອງນາຍຊ່າງກົນຈັກ ອາ. ໄກບ໊ີແຊບ, ຂອງນັກສິ ລະສາດ ວ.ກົກຟາມົບ ແລະ ສ.ໄຕຈ໊ີມົບ, ›ຂອງນັກ ແພດ ສາດ ອ໊ີ.ກາດ໊ີຣົບ ແລະ ຄ.ກູໂດຢາຣົບ ແລະ ຂອງຜູ້ອ໊ື່ນ ໆ ອ໊ີກ.

ຊຸ໊ມຊາດ ບາສະກົດ ແມ່ນຊຸ໊ມຊາດທ໊ີ່ຈຳນວນ ບ໊ໍ່ຫລວງ ຫລາຍພໍ່ປານໃດ, ຫລາຍກ່ວາໜຶ່ງລ້ານໃນຈຳນວນ ພົນລະ ເມືອງ ⁸ກຟ ລ້ານຄົນ ທ໊ີ່ອາໃສຢູ່ໃນທ໊ີ່ວປະເທດ. ແຕ່ວ່າຊາວ ບາສະກົດ ມ໊ີຄວາມຕ໊ື່ນຕັ້ນໃຈເປັນຢ່າງຍ໊ິ່ງ ທ໊ີ່ວ່າຄົນບາສະກົດ ຊ ຊ໊ີຢາ ນູຣ໊ີເຢັບ ໄດ້ຖ໊ືກແຕ່ງຕ໊ັ້ງເປັນໜຶ່ງໃນຈຳນວນບັນດາ ຮອງປະທານສະພາລັດຖະມົນຕ໊ີແຫ່ງ ສສສຊ ແລະ ອ໊ີກຜູ້ໜຶ່ງ ຄ໊ ຕ.ຊູຮາມຊຸ໊ມ ແຕ່ງຕ໊ັ້ງເປັນລັດຖະມົນຕ໊ີແຫ່ງ ສສສຊ.

ການຊຸດສາທະກຳນ້ຳມັນຂອງລັດ ຕາຕາຣ໊ ໄດ້ເກ໊ີດ ມ໊ີ ຂ້ນ ຊ່ວງຢູ່ລັດບາສະກົດ (ຄ໊ໍພາຍຫລັງສົງຄາມໂລກຄັ້ງ ທ໊ີ່ສອງ) ແຕ່ມັນສາມາດກ້າວ ຂ້ນເປັນລຳດັບໜຶ່ງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ໄດ້ ຢ່າງວ່ອງໄວທາງດ້ານການຊຸດຄົ້ນ ແລະ ສາມາດຄອງລຳດັບ ໜຶ່ງໄວ້ເປັນເວລາຍາວນານ ທ໊ີ່ສຸດ ຄ໊ໍຈົນຮອດການຄົ້ນພົບ ບ໊ໍ່ນ້ຳ ມັນເຂດ ຊ໊ີເບ ຣ໊ີ. ນ້ຳມັນໄດ້ເສ໊ີມສ້າງໃບໜ້າໃໝ່ໃຫ້ແກ່ ບັນ

ດາຍົງເຂດພວກຕາເວັນອອກທັງໝົດຂອງລັດຕາຕາຣິ. ໃນ
ຊຸມປີ ກ0 ຢູ່ໃນຍົງເຂດດ່ົງກ່າວນີ້ຢູ່ໃນເມືອງນ້ອຍ ນາເບ
ເຣຊະນີເຢ ເຈນນີ ຊຶ່ງເປັນເມືອງເຄ່ົງຊຸມນະບົດ ໃນເມືອ
ກ່ອນ (ປະຈຸບັນແມ່ນເມືອງ ເບຣຊະເນັຟ) ນັ້ນໄດ້ເກີດ ມີ
ໂຮງງານແຫ່ງໜຶ່ງໃນຈຳນວນນັ້ນຄາໂຮງງານຜະລິດລົດ ທີ
ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງໂລກຂົ້ນນັ້ນຄື ໂຮງງານຜະລິດລົດກາມາ.ຢູ່ໃກ້
ຄຽງກັບໂຮງງານດ່ົງກ່າວນີ້ ເພິ່ນໄດ້ກໍ່ສ້າງເມືອງ ນິຊະເນ-
ກາມຊຸກຂົ້ນ ຊຶ່ງແມ່ນ ສູນຜະລິດເຄມີນ້ຳມັນຕາຕາ. ຢູ່ໃນທ້
ນີ້ຊາວຕາຕາ, ລັດເຊຍ ແລະ ຄົນຊຸມຊາດໂຊວຽດອົ່ນໆ ອີກ
ນັບເປັນສິບໆຊຸມຊາດໄດ້ພ້ອມພຽງເຮັດວຽກງານຮ່ວມກັນ. ຢູ່
ໃກ້ຄຽງກັບເມືອງ ບະເຣສເນຟ ແລະ ເມືອງເນຟະເຕກາມ
ຊຸກ ຄືຢູ່ທີ່ເມືອງ ເຢລາບຸກ ຊຶ່ງເປັນເມືອງເກົ່າແກ່ຂອງ ຕາ
ຕາ ນີ້ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມທຳການກໍ່ສ້າງໂຮງງານຜະລິດລົດໄຖນາ
ຂົ້ນ ຊຶ່ງເປັນໂຮງງານແຫ່ງໜຶ່ງໃນຈຳນວນນັ້ນຄາໂຮງ ງານ
ຜະລິດລົດໄຖນາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກ. ອະດີດທ້ອງຖິ່ນກະສິກຳ
ທີ່ເຄີຍຖືກປິດຫູບັງຕາໃນເມືອກ່ອນຂອງລັດຕາຕາຣິ ໄດ້ ກາຍ
ເປັນໜຶ່ງໃນຈຳນວນສູນຊຸດສາຫະກຳທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຂອງໂລກ
ແລ້ວ.

ຫຸກສິ່ງຫຸກຢ່າງທີ່ເຮັດຂົ້ນມາໄດ້ນີ້ ແມ່ນຍ້ອນການ ຫຸ່ມເທ
ໃຊ້ຈ່າຍອັນມະຫາສານຂອງໜົດທີ່ວສະຫະພາບ, ຍ້ອນການ
ຊ່ວຍເຫລືອລ້ານ ອົ່ນໜົດແມ່ນຂອງປະຊາຊຸມລັດເຊຍ,ຍ້ອນ
ການກໍ່ສ້າງພະນັກງານວິຊາການຂອງຊາດຢູ່ຕາມບັນດາສະຖາ
ບັນການສຶກສາແຫ່ງຕ່າງໆຂອງລັດເຊຍນັ້ນເອງ.

ນັກຂຽນລັດເຊຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ກ່ອນສະໄໝການປະຕິວັດ ຕ. ໂກໂຣເລັນໂກ ໄດ້ຂຽນດ້ວຍຄວາມອົ່ມອົ່ມໃຈ ໄວ້ວ່າ: "ຄົນບາສະກິ ຕ້ອງດັບສູນ, ຕ້ອງດັບສູນຢ່າງແນ່ນອນ!" ພາຍໃຕ້ອຳນາດໂຊວຽດແລ້ວ ລະດັບການຕາຍຂອງຄົນບາສະກິ ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈຳນວນ ຄົນຕາຕາ ຫາກໄດ້ເລີ່ມເພີ່ມສູງຂຶ້ນ. ໃນປີ ໑໙໕໙ ພົນລະເມືອງ ຂອງ ບາສະກີຣ ມີແຕ່ ໙໒໙ ພັນຄົນ, ປີ ໑໙໗໐-໑໔ມີ໙ພັນ ປີ ໑໙໗໙ ມີຮອດ ໑ມ໗໑ ພັນຄົນແລ້ວ. ພ້ອມດຽວກັນ ຈຳນວນຄົນຕາຕາ ກໍເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ພາຍໃນຕະຫລອດ ຊຸມປີ ແຫ່ງອຳນາດໂຊວຽດນັ້ນ ເພີ່ນໄດ້ເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ສຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະດັບການຂະຫຍາຍຕົວຕົວຈິງ (ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ກໍຄືທາງດ້ານວັດທະນະທຳ) ຂອງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດຂອງ ສສສຊ ໃຫ້ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັນ . ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຂຽນມາແລ້ວວ່າ ມີຫລາຍໆຊົນຊາດດ້ວຍກັນ (ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ແມ່ນບັນດາຊົນຊາດທີ່ນັບຖືສາດສະໜາ ອິດສະລາມ) ຢູ່ປະເທດລັດເຊຍສະໄໝພະເຈົ້າຊາ ໄດ້ ມີຄວາມຫລ້າຫລັງຈາກຊົນຊາດລັດເຊຍເຖິງຫລາຍໆສະຕະວັດ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ ອຳນາດໂຊວຽດມີອາຍຸໄດ້ເກືອບ ໗໐ ປີແລ້ວ, ໃນນັ້ນຫລາຍສິບປີທີ່ໄດ້ສູນເສຍສຸມໃສ່ສົ່ງຄາມຕ່າງໆ, ໃສ່ການ ປົກປັກຮັກສາປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ, ໃສ່ການ ຟື້ນຟູ ຄວາມຮົ່ວມືແຫ່ງຊາດຂອງປະເທດທີ່ຖືກສົ່ງຄາມຕ່າງໆທຳລາຍ. ແນ່ນອນວ່າ ພາຍໃນຕະຫລອດໄລຍະ ໗໐ ປີດ່ວງທ້າວນີ້ (ນັ້ນ

ແມ່ນຄວາມຍືນຍາວແຫ່ງຊີວິດຂອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງ) ແມ່ນຄວາມ
ຫຍຸ້ງຍາກນາໆປະການໃນການລົບລ້າງຜ່ານຜ່າຄວາມທຸກຍາກ
ຫລ້າຫລັງທັງໝົດໃຫ້ໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ເຮັດໄດ້ແລ້ວຄື: ໃນປະຈຸບັນນີ້ມີຊຸມຊຸາດໃດ
ແລະ ສາທາລະນະລັດໃດທີ່ຈະທຸກຍາກຫລ້າຫລັງອີກແລ້ວ ຈະ
ຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດກໍດີ ການຊຸດສາທະກຳການກະສິກຳ, ວັດທະນະ
ທຳ ແມ່ນລ້ວນແຕ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວເປັນຢ່າງດີ. ເຖິງຢ່າງ
ໃດກໍດີ ບັນດາຮ່ອງຮອຍຄວາມຫລ້າຫລັງທີ່ມີມາແຕ່ຄາວ ກ່ອນ
ນັ້ນ ມັນຍັງຄົງເສດເຫລືອຕົກຄ້າງຢູ່ຊົ່ວເພີ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ ທຳ
ການທຳລາຍລົບລ້າງມັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊຸມຊຸາດຕ່າງໆ ມີຄວາມ
ເທົ່າທຽມກັນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ແຕ່ວ່າບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນ
ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວທີ່ຈະເປັນຜູ້ແກ້ໄຂຕັດສິນໄດ້.

ພວກປໍລະປັກທາງດ້ານແນວຄິດຊົ່ວບໍ່ສາມາດຈະປະຕິເສດ
ຕໍ່ໜາກຜົນຕົວຈິງຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ທາງດ້ານ
ເສດຖະກິດ ກໍຄືທາງດ້ານວັດທະນະທຳຂອງບັນດາປະຊຸາ ຊຸມ
ໂຊວຽດທັງໝົດນັ້ນ ໄດ້ພາກັນຂຸດຄົ້ນຫາຂໍ້ອ້າງແບບໃໝ່ຫລາຍ
ຫລາຍຢ່າງເພື່ອພິກປັ້ນບິດເບືອນແນວທາງນະໂຍບາຍຊຸມຊຸາດ
ຂອງ ສສສຊ. ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ພາກັນເວົ້າວ່າ: ມັນເປັນ
ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ເສດຖະກິດໄດ້ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍ ຕົວ
ໂດຍທົ່ວໄປ, ເພາະສະນັ້ນ ລະຫວ່າງຊຸມຊຸາດຕ່າງໆດ້ວຍກັນ
ຢູ່ໃນ ສສສຊ ນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີການຫລຸດລົ້ມກັນເໝືອນດັ່ງຄາວອະ
ດີດ. ແຕ່ວ່າສົ່ງດ່ວນ ພັດຖືກເຮັດອ້ອມດ້ວຍການ ເອົາບັນ
ດາຊຸມຊຸາດທັງໝົດເຂົ້າເປັນຊຸາດລັດເຊຍ, ພວກຂະເຈົ້າໄດ້

ສູນເສຍເອກະລັກແຫ່ງຊາດຕົນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ນີ້ຄືການທົດລອງໂດຍກົງ. ມັນແມ່ນເວລານີ້ເອງ ທີ່ຄວາມອຸດົມພູນສຸກຂອງແຕ່ລະຊົນຊາດໄດ້ມີການເຕີບໃຫຍ່ ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງອ່ອງໄວກວ່າເວລາໃດໝົດ ແລະ ມັນແມ່ນເວລານີ້ເອງ ທີ່ຊົນຊາດຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນມັບມັບມີຄວາມ ໃກ້ຊິດສະໜິດແໜ້ນຕໍ່ກັນ, ແຕ່ລະມື້ລະວັນ ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງທາງດ້ານຄວາມເປັນເອກະລາດສ່ວນຕົວກໍ່ຄືທາງດ້ານເອກະລັກຂອງແຕ່ລະຊົນຊາດ, ຈຸດພິເສດທາງດ້ານ ຈິດຕະສາດ ແລະ ດ້ານວັດທະນະທຳຂອງແຕ່ລະຊົນຊາດກໍປະກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດ.

ຂໍສະເໜີທ່ານຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງເຫດການຕົວຈິງດັ່ງນີ້: ບັນດາຊົນຊາດສ່ວນຫລວງຫລາຍ ທີ່ອາໃສຢູ່ຕາມປະເທດ ລັດເຊຍໃນຄາວເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ບໍ່ເຄີຍມີລະຄອນລຳ, ລະບຳ ບາເລ ເປັນຂອງຕົນເອງເລີຍ. ຕົກມາໃນປະຈຸບັນນີ້ ເກືອບວ່າທຸກໆຊົນຊາດໄດ້ມີລະຄອນລຳ,ລະບຳບາເລກັນໝົດແລ້ວ. ນັ້ນແມ່ນຮູບລັກສະນະທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມໃກ້ຊິດກັນທາງດ້ານວັດທະນະທຳຂອງພວກຂະເຈົ້າ.ແຕ່ວ່າ ສຽງດົນຕີໃດໜຶ່ງ ທີ່ປະກອບໃສ່ລະຄອນລຳກໍ່ຄືລະບຳບາເລນັ້ນ ມັນຍັງຄົງເປັນ ສຽງດົນຕີປະຈຳຊາດຂອງຊາດນັ້ນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ບໍ່ມີໃຜຄວນ ທີ່ຈະຫລົງເຊື່ອສຽງເພງ ປະກອບໃສ່ລະຄອນລຳຂອງ ອາຊັກ ໃບຊາມ, ຂອງອູກະແຣນ, ຂອງ ຕາຕາ ຂອງ ອຸດມູຣ໌ , ຂອງຕວກເມນີ, ຂອງ ເບໂລຣັດເຊຍ ໃຫ້ເປັນສຽງ ເສບຂອງຊົນຊາດອື່ນໄດ້. ສຽງດົນຕີຂອງແຕ່ລະຊົນຊາດໄດ້ ກາຍ

ເປັນສຽງດົນຕີທີ່ມີລະດັບອຸນຫະພູມສູງ, ເບິ່ງຕາມ ທັດສະນະ ທາດແທ້ແລ້ວກໍເຫັນວ່າມັນໄດ້ກາຍເປັນສຽງດົນຕີແບບສັງຄົມນິ ຍົມ ແລະ ມັນກໍຍັງຄົງເປັນສຽງດົນຕີປະຈຳຊາດຕາມຮູບການ ຢູ່ເຊັ່ນເດີມ.

ບັນດາບົດປະພັນຕ່າງໆຂອງນັກກະວີ, ນັກແຕ່ງບົດ ລະ ຄອນເວົ້າ, ນັກຂຽນທີ່ມຸ່ງສຽງໂດ່ງດັງເປັນຕົ້ນ ບາສະກີ ຊູ ມູສະໄຕ ກາຣົມ ນັ້ນໄດ້ຖືກແປເປັນຫລາຍໆສິບພາສາຕ່າງປະ ເທດ ແລະ ລວມທັງເກືອບທຸກໆພາສາຊົນຊາດຂອງ ສສສຊ. ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີບັນດາບົດປະພັນຕ່າງໆອີກຂອງຕົນ ກຽກກີ ຊຸ ຊຸ ຈນກັສ ໄອຕ໌ມາຕົຟ ທີ່ມຸ່ງສຽງໂດ່ງດັງເຊັ່ນດຽວກັນ . ແຕ່ວ່າ ບໍ່ອາດຈະປະປົນກັນໄດ້ລະຫວ່າງສອງບຸກຄົນນີ້ ຍ້ອນ ວ່າຜູ້ໜຶ່ງແມ່ນໄດ້ພົ້ນລະມາເຖິງຊົນຊັ້ນສັງຄົມນິຍົມ ບາສະກັຣ, ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງ ພົ້ນພົ້ນລະມາເຖິງຊົນຊັ້ນສັງຄົມນິຍົມ ກຽກກຊ. ສ່ວນເຫດບໍ່ແມ່ນຢູ່ພຽງແຕ່ໃນພ້ອມສະຫວັນທາງດ້ານສ່ວນ ບຸກ ຄົນຂອງສອງນັກຂຽນນັ້ນ. ພວກຂະເຈົ້າທັງສອງ ໄດ້ ພ້ອມກັນພົ້ນລະມາເຖິງຊົນຊັ້ນລອມສັງຄົມນິຍົມ ສ່ວນ ທ່ານ ນັ້ນ ໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນລັກສະນະລວມຂອງພວກຂະເຈົ້າ ແຕ່ວ່າພວກ ຂະເຈົ້າພ້ອມກັນຂຽນເລ່ົາເຖິງຊົນຊັ້ນຂອງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງ ຕ່າງຂອງຕົນທີ່ມີວຽກງານຊົນຊັ້ນ, ຄວາມຊຸ່ມເຢັນ ແລະ ປະ ເພນີຕ່າງໆປະຈຳຊາດ ຊຶ່ງມີລັກສະນະແຕກຕ່າງກັນ ບາງປະການ ທາງດ້ານແບບແຜນດຳລົງຊົນຊັ້ນ.

ຖ້າມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ເຫັນມາກ່ອນເລີຍຫາກເດີນທາງ ເລາະລຽບເບິ່ງຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໄກແຫ່ງຕ່າງໆ ຂອງສະ

ທະພາບໂຊ ແລະ ໄປພົບເຫັນບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆດ້ວຍ ຕາຂອງຕົນເອງແລ້ວ ເຂົ້າຜູ້ນັ້ນ ກໍຈະສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າ ບັນ ດາຈຸດພິເສດ ແລະ ປະເພນີຕ່າງໆປະຈຳຊາດ, ແບບ ແຜນ ດຳລົງຊີວິດປະຈຳຊາດຍັງຄົງຮັກສາໄວ້ຢູ່ເຊັ່ນເດີມ, ເຖິງແມ່ນ ວ່າບັນດາຊົນຊາດຈະມີຄວາມໃກ້ຊິດຕິດແທດກັນຢ່າງຮອບດ້ານ ແລ້ວກໍຕາມ. ລັດຊາດທາງດ້ານອາຫານພວກເຮົາກໍມີ ອັນມັກ ລວມກັນແລ້ວ, ຢູ່ພາຍໃນປະເທດໜຶ່ງຄົນມັກກິນຊັ້ນ ຂອງ ຊາວຊອກຊິ, ມັກເຂົ້າຂ້ວຂອງເຂດອາຊີກາງ, ມັກ ເບລາຊຽ ຂອງຊາວຕາຕາ, ມັກ ລຸລາເກບາບຂອງຊາວອາແຊັກໃບ - ຊາມ ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນອາຫານລະຫວ່າງຊາດແລ້ວ . ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ອາຫານປະຈຳຊາດກໍຍັງຄົງຮັກສາໄວ້ ເຊັ່ນ ເດີມ ຍົກຕົວຢ່າງ ຢູ່ເມືອງ ຕາຊະເກັນ ຢູ່ທີ່ຮ້ານ ອາຫານ ແຫ່ງໃດກໍດີ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັ່ງເອົາສະເພາະອາຫານ ຂອງ ຊາວ ອຸຊະແບກິດສະຕານ ໄດ້ຢ່າງສະບາຍ.

ຂໍຍົກເອົາຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງດີ ການເສບເຜັ້ງ ຄິດວ່າຢູ່ ໃນໂລກນີ້ຄົງບໍ່ມີຫຍັງອີກທີ່ຈະເປັນມາດຕະຖານແບບດຽວ ກັນ ໄດ້ຫລາຍກວ່າການເສບດົນຕີຫັນສະໄໝ. ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນປະ ເທດຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ເພິ່ນສາມາດແບ່ງອອກໄດ້ ຢ່າງຈະ ແຈ້ງເຊັ່ນ: ການເສບດົນຕີຂອງຊາວອຸດສະແບກິດສະຕານ, ຂອງຊາວລັດວີ, ຂອງແອດສະໂຕນີ, ຂອງຊາວ ຕາຕາ , ຂອງຊາວໂມນດາວີ ກໍຄືຂອງຊາວບາສະກີ ເປັນຕົ້ນ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າການເສບເຜັ້ງຂອງທຸກໆຄະນະວົງດົນຕີຫັນສະໄໝຈະ ມີອັນລວມກັນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງກໍດີ ແຕ່ວ່າ ໃນເວລາທຳການ

ເສບນັ້ນ ເຫັນວ່າແຕ່ລະຄະນະມີສຽງຄົມຕິເປັນຂອງຊາດຕົນ.

ຢູ່ທີ ສສສຊ ບັນດາບົດຂຽນວັນນະຄະດີປະຈຳຊາດ ທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆໄດ້ຖືກແປເປັນພາສາລັດເຊຍ ຊຶ່ງໃນປະຈຸບັນນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນພາສາສຳພັນກັນລະຫວ່າງຊາດສຳລັບຊົນຊາດ ທັງໝົດຂອງປະເທດແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດມີໂອກາດ ໄດ້ອ່ານບົດນິຍາຍຕ່າງໆເປັນພາສາລັດເຊຍໄດ້ ຊຶ່ງບົດນິຍາຍ - ເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນຂຽນໂດຍບັນດານັກຂຽນຄົນຢູກາຄີ, ຂອງຄົນ ໂມນດາວີ, ຂອງຄົນອູດສະແບກກິດສະຕານ, ຂອງຄົນ ຕວກ ເມນີ ແລະ ບັນດານັກຂຽນຊົນຊາດຄົນອື່ນໆອີກ ເປັນຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ. ພາສາລັດເຊຍທີ່ເພີ່ນໃຊ້ເປັນພາສາແປ ບົດນິ ຍາຍຕ່າງໆນັ້ນ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ບົດນິຍາຍເຫລົ່ານັ້ນເສຍ ເອ ກະລັກຂອງຕົນໄປສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງທີ່ນັ້ນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ ດີນັ້ນ ມັນແມ່ນ-ຈຸດພິເສດຂອງຊາວຢູກາຄີ, ມັນແມ່ນ- ຂອງ ຊາວອຸດສະແບກກິດສະຕານໂດຍສະເພາະ.

ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານ ວັດທະ ນະທຳຂອງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆນັ້ນແລ້ວ ຄວາມສົນໃຈ ຂອງ ບັນດາຊົນຊາດຕໍ່ວັດທະນະທຳຂອງຕົນເອງກໍນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນ . ພວກເຮົາໄດ້ເລົ່າມາແລ້ວວ່າ ຄົນຕາຕາ ໄດ້ແຈກຢາຍກັນ ຢູ່ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດໂຊວຽດຕັ້ງແຕ່ຄົນນານມາແລ້ວ. ໃນ ສູ່ມື ຄົນຕາຕາ ມີຫລາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສີ່ພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່າ ນັ້ນ ທີ່ຕົວພູມລຳເນົາຢູ່ພາຍໃນລັດຕາຕາເອງ. ແຕ່ວ່າໃນເວ ລາໃດທີ່ລະຄອນຕາຕາ ໄດ້ເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວໄປສະແດງ ທີ່ ນິດສະກູ ຫລືທີ່ເມືອງ ເລນິນກຣາດ ແລ້ວ ເວລານັ້ນ ປີເຂົ້າ

ຊຸມຊາມສະແດງເກືອບວ່າບໍ່ສາມາດຊ້ໍໄດ້ເລີຍ. ຄົນຕາຕາມົດ ສະກູ" ຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ຕັດຂາດອອກຈາກ "ບ່ອນຕັດສາຍ ແຫ ບ່ອນແຜ່ສາຍບ໊ແຫ່ງຊາດ "ຂອງຕົນແລ້ວ (ສ່ວນອີກ ຈຳນວນ ໜຶ່ງກໍໄດ້ຫລົງລືມພາສາເກີດຂອງຕົນເຄິ່ງໜຶ່ງແລ້ວ ແລະໃຊ້ ພາສາລັດເຊຍປາກເວົ້າເປັນປະຈຳ), ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນຍັງ ມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ວັດທະນະທຳປະຈຳຊາດຂອງຕົນຢູ່ສະເໜີ . ເພິ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນສູ່ມ໊ ລະດັບຄວາມຕົ້ມຕົ໋ວ ດ້ານ ຄວາມເປັນຊາດໜຶ່ງຂອງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດຂອງ ສະຫະ ພາບໂຊວຽດ ໄດ້ຖືບຕົ໋ວສູງຂ້ໍນ໋ຍິ່ງກວ່າເວລາໃດໝົດ. ດ້ວຍ ເຫດ້ໍ ເອງ ການສູນເສຍຂອງຄວາມເປັນຊາດໜຶ່ງ,ການຂ້ໍນ ເປັນຊາດລັດເຊຍໂດຍທັງໝົດນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດຈະເກີດ ມີ ຂ້ໍນໄດ້ໂດຍທັ່ງ ສ້ໍ ມ.

ຢູ່ໃນອະນາຄົດທີ່ຍາວໄກ ທີ່ສຸດ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຈະຄາດຄະ-ເນກຳນົດເວລາໄວ້ໄດ້ນັ້ນ ບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆຂອງ ສະຫະ ພາບໂຊວຽດຈະກາຍເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງຊົນຊາດດຽວ ທີ່ສາມັກຄີ ແໜ້ນແຟ້ນກັນເປັນຢ່າງດີ. ຈະເກີດມີການປະສານ ປະສົມ ເຈືອປົນກັນເຂົ້າທາງດ້ານພາສາ, ວັດທະນະທຳ, ປະເພນີ-ແລະ ແບບແຜນດຳລົງຊີ ວິ ດຂອງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆ ທີ່ເປັນ ໜ້າສົນໃຈ ຍິ່ງ. ທ່ວງທ່າກ້າວເດີນໄປສູ່ສ້ງ ດ່ັ ງ ກ່ າ ວ ນ ້ ັ ນ ເ ກ ິ ດ ຂ ້ ໍ ນ ໍ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ໃ ກ ້ ຊ ິ ດ ສ ະ ໜ ິ ດ ແ ໜ ້ ນ ກ ັ ນ ລ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ບ ັ ນ ດ ◌ ◌ ◌

ໂຊວຽດທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນນຸ່ງຫົ່ມຊຸດເສື້ອໃຫຍ່ແບບຊາວ ເອີ ລົບ ທັງໝົດ. ສ່ວນຢູ່ຕາມບັນດາລັດເຂດອາຊີກາງ ແລະ ເຂດທ້ອງຖິ່ນພາກເໜືອທີ່ມີຄວາມໜາວເຢັນນັ້ນ ພວກຄົນຊຸມ ຊາດພົ້ນຖານໄດ້ພາກັນນຸ່ງຖືເຄື່ອງນຸ່ງປະຈຳຊາດ ເພາະ ວ່າ ມັນເໝາະສົມສະດວກສະບາຍກັບດິນຟ້າອາກາດຂອງເຂດນັ້ນ ເອງ. ການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນນັ້ນມັນຍັງສະແດງຕົວອອກຢູ່ ບ່ອນວ່າ ປະຊາຊົນສ່ວນຫລວງຫລາຍທີ່ບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດລັດເຊຍ ນັ້ນ ສາມາດປາກເວົ້າພາສາລັດເຊຍໄດ້ດີ ຊຶ່ງຖືເປັນ ພາສາ ກາງທີ່ໃຊ້ກັນລະຫວ່າງຮ່ອຍໆຊົນຊາດພາຍໃນປະເທດ.

ການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນຍັງໄດ້ສະແດງຕົວອອກຢູ່ບ່ອນ ວ່າ ໃນລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດນັ້ນໄດ້ເກີດມີຮູບການ ສິລະປະ ວັນນະຄະດີແບບໃໝ່ຂຶ້ນອີກຊຸ່ມ-ບົດນະວະນິຍາຍ, ລະຄອນລຳ, ວົງນະໂຫລີ, ລະບຳບາເລ, ລະຄອນ ເວົ້າ ເປັນຕົ້ນ ຊຶ່ງເປັນຮູບການອັນໃໝ່ສຳລັບບາງຊົນຊາດ ການຂະ ຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນຍັງສະແດງຕົວອອກຢູ່ບ່ອນວ່າ ແຕ່ລະ ຄົນ ຊົນຊາດຕ່າງກໍຮູ້ຈັກວັດທະນະທຳຂອງກັນ ແລະ ກັນໄດ້ ຂຶ້ນ ແລະ ພວກຂະເຈົ້າກໍໄດ້ມີຜົນງານຕົວຈິງຢ່າງດີເດັ່ນ ຫລາຍໆ ຢ່າງດ້ວຍກັນ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ. ມີບັນດານັກຂຽນ ໂຊ ວຽດຫລາຍໆຄົນດ້ວຍກັນ ທີ່ຜູ້ແຕ່ງປຶ້ມຫົວນີ້ຕົກອົກຕົກໃຈ ເປັນ ຢ່າງຍິ່ງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນກໍມີນັກຂຽນຄົນລັດເວຍຊື່ ວິລິສ ລາຊີສ - ແລະ ຄົນກຽກກິດຊື່ ຈົນກິສ ໄອຕ໌ມາຕົຟ ເປັນຕົ້ນ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ວັດທະນະທຳຂອງຊົນຊາດຕ່າງໆໄດ້ສ້າງ ຄວາມຊຸດົມຮົ່ວມຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

ແຕ່ວ່າການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນ ທາງດ້ານວັດທະນະ-ທຳດັ່ງກ່າວນັ້ ກໍຈະເກີດມີຂຶ້ນໄດ້ພຽງແຕ່ຢູ່ບົນຄວາມອຸດົມ ພູມ ສຸກຂອງແຕ່ລະຊົນຊາດເທົ່ານັ້ນ. ວັນນະຄະດີຂອງ ບາສະກົຣ ເມື່ອ ກ0 ປີກ່ອນຫນ້ານີ້ ສາມາດປະກອບສ້າງຄວາມອຸດົມຮັ່ງ ມີທາງດ້ານວັນນະຄະດີໃຫ້ແກ່ຄົນລັດເຊຍຜູ້ຫນຶ່ງດ້ວຍຫຍັງ ກັນ ແດ່ ? ແມ່ນອນມັນບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ໄດ້ ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນວັນ ນະຄະດີບາສະກົຣ ຍັງບໍ່ທັນເກີດມີຂຶ້ນເທື່ອ. ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນ ສູ່ມື ນັກຂຽນລັດເຊຍຫຼາຍຄົນ (ກໍຄືຄົນໂຊວຽດທົ່ວໆໄປ) ຮູ້ຈັກຊື່ຂອງ ມູສະໄຕ ກາຣ໌ມ ເປັນຢ່າງດີ. ບັນດາຊາວຈູກຊື່ ເມື່ອ ຝ0-ກ0 ປີກ່ອນຫນ້ານີ້ ມີສິລະປະສອງປະເພດດ້ວຍກັນ ຄື-ການຄວັດກະດູກສັດ ແລະ ການຝົນເຢົ້າຜ້ເທົ່ານັ້ນເອງທີ່ ປະກອບສ້າງຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີໃຫ້ແກ່ວັດທະນະທຳໂລກ ດ້ວຍ ຫຍັງກັນໄດ້ແດ່ ? ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນສູ່ມື ຄົນຈູກຊື ຊຸຢູ ຣ໌ ຣ໌ ແຄວ ແມ່ນນັກຂຽນໂຊວຽດຫນຶ່ງສຽງໂດ່ງດັງທີ່ສຸດຊ່ວງປີມຂອງ ເຂົ້າຖືກພິມອອກດ້ວຍຈຳນວນຫລວງຫລາຍເປັນພິເສດ.

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ການແລກປ່ຽນດ້ານວັດທະນະທຳລະຫວ່າງ ຊົນຊາດຕ່າງໆໄດ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ລະດັບໃຫມ່ແລ້ວ. ຖ້າວ່າໃນສະ ໄຫມຂ້າມຜ່ານກໍຄືໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນແຫ່ງການກໍ່ສ້າງລະບອບ ສັງຄົມນິຍົມຂະຫຍາຍຕົວນັ້ນ ຂະບວນວັດດັ່ງກ່າວໄດ້ມີທ່າຂະ ຫຍາຍດ້ານດຽວເທົ່ານັ້ນ (ວັດທະນະທຳຕ່າງໆຂອງບັນ ດາ ຊົນຊາດທັງຫມົດໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີຈາກວັດທະນະທຳ ລັດ ເຊຍ), ແຕ່ວ່າມາຮອດປະຈຸບັນນີ້ ມັນໄດ້ມີທ່າ ຂະຫຍາຍ ຫລາຍດ້ານດ້ວຍກັນແລ້ວ. ແຕ່ລະຊົນຊາດຂອງສະຫະພາບໂຊ

ວຽດລ້ວນແຕ່ມີສິ່ງທີ່ຈະປະກອບສ້າງໃຫ້ແກ່ວັດທະນະທຳ ລັດ
ເຊຍ ກໍຄືວັດທະນະທຳຕ່າງໆຂອງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດໄດ້.

ສອງຂະບວນວັດດັ່ງກ່າວ-ຄືຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ແລະ
ການຂະຫຍັບຕົວເຂົ້າຫາກັນ ຂອງບັນດາຊົນຊາດ ຊຶ່ງນັບມື້ນັບ
ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສະຫະຊົນ ແບບ
ໃໝ່ຂອງມະນຸດຂຶ້ນ-ຄື ປະຊາຊົນໂຊວຽດນັ້ນເອງ. ສັງຄົມມະ
ນຸດໄດ້ຜ່ານຂ້າມຮູບຖານປະຫວັດສາດຂອງສະຫະຊົນ ມາແລ້ວ
ຈຳນວນໜຶ່ງ. ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຮູບຖານປະຫວັດສາດດັ່ງກ່າວ
ນັ້ນ ແມ່ນເຜົ່າພັນ. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງບັນດາ ເຜົ່າພັນ
ຕ່າງໆໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການປະກອບເຜົ່າຊົນຂຶ້ນ. ບັນດາເຜົ່າຊົນ
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເຂົ້າເປັນຊົນເຜົ່າຕ່າງໆຂຶ້ນ. ຢູ່ໃນ ສະໄໝ
ລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ ບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆໄດ້ຖືກກໍ່ຮ່າງ ສ້າງ
ຕົວຂຶ້ນ. ເວົ້າວ່າ ຊົນຊາດການຸ້ກ ແລະ ອູດສະແບກ ໄດ້ຖືກ
ເຕົ້າໂຮມມາຈາກເຜົ່າຊົນຕ່ຽວກັນ, ສ່ວນຊົນຊາດລັດເຊຍ -
ແມ່ນມາຈາກຫລາຍເຜົ່າຊົນ ແລະ ຫລາຍໆຊົນເຜົ່າດ້ວຍກັນ.

ຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ,ຜືນ
ແຜ່ນດິນ, ການພົວພັນທາງດ້ານສັງຄົມ, ແບບແຜນດຳລົງ ຊີ
ວິດໂດຍທັງໝົດແມ່ນລັກສະນະພິເສດຂອງປະຊາຊົນໂຊວຽດ.
ສະຫະຊົນດັ່ງກ່າວຂອງປະຊາຊົນໂຊວຽດນີ້ແມ່ນບາດກ້າວເດີ່ນ
ທຳອິດບົນເສັ້ນທາງແຫ່ງການລົບລ້າງບັນດາຮອງຮອຍ ຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດທັງໝົດໃນອະນາຄົດ.

ຈຸດພິເສດອັນສຳຄັນທີ່ປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຊ່ວງໄລຍະ ປະ
ຫວັດສາດຂອງ ສສສຊ ແລະ ທີ່ພວມດຳເນີນກັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນ

ในการลับล้างความบ่สะเหมิพาบต่อจิงเป็นเที่อละก้าว ก้าวไปละห่างบันดาอุ่มอาถต่างๆนั้นมีอยู่บ่อมว่าการลับล้างความบ่สะเหมิพาบจะบ่บังเกิดผิมสำเล็ดอั้นได้โดยเด็ดขาด ถ้าหากมำใช้อิทิการเอิา "เมถตาทำ" ของอุ่มอาถที่จะเลิมสิอิไลกว่าไปติดพันกับอุ่มอาถที่มี ความหล้าหลังกว่าความบ่สะเหมิพาบจะสูมหายไปได้ก็ต่เมื่อว่า แต่ละอุ่มอาถได้มีความอาถสามาถเที่าทรมกัน ในการก่สร้างอิ่วถของติม และ เสิมขะหยายวัดทะมะ ทำของติม. เพื่อจูดปะสิงดั่งก่าอมิเอง เพิ่นจิงได้ ลิงทิมย่างหลวงหลาย เอ้าสู่การเสิมขะหยายการมูดสาทะ-กำ, การปะกอบสร้างละบบกิมจักในการมะสิกำ, การเสิมขะหยายอิทะยาสาถ และ วัดทะมะทำยู่ในพูกๆลัดสะหะสาบพาบทั่วหมิด. บันดาสะพาบันดิดอิทะยาสาถต่างๆก็ได้ถูกสร้างต้วอั้นยู่ในหมิดพูกๆลัดเฉิ่นดุจกัน. เมื่อถาวหลายๆสิบปีก่อนหน้านี้ คิมฮูดสะแบกทิดสะตาม, คิมตุกเมมิ, คิมกุกกิอุ ก็ถิ่มตาถอุทิดสะตาม บ่สามาถ จะอาถพาบออกได้เลิยว่า สะพาบันดิดลิหยังกันแท้; ยิ่งไปกว่านั้น คำสับ "สะพาบันดิด" ก็บ่เคยมีมาก่อนเลิยในพาสาของพวกขะเจ้าอุ่อิก. แต่ว่าต่กมาในสู่มีสะพาบันดิดต่างๆของบันดาลัดเขถอาฉิกาง ได้ปะกอบ - ส่วนอันสำคันเอ้าในการเสิมขะหยายอิทะยาสาถ.

พวกเธ็าได้ก่าวมาแล้วว่า ในปะจุบันมียู่ที่ สะหะพาบโอยุด บ่มีอุ่มอาถใดๆที่จะหล้าหลังอิกแล้วแต่เถิง

ປາມນັ້ນກໍຕາມ ມັນຍັງມີບັນດາສິ່ງເສດເຫລືອຂຸ້ນສຸດທ້າຍຂອງ
ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຕ້ອງທີ່ຕົກຄ້າງມາແຕ່ຄາວອະດີດ ລະ
ຫວ່າງຊຸ້ມຊາດຕ່າງໆນັ້ນອີກຢູ່. ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຕິດ ພັນ
ຫລາຍ ທີ່ສຸດກັບບັນຫາຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານສັງຄົມ ຢູ່
ໃນຂົງເຂດທ້ອງຖຸ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນ ແລະ ກັບບັນຫາ ການແກ
ໄຂຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ຕ່ໍບັນຫານີ້ພວກເຮົາ
ພ້ອມກັນພິຈາລະນາຮ່ໍກັນ.

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ລະຫ່ວ່າງບັນດາລັດສະຫະພາບ, ລັດປົກ
ຄອງຕົນເອງ ແລະ ເຂດປົກຄອງຕົນເອງນັ້ນ ແມ່ນຍັງມີຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນຈຳນວນໃດໜຶ່ງ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດ,
ຢູ່ໃນໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ທ່າແຮງທາງດ້ານ-
ສະຕິປັນຍາ. ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລ່ົານີ້ແມ່ນມີ ລັກສະນະ
ທ້ອງຖຸ່ນຫລາຍກ່ວ່າລັກສະນະປະຈຳຊາດ ເພາະສະນັ້ນ ລະ
ຫ່ວ່າງບັນດາເຂດຕ່າງໆພາຍໃນລັດໜຶ່ງ ຈ່ງອາດມີ ຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍກ່ວ່າລະຫ່ວ່າງບັນດາລັດສະຫະພາບ ດ້ວຍ
ກັນເສຍອີກ. ເຊ່ັນວ່າ ໃນປີ ໑໙໖໑ ບ່ໍລິມາດເມ່ັດທ່ ສູ່ງສຸດ
ຂອງເຮ່ືອນຢູ່ຄົດໄລ່ເປັນແມັດມ່ົນທ່ົນຢູ່ພາຍໃນຕ່ົວເມ່ືອງຕ່ວ່ໆ
ໄດ້ຕົກຖຸ່ກປະຊຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ລັດ ແອສະໂຕນີ (໑ກ,໔ ແມັດ
ມ່ົນທ່ົນ), ສ່ວນບ່ໍລິມາດເມ່ັດທ່ຕ່ຳສຸດແມ່ນຢູ່ລັດ ອູສະແບກ-
ກ່ິດສະຕານ (໙,໕ ແມັດມ່ົນທ່ົນ). ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນລັດອູກຣາ
ອ່ົນ ແລ້ວຕ່ົວເລກດັ່ງກ່າວນີ້ປະກອບມີ ໑໕,໔ ແມັດມ່ົນທ່ົນ ຢູ່
ແຂວງ ໂວໂຣຊີລ່ິຟກຣາດ ແລະ ໑໑,໙ ແມັດມ່ົນທ່ົນຢູ່ແຂວງ
ໂຣບໂນ (ຢູ່ພາຍໃນສອງແຂວງນ່ັ້ລ່ວນແຕ່ແມ່ນຊາວອູກຣາອ່ົນ

ອາໃສຢູ່).

ໃນປີ ๑๙๗๑ ຈຳນວນນາຍແພດຕໍ່ປະຊາຊົນຈຳນວນ ๑๐ ພັນຄົນໃດກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງລັດສະຫະພາບດ້ວຍກັນ ຄື: ຈາກ ๔๙,๒ ຢູ່ລັດຊອກຊີເຖິງ ๘๔,๘ ຢູ່ລັດຕວກເມນີສະຖານ. ສ່ວນຢູ່ພາຍໃນສະຫະພັນລັດເຊຍ ຈຳນວນດັ່ງກ່າວນີ້ມີສະພາບຂຶ້ນໆລົງໆຄື ຈາກ ๓๙,๒ ຢູ່ເຂດເມືອງ ກຣາສະ-ໂນດາຣ໌ ເຖິງ ๘๒,๑ ຢູ່ແຂວງຕຳບົບ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ມັນຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫລາຍໆຢ່າງອີກ ແມ່ນກະທັ້ງ ລະຫວ່າງບັນດາທ້ອງຖິ່ນນຳກັນພາຍໃນແຂວງໜຶ່ງ ກໍຄືພາຍໃນ ບັນດາລັດປົກຄອງຕົນເອງ ກໍຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່. ເຊັ່ນວ່າຢູ່ທີ່ໂກມີ ລັດປົກຄອງຕົນເອງ ຊຶ່ງເປັນລັດທີ່ໃຫຍ່ໂຕພໍປານໃດນັ້ນ ລາຍໄດ້ຕໍ່ຈົ່ວຂອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນເຂດຜະລິດ ໂວກຫູຕາ-ອີນຕາ ແບບຄົບຊຸດ (ຊຶ່ງເຕົ້າໂຮມເຂດປົກຄອງ ຈຳນວນໜຶ່ງເຂົ້າກັນ) ປະກອບມີ ๑๔๗% ຈາກລາຍໄດ້ ຕໍ່ຈົ່ວຂອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນເຂດຜະລິດພາກໃຕ້ແບບຄົບຊຸດ ຊຶ່ງ ເປັນ ๔๑๐ ເຂດທີ່ມີດົນຟ້າອາກາດ ແລະ ເນື້ອດິນທີ່ເໝາະສົມກັບການກະສິກຳນັ້ນເລີຍ.

ດ້ວຍເຫດໃດແທ້ ທີ່ວ່າໃນສູ່ມນ ๕๐ ຈຶ່ງຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງ-ກັນເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ ກໍຄືຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນຂົງເຂດ ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນ ? ແມ່ນແທ້ ແລະ ກອມອົມໜົດກໍເປັນ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນແກ້ໄຂລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກຫລ້າຫລັງຂອງບັນດາຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆນັບເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ

ຊ່ວງນັ້ນໄດ້ຕົກທອດມາແຕ່ຄາວສະໄໝປະເທດລັດເຊຍພະເຈົ້າ
ຊານັ້ນ ໄດ້ລຳເລັດລົງຢ່າງເຖິງຖອງກັນເທື່ອ. ຕົວຈິງແລ້ວບໍ່
ມີພຽງແຕ່ເຂດເມືອງຕ່າງໆທີ່ບັນດາຊົນເຜົ່າທີ່ບໍ່ແມ່ນລັດເຊຍ-
ໄດ້ອາໃສຢູ່ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມທຸກຍາກທຸລາຫລັງ ແຕ່ນັ້ນ ຍັງ
ລວມທັງເຂດແຂວງລັດເຊຍຫລາຍໆແຫ່ງນຳອີກ. ໃນສະໄໝ
ນັ້ນ ຊຸບຣ ໄດ້ກາຍເປັນແຫລ່ງທີ່ລີ້ລັບໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດເຊັ່ນ
ຕົວຢ່າງ ພະເຈົ້າຊາ ໄດ້ທຳການເນລະເທດບັນດານັກ ໂທດ
ຕ່າງໆໄປກັກຂັງທີ່ເມືອງ ໂຕໂບນສະເກ ເປັນຕົ້ນ. ແຕ່ວ່າ
ຕົກມາໃນສູນນຍູທີ່ເມືອງ ໂຕໂບນສະເກ ແຫ່ງນີ້ເພີ່ນໄດ້ ທຳ
ການກໍ່ສ້າງໂຮງງານຜະລິດນ້ຳມັນຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແຫ່ງ
ໜຶ່ງຂຶ້ນ...ຄວາມທຸກຍາກທຸລາຫລັງຍັງໄດ້ກວມເອົາເຂດທົ່ງ
ພຽງ ກາວະກາດ ພາກເໜືອ, ເຂດແມ່ນ້ຳໂວນກາຂອງລັດ
ເຊຍ, ແລະ ໝົດເຂດພາກເໜືອຂອງປະເທດ. ເພີ່ນໄດ້
ເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງສຳເລັດມາແລ້ວ ໃນການ ລົບລ້າງ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ການລົບລ້າງຄວາມ ທຸກ
ຍາກທຸລາຫລັງຂອງບັນດາຊົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ແລະພາລະ
ກິດດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນຍັງໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດກັນຢູ່ເປັນປະຈຳ.

ເຫດຜົນອັນທີສອງທີ່ພາໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ລະ
ຫວ່າງບັນດາຊົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນນັ້ນ ແມ່ນຄວາມ-
ແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນອັດຕາສ່ວນຂອງຈຳນວນຄົນທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນຂະ
ແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຢູ່ໃນການກະສິກຳ.ດັ່ງທີ່ພວກ
ເຮົາໄດ້ຮູ້ເຫັນມາແລ້ວວ່າ ການອຸດສາຫະກຳຖືກປະກອບສ້າງ
ຕົດຕັ້ງທາງດ້ານເຕັກນິກດີກ່ວາການກະສິກຳ ແລະ ກຳມັນຕະ

ພາບແຮງງານກໍສູງກວ່າ. ສະນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າທັງອັດຕາຄ່າ
ແຮງງານກໍຈະຕ້ອງສູງກວ່າຢ່າງແນ່ນອນ. ຢູ່ທີ່ ສສສຊ ມີ
ຫລາຍໆຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນດ້ວຍກັນ ທີ່ເປັນຂົງເຂດທີ່ເພີ່ນ ບໍ່ສາ
ມາດເຮັດການກະສິກຳໄດ້ ເນື່ອງມາຈາກດິນຟ້າອາກາດ ມີ
ຄວາມໜາວຈັດຈົນເກີນໄປ. ແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍໆຂົງເຂດ ອີກ
ເຊັ່ນ ຢູ່ລັດສະຫະພັນລັດເຊຍ, ອູກຣາອິນ, ກາວະກາດແລະ
ຢູ່ເຂດອາຊີພາກກາງທີ່ເປັນຂົງເຂດທີ່ເໝາະສົມແກ່ການກະສິ
ກຳເປັນຢ່າງດີ. ບໍ່ແມ່ນເຫດບັງເອີນແຕ່ຢ່າງໃດ ທີ່ວ່າຢູ່ເຂດ
ອາຊີພາກກາງນັ້ນມີ ກ0% ໃນຈຳນວນຜູ້ທີ່ມີອຸກເຮັດງານທຳ
ທັງໝົດໄດ້ເຮັດວຽກງານດ້ານການກະສິກຳ ແລະ ການກະສິ
ກຳໄດ້ກວມເອົາ ຝ໕% ຂອງຜົນຜະລິດທັງໝົດຂອງບັນດາລັດ
ເຂດອາຊີພາກກາງເຫລົ່ານັ້ນ. ເປັນການຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ -
ເນື່ອງມາຈາກສາຍເຫດດັ່ງກ່າວນີ້ເອງ ມັນຈຶ່ງຍັງມີ ຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນລະດັບລາຍໄດ້ຂອງປະຊາຊົນໃນແຕ່ລະ ຂົງ
ເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ.

ສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຄົງຈະມີຢູ່ຕະຫລອດໄປ ຕາບ
ໃດທີ່ຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງແຮງງານດ້ານ ອຸດສາ
ຫະກຳ ແລະ ແຮງງານດ້ານກະສິກຳ, ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ-
ແລະ ຊົນນະບົດ. ໃນເມື່ອໃດຊົນນະບົດຫາກເທົ່າທຽມກັບຕົວ
ເມືອງ ແລະ ແຮງງານດ້ານກະສິກຳຫາກກາຍເປັນອັນດຽວ
ກັນກັບແຮງງານດ້ານອຸດສາຫະກຳແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນການ ອຸຳລະ
ຄ່າແຮງງານກໍຈະມີອັນເທົ່າທຽມກັນໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ເອງ
ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດ ລະ

ຫ່ວາງຂົ່ວເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂັ້ນ ຍ້ອນມີ ການແບ່ງງານກັນນັ້ນ ກໍຈະຫາຍສາບສູນໄປພ້ອມດຽວກັນ.

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ ກໍຍັງມີສາຍເຫດອີກອັນໜຶ່ງທີ່ພາ ໃຫ້ ເກີດມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫ່ວາງຂົ່ວເຂດທ້ອງຖິ່ນດ້ວຍກັນ ສິ່ງນັ້ນຄື-ການເກີດຂອງຄົນ. ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວວ່າຢູ່ ເຂດເອີລົບຂອງ ສສສຊ ນັ້ນເວົ້າທ່ວໄປແລ້ວ ຄອບຄົວໜຶ່ງມີ ລູກພຽງແຕ່ ๑-๔ ຄົນເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນຢູ່ທາງເຂດໂກກາສ - ແລະ ເຂດອາຊີພາກກາງ ແມ່ນຍັງຄົງຮັກສາປະເພນີ ມີລູກ ຫລາຍຄົນຢູ່ເຊັ່ນເດີມຄືຄອບຄົວໜຶ່ງມີລູກຕັ້ງ ๕-๑๐ ຄົນ ຂຶ້ນ ໄປ. ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນແອສະໂຕນີ ທີ່ມີລູກພຽງ ຜູ້ດຽວ ແລະ ເມຍຂອງເຂົາກໍມີອຸກເຮັດງານທຳແມ່ນຍອມ ທີ່ ສຸດ ເຂົາຈະມີຊີວິດການເປັນຢູ່ດີກວ່າຄົນອູດສະແບກກິດສະ - ຖານ ທີ່ມີລູກນັບເປັນສິບ ແລະ ເມຍຂອງເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ ນັ່ງ ເຝົ້າເບິ່ງແຍງລູກຢູ່ກັບບ້ານເທົ່ານັ້ນ. ໃນສູນນ ການເກີດ ຢູ່ ເຂດອາຊີພາກກາງແມ່ນຍັງສືບຕໍ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢູ່ເຊັ່ນເດີມ.ແຕ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີຢູ່ເຂດເອີລົບຂອງ ສສສຊ ໃນຊຸມປີຫລັງນີ້ສະ ພາບການເກີດກໍເລີ່ມມີການປ່ຽນໄປສູ່ດ້ານເພີ່ມທະວີ ເຊັ່ນ ກັນ ແຕ່ກໍຍັງຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳຢູ່ ແມ່ນອນນັນຈະເປັນການດີ ທີ່ ສຸດ ຖ້າວ່າລະດັບການເກີດໃນຂອບເຂດທ່ວປະເທດມີອັນ ກ້ຳ ເກິ່ງດຸນດ່ຽງກັນ...

ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວວ່າ ລະຫ່ວາງບັນດາ ຂົ່ວ ເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆນັ້ນ ແມ່ນຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລວມທັ້ງ ຢູ່ໃນໂຄງປະກອບທາງດ້ານສັງຄົມນຳອີກ. ເຊັ່ນວ່າ, ອັດຕາ

ສ່ວນຂອງພະນັກງານພາລະກອນໃນຈຳນວນປະຊາກອນ ທັງ
ໝົດຢູ່ລັດ ແອສະໂຕນີ ປະກອບມີ ๔๒,๒%, ຢູ່ລັດລັດເວຍ-
๔๗,๒, ຢູ່ລັດຊອກຊີ-๔๗,๕, ໂມນຕາວີ-๑๓,๕, ຕັດຊີກ
ສະຖານ-๔๐,๗ %. ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນ
ໃນລະດັບສູງສຸດ-ມີ ๑,๗ ເທື່ອ. ພາຍໃນບັນດາລັດ ແລະ
ແຂວງຕ່າງໆກໍມີອັນແຕກຕ່າງກັນລວມທັງດ້ານອັດຕາສ່ວນຂອງ
ກຳມະກອນໃນຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດ (ຈາກ ๗๒% ຢູ່
ກາຊັກສະຖານ ຈົນເຖິງ ๔๔,๔% ຢູ່ຕອກເມນີ). ບັນດາ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ ຈະຫາຍສາບສູນໄປໄດ້ຢ່າງ ແນ່
ນອນ ເພາະວ່າຢູ່ຕາມບັນດາລັດເຂດກະສິກຳໃນປະຈຸບັນ ນີ້
ເພີ່ນໄດ້ທຳການກໍ່ສ້າງໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສາຫະກຳນັບມື້ນັບ
ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນຢູ່ຕາມລັດຕ່າງໆທີ່ຍັງມີ ຄວາມ
ຫລ້າຫລັງຢູ່ນັ້ນ ກໍໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງສະຖາບັນການສຶກສາວິຊາ
ສະເພາະຂຶ້ນສູງ ແລະ ຂຶ້ນກາງຫລາຍໆແຫ່ງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ
ກັນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ເພີ່ນກໍໄດ້ຮັບເອົາບັນດານັກວິ-
ຊາການຕ່າງໆເຂົ້າທຳການເຝິກອົບຮົມຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ ການ
ສຶກສາແຫ່ງຕ່າງໆຂອງລັດທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວສູງແລ້ວນັ້ນ
ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ແກ່ບັນດາລັດທີ່ຍັງມີຄວາມຫລ້າຫລັງຢູ່.
ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ການຊ່ວຍເຫລືອຖານ ອ້າຍ
ນ້ອງຂອງບັນດາຊົນຊາດໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ອີກຊົນຊາດໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນ
ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນຢູ່ຈົນເຖິງເທົ່າປະຈຸບັນນີ້.

ນອກຈາກນີ້ຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາລັດ
ແລະ ລະຫວ່າງແຂວງຕ່າງໆອີກທັ້ງດ້ານທ່າແຮງສະຕິປັນຍາ,

ໝາຍຄວາມວ່າ ທາງດ້ານປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງປະຊາ
ຊົນ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຢູ່ໃນແບບແຜນດຳລົງຊີວິດ ຂອງໂຊ
ວຽດເອງ. ບັນດາວິຊາຊີບສະໄໝໃໝ່ຫລາຍໆປະເພດດ້ວຍ
ກັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສຶກສາທີ່ມີລະດັບອັນແນ່ນອນ, ມີການ
ເຝິກອົບຮົມດ້ານວິຊາສະເພາະເປັນຢ່າງດີ, ມີການ ປະກອບ
ສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານການລຸ້ມຄອງຕ່າງໆ-ເວົ້າລວມແລ້ວ -
ແມ່ນຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ການເມືອງ ແລະ ດ້ານ
ວິຊາສະເພາະ: ການອົບຮົມສັ່ງສອນພວກເດັກນ້ອຍ- ກໍແມ່ນ
ຄວາມຮູ້ພົ້ນຖານດ້ານວິຊາຄູ. ເພື່ອຈະມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ຕໍ່
ໜາກຜົນທາງດ້ານວັດທະນະທຳໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງມີ ຄວາມ
ເຂົ້າໃຈຊາບຊຶ້ງຕໍ່ໜາກຜົນເຫລົ່ານັ້ນເສຍກ່ອນ.ບັນດາຄວາມ
ຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນທ່າແຮງ ທາງ
ດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງຊົນເຂດທ້ອງຖິ່ນໜຶ່ງໆ. ແຕ່ວ່າ ໃນປະ
ຈຸບັນນີ້ ທ່າແຮງດັ່ງກ່າວຍັງມີອັນແຕກຕ່າງກັນຢູ່ຕາມບັນດາລັດ
ແລະ ແຂວງຕ່າງໆ. ເຊັ່ນ, ຢູ່ຕາມບັນດາລັດເຂດທະເລ -
ບາມຕິກ, ລັດອູກຣາອິນພາກຕາເວັນຕົກ, ລັດເບໂລລັດເຊຍ
ພາກຕາເວັນຕົກ ແລະ ຢູ່ລັດໂມນດາວີ ຊຶ່ງທັງໝົດນີ້ໄດ້ເຂົ້າ
ຮ່ວມເປັນສະຫະພາບ ສສຊ ໃນເວລາຫລ້າສຸດ ພຽງແຕ່ໃນ
ປີ ໑໙໓໙-໑໙໔໐ ເທົ່ານັ້ນ ລະດັບການສຶກສາຂອງຄົນຮຸ່ນອາ
ວຸໂສ ແມ່ນຕ່ຳກວ່າລະດັບການສຶກສາຢູ່ເຂດແຂວງ ແລະ ລັດ
ອື່ນໆພາຍໃນປະເທດພຽງເລັກນ້ອຍ. ບ່ອນໃດທີ່ເພີ່ມ ຂາດ
ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນການເສີມຂະຫຍາຍຕາໜ່າງໂຮງຮຽນວິ
ຊາຊີບແລ້ວ ບ່ອນນັ້ນໂຄງປະກອບທາງດ້ານລຸ້ມນະພາບ ຂອງ

ຊຸມຊຸ້ມກຳມະກອນ ກໍຈະຮ້ຽກວ່າແຫ່ງອົ່ນໆເປັນຫລາຍ ໆ ເທົ່າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ໃນສູ່ມົນ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນດັ່ງກ່າວກໍມີຢູ່ບໍ່ຫລວງຫລາຍພໍປານໃດແລ້ວ ແລະ ໃນບໍ່ຊ້າ ນີ້ ມັນກໍຈະສູນຫາຍໄປຢ່າງແນ່ນອນ.

ການສືບຕໍ່ເສີມຂະຫຍາຍບັນດາສະຖາບັນການສຶກສາວິຊາ ຊຸບຊຸ້ນສູງ ແລະ ຊຸ້ນກາງຢູ່ຕາມບັນດາວົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ຈຳຄວນເປັນເຂດທີ່ໜຸກຍາກຫລ້າຫລັງນັ້ນ- ແມ່ນເສັ້ນທາງອັນແທ້ຈິງໃນການລົບລ້າງບັນດາຮ່ອງຮອຍ ຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານລະດັບທ່າແຮງສະຕິປັນຍາຂອງ ປະຊາ ຊົນຂອງບັນດາລັດ ແລະ ເຂດແຂວງຕ່າງໆ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ໃນເວລາບໍ່ຊ້ານີ້ ສະພາບການ ຕົວຈິງ ຂອງບັນດາຊົນຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າຕ່າງໆຂອງ ສສສຊ ກໍຄື ຂອງປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ຕາມວົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆພາຍໃນປະເທດ ຈະເກີດມີອັນເທົ່າທຽມກັນຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນ ຫັ້ງເປັນບາດກ້າວອັນໜຶ່ງທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສະເໝີ ພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມຢ່າງສົມບູນລະຫວ່າງປະຊາຊາດດ້ວຍກັນ.

ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງບັນດາ ຊົນ ຊາດ ແລະ ວົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນດັ່ງກ່າວນີ້ ບໍ່ຫອມ ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງໜາກຖົ່ວຫຽ ຄົ້ນເລີຍ: ເພາະຢູ່ທີ່ນັ້ນມັນມີລັກສະນະແບບຄຽວກັນ ໝົດ ຢ່າງສົມເຊິ່ງເລີຍ. ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຄົນ ທີ່ເປັນ ຊົນຊາດແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ວົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆນັ້ນ ແນ່ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກໆຄົນຈະຕ້ອງໃຫ້ກາຍເປັນ ແບບຄຽວ

ກັນໝົດ ຊຶ່ງບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະມີອັນແຕກຕ່າງຊຶ່ງກັນ ແລະກັນນັ້ນ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ເຊື່ອແນ່ວ່າ ຊົນຊາດຕ່າງໆ ຈະຍັງຄົງໄດ້ ດຳລົງຄົງຕົວອີກເປັນເວລາບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ ແມ່ນແຕ່ກະທັ້ງຢູ່ໃນ ລະບອບກອມມູນິດກໍດີ ໂດຍຈະຍັງຮັກສາພາສາ, ຂະນົບ ທຳ ນຽມປະເພນີ, ວັດທະນະທຳ, ແບບແຜນດຳລົງຊີວິດຂອງຕົນ ຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ສ່ວນເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດກໍຈະມີອັນ ແຕກຕ່າງ ກັນຢູ່ເລັ້ຍໆໄປລະຫວ່າງພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້. ຢູ່ທີ່ ເມືອງ ໂນຣົ້ມສະເກ ແລະ ມາກາດາມ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເລີຍ ມີຄວາມໜາວຈັດທີ່ສຸດນັ້ນ ເພິ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກໍ່ສ້າງເຮືອນ ຢູ່ທີ່ມີຝາເຮືອນໜາ ແລະ ແກ້ວແວ່ນປ່ອງຢ້ຽມສາມຊັ້ນ, ຍາມ ລະດູໜາວມາປະຊາຊົນກໍນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງນຸ່ງຂົນສັດ. ສ່ວນ ຢູ່ ຕາມຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນເຂດຮ້ອນຕ່າງໆຂອງລັດອາຊັກໃບຊາມ ແລະ ລັດຊອກຊີແລ້ວ ປະຊາຊົນສາມາດຢູ່ອາໃສພາຍໃນ - ເຮືອນແບບງ່າຍໆ, ຕະຫລອດລະດູໜາວກໍນຸ່ງຫົ່ມ ພຽງແຕ່ ເສື້ອກັນລົມຫລືເສື້ອຢຸດໃຫຍ່ແບບທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຊາຊົນ ເຂດ ພາກ ເໜືອແມ່ນຫລາຍກວ່າ ແລະ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງ ງານສູງກວ່າເຂດກັນ. ສະນັ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະພາບການເປັນ ຢູ່ຂອງປະຊາຊົນມີອັນເທົ່າທຽມກັນ ໄດ້ນັ້ນ ໃນບາງກໍລະນີຈະ ຕ້ອງໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ເທົ່າທຽມກັນໃນການເບີກຈ່າຍ ອັດ ຕາຄ່າແຮງງານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ.

ການລົບລ້າງຮອງຮອຍເສດເຫລືອສົມສຸດທ້າຍຂອງຄວາມ ແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາ

ຊຸ້ມຊາດ ແລະ ປະຊາຊຸ້ມຂ້ວງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ, ການລ້ຽ
ລ້ຽງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຕ້ອງຈົ່ງຫ້ຶ້ກຄ້ຽງມາແຕ່ຄາວ ເມ້ຶ
ກ່ອນນັ້ນ ແມ່ນໝາຍເຖ້ຶງການກໍ່ສ້ຽງບັນດາເ້ຶ້ອນໄຂ ດ້ຳລ້ຶ
ຊ້ຶ້ດແບບເທ່ົ່າທຽມກັນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊຸ້ມບັນດາຊຸ້ມຊາດໂດຍທ້ຶ
ໜ້ຶ. ແບບແຜນດ້ຳລ້ຶງຊ້ຶ້ດກໍ່ຈະມ້ຶພຽງແຕ່ແບບດຽວເທ່ົ່ານ້ັ
ຄ້ແບບໂຊວຽດ ແຕ່ວ່າຢູ່ພາຍໃນນ້ັນນ້ັ ແມ່ນຍ້ຶງຄ້ຶງຮັກສາບ້ັ
ດາປະເພດຕ່າງໆຫລາຍຮູບແບບທ້ຶ່ສຸດທ້ຶ່ງດ້ານ. ການເ້ຶ້ອ
ໄຫວຊ້ຶ້ດປະຈ້ຳວ້ັນ, ນ້ຶກໄສ່ໃຈຄ້ຳ, ຄວາມຊຸ້ມເ້ຶ້ຍ, ປະເພ
ນ້ ກ້ຳ້ດຄວາມນ້ັກຄວາມເພ້ຶ່ງພໍ່ໃຈຕ່າງໆ, ຍ້ອນວ່າ ຄວາມສະ
ເໝ້ຶ່ພາບບໍ່ແມ່ນການ້ຶ່ລອດກອດພຽງສະເໝ້ຶ່ພາບກັນໄດ້.

ການຫັນແຮງງານໃຫ້ກາຍເປັນ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດຸ່ນໜຶ່ງຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້ແລະ ໄລຍະກ້າວໄປສູ່ການແບ່ງປັນແບບກອມມູນິດ

ເຖິງວ່າຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊັ້ນ, ກຸ່ມ ສັງຄົມ, ຊົນຊາດ, ຂົງເຂດທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ມີການລົບ ລ້າງ ລົງກໍຕາມ, ເຖິງວ່າສະພາບລະຫວ່າງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍມີ ຄັນເທົ່າທຽມກັນກໍຕາມ ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຍັງມີ ສາຍເຫດອັນສຳຄັນຍິ່ງອີກອັນໜຶ່ງທາງດ້ານຄວາມ ບໍ່ສະເໝີ ພາບດ້ານສັງຄົມ ຄົງຄ້າງຢູ່ ເພາະວ່າກົດເກນພົ້ນຖານ ໃນ ການແບ່ງປັນແມ່ນ: ແຕ່ລະຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ, ແຕ່ລະຄົນຊົມໃຊ້ຕາມແຮງງານ.

ສະນັ້ນ ພວກເຮົາມາພ້ອມກັນພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ໃນພຶດ ຕິກຳຕົວຈິງນັ້ນຄືແນວໃດກັນແທ້. ແຕ່ລະຄົນເຮັດວຽກ ຕາມ ຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນພັດມີຄວາມ ສາມາດ ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນເມື່ອຄົນສ່ວນໜ້ອຍໄດ້ອອກແຮງງານດ້ວຍ ມືແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕົ້ນຕໍຢູ່ໃນ"ຄວາມ ສາມາດຕ່າງໆ" ນັ້ນ-ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນເຫື່ອແຮງ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍ. ຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຫື່ອແຮງເຂັ້ມແຂງກໍຈະ

ບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພໍປານໃດໃນການຊຸດເຫມືອງຝາຍລະບາຍ
ນ້ຳ ແລະ ກໍສາມາດຊຸດດິນໄດ້ຫລາຍກວ່າສອງລົ້ນ ທັ້ງຄວາມ
ອ່ອນເພຍກວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າສອງລົ້ນນັ້ນຈະເຮັດວຽກຢ່າງສຸດ
ກຳລັງກາຍກໍຕາມ.

ໃນເມື່ອກົນຈັກທີ່ປ່ຽນແທນກຳລັງຂອງລົ້ນໄດ້ກາຍເປັນ -
ແຫລ່ງກຳເນີດທາງດ້ານພະລັງງານໃຫ້ແກ່ນັ້ນປະຕິບັດຕ່າງ ໆ
ຂອງການຜະລິດແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ການປະກອບແຮງງານ ດ້ວຍ
ລະບົບກົນຈັກກໍຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄຸນນະລັກສະນະໃໝ່. ໂດຍ
ອາໃສກົນຈັກໃນການປະຕິບັດວຽກງານນັ້ນ ບາງຄັ້ງຜູ້ທີ່ ອ່ອນ
ແອທາງດ້ານເຫື່ອແຮງກໍຈະສາມາດປະຕິບັດວຽກງານໄດ້ຕາມ
ລະດັບຄາດໝາຍສູງກວ່າຜູ້ທີ່ມີເຫື່ອແຮງເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດນັ້ນອີກ.
ບັດນີ້ພົ້ນຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມສາມາດຕ່ຳ- ແມ່ນ
ຄວາມສະຫລຽວ ສະຫລາດ, ຄວາມຊຸ່ມເຊີຍ ແລະ ການພົກ
ໄຫວໃນນັ້ນປະຕິບັດວຽກງານ ແລະ ກໍລວມທັ້ງລະດັບ ຄວາມ
ຮູ້ຈຳນວນໃດໜຶ່ງທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ດ້ານວິທະຍາກຳ-
ນານອີກ. ຢູ່ໃນການນຳໃຊ້ລະບົບອັດຕະໂນມັດນັ້ນ ການ ລ້ຽ
ເລີຍເຮັດວຽກ ແບບອັດຕະໂນມັດ ແລະ ຈ້ຽງຫວະຄວາມໄວ
ຂອງການປະຕິບັດງານແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍແບບຕັດສິນ ອີກ
ແລ້ວ ແຕ່ຫາກສິ່ງສຳຄັນແລ້ວແມ່ນ-ຄວາມຮູ້ອັນເລິກເຊິ່ງທາງ
ດ້ານພາກທິດສະດີ ແລະ ທາງດ້ານພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ຕ່າງ
ຫາກ.

ເພາະສະນັ້ນ ເມື່ອໃນຂອງຄຳຂວັນທີ່ວ່າ " ຕາມຄວາມ
ສາມາດ" ຈຶ່ງມີອັນປ່ຽນແປງໄປໃນແຕ່ລະຂັ້ນຂອງການ ຂະ

ຫຍາຍຕົວແຫ່ງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ ຄຳນິ - ຍາມທີ່ວ່າ "ແຕ່ລະຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ"ນັ້ນກໍປະ ກອບມີທັງອີກດ້ານອື່ນຄື: ຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງທີ່ຄົນເຮົາໄດ້ສຸມ ຄວາມສາມາດຕ່າງໆທີ່ຕົນມີເຂົ້າໃນໜ້າທີ່ວຽກງານ ເພື່ອ ຄວາມອຸດົມພູນສຸກຂອງສັງຄົມ. ແຕ່ວ່າຄວາມອຸດົມພູນສຸກນັ້ນ ນັ້ນກໍຂຶ້ນກັບບ່ອນວ່າຄົນເຮົາຈະມີຄວາມເສຍສະຫລະເທື່ອແຮງ ຄວາມສາມາດຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ສັງຄົມໜ້ອຍຫລາຍພຽງຂະໜາດ ໃດແທ້.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນີ້-ຄົນເຮົາກໍຍັງມີອັນແຕກ ຕ່າງ ກັນຢູ່ນາໆປະການ. ຜູ້ໜຶ່ງຍາມໃດກໍກຽມພ້ອມເຮັດວຽກ ແຕ່ ເຊົ້າຈົນຮອດຄ່ຳມືດໂດຍບໍ່ມີການພັກເຊົ່າແຕ່ຢ່າງໃດ. ສ່ວນອີກ ຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ ຖ້າເພິ່ນຫາກບໍ່ທຳການກວດກາເຂົ້າແລ້ວກໍຫາທາງ ແຕ່ຈະໃບ່, ສູບຢາ, ຍ່າງເລາະຫລົມຕາມຂະແໜງການຜະ ລິດຢູ່ຕະຫລອດມື້. ຜູ້ໜຶ່ງຖ້າວ່າເປັນໃຫຍ່ບ່ຍອມຈະປ່ອຍ ປະ ໃຫ້ເກີດມີຜົນຜະລິດຂາດຄຸນນະພາບຂຶ້ນໂດຍເດັດຂາດ, ສ່ວນ ອີກຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນເຮັດໄປຕາມມີຕາມເກີດໂດຍບໍ່ຫົວຊຸ ນຳ ຜົນຜະລິດເລີຍ: ບາງທີ, ຜູ້ກວດກາຜົນຜະລິດສັງເກດບໍ່ເຫັນ ກໍເລີຍປ່ອຍປະໃຫ້ເກີດມີຜະລິດຕະພັນເສຍຄຸນຂຶ້ນກໍເປັນໄປໄດ້. ຜູ້ໜຶ່ງໄປທຳງານກົງກັບໂມງເວລາບໍ່ຊັກຊ້າແມ່ນແຕ່ນາທີດຽວ ສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນຖືເບົາວຽກງານຢ່າງບໍ່ຫ່ວງໃຍຫຍັງເລີຍ...

ເພິ່ນໄດ້ສ້າງໂບດຢູ່ ໂກໂລຍ ຂຶ້ນຕະຫລອດປະມານ ໓oo ປີ ຊຶ່ງແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຳນວນບັນດາວັດຖຸບູຮານສະຖາປັດຕະຍະ ກຳທີ່ໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດແຫ່ງຍຸກສະໄໝກາງ. ເພິ່ນໄດ້ມີ ນິທານ

ເລົ່າລືສືບຕໍ່ກັນມາວ່າ: "ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງທ່ຽງຜ່ານທາງມາ ໄດ້ຖາມພວກໂຫກປະທາຍສອງຄົນວ່າ ພວກເຈົ້າ ກຳລັງພາກັນເຮັດຫຍັງ. ຜູ້ທີໜຶ່ງຕອບວ່າ: "ເອີ, ບໍ່ຮູ້ວ່າກ້ອນຫີນຫຍັງບຸ ທ້ອຍກຳລັງຄວັດມັນຢູ່ນັ້ນ". ສ່ວນຜູ້ທີສອງກໍພັດເວົ້າຂົ້ມ ດ້ວຍ ຄວາມທະນົງໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າ: "ຂ້ອຍກຳລັງສ້າງໂຍດໂຫ ໂລຍ". ຄົນທັງສອງມີໜ້າວຽກອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ແຕ່ ວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ໜ້າວຽກນັ້ນພັດມີອັນບໍ່ຄ້າຍຄືກັນ. ເປັນໜ້າ ເສຍດາຍທີ່ວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນີ້ ຄວາມເຂົ້າໃຈ - ຂອງຄົນຕ່າງໆຕໍ່ໜ້າທ້ອຽກງານກໍຍັງມີອັນແຕກຕ່າງກັນຢູ່.

ລະບອບທຶນນິຍົມ ກໍໄດ້ພົບພໍ້ກັບບັນຫາມາແລ້ວເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ໃນລະບອບດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍມີທັງບັນດາພະນັກງານກຳມະກອນ ຜູ້ທີຂຄານນັກງ່ວຍ ແລະ ຜູ້ທຸດເດມ. ແຕ່ວ່ານາຍທຶນມີຄວາມ ສົນໃຈຢູ່ພຽງບ່ອນວ່າ ເຮັດແນວໃດຈະໃຫ້ກຳມະກອນ ໄດ້ສູນ ຄວາມສາມາດຕ່າງໆທັງໝົດຂອງຕົນເຂົ້າສູ່ການຜະລິດ ເພື່ອ ສ້າງຜົນກຳໄລໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງໃນແຕ່ລະມາທີ່ຂອງໂມງເວ ລາທຳງານຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນກໍເປັນພໍ. ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ດ້ານໜຶ່ງ, ການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ກວ່າຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ, ສ່ວນອີກດ້ານໜຶ່ງ-ແມ່ນ ແກ້ ໄຂໄດ້ງ່າຍດາຍກວ່າເປັນຫລາຍໆເທົ່າ. ມັນເລີ່ມທີ່ຂັດແຍ່ງ ກັນພາຍໃນຕົວ ! ການແກ້ໄຂທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກວ່ານັ້ນ ກໍ ເພາະວ່າ ກຳມະກອນ, ຍິ່ງກຳມະກອນຜູ້ທີ່ມີລະດັບຈັກໜ້ຽ ເລີ່ຍທາງດ້ານການເມືອງຄົນໃດກໍດີ ໄດ້ຕີລາຄາຕົນເອງວ່າ : ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອຕົນເອງ ແຕ່ຫາກເຮັດວຽກເພື່ອທ່ານ

ລຸງໜ້າອົ່ມພຸ່ມຕ່າງຫາກ. ແຕ່ວ່າບໍ່ມີໃຜຄວກທີ່ຈະຕ້ອງ ການ ຢາກເຮັດວຽກເພື່ອລຸງໜ້າອົ່ມຄົນນັ້ນເໝືອນກັບ ເຮັດວຽກ ເພື່ອຕົນເອງ. ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຕົວເລກຂອງນັກຂຽນລັດເຊຍ ທົ່ວໂລກ ທີ່ຊ່ຽວຊານ ອາ.ກູປະຣົມ ທີ່ເວົ້າໄດ້ຂຽນອົ່ມ ເມື່ອ ທ້າຍສະຕະວັດຜ່ານມາ ແລະ ຕົ້ນສະຕະວັດປະຈຸບັນນັ້ນ ແມ່ນ ນັກວິສະວະກອນໂບບະຣິຟ ຊຶ່ງຜູ້ກຽວໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ຂ້ອຍໄດ້ ເລີ່ມເວົ້າໃຈຄົນຄ້ວ້າໄຈແຍກເບິ່ງ...ແລະກໍເຫັນວ່າ ຍ້ອນ ວຽກງານຂອງຂ້ອຍນັ້ນເອງ ພວກເຈ້ົາຂອງຮ້ານຂາຍ ເຄື່ອງ ຄົນຝະລັ່ງຈຳນວນເປັນຮ້ອຍໆຄົນ-ເຈ້ົາມີເງິນກູ້ ແລະພວກຄົນ ທີ່ວິລັດເຊຍເປັນຈຳນວນສິບໆຄົນຕ່າງກໍອາດໄດ້ເງິນເວົ້າຖ້ວ ນັບເປັນລ້ານໆ. ສ່ວນເປ້ົາໝາຍຢ່າງອົ່ມ, ແນວຄິດແບບອົ່ມ ແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ໃນວຽກງານນັ້ນ, ຂ້ອຍໄດ້ສູນເສຍເຖ້ົງໜ້ົງ ຂອງ ຊີວິດອັນສວຍງາມໃຫ້ແກ່ການກະທຽມໃສ່ວຽກງານນັ້ນ" ๑). ບໍລິສັດອາເມລິກາ "ໂອພິນຍັນ ຣີ ຄໍໂພເຣຊັ່ນ" ທີ່ໄດ້ ສ້າງ ຕ້ັ້ງຂົ້ນມາໄດ້ ๔๕ ປີແລ້ວໄດ້ທຳການສອບຖາມຄຳເຫັນ ຂອງ ກຳມະກອນຈຳນວນ ๑๗๕ ພັນຄົນຂອງ ๑๕๗ ບໍລິສັດກ່ຽວກັບ ບັນຫາແຮງງານ. ບັນດານັກວິຊາການຂອງບໍລິສັດດ່ັງກ່າວໄດ້ ໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດວ່າ: ການຕິລາຄາຕ່າງໆຂອງບັນດາພະນັກງານ ກຳມະກອນ ກໍມີການຫັນປ່ຽນ ແລະຄວາມບໍ່ພໍ່ໃຈ ກໍເພ່ີມ ສູງຂົ້ນ. ສ່ິງດ່ັງກ່າວນ້ັນບໍ່ແມ່ນການເສກສັນປ້ັນແຕ່ງຂົ້ນ ແຕ່

---

๑) ກູປະຣົມ ອາ.ບົດປະມວນ, ມົດສະກູ, ๑๗๕ກ ເຫລ້ັ້ມ๘ ໜ້າ ๘ກ.

ຢ່າງໃດເລີຍ ແຕ່ມັນຫາກແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ເກີດມີຂຶ້ນແລະ
ຄວາມເປັນຈິງອັນນີ້ມັນໄດ້ສົ່ງຄຳຮຽກເອີ້ນປຸກລຸກບັນດາ ນັກຫຸ
ລະກິດຂອງຊຸມປີ ໒໐ ຂຶ້ນ.

ລະບອບທຶນນິຍົມສາມາດ ຕ້ານຢັ້ນກັບສິ່ງດົ່ງກ່າວນີ້ດ້ວຍແນວ
ໃດ ? ລະບອບທຶນນິຍົມມີສາມພາຫະນະດ້ວຍກັນເພື່ອຕ້ານຢັ້ນ
ກັບສິ່ງດົ່ງກ່າວນີ້. ຂ້ທີໜຶ່ງ, ແມ່ນໄພທ່ວງງວ່ານ. ລັດທຶນນິ
ຍົມໄດ້ວາງແຜນການສະເພາະໃຫ້ເກີດມີໄພທ່ວງງວ່ານຂຶ້ນ .
ນາຍທຶນກໍມີຄວາມຕ້ອງການຕົວຄົນທ່ວງງວ່ານບໍ່ໜ້ອຍ ໜ້າ
ກ່ວາຜູ້ທີ່ມີອຸຽກເຮັດງວ່ານທຳເຊັ່ນກັນ. ໃນເມື່ອເກີດມີ ຄົນ
ທ່ວງງວ່ານຫລາຍຂຶ້ນ ເມື່ອນັ້ນມັນກໍເປັນການງ່າຍດາຍທີ່ສຸດທີ່
ຈະຂັບໄລ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ພໍໃຈ, ເຮັດວຽກຊັກຊ້າ, ຮຽກຮ້ອງເອົາ ອັດ
ຕາຄ່າຈ້າງເພີ່ມ, ຜູ້ທີ່ມັກນັ່ງພັກຜ່ອນໃນໂມງເວລາ ທຳງານ
ອອກຈາກງວ່ານໄປ. ຈຳນວນຄົນທ່ວງງວ່ານນັບເປັນລ້ານໆຄົນ
ໄດ້ອຳນວຍຂໍ້ສະດວກໃຫ້ແກ່ພວກນາຍທຶນທຳການບີບຮັດກຳມະ
ກອນເຂົ້າ, ບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເລັ່ງຈ້ຽງຫວະການທຳງານໃຫ້ ສູງ
ຂຶ້ນເກີນກ່ວາຄວາມອາດສາມາດທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ຂອງ
ເຂົາ, ຫລຸດຜ່ອນອັດຕາຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາລົງ-ເວົ້າອີກ ຢ່າງ
ໜຶ່ງແລ້ວ ແມ່ນກັນກ່ອງເອົາໜົດຄວາມສາມາດ ແລະຄວາມ
ບໍ່ສາມາດຈາກຕົວຂອງເຂົານັ້ນເອງ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ, ອັນ ນີ
ມັນແມ່ນ "ການລົ້ມກາຍ" ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຂອງລະບອບທຶນນິ
ຍົມຕ໋ໜ້າລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

ເປັນການໂຊກດີທີ່ສຸດ ທີ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ບໍ່ມີ "ການ
ລົ້ມກາຍ" ແບບນີ້. ບໍ່ມີໄພທ່ວງງວ່ານແຕ່ຢ່າງໃດ. ຢູ່ທີ່ ສສ

ສຊ ໄພຫວ່າງວ່ານໄດ້ຖືກລົບລ້າງລົງເກືອບ ຜ0 ປີ ຜ່ານມາ ແລ້ວ ແລະ ພວກເຮົາກໍໄດ້ມີຄວາມຊຸ່ມເຢັນແລ້ວວ່າຄຳສັບດັ່ງ ກ່າວນັ້ນມີສ່ວນພົວພັນກັບແຕ່ສັງຄົມທຸນນິຍົມເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ທີ່ສະ ຫະພາບໂຊວຽດ ເພິ່ນໄດ້ຄາດວ່ານແຜນການບໍ່ໃຫ້ມີໄພຫວ່າ ວ່ານເກີດຂຶ້ນ ແລະ ມັນກໍແມ່ນແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງລັດຢູ່ ໃນຂົງເຂດດ້ານແຮງງານນັ້ນເອງ. ໄພຫວ່າງວ່ານຈະບໍ່ເປັນ ຜົນດີໃຫ້ແກ່ທັງລັດກໍຄືທັງຄົນເຮົາແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ: ຫາກມີຄົນ ໃດໜຶ່ງບໍ່ເຮັດວຽກງານໃດໜຶ່ງແລ້ວ, ລັດໂຊວຽດກໍຈະ ຮັບ ຜົນເສຍຫາຍຫລາຍທີ່ສຸດ. ຍ້ອນວ່າໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຄົນ ເຮົາກໍຈະຕ້ອງມີກິນ, ດື່ມ, ນຸ່ງຫົ່ມ-ແຕ່ພັດບໍ່ເຮັດການຜະລິດ ອັນໃດຂຶ້ນມານັ້ນ, ຄົນຜູ້ນັ້ນກໍມີພຽງແຕ່ຈະກິນຄວາມຮັ່ງມີຂອງ ສັງຄົມຖົມໄປເສຍລ້ວນໆເທົ່ານັ້ນເອງ.

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ການນຳໃຊ້ວິທີການຜູກມັດກົດລະບຽບແຮງ ງານ ແລະ ຍົກສູງກຳມັນຕະພາບແຮງງານແບບໂຫດ ຫຽມ ຕ່າງໆນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມສອດຄ່ອງແກ່ສັງຄົມ ສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ເລີຍ ເພາະວ່າເຈົ້າຂອງຂອງສັງຄົມດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນບັນດາ ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານນັ້ນເອງ ແລະ ເປົ້າໝາຍການຜະລິດກໍ ແມ່ນ-ຄວາມຜາສຸກຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງ. ພວກນາຍ-ທຶນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງຢູ່ຕາມບັນດາປະເທດຕາເວັນຕົກຕ່າງໆ ນັ້ນ ມີຈຸດປະສົງ ແນໃສ່ແຕ່ຢາກໄດ້ຜົນກຳໄລເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນ ຊາຕາກຳຂອງພວກບັນດາກຳມະກອນນັ້ນ ຕົວເຂົາບໍ່ເຫັນເປັນ ອັນສຳຄັນໃດໆເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ພວກນາຍທຶນຈຶ່ງ ໄດ້ນຳໃຊ້ຫົ່ວຮູບການແບບໂຫດຮ້າຍຕ່າງໆໃນການບີບ ບັງຄັບ

ແຮງງາມຊຸ່ມໄພຫວ່າງງາມ ຊຶ່ງນຳໃຊ້ເປັນເຫມືອນດັ່ງ ໄມ້ ແສ້ແຫ່ງຄວາມອຶດຫິວຢ່າງຮ້າຍກາດທີ່ສຸດ. ພວກເຮົາ ບໍ່ຕ້ອງ ການ "ການລົ້ມກາຍ" ແບບນັ້ນ. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ບໍ່ເຄີຍ ໄດ້ອີງອາໃສກົດລະບຽບຂອງຄວາມອຶດຫິວຈັກເທື່ອເລີຍ.

ຂໍ້ທີ່ສອງ, ນາຍທຶນແມ່ໃສ່ໝູນໃຊ້ກົດເກນແຫ່ງການຂຸກຍູ ທາງດ້ານວັດຖຸ. ຜູ້ໃດເຮັດວຽກດີເດ່ນ, ນາຍທຶນກໍຈະ ຈ່າຍ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຫລາຍກວ່າ. ຄິດວ່າເປັນການຖືກຕ້ອງໝົດບໍ ? ແມ່ ນອນທີ່ສຸດ, ຍ້ອນສາຍເຫດດັ່ງກ່າວນັ້ນເອງ ກຳມະກອນຈຶ່ງບຸກ ຂຶ້ນເຮັດວຽກໃຫ້ໄດ້ຊົ່ວໂມງໄປເລື້ອຍໆ. ເບິ່ງແລ້ວກໍຄ້າຍກັບວ່າ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງນາຍທຶນ ແລະ ຂອງກຳມະກອນມີອັນກົມ ກຽວກັນ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນພຶດຕິກຳຕົວຈິງຈາກຝ່າຍກຳມະກອນ - ແລ້ວນັ້ນ ແມ່ນການຂໍ້ວ່ຽງຊິງກັນໄປຫາພາຍລວງຕາເທົ່ານັ້ນ . ໂດຍອາໃສວຽກງານຂອງຕົນເອງນັ້ນ ກຳມະກອນໄດ້ສ້າງຜະ ລິດຕະພັນອັນຈຳເປັນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສ່ວນເກີນ. ກຳ ມະກອນເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຜະລິດຕະພັນອັນຈຳເປັນ, ສ່ວນຕົວນາຍ ທຶນເອງແລ້ວ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜະລິດຕະພັນສ່ວນເກີນ. ພວກເຮົາ ຂໍສົມມຸດວ່າ ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ອອກແຮງງານຢ່າງເອົາຈິງ ເອົາຈັງ ເພື່ອຍົກສູງກຳມັນຖະພາບການຜະລິດຂຶ້ນໃຫ້ໄດ້ເຖິງ ๔ ເທົ່າ. ຢູ່ໃນກໍລະນີນີ້ ອັດຕາຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາຈະເພີ່ມສູງ ຂຶ້ນພຽງແຕ່ ๓๐ % ເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ກຳ ໄລຂອງນາຍທຶນແມ່ນ-๗๐ % ເມື່ອກຳມະກອນຜູ້ນັ້ນກັບຄືນ - ເມືອເຮືອນດ້ວຍກ້ອນເງິນອັດຕາຄ່າຈ້າງເພີ່ມດ່ັງກ່າວນັ້ນແລ້ວ ພວກນາຍທຶນຄົນອື່ນໆກໍໄດ້ພາກັນສຸມໜ້າເຂົ້າໃສ່ຕົວເຂົາເຊັ່ນ:

ພ້ ๔๑ ພ້ ๕ ๕ ๕ ๑ ๕ ๕ ๕ ๕ ๑ ๕ ๕ ๕ ๕

ທັງໝົດ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ການເສຍຊ່ວຍພາສີຂອງ
ນັກທຸລະກິດໃຫຍ່ໆນັ້ນມີພຽງແຕ່-໑໕,໕ % ເທົ່ານັ້ນ. ໃນປີ
໑໙໗໐ ອັດຕາສ່ວນລາຍໄດ້ມາຈາກນັກທຸລະກິດໃຫຍ່ໆໄດ້ຫລຸດ
ຕ່ຳລົງຮອດ ໑໓,໙ %. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ນັບ
ແຕ່ປີ ໑໙໗໘ ຮອດປີ ໑໙໗໐ ຢູ່ທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາອັດຕາ
ລາຍໄດ້ຕົວຈິງຢູ່ຕາມພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆທີ່ບໍ່ແມ່ນ ຂະ
ແໜງການກະສິກຳໄດ້ຖືກຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງ ໑໓,໗% ໃນຂະ-
ນະທີ່ບໍລິມາດການຜະລິດເປັນຊ່ອໂມງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ ໑໑.໑
ສ່ວນຮ້ອຍ ຕໍ່ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງ.

ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີຄຳເວົ້າທີ່ມີການຂັດແຍ່ງພາຍໃນ ຕົວ
ອີກອັນໜຶ່ງຂອງຊ໊ວດນາຍທຶນ. ຢູ່ທີ່ສະຫະພັນເຢຍລະມັນ ໃນ
ປີ ໑໙໗໐-໗໗ ການຜະລິດເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ ໑໘%, ກຳໄລ
ຂອງພວກນາຍທຶນ-ຮອດ ໘໓,໕ % ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເຫັນໄດ້-
ວ່າ ພວກນາຍທຶນບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳໄລທັງໝົດ ເທົ່າ
ນັ້ນ ແຕ່ວ່າພວກຂະເຈົ້າຍັງມີຄວາມສາມາດຫລຸດຜ່ອນ ອັດຕາ
ຄ່າຈ້າງເດີມຂອງບັນດາກຳມະກອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນໃຫ້ຕ່ຳລົງຕື່ມ
ອີກ. ໃນຊ່ວໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວມານີ້ ໄພຫວ່າງງານ ໄດ້
ເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ ໘໓%. ສະນັ້ນຈຶ່ງສະຫລຸບໄດ້ວ່າ: ບັນດາ
ກຳມະກອນເຮັດວຽກຂຶ້ນເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າ
ມີຊ່ອງທາງກາຍເປັນຄົນຫວ່າງງານ ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນເພາະ
ວ່າຖ້າກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງຫາກເຮັດວຽກໄດ້ເທົ່າກັບສອງຄົນ -
ແລ້ວ ກຳມະກອນຜູ້ທີ່ສອງນັ້ນຈຳເປັນຫຍັງຈະຕ້ອງການ ຕົວ
ເຂົາອີກ ? ຕົກມາໃນມື້ໜ້າ ເພິ່ນອາດພົບບຸກຄົນທີ່ມີ ຄວາມ

ອາດສາມາດຍິນຍອມເຮັດວຽກເທົ່າກັບສາມຄົນໄດ້ ແລະ ໃນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາຍທຶນກໍບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງການຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮັດ ວຽກ
ເທົ່າກັບສອງຄົນໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນອີກ...

ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຄື ກຳມະກອນເຮັດວຽກດີດັ່ນຂຶ້ນ ເທົ່າໃດ,
ຜະລິດຜົນຜະລິດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ເຂົາກໍຍິ່ງມີໂອກາດເປັນ
ຢູ່ຊຸດໂຊມລົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາກໍຈະໄດ້ ຮັບ
ຜົນກຳໄລຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຢູ່ໃນທຶນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີ ສິດ
ຜົນປະໂຫຍດອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ລະຫວ່າງກຳມະກອນ ແລະ
ນາຍທຶນ, ບໍ່ມີ "ສັນຕິພາບທາງດ້ານອຸດສະ" ໃດໆ ທັງນັ້ນ
ເລີຍ. ນາຍທຶນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດເປັນຢ່າງດີທີ່ສຸດໃນ ການ
ເຮັດໃຫ້ກຳມະກອນໄດ້ຮັບເບ້ຍເພີ່ມພຽງເລັກໜ້ອຍຕື່ມໃສ່ອັດ
ຕາຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາຍ້ອນວ່າ: ກຳມະກອນຕ້ອງໄດ້ບຸກບືນພະ
ຍາຍາມເຮັດວຽກຂຶ້ນຕື່ມ ເພື່ອຢາກໄດ້ເບ້ຍເພີ່ມ, ສ່ວນຜົນ-
ປະໂຫຍດທັງໝົດທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົານັ້ນ
ພັດຕົກໄປສູ່ຖົງຂອງນາຍທຶນ.

ຂໍສະເໜີການຫລົມລະລອນສັດທີ່ເປັນພາບທີ່ລ້ຳໃຈອີກຢ່າງ
ໜຶ່ງຄື: ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາກະຮອກນ້ອຍຕົວໜຶ່ງໄປແລ່ນ ວຽນ
ຕາມກອງນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງທີ່ກຳລັງປົ່ນຢູ່. ສັດນ້ອຍຕົວນີ້ມັນສາ
ມາດສັບປ່ຽນບາດຕີນໄດ້ໄວທີ່ສຸດ, ມັນຫັນປົ່ນກອງດ້ວຍຕີນແຕ່
ວ່າໂຕມັນເອງພັດບໍ່ເຄື່ອນໄປຂ້າງໜ້າແຕ່ຢ່າງໃດ. ຕົວກະ
ຮອກນ້ອຍຕົວນີ້ເປັນແນວໃດ ກຳມະກອນກໍເປັນແນວນັ້ນ. ກຳ
ມະກອນແລ່ນນຳແຕ່ເຊົ້າຈົນຄ່ຳ ແລະ ຍິ່ງພະຍາຍາມ ບຸກ
ບືນເຮັດວຽກຫລາຍເທົ່າໃດ ກໍຍິ່ງຈະຫຼຸກລົງເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍ

ເຫດນີ້ ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ ກົດເກນແຫ່ງການຊຸກຍູ້ ທາງ
ດ້ານວັດຖຸຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບັງເກີດຜົນໄດ້ຢ່າງເຕັມເມັດ ເຕັມ
ໜ່ວຍເລີຍ. ຍິ່ງດົ້ນນາມໄປທີ່ກຳມະກອນຫລົ້ງຕ້ອນຳແຕ່ ອັດ
ຕາຄ່າຈ້າງແບບເລື່ອນລາງນັ້ນ ແລະ ແມ່ນອນມີໜ້ຶ່ງເຂົ້າຈະ
ຕ້ອງເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ນັ້ນຄືພາບລວງຕາເທົ່ານັ້ນເອງ. ບໍ່ເປັນ
ສິ່ງບັງເອີນແຕ່ຢ່າງໃດທີ່ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມເຖິງແມ່ນ ວ່າ
ຄວາມອຶດຫີວຈະບີບຮັດ, ຈະມີວັດຖຸຊຸກຍູ້ອຸຕສາຫກຳ ຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນກໍຕາມ ແຕ່ວ່າບັນດາ -
ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານບໍ່ມີຈິດໃຈກະຕືລືລົ້ນຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ເຊັ່ນ
ອີງຕາມຂ່າວສານໜັ້ງສືພົມ ແລະ ເອກະສານວິເຄາະ ປະ
ເພດຕ່າງໆ (ທີ່ຜູ້ຂຽນໄດ້ນຳເອົາບັນດາຕົວເລກ ແລະຂໍ້ມູນ
ທັ້ງໝົດເຂົ້າຢູ່ໃນປຶ້ມຫົວນີ້) ຢູ່ໃນການຊຸດສາຫະກຳເອເລັກ
ໂຕຣນິກ ຝະລັ່ງ ຄົ້ນຂາດການ (ພຽງແຕ່ຍາງເລາະຫຼົ້ມເທົ່າ
ນັ້ນ) ປະກອບມີ ຈ໓-ຈ໔ % ຕໍ່ປີ, ຢູ່ຕາມບັນດາໂຮງງານ
ຕ່າງໆຂອງບໍລິສັດຊູແອດ "ໂອມໂວ"-ມີເຖິງ ໓໐ %. ຢູ່ໃນ
ສະຫະລັດອາເມລິກາ ການບໍ່ຢູ່ປະຈຳທີ່ຂອງພະນັກງານກຳມະ
ກອນມີຮອດ ຝ໐ %, ສ່ວນຈຳນວນຕົວເລກຂອງການ ເລາະ
ຫລົ້ມຕ່າງໆຢູ່ໃນການຊຸດສາຫະກຳລົດຍົນ ນັບແຕ່ປີ ຈ໙ຝ໐ -
ເຖິງປີ ຈ໙ກ໐ ໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ ຈ໐໐%.ຖ້າວ່າຜູ້ອຳນວຍ
ໂຮງງານໂຊວຽດຫາກໄດ້ເຫັນບັນດາຕົວເລກດັ່ງກ່າວເຫລົ່ານີ້
ແລ້ວ ເຂົາກໍຄົງປວດຄະມັບບໍ່ແມ່ນຄ່ອຍ !..

ຂໍ້ທີສາມ, ໃນເມື່ອກົດແຫ່ງຄວາມອຶດຫີວ, ຄວາມສົມໃຈ
ທາງດ້ານວັດຖຸໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ນາຍທຶນກໍໄດ້ເລີ່ມປັ່ນ ແນວ

ຄິດຂອງກຳມະກອນ, ພະນັກງານ ກຳມະກອນຜູ້ທີ່ ເຮັດວຽກ
ງານດີກໍຈະໄດ້ຮັບທັງລາງວັນຊົມເຊີຍ ທັງໄດ້ຮັບການຍ້ອງ ຍໍ
ສັນລະເສີນເປັນຢ່າງດີ, ຜູ້ອຳນວຍການໂຮງງານກໍສະຫຼະເວ
ລາໄປອວຍພອນວັນເກີດຂອງເຂົາຢູ່ເຮືອນ, ທັງຫ້ອຫມ້ານາຍ
ຊ່າງກໍຍ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສໃສ່ເຂົາຢູ່ເປັນປະຈຳ...ຢູ່ຕາມບ້ານດາ
ໂຮງງານຈຳນວນໜຶ່ງຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ເພິ່ນໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຫຸ່ນ
ຈຳລອງຕ່າງໆໄວ້ຢູ່ໃນຫ້ອງພິເສດຫ້ອງໜຶ່ງ ແລະ ຖ້າວ່າກຳ
ມະກອນຜູ້ໃດເກີດມີອາລົມຫົນຫວຍຫງຸດຫງິດແລ້ວເຂົ້າ ກໍຈະ
ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ ແລະ ຈັບເອົາໄມ້ແສ້ຂຽນຕີໃສ່ຫຸ່ນຈຳລອງນັ້ນ
ເພື່ອລະບາຍອາລົມຄ້າງຂອງຕົນ...ສິ່ງທີ່ເຮັດຂຶ້ນທັງໝົດນີ້ກໍ
ເພື່ອຢາກສະແດງໃຫ້ຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານເຫັນໄດ້ວ່າ ຕົນ ເຮັດ
ວຽກເພື່ອຕົນເອງ, ໂຮງງານ-ແມ່ນເຮືອນນອນຂອງຕົນ, ບໍ
ລິສັດ ແລະ ຜົນສຳເລັດຕ່າງໆຂອງມັນແມ່ນໜ້າທີ່ລວມ ທັງ
ຂອງພະນັກງານກຳມະກອນ ແລະ ທັງຂອງນາຍທຶນເອງ.

ໃນບາງຄັ້ງຄາວ ວິທີການຕ່າງໆແບບນີ້ ກໍໄດ້ປະສົບ ກັບ
ຜົນສຳເລັດ: ບັນດາກຳມະກອນຈຳນວນໜຶ່ງກໍໄດ້ອອກ ເໜືອ
ເຫແຮງເຮັດສຸດຂັ້ນສຸດວິດແທ້. ແຕ່ວ່າເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ລະ
ບອບທຶນນິຍົມບໍ່ສາມາດຈະທຳການແກ້ໄຂບັນຫາການຮັບປະກັນ
ແຮງງານທີ່ລະດັບສູງຂອງກຳມະກອນໄດ້ໂດຍທັງໝົດເລີຍ.

ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວວ່າ ທັງລະບອບສັງຄົມ ນິ
ຍົມເອງກໍເຊື່ອມຄຽວກັນ ໃນຂັ້ນລະດັບໃດໜຶ່ງກໍພົບກັບ ບັນຫາ
ຂອງບັນດາພະນັກງານກຳມະກອນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຍາກບົ່ນ ຍຸກບົ່ນ
ແລະ ຂໍ້ຄວນມັກງ່າຍຊຶ່ງນຳໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ໃຫ້ແກ່

ສັງຄົມດ້ວຍລະດັບແຕກຕ່າງກັນ. ຢູ່ໃນກໍລະນີນີ້ພວກເຮົາກໍຈະ
ຕ້ອງຄຳນຶງເຫັນວ່າບໍ່ອາດສາມາດລົບລ້າງທັດສະນະຕໍ່ ແຮງ
ງານແບບຈົ່ມດັ່ງທີ່ເກີດມີມາເປັນຫລາຍໆສະຕະວັດ ຜ່ານມາ
ແລ້ວ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ທັງຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຈົນ
ຮອດມື້ສຸດທ້າຍຂອງມັນ ກໍຍັງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ຮັກສາ
ກົດເກນແຫ່ງການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານວັດຖຸ. ຕາມທັດສະນະ ການ
ເບິ່ງເບື້ອງຕົ້ນກໍອາດຄິດວ່າ ນັ້ນແມ່ນກົດເກນແບບດຽວກັນກັບ
ຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລ້ວ
ມັນມີອັນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ.

ດັ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານເສດຖະສາດການເມືອງໄດ້ຊີ້ ໃຫ້
ພວກເຮົາເຫັນມາແລ້ວວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນມີພື້ນ-
ຜະລິດຈຳເປັນ ແລະ ຜົນຜະລິດສ່ວນເກີນ. ກຳມະກອນ ໄດ້
ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານຍອມທຳການຜະລິດຜົນຜະລິດ ຈຳເປັນ
ເໝືອນດັ່ງຢູ່ໃນລະບອບທຶນນິຍົມນັ້ນເອງ. ຜົນຜະລິດ ສ່ວນ
ເກີນໄດ້ຕົກໄປເປັນສ່ວນຂອງລັດຂອງສັງຄົມ. ແຕ່ວ່າ ໃນເວ
ລາດຽວກັນ ເຈົ້າຂອງລັດເຈົ້າຂອງສັງຄົມ ກໍພັດແມ່ນ ຕົວບັນ
ດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານນັ້ນເອງ. ສ່ວນສິ່ງທີ່ລັດໄດ້ຮັບມາໃນ
ຮູບຜົນຜະລິດສ່ວນເກີນນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມ ຕ້ອງການ
ລວມຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດ. ໂດຍອີງອາໃສວັດຖຸປັດໄຈຕ່າງ
ຕ່າງເຫລົ່ານີ້ເອງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ທຳການ ກໍ່
ສ້າງໂຮງຈັກໂຮງງານໃໝ່ຫລາຍໆແຫ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ບັນລຸ
ສັບຊ້ອນແຮງງານກຳມະກອນທີ່ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍ ຕົວ

ຂ້ນຢ່າງລຽນຕິດ ແລະ ກໍເພື່ອຫລີກເວັ້ນໄພຫວ່າງງານ ນຳ
ພ້ອມ. ເພິ່ນໄດ້ຫັກແບ່ງເອົາວັດຖຸປັດໄຈເຫລົ່ານີ້ໄປເປັນເບ້ຍ
ລ້ຽງໃຫ້ແກ່ພວກຜູ້ເຖົ້າ ແລະ ພວກເສຍອົງຄະຕ່າງໆ. ດ້ວຍ
ອາໃສວັດຖຸປັດໄຈເຫລົ່ານີ້ ລັດຈຶ່ງໄດ້ຄ້ຳຊູໂຮງໝໍ, ເກືອກູນ
ນາຍໝໍ, ຊ້ຽາປ້ອພະຍາດ, ສ້າງໂຮງຮຽນປະຖົມ, ໂຮງ
ຮຽນຊັ້ນກາງ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ, ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນ
ສູງ, ໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ໂຮງລ້ຽງເດັກໃໝ່ໆຫລາຍ
ຫລາຍແຫ່ງຂ້ນ. ດ້ວຍອາໃສວັດຖຸປັດໄຈເຫລົ່ານີ້ເອງ ລັດຈຶ່ງ
ໄດ້ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຄ້ຳປະກັນຮ້ອນຢູ່ ແລະ ສະໜອງ ໃຫ້ພົ້ນ
ລະເມືອງຂອງຕົນຢູ່ລາໂດຍບໍ່ຄິດຄ່າຫຍັງໝົດ. ດ້ວຍອາໃສ-
ວັດຖຸປັດໄຈເຫລົ່ານີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ກໍ່ສ້າງໂຮງລະຄອນແລະໂຮງ
ສາຍຮູບເງົາ, ໂຮງມະຫໍລະສົບ ແລະ ໂຮງກາຍຍະສິນຫຼາຍ
ຫລາຍແຫ່ງຂ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ທຳການເສີມຂະຫຍາຍວຽກງານໂທ
ລະພາບ, ວິທະຍຸ, ວາລະສານໜັງສືພິມຕ່າງໆອອກ ຢ່າງ
ກ້ວາງຂວາງ. ດ້ວຍອາໃສ ກ້ອນເງິນເຫລົ່ານີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້
ທຳການກໍ່ສ້າງເໝືອງຝາຍ, ຄອງລະບາຍນ້ຳ, ຖະໜົນຫົນ
ທາງ, ຮ້ອນຢູ່, ສະໂມສອນຕ່າງໆຂ້ນຢູ່ໃນເຂດ ທ້ອງຖິ່ນ
ຕ່າງໆ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ອີກພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດຖຸ ປັດໄຈ
ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂ້ົາສູ່ການປ້ອງກັນ ແລະ ການລຸ້ມຄອງ
ນຳພາປະເທດຊາດ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບ
ສັງຄົມນິຍົມ ຜົນຜະລິດສ່ວນເກີນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກລະບອບ
ທຶນນິຍົມ ກໍເປັນຂອງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທຸກໆຄົນເຊ້ົ່ນ
ດຽວກັນ ຊຶ່ງຜົນຜະລິດສ່ວນເກີນດັ່ງກ່າວນັ້ນແມ່ນເໝືອນດັ່ງ

ອັດຕາຄ່າແຮງງານອັນດັບສອງ; ໃນການຮັບເອົາອັດຕາ ຄ່າ
ແຮງງານອັນນີ້ ເພິ່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຊັນຮັບເອົາຢູ່ໃນ ປຶ້ມ
ເບີກຈ່າຍກັນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ເພິ່ນ
ພັດຮູ້ສຶກຊຶມໃຊ້ຊຸມຄ່າຂອງມັນຢ່າງຕົວຈິງໄດ້ໃນຮອບດ້ານດ້ວຍ
ເຫດນີ້ ແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າ ຕົນເຮັດວຽກໃຫ້ສັງຄົມ ນັ້ນ
ແມ່ນຕົນເຮັດວຽກເພື່ອຕົນເອງ.

ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ເອງ ມັນຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີທັດສະນະ -
ແບບໃໝ່ຕໍ່ແຮງງານຂຶ້ນຄື: ແບບສັງຄົມນິຍົມ. ການ ປະກົດ
ເກີດຂຶ້ນຂອງທັດສະນະດັ່ງກ່າວນີ້-ແມ່ນຂະບວນວິວັດ ທີ່ຍາວ
ນານ ແລະ ສັບສົນທີ່ສຸດ, ມັນເກີດຂຶ້ນມາໄດ້ບ່ໍ່ງ່າຍດາຍ ພໍ
ປານໃດ ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ເວລານັບເປັນຫລາຍໆສິບປີ. ທັດສະ
ນະແບບສັງຄົມນິຍົມຕໍ່ແຮງງານມີຄຸນຄ່ແນວໃດແທ້ ? ດ້ານໜຶ່ງ,
ແຮງງານຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການເປັນ
ຕາຍອັນດັບໜຶ່ງຂອງແຕ່ລະຄົນເທື່ອ, ປະຈຸບັນມັນຍັງ ຂຶ້ນກັບ
ຫລາຍໆຢ່າງອີກ-ບໍ່ເກີດໃນການໄດ້ຮັບວັດຖຸປັດໄຈດຳລົງ ຊີ
ວິດ (ອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ອື່ນໆ). ແຕ
ວ່າອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຢູ່ໃນ ສສສຊ ແມ່ນແຮງງານນີ້ເອງ ທີ່ກຳ
ນົດຖານະຂອງມະນຸດຢູ່ໃນສັງຄົມ, ກຳນົດລະດັບການນັບຖື ຕໍ
ມະນຸດຜູ້ນີ້. ແຕ່ລະຄົນຮູ້ໄດ້ວ່າ ຕົນເຮັດວຽກເພື່ອ ຕົນເອງ
ແລະ ເພື່ອສັງຄົມ, ທັງສອງຢ່າງນີ້ມັນມີຈຸດພົ້ນກັນ ຢ່າງ
ແໜ້ນແຟ້ນທີ່ສຸດ. ຍ້ອນວ່ອມຊຶມເຮັດວຽກດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຮັບ
ຊອບ ແລະ ສູດຂຶ້ນສູດຂຶດຂຶ້ນເທົ່າໃດ ກໍ່ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ລັດ ສາ
ມາດປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງມວນຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ໄວ ເທົ່າ

ນັ້ນ, ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ລັດສາມາດຫລຸດລາຄາສິນຄ້າ ປະເພດ
ໃຊ້ສອຍລົງ, ເພີ່ມອັດຕາຄ່າແຮງງານຂັ້ນຕໍ່າ.ດ້ວຍເຫດ
ນີ້ເອງ ແຮງງານສຳລັບມວນຊົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວ
ຈິງຈິງໄດ້ກາຍເປັນການກະທຳທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກຽດ, ຄວາມ
ກ້າຫານ ແລະ ຄວາມເສຍສະຫລະແລ້ວ.

ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນກໍເປັນພຽງແຕ່ສຳລັບ ພາກສ່ວນ
ໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນເປັນຂອງໝົດທຸກໆຄົນເທື່ອ. ໃນສູ່
ມນຸດຍັງ ມີມວນຊົນຈຳນວນບໍ່ຫລວງຫລາຍພໍປານໃດ ທີ່ບໍ່ຢາກ
ເຮັດວຽກອອກແຮງງານໂດຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເທື່ອ.ແຕ່ຖ້າ
ສົມມຸດວ່າ ພວກເຮົາຫາກໃຫ້ອັດຕາຄ່າແຮງງານເທົ່າທຽມກັນ
ລະຫວ່າງພະນັກງານກຳມະກອນ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກດີ ແລະຜູ້ທ ຂ
ດ້ານນັ້ກ່ວ່າຍແລ້ວ-ກໍຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ຜູ້ທ່ ເຮັດ
ວຽກຫ້າວຫັນດີນັ້ນ ກໍຈະທໍ້ຖອຍກຳລັງໃຈລົງ. ຖ້າວ່າ ພວກ
ເຮົາຫາກໃຫ້ອັດຕາຄ່າແຮງງານເທົ່າທຽມກັນລະຫວ່າງບັນດາ
ພະນັກງານ ກຳມະກອນຜູ້ທີ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະສູງສຸດແລະ
ຕ່ຳສຸດແລ້ວ ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນເຫັນມີຊ່ອງທາງໃດບໍ່ທີ່ຈະເພີ່ມ ລະດັບ
ສູງຂຶ້ນໄດ້ ?

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ເພື່ອທຳການປັບປຸງທັດສະ ນະ
ຂອງບັນດາພະນັກງານ ກຳມະກອນຕໍ່ແຮງງານໃຫ້ດີຂຶ້ນ ນອກ
ຈາກການນຳໃຊ້ວິທີການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານວັດຖຸແລ້ວ ເພີ່ມຍັງໄດ້
ນຳໃຊ້ທັງການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານຈິດໃຈນຳອີກ. ຢູ່ໃນທຸກໆບັນດາ
ໂຮງຈັກໂຮງງານໂຊວຽດເພີ່ນສາມາດເຫັນແປ້ນກະດານ ຕິວ
ເດັ່ນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນຕ້ອຍຕິດຮູບຖ່າຍຂອງບັນດາພະນັກງານກຳ

ມະກອນຜູ້ທີ່ຫາວັນດຶເດ່ນທັ້ງຫລາຍ. ບັນດາກຳມະກອນຊາວ
ສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່, ນັກປັນຍາຊົນຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໄດ້ດີ
ເດ່ນນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ຕິດຫລຽນກາຄຳຊອບຕ່າງໆຂອງປະເທດ -
ຊາດ, ພວກຂະເຈົ້າ ຈະໄດ້ຖືກຂະໜານນາມເປັນນັກວິລະ-
ຊົນແຮງງານສັງຄົມນິຍົມ ທີ່ມີກຽດອັນສູງສົ່ງ, ພວກຂະ ເຈົ້າ
ຈະໄດ້ຖືກຄັດເລືອກເປັນຜູ້ແທນສະພາສູງສຸດ ແລະສະພາທ້ອງ
ຖິ່ນ, ເປັນສະມາຊິກຂອງອົງຄະນະພັກຕ່າງໆ. ພວກຂະເຈົ້າ
ເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເຮືອນຢູ່, ໃບຂະນຸມັດໄປພັກຜ່ອນ ຢູ່
ສະຖານທີ່ຟື້ນຟູສຸຂະພາບ, ຈະໄດ້ຮັບໃບຍ້ອງຍໍຜົນງານຕ່າງໆ
ວາລະສານໜັງສືພິມຕ່າງກໍຂຽນບົດຄວາມເລົ່າຖິ່ງຕົວ ຂອງ
ພວກຂະເຈົ້າ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ ສິ່ງທັ້ງໝົດທີ່ກ່າວມານັ້ນມັນ
ຈະບໍ່ເພີ່ມທະວີຄວາມພາກພູມໃຈຂອງມວນຊົນຕໍ່ຜົນງານ ຂອງ
ຕົນເອງໄດ້ບໍ, ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກຂະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ອອກແຮງ-
ບຸກບັນຄົ້ນຄວ້າເກົ່າອີກໄດ້ບໍ ?

ທັດສະນະແບບສັງຄົມນິຍົມຕໍ່ແຮງງານ ຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ນັ
ດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທຸກໆຄົນມີສະຕິຕົ້ນຕໍ່ໃນການປະຕິບັດ
ລະບຽບວິໄນໃນການອອກແຮງງານ, ມີທັດສະນະຮັບຜິດຊອບ
ຕ່ອງກງານ, ເຮັດວຽກດ້ວຍຄວາມຈູບຈ້າວຫ້າວຫັນແລະດ້ວຍ
ຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດວຽກຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງ ກັບ
ຫລັກການເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ ເຂົ້າຜູ້ນັ້ນ ກໍຈະໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງ
ງານສູງກ່ວາ. ອັນນີ້ແຫລະ ແມ່ນຄວາມເປັນທຳ ທາງດ້ານ
ສັງຄົມລວມ ຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.

ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ໃນທັນທີ ທັນ

ໃດ. ພາຍຫລັງໄຊຊະນະຂອງການປະຕິວັດເດືອນຕຸລາ ພວກ
ສັດຕູໄດ້ທຳການເປີດສາກສົງຄາມກາງເມືອງຂຶ້ນ ຊຶ່ງແກ່ຍາວ
ຮອດປີ ໑໙໒໑. ກ່ອນໜ້ານີ້ອີກ ແມ່ນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີໜຶ່ງ
ຊຶ່ງເລີ່ມເກີດຂຶ້ນເມື່ອປີ ໑໙໑໔. ສົງຄາມໄດ້ທຳລາຍ ເຜົ່າ
ພາມປະເທດຊາດຢ່າງໜັກໜ່ວງ ແລະ ຈົມຢູ່ກັບຄວາມທຸກ-
ຍາກຂາດແຄນແສນສາຫັດ. ເພື່ອກອບກູ້ເອົາຊີວິດຄົນໃຫ້ຫລຸດ
ພົ້ນອອກຈາກຄວາມອຶດຕາຍນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້
ພາກັນດຳເນີນອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ລະບອບກອມມູນິດຍາມສົງຄາມ"
ຄືການແບ່ງປັນແບບເທົ່າທຽມກັນທາງດ້ານອາຫານການກິນ ,
ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ເກັບໃຫ້ແກ່ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງ ງານ
ໜົດທຸກໆຄົນ. ໃນເມື່ອສົງຄາມກາງເມືອງໄດ້ສະຫງົບລົງ
ແລ້ວ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເລີ່ມກ້າວເຂົ້າສູ່ກິດເຫມການ ແບ່ງປັນ
ຕາມແຮງງານ, ຫລາຍໆຄົນກໍ່ບໍ່ສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບສິ່ງດັ່ງ
ກ່າວນີ້ໄດ້: ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດແບບນີ້, ຄວນໃຫ້ຄົນເຮົາ
ກິນແບບເທົ່າທຽມກັນເໝືອນແຕ່ຄາວກ່ອນພຸ້ນມັນຈຶ່ງດັກດີ. ໃນ
ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມຈັດຕັ້ງບັນດາສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ຂຸມ
ທຳອິດຂຶ້ນມາໃໝ່ໆນັ້ນ ກໍມີສະຫະກອນຈຳນວນໃຫຍ່ໄດ້ພາກັນ
ທຳການແບ່ງປັນຕາມຈຳນວນຕໍ່ຄົນ: ເຮັດແບບນີ້ກໍ່ດີ ວ່າ
ເປັນການແບ່ງປັນທີ່ເປັນທຳດີຢູ່. ແຕ່ພາຍລຸນມາ ເພິ່ນກໍ່ເຂົ້າ
ໃຈໄດ້ວ່າ: ສົງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດນັ້ນແມ່ນສົງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ ລະດັບ
ການຜະລິດໄດ້ຖືບຕໍ່ສູງຂຶ້ນ ກໍໝາຍຄວາມວ່າແມ່ນສົງທີ່ຊ່ວຍ
ຍົກສູງລະດັບການຢູ່ດີກິນດີຂອງໝົດທຸກໆຄົນນັ້ນເອງ.

ມາຮອດສູ່ມື້ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ກໍຍັງມີ

ຫລາຍໆຄົນທີ່ຖືຄຳຂວັນຂອງຄວາມສະເໝີພາບໃນການອຸ້ມໃຊ້ ເປັນຄຳຂວັນຂອງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມ. ຕາມ ສາຍຕາການເບິ່ງບັນຫາຂອງພວກຂະເຈົ້ານັ້ນ ເຫັນວ່າຄວາມ ບໍ່ເປັນທຳມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ບາງຄົນໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານ ສູງ ກວ່າ, ມີຊີວິດການເປັນຢູ່ດີກວ່າພວກຕົນ. ຕົວຈິງແລ້ວ ພວກ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນຈຳພວກທີ່ບໍ່ຄ່ອຍມັກອອກແຮງງານ ພໍປານ ໃດ. ພວກຂະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ເລີຍວ່າ ການຕີລວດກວດ - ພຽງກັນນັ້ນ ມັນບໍ່ເປັນຜົນດີຫຍັງເລີຍທັງໆສຳລັບພວກຂະເຈົ້າ ເອງ ຍ້ອນການຕີລວດກວດພຽງກັນນັ້ນ ການຢູ່ດີກິນດີຂອງປະ ຊາຊົນ (ກໍຄືຂອງພວກຂະເຈົ້າເອງ) ອາດຈະເພີ່ມທະ ວີ ສູງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເລີຍ...

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ຢູ່ທີ່ປະເທດໂຊວຽດ ເພິ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ຜົນສຳ ເລັດຂອງການປະຕິວັດວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກນັ້ນ ມັນຫລາຍ ຂຶ້ນ. ພາຍໃນຫລາຍສິບປີຕໍ່ໜ້ານີ້ ການປະກອບລະບົບອັດຕະ ໂນມັດເຂົ້າໃນການຜະລິດຈະໄດ້ຮັບການເສີມຂະຫຍາຍ ກັນ ຢ່າງກ້ວາງຂວາງທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງມີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ ມີບັນດານັກປາດ, ນັກວິສະວະກອນ, ນາຍຊ່ ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນ. ການປະຕິວັດວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກ ມີຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຢ່າງ ຮີບດ່ວນທີ່ສຸດໃຫ້ແຮງງານໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງ ການເປັນຕາຍອັນດັບໜຶ່ງຂອງແຕ່ລະຄົນ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ສະແດງຕົວອອກ ຄືແນວໃດ ແທ້ ? ກ່ອນອື່ນໝົດມັນມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ການຜະລິດສະໄໝໃໝ່ ນີ້ມັນຮຽກຮ້ອງເຖິງລະດັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄົນງານທີ່ສູງ ທີ່

ສຸດ. ເວົ້າລວມແລ້ວ ການຜະລິດຍາມໃດກໍຮຽກຮ້ອງ ເຖິງ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຖ້າສົມມຸດວ່າ ຄົນຂຸດດິນຜູ້ໜຶ່ງບໍ່ຖ ຈັກ ໄປຂຸດດິນ ແຕ່ຫາກໄປພຽງແຕ່ຫາຍ່າງເລາະຫລົມລາ ແລ ເມື່ອນັ້ນ ມັນຈະນຳຜົນເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ສັງຄົມກໍພຽງ ສ່ວນໃດ ສ່ວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ຖ້າວ່ານັກ ຂັບລົດ ຊ້ວນດິນຂະໜາດຊ້ວນໄດ້ຮ້ອຍແມັດກ້ອນ ສາມາດຮັດ ວຽກ ແທນຄົນຂຸດດິນໄດ້ເຖິງ ໓o ພັນຄົນຫາກໄປຫາຍ່າງເລາະຫຼົ ລ້ານ ລ້ານ-ເມື່ອນັ້ນຜົນເສຍຫາຍກໍຈະບັງເກີດຂຶ້ນເປັນຫລາຍ ໆ ເທົ່າຕົວ. ລັກສະນະສັບສົນຂອງບັນດາອຸປະກອນແຮງງານ , ການຍົກສູງກຳມັນຕະພາບການຜະລິດ ແລະ ລວມທັງ ມູນຄ່າ ຂອງມັນ ຈະເພີ່ມຜົນເສຍຫາຍສະທ້ອນມາຈາກການລະເມີດ-ລະບຽບຫລັກການແຮງງານນັ້ນສູງຂຶ້ນອີກຫລາຍໆເທົ່າ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງເຖິງນ້ຳໃຈຮັບຜິດຊອບຕ່ອງານຍັງໄດ້ ເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນເມື່ອງ ດ້ວຍວ່າ ຢູ່ໃນການເສີມຂະຫຍາຍການ ຜະລິດສະໄໝໃໝ່ນັ້ນ ການອີງອາໃສຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນລະ ຫວ່າງຄົນເຮົາຢູ່ໃນໜ້າວຽກກໍນັບມື້ນັບເຕີບໃຫຍ່ທະວີຄູນຂຶ້ນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນປຶ້ມຫົວນຶ່ງສຳເລັດແລ້ວຈາກ ນັ້ນນັກພິມດິດກໍນຳເອົາມັນໄປຕີພິມ, ນັກບັນນາທິການກໍຈະທຳ ການກວດແກ້, ນັກແປພາສາ ກໍຈະໄດ້ແປ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ມັນກໍ ຈະກ້າວໄປສູ່ໂຮງພິມ, ນັກລຽງຕົວອັກສອນກໍຈະເປັນຜູ້ຮັບຜິດ ຊອບລຽງເມື່ອໃນການພິມ, ນັກກວດແກ້ ກໍຈະທຳການ ກວດ ກາເບິ່ງການລຽງເມື່ອໃນການພິມຂອງນັກລຽງຕົວອັກສອນ , ນັກຈັດລຽງໜ້າປົ ກໍຈະຈັດລຽງເລກລະດັບໜ້າປົ , ຜູ້ກຳ

ກັບການພິມ ກໍຈະຮັບໜ້າທີ່ຈັດພິມ, ຈາກນັ້ນກໍຈະມີອີກ ຜູ້ໃດ ຜູ້ໜຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຈັດເປັນຫົວປຶ້ມຂຶ້ນ ແລະ ພາຍຫລັງ-ສຳເລັດໜ້າວຽກທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ມັນຈຶ່ງຈະຕົກໄປສູ່ມືຂອງນັກອ່ານປຶ້ມທັງຫລາຍໄດ້. ນອກຈາກນີ້ເພື່ອປຶ້ມຫົວນຶ່ງຈະສຳເລັດຂຶ້ນມາໄດ້ ເພິ່ນກໍຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ທຳການຜະລິດເຈ້ຍ, ນ້ຳມຶກຈັກພິມ ແລະ ອຸປະກອນເຄື່ອງຈັກຕ່າງໆອີກຊຶ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ ທັງໝົດນີ້ແມ່ນມີຫລາຍໆປະເພດຄົນ ທີ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນສ້າງມັນຂຶ້ນມາແລະສ່ວນໃຫຍ່ໃນນັ້ນຜູ້ຂຽນເອງກໍຈະບໍ່ໄດ້ພົບເຫັນພວກຂະເຈົ້າເລີຍ.ຜົນງານ ຂອງຂາພະເຈົ້າໄດ້ຖືກປະກອບເຂົ້າສູ່ຕ່ອງໂສ້ອັນຍາວຍຶດທຳລວມຂອງການຜະລິດແລ້ວ ແລະ ມັນກໍຂຶ້ນກັບຄົນຈຳນວນນັບເປັນຮ້ອຍໆພັນໆຄົນ . ພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນຫາກເຮັດວຽກງານແບບຂີ້ຄ້ານມັກງ່າຍແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຈົມຢູ່ໃຕ້ພື້ນບ່ຽງຢ່າງແນ່ນອນ.

ຢູ່ໃນໂຮງງານກໍເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາໂລຫະມາເຖິງໂຮງງານແລ້ວ ນັກວິສະວະກອນກໍຈະອະທິບາຍວັດຖຸປະສົງ ແລະ ທິດທາງການນຳໃຊ້ໂລຫະນັ້ນຄືແນວໃດ. ບັນດານັກຫລໍ່ຫລອມໂລຫະກໍຈະຖອກເທໂລຫະເພື່ອຫລໍ່ມັນໃຫ້ເປັນຮູບຮ່າງໃດໜຶ່ງຂຶ້ນ, ໃນເມື່ອໂລຫະທີ່ຖືກຫລໍ່ຫລອມເປັນແຜ່ນຂຶ້ນມານັ້ນເຢັນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນເພິ່ນກໍຈະນຳເອົາມັນໄປເຂົ້າ ສູ່ຂະແໜງກົນຈັກຊຶ່ງເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ບັນດາກຳມະກອນຈະໄດ້ທຳການຜະລິດປ່ຽງແຕ່ງໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ. ຈາກນັ້ນຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບກໍຈະຖືກນຳສົ່ງເຂົ້າໄປຫາຂະແໜງສັບຊ້ອນວັດຖຸແລະ

ເພິ່ນຈະໄດ້ນຳເອົາບັນດາຜະລິດຕະພັນຊຸ້ມສ່ວນຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນ ມາປະກອບເປັນເຄື່ອງກົນຈັກໃດໜຶ່ງຂຶ້ນມາ. ສະນັ້ນ , ທ່ານລອງຄິດວ່າດພາບເບິ່ງດູວ່າ ຖ້ານັກຫລໍ່ຫລອມໂລຫະບໍ່ມາ ເຮັດວຽກເດ ? ເມື່ອນັ້ນກໍຈະໝາຍຄວາມວ່າ ບັນດາກຳມະ ກອນປະຈຳຂະແໜງກົນຈັກຕ່າງໆກໍຈະພາກັນຢຸດຫລົ້ມລ້ຳໂດຍ ບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຫຍັງໄດ້ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍຈະແມ່ນບັນດາ ຂະ ແໜງສັບຊ້ອນວັດຖຸນຳອີກ. ສະນັ້ນ ຜົນເສຍຫາຍໃນການໄປ ຫາຍ່າງເລາະຫລົ້ມລ້ຳຂອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະເພີ່ມສູງຂຶ້ນສິບເທົ່າຫຼື ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ຖ້າຫາກຫລາຍກວ່າຜູ້ໜຶ່ງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ຜົນເສຍຫາຍກໍຈະສູງຂຶ້ນເປັນພັນໆຫລ້ານຫລາຍສິບໆພັນຮຸບ. ດັ່ງ ນັ້ນ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂ ສະໄໝປະຈຸບັນນີ້ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ລະບຽບທາງດ້ານແຮງງານ ກໍຄືທາງດ້ານວິທະຍາກຳ, ຕ້ອງ ມະພາບຂອງວຽກງານ, ຕ້ນຳ້ໃຈຮັບຜິດຊອບຂອງຄົນ ຕ້ໜ້າ ທ້ອງການນັ້ນແມ່ນສູງສົ່ງກວ່າຍາມໃດໜົດ. ຍ້ອນວ່າບັນດາ ອຸປະກອນແຮງງານຫລາຍໆປະເພດບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງ ທີ່ມີກຳນົດຕະພາບການຜະລິດທີ່ສູງທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຖ້າວ່າ - ການນຳໃຊ້ນັ້ນຫາກຂາດການລະມັດລະວັງເປັນພິເສດແລ້ວມັນ ກໍຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ຊີວິດນຳອີກ.ສົມມຸດວ່າ ມີເຮືອບັນທຸກນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟລຳໜຶ່ງ ທີ່ບັນທຸກນ້ຳມັນ ໘ooພັນ ໂຕນເດີນທາງໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະມັດລະວັງແລ້ວ ໄປຊົນ ຕະ ຝັ່ງ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ນ້ຳມັນຈຳນວນອັນມະຫາສານກໍຈະ ໄຫລ ນອງໄປທົ່ວໜ້ານ້ຳທະເລ ແລະ ກໍຈະເຮັດໃຫ້ຝູງປາແລະໝູ່ ນົກນາໆຊະນິດຖືກທຳລາຍໄປ. ຖ້ານັກບັນຊາເຄື່ອງກົນຈັກປຸ່ງ

ແຕ່ງນ້ຳມັນຫາກຂາດຄວາມລະມັດລະວັງແລ້ວ ກໍຈະເຮັດ ໃຫ້ ເຄື່ອງກົນຈັກນັ້ນລະເບີດແຕກຂຶ້ນເມື່ອນັ້ນ ເຄື່ງໜ້ວງຂອງ ຕົວ ເມືອງ ກໍຈະຖືກທຳລາຍໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ນັກຂັບລົດຜູ້ໜ້ວງທີ່ແລນ ລົດໄປຕາມທ້ອງຖະໜົນຫລວງຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຂາດຄວາມລະມັດລະວັງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ມັນຈະ ຕຳຄົນ ຕາຍ ເທົ່າໃດ ! ນັກຊ່ຽນໂລຫະຫາກຊ່ຽນໜາກປົ່ນຍົນແບບບໍ່ຮັບ-ຜິດຮັບຊອບແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພົ້ນຮ້າຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄຸນປະຕິເຫດຍົນ ຕົກ ຊ່ວຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເສຍຊີວິດໄປນັບເປັນສິບໆ.

ສະນັ້ນ ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂຂອງການປະຕິວັດວິທະຍາສາດ - ເຕັກນິກນັ້ນ ມັນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຍົກສູງລະບຽບຫລັກການຄວາມ ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ທັດຄິດປະດິດສ້າງຂອງພະນັກງານ ຕ່ອຽກ ງານທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້, ຕ້ການປັບປຸງແລະເພີ່ມທະວີຄວາມ ຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງຕົນຂຶ້ນ.

ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເອງ ຄວາມອາດສາມາດ ໃນການ ກວດການອກຕົວໃຫ້ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດຕ່ສ່ວງທີ່ຄົນເຮົາໄດ້ກະທຳ ຂຶ້ນມານັ້ນ ໄດ້ຫລຸດຕ່ຳລົງ. ໃນເມື່ອກຳມະກອນຜູ້ໜ້ວງ ອອກ ແຮງງານກັບເຄື່ອງຈັກຊ່ຽນຂອງເຂົານັ້ນ ເພີ່ນສາມາດ ຕິລາ ຄາອອກໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າ ພາຍໃນຕະຫລອດໜ້ວງ ເດືອນ ນັ້ນ ເຂົາຜະລິດຜະລິດຕະພັນອອກໄດ້ເທົ່າໃດ ແລະ ມີຄຸນນະ ພາບຄືແນວໃດ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍເຫັນໄດ້ວ່າ ເຂົາເຮັດ ວຽກ ຜ່ານມາໄດ້ຄືແນວໃດ ແລະ ຄວນໃຫ້ອັດຕາຄ່າແຮງງານ ຕ່ ເຂົາເທົ່າໃດ. ຂໍສົມມຸດເຂົາຕົວຢ່າງອີກອັນໜ້ວງເຊັ່ນວ່າຢູ່ໃນ ໂຮງງານປັ່ນຕອງນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟແຫ່ງໜ້ວງ ເພີ່ນໄດ້ ນຳໃຊ້

ເຄື່ອງປະກອບກົນຈັກຂະນິດໜຶ່ງທີ່ທຳການຜະລິດນ້ຳມັນ ແອັດ
ຊັ່ງອອກ. ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຜະລິດປຸ່ງແຕ່ງນ້ຳມັນແອັດຊັ່ງຂໍ້ມ ?
ຕົວຈິງແລ້ວແມ່ນມີຄົນຈຳນວນນັບສິບໆຄົນທີ່ເປັນຜູ້ກ່ຽວກັບເຄື່ອງ
ປະກອບກົນຈັກນັ້ນ. ນ້ຳມັນແອັດຊັ່ງດ່ຽວກ່າວນັ້ນ ແມ່ນ ບັນດາ
ກຳມະກອນເປັນຜູ້ຜະລິດມັນຂໍ້ນມາດ້ວຍແຮງງານສົມທົບ ລວມ
ກັນ. ໝາຍຄວາມວ່າ ອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງກຳມະກອນຜູ້
ໜຶ່ງບໍ່ຂໍ້ນກັບພຽງແຕ່ວ່າຜູ້ນັ້ນເຮັດວຽກງານໄດ້ຄ່ແນວໃດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນັ້ນຫາກຍັງຂໍ້ນກັບບັນດາກຳມະກອນຜູ້ອ່ນໆນຳອີກສ່ວນ
ເຄື່ອງປະກອບກົນຈັກທີ່ໃຫຍ່ໂຕເຊັ່ນນີ້ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ກຳ
ມະກອນຜູ້ໜຶ່ງຫລຽວເຫັນອີກກຳມະກອນຜູ້ອ່ນໄດ້ແມ່ນແຕ່ເທ່ຍ
ດຽວເລີຍໃນຕະຫລອດຊ່ວ່ຜຽນທຳງານ ແລະ ບໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າ ກຳ
ມະກອນຜູ້ນັ້ນເຮັດວຽກຢູ່ຫລ່ໄປຫາ ລ່ນອນຢູ່ແຈໃດແຈໜຶ່ງ.

ຄົນສິບຄົນ ແຍກຫາມທ່ອນໄມ້ລຳໜຶ່ງ, ແຕ່ຕົວຈິງແລ້ວມີ
ແຕ່ ໙ ຄົນເທ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ແບກຫາມມັນ ສ່ວນຜູ້ທີ່ສິບນັ້ນ ກໍພຽງ
ແຕ່ທຳທ່າວ່າຕົນກໍໄດ້ແບກຫາມເຊັ່ນກັນ. ເພ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້
ວ່າ ຄົນຜູ້ທີ່ສິບນັ້ນເປັນຄົນຄ້ແນວໃດ. ສະນັ້ນຢູ່ໃນໜ້າ ວຽກ
ລວມໝູ່ເຊັ່ນນີ້ ແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນການ ຕ້ລາຄາ
ວ່າໃຜເຮັດວຽກໄດ້ຄ້ແນວໃດແດ.

ໃນການປະຕິບັດວຽກງານແບບລະບົບອັດຕະໂນມັດນັ້ນນັ້ນ
ຫາກ໋ຍ່ງຈະມີຄວາມສັບສົນຂໍ້ນເປັນຫລາຍໆເທ່ົາ. ລະບົບ ອັດ
ຕະໂນມັດຫລ້ລະບົບຕ່ອງໂສ້ໄດ້ມີຈ່ງຫວະທຳງານ ໂດຍສະ
ເພາະຂອງມັນ ແລະ ຢູ່ໃນທ້ມ ເພ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດ ວຽກ
ງານລ້ນຄາດໝາຍໄດ້ເໝ່ອນດ່ຽວຢູ່ເຄື່ອງຈັກຂຽນແບບທຳມະ

ດານັ້ນເລີຍ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ເພິ່ນຈະສາມາດຕີລາຄາວຽກງານຂອງ
ນັກປາດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຄືແນວໃດ ຖ້າວ່າຢູ່ໃນໂລກນີ້ ໙໐% ຂອງ
ການຄົ້ນຄ້ວາວິໄຈທາງດ້ານວິທະຍາສາດທັງໝົດໄດ້ປະສົບກັບ
ຜົນລົ້ມແຫລວ ? ອັນນີ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດພາດຂອງນັກປາດ;
ວິທະຍາສາດ-ແມ່ນການຂຸດຄົ້ນໃນສິ່ງທີ່ລັບ, ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ ໄດ້
ວ່າ ການແກ້ໄຂບັນຫາຈະຂຸດພົບໄດ້ຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະບ່ອນໃດ
ທີ່ບໍ່ສາມາດຂຸດພົບໄດ້.

ໃນເມື່ອຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ພະນັກງານໄດ້ຖືບຕົວສູງຂຶ້ນນັ້ນ
ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ຄວາມອາດສາມາດໃນການກວດກາ -
ດ້ານນອກຕົວ ຈາກຝ່າຍບໍລິຫານງານ ກໍພັດມີອັນຫລຸດຕ່ຳ ລົງ
(ໝາຍຄວາມວ່າ ທັງຄວາມອາດສາມາດໃນການຊຸກຍູ້ວຽກ
ງານກໍມີອັນຫລຸດຕ່ຳລົງເຊັ່ນກັນ) ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ບົດບາດຂອງທັດສະນະທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳໃຈຮັບຜິດຮັບຊອບ ,
ດ້ວຍຈິດໃຈຈູບຈາວ້ຫາວັນຕ່ໜ້າທ້ວຽກງານຂອງແຕ່ລະຄົນກໍ
ຈະໄດ້ຖືບຕົວສູງຂຶ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນສະແດງໃຫ້
ເຫັນວ່າ ໃນປະຈຸບັນນີ້ການພະລິດສະໄຫມໃໝ່ນັ້ນນັ້ນ ໄດ້
ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີນ້ຳໃຈຮັບຜິດຊອບຕ່ໍນັ້ນ ແລະ ນັ້ນໄດ້ຮຽກຮ້ອງ
ໃຫ້ຫັນເອົາວຽກງານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການ
ອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້.

ແຕ່ຖ້າວ່າການປະຕິວັດວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກຫາກເຮັດ-
ໃຫ້ການອອກແຮງງານຫັນເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ອັນ
ດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້ແລ້ວ-ໂອ້ະ, ນັ້ນຄົງ ເປັນ
ການດ່ຽວທີ່ສຸດເລີຍ ! ແຕ່ກໍໜ້າເສຍດາຍທີ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້

ຍັງບໍ່ທັນປະກົດເກີດມີຂຶ້ນເທື່ອ. ຂະນະນີ້ວັດຖຸທາງວັດ ແມ່ນ ສຸດທີ່ຍາວນານ, ໜ້ຽງຍາກສັບສົນ ແລະ ມີລັກສະນະຂັດແຍ່ງ ກັນທີ່ສຸດ.

ຢູ່ຂ້າງເທິງຜ່ານມານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຂຽນມາແລ້ວ ກ່ຽວ ກັບທັດສະນະຕ່ໍອຽກງານຂອງບັນດາກໍາມະກອນ ນັກປັນຍາຊົນ ຊາວໄຮ່ນາທັງໝົດໂດຍສັງລວມ. ຢູ່ໃນສູນນິທ ສສສຊ ເຜີ້ນ ສາມາດແບ່ງມວນບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໂດຍ ທັງໝົດ ອອກເປັນສາມໝວດສໍາຄັນໂດຍອີງຕາມຂໍ້ສັງເກດທີ່ກ່າວ ມານັ້ນ.

ໝວດທີໜຶ່ງ (ໜ້າເສຍດາຍທີ່ໝວດນີ້ຍັງບໍ່ທັນ ໄດ້ ກວມເອົາສ່ວນໃຫຍ່ຂອງສັງຄົມເທື່ອ) ແມ່ນໝວດໜຶ່ງຂອງ ມວນຊົນທີ່ແລ່ນກ້ອນຍຸກສະໄໝຂອງຕົນ ແລະ ຖືເອົາ ວຽກ ງານເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງປະຈໍາ ຊີວິດ ຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກຂະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ ອັດຕາ ຄ່າແຮງງານໂດຍອີງຕາມປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງ ວຽກງານເໝືອນດັ່ງຄົນອື່ນໆກໍຕາມ (ແມ່ນອນພວກຂະເຈົ້າ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານ, ຍ້ອນວ່າລວມທັງເຂົ້າຈີ່, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ທຸກໆຢ່າງທີ່ມີຄວາມຈໍາເປັນສໍາລັບມະນຸດ ເພື່ອການດໍາລົງຊີວິດນັ້ນ ແມ່ນລວມແຕ່ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເງິນ ຊື້ນໍ້ານໍ້ານໍ), ແຕ່ວ່າພວກຂະເຈົ້າເຮັດວຽກງານບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເງິນ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ພວກຂະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບເອົາອັດ ຕາຄ່າແຮງງານສູງຕໍ່ໜ້າວຽກຂອງຕົນ; ແຕ່ວ່າອັດຕາ ຄ່າ ແຮງງານສໍາລັບພວກຂະເຈົ້ານັ້ນ-ຖ້ວ່າບໍ່ເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ໜ້ຽງ

ເລີຍ. ພວກຂະເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ແລ້ວ ຖ້າປາສະ - ຈາກວຽກງາມ, ໃນການປະຕິບັດວຽກງາມນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍ ນ້ຳໃຈຮັບຜິດຮັບຊອບ ແລະ ບຸກບືນ. ແຮງງາມສຳລັບ ພວກ ຂະເຈົ້າ ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ປະຈຳຊີວິດ.

ໝວດທີ່ສອງ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍຈຳນວນສ່ວນໃຫຍ່ ຂອງ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ-ພວກຂະເຈົ້າ ມີທັດສະນະ ແບບ ສັງຄົມນິຍົມຕໍ່ວຽກງານ ແລະ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກຂະເຈົ້າ ເຮັດ ວຽກງານກັນຢ່າງຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນ ກໍເພື່ອຍົກຕາຄ່າແຮງງານທີ່ສູງ ແຕ່ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າເຮັດວຽກງານບໍ່ແມ່ນ ຍ້ອນ ເງິນຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ແຮງງານເປັນສິ່ງຕັດສິນຊອບອກ ຖາ ນະຂອງມະນຸດຢູ່ໃນສັງຄົມ. ແຮງງານເປັນຜູ້ໃຫ້ທັງເງິນເພື່ອ ດຳລົງຊີວິດ, ທັງຫລຸມໃຈ ແລະ ທັງໃບຍ້ອງຍໍນຳອີກ.ດ້ວຍ ເຫດນີ້ເອງ ບັນດາກຳມະກອນຢູ່ໃນໝວດນີ້ຈຶ່ງບໍ່ເມີນເສີຍແຕ ຢ່າງໃດ ໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳລົງໄປ ແລະ ກໍບໍ່ເມີນເສີຍວ່າ ຕົນຈະເຮັດວຽກງານຄືແນວໃດ, ພວກຂະເຈົ້າສົນໃຈ ທັງນຳ ເມື່ອໃນຈິດໃຈຂອງວຽກງານ ແລະ ບໍ່ຄິດເຫັນແຕ່ຍົກຕາ ຄ່າ ແຮງງານທີ່ຕົນໄດ້ຮັບ ຍ້ອນວຽກງານເທົ່ານັ້ນ. ໃນສູນນີ້ຫລາຍ ກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ຊາວໄຮນາ ໄຮ ວຽດ ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນກາງສາມັນ, ວິຊາສະເພາະ , ແລະ ລວມທັງຊັ້ນສູງນຳອີກ. ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສັງເກດ ເຫັນ ວ່າ ນວນຊົນເຜົ່ານ້ອຍນັກໜ້າວຽກທີ່ມີລັກສະນະງ່າຍດາຍ , ລັກສະນະກຶ່ນລັກທຳມະດາ, ລັກສະນະຊ້ຳໆຊາກໆທີ່ບໍ່ໄດ້ ໃຊ້ ມັນສະໝອງກັບມັນຫຍັງເລີຍ. ພວກຂະເຈົ້າພໍໃຈຕໍ່ວຽກງານ

ທັມລັກສະນະສັບສົນ, ຫນ້າສົນໃຈ, ຫລາຍຮູບຫລາຍແບບຊ່ວງ ເປັນບ່ອນທ້ອງໄດ້ໃຊ້ມັນສະໜອງ ແລະ ເປັນບ່ອນ ທ້ຈະ ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນໄດ້ສະເໜີຂ້ລ ເລ ມ, ທ້ອດປະດິດສ້າງໃດໜ້ງ-ອອກ. ຢູ່ທ ສສສຊ ການມຸ່ງໝາຍແນໃສ່ອຽກງານດ້ວ່ກ່າວ ມ ໄດ້ຖືບຕ້ອສູ້ຂ້ນຢ່າງວ່ອງໄວຫລາຍກວ່າຈຳນວນບ່ອນທ້ຳງານ ກຳມະກອນທ ເວ ອ ມ ໄ ຂ ແ ບ ບ ນ ເປັນຫລາຍໆເທ່ົາຕ້ວ. ໃນສູ່ ມ ຄວາມຮຽກຮ້ອງສ່ວນຫລວງຫລາຍຍ້ງໄດ້ພ້ວພັນ ເຖ້ງ ເ ວ ອ ມ ໄ ຂ ວ ຽ ກ ງ ານ ມ ຳ ອ ກ. ວຽກງານຢູ່ໃນຂະແໜງ ທ ວ ກ ງ ານ ກ າ ດ ຄ ວ ນ ພ ດ, ຢູ່ໃນບັນຍາກາດອ ບ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ລ ິ ໜ ກ ວ ເ ຢ ັ ນ ມ ັ ນ ບ ່ ມ ີ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຄ ວ ກ ທ ີ ່ ຈ ະ ພ ໍ ໃ ຈ ນ ິ ຍ ົ ມ ຊ ົ ມ ຊ ອ ບ. ບ ່ ມ ີ ຜ ູ ້ ໃ ດ ທ ີ ່ ຈ ະ ບ ່ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ້ ວ ຊ ຸ ນ ນ ໍ ກ ານ ພ ້ ວ ພ ັ ນ ກ ັ ບ ບ ັ ນ ດ າ ຜ ູ ້ ນ ໍ າ ພ າ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ. ມ ັ ກ ມ ີ ຢ ູ ່ ເ ລ ອ ຍ ໆ ວ ່ າ ບ ັ ນ ດ າ ກ ໍ ມ ະ ກ ອ ນ ມ ີ ຄ ວ ນ ເ ຕ ັ ມ ໃ ຈ ທ ີ ່ ຈ ະ ຍ ົ ກ ຍ ້ າ ຍ ໄ ປ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຢ ູ ່ ບ ່ ອ ນ ອ ື ່ ນ ທ ີ ່ ມ ີ ອ ັ ດ ຕ າ ຄ ່ າ ແ ຮ ງ ງ ານ ຕ ໍ ່ ກ ວ ່ າ ແ ຕ ່ ຫ າ ກ ມ ີ ເ ນ ື ້ ອ ໃ ນ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ ອ ມ ໄ ຂ ແ ຮ ງ ງ ານ ດ ີ ກ ວ ່ າ ຊ ່ ວ ຍ ຢ ູ ່ ພ າ ຍ ໃ ຕ ້ ການ ນ ໍ ພ າ ຂ ອ ງ ນ າ ຍ ຊ ່ າ ງ ຫ ລ ິ ້ ທ ້ ວ ຫ ນ ້ າ ຈ ຸ ທ ີ ່ ຫ ນ ້ າ ນ ັ ບ ຖ ື. ສ ະ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ດ ຕ າ ຄ ່ າ ແ ຮ ງ ງ ານ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ມ ອ ມ ຊ ຸ ມ ເ ຫ ລ ົ ່ າ ນ ີ ້ ແ ມ ່ ຍ ັ ງ ບ ່ ທ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ບ ັ ນ ຫ າ ຕ ົ ້ ມ ຕ ໍ ່ ເ ທ ່ ອ, ສ ່ ງ ສ ໍ າ ລ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ພ ວ ກ ຂ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ສ ົ ນ ໃ ຈ ນ ໍ ເ ນ ື ້ ອ ໃ ນ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ວ ຽ ກ ງ ານ ກ ໍ ຄ ື ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ກ ານ ທ ໍ ້ ງ ານ ແ ລ ະ ລ ອ ມ ທ ້ ວ ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ລ ອ ມ ໝ ູ.

ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ແ ມ ່ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ຈ ໍ າ ພ ວ ກ ມ ອ ມ ຊ ຸ ມ ຈ ໍ າ ນ ວ ນ ບ ່ ໜ ລ ວ ງ ຫ ຼ າ ຍ ພ ໍ ປ ານ ໃ ດ ທ ີ ່ ຍ ັ ງ ບ ່ ທ ັ ນ ເ ຊ ື ່ ອ ມ ຊ ຸ ມ ທ ັ ດ ສ ະ ນ ະ ແ ບ ບ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ນ ິ ຍ ົ ມ ຕ ໍ ່ ວ ຽ ກ ງ ານ ນ ັ ້ ນ ເ ທ ່ ອ. ພ ວ ກ ຂ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ສ ົ ນ ໃ ຈ ນ ໍ ແ ຕ ່ ອ ັ ດ ຕ າ ຄ ່ າ ແ ຮ ງ ງ ານ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ຫ ລ າ ຍ ເ ທ ົ ່ າ ໃ ດ ຍ ິ ່ ງ ດ ີ - ໂ ດ ຍ ບ ່

ຄຳນຶງເລີຍວ່າ ພວກຕົນເຮັດວຽກງານກັນຄືແນວໃດ. ການວິ
ໄຈຄົ້ນຄວ້າຕ່າງກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຮັດ
ວຽກງານສູດທ້ວຍຄານມັກງ່າຍ. ໃນຈຳນວນບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ
ສ່ວນຫລວງຫລາຍແມ່ນເປັນຄົນມັກຍ່າງເລາະຫລົມປະລະວຽກ
ງານ, ເປັນຄົນຜະລິດວັດຖຸເຄື່ອງໃຊ້ທ້ວຍຄານມະພານຸເປັນ
ຄົນຂ້ຄານມັກງ່າຍ. ພວກຂະເຈົ້າຕ້ອງການພຽງແຕ່ເວີ້ນເທົ່າ
ນັ້ນ ແລະ ກໍບໍ່ສົນໃຈຕ່ວຽກງານຫຍັງເລີຍ. ພວກຂະເຈົ້າ ຖື
ວ່າ ສິ່ງທີ່ຕົນກຳລັງເຮັດນັ້ນເປັນສິ່ງບໍ່ສຳຄັນສຳລັບຕົນເອງ -
ເລີຍ ຂໍພຽງແຕ່ໄດ້ເວີ້ນຫລາຍກໍພໍ. ໃນບາງຄັ້ງພວກ ຂ້ຄານ
ມັກງ່າຍເຫລົ່ານັ້ ຍັງບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈຕ່ອັດຕາຄ່າແຮງງານພໍເທົ່າ
ໃດຊ້ຳອີກ...

ສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພັນດາສະຫາຍທົດລອງຍົກເລີກ ການເບີກ
ຈ່າຍຕາມແຮງງານຢູ່ໃນສະພາບເງື່ອນໄຂແບບນີ້ເບ່ງດູ. ແມ່ນ
ແຕ່ພວກທີ່ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ຖືເອົາອັດຕາຄ່າແຮງງານເປັນ ສິ່ງ
ກະຕຸກຊຸກຍູ້ຢ່າງດຽວໃນການອອກແຮງງານກໍຕາມ ແຕ່ໃນ ທີ່
ສຸດພວກຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະເລີ່ມເຮັດວຽກງານຂ້ຮ້າຍລົງໃນທັນ
ທີ. ຖ້າເປັນເຊ່ນນີ້ແລ້ວ ເພິ່ນກໍ່ຕ້ອງຈຳເປັນຈະກ່າວ ເຖິງ
ບຸກຄົນທີ່ເຮັດວຽກເພື່ອເວີ້ນຢ່າງດຽວນັ້ນເລີຍ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຈົນເຖິງມື້ສຸດທ້າຍຂອງສັງຄົມສັງຄົມນິ-
ຍົມ ການເບີກຈ່າຍຕາມແຮງງານກໍຍັງຈະຮັກສາໄວ້ຢູ່ ແລະກໍ
ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຍັງມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານວັດຖຸ
ລະດັບໃດໜຶ່ງຢູ່ໃນສະພາບການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ.ແຕ
ວ່າຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ມັນຍັງມີການແບ່ງປັນຈາກ ກ້ອນ

ທົ່ວສັງຄົມເພື່ອການຊຸ່ມໃຊ້ນຳອີກ (ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດ ສຳ
ລັບເບ້ຍບຳນານ, ການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ການ ກໍ
ສ້າງສະຖານທີ່ເຮືອນຊານ ແລະ ອື່ນໆ). ການແບ່ງປັນຈາກ
ກ້ອນທຶນດັ່ງກ່າວນີ້ (ຍົກເວັ້ນການຄ້ຳປະກັນເບ້ຍບຳນານ)
ໄດ້ທຳການປະຕິບັດກັນໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະ
ພາບຂອງວຽກງານແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ເບ່ິງແລ້ວກໍຄ້າຍໆ ກັບ
ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ມີອັນຂັດແຍ່ງກັບກົດລະບຽບການແບ່ງປັນຕາມ
ແຮງງານ. ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງແລ້ວ ຢູ່ໃນທຶນນິຍົມຂັດ
ແຍ່ງກັນໃດໆທັ້ງນັ້ນ.

ເປັນຫຍັງຢູ່ໃນປະເທດສັງຄົມນິຍົມໃດກໍຕາມ ຈຶ່ງມີ ການ
ປະຕິບັດການນຳໃຊ້ການແບ່ງປັນກ້ອນທຶນສັງຄົມດ້ວຍຮູບ ການ
ແຕກຕ່າງກັນ ? ກໍເພາະວ່າ ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຍອມການ ເຕັກ
ນິກນັ້ນມີຄວາມສັບສົນຊັບຊ້ອນຫຼາຍ. ການເຕັກນິກ ໄດ້ຮຽກ
ຮ້ອງໃຫ້ພະນັກງານກຳມະກອນມີລະດັບວິຊາສະເພາະສູງ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ໃນປະຈຸບັນນີ້ຢ່າງຕ່ຳສຸດພວກເຮົາ ຕ້ອງການ
ພະນັກງານທີ່ມີລະດັບການສຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງ ແລະ ຜ່ານ
ການຝຶກອົບຮົມດ້ານວິຊາການມາແລ້ວເປັນຢ່າງດີ. ສິ່ງດັ່ງ
ກ່າວນີ້ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າກຳມະກອນ ແລະ
ຊາວນາລວມໝູ່ຈະໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ດເດັ່ນໄດ້ເທົ່າທຽມກັນ
ຈາກນີ້ແລ້ວ ເພີ່ນຍັງມີຄວາມຕ້ອງການບັນດານັກປາດ, ນັກວິ
ສະວະກອນ, ນາຍຊ່ຽ, ນາຍໝໍ, ນັກປະພັນ, ນັກສະແດງສິ
ລະປະອັນມະຄະດີ ແລະ ບັນດານັກວິຊາການອື່ນໆທີ່ ລະດັບ
ການສຶກສາຊັ້ນສູງເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ເພື່ອຈະມີ

ລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງໄດ້ໃນປະຈຸບັນນີ້ ເພິ່ນຈະຕ້ອງ ໄດ້ ຮຽນ ๑๑ ປີຢູ່ໂຮງຮຽນສາມັນ ແລະ ອີກ ๔ປີ ຢູ່ສະຖາບັນຫຼື ມະຫາວິທະຍາໄລ.

ສະນັ້ນ ທ່ານລອງວາດພາບເບິ່ງດູວ່າ ສະພາບຄອບຄົວທີ່ ມີອັດຕາຄ່າແຮງງານຕ່ຳຂອງພໍ່ແມ່ ຫລືຫົວໜ້າລູກເຕົ້າຫລາຍຄົນ-ຈະເປັນຄົນແນວໃດແທ້. ໃນກໍລະນີທີ່ວ່າ ຢູ່ພາຍໃນ ປະເທດ ຂອງພວກເຮົາຫາກມີລະບົບການສຶກສາທົ່ວໆໄປບໍ່ຮັບ ປະກັນ ຮຽນລ້ວນໆ (ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງມີການເບີກຈ່າຍ ທົນການ ສຶກສາຢູ່ຕາມສະຖາບັນການສຶກສາ, ມະຫາວິທະຍາໄລ, ໂຮງ ຮຽນເຕັກນິກຊັ້ນກາງ ແລະ ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຕ່າງໆ) ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ບັນດາລູກເຕົ້າຂອງຄອບຄົວທີ່ມີສະພາບດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ ຮູ້ວ່າຈະໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນກັນຄົນແນວໃດ. ນອກຈາກນັ້ນກໍຍັງມີ ການໃຊ້ຈ່າຍຄ່າອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ຄ່າ ເຮືອນນຳອີກ. ບັນດາເດັກນ້ອຍຂອງຄອບຄົວທີ່ມີອັດຕາ ຄ່າ ແຮງງານຕ່ຳຫລືຫົວໜ້າລູກເຕົ້າຫລາຍຄົນກໍຄົງບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບລະດັບການສຶກສາທີ່ຈຳເປັນແກ່ຕົນໃນສູ່ມີໄດ້ ແຕ່ ຢ່າງໃດເລີຍ. ອີກປະການໜຶ່ງ ລັດກໍຄົງບໍ່ມີແຮງງານກຳມະ ກອນທີ່ມີລະດັບວິຊາສະເພາະ ຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍໄດ້ ເລີຍ ແລະ ພວກເຮົາກໍຄົງບໍ່ມີບັນດາກຳມະກອນ, ຊາວ ສະ ຫະກອນກະເສດລວມໝູ່, ນັກປາດ, ນັກວິສະວະກອນແລະຜູ້ ອື່ນໆທີ່ ມີຄວາມສະຫລາດຫລັກແຫລມໄດ້ຢ່າງພໍພຽງເລີຍ. ຂໍ ທ່ານຈົ່ງລອງວາດພາບຄິດເບິ່ງອີກມາທີໜຶ່ງວ່າ ການປະຕິບັດ ລະບົບສາທາລະນະສຸກແບບເສຍຄ່ານັ້ນ ຈະນຳ ໄປສູ່ຫຍັງກັນ

ແທ້. ຢູ່ຕາມບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນ ທີ່ມີ ການເສຍຄ່າດ້ານສາທາລະນະສຸກນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຍາກຈົນຕ່າງ ກໍໄດ້ ເສຍຊີວິດໄປຍ້ອນພະຍາດສາມັນທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄ່າການພັກເຊົາຢູ່ໂຮງພະ ຍາບານ, ຄ່າຜ່າຕັດ, ຄ່າຢາປົວພະຍາດ. ລະບອບສັງຄົມນິ ຍົມເດັດຂາດຈະບໍ່ສາມາດປ່ອຍປະໃຫ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຫລົ່ານີ້ເກີດ ມີຂຶ້ນໄດ້ ຍ້ອນວ່າຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງມະນຸດແມ່ນເປັນ ອຸດົມ ການຂອງມັນ.

ຍ້ອນລະບົບບໍ່ເສຍຄ່າດ້ານສາທາລະນະສຸກນີ້ເອງຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງຊາວໂຊວຽດທັງໝົດໄດ້ຖືກຮັບປະກັນ ດີຂຶ້ນ ຊັກໄຍ. ຕະຫລອດ ๔๐ ປີຜ່ານມາຄືນັບແຕ່ປີ ๑๙๒๐ ຮອດ ๑๙๖๐ ການເຈັບປ່ວຍທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກງານໄດ້ໃນໄລຍະ ຊົ່ວຄາວໂດຍຄິດໄລ່ຕໍ່ກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສັງກັດຢູ່ໃນຂະແໜງ ການອຸດສາຫະກຳ ໄດ້ຫລຸດຕ່ຳລົງເຖິງ ๔,๒ ມື້ຕໍ່ປີ. ສິ່ງດັ່ງ ກ່າວນີ້ ມັນເປັນຜົນດີໃຫ້ແກ່ຕົວກຳມະກອນເອງບໍ ? ສຸດທີ່ ມີ ຜົນດີ. ສ່ວນລັດເດ ? ກໍມີຜົນດີເຊັ່ນດຽວກັນ ຍ້ອນວ່າ ການ ຫລຸດຕ່ຳຂອງການເຈັບປ່ວຍນັ້ນ ລັດໄດ້ຮັບບໍລິມາດເພີ່ມ ເຕີມ ເຂົ້າສູ່ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດເຖິງ ๑,๒ ຕຣູບ.

ດວຍເຫດນີ້ເອງ ເປົ້າໝາຍໃນການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນສັງ ຄົມເພື່ອການຊົມໃຊ້-ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນການຜະລິດສຳ ຂອງ ແຮງງານກຳມະກອນໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ (ໝາຍຄວາມວ່າແຮງ ງານກຳມະກອນທີ່ມີລະດັບການສຶກສາ, ລະດັບວິຊາສະເພາະ ແລະ ທີ່ມີສຸຂະພາບພາລະມາໄມດີ), ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ ຈະ

ເຮັດໃຫ້ລະດັບການຄອງຊີບລະຫວ່າງບັນດາພະນັກງານການທຳມະ
ກອນຜູ້ທີ່ມີອັດຕາຄ່າແຮງງານສູງ ແລະ ຕຳ່ກວ່າເທົ່າທຽມກັນ
ເທົ່ານັ້ນ. ລະຫວ່າງການແບ່ງປັນຕາມແຮງງານ ແລະ ການ
ແບ່ງປັນຈາກກອງທຶນສັງຄົມ ເພື່ອການອຸ່ມໃຊ້ນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີ ຂໍ
ຂັດແຍ່ງຮ້າຍແຮງໃດໆຫຍັງເລີຍ.

ຢູ່ໃນໄລຍະຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ຂະຫຍາຍຕົວ ນັ້ນ
ແມ່ນຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດຫລັກການທີ່ວ່າ "ແຕ່ລະຄົນ ເຮັດວຽກ
ຕາມຄວາມສາມາດ, ແຕ່ລະຄົນອຸ່ມໃຊ້ຕາມແຮງງານ ຂອງ
ຕົນ". ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນສຸດ
ຂອງການຫັນເອົາແຮງງານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງ
ການອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດ ແລະ ຂອງໄລຍະກ້າວຂ້ມສູ່ຫລັກ
ການແບ່ງປັນໃນອະນາຄົດ "ແຕ່ລະຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມ
ສາມາດ, ແຕ່ລະຄົນ-ອຸ່ມໃຊ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ". ໃນພາກ
ຕົວຈິງແລ້ວ ຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ພວກຂ້ຄ້ານມັກງ່າຍ,ພວກ
ຝ່າຝືນລະບຽບຫລັກການແຮງງານ, ພວກຜະລິດວັດຖຸປະກອນ
ຂາດຈຸນນະພາບເຊື່ອມອຸ່ມເຮັດວຽກງານຢ່າງຮັບຜິດຊອບໄດ້?
ມີພຽງແຕ່ກໍລະນີດຽວເທົ່ານັ້ນ ຖ້າວ່າເຂົາຫາກຍັງເຮັດວຽກ
ຂ້ຄ້ານມັກງ່າຍເຂົ້າເທົ່າໃດ ເຂົາກໍຈະມີຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂ
ຮ້າຍລົງເທົ່ານັ້ນ. ໃນແຕ່ລະນິລະວັນ ຕ້ອງປະຕິບັດຫລັກການ
"ແຕ່ລະຄົນອຸ່ມໃຊ້ຕາມແຮງງານ" ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດບັງ
ຄັບໃຫ້ເຂົາມີນ້ຳໃຈເຮັດວຽກງານໃຫ້ດີຂ້ນໄດ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ,
ແລະ ຈາກນັ້ນຄວາມອຸ່ມເຄີຍຫລາຍໆປີ້ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ ເຂົາ
ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການເຮັດວຽກງານດ້ນ້ນມີຄວາມຈຳເປັນແທ້.

ໃນສູ່ມັນ ການໜຸນໃຊ້ຫລັກການດ່ຳກ່າວຍັງມີຄວາມ ຈຳເປັນ ສຳລັບຜູ້ທີ່ມັດສະມະແບບສັງຄົມນິຍົມຕ່ອຽກງານແລ້ວນັ້ນ ນຳ ອີກ: ຜູ້ໃດທີ່ຕ້ອງການຢາກມີຊີວິດການເປັນຢູ່ດີຂຶ້ນນັ້ນ ກໍຈະ ຕ້ອງເຮັດວຽກງານຢ່າງມີນ້ຳໃຈຮັບຜິດຮັບຊອບຢ່ຽງໜັກໜ່ວງ ຕໍ່ໜ້າ ທີ່ ການຫັນແຮງງານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຕ້ອງການ ອັນດັບ ໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດຈະເກີດຂຶ້ນຄືແນວໃດ ? ຄວາມ ແຕກຕ່າງ ກັນລະຫ່ວ່າງທັດສະນະແບບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ແບບກອມມູນິດ ຕໍ່ແຮງງານນັ້ນ ມັນມີ ດ່ັ່ງນີ້: ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ຄົນ ເຮົາເຮັດວຽກກ່ອນອື່ນໜົດຍ້ອນການກະທົບຂອງການ ຊຸກຍູ້ ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ທາງດ້ານຈິດໃຈ, ສ່ວນຢູ່ໃນ ລະບອບ ກອມມູນິດ-ຍ້ອນການກະທົບຂອງການຍູ້ດັນພາຍໃນຕົວ. ການ ຊຸກຍູ້ນັ້ນຄືຫຍັງກັນແທ້ ? ມັນແມ່ນຄຳສັບທີ່ ມາຈາກພາສາລາ ຕິນ, ຢູ່ໃນກຸ່ງໂຮມສະໄໝໂບຮານນັ້ນ ຄຳສັບດ່ັ່ງກ່າວໄດ້ບ່ົ່ງ ບອກເຖິງໄມ້ແສ້ຫລຽມຄົມອັນໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ສຳລັບຂຽນຕົໜັງຄວາຍ ເພື່ອໃຫ້ມັນຍ່າງໄວຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ມັນແມ່ນໄມ້ແສ້ອັນໜຶ່ງ ທີ່ ສັງຄົມໄດ້ໃຊ້ບັງຄັບໃຫ້ຄົນເຮົາເຮັດວຽກງານໃຫ້ດີ, ມັນແມ່ນ ສິ່ງຍູ້ດັນໄປສູ່ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ, ມັນແມ່ນຕົ້ນເຫດໃນ ການປຸກລຸກເຂົ້າສູ່ການປະພຶດວຽກງານຕົວຈິງ. ການຊຸກຍູ້ - ແມ່ນການກະທົບນອກຕົວເຂົ້າໃສ່ຄົນເຮົາ ເພື່ອບັງຄັບຊຸກຍູ້ໃຫ້ ຄົນເຮົາເຮັດວຽກງານລວມຫົວສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ພໍໃຈຢາກເຮັດນັ້ນນຳ ອີກ.

ອີກປະການໜຶ່ງ-ແມ່ນການຕົ້ນຕໍຂອງແຕ່ລະຄົນ. ການ ຕົ້ນຕໍ ແມ່ນສິ່ງທີ່ປຸກລຸກຊຸກຍູ້ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ,ແມ່ນ

ເປົ້າໝາຍຂອງການເລືອນໄຫວດັ່ງກ່າວ, ມັນແມ່ນຄວາມສະ ໝັກໃຈຕົນຕໍ່ຂອງຄົນເຮົາ ແລະ ໃນນັ້ນລວມທັງຄວາມ ຕົນ ຕໍ່ໃນການເຮັດວຽກງານນຳອີກ. ຢູ່ໃນທີ່ ຄວາມມຸ່ງໝາຍ ຢາກເຮັດວຽກງານຈະຕ້ອງເກີດມີຂຶ້ນຢູ່ໃນຕົວເຮົາເອງໂດຍບໍ່ ຂຶ້ນກັບທີ່ວ່າ ສັງຄົມຈະຈ່າຍຄ່າແຮງງານຫລືບໍ່ຈ່າຍໃຫ້ຕົນ ກໍ ຕາມ, ຫລຽນໄຊຫລືຄຳຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຂອງຫົວໜ້າກຳລັງ ລ້ຳຕົນຢູ່ຫລືບໍ່ກໍຕາມ. ການຕົນຕໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງ ຄົນເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຖືວ່າການອອກແຮງງານເປັນຄວາມ ຈຳ ເປັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງຖືວ່າ ແຮງງານ ແມ່ນພາລະກິດ ທີ່ ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຝັນຫານຳອີກ, ສ່ວນນັ້ນ ໄລຍະ ການອອກແຮງງານນັ້ນ ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ດົ່ນສຸດແຫ່ງຊີ ວິດຂອງຄົນເຮົາ.

ເພື່ອຈະຂ້າມຜ່ານ ອອກຈາກແຮງງານທີ່ມີການ ກະທົບ ດ້ວຍສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ກາວໄປສູ່ແຮງງານທີ່ມີການກະທົບ ດ້ວຍ ການຕົນຕໍ່ນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໝົດຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ ແຮງງານ ໃນຖານະທີ່ເປັນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເລືອນໄຫວນັ້ນໄດ້ຕອບ ສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໂດຍທັງໝົດຂອງຄົນທາງ ດ້ານວັດຖຸກໍຄືທາງດ້ານຈິດໃຈເສຍກ່ອນ. ໃນທີ່ນີ້ໄດ້ ໝາຍ ຄວາມວ່າ ໜ້າທີ່ວຽກງານຈະກາຍເປັນເລື່ອງຫລົ້ມຫລົ ກາຍ ເປັນພາລະກິດທີ່ເບົາບາງງ່າຍດາຍໄປແລ້ວ. ຢູ່ໃນ ລະບອບ ກອມມູນິດກໍຈະເຊັ່ນດຽວກັນ ວຽກງານທີ່ເຮັດແທ້ທຳຈິງນັ້ນຈະ ບໍ່ເປັນພາລະກິດທີ່ງ່າຍດາຍແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ເພາະວ່າ ມັນກໍ ແມ່ນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເອົາຊະນະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຕ່າງໆ

ຢູ່ຕະຫລອດໄປ; ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ຖ້າເວົ້າເຖິງທາງດ້ານກຳລັງ ກາຍແລ້ວ ມັນກໍຈະເປັນແຮງງ່ານທີ່ມີລັກສະນະງ່າຍດາຍເບົາ ບາງກ່ວາໃນສູ່ມົນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ໃນສູ່ມົນ ບັນດາປະ ເພດແຮງງ່ານທີ່ມີລັກສະນະຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນນັ້ນ ມັນກໍ ສ້າງ ຄວາມໜັກໜ່ວງສົມຄວນທາງດ້ານຈິດຕະສາດຂອງຄົນເຮົາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ນັກປາດບໍ່ເຄີຍປ່ອຍປະເວລາອັນມີຄ່າ ຂອງຕົນ ເອງເລີຍໃນການໃຊ້ຄວາມຄິດເພື່ອການແກ້ໄຂບັນຫາວິທະຍາ ສາດ. ສ່ວນແຮງງ່ານຂອງນັກບິນເດ ? ມັນແມ່ນຄວາມຈົດຈໍ່ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕຶງຄຽດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ເພາະ ເຂົາ ຈະຕ້ອງຈັບສາຍຕາໃສ່ກັບບັນດາອຸປະກອນຕ່າງໆ ແລະ ຕິລາ ຄາສັງເກດເບິ່ງການທຳງານຂອງອຸປະກອນຕ່ັ້ງກ່າວ ນັບຈຳ ນວນເປັນຮ້ອຍໆຊະນິດນຳອີກ. ນາຍໝໍ່ກໍ່ບໍ່ພຽງຈະ ສັງເກດ ເບິ່ງແຕ່ອາການເຈັບປ່ວຍພາຍນອກເທ່ົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງ ຈະຕ້ອງ ເຂົ້າໃຈຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ເລືອງພາຍໃນຕົວຂອງເຂົ້າ, ຊອກຫາ ສາຍເຫດຂອງພະຍາດເປັນຕົ້ນ. ຄ້າຍໆດັ່ງດຽວກັນນີ້ ກໍແມ່ນ ຜູ້ສອນແປງລະບົບຕ່ອງໂສ້ອັດຕະໂນມັດ: ແຕ່ວ່າເຂົ້າພຽງແຕ່ ມີໜ້າທີ່ "ປົ່ນປົວ" ເຄື່ອງປະກອບຂອງໜ່ວຍຈັກເທ່ົ່ານັ້ນແຕ່ ບໍ່ແມ່ນປົ່ນປົວຄົນແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະ ເຂົ້າຈະຕ້ອງຊອກຫາບ່ອນ ເປ່ເພຢູ່ໃນລະບົບຈັກທີ່ປະກອບດ້ວຍໜ່ວຍຈັກນັບເປັນຮ້ອຍ ໆ ໜ່ວຍ ແລະ ເຄື່ອງປະກອບນັບເປັນສິບໆພັນຊະນິດແຕກຕ່າງ ກັນ. ສ່ວນຄວາມຈົດຈໍ່ທີ່ມີລັກສະນະຕຶງຄຽດຂອງກຳມະກອນ, ນັກບັນຊາຄວບຄຸມວຽກງານເຄມີ ຫລືວຽກງານຂອງ ສະຖານີ ພະລັງງານປະລະມານູເດຈະເປັນຄືແນວໃດແທ້.

ລະບອບກອມມູນິດ ຈະບໍ່ຮັບປາກໄວ້ຕໍ່ຄົນເຮົາໃຫ້ ພາກັນ ວາດມະໂນພາບວ່າ ອຸຮງວງາມຈະວ່າຍດາຍລົງແຕ່ຢ່າງໃດ - ເລີຍ. ແຕ່ມັນຫາກຮັບປາກໄວ້ໃນສິ່ງອັນດີ: ອຸຮງວງາມ ຈະມີ ລັກສະນະໜ້າສົນໃຈ, ຫລາຍຮູບຫລາຍແບບ,ຮຸຮ້ອງເຖິງ ການໃຊ້ຫົວຄິດ, ເຖິງການວິໄຈຄົ້ນຄ້ວາ, ເຖິງການ ຄົ້ນຄິດ ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວທັ້ງໝົດຂ້າງເທິງນີ້ ຈະບັນ ຈຸເຖິງເປົ້າໝາຍໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອວ່າ ການຜະລິດ, ການບັນຊາ ຊຸມຄອງ ແລະ ການບໍລິການຮັບໃຊ້ທັ້ງໝົດຖືກຍົກເປັນ ລະ ບົບອັດຕະໂນມັດແບບຄົບວຸດເທົ່ານັ້ນ. ແຕ ກອນຈະກ້າວອັ້ນ ເຖິງລະດັບຂອງລະບົບອັດຕະໂນມັດດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນແຕ່ບັນດາ ປະເທດທີ່ມີການຂະຫຍາຍສູງທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳ(ທັງ ບັນ ດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມ ກໍຄືບັນດາປະເທດທຶນນິຍົມ) ກໍຍັງຈະ ຕ້ອງໄດ້ບຸ່ມຕົວກ້າວອັ້ນຕ່ຳໆໄປອີກ...

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ແຮງງານບ່ພຽງແຕຈະຕ້ອງໄດ້ມີ ເນື້ອຫາ ສາລະ ແລະ ເປັນໜ້າດຶງດູດໃຈເທົ່ານັ້ນ, ມັນກໍຍັງຈະຕ້ອງ ໄດ້ດຳເນີນໄປຢູ່ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ດີກວ່າຢູ່ໃນທຸກໜ່ວຍ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ເພິ່ນເຊື່ອແນ່ວ່າ ແຮງງານທີ່ເປັນປະເພດ ອັນ ຕະລາຍຕ່າງໆນັ້ນ ກໍຍັງຄົງມີຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ໜ້າທີ່ ອຸຮງວງານ ຂອງນັກບິນອະວະກາດ, ຂອງນັກບິນ, ຂອງນັກດຳນ້ຳ,ຂອງ ນັກຂັບລົດ ຍາມໃດກໍມີສ່ວນພົວພັນກັບການສ່ຽງໄພໃນ ລະດັບ ສູງກວ່າໜ້າທີ່ອຸຮງວງານແບບທຳມະດາຂອງມວນຊົນຫລາຍ ຕ້ອງຫລາຍໆເທົ່າຕົວ. ແຕ່ວ່າ ສິ່ງສຳຄັນແລ້ວແມ່ນເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວເຖິງບັນດາວິຊາຊີບທີ່ມີລັກສະນະເປັນຂະບວນ ກ້ວາງ

ຂວາງ, ເຖິງການປັບປຸງຄວາມປອດໄພ ທາງດ້ານແຮງງານ ຂອງບັນດາວິຊາຊີບເຫລົ່ານັ້ນ, ເຖິງການລົບລ້າງໝົດ ທຸກ ການເຈັບປ່ວຍທີ່ເກີດຍ້ອນການປະກອບວິຊາຊີບຕ່າງໆ ນັ້ນລ້ວ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຖິງລະບົບອຸນຫະພູມທີ່ເໝາະສົມດີຢູ່ພາຍໃນ ບັນດາຂະແໜງຕ່າງໆຂອງໂຮງງານ, ເຖິງອາກາດສົດ ຢູ່ ພາຍໃນບັນດາຂະແໜງຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ, ເຖິງການ ຫລຸດ ຜ່ອນສຽງນັ້ນນອງໃຫ້ລົງຮອດລະດັບປົກກະຕິ, ເຖິງຄວາມປຽກ ຊຸ່ມຂອງອາກາດໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທຳມະດາ, ເຖິງການລົບລ້າງ ແຮງງານໜັກທາງດ້ານກຳລັງກາຍຢ່າງຮອບດ້ານ. ແນ່ນອນ ທີ່ສຸດ ແຮງງານໜັກທີ່ສຸດນັ້ນຫາກມັນຍັງຢູ່ໃນສະພາບ ບັນຍາ ກາດອັນອຶບເອົ້າເຜົ້າໄໝ້ຢ່າງຮ້າຍແຮງແລ້ວກໍ່ຫ່ອນຈະກາຍ ເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດຂອງມະ ນຸດໄດ້ເລີຍ...

ແຕ່ວ່າ ພວກເຮົາຄົງຈະເປັນເໝືອນດັ່ງຄົນທີ່ໄຮ້ຄຽງສາ ປັນຍາອ່ອນດ້ວຍກັນທັງນັ້ນ ຖ້າຫາກພາກັນຄິດວ່າ:ພຽງແຕ່ສາ ລະເມື່ອໃນ ແລະ ບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆຂອງແຮງງານ ໄດ້ ຖືກປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນໄດ້ຄືແນວໃດ ແຮງງານ ກໍຈະກາຍເປັນ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງຄືແນວນັ້ນໄດ້ໃນທັນທີທັນ ໃດໂລດ. ບໍ່ດອກ, ການກະທຳຕົວຈິງຈະບໍ່ງ່າຍດາຍເໝືອນ ດັ່ງເຊັ່ນນີ້ເລີຍ. ມັນຕ້ອງມີການພັນປ່ຽນ ທາງດ້ານແນວຄິດ ຂອງຄົນເຮົາຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ການພັນປ່ຽນບາງທີກໍອາດ ຈະ ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນຫລາຍກວ່າຢູ່ໃນໄລຍະການສຳເລັດຂອງການ ປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມຊ້ຳອີກ. ມັນຈຳເປັນຕ້ອງ ໄດ້ເຮັດວຽກ

ວາມການອົບຮົມບົ່ມສອນຢ່າງເປັນປະຈຳກັບແຕ່ລະຄົນນັບເປັນ
ໄລຍະຫລາຍໆສິບປີເພື່ອໃຫ້ແຕ່ລະຄົນບໍ່ມີແນວຄິດ ອອກແຮງ
ວາມດ້ວຍສົງກະຕຸກຊຸກຍູ້ອີກ ແລະ ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ພາກັນ
ອອກແຮງງານດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົວຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອ
ສຳເລັດໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ນັ້ນ ຄວນເຮັດໃຫ້ພວກເດັກ ນ້ອຍ
ນັບແຕ່ຍັງເປັນໄວເດັກພຸ້ນມີການສຶກສາອົບຮົມ ທີ່ຕິດພັນກັບ
ວຽກງານການຜະລິດ, ຄວນໄດ້ທຳການເຜີຍແຜ່ໜາກຜົນກໍຄື
ຜົນງານຕ່າງໆຂອງບັນດາບຸກຄົນທີ່ດີເດັ່ນທາງດ້ານການຜະລິດ,
ຂອງບັນດາບຸກຄົນຊົ່ວໃນປະຈຸບັນຖືເອົາວຽກງານ ເປັນຄວາມ
ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດຕົນແລ້ວນັ້ນນຳອີກ.
ຄວນໄດ້ປະຕິບັດຫລັກການສ້າງຄວາມສົນໃຈທາງດ້ານວັດຖຸໃຫ້
ເຄິ່ງຄັດ ແລະ ສະເໜີຕົນສະເໜີປາຍ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້
ຜູ້ທີ່ຂາດມັກງ່າຍສາມາດໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງງານຢ່າງດຽວ
ກັນກັບພະນັກງານກຳມະກອນຜູ້ທີ່ເຮັດແທ້ທຳຈິງ. ພ້ອມດຽວ
ກັນກໍຄວນໄດ້ປັບປຸງບູລະນະໜົດທ່ວງການຈັດຕັ້ງຂອງການ ຜະ
ລິດ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນກໍລະນີທ່ວງວຽກທີ່ຈະຕົກເປັນຄວາມ ຜິດ
ພາດຂອງຄະນະບໍລິຫານ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໜ້າທ່ວຽກງານ
ໄດ້ຖືກດຳເນີນໄປດ້ວຍຈັງຫວະອັນແນ່ນອນ.

ແຕ່ສົງສຳຄັນແລ້ວຄົງແມ່ນການອົບຮົມໃຫ້ແຕ່ລະຄົນມີນ້ຳ
ໃຈເປັນເຈົ້າຂອງຂອງການຜະລິດ ແລະ ຂອງສັງຄົມ. ປະ
ການໜຶ່ງ ແມ່ນເປັນເຈົ້າຂອງຂອງການຜະລິດ ແລະສ່ວນປະ
ການໜຶ່ງອີກນັ້ນແມ່ນ ຖືການຜະລິດເປັນຂອງຕົນເອງ. ຢູ່ທີ
ສສສຊ ເກືອບໄດ້ ກ0 ປີແລ້ວທີ່ກຳມະກອນໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າ

ຂອງ ຂອງປະເທດຊາດທາງດ້ານພົດຕິກຳຕ໊ວຈິງກ໋ດີທາງດ້ານ
ກົດໝາຍ. ແຕ່ເວ້ລາລ໋ວມແລ້ວມັນແມ່ນຊົ່ນຊ້ັນກຳມະກອນໂດຍ
ທ້ັງໝົດ. ແຕ່ກໍ່ເປັນໜ້ົາເສຍດາຍວ່າຕ໊ກມາຮອດສູ່ມ໋ນກຳມະ
ກອນບາງຄົນກໍ່ຍ້ັງບ່ໍທ໋ນມ໊ຄວາມຮ໋ສ໋ກຕ໋ນຕ໊ວເປັນເຈ້ົາຂອງຂອງ
ການຜະລ໋ດຈ໋ກໜ້ອຍເລ໊ຍ ແລະ ເພາະສະ໋ນ ໃນບາງ ຄ້ົວ
ບາງຄາວເຂ໊ົາຈ໋ງປະຕ໋ບ໋ດຕ໋ນເໜ໋ອນດ້ັ່ງບ່ໍແມ່ນເຈ້ົາຂອງຂອງ
ການຜະລ໋ດເລ໊ຍ. ນ໋ບເປັນໜລາຍໆສະຕະວ໋ດມາແລ້ວທ໋ນດ໋ງ
ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ເລ໊ຍຮ໋ດວ໋ຍກໍ່ທຳງານໃຫ້ແກ່ຄົນອ໋ນ,
ດ້ວຍເໜ໋ດນ໋ໃນຊ໋ວຕະໜລອດໜລາຍໆເຊ໋ນຄົນ ມ໋ນຈ໋ງຝ້ັງ ແນວ
ຄ໋ດຢູ່ໃນຕ໊ວຄົນເຮ໊ົາ: ຖ້ົາວ່າ ສ້ົງນ໋ນ ບ່ໍແມ່ນຂອງສ່ວນຕ໊ວ ຂອງ
ຂ້ອຍເອງແລ້ວ, ກ໊ໜາຍຄວາມວ່າ ມ໋ນແມ່ນ ຂອງຄົນອ໋ນ.
ຄວາມສ໋ນ໋ກ໋ດແບບ໋ນ໋ແມ່ນ ບ່ໍສອດຄ້ອງກ໋ບການດຳລ໋ງ ຊ໋ວ໋ດ
ແບບສ໋ງຄົມນ໋ຍົມໄດ້ເລ໊ຍ ແລະ ແຕ່ເຖ໋ງຢ່າງໃດກ໋ດີ ມ໋ນຍ້ັງ
ຄ້ົງຮ໋ກສາຄວາມຊົ່ນເລ໊ຍແບບດ້ັ່ງເດ໋ມນຳບາງຄົນຈຳນວນໜ້ົ່ງ
ອ໋ກ. ຖ້ົາວ່າຜູ້ໃດຫາກ ບ່ໍ ຄ໋ດວ່າຕ໋ນເປັນເຈ້ົາຂອງຜູ້ໜ້ົ່ງ ຢູ່ໃນ
ໂຮງງານຫລ໊ຢູ່ທ້ົ່ງໄຮ່ທ້ົ່ງນາແລ້ວ ຜູ້ນ໋ນກ໊ອາດຈະທຳການ ຜະ
ລ໋ດຜະລ໋ດຕະພ໋ນແບບຂາດຈຸມນະພາບ ແລະ ກ໊ອາດ ຄາດໄຖ
ທ້ົ່ງໄຮ່ທ້ົ່ງນາດ້ວຍກ໋ອນຫ້ີ ໄຖມຸ່ນແລບກວ່າງຄວາມຕ້ອງການ ທ໋
ນ໋ກກະເສດສາດບອກໄວ້ແລ້ວ ແລະ ກ໊ອາດຈະສ້ົ່ງຄວາມສ໋ນ
ເປ້ືອງນ້ຳ ມ໋ນເຊ້ືອໄຟ, ວ໋ດຖຸດ໋ບ, ພ໋ດສະຖຸຕ່າງໆ, ພະລ້ັງ
ງານເປັນຕ໋ນ: ສຳລ໋ບຕ໊ວເຮ໊ົາແລ້ວ ສ້ົ່ງທ້ັງໝົດນ໋ນແມ່ນຂອງ
ຄົນອ໋ນ.

ສະ໋ນ ຈ໋ງເໜ໋ນໄດ້ວ່າ ມ໋ຄວາມສຳ໋ນທ໋ສຸດ ໃນການ

ອົບຮົມບົ່ມສ່ອນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນມີທັງແນວຄິດຮູ້ສຶກເປັນ ເຈົ້າຂອງ ຂອງປະເທດຊາດໂດຍທັງໝົດ ແລະ ທັງເປັນເຈົ້າຂອງຂອງ ການຜະລິດທີ່ເຂົາກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນນຳອີກ. ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວ ນັ້ ສາມາດເຮັດໄດ້ໃນກໍລະນີດຽວເທົ່ານັ້ນ ຄື ຕ້ອງຈັດຕັ້ງ ເອົາເຂົ້າໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມພິຄຕິກຳຕົວຈິງທາງດ້ານວຽກງານ ລຸ້ມ ຄອງລັດ ແລະ ໂຮງງານ, ທັງມອບໝາຍ ໜ້າທີ່ວຽກງານ ໃຫ້ເຂົາຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານວຽກງານການກວດກາເພື່ອເຂົາ ຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ຄະນະບໍລິຫານງານເຮັດວຽກງານນັ້ນ ຄືແນວໃດ ແລະ ທັງຈັດຕັ້ງໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການພິຈາລະນາຕັດສິນ ບັນຫາຕ່າງໆກ່ຽວກັບການວາງກຳນົດລາດໝາຍ ແລະ ກ່ຽວ ກັບການຕີລາຄາຜົນງານເປັນຕົ້ນ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ ເພິ່ນກໍ ຄວນໄດ້ຈັດຕັ້ງເອົາເຂົ້າໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ ການວາງແຜນການ ກ່ຽວກັບຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມ ວຽກງານການແບ່ງປັນເຮືອນຢູ່, ເຂົ້າຮ່ວມການສຶກສາຄົ້ນ ຄ້ວາບັນດາແຜນການຕ່າງໆກ່ຽວກັບການເສີມຂະຫຍາຍ ເສດ ຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ເຂົ້າຮ່ວມການພິຈາລະນາຄວາມ ຜິດ ພາດໃດໜຶ່ງຂອງບັນດາເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ເຮັດວຽກງານ ຂ້ ຮ້າຍຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ເພິ່ນຄວນເຮັດໃຫ້ ເຂົາໄດ້ລຸ້ມຄອງນຳພາບັນດາພາລະກິດຕ່າງໆຂອງລັດ, ໃຫ້ ເຂົາໄດ້ຕັດສິນແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆຂອງລັດໃນພາກຕົວຈິງ. ໃນ ເວລານັ້ນ ແຕ່ລະຄົນບໍ່ພຽງແຕ່ຈະມີແນວຄິດເສີມຊຸ້ມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຈະຊາບຊຶ້ມລົງເລິກເຖິງຈິດໃຈນຳອີກວ່າ ເຂົາຄືເຈົ້າ ຂອງຂອງປະເທດຊາດອັນແທ້ຈິງ. ສ່ວນຄົນຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ຫ່ອນຈະມີ

ແມ່ນຄິດເຫັນຕໍ່ພາລະກິດວຽກງານຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ຫ່ອນ
ຈະເຮັດວຽກງານພຽງແຕ່ຍ້ອນສົງກະຕຸກຊຸກຍູ້ຕ່າງໆເທົ່າ ນັ້ນ
ເລີຍ...

ພ້ອມດຽວກັນນີ້ ເພິ່ນຄວນສ້າງຄວາມດົ່ງດູດໃຫ້ ຢ່າງຈັບ
ໃຈຕໍ່ແຮງງານ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງມັນ. ຍ້ອນວ່າແຮງ
ງານແມ່ນເງື່ອນໄຂອັນສຳຄັນແຫ່ງການດຳລົງຄົງຕົວຂອງມວນ
ມະນຸດເອງ, ແມ່ນແຮງງານນີ້ເອງທີ່ໄດ້ເສີມສ້າງທຸກໆຄວາມ
ສວຍງາມຢູ່ໃນຈັກກະວານນ້ອຍໃຫຍ່ ບັນດາຕົວເມືອງແລະຖະ
ໜົນຫົນທາງ, ທົ່ງໄຮ່ທົ່ງນາ ແລະ ຄອງເໝືອງຕ່າງໆ, ສ
ລະປະກຳອັນສຳຄັນ ແລະ ການຄົ້ນພົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຕ່າງໆ ທາງ
ດ້ານວິທະຍາສາດ, ເຄື່ອງຫລິ້ນອັນຈົບງາມສຳລັບພວກ ເດັກ
ນ້ອຍ ແລະ ເຄື່ອງກິລາຕ່າງໆເປັນຕົ້ນ. ຖ້າວ່າແຮງງານຫາກ
ມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ, ຖ້ານເປັນພາລະກິດ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ
ກຽດສະຫງ່າສູງຂຶ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ. ມັນກໍຈະກາຍເປັນ ພາລະ
ກິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກຽດ. ຊຸມຄ່ຳ ແລະ ວິລະກຳສຳລັບແຕ່ລະ
ຄົນເຮົາ. ຈາກນັ້ນ ມັນກໍຈະຄ່ອຍໆກາຍໄປເປັນຄວາມຮູ້ສຶກ
ຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດເປັນເທື່ອລະກ້າວໆໄປ.

ແຕ່ວ່າ ຕາມທັດສະນະບັນດາທິດຂ້ຕ່າງໆຂອງປັ໋ມ ທ໊ອມ
ພວກເຮົາມີຄວາມສົນໃຈຫລາຍກ່ວາໜູໜົດແມ່ນບັນຫາທີ່ວ່າຢູ່
ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນີ້ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕ່າງໆ ຢູ
ໃນສະພາບການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຄົນເຮົາທີ່ມີສ່ວນພົວ
ພັນເຖິງການນຳໃຊ້ຫລັກການ"ວ່າດ້ວຍການແບ່ງປັນ ຕາມແຮງ
ງານນັ້ນ ຈະມີຄວາມສາມາດຫລຸດຜ່ອນລົງໄດ້ຫລືບໍ ?ມັນມີ"ທ່າ

ຍຽງໄປສູ່ການຫລຸດຜ່ອນບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຕ່າງໆແລ້ວ ຖ້າເປັນຊຸ່ມນ້ ສ່ວງດ່ວ່າກ່ວ່ອງຈະຂັດກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ໄດ້ ຍຽມມາແລ້ວຢູ່ຂ້ວ່ອງເທິ່ງນັ້ນຄ: ມັນຂັດກັບການແບ່ງປັນ ຕາມ ແຮງງານ ຊ່ວ່ງຈະຄ່ວ່ງຕ່ວ່ອຮອດຂັ້ນສຸດທ້າຍຂ່ວ່ອງລະບ່ອບສັ່ງຄົມນິ ຍົມ. ແຕ່ວ່າຂ້ວ່ອັດແຍ່ງດ່ວ່ງກ່ວ່ານ້ັ້ນມັນເປັນພຽງສິ່ງທ່ີ ຄາດຝັນ ເອ່ົາເອ່ງເທ່ົ່ານ້ັ້ນເອ່ງ.

ຂະບ່ວນ່ວ່ັດແ່ຫ່ງການລ່ົບລ້ວ່ງບັນດາຄວາມແຕກຕ່ວ່ງກັນ ຢູ່ໃນສະພາບການດ່ໍາລ່ົງຊ່ວ່ືດທ່ວ່ງດ້ານວັດຖຸຂ່ວ່ອງຄົນເຮົ່ວ ດ່ໍາ ເນ່ົ່ນໄປພ່ວ່ຍໃຕ້ການກະທ່ົບຂ່ວ່ອງປັດໄຈ ๔ ຢ່ວ່າງທ່ີ່ສ່ໍາຄັນ.ປັດ ໄຈອັນທ່ີ່ໜ່ົ່ງ ແມ່ນການຜະລ່ົດດ່ວ່ຍລະບ່ົບວັດຕະໂນມັດ.ຢູ່ໃນ ສູ່ມ ຢູ່ທ ສສສຊ (ເວ່ົ້ວ່ລ່ວ່ມກ່ໍ່ຢູ່ໃນໜ່ົ່ດທຸກໆປະເທດ ໃນ ໂລກ) ແຮງງານ່ມ່ີຮູບແບບແຕກຕ່ວ່ງກັນນ່ວ່ງໆປະການ ຫ່ວ່ຍ ທ່ີ່ສຸດເຊ່ົ່ນ: ແຮງງານຄົນທ່ີ່ໃຊ້ຄ່ວ່ນຕ່ີຂະໜ່ວ່ດໜ່ົ່ກ, ແຮງ ງານຂ່ວ່ງນ່ົ່ກບ່ົ່ນຊ່ວ່ຕ່ວ່ງໂສ້ຜະລ່ົດ ແບບວັດຕະໂນມັດ, ແລະ ບ່ົ່ນໄລຍະອ່ົ່ນຫ່ຽ່ວຍ່ວ່ກສ່ົ່ບສ່ົນໃນການຄ່ົ້ນຄ້ວ່ວ່ທ່ວ່ງດ້ານ ວ່ິທະ ຍ່ວ່ສ່ວ່ດ. ດ້ວ່ຍເໜ່ດນ່ົ້ເອ່ງ ຄວ່ວ່ມຮຽກຮ້ວ່ງຕ່ວ່ງການຕ່ໍ່ແຮງ ງ່ວ່ວ ຈ່ງ່ມ່ີຫ່ວ່ລ່ວ່ຍຮູບຫ່ວ່ລ່ວ່ຍແບບນ່ວ່ງໆປະການເຊ່ົ່ນກ່ວ່ນ. ຢູ່ໃນ ຕ່ວ່ວ່ງຄົນຜູ່້ໜ່ົ່ງ ມັນຮຽກຮ້ວ່ງໃຫ້ມ່ີເໜ່ືວ່ແຮງກ່ໍ່ລ່ວ່ງ ວ່ັ່ງຊ່ວ່ ອ່ັນເຂ່ັ້ມແຂ່ວ່ງສ່ົ່ມບູນດ່ີ, ພະນ່ັກ່ວ່ງານແບບນ່ົ້ ຍ່ວ່ງບ່ົ່ມ່ີຄວ່ວ່ມຕ່ວ່ວ່ງ ການຈະຝ່ຶກແ່ວ່ບຮ່ໍ່ຮຽນ່ຫ່ຍ່ວ່ງໂດຍພ່ິເສດເລ່ີຍ. ສ່ວ່ມຢູ່ໃນຕ່ວ່ວ ຂ່ວ່ວ່ງຄົນອ່ົ່ກຜູ່້ໜ່ົ່ງ ພ່ັດຮຽກຮ້ວ່ງໃຫ້ມ່ີຄວ່ວ່ມຮູ່້ທ່ວ່ງດ້ານ ເລ່ກ ຄະນ່ິດຊ່ັ້ນສ່ວ່ງ, ມ່ີຄວ່ວ່ມສ່ວ່ມ່ວ່ດຈ່ັດ່ວ່ວ່ງແຜນການ ລະອຽດ ເຂ່ົ້ວ່ໄ້ວ້ໃນເຄ່ືວ່ງຈ່ັກລະບ່ົບວັດຕະໂນມັດ. ອ່ົ່ກຄົນ ຈ່ໍ່ນ່ວ່ນ

ໜ້ວ ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກງານໄດ້ນັ້ນ ເພິ່ນຈຳເປັນ ຕ້ອງ
ໄດ້ຮຽນເກືອບ ๘๐ ປີ (ເກືອບໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຊົ່ວດ!).
ເປັນການຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ອັດຕາຄ່າແຮງງານຂອງມວນຊົນທີ
ມີລະດັບວິຊາສະເພາະດ້ານຕ່າງໆນັ້ນ ຈະມີອັນແຕກຕ່າງ ກັນ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ...

ແຕ່ວ່າ ໃນສູນນ ພວກເຮົາກຳລັງກ້າວເຂົ້າສູ່ສະຕະວັດທີ
๘๑ ແລ້ວ-ສະຕະວັດແຫ່ງລະບົບອັດຕະໂນມັດ ຮອບດ້ານ.
ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ແນໃສ່ການກໍ່ສ້າງພະນັກງານວິຊາ
ການຕ່າງໆຢູ່ໃນສະຕະວັດທີ ๘๐ ແລະ ๘๑ ເຫັນວ່າ ມີອັນ
ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ. ໃນສູນນ ຜູ້ທຮູ້ອານ ຮູ
ຮຽນນັ້ນ ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າເປັນຄົນຮູ້ໜັງສື. ໃນສະຕະວັດຕ່
ໜ້ານ ແມ່ນແຕ່ຕອນຕົ້ນຂອງສະຕະວັດດັ່ງກ່າວມາກ ຜູ້ທີ
ວ່າເປັນຄົນຮູ້ໜັງສືໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ວ່າງແຜນ ການ
ລະອຽດດ້ວຍລະບົບອັດຕະໂນມັດເທົ່ານັ້ນ. ການປະກອບ ລະ
ບົບອັດຕະໂນມັດແບບຄົບຊຸດໃນການຜະລິດ, ໃນການຊຸມຄອງ
ແລະ ໃນການບໍລິການນັ້ນ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນ ມີລະດັບ
ສູງທີ່ສຸດທາງດ້ານກຳລັງຝຶກອົບຮົມດ້ານວິຊາສະເພາະກໍ່ຄື ດ້ານ
ລະດັບການສຶກສາ. ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ອາດຈະບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງ ກັນ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍກ່ຽວກັບຄວາມສັບສົນຂອງວຽກງານ, ກ່ຽວ
ກັບລະດັບວິຊາສະເພາະທາງດ້ານວຽກງານເຊັ່ນວ່ານ ທີ່ຢູ່
ໃນສູນນ. ທຸກຄົນຈະຕ້ອງມີການຝຶກອົບຮົມດ້ວຍລະດັບເກືອບ
ສຳໆກັນ, ມີລະດັບວິຊາສະເພາະເກືອບເທົ່າໆກັນ.ດ້ວຍເຫດ
ນີ້ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນບໍລິມາດການ

ເບີກຈ່າຍຄ່າແຮງງານທີ່ພົວພັນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທາງ
ດ້ານລະດັບວິຊາສະເພາະນັ້ນຕ້ອງຈະຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ -
ຢ່າງເປັນລຳດັບ ຢູ່ໃນສູ່ມື ປະກົດການດັ່ງກ່າວກໍເກີດມີແລ້ວ
ພາຍໃນຕະຫລອດຊຸມສິບປີຫລັງໆມານີ້ "ຄວາມແຕກຕ່າງ" ຢູ່
ໃນການເບີກຈ່າຍຄ່າແຮງງານໃຫ້ລະຫວ່າງບັນດາມັກວິສະວະ
ກອນ ແລະ ຊ່າງກຳມະກອນ, ລະຫວ່າງ ຊ່າງກຳມະກອນ
ແລະ ຊ່າງສະຫະກອນກະເສດ, ລະຫວ່າງບັນດາກຳມະກອນ
ປະເພດຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ແຮງງານທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນນັ້ນ ກໍ
ມີອັນຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງແລ້ວໃນພາກຕົວຈິງ...

ປັດໄຈທີ່ສອງ-ແມ່ນການລົບລ້າງບັນດາຮ່ອງຮອຍ ຄວາມ
ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງເປັນລຳດັບຢູ່ໃນຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມ
ພຽມພະຍາຍາມຂອງບັນດາພະນັກງານກຳມະກອນ. ຍ້ອນວ່າ
ໜົດທ່ວງທຳມະນິຍົມ (ຊຶ່ງລວມທັງມີ ການຜັນຂະຫຍາຍ
ຫລັກການການສ້າງຄວາມດຶງດູດທາງດ້ານວັດຖຸ ຢ່າງສະເໜີ
ຕົ້ນສະເໜີປາຍ, ມີອຸປະກອນອົບຮົມແນວຄິດເປັນຕົ້ນຕໍ, ມີ
ການຮັດແໜ້ນໂດຍທັງໜົດທາງດ້ານລະບຽບການກໍ່ຄື ທາງ
ດ້ານການຈັດຕັ້ງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ) ໄດ້ສົ່ງຜົນສະທ້ອນອັນດີ
ແກ່ທັດສະນະຕໍ່ໜ້າທີ່ວຽກງານ. ຈຳນວນພວກທີ່ຂາດ ມັກ
ງ່າຍ ແລະ ຂາດລະບຽບວິໄນຕ່າງໆກໍນັບມື້ນັບຫລຸດໜ້ອຍຖອຍ
ລົງ, ນວນຊຸມທີ່ມັກການອອກແຮງງານກໍນັບມື້ນັບຫລວງຫລາຍ
ຂຶ້ນ. ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນທັດສະນະຕໍ່ໜ້າທີ່ ວຽກ
ງານຂອງພວກພະນັກງານກຳມະກອນກໍຈະຖືກລົບລ້າງລົງແລະ
ຢູ່ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ໃນບໍລິມາດການ

ເປັ້ກ່ຈ່າຍ່ຄ່ຳແຮງງ່ານ ກໍ່ຈະມີ້ອັນ ຫລຸດ ໜ້ອຍ ຖ່ອຍ ລົງ ເຊ່ິ່ນ ດຽວ ກັ້ນ.

ສະນັ້ນ ຄວ່ານ ກ້ຳວ ໜ້ຳ ທ່ຳງ ດ້ຳນ ເຕ ັກນິ ກ ແລະ ກ່ານ ປັ້ບ ປຸ ງ ທ ັ ດ ສ ະ ນ ະ ຕ ່ ອ ຽ ກ ງ ່ ານ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ ່ າ ພ ະ ນ ັ ກ ງ ່ ານ ກ ໍ ່ ມ ະ ກ ອ ນ , ກ ່ ານ ຫ ລ ຸ ດ ຜ ່ ອ ນ ທ ່ ຳ ງ ດ ້ ຳ ນ ຄ ວ ່ ານ ແ ຕ ກ ຕ ່ ຳ ງ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ະ ດ ັ ບ ຄ ວ ່ ານ ຫ ຍ ຸ ້ ງ ຍ ່ ຳ ກ ສ ັ ບ ສ ົ ນ ດ ້ ຳ ນ ໜ ້ ຳ ທ ່ ້ ອ ຽ ກ ງ ່ ານ ແ ລ ະ ດ ້ ຳ ນ ຄ ວ ່ ານ ເ ອ ົ ່ ຳ ໃ ຈ ໃ ສ ່ ຕ ່ ອ ຽ ກ ງ ່ ານ ທ ັ ງ ໜ ົ ດ ນ ັ ບ ພ ົ ນ ຖ ່ ານ ທ ່ ຳ ງ ດ ້ ຳ ນ ວ ັ ດ ຖ ຸ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ກ ່ ານ ລ ົ ບ ລ ້ ຳ ງ ເ ທ ່ ື ອ ລ ະ ກ ້ ຳ ວ ໃ ນ ຄ ວ ່ ານ ແ ຕ ກ ຕ ່ ຳ ງ ກ ັ ນ ທ ່ ຳ ງ ດ ້ ຳ ນ ບ ໍ ລ ິ ມ ຳ ດ ກ ່ ານ ເ ປ ັ ້ ກ ່ ຈ ່ າ ຍ ່ ຄ ່ ຳ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ , ທ ່ ຳ ງ ດ ້ ຳ ນ ສ ະ ພ ່ າ ບ ກ ່ ານ ດ ຳ ລ ົ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ເ ຮ ົ ່ ຳ . ບ ໍ ່ ຄ ວ ນ ເ ຮ ັ ດ ແ ບ ບ ກ ະ ໂ ດ ດ ຂ ັ ້ ນ ໃ ນ ກ ່ ານ ລ ົ ບ ລ ້ ຳ ງ ຄ ວ ່ ານ ແ ຕ ກ ຕ ່ ຳ ງ ກ ັ ນ ກ ່ ຽ ວ ກ ັ ບ ລ ່ ຳ ຍ ໄ ດ ້ ຕ ່ ຳ ງ ໆ , ບ ໍ ່ ຄ ວ ນ ລ ົ ບ ລ ້ ຳ ງ ມ ັ ນ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ເ ພ ່ ື ອ ໃ ຫ ້ ຖ ານ ະ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ ່ າ ພ ະ ນ ັ ກ ງ ່ ານ ກ ໍ ່ ມ ະ ກ ອ ນ ມ ີ ້ ອ ັ ນ ຣ າ ບ ພ ຽ ງ ກ ັ ນ ເ ທ ່ ຳ ນ ັ ້ ນ ເ ລ ີ ່ ຍ . ກ ່ ານ ລ ົ ບ ລ ້ ຳ ງ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ້ ອ ັ ນ ດ ້ ວ ຍ ກ ົ ດ ເ ກ ນ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ເ ອ ງ ໝ ່ ຳ ຍ ຄ ວ ່ ານ ວ ່ ຳ ດ ້ ວ ຍ ວ ິ ທ ີ ກ ່ ານ ລ ົ ບ ລ ້ ຳ ງ ບ ັ ນ ດ ່ າ ຄ ວ ່ ານ ແ ຕ ກ ຕ ່ ຳ ງ ກ ັ ນ ຕ ່ ຳ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ ເ ອ ງ ພ ຸ ນ ຕ ່ ຳ ງ ຫ ່ ານ .

ແ ຕ ່ ວ ່ ຳ ໃ ນ ເ ມ ່ ື ອ ສ ິ ່ ງ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ຫ ່ ານ ກ ປ ະ ກ ົ ດ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ້ ອ ັ ນ ໂ ດ ຍ ຂ ັ ້ ນ ສ ້ ຳ ພ ົ ນ ຖ ່ ານ ແ ລ ້ ອ ເ ມ ່ ື ອ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ານ ນ ຳ ໃ ຊ ້ ຫ ລ ັ ກ ກ ່ ານ " ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຕ ່ ຳ ມ ຄ ວ ່ ານ ສ ່ ຳ ມ ່ ຳ ດ , ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຊ ຸ ມ ໃ ຊ ້ ຕ ່ ຳ ມ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ " ກ ໍ ່ ຈ ະ ກ ່ ຳ ຍ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ບ ໍ ່ ມ ີ ຄ ວ ່ ານ ໝ ່ ຳ ຍ ຫ ຍ ັ ງ ເ ລ ີ ່ ຍ ເ ຊ ່ ິ ່ ນ : ກ ່ ານ ໃ ຊ ້ ຈ ່ ຳ ຍ ຕ ່ ຳ ງ ໆ ຂ ອ ງ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ຕ ໍ ່ ຕ ້ ອ ເ ລ ກ ິ ດ ໄ ລ ່ ຢ ່ ຳ ງ ຮ ອ ບ ດ ້ ຳ ນ ວ ່ ຳ ໃ ຜ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ງ ່ ານ ໄ ດ ້ ຫ ລ ່ ຳ ຍ ເ ທ ່ ົ ່ ຳ ໃ ດ ແ ລ ະ ຄ ວ ນ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ອ ັ ດ ຕ ່ ຳ ຄ ່ ຳ ແ ຮ ງ ງ ່ ານ ເ ທ ່ ົ ່ ຳ ໃ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ຳ ກ ່ ານ ໃ ຊ ້ ຈ ່ ຳ ຍ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ

ຈະມີຫລາຍກ່ວາການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເກີດມ້ຍອມຄວາມ ແຕກຕ່າງ ກັນທາງດ້ານແຮງງານທີ່ມີລັກສະນະສັບສົນນາໆປະການ ນັ້ນ ເສຍອີກ. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ແມ່ນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມ ເອງ ທີ່ຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ຫລັກການການແບ່ງປັນ ແບບກອມມູນິດ "ທຸກຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ, ທຸກຄົນຊົມໃຊ້ ຕາມ ຄວາມຕ້ອງການ". ໝາຍຄວາມວ່າ ການຂະຫຍາຍຕົວ ລະ ດັບສູງສຸດຂອງຫລັກການ ການແບ່ງປັນຕາມແຮງງານແບບສັງ ຄົມນິຍົມຢູ່ໃນຂັ້ນລະດັບໃດໜຶ່ງແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງມັນ ຊຸ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນລະດັບທີ່ຍັງຫ່າງໄກທີ່ສຸດນັ້ນ ຈະ ກ້າວໄປເຖິງການລຶບລ້າງຫລັກການດັ່ງກ່າວນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ, ຢູ່ ໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ ຫລັກການອັນນີ້ກໍຈະລຶບລ້າງ ຕົນເອງ ໄປໃນຕົວເລີຍ. ແຕ່ວ່າ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ສັງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນ ຈະເກີດມີຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການຂະຫຍາຍຕົວໃນລະດັບສູງສຸດຂອງ ຫລັກການດັ່ງກ່າວ. ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຍັງລວມມີທັງ ສັດຈະວ່ຳພາກ ແຫ່ງໄລຍະຂ້າມຜ່ານຈາກຫລັກການການແບ່ງປັນແບບສັງຄົມນິ ຍົມກ້າວໄປສູ່ຫລັກການການແບ່ງປັນແບບກອມມູນິດນຳອີກ.

ແຕ່ວ່າ ກ່ອນຈະໄປເຖິງບ່ອນວ່າ ຫລັກການການແບ່ງປັນ ແບບສັງຄົມນິຍົມ ຈະກາຍເປັນສິ່ງ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້ນັ້ນ ຫລັກການດັ່ງກ່າວນີ້ກໍຈະຕ້ອງມີລັກສະນະຄົບຖ້ວນສົມບູນຫລາຍ ກວ່າເກົ່າ ແລະ ຈະຕ້ອງເລີ່ມປະຕິບັດຢູ່ໃນຮູບການ "ປອດ ໃສ" ຂອງຕົນເສຍກ່ອນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນມາແລ້ວວ່າ ໃນ ສູ່ມ ສັງຄົມຍັງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເບີກຈ່າຍໃຫ້ຄົນເຮົາ ທີ່ເຮັດວຽກງານໜັກກໍຄືທີ່ເຮັດວຽກດ້ວຍເງື່ອນໄຂ ລຳບາກ

ຕ່າງໆນໍາອີກ. ເມື່ອໃດຫາກແຮງງານໜັກຖືກລົບລ້າງລົງ, ກໍ
ສ້າງເງື່ອນໄຂແຮງງານທີ່ສະດວກສະບາຍຂຶ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ
ການເບີກຈ່າຍກໍຈະປະຕິບັດກັນຕາມປະລິມານ ແລະ ລຸນນະ
ພາບຂອງແຮງງານເທົ່ານັ້ນ, ໝາຍຄວາມວ່າເປັນຄັ້ງທໍາອິດ
ແຮງງານຈະເລີ່ມເຄື່ອນຕົວຢ່າງເຕັມກໍາລັງແຮງຂອງມັນ.

ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງມີເງື່ອນໄຂອີກອັນໜຶ່ງສຸດທ້າຍສໍາຄັນຂອງ
ໄລຍະຂ້າມຜ່ານ: ເພື່ອຈະກ້າວໄປສູ່ການແບ່ງປັນຕາມຄວາມ
ຕ້ອງການນັ້ນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດເພິ່ນຈະຕ້ອງມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ
ທີ່ຈໍາເປັນໃຫ້ແກ່ຄົນເຮົາ. ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ຫນໍ່ຈະເກີດ
ມີຂຶ້ນໄດ້ ຫາກປາສະຈາກການຂະຫຍາຍຕົວໃນລະດັບ ສູງສຸດ
ທາງດ້ານການຜະລິດ, ຫາກປາສະຈາກການຍົກສູງ ສຸດຂີດ
ທາງດ້ານກໍາມັນຕະພາບການຜະລິດຂອງແຮງງານ. ດັ່ງທີ່ໄດ້
ກ່າວມາແລ້ວວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນີ້ ສັງຄົມບໍ່ມີແຫລ່ງ
ກໍາເນີດຂອງຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີອັນໃດອີກ ນອກຈາກ ແຮງງານ
ຂອງປວງຊົນທັງມວນເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ກໍຄື
ຢູ່ໃນດ້ານອື່ນໆຂອງການບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ, ມັນຂຶ້ນ
ກັບແຮງງານລວມຂອງພວກເຮົາເອງ, ຂອງການ ຂະຫຍາຍ
ຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງປະເທດຊາດໂດຍທັ່ວໄປ.

ພາກຈົດ

ຄວາມສະເໝີພາບ ຢ່າງສົມບູນ ທາງດ້ານສັງຄົມ

ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວວ່າ ສັງຄົມ ສັງຄົມ ນິຍົມ ແມ່ນແຕ່ຈະມີການຂະຫຍາຍຕົວແລ້ວກໍດີ-ບໍ່ສາມາດ ຕອບສະໜອງຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມ ໃຫ້ຄົນ ເຮົາໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເພື່ອ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຢູ່ໃນໄລຍະແຫ່ງການກໍ່ສ້າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ຕາມ. ຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມຈະບັນ ລຸໄດ້ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບກອມມູນິດເທົ່າ ນັ້ນ ຊຶ່ງແມ່ນຂັ້ນສູດຍອດແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງສັງຄົມ ແບບໃໝ່.

ລະບອບກອມມູນິດ ມີຄືແນວໃດກັນແທ້ ? ຢູ່ໃນນັ້ນ ມັນມີ ອັນລວມ ແລະ ອັນແຕກຕ່າງກັນຄືແນວໃດ ຖ້າສົມທຽບໃສ່ກັບ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລ້ວ ?

ເພິ່ນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ລະບອບກອມມູນິດ ແມ່ນ ອັນ ດຽວກັນກັບລະບອບສັງຄົມນິຍົມ, ພຽງແຕ່ວ່າມັນເປັນລະບອບ ທີ່ສູງກວ່າເປັນຫລາຍໆເທົ່າ ເທົ່ານັ້ນເອງ, ແມ່ນຂັ້ນ

ໄລຍະຕໍ່ໜ້າແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ.
ການສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມທີ່ສຸກງອມ ນັ້ນ
ຈະເຮັດໃຫ້ມັນກ້າວຕົ້ມສູ່ລະບອບກອມມູນິດຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່
ໄດ້. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມຢູ່ໃນຂັ້ນລະດັບຂະຫຍາຍຕົວ ອັນແມ່
ນອນແລ້ວນັ້ນ ຈະກ້າວຕົ້ມສູ່ລະບອບກອມມູນິດຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່
ໄດ້ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຈະຕ້ອງກາຍເປັນ ຊາຍ
ໜຸ່ມໃນມື້ໜຶ່ງຂ້າງໜ້າຢ່າງຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ຊັ້ນກັນ.

ຢູ່ໃນທີ່ ສ່ວງສຳຄັນທີ່ສຸດນັ້ນ ແມ່ນສ່ວງທີ່ເຕົ້າໂຮມເອົາລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູນິດເຂົ້າຫາກັນແລະສ່ວ
ນັ້ນຄື: ກຳມະສິດສ່ວນລວມຕ໋ພາທະນະການຜະລິດ. ສະນັ້ນຢູ່
ໃນລະບອບກອມມູນິດກໍຄືຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ເຈົ້າ ຂອງ
ຂອງທີ່ດິນ, ໂຮງຈັກໂຮງງານ, ລົດໄຖນາ, ລົດກ່ຽວເຂົ້າ,
ຫ້ອຍນ້ຳລຳເຊ-ບໍ່ແມ່ນຄົນໃດໜຶ່ງຈະເປັນເຈົ້າຂອງ ແຕ່ຫາກ
ແມ່ນເປັນຂອງປວງຊົນທັງໝົດ. ມີແຕ່ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິ-
ຍົມເທົ່ານັ້ນ ທີ່ພາກສ່ວນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຊັບສົມບັດຂອງ ປະຊາ
ຊົນໄດ້ຂຶ້ນເປັນຂອງລັດ, ສ່ວນອີກພາກສ່ວນໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນ
ເປັນຂອງສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່, ສະຫະກອນຫັດຖະກຳ
ລວມໝູ່, ສະຫະກອນຊ່ຽວຊານລວມໝູ. ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບ -
ກອມມູນິດ ທຸກໆພາທະນະການຜະລິດຈະກາຍເປັນຂອງສັງຄົມ
ທັງໝົດ, ການແບ່ງແຍກກຳມະສິດລັດ ແລະ ກຳມະສິດລວມ
ໝູ່ກໍຈະຈົບສິ້ນລົງ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການແລກປ່ຽນໝາກຜົນ ຂອງ
ແຮງງານໄດ້ປະຕິບັດກັນຢູ່ໃນຮູບການເງິນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້

ຜະລິດຜົນຜະລິດໃດໜຶ່ງ ຊຶ່ງສັງຄົມມີຄວາມຕ້ອງການຢັ້ນມາ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເງິນຕໍ່ຜົນຜະລິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ກໍຈະນຳເອົາເງິນນັ້ນໄປຊື້ເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ສຳລັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ ຊຶ່ງທັງໝົດລ້ວນແຕ່ເປັນຜົນຜະລິດ ຂອງຄົນອື່ນ. ສະຫະກອນກະເສດໄດ້ປູກເຂົ້າຫລັ່ຍແລ້ວນຳເອົາໄປຂາຍໃຫ້ແກ່ລັດ ແລະ ເງິນທີ່ໄດ້ມານັ້ນ ກໍຈະເອົາໄປຊື້ລົດໄຖນາ, ລົດກ່ຽວເຂົ້າ, ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ, ສັດລາກແກ່ເຄື່ອງເຮືອນສຳລັບປະກອບໃສ່ສະໂມສອນ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທັງໝົດທີ່ສະຫະກອນມີຄວາມຕ້ອງການນຳລັດ. ທຸກການແລກປ່ຽນ ຜະລິດຕະພັນຂອງແຮງງານ-ຂອງສ່ວນບຸກຄົນກໍດີ ຂອງລວມໝູ່ແມ່ນລ້ວນແຕ່ປະຕິບັດກັນໂດຍອາໃສເງິນ ຊຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນໄມ້ວັດແທກຂອງແຮງງານ ແລະ ຂອງການຊົມໃຊ້. ຢູ່ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂຂອງລະບອບກອມມູນິດ ເງິນຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ ບໍ່ຕ້ອງການອີກ ແລະ ການແລກປ່ຽນ ກໍຈະປະຕິບັດໄປຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງສັງຄົມ.

ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກໆຄົນຈະຍາດຊິ່ງກັນເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເລີຍ. ໃນສູນນ ເພິ່ນ ໄດ້ເລີ່ມທຳການຄົ້ນຄ້ວາວິທີຕ່າງໆທີ່ຄິດສົມຄວນກ່ຽວກັບ ການຄາດຄະເນເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນເຮົາແລ້ວ. ພວກເຮົາ ຮູ້ຈັກຂົນແຜນການໄວ້ວ່າ ຄວນສະໜອງອັນໃດໃຫ້ໂຮງຈັກໂຮງງານ ເພື່ອທຳການຜະລິດຜົນຜະລິດປະເພດໃດປະເພດໜຶ່ງ. ໝາຍຄວາມວ່າ ເພິ່ນສາມາດຂົນແຜນການລະດັບຄາດໝາຍອັນຈຳເປັນທັງໝົດຂອງການຜະລິດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະຈະສາ

ມາດຮັບປະກັນເພື່ອໃຫ້ທຸກໆຄົນໄດ້ມີຜົນຜະລິດ ແລະ ສິນຄ້າ ຕ່າງໆຢ່າງພຽງພໍກັນ.

ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການແບ່ງປັນໄດ້ປະຕິບັດ ກັນ ດ້ວຍຫລັກການ, "ທຸກໆຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ, ທຸກໆ ຄົນຊົມໃຊ້ຕາມແຮງງານ" ແລະ ດ້ວຍກ້ອນທຶນສັງຄົມ ທາງ ດ້ານການຊົມໃຊ້. ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ ການແບ່ງປັນ ຈະປະຕິບັດຕາມຫລັກການ "ທຸກໆຄົນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາ ມາດ, ທຸກໆຄົນຊົມໃຊ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ". ແຕ່ວ່າ ເພື່ອ ປະຕິບັດໄດ້ໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ ເພິ່ນຈະຕ້ອງມີສອງເງື່ອນໄຂ ທີ່ ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື: ການປະກອບສ້າງຄວາມອຸດົມພູນສຸກທັງໝົດທີ່ ພວກເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການຫັນເອົາແຮງງານໃຫ້ ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງປະຈຳຊີວິດ.

ຄວາມອຸດົມພູນສຸກແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ? ບັນດາ ນັກ ຂຽນຮັບຈ້າງນາຍທຶນໄດ້ພາກັນເຍາະເຍີ້ຍໝິ່ນປະໝາດພວກ ເຮົາກ່ຽວກັບຂັ້ນຫ່ວ່າດ້ວຍຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ວ່າດ້ວຍ ການແບ່ງປັນຕາມຄວາມຕ້ອງການນັ້ນເອງມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ. ພວກຂະເຈົ້າໄດ້ວາດແຕ້ງການແບ່ງປັນ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເໝືອນດັ່ງຢູ່ໃນຮູບການ ການຮັບປະກັນການກິນຢ່າງບໍ່ມີຂອບ ເຂດຈຳກັດ, ຢູ່ໃນຮູບການສັນຍາວ່າແຕ່ລະມື້ ຜູ້ໃດກໍຕາມຈະ ມີໄຂ່ປາດຳກິນກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຈະກິນແຕ່ອາຫານແຊບ ແຊບທີ່ຫາຍາກ ຊຶ່ງໃນສູມັນແມ່ນແຕ່ພວກນາຍທຶນທຽມທີ່ສຸດກໍ ບໍ່ໄດ້ກິນເປັນປະຈຳເລີຍ, ຢູ່ໃນຮູບການຫລ້ໃຈວ່າຈະມີ ຊຸດ ເສື້ອໃຫຍ່ສາກົນໃໝ່ໆໃຫ້ເປັນປະຈຳແຕ່ລະມື້ ແລະອື່ນໆອີກ.

ພວກຂະເຈົ້າຍັງໄດ້ເວົ້າວ່າ ສົງດ່ວງກ່າວມີແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າ
ໃຈນຳໄດ້, ແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນເລີຍ ແລະ ເພາະ
ສະນັ້ນ ລະບອບກອມມູນິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຈະເກີດເປັນໄປໄດ້.

ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ, ສົງຄົມແບບນີ້ ແມ່ນໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແທ້. ແຕ່
ວ່າສົງດ່ວງກ່າວມີມັນພັດບໍ່ແມ່ນລະບອບກອມມູນິດ ແຕ່ມັນ ຫາກ
ແມ່ນບຶດນິທານແບບມາຍທິນ, ມັນແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງ
ຊຸແຈງລະບອບກອມມູນິດຈາກແງ່ທັດສະນະຂອງຈິດສຳນຶກຂອງ
ພວກມາຍທິນສະໄໝປັດຈຸບັນ. ພວກທີ່ຮ່ວມທັງຫລາຍ ຕ່າງກໍ
ພາກັນຢູ່ກິນຢ່າງ ຟຸມເຟືອຍທີ່ສຸດ ທາງດ້ານອາຫານການກິນ
ເຊັ່ນວ່າ: ຊຸມຕອນໃດຫລືອະໜົມເຄັກປ່ຽງໃດທີ່ບໍ່ຖືກໃຈແລ້ວ
ກໍຈະຖືກໂຍນຖິ້ມລົງກະຖັງຂີ້ເຫຍື້ອໂລດ, ອາຫານມີອາມີ ກໍ
ຖິ້ມລົງບ່ອນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ນີ-ການຟຸມເຟືອຍຂອງພວກທີ່ຮ່ວມ
ເສືອມອນກິນທັງຫລາຍ ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍໄດ້ອາບເຫື່ອເພື່ອປູກ ເຂົ້າ
ກິນຈັກເທື່ອເລີຍ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຫວ່ານ ແລະ ເກັບກູ້ເຂົ້າດ້ວຍຕົນ
ເອງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະເປັນຜູ້ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງເຂົ້າໄດ້...

ດັ່ງນັ້ນ ມີແຕ່ພວກທີ່ຮ່ວມເສືອມອນກິນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມ
ຕ້ອງການຊຸດເສື້ອໃຍ່ໆ ຫລືຊຸດກະໂປ່ງໃໝ່ໆໃນແຕ່ລະມື້ເພາະ
ສະນັ້ນ ພວກຂະເຈົ້າຈຶ່ງມີວຽກເຮັດຢູ່ບ່ວງຢ່ວງ (ເຊັ່ນ ສ່ວງ
ຈອງເສື້ອຜ້າອາພອນ, ທົດລອງເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ອື່ນໆ ເປັນ
ຕົ້ນ). ພວກແມ່ເຖົ້າທີ່ຮ່ວມກໍພາກັນໄປຫາຕົ້ນລຳໂດຍ ໃສ່
ເຄື່ອງເອ້ທີ່ມີລາຄາແພງເປັນລ້ານໆ (ແລະ ຍັງທັງມີ ຄວາມ
ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຈ້າງຄົນອາລັກຂາພິເສດເພື່ອປ້ອງກັນຕົວບໍ່ໃຫ້
ຜູ້ໃດລັກເອົາເພັດພອຍຕ່າງໆນັ້ນມາອີກ).

ໃນສະໄໝກ່ອນນັ້ ນັກສັງຄົມນິຍົມ ເຝົ້ຝັນລອຍເມກຊາວ ອັງກິດຫຍ່ງໃຫຍ່ ໂຮແບກອູແອນ ໄດ້ເຕືອນໄວ້ວ່າ: "ຕາບ ໃດກຳມະສິດສ່ວນຕົວຍັງຄົງຕົວຢູ່ ຕາບນັ້ນພາຍໃຕ້ ອິດທິພົນ ຂອງກຳມະສິດດັ່ງກ່າວ ຄົນເຮົາຈະມີຄວາມສັ້ນເຄີ ໃນການ ຮັກຕົວເອງຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ໝາຍຄວາມວ່າຄົນເຮົາຈະ ມີແຕ່ຄວາມທະເຍີທະຍານຫາເຄື່ອງຂອງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ມັນອາດຈະຖືກກາຍໄປເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວຂອງຄົນ ເຮົາ ເອງ" ๑). ປະຫວັດສາດຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ໄດ້ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການລົບລ້າງພຽງແຕ່ກຳມະສິດສ່ວນຕົວຢ່າງ ດຽວ ເພື່ອກຳຈັດລົບລ້າງຄວາມໂລບມາກໂລພາ ແລະ ເພື່ອ ແມ່ໃສ່ໃຫ້ຕົນມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ຄົບຖ້ວນນັ້ນ - ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນ ພຽງພໍເທື່ອ. ເພິ່ນຈຳຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາມັບເປັນຫລາຍ ๆ ປີ ເພື່ອທຳການອົບຮົມບົ່ມສອນແບບສັງຄົມນິຍົມ, ນັບເປັນຫລາຍ ຫລາຍສິບປີເພື່ອຮັບປະກັນຊີວິດການເປັນຢູ່, ສ້າງໃຫ້ຄົນເຮົາ ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງເຕັມປ່ຽມວ່າ ໃນມື້, ມື້ນ ແລະທ້ວ ມຣຕົນຈະມີທຸກໆຢ່າງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັກໃຫ້ "ສັນຊາດຍານຊະ ຕັກນັກໄດ້" ໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ແຕ່ວ່າ ເມື່ອໃດຫາກຍັງມີກຳມະສິດສ່ວນຕົວຕໍ່ພາຫະ ນະ ການຜະລິດຢູ່ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມມຸ່ງໝາຍ "ທະເຍີ ທະ ຍານຫາສິ່ງຂອງແຕ່ລະຢ່າງ" -ແມ່ນຈະຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່

---

๑) ອູແອນ ຣ. ບົດນິພົນເລືອກເຟັ້ນ, ມົດສະກູ-ເລນິນ - ກຣາດ,๑๙๔๐, ເຫລັ້ມ ฆ, ໜ້າ ๔๔๔.

ນອນ.

ສ່ວ ດ່ ວ ກ ່ າ ວ ທ ັ ວ ໜ ົ ດ ມ ີ - ຄ ແ ບ ບ ແ ຜ ນ ດ ໍ າ ລ ິ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ທ ີ ່ ຮ ັ ່ ວ ມ ີ ເ ສ ື ອ ນ ອ ນ ກ ິ ນ ທ ັ ວ ຫ ລ າ ຍ ຊ ຶ ່ ງ ນ ັ ນ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຄ ວ າ ມ ຕ ້ ອ ງ ກ ານ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ ຢ ່ າ ງ ໜ ໍ ່ ວ ທ ີ ່ ກ ຽ ວ ພ ັ ນ ເ ກ ົ ດ ນ ້ ອ ຍ . ສ ່ ວ ນ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ ານ ແ ລ ້ ວ ບ ັ ນ ດ າ ຄ ວ າ ມ ຕ ້ ອ ງ ກ ານ ຕ ່ າ ງ ໆ ຈ ະ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ແ ບ ບ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ອ ເ ລ ີ ຍ . ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ເ ສ ີ ມ ສ ້ າ ງ ຄ ວ າ ມ ຊ ຸ ດ ົ ມ ຮ ັ ่ ว ม ี ท ั ว ห ม ี ด อ ้ ม ย ู ่ ເ ທ ິ ງ ແ ຜ ນ ດ ິ ນ ນ ີ ້ ເ ຂ ົ າ ຍ ອ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຢ ່ າ ງ ເ ລ ິ ກ ເ ຊ ິ ງ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ເ ຖ ິ ງ ຊ ຸ ມ ຄ ່ າ ອ ັ ນ ແ ທ ້ ຈ ິ ງ ຂ ອ ງ ປ ່ ຽ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ິ ແ ລ ະ ຄ ວ ຍ ເ ຫ ດ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ິ ງ ຈ ະ ບ ໍ ່ ໂ ຍ ນ ນ ັ ້ ນ ຖ ິ ້ ມ ເ ລ ີ ຍ . ຄ ົ ນ ຜ ູ ້ ນ ຮ ູ ້ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ດ ີ ວ ່ າ ແ ຮ ງ ງ ານ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ໝ ຸ ນ ເ ຫ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ສ ່ ການ ຜ ະ ລ ິ ດ ຊ ຸ ດ ເ ສ ື ອ ໃ ຫ ຍ ່ , ເ ສ ື ອ ນ ຸ ่ ว ม อ ม , ຊ ຸ ດ ກ ະ ໂ ປ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ສ ຸ ດ ທ ີ ່ ຫ ລ ວ ງ ຫ ລ າ ຍ ແ ທ ້ ເ ຊ ັ ່ ນ : ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ປ ຸ ກ ຝ າ ຍ , ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ລ ຽ ງ ແ ກ ະ , ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ຕ ໍ າ ແ ຜ ນ ແ ພ , ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ຕ ັ ດ ຫ ຍ ິ ບ ເ ຄ ື ອ ງ ນ ຸ ่ ว ห ่ ม ແ ລ ະ ອ ັ ນ ໆ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ້ ນ . ສ ະ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ິ ງ ຈ ະ ບ ໍ ່ ຈ ໍ າ ເ ປ ັ ນ ຮ ຽ ກ ຮ ້ ອ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຊ ຸ ດ ເ ສ ື ອ ໃ ຫ ຍ ່ ຊ ຸ ດ ໃ ໝ ່ ໃ ນ ແ ຕ ່ ລ ະ ມ ື ້ ເ ລ ີ ຍ . ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ະ ບ ໍ ່ ຮ ຽ ກ ຮ ້ ອ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ໍ ໂ ຮ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຢ ູ ่ ส ำ ล ั บ ต ็ ว ເ ຂ ົ ້ າ ເ ອ ງ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ອ ເ ລ ີ ຍ ຍ ອ ມ ວ ่ า : แ ม ่ น ต ็ ว เ ข ้ า เ อ ง แ ล ะ ເ ມ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ອ ງ ທ ີ ่ จ ะ เ ป ็ น ผ ู ้ เ ร ั ก ว ย ุ ก , เ ข ้ า บ ่ ม ี ล ื ม ร ั บ ใ ช ้ ใ ด ๆ ท ั ว ม ื ้ น ถ ้ า เ ป ็ น ช ุ ่ ม ช ื ้ น แ ล ้ ว แ ม ่ น ใ ผ แ ท ้ ท ี ่ จ ะ ค ้ ำ ป ะ ท ั ม อ ั ด ฉ ี ด ใ ห ญ ่ โ ต ล ิ ่ ช ุ ่ ม ช ื ้ น น ั ้ น ไ ด ้ อ ี ก ?...

ແ ບ ບ ແ ຜ ນ ດ ໍ າ ລ ິ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ດ ້ ວ ຍ ການ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ ານ ແ ມ ่ น ก ำ - ม ิ ด ท ั ว ค ว า ม ร ู ้ ส ึ ก ต ้ อ ง ก า ร ข อ ง ค น เ ร ็ า . ค ว า ม ร ู ้ ส ึ ก ฝ ู ง ล ึ ก อ ย ู ่ ใ น ค ว า ม เ ข ้ า ใ จ แ บ บ ก อ ม ม ู ม ิ ด น ั ้ น แ ม ่ น ก า ร ร ั บ ป ะ ท ั ม อ ย ่ า ง พ ร ้ อ ม ใ น ก า ร ต อ บ ส ะ ห น อ ง ค ว า ม ร ู ้ ส ึ ก ต ้ อ ง

ການແບບຜ່ອງໃສ, ແບບທຳມະດາທຸກໆຢ່າງໃຫ້ແກ່ ຜູ້ອອກ
ແຮງງານແຕ່ລະຄົນ.

ຕົວຈິງແລ້ວ ບັນດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່າງໆຂອງ
ຄົນເຮົານັ້ນ ແມ່ນມາຈາກແຫ່ງທາງດ້ານປະຫວັດສາດ .
ມັນຂຶ້ນກັບບັນດາເງື່ອນໄຂອັນສະຫລັບສັບຊ້ອນຂອງຊີວິດ ແລະ
ກໍຈະມີທ່າທີ່ປ່ຽນໄປຕາມໄລຍະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມ.
ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ທຸກໆຄົນມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໂດຍທຳມະ
ຊາດເຊັ່ນ ທາງດ້ານອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຮືອນ
ຢູ່, ຄວາມສຳພັນທາງດ້ານເພດກົງກັນຂ້າມ ແລະ ອື່ນໆ.ແຕ່
ວ່າພົ້ນສະໜອມທາງດ້ານເງື່ອນໄຂຊີວິດສັງຄົມຂອງຄົນເຮົາໄດ້
ບົ່ມຊ້ອນຢູ່ໃນບັນດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໂດຍທຳມະຊາດ
ເຫລົ່ານັ້ນເປັນຫລາຍໆສະຕະວັດມາແລ້ວ.

ການຜະລິດມີບົດບາດອັນສຳຄັນຢູ່ໃນການປະກອບສ້າງບັນ
ດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່າງໆຂຶ້ນ ຍ້ອນວ່າໂດຍ ຜ່ານ
ການພົວພັນແຫ່ງການຜະລິດ, ຜ່ານການໃຊ້ຊີວິດປະຈຳວັນ ,
ຜ່ານແບບແຜນດຳລົງຊີວິດນັ້ນມັນຈະສົ່ງຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄວາມອຸ່ມ
ເຄີຍ, ຕໍ່ລັດນິຍົມຕ່າງໆ ແລະ ຕໍ່ການກໍ່ສ້າງອົບຮົມ ບົ່ມສອນ
ຂອງຄົນເຮົາ. ການຜະລິດສົ່ງຜົນສະທ້ອນໃສ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງ
ຕ້ອງການຕ່າງໆໂດຍກົງ(ຄືໂດຍຜ່ານບໍລິມາດຂອງຄວາມອຸດົມ
ສົມບູນຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນສັງຄົມນັ້ນ) ແລະ ໂດຍຜ່ານວິທະຍາ-
ສາດ ແລະ ເຕັກນິກ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ປະກອບສ້າງເປົ້າ ໝາຍ
ແນວໃໝ່ທາງດ້ານຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການນັ້ນອີກ. ຖ້າຄົນ
ຜູ້ໜຶ່ງທາກເກີດມີຄວາມຕ້ອງການຢາກຊົມໃຊ້ໂທລະພາບແລ້ວ

ເມື່ອນັ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນໂທລະພາບໜ່ວຍດົ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກ ປະດິດສ້າງຂຶ້ນມາເສຍກ່ອນ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ແນວຄິດຢາກຊຸ້ມ ໃຊ້ໂທລະພາບນັ້ນ ແມ່ນເກີດມີມາແຕ່ດົນນານແລ້ວເຊັ່ນ ຢູ່ໃນ ຮູບການແບບໃຝ່ຝັນ, ແບບນິກຄິດ, ແບບຄວາມຕ້ອງການ ຢ່າງນາມມະທຳເປັນຕົ້ນ. ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງ ແຕ່ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ມີຕົວຈິງ, ໝາຍຄວາມວ່າຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ສາມາດຖືກຕອບສະໜອງໃຫ້ໄດ້ ໃນເວ ລາປະຈຸບັນນີ້.

ເມື່ອກ້າວເຂົ້າສູ່ວົງຈອນດຳລົງຊີວິດແລ້ວ ຄົນເຮົາຈະຂົ້ນ ກັບ ການພົວພັນແຫ່ງການຜະລິດໃດໜຶ່ງ, ຈະຂົ້ນກັບການພົວ ພັນ ລະຫ່ວ່າງຊຸ້ມຊຸ້ມຕ່າງໆທີ່ແບບແຜນດຳລົງຊີວິດເປັນຂອງ ຕົນ ເອງ, ມີທັດສະນະ ແລະ ຄວາມຊຸ້ນເຄີຍຕ່າງໆຢູ່ໃນ ແຕ່ລະ ຊຸ້ມຊຸ້ມນັ້ນ, ມີການສຶກສາອົບຮົມຊ່ວຍຂົ້ນກັບການສັ່ງກັດຢູ່ໃນຊຸ້ມ ຊຸ້ມໃດໜຶ່ງ. ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າທາດບ່ວນາ ອາດຈະຄິດວ່າ ຕົນມີຄວາມເປັນທຳທີ່ສຸດ ທ້ວ່າພວກບ່ວນາຂ້າທາດ ນັບເປັນ ສິບໆຄົນໄດ້ໂກ່ງຫລັ່ງໃຫ້ພໍ່ຂອງຕົນ ແລະ ໃຫ້ຕົວເຂົ້າເອງຂ້ີ. ສ່ວນລູກຊາຍຂອງບ່ວນາຂ້າທາດ ພັດບໍ່ຄິດວ່ານັ້ນຄ ຄວາມ ເປັນທຳຈັກໜ້ອຍເລີຍ...

ການສັ່ງກັດທາງດ້ານຊຸ້ມຊຸ້ມ, ການພົວພັນທາງດ້ານ ສັ່ງ ຄົມ ແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳນົດໃຫ້ແກ່ການປະກອບສ້າງຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການຕ່າງໆ. ທຸກໆຄົນຕ້ອງການມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ. ແຕ່ວ່າ ເຈົ້າສັກດິນາຍຸກສະໄໝກາງສະຕະວັດພັດມີຄວາມ ຈຳເປັນ ຢ່າກໄດ້ເສື້ອເຫລັກຫົ່ມປ້ອງກັນຕົວ ຍ້ອນວ່າຊີວິດຂອງເຂົ້າ

ນັ້ນແມ່ນຜ່ານຜ່າກັບແຕ່ສິ່ງຄາມຕ່າງໆ. ນາຍທຶນຍຸກ ສະໄໝໃໝ່ໄດ້ທຳການເອຍອ່ງເມຍຂອງຕົນດ້ວຍວັດຖຸທີ່ຊົ່ວ ຊຸມຄ່ານາງອະນິດ ຫລ້ວຍຜະລິດຕະພັນເຄື່ອງເອຍ່ອງຕ່າງໆ ຊົ່ວການກະທຳດັ່ງກ່າວ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ນາງ ຈັກໜ້ອຍເລີຍ: ນັ້ນຄືການວາງສະແດງ ເຖິງຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີຂອງເຂົາ ແລະ ທ້າຍສຸດກໍຄື ຄວາມອາດສາມາດທີ່ຈະຊຳລະໜີ້ໄດ້ຂອງເຂົານັ້ນເອງ.

ປະລິມານຂອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່າງໆນັ້ນມັນໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນບໍ່ພຽງແຕ່ຈາກແບບແຜນດຳລົງຊີວິດ, ການສ້າງກັດທາງດ້ານຊົນຊັ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈາກລະດັບຄວາມອຸດົມ ຮັ່ງມີຂອງຊົນຊັ້ນໃດໜຶ່ງໃນຍຸກປະຈຸບັນນີ້ອີກ. ຢູ່ໃນຊຸມປີ ໓໐-໔໐ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ພວກແມ່ຍິງພະນັກງານ ທັງຫລາຍເກືອບວ່າທຸກໆຄົນພາກັນໜ່ຳສ້ອທີ່ເຮັດດ້ວຍ ແພ ແພແບບອົມເຄຍ ທີ່ມີລາຄາຖືກໆ, ນຸ່ງກະໂປ່ງ ແລະ ໃສ່ຜ້າປົກຫົວແບບທຳມະດາ. ຕົກມາໃນປະຈຸບັນນີ້ ເມື່ອອອກ ຈາກໜ້າວຽກແລ້ວ ພວກຂະເຈົ້າຈະພາກັນນຸ່ງໜ່ຳສ້ຜ້າ ທີ່ເຮັດດ້ວຍໄໝຫລໍ່ແລມ ແຕ່ຖ້າວ່າພວກຂະເຈົ້າຫາກນຸ່ງໜ່ຳສ້ຜ້າໄຄໜຶ່ງ ທີ່ເຮັດດ້ວຍແພ່ນແພແບບອົມເຄຍແລ້ວ ກໍພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່ານັ້ນໄດ້ກາຍເປັນລົດນິຍົມແບບທັນສະໄໝກັນ ເທົ່ານັ້ນເອງ...

ຢູ່ໃນໄລຍະຍຸກສະໄໝຕົ້ນຂອງການຂະຫຍາຍຕົວລະບອບທຶນນິຍົມຢູ່ທີ່ປະເທດອັງກິດນັ້ນ ພວກນາຍທຶນຕ່າງກໍໄດ້ເປັນຄົນປະຢັດມັດທະຍັດທີ່ສຸດກ່ອນວ່າ ພວກນາຍທຶນກ່ຍັງບໍ່ທັນ ຮັ່ງມີ

ພຽງພໍ່ເທ່ອ ແລະ ຈ່ຶງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປະຢັດເງິນໄວ້. ເຊັ່ນ ຕ໊ວຢ່າງ ຢູ່ເມ໊ືອງ ແມນເຊສະເຕ ແຕ່ຄາວຕ໊ັ້ນສະຕະວັດທ໊ີ ຈ ພຸ໋້ນ ພຸ໋້ຄ່ ຳ ຂ ຍ ເ ອ ງ ຍ ອ ຍ ຜ ູ ໜ ໋ ງ ທ ໋ ີ ທ ຳ ກ ານ ຮ ັ ບ ຕ ້ ອ ນ ແ ຂ ກ ຄ ົ ນ ຂ ອ ງ ຕ ໋ ນ ດ ້ ວ ຍ ເ ຫ ລ ້ າ ແ ວ ງ ຕ ່ າ ງ ປ ະ ເ ທ ດ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ສ ່ າ ງ ຫ ່ າ ງ ສ ຽ ງ ຊ ຸ ບ ຊ ຸ ບ ນ ິ ນ ທ ່ າ ຈ າ ກ ບ ັ ນ ດ ່ າ ເ ພ ື ່ ອ ນ ບ ້ ານ ໃ ກ ້ ຄ ຽ ງ ທ ົ ່ ວ ໜ ົ ດ ໂ ດ ຍ ກ ່ າ ວ ຫ ່ າ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຟ ຸ ມ ເ ຟ ◌ ◌ ◌

ຢ່າງສົມເຊິ່ງ. ຈາກນັ້ນ ລົດຍົນສ່ວນຕົວຈຶ່ງໄດ້ກາຍ ມາເປັນ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມບໍ່ສະເໝີ-ພາບທາງດ້ານຊັບສິນສົມບັດ, ການກົດຂີ່ຂູດຮີດ, ຄຳຂວັນທຶນິຍົມ "ຄົນກັບຄົນ-ເໝືອນດັ່ງໝາໄນ" ຊຶ່ງທັງໝົດນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີນ້ຳໃຈເຂັ້ມແກ່ຕົວ, ຄວາມຂັດກັນໄດ້, ສັນດານມັກໂລບໂລພາ, ຄວາມຕ້ອງການແບບຜິດປົກກະຕິ, ແບບບໍ່ຜ່ອງໃສ, ການອວດໂອ່ງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຕົນ, ຄວາມ ມຸ່ງໝາຍຢາກກອບໂກຍເອົາຄວາມອຸດົມພູນສຸກທາງດ້ານວັດຖຸມາເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນຊັກໄຊ. ຄົນຜູ້ໃດທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍອາໃສແຮງງານຂອງຄົນອື່ນ ຍ່ອມບໍ່ນັບຖື ແຮງງານດ່ຳກ່ວານັ້ນໄດ້, ຍ່ອມບໍ່ມີຄວາມຖະນຸຖະໜອມໜອມໜ້ຳໜາກ ຜົນຂອງມັນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຈາກບ່ອນນີ້ເອງພວກນາຍທຶນຈຶ່ງພາກັນຄິດວ່າລະບອບກອມມູນິດຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນລະບອບດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະມີຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ທາງດ້ານວັດຖຸອຸມໃຊ້ຕ່າງໆຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຢູ່ໃນນັ້ນຄົນທັງໝົດຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງເອົາສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ນອກເໜືອຈາກຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຢູ່ໃນສັງຄົມໃດໜຶ່ງນັ້ນເອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຄົນເຮົາຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດນັ້ນກໍບໍ່ພຽງແຕ່ຈະກຳນົດດ້ວຍສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕົວຈິງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກຍັງກຳນົດດ້ວຍລະບອບສັງຄົມນຳອີກ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ແມ່ນ ກຳນົດດ້ວຍແບບແຜນດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການອອກແຮງງານເປັນຕົ້ນຕໍ. ພວກເສືອນອນກິນ, ພວກກາຝາກ-ມີຈຸດມຸ່ງໝາຍ ແລະ

ຄວາມຮູ້ຮ້ອງຕ້ອງການແບບໜຶ່ງ, ສ່ວນຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານ
ນັ້ນ ພັດມີອີກແບບໜຶ່ງ. ຄວາມຈຳເປັນພາຍໃນອັນດັບໜຶ່ງສຳ
ລັບຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານນັ້ນ ແມ່ນເຮັດວຽກຕາມຄວາມສາມາດ.
ສ່ວນຄວາມຕ້ອງການຕ່າງໆທາງດ້ານຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ
ນັ້ນ ຈະຖືກຕອບສະໜອງດ້ວຍບ່ວງຄັ່ງຊຶ່ມໃຊ້ຂອງສັງຄົມ.

ຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ ຄອບຄົວຈະບໍ່ເປັນໜ່ວຍເສດ
ຖະກິດຂອງສັງຄົມອີກ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າຄົ
ແນວໃດ ? ຄົນເຮົາຈະມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໄປກິນເຂົ້າເປັນປະ
ຈຳຢູ່ຫ້ອງອາຫານລວມ ແທນທີ່ຈະກິນຢູ່ເຮືອນ. ເຄື່ອງປຸງນອນ
ຕ່າງໆຂອງເຂົາຈະຖືກຊັກດ້ວຍເຄື່ອງຈັກຢູ່ໂຮງຊັກເຄື່ອງສ່ວນ
ລວມ; ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງເຂົາກໍຈະຫຍິບຢູ່ຮ້ານຫຍິບເຄື່ອງ ,
ປັ້ມອ່ານຕ່າງໆກໍຈະໄປຮັບເອົາຢູ່ຫໍສະໜຸດ. ສັງຄົມຈະຮັບພາ
ລະສ່ວນໃຫຍ່ເປັນຂອງຕົນ ໃນການເບິ່ງແຍງອົບຮົມສັ່ງສອນ
ພວກເດັກນ້ອຍ. ແມ່ນອນວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມ
ວ່າຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດນັ້ນ ຄອບຄົວຈະສູນຫາຍໄປເລີຍ .
ແຕ່ຫາກກົງກັນຂ້າມ, ການປົດປ່ອຍຕົວຈິງອອກຈາກພາລະຮັບ
ຜິດຊອບທາງດ້ານເສດຖະກິດນັ້ນ ຈະຊ່ວຍຮັດແໜ້ນ ຄອບຄົວ
ເຂົ້າຕື່ມ ໂດຍປົດເປື້ອງມັນອອກຈາກການຄອບງຳຂອງຊັບສິ
ສົມບັດ, ເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆ, ພາລະແບກຫາບປະຈຳວັນ ອີກ
ຫລາຍຢ່າງ. ຄົນທັງຫລາຍ ກໍຈະມີເວລາເປັນຂອງ ຕົນເອງ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ສຸດ ເພື່ອສ້າງສັນໂອ້ລົມກັນຢູ່ພາຍໃນຄອບ
ຄົວ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປົດເປື້ອງອອກຈາກພາລະກິດນຸ່ນຍ່ອຍຕ່າງ ໆ
ເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວ.

ການແລ່ນນຳລົດນິຍົມແບບທັນສະໄໝຊຸ່ງເປັນສິ່ງທ້າວຖືກ
ຄວາມສົນໃຈຂອງຄົນຫັ້ງຫລາຍນັ້ນ ແມ່ນຍັງຄົ້ງຕ້ອໃນ ລະດັບ
ສູງ ທ້ັງຢູ່ໃນລະບອບສັ້ງຄົມນິຍົມເອງ. ແຕ່ວ່າການແລ່ນ ນຳ
ສິ່ງດ້ັ່ງກ່າວນັ້ນ ມັນຈະມີການປ່ຽນແປງໄປ ໂດຍອັ້ນກັບການ
ອອກແບບເຄື່ອງນຸ່ງທ້ີ່ມແບບໃໝ່, ສະດວກສະບາຍແລະ ຈົບ
ງ່ານກ່ວ່າເກ່ົ່າ, ອັ້ນກັບການນຳໃຊ້ແຜ່ນແພປະເພດອັ້ນທ້ັນ
ກັນຫລາຍກ່ວ່າຄ່ວ່າກ່ອນ. ຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ ຜົ້ນແຫ່ງ
ການແບ່ງປັ້ນຕ່ານຄວ່ານຕ້ອງການນັ້ນ ທຸກໆຄົ້ນຈະມີຄວ່ານສ່ານ
ມ່ານໃນການຊົ້ມໃຊ້ລົດນິຍົມອັນທັນສະໄໝໄດ້ໂດຍທ້ົ່ວທຸກຄົ້ນ.
ໃນເມ້ືອນັ້ນ ລົດນິຍົມດ້ັ່ງກ່ານ້ັ້ນກ໋ຈະຢຸດຕິເປັນເຫ້ືອນດ້ັ່ງປັດໃຈ
ດ້ົ່ງຖືກເອ້ົ່ານຄວ່ານສົ້ນໃຈຈ່ານກຜູ້ອົ້ນ ສ່ານ້ັ້ນ ທ້ັນປ່ຽນ ໄປ
ເປັນພ່ານທະນະແຫ່ງການສ້ຶກສ່ານອົ້ບຮົ້ມທ່ານ້ັ້ນ ລົດຊ່ານຕແຫ່ງ
ຄວ່ານສວຍງ່ານ, ທ້ັນປ່ຽນໄປເປັນບ່ອນຊຸ້ບອກໃຫ້ເທ້ັນ ເຖ້ົ່ງ
ເອກະລັກຂອງແຕ່ລະຄົ້ນ.

ກ່ວ່າຄົ້ນເຮ໋ານ້ັ້ນຈະຮູ້ໄດ້ວ່ານ ຕ້ົ້ນໄດ້ຖືກຄ່ຳປະກັນຢ່ານ້ັ້ງ ຄົ້ບ
ຖ້ວນແລ້ວ ໃນການຕອບສະໜອງຄວ່ານຮຽກຮ້ອງຕ້ອງ ການ
ຕ່ານ້ັ້ງໆຂອງຕ້ົ້ນຢູ່ໃນດ້ານອ່ານຫ່ານການ້ົ້ນ, ເຄ່ືອງນຸ່ງຫ້ົ່ມ,
ເຮ໋ອນຢູ່ ແລະ ອ້ົ່ນໆນັ້ນ. ຄົ້ນເຮ໋ານ້ັ້ນກ໋ໄດ້ໃຊ້ຄວ່ານຄ໋ດ ຄ່ຳນ້ົ່ງ
ເຖ້ົ່ງການຕອບສະໜອງຄວ່ານຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຕ່ານ້ັ້ງໆເຫ້ົ່ານ
ນ້ັ້ນ ບ໋ຫລາຍກ່ວ່ານ້ົ່ອກເຮ໋ານ້ັ້ນໄດ້ພ່ານກັນຄ່ຳນ້ົ່ງເຖ້ົ່ງການຕອບສະ
ໜອງຄວ່ານຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນອ່ານ່ານ້ັ້ດ ທ່ານ ໃຈ ໃນ ສູ ນ ນ
ເສ ຍ ອ້ົ່ກ. ເຊ້ົ່ນດຽວກັນກັບໃນ ສູ ນ ນ ຄວ່ານ ສຸ ດ ນ ພູ ນ ສຸ ກ ແລ ະ
ອ່ານ່ານ້ັ້ດ ທ່ານ ໃຈ ນ້ົ່ ປ່ານ ສ ະ ຈ ່ານ ກ ລ ່ານ ຄ ່ານ ໃ ດ ໆ ນ ນ ຈ ະ ບ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ໃ ຜ ຜ ູ

ໜ້ວງສາມາດສູບເອົາອາກາດຫາຍໃຈຫລາຍກ່ວາອະໄວຍະວະ
ຂອງຄົນຜູ້ນັ້ນມີຄວາມຕ້ອງການໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມອຸດົມ
ພູນສຸກ ແລະ ອຸນປະໂຫຍດຕ່າງໆທີ່ປາສະຈາກລາຄານັ້ນກໍຈະ
ບໍ່ນຳໄປສູ່ການຊົມໃຊ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຫລົ່ານັ້ນເກີນກ່ວາ ຄວາມ
ຕ້ອງການຕົວຈິງເລີຍ. ໃນເມື່ອວ່າວັດຖຸຊົມໃຊ້ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ
ແລະ ກໍຖືກທຳການແບ່ງປັນກັນລະຫວ່າງຄົນເຮົາດ້ວຍບໍລິມາດ
ທີ່ບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ເພິ່ນກໍອາດ
ຈະທຳການເກັບຮັກສາວັດຖຸຊົມໃຊ້ຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນສະສົມ ສຳ
ຮອງໄວ້. ຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມ ອຸດົມ
ພູນສຸກຈະມີຄົບຖ້ວນພຽງພໍແລ້ວກໍຕາມ ຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານ ແຕ
ລະຄົນຍ່ອມຈະມີຄວາມພຽມຖະໜອມຕ່ຳໜາກຜິນອັນດີງາມ ທີ
ປວງຊົນສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານ ສຸດທີ່ຫລີກເວັ້ນ
ຄວາມຟຸມເຟືອຍ ແລະ ການລະເຫລີງຕ່າງໆ.ພວກເຮົາຕ້ານ
ການຟຸມເຟືອຍແບບທຶນນິຍົມ ແລະ ພວກເຮົາກໍຍັງຕ້ານ "ລະ
ບອບກອມມູນິດ" ແບບຕີລວດກວດພຽງ, ແບບຍາກຈົນ ແບບ
ຄ້ຍທະຫານລວມນັ້ນນຳອີກ...

ບັນດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງຄົນເຮົາ ເພິ່ນທະວີ
ສູງຂຶ້ນ ຢູ່ສະເໝີ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຄົນເຮົາມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ
ທີ່ໄດ້ກິນອີ່ມເຕັມດີ. ເມື່ອຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ດັ່ງກ່າວ
ໄດ້ຖືກຕອບສະໜອງຢ່າງເໝາະສົມແລ້ວ ຄົນເຮົາກໍຈະເລີ່ມ
ໄຝ່ຝັນເຖິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມອັນຈົບງາມ, ເຖິງເຮືອນຢູ່ ທີ່ກ້ວາງ
ຂວາງສະດວກສະບາຍ. ໃນເມື່ອສິ່ງດັ່ງກ່າວຫາກຖືກຕອບສະ
ໜອງເປັນຢ່າງດີແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມປາດຖະໜາ ຢາກມີ

ລິດສ່ວນຕົວ, ໂທລະທັດສີ, ເຄື່ອງອັດສຽງ, ເຄື່ອງຫລິ້ນວີດີໂອ ແລະ ອື່ນໆກໍເກີດມີຂຶ້ນອີກ ເຫັນວ່າມັນແມ່ນຂະບວນວິວັດທີ່ບໍ່ມີຈົບສິ້ນໄດ້. ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ເນື້ອໃນຂອງຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ແມ່ນແຕ່ກະທັ່ງຢູ່ໃນສັງຄົມ - ກອມມູນິດເອງກໍດີ ຈະມີອັນຫັນປ່ຽນໄປ, ມັນຈະບໍ່ ບັ່ງເກີດ ແນວຄິດໂລບມາກໂລພາເອົາທຸກໆຢ່າງທີ່ຄົນຮ້ຳພົບເຫັນ ນັ້ນ ມາເປັນຂອງຕົນເອງຈັກເທື່ອເລີຍ...ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ເພິ່ນ ຈຶ່ງຄິດວ່າ ການປະຕິບັດຫລັກການແບ່ງປັນແບບກອມມູນິດ ຈະ ຕ້ອງເປັນໄປໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ ເມື່ອເຖິງເວລາຂອງມັນ ໂດຍ ບໍ່ງພິມຈາກການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງການຜະລິດ ຢ່າງ ເຂັ້ມແຂງນັ້ນເອງ.

ແຕ່ວ່າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຊ່ວຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ ທັງຢູ່ໃນລະບອບ - ກອມມູນິດເອງ ບັນຫາຂອງການຍົກສູງສະມັດຖະພາບ ທາງ ດ້ານແຮງງານ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຢູ່ເປັນປະຈຳຊຸ່ມກັນ. ຖ້າວ່າບັນ ດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຫາກເພີ່ມທະວີສູງຂຶ້ນ ຢູ່ສະເໝີ ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນລະດັບຂອງຄວາມອຸດົມ ພູນສຸກ ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມທະວີສະມັດຖະພາບທາງດ້ານແຮງງານ ໃຫ້ ສູງຂຶ້ນຢູ່ສະເໝີ ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານ ເຕັກ ນິກ ກໍຄືທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງແຮງງານຢ່າງດີ ແລະທາງດ້ານ ເສີມຂະຫຍາຍນ້ຳໃຈຮັບຜິດຊອບຕໍ່ວຽກງານຂອງບັນດາພະນັກ ງານ ກຳມະກອນທຸກໆຄົນ. ແນ່ນແທ້ເວົ້າລວມແລ້ວຢູ່ໃນ ແຕ່ ລະຮຸ່ນຄົນໃໝ່ທີ່ກ້າວເຂົ້າສູ່ຊ່ວງວຽກງານນັ້ນ ຈະຈຳເປັນ ຕ້ອງຮັບປະກັນ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍນ້ຳໃຈຮັບຜິດຊອບ ແບບ

ກອມມູນິດຕໍ່ແຮງງານເທົ່າທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ. ສິ່ງ ດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນຈະເປັນບັນຫາ "ຕະຫລອດການ"...

ຂັ້ນຕອນສຳຄັນໃນລະດັບຕໍ່ໄປທີ່ເຕົ້າໂຮມເອົາ ລະບອບ ສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ລະບອບກອມມູນິດເຂົ້າກັນນັ້ນ ແມ່ນວ່າ ຢູ່ ໃນຫ້ວງສອງໄລຍະໃດກໍດີຂອງຮູບຖານສັງຄົມດັ່ງກ່າວນີ້ ປະຊາ ຊົນຂອງປະເທດຊາດລ້ວນແຕ່ປະກອບດ້ວຍບັນດາຊາວ ຜູ້ອອກ ແຮງງານເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ກໍຍັງມີສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄື: ຢູ່ໃນລະ ບອບສັງຄົມນິຍົມ ບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານແມ່ນເປັນສະມາ ຊິກຂອງກຸ່ມສັງຄົມ, ຊົນຊັ້ນ ແລະ ຊັ້ນຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແລະ ບໍ່ກ່ຽວກັນທາງດ້ານສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງແຕ່ລະປະເພດ ດັ່ງກ່າວເຫລົ່ານີ້. ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດແລ້ວ ບັນດາ ກຸ່ມສັງຄົມ ແລະ ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆຈະບໍ່ມີຄວາມເຫລື່ອມລ້ຳ, ທຸກ ໆ ຄົນຈະເປັນພຽງແຕ່ຊາວຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີສະພາບການເປັນ ຢູ່ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນເທົ່ານັ້ນ.

ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ກໍຄືລະບອບກອມມູນິດ ແມ່ນບັນດາ ສັງຄົມທີ່ລ້ວນແຕ່ມີການຈັດຕັ້ງໃນລະດັບສູງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນການຊຸ້ມ ຄອງນຳພາທຸກໆຂົງເຂດຂອງຊີວິດ ສັງຄົມຖືກປະຕິບັດໄປຢ່າງ ມີແຜນການ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ, ກ່ອນອື່ນ ໝົດ ແມ່ນການຊຸ້ມຄອງນຳພາເສດຖະກິດ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນລະບອບສັງ ຄົມນິຍົມນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໝົດການຊຸ້ມຄອງນຳພາພາລະກິດ ສ່ວນ ລວມຕ່າງໆແມ່ນລັດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ, ສ່ວນຢູ່ໃນລະບອບ - ກອມມູນິດແມ່ນຈະຖືກປະຕິບັດການຊຸ້ມຄອງສັງຄົມເປັນເຈົ້າຕົນ ເອງແບບກອມມູນິດ.

ເປັນຫຍັງຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ລັດຈຶ່ງບໍ່ປະກອບ ມີ
ພຽງແຕ່ບັນດາກົງຈັກຄຸມຄອງນຳພາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ປະຕິ
ບັດຊຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນພັດຍັງປະກອບມີຫົງບັນດາກົງຈັກ ປາບ
ປາມນຳອີກ ? ແມ່ນອນທີ່ສຸດ, ກອງທັບ, ໜ່ວຍສືບ ລາຊະ
ການລັບ ແລະ ໜ່ວຍສືບຕາມລາຊະການລັບແມ່ນມີ ຄວາມ
ຕ້ອງການ ຍ້ອນວ່າມັນຍັງມີໄພອັນຕະລາຍຈາກການຸກໂຈມຕີ
ຂອງສັດຕູພາຍນອກ-ຄືຂອງລະບອບທຶນນິຍົມຢູ່. ຄັນຊັ້ນບັນດາ
ກົງຈັກອື່ນໆເດເຊັ່ນຕຳຫລວດ, ສານ. ບັນດາກົງຈັກເຫລົ່ານີ້
ແມ່ນ້ອນແຕ່ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການຢູ່ ກໍເພາະວ່າໃນສູ່ມນ ຈະ
ຕ້ອງໄດ້ດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ແບບເດັດຂາດກັບບັນດາຸກຄົນຕ່າງໆ
ທີ່ລະເມີດຝ່າຝືນລະບຽບຫລັກການສັງຄົມນິຍົມ.

ນອກຈາກນີ້ ເພິ່ນກໍຍັງມີຄວາມຕ້ອງການບັນດາກົງຈັກອື່ນ
ອີນອີກເຊັ່ນ-ບັນດາກົງຈັກທາງດ້ານການວາງແຜນການ, ກະ
ຊວງການເງິນ, ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆທີ່ພົວພັນທາງດ້ານເສດ
ຖະກິດເປັນຕົ້ນ. ອາດຄິດວ່າການຂຶ້ນງົບປະມານແຫ່ງລັດ,ການ
ຂຶ້ນແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດນັ້ນ ແມ່ນ ພາລະ
ໜ້າທີ່ລັກສະນະທາງດ້ານເສດຖະກິດພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ -
ເທົ່ານັ້ນ. ຢູ່ໃນພາກຕົວຈິງແລ້ວ ໃນປະຈຸບັນນີ້ນັ້ນຍັງແມ່ນພາ
ລະໜ້າທີ່ທາງດ້ານການເມືອງທີ່ມີຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງ
ຢູ່ນຳອີກ. ໃນເວລາທຳການຂຶ້ນງົບປະມານນັ້ນ ເພິ່ນ ກໍຈະ
ຕ້ອງກຳນົດໄດ້ວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດປັດໄຈເຫລົ່ານັ້ນຈະນຳໃຊ້ໄປ
ທາງໃດ ໄປສູ່ການຮຸດສາທະກຳ ຫລືການກະສິກຳ.ແຕ່ວ່າສິ່ງ
ດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນພົວພັນເຖິງສິດພົນປະໂຫຍດຂອງຊົນຊັ້ນ ກຳມະ

ກອມ ແລະ ຂອງຊາວສະຫະກອມ ກໍ່ຄືບັນດາສິດຜົນປະໂຫຍດ ຂອງຊົນຊັ້ນຕ່າງໆນັ້ນເອງ. ໃນເມື່ອເວລາຈະກຳນົດການ ກໍ່ສ້າງບັນດາໂຮງຈັກໂຮງງານຫລັງໃໝ່ຂຶ້ນຢູ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງໜຶ່ງ ນັ້ນ ມັກຈະເກີດມີຄຳຖາມກັນຢູ່ສະເໝີວ່າ ຢູ່ໃນດິນແດນຂອງ ລັດສະຫະພາບໃດຫລືຂອງລັດປົກຄອງດ້ວຍຕົນເອງໃດ ຈຶ່ງຈະ ເໝາະສົມໃນການກໍ່ສ້າງໂຮງຈັກໂຮງງານເຫລົ່ານັ້ນຂຶ້ນ ຍັງ ຢູ່ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆຂອງປະເທດທີ່ປະກອບດ້ວຍຫລາຍ ຊົນຊາດເຊັ່ນ ສສສຊ ເປັນຕົ້ນ; ສະນັ້ນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຈຶ່ງ ຈຳ ເປັນຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງ ຕ່າງເຫລົ່ານັ້ນກັນເສຍກ່ອນ. ສິ່ງທັງໝົດທີ່ສ່ວນກ່ຽວພັນກັບ ບັນດາການພົວພັນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊັ້ນ, ຊົນຊາດ ແລະ ພັກຕ່າງໆນັ້ນ ແມ່ນມີລັກສະນະທາງດ້ານການ ເມືອງ. ສະນັ້ນ ຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ການຜູ້ນຄອງ ນຳ ພາແມ່ນມີລັກສະນະທາງດ້ານການເມືອງແລະພ້ອມດຽວກັນ ກໍ ມີທັງລັກສະນະທາງດ້ານລັດນຳອີກຢ່າງປາສະຈາກບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ຄຽງຄູ່ກັນນີ້ ລັດຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ-ແມ່ນອາວຸດທີ່ສຳຄັນ ອັນໜຶ່ງໃນການປະຕິບັດການກວດການາດຕະຖານຂອງ ແຮງ ງານ ແລະ ຂອງການຊົມໃຊ້ຊຶ່ງການກວດການັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນ ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດຫລັກການ "ທຸກຄົນ ຊົມໃຊ້ຕາມແຮງງານ" ໃຫ້ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ.

ຕາບໃດຫລັກການວ່າດ້ວຍການແບ່ງປັນຕາມແຮງງານຍັງ ປະຕິບັດກັນຢູ່, ຕາບໃດບັນດາຊົນຊັ້ນ ແລະ ຊົນຊາດ ຍັງດຳ ລົງຄົງຕົວຢູ່ ຕາບນັ້ນ ລັດກໍ່ຄົງຍັງຄົງຕົວຢູ່. ເປັນຄວາມຈິງທີ່

ວ່າ ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ ບັນດາກົງຈັກເອກະລາດຕ່າງໆຂອງຊາວຜູ້ອອກ ແຮງງານ-ເຊື່ອມ ພັກ, ອົງການຈັດຕັ້ງກຳມະບານ, ອົງການ ຈັດຕັ້ງຊາວໜຸ່ມ, ສະມາຄົມ ສິລະປະ ວັດທະນະທຳຕ່າງໆ , ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນມາໆປະເພດຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງ - ງານ (ສະມາຄົມປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ, ສະມາຄົມ ນັກ ຫລົ້ນລົດ, ສະມາຄົມນັກປະດິດສ້າງ ແລະ ອື່ນໆເປັນຕົ້ນ)ຊຶ່ງ ທັງໝົດນັ້ນລ້ວນແຕ່ມີບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດຢູ່ໃນວຽກງານ ຄຸ້ມຄອງນຳພາ. ການເຂົ້າປະກອບສ່ວນຂອງແຕ່ລະຄົນ ຢູ່ໃນ ວຽກງານຄຸ້ມຄອງນຳພາ ພາລະກິດສ່ວນລວມ ກໍເພີ່ມທະວີສູງ ຂຶ້ນ . ໃນເມື່ອການຄຸ້ມຄອງນຳພາໄດ້ສູນເສຍລັກສະນະທາງ ດ້ານການເມືອງ ແລະ ໃນເມື່ອບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ທັງຫລາຍໄດ້ເພີ່ມທະວີປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງ ນຳ ພານັ້ນ ລັດສັງຄົມນິຍົມຂອງທ່ວປວງຊົນກໍຈະກ້າວຂຶ້ນສູ່ການຄຸ້ມ ຄອງນຳພາສັງຄົມດ້ວຍຕົນເອງແບບກວ້ມມູນິດ.

ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຍັງມີອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຄາຍຄືກັນ ແລະ ສິ່ງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນອີກຢ່າງໜຶ່ງລະຫວ່າງລະບອບສັງຄົມນິຍົມແລະ ລະບອບກອມມູນິດ. ຢູ່ໃນທັງສອງຂັ້ນໄລຍະ ຂອງການຂະ ຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມແບບໃໝ່ເຫລົ່ານີ້ ເປົ້າໝາຍຂອງການ ຜະລິດ ແມ່ນການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ການເສີມ ສ້າງ ຢ່າງຮອບດ້ານຂອງແຕ່ລະຄົນ. ເບິ່ງແລ້ວກໍຄ້າຍໆ ກັບ ວ່າເປົ້າໝາຍນັ້ນເໝືອນມີສອງຢ່າງ. ຢູ່ໃນພາກຕົວຈິງແລ້ວ ເປົ້າໝາຍນັ້ນສຸດທ້າຍ ແລະ ສຳຄັນຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ຂອງລະບອບກອມມູນິດນັ້ນ ແມ່ນການເສີມຂະຫຍາຍ

ແບບປະສານກົມກຽວກັນຢ່າງຮອບດ້ານຂອງຄົນເຮົາ, ແມ່ນ ການສະແດງອອກເຖິງຄວາມອາດສາມາດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຂອງ ຄົນເຮົາ. ການເພີ່ມທະວີຄວາມອຸດົມພູນສຸກ ມັນພຽງແຕ່ແມ່ນ ໜຶ່ງໃນຈຳນວນບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນໃຫ້ແກ່ການເສີມ ຂະ ຫຍາຍຢ່າງຮອບດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນເທົ່ານັ້ນເອງ. ແຕ່ວ່າ ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນແຕ່ຈະຂະຫຍາຍຕົວແລ້ວກໍດີ ໃນສູ່ມື ຍັງບໍ່ທັນຮັບປະກັນໜຸກສິ່ງໜຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການເສີມ ຂະຫຍາຍແບບດັ່ງກ່າວມານັ້ນເທື່ອ ເຖິງແມ່ນວ່າການເສີມຂະ-ຫຍາຍດັ່ງກ່າວຈະເລີ່ມມີແລ້ວຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມກໍຕາມ. ລະບອບສັງຄົມນິຍົມໄດ້ປະກອບສ້າງບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆຂຶ້ນ ເຊັ່ນ ການສຶກສາສາມັນຊັ້ນກາງ ແລະ ການສຶກສາວິຊາຊີບທີ່ ບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ, ການໃຊ້ຫ້ອງສະໝຸດ, ຫໍສະໂມສອນ ແລະຫໍ ວັດທະນະທຳ ກໍລ້ວນແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄິດຄ່າຫຍັງ ໝົດ, ບັດເຂົ້າຊົມ ລະຄອນ ແລະ ຮູບເງົາຕ່າງໆກໍມີລາຄາຖືກທີ່ສຸດ.

ບັນດາຄວາມອາດສາມາດອັນເຕັມປ່ຽມໃຫ້ແກ່ການເສີມ-ຂະຫຍາຍຮອບດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນນັ້ນ ແມ່ນລະບອບ ກອມມູ ນິດເທົ່ານັ້ນເອງ ທີ່ຈະເປັນຜູ້ປະກອບສ້າງມັນຂຶ້ນມາ. ຍ້ອນວ່າ ບັນຫາຂອງການເສີມຂະຫຍາຍຮອບດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນແມ່ນ ບັນຫາສຸດທ້າຍສຳລັບຫົວເລື່ອງຂອງພວກເຮົາ ວ່າດ້ວຍ ຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ສະນັ້ນ , ພວກເຮົາຈຶ່ງພ້ອມກັນພິຈາລະນາເບິ່ງມັນໃຫ້ລະອຽດນຳກັນ.

ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຕໍ່ການເສີມຂະຫຍາຍຮອບດ້ານ ຂອງ ສ່ວນບຸກຄົນນັ້ນຄືແນວໃດ ? ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍ ເຖິງ

ການເສີມຂະຫຍາຍໃນທຸກໆດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນແຕ່ຢ່າງ ໃດ ເລີຍ. ຖ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າຫາກມີໜູບໍ່ດີ ແລະ ມີນ້ຳສຽງ ແຫບ ເຄືອແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເປັນນັກຮ້ອງບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ຖ້າວ່າ ເພື່ອນສະຫາຍຮ່ວມໂຮງຮຽນຄຽວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ຂະ ແໜນໜາກສາມ ທາງດ້ານວິຊາແຕ້ມຮູບແລ້ວ ເຂົາກໍຈະເປັນ ນັກຈິດຕະນາກອນນຳເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອເລີຍ. ພ້ອມຄຽວກັນນັ້ນ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າແຕ່ລະຄົນເຮົາຈະຮູ້ເຮັດສາລະ ພັດ ຢ່າງໄດ້ເຊິ່ນກັນ. ຍັງໃນສູ່ມີເໜັ້ນວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດ ຂາດແລ້ວ. ບຸກຄົນຜູ້ສຸດທ້າຍທີ່ຮູ້ສາລະພັດຢ່າງຄື-ນັກ ຈິດຕະ ນາກອນ ຜູ້ຍິງໃຫຍ່, ນາຍແພດ, ນັກປາດ, ນັກວິສະວະ - ກອນ, ນັກກະວີ ແລະ ນັກປັດຊະຍາຊ່ວາ ເລໂອນາກໂດດາ ວິນຈິ ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຫລາຍກວ່າ ๔๕๐ ປີກ່ອນໜ້ານີ້. ຍັງ ຕິກມາໃນສູ່ມີຄວາມຮູ້ຂອງມວນມະນຸດກໍຍັງສູງຂຶ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ ແມ່ນແຕ່ຈະຮຽນເອົາວິຊາສະເພາະຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວທີ່ແຄບ ແຄບເທົ່ານັ້ນ ກໍຈຳຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາເກືອບ ๔๐ ປີແລ້ວແລະ ກໍເໜັ້ນວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍທີ່ຈະເປັນຄົນຮູ້ໄດ້ຢ່າງຮອບດ້ານຢູ່ ໃນວົງເຂດການເລື່ອນໄຫວຫລາຍໆຢ່າງຂອງມວນມະນຸດ.

ການເສີມຂະຫຍາຍຢ່າງຮອບດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນ ແມ່ນ ການເສີມຂະຫຍາຍບັນດາຄວາມສາມາດທີ່ທຳມະຊາດສ້າງມັນ ຂຶ້ນມາກັບຄົນຜູ້ນັ້ນແລ້ວ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ນັກຈັດຕັ້ງນຳພາ ຜູ້ ໜຶ່ງທີ່ມີພອນສະຫວັນໂດຍກຳເນີດ. ຕັ້ງແຕ່ຍັງຢູ່ໄວເດັກພຸ້ນ ເຂົາຈະນຳພາໝູ່ຄູ ຫລົນເຄືອງຫລົນເດັກນ້ອຍໃນທຸກໆ ປະ ເພດ, ບາດເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາແລ້ວ ເຂົາກໍຈະເປັນຜູ້ ອຳນວຍ

ການໂຮງງານທີ່ດີເດັ່ນ, ເປັນປະທານສະຫະກອນ ກະເສດ, ເປັນລັດຖະມົນຕີ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ສອງແມ່ນນັກກະວີ, ເຫັນວ່າເປັນ ການອັບປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນຜົນເສຍຫາຍຖ້າມອບໃຫ້ ເຂົ້າ ເຮັດວຽກງານການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ. ຜູ້ທີ່ສາມ ແມ່ນນັກວິສະວະກອນຜູ້ມີພອນສະຫວັນ, ເຂົ້າຈະບໍ່ແຕ່ງບົດກະ ວີໃດໆ ແລະ ຫົດສະດ້ວຍທະຍາສາດໃໝ່ໃດໆຂຶ້ນ, ເຂົ້າຮູ້ປະ ກອບສ້າງແຕ່ເຄື່ອງກົນຈັກເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ສີ່ ແມ່ນນັກ ກຳກັບ-ການສ້ອມແປງຕ່ອງໂສ້ລະບົບອັດຕະໂນມັດທີ່ດີເດັ່ນ ຊຶ່ງ ຕ່ອງ ໂສ້ດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນນັກວິສະວະກອນເປັນຜູ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາ, ເຂົ້າ ສາມາດຈຳແນກດ້ວຍຫູຂອງເຂົ້າວ່າ ເຄື່ອງຈັກມີການຂັດຂ້ອງ ຢູ່ບ່ອນໃດ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ຫ້າ ແມ່ນນັກປ່າດ ນັກຫົດສະດີ, ໃນ ເບື້ອງຕົ້ນ ເພິ່ນອາດຄິດວ່າແນວຄິດຕ່າງໆຂອງເຂົ້າເປັນພຽງ ສິ່ງແປກປະຫລາດເທົ່ານັ້ນເອງ. ເປັນສິ່ງແນ່ນອນທີ່ສຸດວ່າສິ່ງ ຄົນກອມມູນິດໃນອະນາຄົດນັ້ນຈະຕ້ອງຮູ້ນຳໃຊ້ແຕ່ລະຄົນ ໃຫ້ ສອດຄ່ອງຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົ້າເອງ.

ການເສີມຂະຫຍາຍຢ່າງຮອບດ້ານຍັງມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ການ ເຄື່ອນໄຫວຂອງຄົນເຮົາບໍ່ມີພຽງແຕ່ຢູ່ ໃນຂົງເຂດແຮງງານ ເທົ່ານັ້ນ. ການເສີມຂະຫຍາຍຂອງສ່ວນບຸກຄົນປະກອບມີສອງ ທິດທາງທີ່ສຳຄັນ. ທິດທາງທີ່ໜຶ່ງ-ແມ່ນການເຂົ້າຮ່ວມ ຂອງ ຄົນເຮົາຢູ່ໃນຂົນດາຮູບການການເຄື່ອນໄຫວມາງປະການ. ໃນ ເມື່ອຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບຕ໊ວເອງນັ້ນຫາກຈຳຕ້ອງ ໄດ້ ເຮັດວຽກເປັນເວລາ ๑๘-๑๔ ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້ ແລະຍິ່ງໄປກ່ວາ ນັ້ນແມ່ນເຮັດວຽກອອກແຮງງານໜັກແລ້ວໃນເມື່ອນັ້ນເພິ່ນຈະ

ບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງການເສີມຂະຫຍາຍຢ່າງຮອບດ້ານ ຂອງ
ສ່ວນບຸກຄົນໃດໆທັງສິ້ນເລີຍ. ພາຍຫລັງກັບຈາກ ຫນ້າວຽກ
ແລ້ວ ເຂົາກໍມີພຽງແຕ່ຄິດຢາກກິນ ແລະ ນອນພັກຜ່ອນ ເທົ່າ
ນັ້ນເອງ. ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ເງື່ອນໄຂອັນຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ ການ
ບັນລຸຜົນຂອງສ່ວນບຸກຄົນໄດ້ຢ່າງຮອບດ້ານນັ້ນ ແມ່ນກຈນຫລຸດ
ຜ່ອນໂມງເວລາທຳງານລົງ ແລະ ການເພີ່ມທະວີໂມງເວລາ
ຫວ່າງໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ. ຢູ່ໃນປະເທດລັດເຊຍສະໄຫມພະເຈົ້າ-
ຊາ ນັ້ນ ວັນທຳງານໄດ້ແກ່ຍາວເຖິງ ໑໘ ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມື້ ແລະ
ໃນເວລານັ້ນ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການລາພັກຜ່ອນໃດໆ ກັນ
ອີກ. ໃນສູ່ມື້ນີ້ຢູ່ໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ເພິ່ນໄດ້ ທຳງານ
ເປັນເວລາ ໔໑ ຊົ່ວໂມງຕໍ່ອາທິດຫນຶ່ງ ໂດຍມີມື້ພັກສອງມື້ ,
ໃນໂອກາດລາພັກຜ່ອນນັ້ນແຕ່ລະຄົນກໍຍັງໄດ້ຮັບອັດຕາຄ່າແຮງ
ງານຢູ່ເຊັ່ນເດີມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກ
ໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍວົງກວ້າງທາງດ້ານການເຂົ້ອນໄຫວ ໄດ້
ເປັນຢ່າງດີທີ່ສຸດ. ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ, ນອກຈາກຈະເຮັດວຽກງານ
ຢູ່ບ່ອນໃດກໍດີ ເຂົ້ายังไดปะกอบส่อมในมามพึมละเมืองผู้
ຫນຶ່ງອີກ (ຄືເຂົ້າປະກອບສ່ວນຢູ່ໃນການຊຸມຊອງມຳພາສັງຄົມ
ເປັນຕົ້ນ), ໃນນາມຜູ້ຊົມໃຊ້ ແລະ ໃນນາມຜູ້ປະດິດ ສ້າງ
ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ (ເຊັ່ນໄປຊົມລະຄອນ, ເບິ່ງ ຮູບ
ເງົາ, ອ່ານປຶ້ມ, ປະກ່ອບສ່ວນທຳການສະແດງ ສິລະປະ ວັນ
ນະຄະດີຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງ, ມີຄົນຈຳນວນຫນຶ່ງກໍພາກັນຂຽນ
ແຕ່ງບົດກະວີ, ແຕ້ມຮູບພາບຕ່າງໆອີກ), ເຂົ້ากໍยังไก้
ເຂົ້າຮ່ວມນັ້ນການແຂ່ງຂັນກິລາຕ່າງໆ, ໄປຫາໂຫ່ເມືອຫລິ້ນ

ໄປຫາຕົກເບັດ, ອົບຮົມບົ່ມສອນລູກເຕົ້າຂອງຕົນ, ພົບປະສັງ
ສັນກັບໝູ່ເພື່ອນ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ມັນບໍ່
ພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີເວລາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ກໍຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ
ທັງການສຶກສາອົບຮົມ. ເຊັ່ນວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືກໍບໍ່ຫ່ອນ ຈະ
ສາມາດລຸ້ມລອງນຳພາບັນດາວຽກງານສັງຄົມຕ່າງໆໄດ້, ຄົນ
ທີ່ມີລະດັບວັດທະນະທຳຕ່ຳ ກໍຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ຫຍັງໝົດ ທີ່ສະ
ແດງອອກຢູ່ໃນບົດຝອນລະບຳຫລິ້ນຢູ່ໃນຮູບປັ້ນນັ້ນເລີຍ. ບັນດາ
ເງື່ອນໄຂຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ເຊັ່ນການມີເວລາຫວ່າງອັນແທ້ຈິງ ,
ລະດັບການສຶກສາ ແລະ ວັດທະນະທຳສູງຂອງປະຊາຊົນ ໄດ້
ຖືກປະກອບສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໂດຍລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນເອງ.

ທິດທາງອັນທີສອງ ແຫ່ງການເສີມຂະຫຍາຍ ຮອບດ້ານ
ຂອງ ສ່ວນບຸກຄົນ ແມ່ນການພັນຂະຫຍາຍບັນດາປະເພດການ
ເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆທີ່ຄົນເຮົາໄດ້ກະທຳມາໃນຄາວເມື່ອກ່ອນ ກໍ
ຄືໃນປະຈຸບັນໃຫ້ມີຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ ແລະ ທັນສະໄໝຂຶ້ນ ຕື່ມ
ອີກ. ເຊັ່ນວ່າ ໃນຄາວເມື່ອກ່ອນຄົນເຮົາໄດ້ເຮັດວຽກ ດ້ວຍ
ແຮງມື, ຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ກ້າວຂຶ້ນສູ່ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງກົນຈັກ ,
ແລະ ສຸດທ້າຍມາກໍໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ບັນຊາວຽກງານດ້ວຍລະບົບ
ອັດຕະໂນມັດ ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ ຈະບໍ່ຖືວ່ານັ້ນແມ່ນ ການ
ເສີມຂະຫຍາຍຂອງຄົນເຮົາໃນນາມເປັນຜູ້ຜະລິດວັດຖຸສິ່ງຂອງ
ກໍຄືໃນນາມເປັນຜູ້ອອກແຮງງານຄົນໜຶ່ງຫລືບໍ ?ໃນຄາວເມື່ອ
ກ່ອນ ການປະກອບສ່ວນທັງໝົດຂອງກຳມະກອນຜູ້ໜຶ່ງ ເຂົ້າ
ໃນການລຸ້ມລອງນຳພາບັນດາພາລະກິດສັງຄົມຕ່າງໆ ໄດ້ສະ
ແດງຕົວອອກຢູ່ບ່ອນວ່າ ຢູ່ໃນວາລະການຮ່ວມປະຊຸມກັນ ນັ້ນ

ເຂົ້າກໍພຽງແຕ່ອອກສຽງເຫັນດີຫລືຄັດຄ້ານຕໍ່ບັນດາ ຂໍ້ສະເໜີ ຕ່າງໆທີ່ຄົນອື່ນໆໄດ້ສະເໜີຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນເອງ, ແຕ່ວ່າ ໃນສ່ວນ ນີ ເຂົ້າເອງ ຈະເປັນຜູ້ກະກຽມ ແລະ ນຳສະເໜີ ບັນດາ ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆ ແລ້ວຈາກນັ້ນ ກໍຈະເປັນຜູ້ກວດກາ ການປະ ຕິບັດຕົວຈິງ ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ ຈະບໍ່ຖືວ່າ ນັ້ນແມ່ນ ການເສີມຂະຫຍາຍ ຂອງກຳມະກອນ ໃນນາມເປັນພົນລະເມືອງຜູ້ໜຶ່ງຫລືບໍ ? ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຄົນ ເຮົາກໍພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ຟັງສຽງຄົນຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນເອງ (ເປັນ ຜູ້ ຊົມໃຊ້ສຽງຄົນຕີ) ແລະ ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາ ຄົນເຮົາກໍໄດ້ ເລີ່ມ ຫລົ້ນຄົນຕີດ້ວຍຕົວເອງ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ນັ້ນກໍແມ່ນການເສີມຂະ-ຫຍາຍຂອງຄົນເຮົາຢູ່ໃນຂົງເຂດວັດທະນະທຳເຊັ່ນກັນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງມັບມ້ ມັບເສີມຂະຫຍາຍອອກຫລາຍຮູບແບບ ແລະ ຊຸດົ່ງມ້ວນຊັກ ໄຊ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຄືການເສີມຂະຫຍາຍຢ່າງຮອບດ້ານ ຂອງ ສ່ວນບຸກຄົນ. ສັງຄົມກອມມູນິດບໍ່ມີຂອບເຂດການຈຳກັດໃດ ໆ ທັງສິ້ນຕໍ່ການເສີມຂະຫຍາຍດັ່ງກ່າວ. ສິ່ງດຽວທີ່ຈຳກັດ ຄົນ ເຮົານັ້ນ ແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງຄົນເຮົາເອງ. ທຳມະຊາດ ເປັນຜູ້ສ້າງຄວາມສາມາດໃດໜຶ່ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເຮົາແລະ ສັງ ຄົມກອມມູນິດຈະເປັນຜູ້ປະກອບສ້າງທຸກໆຄວາມອາດສາມາດ ທັງໝົດເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍຄວາມສາມາດຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນອີກ.

ບັດນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ກ້າວມາເຖິງບັນຫາຄວາມ ສະເໜີ ພາບຢ່າງສົມບູນແລ້ວ ຊຶ່ງມັນຈະບັນລຸໄດ້ກໍພຽງແຕ່ຢູ່ໃນບັນດາ ເງື່ອນໄຂຂອງສັງຄົມກອມມູນິດເທົ່ານັ້ນ. ມັນສະແດງອອກໃຫ້

ເຫັນຄືແນວໃດກັນແທ້ ?

ໃນບາດກ້າວແຫ່ງການກໍ່ສ້າງລະບອບກອມມູນິດນັ້ນບັນດາ ຊຸມຊົນຕ່າງໆກໍຈະຄ່ອຍໆຫາຍສາບສູນໄປ, ບັນດາຄວາມແຕກ ຕ່າງກັນລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ລະຫວ່າງບັນ ດາຜູ້ອອກແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະທາງດ້ານກຳ ລັງກາຍກໍຈະຄ່ອຍໆຖືກລົບລ້າງໄປ, ຖານະການດຳລົງ ຊີວິດ ລະຫວ່າງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍກໍຈະຄ່ອຍໆມີຄວາມເທົ່າ ທຽມ ກັນເປັນເທື່ອລະກ້າວໆໄປ. ດ້ວຍການຫັນເອົາແຮງງານ ໃຫ້ ກາຍເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງ ປະຈຳຊີວິດ ຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້ ແລະ ດ້ວຍການລົບລ້າງຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢູ່ ໃນປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານນັ້ນ ມັນ ຈະ ເຮັດໃຫ້ສະພາບດຳລົງຊີວິດທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຄົນເຮົາ ມີຢັ້ນ ເທົ່າທຽມກັນ. ສ່ວນດ້ານຕ່າງໆທັງໝົດຂອງຄວາມບໍ່ ສະ ເໝີພາບລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ ຂົງເຂດ ອື່ນໆດ້ວຍກັນ ກໍຈະຫາຍສາບສູນໄປ.

ແຕ່ວ່າ ການຕໍ່ລອດກວດພຽງສະເໝີກັນຈະບໍ່ເກີດ ມີຂຶ້ນ ໄດ້ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນການຊົມໃຊ້, ຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ ຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່າງໆຂອງຄົນເຮົາຈະມີຫລາຍໆຢ່າງ ທີ່ ແຕກຕ່າງກັນ. ແມ່ນແຕ່ໃນສູນລຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ ກໍ ສາມາດເຫັນໄດ້ແລ້ວວ່າ ຜູ້ໜຶ່ງມຸ່ງທົ່ມແຮງໂກ່ເກ່ສ່ວນອື່ກ ຜູ້ ໜຶ່ງພັດມຸ່ງທົ່ມແຮງງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ ທັ້ງໆທີ່ລັດຕ້ອງການແຮງງານ ກໍຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນ: ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມ ກັງ ວົນໃຈໃຫ້ແກ່ຕົວເຂົ້າຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ຜູ້ໜຶ່ງນຶ່ງກິນ ອາຫານ

ຢ່າງແຊບນ໊ອ ຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານສ່ວນອີກຜູ້ໜຶ່ງ ພັດກິນ ອາ
ຫານທັ້ງຟ້າວຟັ່ງໂດຍບໍ່ສົນໃຈລົດຊາດຂອງອາຫານນັ້ນແຕ່ຢ່າງ
ໃດເລີຍ. ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຜູ້ໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງໜົດນອກຈາກ
ຕູ້ເກັບມ້ຽນປຶ້ມອ່ານຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຢູ່ເຮືອນຂອງອີກ ຜູ້
ໜຶ່ງພັດເຕັ້ມໄປດ້ວຍເຄື່ອງຫລົ້ນລະບົບເອເລັກຕະໂຣນິກ...
ຄົນເຮົາຍາມໃດກໍເຄີຍມີ ແລະ ກໍຈະມີຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງ
ການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢູ່ສະເໝີ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນລະບອບກອມມູ-
ນິດ ຄົນເຮົາກໍຈະບໍ່ຄ້ຽນຄ້ັນໄດ້ເໝືອນດັ່ງຜະລິດຫລໍ່ ຊຸ້ຍ
ອອກຈາກໂຮງງານເລີຍ. ສັ່ງຄົນຈະຕອບສະໜອງ ຄວາມ
ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງແຕ່ລະຄົນຕາມຄວາມ້ຕ້ອງການ. ສະ
ນັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ຄົນເຮົາແຕ່ລະຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນນັ້ນ ຈະ
ໄດ້ຮັບວັດຖຸຕ່າງໆດ້ວຍບໍ່ລິມາດແຕກຕ່າງກັນອີກ ແຕ່ວ່າສິ່ງດັ່ງ
ກ່າວນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຖືກຫລຸດກຽດຫລືຖືກສະກັດກັ້ນ ແຕ
ຢ່າງໃດທັ້ງສິ້ນ. ຈະຊົມໃຊ້ອັນໃດ ແລະ ຊົມໃຊ້ຄືແນວໃດນັ້ນ
ແມ່ນອນນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງແຕ່ລະຄົນເຮົາ...

ນອກຈາກນີ້ ລວມທັ້ງຢູ່ໃນແຮງງານ ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມ ສະ
ເໝີພາບແບບເດັດຖານໃດໆທັ້ງສິ້ນເຊັ່ນກັນ. ຢູ່ໃນ ລະບອບ
ກອມມູນິດກໍດ່ັງ ດຽວກັນ ຄົນເຮົາຈະມີ ຄວາມສະຫລຽວສະ
ຫລາດຫລຸດລົ້ນກັນເລັກໆໜ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ. ແມ່ນແຕ້ດ່ັງທີ່ພວກ
ເຮົາໄດ້ເຫັນນໍາກັນມາແລ້ວວ່າ ບັນດາຄວາມສາມາດຂອງຄົນ
ເຮົານັ້ນ ມັນມີຢູ່ໃນຂົງເຂດການເຄື່ອນໄຫວຫລາຍໆດ້ານດ້ວຍ
ກັນ. ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວມາແລ້ວກ່ຽວກັບການລົບລ້າງ ບັນດາ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີລະຫ່ວ່າງບັນດາຊາວຜູ້ອອກແຮງ ງານ

ທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານກຳລັງກາຍ. ການລຶບລ້າງດັ່ງກ່າວຈະຈົບສິ້ນລົງດ້ວຍຫຍັງແທ້ ? ມັນຈະຈົບສິ້ນ ລົງໃນເມື່ອບ່ອນວ່າຫຸກໆຄົນໄດ້ປະສານສົມທົບແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍ ແລະ ທາງດ້ານມັນສະໝອງເຂົ້າກັນແບບກາຍະອິນຊີ. ແຕ່ວ່າ ສຳລັບຜູ້ອອກແຮງງານຜູ້ໜຶ່ງ (ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ນັກກຳກັບການສ້ອມແປງຕ່ອງໂສ້ອັດຕະໂນມັດ) ນັ້ນສິ່ງ ດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ໃຊ້ແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງຢ່າງຫລວງ - ຫລາຍທີ່ສຸດ ໂດຍປະກອບມີຫົວອັດຕາສ່ວນຂອງແຮງງານທາງດ້ານກຳລັງກາຍສ່ວນໃດໜຶ່ງນຳອີກ. ສ່ວນສຳລັບນັກ ຟີຊິກ-ທິດສະດີ, ນັກກະວີ, ຫົວໜ້ານຳພາວຽກງານນັ້ນ ແຮງງານຈະເປັນແຮງງານທາງດ້ານມັນສະໝອງໂດຍສະເພາະ.ນອກຈາກນັ້ນຮູບແບບຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນລະດັບຄວາມສັບສົນຂອງ ແຮງງານນັ້ນ ແມ່ນຄົງຍັງຮັກສາໄວ້ຢູ່ເຊັ່ນເດີມ.

ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນສ່ວນໃດ ໜຶ່ງ ລະຫວ່າງຄົນເຮົາຢູ່ໃນແຮງງານ, ຢູ່ໃນການຊົມໃຊ້ຢູ່ໃນ ລະດັບການສຶກສານັ້ນ ແມ່ນຍັງຄົງຄ້າງຢູ່. ແຕ່ວ່າບັນດາ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ນຳໄປສູ່ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ຢູ່ໃນຖານະທາງດ້ານສັງຄົມ, ຈະບໍ່ນຳໄປສູ່ການສ້າງແນວຄິດຢາກກອບໂກຍເອົາຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆ ແລະ ການຊົມໃຊ້ນັ້ນ ແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນີ້ ຄວາມສະເໝີພາບ ຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດນັ້ນມັນມີ ຄືແນວໃດກັນແທ້ ? ມັນມີຢູ່ບ່ອນວ່າ ແຕ່ລະຄົນມີຄວາມອາດສາມາດອັນເທົ່າທຽມກັນໃນການເສີມຂະຫຍາຍຮອບດ້ານຂອງສ່ວນບຸກຄົນ.

ຄວາມອາດສາມາດຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນສັງຄົມເປັນຜູ້ ສະ ໜອງໃຫ້ຄົນເຮົາຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ ແມ່ນ ຄວາມສາມາດຕົວຈິງອັນໃດແດ່ຂອງຄົນເຮົາ ແລະ ໃນລະດັບ ໃດທີ່ຄົນເຮົາຈະສາມາດທຳການເສີມຂະຫຍາຍມັນຂຶ້ນໄດ້.ສິ່ງ ດ່ງກ່າວນີ້ມັນຂຶ້ນກັບຕົວຄົນເຮົາເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກບໍ່ຂຶ້ນກັບ ຕົ້ນກຳເນີດ, ບໍ່ຂຶ້ນກັບຊົນຊາດ, ເຜົ່າ, ທີ່ຕັ້ງພູມລຳເນົາ , ການສຶກສາສະພາບການເປັນຢູ່ຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ແຕຢ່າງໃດ ເລີຍ...

ລະບອບກອມມູນິດ ແມ່ນສັງຄົມຂອງຄົນປະເພດຕ່າງໆ ທີ່ ມີເອກະລັກເປັນຂອງຕົນເອງ ທີ່ບໍ່ຄ້ຳກັນຊຶ່ງມີຄວາມ ສາ ມາດ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕ່າງໆທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແມ່ນສັງຄົມຂອງບັນດາພົນລະເມືອງທີ່ມີຄວາມສາມາດ ຢ່າງ ເທົ່າທຽມກັນໃນການເສີມຂະຫຍາຍທາງດ້ານສ່ວນບຸກຄົນ.ມັນ ແມ່ນເທື່ອທຳອິດຢູ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງມວນມະນຸດ ທີ່ລະບອບ ສັງຄົມດ່ງກ່າວນີ້ຈະຮັບປະກັນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນມີອິດສະຫລະ ພາບ ຕົວຈິງໃນການເລືອກເຟັ້ນເສັ້ນທາງເດີນແຫ່ງຊີວິດ ຂອງຕົນ ເອງ, ກຳນົດໂຊກຊາຕາກຳຂອງຕົນເອງດ້ວຍຕົນເອງ. ມາ ຮອດເທົ່າທຸກມື້ ຄົນເຮົາຍັງຖືກພູກມັດຕິດພັນກັບເຊື້ອຊາດວົງ ວານຂອງຕົນເອງຢູ່. ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຢູ່ໃນລະບອບ ທຶນນິຍົມນັ້ນ ລູກນາຍທຶນກໍໄດ້ກາຍເປັນນາຍທຶນ, ລູກ ກຳມະ ກອນ ກໍເປັນກຳມະກອນ, ລູກຊາວໄຮ່ນາ ກໍຈະເປັນຊາວໄຮ່ ນາ. ເຂົ້າບໍ່ມີອິດສະຫລະພາບໃນການເລືອກເຟັ້ນ ການປະ ກອບກິດຫລະ, ການສຶກສາ, ແບບແຜນ ແລະ ລະດັບ ການ

ດຳລົງຊີວິດເປັນຂອງຕົນເອງແມ່ນກະທັ່ງຮອດທີ່ຕ້ອງພູມລຳເນົາ
ໄດ້ເລີຍ. ມີແຕ່ລະບອບກອມມູນິດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະປົດປ່ອຍ ຄົນ
ເຮົາອອກຈາກແຮງກົດດັນນອກຕົວຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງສົມເຊີງແລະ
ຈະສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກຕ່າງໆທັ່ງໝົດໃຫ້ຄົນເຮົາເພື່ອເສີມ
ສ້າງເອກະລັກ, ຄວາມສາມາດຕ່າງໆຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງ ຜ່ອງ
ໃສທີ່ສຸດ. ເມື່ອນັ້ນສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະກາຍເປັນຄວາມຮຸ່ງເຮືອງສີ
ວິໄລອັນແທ້ຈິງຂອງມວນມະນຸດ, ຈະກາຍເປັນຄວາມສະເໝີ
ພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມອັນແທ້ຈິງ.

ບົດສະຫລຸບ

ສັງຄົມ ຈະຕ້ອງກ້າວເດີນຜ່ານຜ່າເສັ້ນທາງອັນຍາວ ໄກ
ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນມາໆປະການເພື່ອບັນລຸເຖິງ ຄວາມສະ
ເໝີພາບໄດ້ຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນ
ບໍ່ເປັນສິ່ງແປກປະຫລາດໃຈຫຍັງເລີຍ ເພາະວ່າຄວາມ ບໍ່ສະ
ເໝີພາບໄດ້ກຳເນີດເກີດຂຶ້ນ ແລະ ປົກຄຸມມາແລ້ວ ນັບເປັນ
ຫລາຍໆພັນປີ, ມັນໄດ້ຝັງເລິກເຂົ້າຢູ່ໃນສາຍເລືອດແລະແນວ
ຄິດຂອງຄົນເຮົາມາແລ້ວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງ
ພວກທີ່ຖືກກົດຂູດຮີດກໍຍັງຖືກຫລອກລວງຊວນເຊື່ອໄດ້ວ່າ ຜູ້ທີ່
ປຸ້ນສະດົມພວກຕົນນັ້ນ ແມ່ນພວກຊຸນນາງຜູ້ມີວາດສະໜາໄດ
ທຳການກົດຂູດຮີດພວກທີ່ທຸກຍາກທັ່ງຫລາຍນັ້ນເອງ.ອີກພວກ
ໜຶ່ງພັດບໍ່ເຊື່ອຕໍ "ຄວາມເມດຕາທຳ" ຂອງກຸ່ມບັນດາຜູ້ທີ່ກົດ

ຂ້ອຍຮັກນັ້ນ ແຕ່ຫາກຖ້ວ່າ "ມັນເລີຍເປັນມາຕຸແນວໃດ ກໍຈະ
ເປັນຕຸແນວນັ້ນໂດຍຕະຫລອດໄປ", ເພາະລະນັ້ນ ການ ຕໍ່ສູ
ຈຶ່ງບໍ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໄດ້ເລີຍ. ສ່ວນອີກພວກໜຶ່ງ ພັດ
ຕ້ອງການນຳເອົາຕົວເອງບົ່ນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຖົ້ນແຖວ ຂອງພວກ
ກົດຂູດຮີດ, ຕ້ອງການສ້າງຕົວໃຫ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີ້ຂົ້ນແລະຕ້ອງ
ການປຸ້ນສະດົມໜູ່ຄູ່ທີ່ເລີຍເປັນເພື່ອນມິດຂອງຕົນນັ້ນອີກ.

ມີແຕ່ບັນດານັກປະຕິວັດອັນແທ້ຈິງກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນບັນດາ
ນັກປະຕິວັດທີ່ມາຈາກຖົ້ນແຖວຂອງພວກກຳມະກອນເທົ່ານັ້ນ ທີ່
ປຸກລະດົມກັນທຳການຕໍ່ສູ້ຕາມຫລັກການແຫ່ງຄວາມບໍ່ສະເໝີ-
ພາບທາງດ້ານສັງຄົມ. ຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ໃນການຕໍ່ສູ້ຕາມລະ
ບອບທຶນນິຍົມນັ້ນ (ໃນບາງຄັ້ງກໍທຳການຕໍ່ສູ້ຕາມຄວາມ່ຫລ
ຫລັງຕ່າງໆທີ່ຕົກທອດມາແຕ່ຄາວລະບອບສັກດິນາພຸ້ນ) ກໍຍັງ
ມີບຸກຄົນດີເດັ່ນກ້າວໜ້າຕ່າງໆທີ່ມາຈາກຖົ້ນແຖວ ປັນຍາຊົນ
ແລະ ຊາວໄຮ່ນາຜູ້ທອອກແຮງງານທັ້ງຫລາຍນຳອີກ.

ການຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວມັກເກີດມີ້ຂົ້ນແບບຮຸນແຮງທີ່ສຸດແລະແບບ
ເສຍເລືອດເນື້ອ. ອະດີດພວກທີ່ກົດຂູດຮີດທັ້ງຫລາຍ ຊຶ່ງຖືກ
ເພີ່ນທຳການຍຶດເອົາທີ່ດິນ, ຂ້ອຍນ້ຳລຳຫານ, ສັດລາກແກ່,
ໂຮງຈັກໂຮງງານຕ່າງໆຈາກພວກຕົນນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຢາກຍອມຈຳ
ນົນກັບການປະລາໄຊຂອງຕົນແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ພວກຂະເຈົ້າ
ພາກັນເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອສະກັດກັ້ນຂັດຂວາງການກ້າວ
ຊຶ້ວິດໃໝ່ຂອງປະຊາຊົນ. ເຂົ້ມ້ວດັ່ງໝາໄນທີ່ຖືກບາດເຈັບ
ຢ່າງແສນສາຫັດໄດ້ກະໂດດເຂົ້າໃສ່ຄົມເຮົ້າຢ່າງປ່ວງຕາຍນັ້ນ
ເອງ ແຕ່ນັ້ນກໍມີແຕ່ຄອຍຖ້າຄວາມຕາຍຂອງມັນເທົ່ານັ້ນ.ຄາວ

ຢູ່ໃນສະໄໝປະເທດລັດເຊຍໂຊວຽດກໍເຊັ່ນດຽວກັນພວກນາຍ
ທຶນ ແລະ ພວກສັກດິນາທັງຫລາຍກໍບໍ່ພຽງແຕ່ ໄດ້ກໍ່ສົງຄາມ
ກາງເມືອງຂັ້ນຕ້ານຢັນກັບການປະຕິວັດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງ ຫາກ
ໄດ້ກໍ່ສົງຄາມຮຸກຮານໂດຍສົມທົບກັບບັນດາປະເທດອື່ນໆ ຈຳ
ນວນໜຶ່ງຕ້ານກັບພວກເຮົາອີກ. ຫລັງຈາກ ພວກເສດເຫລືອ
ຂອງກອງທັບຂາວ ໄດ້ພາກັນປົບໜີໄປຢູ່ນອກເຂດອຳນາດ,
ຍັງມີພວກສັດຕູຂອງພວກເຮົາເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໄດ້
ເລັດລອດເຂົ້າມາປະເທດເພື່ອຈູດເຜົາ, ລະເບີດ ແລະ ທຳ
ລາຍ.

ເປັນເວລາຫລາຍໆປີທີ່ພວກຮົ່ວມີພາຍໃນປະເທດ ສົມທົບ
ກັບພວກຈັກກະພັດອະເມລິກາໄດ້ພາກັນເຮັດສົງຄາມ ຕ້ານອຳ
ນາດປະຊາຊົນຢູ່ທີ່ປະເທດຫວຽດນາມ, ລາວ ແລະກຳປູເຈຍ.
ສ່ວນຜົນທີ່ໄດ້ຮັບເດ ? ພວກຂະເຈົ້າຖືກປະລາໄຊກັນໂດຍສິ້ນ
ເຊີງ. ພວກ "ອະດີດ" ທັງຫລາຍທີ່ອົງອາໃສເງິນຂອງ ອາ
ເມລິກາໄດ້ອອກແຮງຮ່ວມຫົວກັນກໍສະພາບວຸ້ນວາຍຂຶ້ນຢູ່ທີ່ ປະ
ເທດຮົງກາຣີ, ເຊັກໂກສະໂລວາກີ ແລະ ໂປໂລຍ ແຕ່ມັນ
ກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຫຍັງທັງສິ້ນເລີຍ. ປະເທດນິກາຣາກົວ
ກໍຄືປະຊາຊົນອັຟການິດສະຖານ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໄຊຊະນະຢ່າງ
ແນ່ນອນ.

ແຕ່ວ່າການຕໍ່ສູ້ເອົານາດມາໃຫ້ປະຊາຊົນນັ້ນ ມັນເປັນ
ພຽງພາລະກິດເບື້ອງຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ການປະຕິວັດປະຊາທິປະ-
ໄຕຖືດຈາກນັ້ນກໍຄືການປະຕິວັດສັງຄົມນິຍົມນັ້ນເອງ ທຳການ
ລົບລ້າງການກົດຂີ່ຂູດຮີດ, ແລະ ກ້າວຂຶ້ນສູ່ໄລຍະຂັ້ນສັງຄົມນິ

ยิ่มขั้นทำอิดแห่งความสะเหมิพาบทางด้านสังคิม. แต่อ่าสิ่งดั่งก่าวนี้ มันพรงแต่แม่นพาละกิดเดิงหนึ่งใจ๋ทำนั้น มันธรกธ้องเวลาอีกนับเป้นหลายๆปี เพื่อก่สางละบอบกอมมูนิด และ ยิ่งไปกว่านั้น ก่เพื่อเธ้ดใจ้ความไฝ่ฝันอันอุ่านามของบันดาอุาอผู้ออกแธงงานทั่งหมิดนั้นได้ปะกิดเป้นจิงในความสะเหมิพาบย่างสิมบูนทางด้านสังคิม

พวกเธ๋าได้ก่าวมาละอธกแล้ว กธ่อกับ ภาบขะหยายต๊อในแต่ละไลยะของความสะเหมิพาบย่างสิมบูนทางด้านสังคิม, กธ่อกับความหยุ่งยาก และ ความสับสินทั่งหมิดที่เกิดขึ้นยู่ในเส้นทางเดินดั่งก่าวนั้นก่ย้อมว่านักปะติวัดผู้หนึ่งก่ล้ายเหมือนดั่งอุาอสอนผู้หนึ่งอุ่งปูกต้นไม้กินหมากโดยบ่ได้ตั่งความหวังไอ้ว่า ต๊อเอ๋าเองจะเป้นผู้เกับผินไม้นั้นแต่ย่างใดเลิย. เอ๋าเธ้ดสิ่งดั่งก่าวนั้น ก่เพื่อพวกลูกๆ และ หลานๆของตินเที่ำนั้น.นักปะติวัดก่เป้นเหมือนเอุ่นนี่เองๆ. เอ๋าปะติบัดพาละหน้า ที่ปะจุบันในแต่ละอันของติน และ บาง๊ที่ก่อาดบ่เดิ่น พ่ปานใดนั้น แต่ก่เพื่ออะนาคิดอันสะหว่างสะไหวในอ้างหน้าพุ้น เอ๋าบ่ลอนฟ้าวฟั่งธิบธ้อมจินเกินไป, บ่ลอนกะโดดขั้นจุดไลยะเพื่อนำเอ๋าบ้านเกิดเมืองนอน ของตินก้าวข้นสูละบอบกอมมูนิดก่อนกำนิดลาดหมายเลิย. ถ้าบ่ดั่งนั้น มันจะกายเป้นกิ่งกันข้ามคื: ละบอบกอมมู นิด และ ความสะเหมิพาบย่างสิมบูนทางด้านสังคิม บ่พรง แต่จะบ่ขะหยับใกเอ๋ามาเที่ำนั้น แต่มันหากยังยู่ห่างไก

ອົກຫລາຍທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາເຫັນມາແລ້ວວ່າ ໃນຕົວຈິງເກືອບວ່າບັນດາຮູບການຕ່າງໆທັງໝົດຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມນັ້ນແມ່ນມີສາຍເຫດຢູ່ບ່ອນວ່າ ແຮງງານບໍ່ເລີກສະນະລ້າຍຄືກັນໂດຍທົ່ວໄປທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ພົ້ນຖານຂອງບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຊຸ້ມຊຸ້ມກຳມະກອນ ແລະ ຊາວສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ່ນັ້ນ ແມ່ນຢູ່ບ່ອນວ່າ ຊຸ້ມຊຸ້ມກຳມະກອນສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ພາກັນ ອອກແຮງງານຢູ່ນອກຂົງເຂດການ ກະສິກຳ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ ບັນດາຊາວສະຫະກອນກະເສດເກືອບໝົດທຸກຄົນ ແມ່ນອອກແຮງງານຢູ່ໃນວຽກງານການກະສິກຳ, ສະຫລຸບໄດ້ ວ່າ ມັນຄືຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງແຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະແຮງງານກະສິກຳນັ້ນເອງ. ສ່ວນທາງອັ້ມທັງແມ່ນ ພົ້ນຖານຂອງຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ.

ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງພະນັກງານ ກຳມະກອນທີ່ເຮັດວຽກທາງດ້ານມັນສະໝອງ ແລະ ທາງດ້ານ ກຳລັງກາຍນັ້ນແມ່ນມີຄືແນວໃດແທ້ ? ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວວ່າ ຄົນເຮົາມີໜ້າທີ່ວຽກງານແຕກຕ່າງກັນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຊຸມນະພາບແຮງງານ, ຄວາມສັບສົນແຮງງານ,ສະຕິປັນຍາ ແລະ ທັດຖະຄະຕິສ້າງຂອງຕົນ. ເຊິ່ນດຽວກັນກັບ ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນໝູ່ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນແລະສະຫະກອນກະເສດລວມໝູ. ການແບ່ງປັນແຮງງານໃນປະ

ບັນແມ່ນເປັນພື້ນຖານທາງດ້ານວັດຖຸຂອງບັນດາສິ່ງຄົ້ງດ້ານໃນ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຕ່າງໆ, ຮູບການແຮງງານປະເພດຕ່າງໆມີລຸມປະໂຫຍດ ໃຫ້ ແກ່ສັງຄົມຢ່າງບໍ່ເທົ່າກັນ.

ໃນທີ່ສຸດ ເພິ່ນອາດເຫັນໄດ້ວ່າ ບັນດາຄວາມ ແຕກຕ່າງ ກັນຢູ່ໃນທັດສະນະຂອງຄົນເຮົາຕໍ່ແຮງງານນັ້ນສ່ວນຫລວງຫຼາຍ ແລ້ວ ແມ່ນຂຶ້ນກັບລະດັບຄວາມສັບສົນ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ສຸມ ໃສ່ໜ້າທີ່ວຽກງານນັ້ນ. ແຮງງານມີຄວາມສັບສົນ ແລະມີລະ ດັບວິຊາສະເພາະຫລາຍຂັ້ນເທົ່າໃດ ອັດຕາສ່ວນຂອງປະຊາ-ຊົນທີ່ອອກແຮງງານຢູ່ໃນແຮງງານດັ່ງກ່າວຢ່ງຫລາຍຂັ້ນ ເທົ່ານັ້ນ.

ສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການສ້າງຕັ້ງຄວາມ ສະ ເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ແມ່ນການບັນລຸເຖິງ ຮູບການໜຶ່ງຮູບການດຽວທາງດ້ານສັງຄົມ ຂອງແຮງງານ. ເພື່ອຈະບັນລຸເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ເພິ່ນຈຳເປັນຕ້ອງມີການ ຂະ ຫຍາຍຕົວຢ່າງແຂງແຮງທາງດ້ານກຳລັງການຜະລິດ, ທາງ ດ້ານຄວາມກ້າວໜ້າໃນດ້ານເຕັກນິກ, ຊຶ່ງຈະລົບລ້າງ ການ ແບ່ງປັນແຮງງານໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຈະກໍ່ສ້າງພື້ນຖານວັດຖຸ-ເຕັກນິກຂອງລະບອບກອມມູນິດໃຫ້ຢູ່ໃນຮູບການລະບົບ ອັດຕະ ໂນມັດແບບຄົບຊຸດໃນການຜະລິດທຸກໆປະເພດ, ໃນການ ລຸ້ມ ຄອງ ແລະ ການບໍລິການຮັບໃຊ້ຕ່າງໆຢູ່ພາຍໃນປະເທດ. ໃຝ ຝັນເຖິງການລົບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມໃຫ້ ສົມບູນລົງບົນພື້ນຖານແຮງງານທີ່ຍັງເຮັດດ້ວຍມືຫລືແບບກົນຈັກ

ທຳມະດານັ້ນ-ເຫັນວ່ານັ້ນແມ່ນການເຝົ້າຝັນຢ່າງເປົ່າດາຍທີ່ສຸດ ເລີຍ. ແມ່ນອນທີ່ສຸດ ສັງຄົມຕ້ອງການບໍ່ພຽງແຕ່ການຫັນປ່ຽນ ກຳລັງການຜະລິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງຕ້ອງການອີກຫລາຍ ໆ ຢ່າງ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວຂຸ້ນ: ການປັບປຸງ ລະ ບົບຈັດສັນການຕັ້ງພູມລຳເນົາ, ວຽກງານທາງດ້ານການ ສຶກ ສາອົບຮົມ ແລະ ທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກໆຄົນມີ ທັດສະນະແບບໃໝ່ຕໍ່ວຽກງານ, ສ້າງຄວາມເຫົ່າທຽມກັນ ທາງດ້ານປະຊາກອນຂອງບັນດາຊົນຊາດຕ່າງໆ ກໍຄື ໝາຍ ເຖິງການເກີດນັ້ນເອງ. ກ່ຽວກັບສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ພວກ ເຮົາກໍໄດ້ຍົກມາແລ້ວ. ແຕ່ວ່າສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຕັດສິນນັ້ນ ແມ່ນການເສີມຂະຫຍາຍຢ່າງສຸດຂີດ ທາງດ້ານການຜະລິດ. ສ່ວນການຜະລິດດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ສາມາດຈະບັນລຸຜົນສຳເລັດເຖິງ ລະດັບກອນມູນິດໄດ້ພາຍໃນສິບປີ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ຈຶ່ງບໍ່ ຄວນຟ້າວຟັ່ງຈົນເກີນໄປເພື່ອສຳເລັດຄວາມສະເໝີພາບທາງ ດ້ານສັງຄົມ, ບໍ່ຄວນໃຊ້ແຮງກົດດັນມັນຢ່າງຂາດເຫດຜົນເລີຍ ກ່ຽວກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ເພິ່ນໄດ້ບົ່ງໄວ້ ຢ່າງຈະແຈ້ງແລະຢ່າງມີ ຫລັກການຢູ່ໃນວາລະກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງ ພກສຊ ຄັ້ງທີ ๘ ກ.

ຢູ່ໃນບົດລາຍງານການເມືອງຂອງສູນກາງພັກຕໍ່ ກອງປະ ຊຸມໃຫຍ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຢັ້ງຢືນຄືນອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ: "ລະບອບ-ສັງຄົມນິຍົມໄດ້ລຶບລ້າງແຫລ່ງກຳເນີດອັນສຳຄັນຂອງຄວາມ ບໍ່ ເປັນທຳທາງດ້ານສັງຄົມແລ້ວ-ນັ້ນຄືໄດ້ລຶບລ້າງການກົດຂີ່ ຂູດ ຮີດຄົນຕໍ່ຄົນ, ລຶບລ້າງຄວາມບໍ່ສະເໝີກ່ຽວກັບການພົວພັນ ຕໍ່ ພາຫະນະການຜະລິດ. ຄວາມເປັນທຳສັງຄົມນິຍົມໄດ້ ເສີມ

ເລີກລົງໄປທົ່ວໜຸກໆຂົງເຂດຂອງການພົວພັນສັງຄົມ ສັງຄົມ ນິ ຍົມ. ຄວາມເປັນທຳດັ່ງກ່າວໄດ້ມີຢູ່ໃນອຳນາດປະຊາຊົນ ອັນ ແທ້ຈິງ ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມສະເໝີພາບຂອງບັນດາ ພົນລະ ເມືອງໜຸກໆຄົນຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ, ຢູ່ໃນຄວາມເທົ່າທຽມກັນຕົວ ຈິງຂອງບັນດາຊົນຊາດ, ຢູ່ໃນຄວາມເຄົາລົບນັບຖືສິດສ່ວນບຸກ ຄົນ, ຢູ່ໃນການເສີມສ້າງບັນດາເງື່ອນໄຂຕ່າງໆເພື່ອການຜັນ ຂະຫຍາຍມັນຢ່າງຮອບດ້ານ...ນອກຈາກນີ້ແລ້ວມັນຍັງມີ ທັງ ການຮັບປະກັນທາງດ້ານສັງຄົມຢ່າງກ້ວາງຂວາງອີກເຊັ່ນ : ການຮັບປະກັນມີວຽກເຮັດງານທຳ, ການເປີດກ້ວາງ ທາງ ດ້ານການສຶກສາ, ວັດທະນະທຳ, ການບໍລິການຮັບໃຊ້ ການ ແພດ ແລະ ເຮືອນຢູ່, ການເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງ ໃນຍາມ ເຖົ້າແກ່, ຕໍ່ຜູ້ເປັນແມ່ແລະ ຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ການຜັນຂະຫຍາຍ ປະຕິບັດຫລັກການແຫ່ງຄວາມເປັນທຳທາງດ້ານສັງຄົມ ຢ່າງ ເດັ່ງຄັດນັ້ນ-ແມ່ນເງື່ອນໄຂອັນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງຄວາມ ເປັນ ເອກະພາບກັນຂອງປະຊາຊົນ, ຂອງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ທາງ ດ້ານການເມືອງຂອງສັງຄົມ, ຂອງຈັງຫວະແຫ່ງການ ຂະ ຫຍາຍຕົວອັນວ່ອງໄວ".

ຢູ່ໃນບົດຄັດແກ້ໃໝ່ຂອງໂຄງການ ພກສຊ ທີ່ໄດ້ຮັບຮອງ ເອົາໂດຍກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນັ້ນກໍໄດ້ບົ່ງໄວ້ເຊັ່ນດຽວກັນວ່າ : "ທ່າແຮງທາງດ້ານການຜະລິດ ແລະ ທາງດ້ານແນວຄິດທີ່ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ບັນດາໜ້າທີ່ໃນການຊຸກຍູ້ ເສີມ ຂະຫຍາຍເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວເພື່ອກ້າວຂຶ້ນສູ່ຜົນສຳເລັດ"ທາງດ້ານຄວາມ

ຢູ່ ດ ີ ມ ີ ໄ ດ ້ ຢ ່ າ ງ ສ ົ ມ ບ ູ ນ ແ ລ ະ ທ າ ງ ດ ້ າ ນ ກ ານ ເ ສ ີ ມ ຂ ະ ຫ ຍ າ ຍ ຮ ອ ບ ດ ້ າ ນ ຢ ່ າ ງ ອ ິ ດ ສ ະ ຫ ລ ะ ພ າ ບ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ າ ສ ะ ມ າ ຊ ິ ກ ຂ ອ ງ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ " ເ ປ ັ ນ ສ ິ ່ ง ท ี ่ จ ำ ເ ປ ັ ນ ແ ລ ะ ອ າ ດ ສ າ ມ າ ດ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ໄ ດ ้ " (ว . อ ิ . ເ ລ ນ ิ น).

ຢ ู ่ ໃ ນ ບ ັ ນ ດ າ ແ ຜ ນ ກ ານ ต ่ า ง ๆ ว ่ า ດ ้ ວ ย ກ ານ ພ ัດ ທ ะ ນ า ເ ສ ถ ะ ก ิ ด - ส ั ง ค ม ใ ນ ต ่ ห ม ้ า ข อ ง ส ส ส ช ุ ม ั น ก ็ ไ ด ้ ແ ນ ว ใ ส ่ ใ ນ ก ານ ย ก ส ู ง ช ี ว ิ ด ก ານ ເ ป ັ น ย ู ่ ข อ ง ป ะ ช า ช ุ ม ใ ห ้ ก ้ า ว ข ึ ้ น ส ู ่ ล ะ ด ับ ใ ห ม ่ ท า ง ด ้ า น ค ุ ณ ภ ะ พ า บ ซ ึ ่ ง ม ั น จ ะ อ ำ ນ ว ย ເ ง ื ่ อ ไ ข ส ะ ด ว ก ใ ห ้ แ ก ่ ส ั ง ค ม โ ช ว ย ร ถ ท ั ง ห ม ด ไ ด ้ ธ ั ด ข า ด ก ้ า ว อ ั น ส ำ ค ั ญ ເ พ ื ่ อ ม ั น ถ ึ ง ค ว า ม ส ะ ເ ห ม ี พ า บ ย ่ า ง ส ม ด ุ ล ท า ง ด ้ า น ส ั ง ค ม ".

ແ ต ่ ล ะ ป ะ ເ ท ศ ก ้ า ว ເ ข ้ า ส ู ่ ก ານ ເ ธ ั ด ก ານ ป ะ ต ิ ว ั ด ส ั ง ค ม น ิ ย ม , ก ้ า ว ເ ข ้ า ส ู ่ ก ານ ก ่ อ ส ร ้ า ง ล ะ บ อ บ ส ั ง ค ม น ิ ย ม ແ ล ะ ล ะ บ อ บ ก อ ม ม ู น ิ ด ต า ม ส ะ พ า บ ເ ง ื ่ อ ไ ข ข อ ง ต ็ น ເ อ ง . ເ พ ื ่ อ ป ้ อ ง ก ั น ก ารโ ค จ ม ต ี ต า ย ເ อ ้ า ใ ນ ส ิ ่ ง ท ี ่ ไ ด ้ ເ ธ ั ด ข ึ ้ น ย ู ่ ท ี ่ ส ะ ห ะ พ า บ โ ช ว ย ร ถ แ ล ะ ย ู ่ ใ ນ บ ั ນ ด า ป ะ ເ ท ศ ส ั ง ค ม น ิ ย ม อ ื ่ น ๆ . แ ต ่ อ ย ่ า ง ไ ร ก ็ ต า ม ม ี ส ิ ่ ง ห ม ่ า ง ท ี ่ ป ะ ต ิ ເ ส ธ บ ่ ไ ด ้ น ั ้ น ค ื อ : ส ิ ่ ง ท ี ่ ต ำ ่ ต ้ อ ย ู ่ ใ ນ ร ะ ด ับ ท ี ่ ส ู ง ก ว ่ า ก ็ ค ื อ ส ิ ่ ง ท ี ่ ส ำ ค ั ญ ย ู ่ ใ ນ ร ะ ด ับ ท ี ่ ส ู ง ก ว ่ า ย ู ่ ใ ນ ป ร ะ ว ั ต ิ ศ า ส ต ร ์ ก ็ ค ื อ ก ານ ແ ข ่ ง ข ั น ร ะ ห ว ่ า ง ร ะ บ อ บ ส ั ง ค ม น ิ ย ม ก ับ ร ะ บ อ บ ท ุ น น ิ ย ม ใ ນ ป ั จ จ ุ บ ั น น ี ้ ก ็ ค ื อ ก ານ ແ ข ่ ง ข ั น ร ะ ห ว ่ า ง ส อ ง ร ะ บ อ บ ส ั ง ค ม น ิ ย ม ใ ห ญ ่ ค ื อ ส ห ภ า พ ส ว ย ต ์ ก ับ ส ห ร ั ฐ อ ม ร ิ ก า ซ ึ ่ ง ม ั น ม ี ค ว า ม ແ ต ก ต ่ า ง ก ั น ก ็ พ ร ิ บ ต า ใ น ร ูบ ก าร ແ ล ะ อ ั ต ก าร ใ ນ ก ານ ก ่ อ ส ร ้ า ง ล ะ บ อ บ ส ั ง ค ม น ิ ย ม ແ ล ะ ล ะ บ อ บ ก อ ม ม ู น ิ ด ท ี ่ ม ั น . ເ ป ั น ก ານ ແ น ่ น อ น ท ี ่ ส ุ ด ว ่ า ใ น ส ู ่ ม ว ล ป ั ญ ห า ข อ ง ป ะ ช า ช ุ ม ท ี ่ ไ ด ้ ເ ด ิ น ไ ป ต า ม ເ ส ้ น ท า ง ก ານ ป ะ ต ิ ว ั ด ແ บ บ ป ะ ช า ธ ิ ป ะ ไ ต ย ແ ล ะ ต ่ อ จ า ก น ั ้ น ก ็ ไ ด ้ ก ้ า ว ເ ข ้ า ส ู ่ ก ານ ป ะ ต ิ ว ั ด

ສັງຄົມນິຍົມ ແມ່ນຈະມີຄວາມງ່າຍດາຍທີ່ສຸດໃນການກໍ່ສ້າງສັງ
ຄົມແບບໃໝ່ຂຶ້ນ ຍ້ອນວ່າ ພວກຂະເຈົ້າສາມາດ ຖອດຖອນ
ເອົາບົດຮຽນຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາ ແລະ ກໍສາມາດຫລີກເວັ້ນ
ຂໍ້ຜິດພາດຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ພວກເຮົາ ແມ່ນ
ເປັນຜູ້ທຳອິດ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖອດຖອນເອົາບົດຮຽນນຳຜູ້ໃດ
ເລີຍ, ພວກເຮົາໄດ້ພົບພໍ້ກັບຄວາມຜິດພາດຢູ່ສະເໝີ. ການ
ແກ້ໄຂຂໍ້ຂາດຕົກບົກພ່ອງທີ່ໄດ້ເຮັດໄປແລ້ວນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ຂາດ
ບໍ່ໄດ້ເລີຍ...

ສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດອີກຢ່າງໜຶ່ງນັ້ນແມ່ນວ່າ ບັນດາ ປະ
ເທດຕ່າງໆທີ່ກ້າວຂຶ້ນສູ່ເສັ້ນທາງປົດປ່ອຍຊາດ ແລະປົດປ່ອຍ-
ສັງຄົມ ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກເພື່ອນມິດສັງຄົມນິ
ຍົມໂລກທັງໝົດ. ເກືອບ ມ10 ປີທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກ້າວເດີນໄປ
ຕາມເສັ້ນທາງສັງຄົມນິຍົມພຽງລຳພັງຄົນດຽວຢູ່ໃນເວ້ນ ໄຂ
ປົດລ້ອມຈາກສັດຕູທຶນນິຍົມ ຊຶ່ງກໍ່ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ
ຢັ່ນກັບປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ. ໃນ ສູ່ມນຍຸ ມີຄວາມສະ
ດວກສະບາຍຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະວ່າບັນດາປະເທດເພື່ອນ ມິດ
ສັງຄົມນິຍົມອ້ອມຮອບໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ່ແຕ່ລະສະມາ-
ຊິກຂອງຕົນ ແລະ ລວມທັງໃຫ້ແກ່ບັນດາປະເທດຕ່າງໆຊຶ່ງກຳ
ລັງທຳການກໍ່ສ້າງສັງຄົມແບບໃໝ່ຂຶ້ນອີກ.

ຢູ່ໃນສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ ບັນດາປະເທດຕ່າງໆຍັງໄດ້
ຮັບຄວາມສະດວກສະບາຍຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະພາຕົວກ້າວຂຶ້ນສູ່ລະ
ບອບສັງຄົມນິຍົມໃນສູ່ມນ. ແຕ່ພ້ອມດຽວກັນພວກຂະເຈົ້າກໍ່ຍັງ
ພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍທີ່ສຸດເຊັ່ນວ່າ: ຢູ່ໃນ ປະເທດ

ເຫລົ່ານັ້ນ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ແລະຈຸດພິເສດເປັນຂອງ
ຕົນເອງຊຸ້ງລ້ວນແຕ່ຈະຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບບັນດາ
ກົດເກນລ້ວນ ແລະ ຢູ່ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້
ເລືອກເຟັ້ນຍຸດທະສາດອັນຖືກຕ້ອງ.

ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງບໍ່ຄວນຟ້າວຟັ່ງຈຸດໄລຍະກ້າວຂ້ນສູ່ ຮູບການ
ໜ້ຶ່ງຮູບການດຽວຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມຈົນເກີນໄປ. ແຕ່
ວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍ ຄວາມວ່າຈະຕ້ອງເຣັດ ຊັກຊ້າ
ແກ່ຍາວເລີຍ. ຖ້າວ່າການດັດສ້າງສັງຄົມສ່ວນໃດສ່ວນ ໜ້ຶ່ງ
ກ້າວໄປທາງດ້ານນ້ຳທາກສຸກງອມແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນນັ້ນກໍຈະ ຕ້ອງ
ເກີດເປັນຈົ່ງຂ້ນຕາມກຳນົດເວລາຂອງມັນເອງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ການຂະຫຍາຍຕົວທາກຖືກຖ່ວງດຶງແລ້ວ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ຜົນ
ເສຍຫາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງກໍຈະນຳມາສູ່ສັງຄົມຢ່າງແນ່ນອນ.

ການອົດທົນຫຸ້ມຫຽ້ງເພື່ອກ້າວໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍ ຈັງຫວະ
ອັນເຂ້ັມແຂ້ງ, ຮູ້ຄິດໄລ່ຕ້ລາດາສະພາບການຢ່າງຖືກ ຕ້ອງ
ແລະ ກຳນົດຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າໃນປະຈຸບັນນ້ີອັນໃດຄວນເຣັດ ,
ອັນໃດຈະຕ້ອງເຣັດ ແລະ ອັນໃດຈະເປັນ ຜົນບະໂຫຍດແລະ
ອັນໃດຈະເປັນຜົນສະທ້ອນອັນບ່ເ່ກີ່ຢູ່ໃນໄລຍະນ້-ນ້ລ້ງທ ຣຽກ
ຮ້ອງຈາກບັນດານັກປະຕິວັດ.

ການອົດທົນ, ຫຸ້ມຫຽ້ງ, ເຂ້ັມແຂ້ງບ່ຄວນແຄນ, ເຊ່ືອ-
ໜ້ັ້ນຕ່ບັນດາເປ້ົ້າໝາຍທ້ລາດໝາຍໄວ້ນ້ັ-ຄ ຊຸມລັກສະນະ
ຕົນຕ່ອງພວກຂະເຈ້ົ້າ. ຖ້າວ່າພວກຂະເຈ້ົ້າທ່ານ້ຊຸມລັກສະ
ນະດ້ັ່ງກ່າວເຫລ້ົ່ານ້ັ້ແລ້ວ ແນ່ນອນພວກຂະເຈ້ົ້າຈະບ່ຄວນແຄນ
ຕ່ການປະລາໄຊໃດໆແລ້ວ ເມ້ືອນ້ັ້ນໄຊຊະນະກໍຈະຖືກຮັບປະ-

ກັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ, ຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານ ສັງຄົມ
ຂອງຄົນເຮົາກໍຈະບັນລຸເຖິງຜົນສຳເລັດໂດຍທັງໝົດ.

ສາລະບານ

ຫນ້າ

ຄຳເຫັນຈາກຜູ້ແຕ່ງ 3

ພາກຫນຶ່ງ. ຄວາມສະເຫມີພາບແມ່ນຫຍັງ? 5

ພາກສອງ. ສະໄຫມຂ້ອມຜ່ານ ແລະ ຄວາມສະເຫມີ
ພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມ 51

ພາກສາມ. ຂັ້ນລະດັບສັງຄົມນິຍົມຂອງຄວາມສະເຫມີ
ພາບ ທາງດ້ານສັງຄົມ 84

ພາກສີ່. ວິຖີທາງແຫ່ງການລົບລ້າງ ຄວາມແຕກຕ່າງ
ກັນທາງດ້ານຊົນຊັ້ນ ສັງຄົມ 171

ພາກຫ້າ. ການບັນລຸເຖິງຄວາມສະເຫມີພາບ ຕົວຈິງ
ຢ່າງສົມບູນ ຂອງບັນດາຊົນຊາດ.ການລົບລ້າງ
ຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງຊົ່ງເຂດ
ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆດ້ວຍກັນ 255

ພາກຫົກ. ການຫັນແຮ່ງງານໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຮຽກ
ຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບຫນຶ່ງຢ່າງຊາດບໍ່ໄດ້ແລະໄລ
ຍະກ້າວໄປສູ່ການແບ່ງປັນ ແບບກອມມູນິດ ... 300

ພາກທີ ຄວາມສະເໜີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານ
ສັງຄົມ 349
ບົດສະຫລຸບ 379

28.1.2011

1 p. 28 k.

ບັນດາເຫດການຕ່າງໆທີ່ຖືກຂຽນລົງຢູ່ໃນປຶ້ມຫົວນີ້ລ້ວນແຕ່ກ່ວມເອົາໄລຍະອັນສຳຄັນແຫ່ງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມ. ຢູ່ໃນປຶ້ມຫົວນີ້ ເພິ່ນໄດ້ຈຳແນກໃຫ້ເຫັນເຖິງສິດຈະເລີນກ້າວຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວຂອງການສ້າງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນລະບອບສັງຄົມນິຍົມ; ແຫ່ງບາດກ້າວໃນການລົບລ້າງບັນດາຮອງຮອຍຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທາງດ້ານຊົນຊັ້ນສັງຄົມ, ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ຕົວຈິງ ລະຫວ່າງບັນດາຊົນຊາດຢູ່ໃນ ສສ ສຊ, ເຖິງການພັນປ່ຽນແຮງງານໃຫ້ກາຍໄປເປັນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນດັບໜຶ່ງ ຢ່າງຂາດບໍ່ໄດ້ເປັນເທື່ອລະກ້າວໆ ແລະເຖິງພື້ນສ້າງລັດແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງສົມບູນທາງດ້ານສັງຄົມຢູ່ໃນລະບອບກອມມູນິດ.

ປຶ້ມຫົວນີ້ແມ່ນເໝາະສົມຫລາຍທີ່ສຸດສຳລັບບັນດາທ່ານມັກອ່ານໂດຍທົ່ວໆໄປ.